

POUL ANDERSON

ORION

VA RĂSĂRI

FICTION

SCIENCE

POUL ANDERSON

ORION VA RĂSĂRI

Orion Shall Rise, 1983

*LUI KAREN,
ca-ntotdeauna,
pentru totdeauna.*

*Când te afli pe culmea vremii,
e semn că a venit timpul să te stingi.*
Robinson Jeffers
„Echilibrul spulberat"

PROLOG

A fost odată un om pe nume Mael cel Roșu, care sălășluia în Ar-Mor. Ținutul acesta se afla la capătul apusean al Brezh-ului, care, la rândul său, era situat la marginea dinspre apus a Domeniului. Din acele locuri, Ostrovul Ceresc strălucea către răsărit, aproape de linia orizontului, și, nu rareori, vreo culme ori coroana unui copac îl ascundeau vederii. Nu părea a fi mai mare decât o jumătate de lună plină. Cu toate acestea, locuitorii ținutului îl priveau cu un respect evlavios ce lipsea uneori acelor care îl vedeau mai de-aproape, semet și impunător.

La urma urmei, aceia trăiau de multă vreme sub stăpânirea lui. Oamenii clanurilor erau printre ei în fiecare zi. Peninsula Breizheg se alipise Domeniului cu mai puțin de un secol înainte de nașterea lui Mael, și nu ca urmare a unei cuceriri sângeroase, ci prin semnarea unor tratate. În afara orașelor peninsulei, bărbații din neamul aerogenilor erau arareori întâlniți, iar de femeile lor nici nu se pomenise. În vorbirea de fiecare zi, localnicii îi numeau pe acei bărbați sfinți, iar tradiția spunea că ar avea puterea de a face minuni.

Casa lui Mael se înălța pe o culme plină de flori purpurii și aurii, în anotimpurile prielnice. La poalele colinei se afla o pădure, iar mai jos, în vale, se zăreau ogoare și livezi, și o mulțime de colibe. Cât vedea cu ochii, de-acolo, de sus, îi aparținea lui Mael; el împreună cu fiii săi, cu supușii săi și cu odraslele acestora gospodăreau totul: caii, turmele, recolta și cheresteaua pădurii, vânatul și peștele din ape.

Mael era adesea plecat de-acasă, căci rangul său îi impunea anumite îndatoriri. Mestromorul, care domnea peste Ar-Mor, îi acordase încrederea sa, spre a veghea pacea și a judeca neînțelegerile din ținut. În decursul vizitelor sale în cetatea Kemper, Mael ajunsese să îl cunoască pe coordonator, Talence Donal Ferlay, cel trimis de către Ostrovul Ceresc spre a-i sfătui pe cârmuitori și a se asigura că sfaturile date erau urmate.

Cei doi se înțeleseră bine dintru început. Mael era sincer și deschis, Donal, mai rezervat. Dar Mael știa prea bine că un membru al celor treizeci de clanuri era o ființă mai plină de taine decât un simplu muritor, în vreme ce, la rândul său, Donal era convins că un om, a cărui familie era de mult înrădăcinată în acel ținut atunci când Ostrovul Ceresc se arătase pentru întâia oară pe cer, știa cu siguranță mult mai multe decât părea a cunoaște, la prima vedere. Nu e deci de mirare că se înțelegeau bine. Mai mult, fiecare se simțea dator să afle cât mai multe despre celălalt. Stăteau, așadar, mult de vorbă, când se întâlneau, ba chiar li se întâmpla să se mai și îmbete împreună din când în când.

Trecură astfel câțiva ani și, într-o bună zi, la sălașul lui Mael veni un călăreț. Era Donal.

Era primăvara devreme și zăpada mai păta, ici și colo, pământul întunecat. Apele repezi de munte bolboroseau la vale, strălucind, iar o magnolie, pe-aproape, începuse a-mboboci. Umbre de nori brăzdau cerul de la un orizont la altul. Cerul era palid, iar vântul care mâna acei nori era umed și răcoros, trezind bujori în obraji înfiorați. Ciori negre țipau, agitându-se încoace și-ncolo.

Toți bărbații care erau de față se adunară la poartă pentru a-l întâmpina pe noul venit. Mael își luase cu sine lancea. Nu cu mult timp în urmă, o asemenea vizită ar fi prevestit, cu siguranță, probleme și i-ar fi determinat pe localnici să-și adune

puținele arme de foc și orice obiect ascuțit care ar fi putut servi pentru apărare. În acele zile însă, Ostrovul Ceresc își trimitea fulgerele împotriva oricăror pirați ori bandiți; așa se face că mestromorul, dregătorii și oamenii săi de încredere nu avuseseră prea mult de furcă pentru a elimina orice urmă de nelegiuire. Lancea lui Mael era menită doar pentru îndeplinirea tradiționalului ritual de bun venit. Văzând cine era călărețul, își împlântă lancea în pământ și se înclină, în vreme ce însoțitorii săi se întrebau cine era necunoscutul căruia i se acorda atâta respect.

Nu mai avuseseră până atunci prilejul să întâlnească un membru al clanurilor, dar era imposibil să se înșele în privința identității lui Donal. Chiar și veșmintele sale – o cămașă largă, purtată sub haina căptușită, pantaloni strâmți și cizme scurte – erau altfel croite decât hainele lor simple, de lână și in. Chiar și materialul era mai fin. La cingătoarea ornamentată atârna, alături de un pumnal, un pistol, iar la oblâncul șeii spânzura o pușcă; erau arme de foc rapide și modeme. Pe umăr, haina lui purta însemnele argintii ale rangului, iar pe mâneca stângă era cusută o emblemă albastră cu o stea aurie. Dar, mai presus de orice, ținuta sa era cea care îi proclama identitatea. Era înalt și zvelt, cu chip prelung, nas subțire și ochi mari, cenușii. Tenul îi era palid, iar părul negru, brăzdat ici-colo de șuvițe cărunte, de-abia dacă-i acoperea urechile. Deși, după obiceiul neamului său, era proaspăt bărbierit, se vedea limpede că, dacă ar fi purtat barbă, aceasta ar fi fost deasă. Era mândru, dar nu îngâmfat, și zâmbea prietenește când își ridică mâna în semn de salut.

— Un sfânt! șoptiră țăranii, uimiți. Un sfânt de la Ileduciel, un sfânt de *acolo*!

Unii dintre ei întinseră mâna către Ostrovul Ceresc. Era doar o umbră palidă acum, căci soarele era la răsărit, iar lumina zilei îl făcea întotdeauna să pălească. Cu toate acestea, mulți dintre localnici, care nu își părăsiseră niciodată locurile natale, încă mai credeau că Deu Însuși îl trimisese acolo, pe cer, ca o lună nemișcată, pentru a-i împiedica pe oameni să aducă din nou Judecata de Apoi pe pământ.

— Acesta este Talence Donal Ferlay, le explică Mael.

Cuvintele lui le sporiră respectul, accentuându-le reverența, căci știau cu toții că, din clanul Ferlay, seniorii celorlalte

douăzeci și nouă de clanuri alegeau căpitanul pentru lleduciel.

Mael se întoarse către călăreț.

— Domnia ta va binevoi oare a-mi cinsti casa? Sper că așa va fi, și nu doar pentru o singură zi.

Era un bărbat voinic, în ciuda vârstei, care îi împlânzise nițel apucăturile, încărunțindu-i firele țepoase ale bărbii.

Donal încuviință.

— Îți mulțumesc, spuse el. M-ai invitat de multe ori aici, făgăduindu-mi vânători bogate.

Vorbeau în francey, căci omul Clanurilor cunoștea prea puțin dialectul brezhoneg, iar localnicii nu prea înțelegeau limba angley.

— O săptămână, atât voi sta, dacă nu cumva îți voi fi o povară. Dar nu mai mult! Vezi tu, mă-ndrept către Tournev.

Mael recunoscuse numele orașului din Valea Loi, ce se afla chiar sub Ostrovul Ceresc; acela și împrejurimile sale erau unica regiune a Domeniului pe care aerogenii o conduceau în mod direct.

— Mi-am dus la bun sfârșit însărcinarea avută aici, și a sosit timpul să îmi asum alte îndatoriri, în altă parte. Dar cred că, mai întâi, aș merita puțină odihnă și desfătare, zâmbi Donal.

— Cu-adevărat le meritați, îi răspunse Mael.

Nu era o laudă goală. Donal făcuse, într-adevăr, multe, pentru a stimula comerțul cu exteriorul, aducând prosperitatea în Ar-Mor. Sprijinise din tot sufletul Consvatorul din Kemper, unde era sălașul științei noi și vechi și unde tinerii promițători erau trimiși la învățătură.

Mael se adresă alor săi, în limba lor, poruncindu-le să aibă grijă de calul lui Donal și de catârul care-i căra bagajele. Omul Clanurilor descălecă și își însoți gazda, pe jos, dincolo de poartă.

Clădirile din piatră, acoperite cu olane, formau un careu de apărare, având în colțuri foișoare de pază. În curtea îngrijită se desfășurase, până nu de mult, întreaga viață a fermei. Dar, în acele zile de pace, animalele erau adăpostite altundeva, iar grajdurile fuseseră transformate în ateliere și depozite sau se adăugaseră spațiului de locuit, mărindu-l. Într-o ordine aproximativă, femeii și copii se adunaseră de-a lungul zidurilor, spre a-și oferi salutul celui nou venit. Tăceau, căci nu prea știau ce să facă. În ținutul acesta, politețurile nu erau ceva obișnuit. Ceva, însă, tot ar fi trebuit să spună, căci, iată, un sfânt venise să-i

viziteze!

— Ușurel! tună Mael. Vedeți-vă de treabă, scoateți tot ce-avem mai bun, pregătiți un ospăț pentru deseară!

Spusele lui readuseră voioșia pe chipurile celor prezenți, stârnind chiar și chicote. Căinii începură să latre, pisicile o zbughiră iute din calea pașilor grăbiți.

O femeie chipeșă, ale cărei cosițe argintii coborau peste pieptarul rochiei, rămase locului. Lângă ea stăteau un băiat de doisprezece și o fată de șaptesprezece ani.

— Talence Donal Ferlay, spuse Mael, iat-o pe soția mea, Josse. Noul venit se înclină politicos, în semn de salut. Fiicele și fiii noștri mai vârstnici sunt la casele lor, dar vom trimite să-i cheme. Aceștia sunt mezinul meu, Tadeg, și fiica mea cea mai tânără, Catan.

Privirile lui Donal zăboviră asupra tinerei fecioare. Fata se îmbujoră, plecându-și ochii de un albastru-închis. Era frumoasă la trup, iar trăsăturile-i păreau a fi ale unei femei din rândul clănurilor. Când îi veni rândul să rostească vorbele de bun venit, glasul îi era atât de scăzut, încât ceilalți de-abia o auziră. Vorbea bine francezy; ca mulți alți copii din familiile înstărite din Breizheg, învățase la școala de la capelă, așa cum se obișnuia de când ținutul devenise o parte a Domeniului.

Donal îi răspunse cu zâmbetul său auster și-i luă mâna într-a sa.

— Nu-ți fie teamă de mine, murmură el. Sunt și eu doar un om ca toți ceilalți, un prieten de-al tatălui tău, venit în ospeție. Din păcate, nu voi putea rămâne prea mult.

Tinerețea ei își spuse cuvântul, și ea exclamă:

— E-adevărat, domnia ta? Adică, știu că n-ai minți, dar sfinții nu se nasc din nou, iar și iar, în... neamul domniei tale?

Josse lăsă să-i scape un șuier scurt, scandalizat. Donal o liniști, răspunzând:

— E drept, sufletele strămoșilor noștri trăiesc în noi, dar acest lucru e adevărat pentru toată lumea. Multă lume crede asta. Tatăl tău mi-a spus că în vinele voastre curge și sânge din lleduciel. Iar neamul nostru numără mulți înaintași care n-au făcut parte din primii treizeci. Hai să fim prieteni, Catan.

Părinții schimbară o privire plină de subînțelesuri.

Câteva zile mai târziu, Donal trimise vorbă, cu micul său radio-transmițător, că avea să mai zăbovească. Ostrovul Ceresc transmise mesajul la Kemper, unde Donal comandase un avion pentru o dată anume, și, totodată, la Ministerul Coordonării din Tournev. Nimeni dintre cei de acolo nu îi puse la îndoială justetea acestei hotărâri. Îl cunoșteau drept un om capabil și conștiincios, care punea interesele Domeniului înaintea celor ale Clanului și familiei sale. Curând după aceea, Ostrovul Ceresc trimise un alt mesaj, codat, soției lui, care părăsise Kemper-ul ceva mai devreme, pentru a vizita moșia familiei din Dordoyne.

Trecu o lună. Ultima zăpadă se topi, iar căldura și lumina soarelui răspândiră un covor verde peste întregul ținut. Florile împânziră câmpul, și vegetația explodează, în vreme ce păsările călătoare începură a se întoarce. Plugarii ieșiră la arat. Veniră ploi blânde dinspre apus. Ciocârlile prinseră a ciripi gureșe, iar mieii și pruncii născuți peste iarnă descoperiră cu încântare primăvara.

Era vremea muncilor grele la fermă, dar Mael avea grijă ca înaltului oaspete să nu-i lipsească niciodată tovărășia, la vânătoare ori la pescuit, sau în lungile-i drumeții. Din când în când, într-un sat din apropiere se țineau serbări; în rest, își petreceau serile acasă, la lumina lămpii, în fața vetrei de lut ars.

Generație după generație, pe măsură ce necesitatea apărării de nelegiuți devenea mai puțin acută, solul își recăpăta fertilitatea, iar comerțul se extindea tot mai departe, proprietarii de pământuri își clădiseră case mai spațioase și mai frumoase. Între tavanul, susținut de grinzi groase, și podeaua acoperită de covoare moi, zugrăveala pereților camerei celei mari era acoperită cu draperii, tablouri și rafturi de cărți. În jilțurile frumos sculptate, cei de-aici se odihneau bând bere și vin, iar la ocaziile mai aparte, chiar și ceai sau cafea, aduse de departe. Unii fumau tutun. Cei mai mulți sporovăiau sau jucau tot soiul de jocuri, dar se găsea întotdeauna câte unul care să citească cu glas tare. Alteori, își uneau cu toții glasurile în cântec, acompaniați de cimpoi, o tobă și două sau trei fluiere.

Sfiala localnicilor față de Donal se risipi curând. Respectul ce i se cuvenea prin lege se preschimbă în prietenie. Era amabil din fire, gata oricând să asculte povești, și să povestească, la rândul-i, despre lumea exterioară, despre ținuturile îndepărtate ale Domeniului, a căror stranietate părea de-a dreptul magică

țăranilor.

Lui Mael îi venea greu să cuprindă cu gândul vastitatea pământurilor oblăduite de Ostrovul Ceresc. Cercul acestora cuprindea întregul Franceterr, Flandra, Rhinul, lanțul Pryny, munții Jura, cea mai mare parte a Angleylann-ului și un colț din Eria (deși aerogenii nu se arătaseră dornici să-și extindă suveranitatea asupra micilor regate risipite în acele insule). Spre vest, Domeniul cuprindea întregul golf Gascoyn, până la Ocean. Domeniul era alcătuit dintr-o mulțime de state, fiecare cu propria geografie, industrie, guvern, istorie, legi, tradiții și dialecte sau chiar limbi. Bărbații murmurau surprinși, femeile exclamau, iar copiii strigau de bucurie când Donal începea să le povestească toate câte le văzuse. Le vorbea și despre lleduciel, dar acest subiect era mult deasupra puterii lor de înțelegere, iar oamenii se temeau întrucâtva să aducă vorba despre asta.

Cu timpul, localnicii începură să țină la Omul Clanurilor. Oricare i-ar fi fost puterile, oricâtă cunoaștere ar fi posedat în plus față de oamenii obișnuiți, ceea ce el le arăta era latura sa umană; iar ca om, era bun, poate chiar prea onest. Mai presus de orice, acorda onoare lui Mael și Josse, iar această onoare avea să aducă noroc tuturor celor din jur.

Zilnic, Donal o căuta pe Catan și, astfel, cei doi fură văzuți curând plimbându-se mână în mână pe câmpiile proaspăt înflorite, iar, la scurtă vreme, ea începu să își petreacă nopțile în odaia lui.

Asemenea legături erau un lucru obișnuit în unele regiuni, iar Brezh-ul era una dintre acestea. Nici o familie nu s-ar fi încumetat să-i dea fiului o soție până când aceasta nu se dovedea vrednică și, de multe ori, căsătoriile se făceau de-abia după ce primul copil era deja născut și se lămureau cu toții că e sănătos. O legătură cu un sfânt nu putea să ducă niciodată până într-acolo, căci cei din rândul clanurilor nu se căsătoreau decât între ei; putea să dureze însă mulți ani. Fie că avea să se întâmple așa, fie că nu, familia fetei era bucuroasă, căci de-aici puteau rezulta alianțe de bun augur cu aerogenii. Când legătura avea să ia sfârșit, претенdenții la mâna fetei aveau să fie puzderie, gata să primească în casa lor fructul precedentei iubiri.

Mael datora o bună parte a bunăstării sale faptului că unul dintre bunicii săi fusese Vosmaer Pir Quellwind, care trecuse

odinioară prin acest ținut. Fiica născută din legătura pe care o avusese cu o fată din părțile acestea se măritase cu moștenitorul unei ferme bogate, luând-o înaintea altor fete din familii mai de văză. Asemenea uniuni erau încă destul de rare în Brezh.

Însă se părea că Talence Donal Ferlay nu o considera pe fiica lui Mael o simplă distracție, nici Catan nu umbla după Omul Clanurilor doar de dragul rangului acestuia. Nevestele care îi vedeau pe cei doi împreună oftau, chicoteau și bârfeau la nesfârșit pe seama lor.

Veni însă și ziua când, în amurg, cei doi stăteau singuri la poalele unui măr înflorit, iar petalele parfumate le ningeau în creștet, în penumbra albăstrie a apusului, în vreme ce mirosul verii se făcea tot mai tare simțit. El își puse mâinile pe șoldurile fetei, privind cum cele dintâi stele se reflectau în ochii ei, și-i spuse:

— Măine, în sfârșit, voi pleca.

Ea coborî privirea.

— Știu, șopti. Dar de ce tocmai mâine?

— Fiindcă trebuia să stabilesc o dată și să mă țin de ea, căci, altfel, n-aș mai pleca niciodată.

Mâna ei tremurândă se ridică, mângâindu-i obrazul.

— Chiar trebuie să pleci?

El își ridică fruntea, îndreptându-și spinarea.

— Am o datorie. Prea puțini dintre tinerii noștri înțeleg acest lucru, spuse el după o scurtă ezitare. Ei cred că Domeniul a devenit atotputernic și că lor nu le-au mai rămas decât plăcerile. Dar nu-i adevărat. Italya, Espayn, barbarii de dincolo de Rhin, geeanii, mauraii și cine știe câți alții ne jefuiesc de toate certitudinile pe care le-am avut... Nu, nu pot rămâne aici. Onoarea mi s-ar spulbera ca fumul.

— Atunci, de ce nu pot eu să te însoțesc? insistă ea.

— Ți-am mai explicat. Am o datorie față de soția mea. Și față de tine... Ai fi pierdută, înstrăinată și te-ar măcina un dor nebun de casa ta, care e aici. Tăcu din nou, câutându-și cuvintele. Și-apoi, eu nu mai sunt tânăr. Nu pot sta în calea vieții tale care abia începe.

— Ah, iubitele! Tu ești viața mea.

Se aruncă în brațele lui, plângând.

El o strânse la piept, îngropându-și fața în pletele ei

înmiresmate.

— Mă voi întoarce, cât de des voi putea. Atât cât voi mai avea în mine viață.

2

La jumătatea iernii, Catan aduse pe lume un fiu. Îl botează cu numele ales de către tatăl său, Iern.

Avu parte de o mulțime de pețitori, dar îi refuză pe rând, preferând să rămână alături de tatăl ei, pe proprietatea acestuia, asumându-și partea ei din treburi, crescându-și fiul cât de bine îi stătea în putință, trăind cu adevărat numai pentru întoarcerile lui Donal.

Pentru Iern, pe măsură ce creștea, tatăl său era o întruchipare a puterii și misterului. Îi aducea daruri și-l întreba cum o mai duce, dar cerea socoteală și mamei sale în această privință. Nu-i simțea lipsa cu adevărat, căci erau destui bărbați în jur care să-i țină locul: bunicul și unchii săi.

Aceștia îl învățară tot ce trebuie să știe un băiat, ba chiar mai mult, având în vedere din cine se trăgea. Îl luară cu ei în călătorii prin întregul Ar-Mor, ducându-l să vadă stâncile ca niște colți și satele cuibărite pe malul mării, ba chiar și portul din Kemper, unde ancorau corăbii venite din cealaltă margine a lumii. Era un ținut plin de urme din vechime. Ruinele zilelor negre pândeau la fiecare pas, dar dintre ele răsăreau și construcții dinaintea Judecății. Unele erau chiar mai vechi: un zid medieval, un mormânt din Epoca de Piatră, menhire, dolmene și cromlehuri, mărturii ale trecerii unor popoare demult stinse, zăcând toate sub umbra ocrotitoare a Ostrovului Ceresc. Unele dintre acestea purtau însemne mai târzii, sculptate de cei care trăiseră în acele locuri: un chip de celt, un personaj roman, o cruce a credincioșilor lui Zhesu-Crett. Iern era prea mic pentru a le înțelege cu adevărat, dar ele îi inoculară un anume simț al trecerii timpului care, precum un vârtej, luase cu sine oameni, națiuni și zei, spulberându-le ca frunzele uscate, toamna, pentru totdeauna.

De altfel, era un copil inteligent, vesel și îndrăgit de toți.

Recunoscător pentru aceasta, și pentru multe altele, Donal avea grijă ca proprietatea lui Mael să prospere pe mai departe,

pe măsură ce Brezh-ul era tot mai strâns legat de restul Domeniului...

Trecură șapte ani până când, într-o zi, el se întoarse și își ceru fiul.

3

Se lăsa întunericul. Ploaia biciuia zidurile, răpăind pe acoperișuri. O singură lampă fusese aprinsă în încăpere, lăsând colțurile odăii în penumbră. Era răcoare. Donal privea lacrimile îndureratei Catan. Ea rămăsese la fel de proaspătă și de frumoasă, dar chipul bărbatului era brăzdat de riduri adânci, iar părul îi albise complet.

— N-am cuvinte pentru a-ți spune cât de rău îmi pare, îi spuse el.

— Cu toate astea, vrei să mi-l iei! spuse ea, hohotind de plâns.

El încuviință.

— Trebuie. N-ai înțeles ce ți-am spus? N-a mai rămas nici o îndoială. Rosenn, soția mea, nu va putea duce niciodată o sarcină până la capăt. Nu ar supraviețui.

— Și-atunci, de ce-ai mai luat-o de nevastă?

— N-am știut asta. Un zâmbet trist îi luminează pe jumătate chipul. La noi, lucrurile merg altfel decât la voi, iubito. A fost o înțelegere între familiile Talence Ferlay și Kroneberg Lanier. Dar asta nu înseamnă că nu țin la Rosenn, și acesta e un motiv în plus ca să nu-i pot refuza un copil pe care să-l putem numi al nostru. Degetele lui căutară bărbia lui Catan, determinându-l să-și ridice privirea. Tu vei mai putea avea copii, iubito, îi spuse. Se vede treaba că asta nu ți-ar dăuna, așa cum am crezut. Ea, în schimb... Mă rog, așa a fost dintotdeauna: femeile din rândul clanurilor au avut mereu probleme la naștere. Sunt prea firave, în ciuda veșnicilor aporturi de sânge proaspăt, pământean... Procentul mutațiilor e mult prea ridicat, din pricina vieții în stratosferă... Dar tu nu poți înțelege asta. Oftă. N-are importanță. Dar un lucru vei înțelege, sunt convins: am nevoie de un moștenitor.

— Legea îți dă dreptul să-l iei cu tine, rosti ea cu glas scăzut. Nu m-ai putea lua însă și pe mine, să fiu lângă el?

El clătină din cap.

— Nu. Te-aș dezrădăcina, și, mai devreme sau mai târziu, te-ar cuprinde dorul de casă. Iar Rosenn ar fi distrusă. Nu-i stă în fire să fie geloasă, dar îți dai seama ce-ar însemna să te știe pe-aproape... Fii liniștită, Catan. Băiatul îi va fi la fel de drag precum mi-e mie. Va crește ca un bărbat din neamul aerogenilor, cu tot ce implică această calitate. Și va veni să te vadă ori de câte ori va putea. La început, poate, asta nu se va întâmpla atât de des. A trecut deja de vârsta înrolării ca și cadet, iar antrenamentul care îl așteaptă e deosebit de strict. Mai târziu însă... Până atunci, am să-ți aduc mereu vești despre el.

Făcu un pas înainte, dornic să o cuprindă în brațe. Ea se crispă, încercând să se elibereze, iar el îi dădu drumul, des-cumpănit.

— Nu, spuse ea cu glas tăios, și mândria răzbătea din tonul ei îndurerat. N-am să te mai las să mă îmbrățișezi.

El își încleștă pumnii, iar pe chip i se zugrăvi uimirea.

— Mi-era teamă că mă vei urî.

— Nu e vorba de asta. Te iubesc, Donal, și cred că te voi iubi mereu. Dar a sosit timpul să devin și eu o femeie ca toate celelalte.

4

Omul Clanurilor venise cu o aeronavă ușoară, aterizând pe-o pajiște. A doua zi, împreună cu băiatul își luară zborul spre est, către Ostrovul Ceresc. Nu se mai întoarse niciodată.

Continuă să trimită scrisori și daruri, când avea ocazia. De îndată ce acest lucru fu posibil, Iern se întoarse să-și petreacă vacanțele în ținutul natal.

Catan se căsătorii cu Riwal cel Dârz, un văduv bogat din Carnac, proprietar al mai multor vase de pescuit. Duseră o viață liniștită, bucurându-se nespuse de vizitele lui Iern.

Oamenii își amintiră de o întâmplare petrecută la scurt timp după nașterea băiatului, când, într-o noapte, o nomadă care susținea că avea darul clarviziunii ceruse adăpost în casa lui Mael. Privind copilul la lumina tremurândă a unei candelă, pe care o modelase în forma unei spade, ea murmurase: „Aveți

mare grijă de el, căci el e cel care va aduce osânda zeilor!" Dar aceasta e, poate, doar una dintre acele legende izvodite la multă vreme după cele întâmplate cu adevărat.

I

Undeva, deasupra Oceanului de Vest, se iscă o furtună. Nimeni nu avea cum să știe de unde anume pornise. Odinioară, micuțele luni ce orbitau în jurul planetei, ar fi depistat-o la timp, semnalându-i prezența, dar acestea se preschimbaseră în stele căzătoare cu secole în urmă, iar puținele care mai rămăseseră tăceau. Domeniul nu-și putea permite o supraveghere globală; metalele utilizate la construcția aeronavelor erau prea rare, iar combustibilul utilizat era mult prea costisitor. Neștiută de nimeni, zărită doar de către niște marinari, a căror navă se grăbise să o scufunde, furtuna își aduna puterile, prăvălindu-se către apus. Până când navele de pe coasta uropană apucară să transmită vești despre furtună prin radio, observatorii din Ostrovlul Ceresc descoperiseră deja cele dintâi schimbări sinistre în țesătura norilor de dedesubt și anunțaseră Corpul Meteorologic.

Vestea ajunsese la urechile lui Iern de-abia pe drumul de întoarcere spre Beynac. Trecuse pe la toate proprietățile Ferlay din Dordoyne, conform îndatoririi sale din fiecare anotimp. Ascultase păsurile arendașilor, ale țăranilor, ale sătenilor, ale tăietorilor de lemne și conducătorilor de turme. Le ascultase plângerile, ideile, speranțele și bârfele, ușurase suferințe și arbitrase dispute, negociase felurite acorduri de comerț, în măsura în care se pricepuse; prezidase serbări și ceremonii, așa cum cerea tradiția; răsplătise fapte bune, săvârșite de cei credincioși; se lăsase pradă desfătărilor, străduindu-se, în schimb, să fie un oaspete plăcut și să își uimească gazdele cu povești despre țările îndepărtate. Într-un cuvânt, trudise într-o întărire a relațiilor dintre familia sa și oamenii conduși de aceasta.

Călărea acum, împreună cu suita sa, de-a lungul râului. Toamna își aprinsese focurile în pădurile de pe coastele dealurilor, dar vremea era caldă încă și aerul plăcut mirositor. Soarele își răspândea razele dinspre apus, făcând stâncile să strălucească, reflectate în unda lină a văii. În depărtare, cornul

unui pădurar răsuna în răstimpuri, iar ecoul îi răspundea. Copitele cailor stârneau vârtejuri de praf, ca trâmbele de fum, prin care razele căpătau contururi concrete.

Ans Debyron, secretarul lui Iern, își îndemnă calul, apropiindu-se de stăpânul său.

— Aș zice c-a fost o călătorie reușită, domnule, spuse el.

Se născuse prin partea locului și absolvise de curând Conservatorul din Sarlat, fapt vădit și de tendința sa de a fi solemn, în ciuda firii sale prietenoase și a priceperii sale de netăgăduit. Doar accentul occitan al francey-ului său mai îndulcea, întrucâtva, cuvintele alese cu grijă.

— E drept, lucrurile par a fi în matca lor firească, îi replică Iern. Dar eu sunt de-abia un novice, așa că nu pot fi sigur de asta.

— Domnule, declară Ans, oamenii aceștia vă iubesc! Aveți o minte deschisă, nu e nevoie să vi se explice prea mult ca să le înțelegeți problemele. Ei apreciază în mod deosebit strădaniile dumneavoastră de a le înțelege dialectul și nuanțele sale subtile. Mai mult, sunteți... genial! Asta nu-i o caracteristică foarte răspândită printre castelanii locali.

— Te referi la felul în care s-a priponit tata? Stânjeneala tovarășului său îi provocă un zâmbet lui Iern. N-am avut de gând să par lipsit de respect, Ans, oricum, nu mai mult decât ar fi de așteptat din partea unui fiu. Este un om mare, atât în felul său de a fi, cât și în modul în care e privit în Domeniu, dar noi doi suntem cu totul diferiți. Șovăi o clipă, apoi se destăinuie; misiunea dusă la bun sfârșit dădea un sens nou camaraderiei. Să-ți spun drept, când mi-a cerut să accept acest post, am fost gata să mă răzvrătesc împotriva lui.

— E-adevărat? Mi-e îngăduit a afla de ce?

Iern ridică din umeri.

— Gândește-te! De-abia fusesem acceptat ca specialist în aeronave și meteorologie, obiectele de studiu predilecte, de când eram un simplu cadet. În plus, pentru timpul meu liber, îmi planificasem o mulțime de plăceri. Am insistat, încercând să-l lămuresc că nu aveam chemare pentru munca de administrație. Și dacă ținea morțiș ca eu să mă ocup de proprietățile familiei, de ce nu mă trimitea într-un ținut unde orice fată ar fi fost gata să-mi sară în așternut? Bineînțeles, nu știam nimic despre Dordoy. Ți-amintești, mă trag din Brezh, unde chiar și limba

vorbită e alta. Făcu o pauză, apoi continuă: E timpul să-ți asumi îndatoririle ce-ți revin, așa mi-a spus tata, și, cu asta, a încheiat discuția. Așa e el. Dar acum nu-mi mai pare rău. E un ținut frumos, cu oameni de nădejde. Și, de altfel, nu sunt obligat să mă ocup de aceste treburi decât două sau trei luni, în total, de-a lungul anului. În rest, pot zbura. Își întrerupse bucuros mărturisirea când, de după o cotitură, văzură, în sfârșit, Castelul Beynac. Iată-ne ajunși! exclamă el, dând piteni calului, zorind înainte pe drumul de coastă.

Ans își îndemnă și el calul la galop, pornind pe urmele stăpânului său. Talence lern Ferlay nu era asemeni celorlalți din lleduciel, nu într-un tot. Felul său de-a fi îi surprindea pe cei care și-i închipuiau pe stăpânitori ca fiind mult mai gravi.

Era de statură medie, în comparație cu ceilalți aerogeni, dar părea înalt printre dordoynezii cei îndesați. Mulțumită strămoșilor săi țărani, era mai musculos decât tatăl său; iar chipul îngust al celor din clan era mai îmblânzit, cu pomeții săi înalți, ochii de un albastru strălucitor, părul negru și veșnic zburlit și glasu-i baritonal. Îi plăceau veșmintele elegante și știa să le poarte.

Castelul îi întâmpina cu zeci de steaguri fluturând și cu soarele strălucindu-i în ferestre. Frumusețea clădirii fusese un factor important ce contribuise la alegerea sa drept punct de plecare și de întoarcere. În întregul Franceterr, prea multe asemenea clădiri, ocupate din nou după ziua Judecății, când se manifesta o nevoie acută de atare fortărețe, fuseseră remodelate de-a lungul veacurilor într-un haos de stiluri, importantă fiind doar funcționalitatea. Bunul gust era însă o trăsătură definitorie a celor din clanul Ferlay, astfel încât, de îndată ce fusese posibil, generațiile mai recente demolaseră adaosurile, reparând greșeala strămoșilor. Castelul Beynac domina valea din vârful unui deal, iar adaosurile moderne – chiar și antena radio sau ultrasofisticata aripă rezidențială – păreau a fi niște comori protejate de zidurile vechii cetăți războinice.

La fel ca pretutindeni, în aceste zile de pace, porțile erau larg deschise. Puținele tunuri, catapulte și care blindate constituiau doar relicve ale vremilor trecute. Pavajul curții răsuna sec sub potcoavele cailor; clanul Talence își putea permite luxul de a echipa astfel caii oamenilor de încredere și ai

apropiaților acestora. Localnicii ieșiră puzderie din case pentru a-l saluta pe stăpân, chiuind și rotindu-și brațele, după obiceiul locului. Concubina pe care Iern o adusese cu sine de la Tournev părea la fel de exuberantă. Iern simțea cum crește în el nerăbdarea de-a o întâlni. Cele trei săptămâni petrecute printre caștii dordoynezi i se păruseră lungi, de-a dreptul nesfârșite.

Talence Hald Tireur, primul său ofițer, își croi drum prin mulțime. Părea îngrijorat.

— Mă bucur că v-ați întors, domnule, spuse el, lăsând la o parte orice altă introducere. Azi a sosit un mesaj de la Corpul Meteorologic, pentru dumneavoastră. Sunteți rugat să îi sunați imediat.

Iern înjură în sinea sa, blestemându-și lipsa de experiență care îl determinase să nu își ia cu sine un transmitător. Așa ceva nu avea să se mai repete. Descălecă în grabă și o luă la goană spre donjon.

Iern nu luă aminte la strălucitoarele ornamente pe lângă care trecea în fugă. Bănuia care era motivul pentru care îl căutau cei de la Ostrovul Ceresc și, din această cauză, nervii îi erau încordați la maximum. O scară circulară ducea în încăperea din turn unde fusese instalat echipamentul radio. O escaladă, sărind din trei în trei trepte, și se trânti în scaunul rezervat operatorului. Degetele se mișcă grăbite pe tastatură. Auzi un bâzâit, și un miros cunoscut se răspândi în încăperea, în vreme ce aparatul începea să se încălzească. Mașinăria cu tuburi vidate era enormă, iar consola din lemn ocupa o mare parte din spațiul încăperii. Părea primitivă față de aparatele portabile cu tranzistori – dar acelea erau importate din Federația Maurai – însă, fiind alimentată de generatorul cu cărbuni al castelului, era capabilă să transmită un mesaj până la Ostrovul Ceresc, ceea ce era destul.

Din locul unde se afla, aerostatul abia se zărea, răsărind de după o culme, spre nord. Părea mai apropiat decât se vedea din ținutul în care se născuse; era aproape cât o lună plină, palidă, abia vizibilă dincolo de fereastră. Un șoim trecu în zbor, mascându-l, cu aripile scaldate de razele de aur ale soarelui ce apunea. Iern simți un fior rece străbătându-i șira spinării. Toate cunoștințele dobândite nu reușiseră să-i șteargă întru totul șoptele auzite în copilărie în Brezhoneg, despre blesteme și soartă.

Era însă timpul să lase deoparte superstițiile. Aparatul era pregătit. Își transmise codul de identificare și, după un murmur care dură câteva clipe, o voce de femeie răsună în difuzor:

— Aici Centrul de Comunicații. Sunt ofițerul de serviciu, locotenent Dykenskyt Gwenna Warden. Angley-ul ei avea un accent ușor de Rhinland; probabil că își petrecea timpul la sol în acea regiune. Sunteți... sunteți Talence Yern Ferlay? Vă fac legătura directă cu Comandamentul Meteorologic.

— Iern, o corectă el, pronunțând accentuat cea dintâi literă.

Îi veni să râdă de sine însuși. Ce importanță avea felul în care îi fusese pronunțat numele? Se părea însă că ceea ce îl aștepta avea să îi aducă glorie, dacă avea să supraviețuiască, iar gândirea sa tinerească îi dădea ghes să evite orice confuzie în privința identității sale de viitor erou.

— Scuze, veni răspunsul, încărcat de o indiferență disprețuitoare.

Fata fusese rece cu el fiindcă circumstanțele nu-i permiteau să fie altfel sau fiindcă, la rândul ei, era tânără și, ca toți tinerii acelor zile, puțin îi păsa de constrângerile formalităților? Se întrebă cum arăta ea. Cele treizeci de clanuri numărau șaiszeci de mii de oameni, dintre care zece mii erau ofițeri. Era imposibil să-i cunoști pe toți într-o viață de om. Cum se simțea ea atunci, acolo, la post, la treizeci de kilometri deasupra pământului și mării, știind că o furtună cumplită se apropia? Ce alt motiv ar fi putut oare exista pentru a chema la ordin pe toți Călăreții Furtunii din Corpul Meteo? Cu siguranță, fusese convocată întreaga lor elită, căci, altfel, Iern ar fi fost lăsat să-și termine liniștit turul proprietăților.

Bâzâit, ticăit, zumzet și, în sfârșit, o altă voce feminină, o voce cunoscută de astă dată, cea a superioarei sale directe, colonel Vosmaer Tess Rayman, se făcu auzită în difuzor:

— Locotenent Iern?

— Doamnă! rosti el în microfon. Am onoarea să vă salut.

— Sunt convinsă că ai ghicit despre ce e vorba. Un uragan se îndreaptă spre Golf, în zona coastelor Zhironn. Va lovi zona Etang, va scufunda o mulțime de bărci pescărești și va devasta, se pare, Port Bordeu, cu tot ceea ce o asemenea catastrofă ar însemna pentru navigația noastră. Autoritățile locale ne-au informat că nu vor reuși să evacueze mai mult de o treime dintre locuitori. Pierderile de vieți omenești vor fi uriașe.

— Dar credeți că am putea risipi furtuna? Goarneau gloriei îi răsunau în urechi, iar părul de pe brațe i se ridicase înfiorat. Sunt gata de acțiune, la ordinele dumneavoastră, doamnă!

Neliniștea îi mai îmblânzea glasul de obicei atit de aspru.

— Ești sigur de asta? Ai călătorit o zi întreagă, ești, cu siguranță, obosit, iar aceasta misiune este mai importantă decât orice altă acțiune la care ai participat până în prezent. Cea mai mică greșeală... Avem nevoie de fiecare dată pe care o vei putea obține. Dar un avion prăbușit și un pilot mort *nu* ne vor folosi la nimic, să știi asta.

— Nu veți avea parte nici de una, nici de alta, doamnă!

Tess oftă, și lern avu impresia că o vede clătinând din cap.

— Voi, cei tineri, vă credeți nemuritori... Continuă apoi, cu un glas mai aspru: Prea bine, locotenente. Pornește spre Port Bordeu. Ei îți vor pregăti o informare sumară; mă tem însă că va fi, într-adevăr, cam sumară. Până în prezent, nu dispunem de prea multe informații. Ești cel mai apropiat Călăreț al Furtunii. În ciuda întinderii răspunsului tău, tu vei fi cel care va ajunge primul la obiectiv. Ceea ce vei descoperi este de o importanță vitală. Făcu o pauză. Acum, dă-i drumul. Binecuvântat fie-ți zborul.

— Mulțumesc, doamnă.

lern apăsă pe întrerupătorul principal, se ridică din scaun și părăsi, în goană, încăperea.

2

Din zbor, pe măsură ce avionul se apropia, uraganul se vedea ca un lanț muntos întunecat, dincolo de care soarele apu-sese deja. Norii ascundeau Golful sub perdeaua lor zdrențuită; cu toate acestea, din vreme în vreme, marea devenea vizibilă, agitată de apropierea furtunii. Din când în când, zărea câte o navă, cu pânzele coborâte, la ancoră. Echipajul ei aștepta cu sufletul la gură urgia, neștiind dacă avea să piară ori avea să supraviețuiască. În rest, cerul era senin: nuanțe violacee îl colorau spre răsărit, acolo unde stelele începuseră deja să clipească; deasupra, era de un albastru strălucitor care devenea verzui către apus. Ca întotdeauna, spre nord, Ostrovul Ceresc capta razele soarelui, părând că arde ca o

torță uriașă. Printre norii de dedesubt, întunericul și lumina se jucau de-a prinselea. În curând însă, noaptea avea să se înstăpânească.

Oricum, gândi Iern, o dată pătruns în tumult, nu avea să mai vadă nimic.

Acoperind murmurul regulat al propulsiei, aerul şuiera asurzitor și Iern simțea opintelile aeronavei. În vreme ce mâinile și picioarele-i executau un dans straniu printre comenzi, izbucni într-un hohot de râs, încântat. Avionul său nu era asemeni vrăbiuței care-l purtase de la Beynac la Bordeu, jumătate lemn și jumătate pânză; era un șoim, aproape la fel de bun precum cele aflate în posesia maurailor. Aliajele care-l alcătuiau erau neprețuite, și consuma torente de combustibil. Nu existau multe asemenea aparate pe pământ. Era capabil să depășească viteza sunetului sau chiar să urce până la Ostrovul Ceres. Nu avea arme la bord – cine să-l atace aici? – dar nici n-ar fi putut fi folosit în vreme de război, fiind mult prea prețios. Dacă Iern ar fi fost trimis pe câmpul de luptă, ar fi avut de condus o mașinărie nu cu mult mai bună decât cea care îl adusese din Beynac.

Se întrebă cum ar fi fost să fie nevoit să plece la luptă. Conflictul espanyan avusese loc înainte ca el să se fi născut, iar în vremea campaniei din Italia, el era doar un tânăr cadet. Vor mai avea loc lupte, oare? Domeniul nu reușise să-l împiedice pe Lonzo de Zamora să supună cea mai mare parte din Iberia, dar ambițiile fiului acestuia de a controla vestul Mării Mediterane fuseseră stăvilite... Iern spera că pacea avea să dureze. Nu suporta ideea că ar putea fi nevoit să ucidă oameni. Nici măcar nu-i plăcea să vâneze...

Un glas îi răsună în căști, readucându-l la realitate.

— Ce-a fost asta, locotenente? Te amuzi?

— Nimic, nimic, răspunse el, grăbit. Obrajii i se îmbujorară. Nu era corect, din punct de vedere profesional, să se bucure de dificultatea unei misiuni. Adăugă apoi: Aud un bâzâit electrostatic. Cum recepționați datele transmise de instrumentele mele?

— Satisfăcător. Avem în prezent alte trei unități în zonă și primim date și de la ele, astfel încât începem să ne facem o idee mai limpede. Dă-i drumul mai departe.

Acolo, departe, la bordul aerostatului, având la dispoziție cel mai puternic computer din Domeniu, ofițerul analist începu să turuie o serie de cifre și date tehnice.

— Nu-i destul! strigă lern. N-avem destule informații!

— Așa e. Misiunea ta...

— Ascultă, îl întrerupse lern. Mă așteptam la asta. Până când noi vom reuși să aflăm destule, cu prudența care ne caracterizează, urgia va fi atins deja pământul. Mă voi îndrepta direct spre mijlocul furtunii. Recomand colegilor mei piloți să se cufunde până la jumătatea drumului în masa ciclonului, de pe pozițiile pe care le ocupă în acest moment.

— Locotenente!

— Domnule maior, te rog să transmiți recomandările mele. lern știa că toți colegii săi aveau să îl urmeze; mândria personală și prestigiul Corpului aveau să le ceară acest lucru.

— Mă pregătesc să accelerez. Pregătiți-vă să recepționați un flux important de date.

Auzise oare cum interlocutorul său înghițise în sec?

— Prea bine, locotenente.

O stare de extaz, precum cea produsă de vin, puse stăpânire pe lern. Într-o astfel de situație, cererile unui Călăreț al Furtunii erau mai presus de orice rang, cu excepția ordinelor date de căpitanul Ostrovului Ceres. Era pentru întâia oară când își exercita în acest mod autoritatea. Se simțea aproape ca în ziua în care posedase pentru prima oară o femeie.

Dar și dușmanul cu care avea să lupte era primul de o asemenea anvergură! Mai luptase cu furtunile și înainte, dar o făcuse numai pentru a exersa sau pentru a strânge date pentru oamenii de știință sau pentru superiorii săi. O asemenea furtună, de o asemenea intensitate, se ivea numai de două sau de trei ori într-o întreagă carieră.

Degetele sale, crispate pe comenzi, măriră energia motoarelor. Reactorul țâșni în sus cu o forță atât de mare, încât lern fu ținut în scaunul tapițat cu piele fină. Zece kilometri mai sus, redresa aparatul și porni într-o spirală descendentă. Dușmanul acoperea acum întreg orizontul, cu neguri brăzdate de fulgere. Spre est, apele și pământurile se întindeau la nesfârșit, și el era singura lor speranță de salvare. Întregul peisaj avea o frumusețe sălbatică, dar acum nu avea timp să îl admire. Pierzându-și timpul cu așa ceva, și-ar fi trădat cauza.

Razele radarului sondară necunoscutul. Senzorii cu infraroșii convertiră radiația în date măsurabile. O cameră de televiziune transmitea imagini optice, dând chip celor deduse de

lern din datele matematice. (Această cameră de televiziune se adăugase recent arsenalului, fiind o aparatură rar utilizată și costisitoare, importată de la maurai. lern binecuvântă negustorul care o adusese în Uropa.)

O dată localizat ochiul furtunii, pilotul trebuia să îl cartografieze.

— Sunt gata de coborâre, anunță el.

— Zhesu să te aibă în pază, spuse maiorul, cu glas șovăitor.

lern ridică din umeri. Participa la slujbe fiindcă așa făceau toți membrii clanului, dar nu ascunsese niciodată faptul că era un agnostic.

— Mulțumesc, domnule, răspunse. Voi cobori în spirală, cu o rază de trei kilometri și o înălțime de doi. Acesta îmi pare a fi cel mai potrivit plan de zbor. Cere-le tovarășilor mei să-mi ureze spor la vânătoare și transmite-le același lucru din partea mea! nu se putu el abține să nu braveze.

Șoimul pilotat de lern plonjă.

Noaptea îl învălui. Vântul bătea în rafale puternice, fulgere înspăimântătoare brăzdau cerul, iar ploaia răpăia pe metalul aripilor și pe acoperișul cabinei pilotului. Azvârlit de colo-colo, în sus și în jos, la dreapta și la stânga, asurzit de vuet și țipătul furtunii, lern uită de sine, luptând împotriva inamicului ce încerca să-l sfâșie ori să-l arunce în valurile furioase de dedesubt. Periodic, traversa zona calmă de la mijloc, aruncându-se cu furie în zidul de furtună opus. În vreme ce avionul său se răsucea, pradă mâniei vântului, instrumentele sale continuau să înregistreze, iar o rază de înaltă frecvență transmitea datele dincolo, spre zona calmă încă: presiuni, viteze, ionizări, potențiale, gradient, cifrele diabolice.

Departe, în Ostrovul Ceres, tehnicienii de la computere își hrăneau mașinăriile cu datele transmise de el și de tovarășii săi. Meteorologii le prelucrau apoi. Programul computerelor era rezultatul sutelor de ani de studii, gânduri, dezbateri și, uneori, greșeli fatale. Chiar și în Era Izolării, căreia îi pusese capăt Restaurația lui Enric, munca aceasta continuase. Căci, oare, nu erau aerogenii regii și reginele văzduhului?

Radarscopul îl avertiză pe lern că se apropiase prea mult de valurile cât niște coline. Făcuse tot ceea ce-i stătuse în putință, și datorită sa era acum să încerce să scape cu bine. Se smulse din turbulență, înspre calmul central. Își îndreptă nava în sus și

porni să urce. Deasupra, cerul era un disc de purpură, în mijlocul căruia strălucea o stea.

Evadă, făcând o voltă deasupra monstrului, și schimbă direcția spre răsărit.

— Sunt lern Ferlay, rosti el în microfon. Raportez, am scăpat cu bine. Îmi recepționați transmisia?

— Da. Ai făcut treabă bună, locotenente.

— Ceilalți sunt teferi?

— Toți sunt bine. Peste câteva minute vom fi gata să acționăm. Părăsiți zona și îndreptați-vă spre Tournev.

lern încuviință și dădu ascultare ordinului. Atât avionul său, cât și cele ale tovarășilor săi aveau nevoie de o inspecție amănunțită și, poate, chiar de reparații, iar acest lucru se putea face numai cu ajutorul facilităților oferite de orașul-cartier general. Cât despre piloți, ei aveau să fie întâmpinați ca niște cuceritori și îi aștepta cel puțin o săptămână de relaxare și sărbătoriri.

De data aceasta, erau într-adevăr *niște* cuceritori. Căci nu fiecare încercare era sortită reușitei...

Încetul cu încetul, lern realizează că acționase din instinct. Atenția sa fusese ațintită altundeva, într-un loc necunoscut, și de-abia acum îi revenea. Nu reușea să-și amintească exact cum reușise să călărească furtuna; fusese o experiență transcendentă, se identificase cu adversarul său... Îl dureau toate încheieturile, în pofida jachetei căptușite pe care o purta, corsetul de siguranță îl umpluse, probabil, de vânătaii. Dar se simțea cuprins de bucurie, de o pace adâncă. Da, *fusese* într-adevăr ca și cum ar fi făcut dragoste...

Dar ceea ce era interesant de-abia începea! Câștigase faimă, onoare pentru familia și clanul său, și avea să fie, probabil, avansat. Dar asta nu-i dădea dreptul să irosească nici măcar un litru de combustibil zăbovind aici, pentru a admira spectacolul. Nimeni nu-l putea împiedica însă să zboare încet, la mare înălțime, să-și desfacă centura de siguranță și să privească în urmă. Își aminti la timp să-și pună ochelarii întunecați de protecție. Razele laser loviră.

De-a lungul fiecărei zile, nestânjenite niciodată de ceață ori de ploaie, razele soarelui scăldau suprafața aerostatului. Pute-

rea cu care loveau imensa sferă având diametrul de doi kilometri se măsură în gigawați. O fracțiune a acestei puteri, traversând dublul înveliș, menținea temperatura înaltă din interior, care ajuta Ostrovul Ceresc să plutească în înălțimi. Cea mai mare parte însă era colectată de bateriile solare și de convertoarele termale, devenind electricitate. O parte din energia astfel obținută hrănea reactoarele care împiedicau vânturile stratosferei să mute din loc aerostatul, satisfăcând, totodată, nevoile existente la bord. O altă parte, trimisă la sol, alimenta uzinele de sintetizare a combustibilului și alte obiective la fel de esențiale. Cu toate acestea, industria era slab dezvoltată și, cu excepția generatoarelor locale aflate ici-colo, Domeniul nu folosea energia electrică; metalul necesar pentru conductori era mult prea costisitor. Cea mai mare parte a celulelor solare erau nefolosite, cu excepția perioadelor de război sau în cazul furtunilor.

Acum însă, circuitele se închiseră și un flux de curent se revărsă în uriașele acumulate, iar de acolo, fu orientat spre laserele atotputernice. Ca niște fulgere, razele tășniră la atac.

Nu erau însă izbucniri aleatorii de furie. Mințile celor care le ghidau erau limpezi și se bazau pe datele smulse de Călăreții Furtunii din inima distrugătorului uragan. În comparație cu puterea dușmanului lor, energia acestor raze era mică. Importantă era însă intensitatea lor, bine focalizată asupra unor puncte vitale, chibzuit alese.

Iern vedea acum sulițele de foc izbucnite din văzduh. Atmosfera devenea incandescentă acolo unde loveau, iar întunericul devenea izvor de lumină. Dacă n-ar fi purtat ochelarii de protecție, ar fi fost orbit, poate pentru totdeauna.

Acumulatele se descărcău, reîncărcate fiind însă imediat de către panourile colectoare. Unele raze mențineau mereu aceeași țintă, săpând, erodând țesătura uraganului; altele fulgerau scurt, tulburând echilibrul în punctele strategice, întorcând furia monstrului împotriva lui însuși. Fără milă, Ostrovul Ceresc lovea, biciuia, sfâșia carnea furtunii.

Câmpul de bătălie rămase în urmă, și Iern survola acum Franceterr-ul cufundat în bezna plină de stele. Aerostatul continua să strălucească, răpind razele unui soare deja invizibil. Curând însă, avea să pălească. Iern se întrebă dacă, până atunci, lupta avea să fie încheiată.

Incandescența rămasă în urmă se estompă. Un strigăt triumfător îi răsună în căști:

— Țesătura furtunii a fost destrămată!

— Ce se prevede? sosi imediat o întrebare pusă de un glas ferm, pe care Iern îl recunoscuse drept cel al colonelului Tess.

— Aăă... E doar o evaluare preliminară, doamnă. Am risipit uraganul, dar nucleul său continuă să rămână activ. Este însă mult slăbit și se îndreaptă spre nord-vest. Vor urma vânturi puternice și ploi abundente pe coastă în următoarele două-trei zile. Dezastrul a fost însă evitat, și dacă am insista în continuare, am alunga urgia spre Eria.

— Ar fi inuman s-o facem, și-am stârni furia țărișoarelor care au început să se dovedească parteneri buni de comerț în ultima vreme... Ei bine, punem capăt tirului. Comanda Meteo către toți Călăreții Furtunii: felicitări, mulțumiri, și bun venit acasă!

Iern zbura mai departe. Cu coada ochiului, zări, spre stânga, un colț al Brezh-ului. Era Ar-Goat, nu Ar-Mor, dar, cu toate acestea, era ținutul său natal. Îl cuprinsese un dor nebun de mama sa.

Ostrovul Ceresc creștea în fața ochilor săi. La lumina stelelor, părea o lună imensă, cenușie, luminată din loc în loc de sclipiri electrice. Dedesubt, râul Loi șerpuia ca o panglică prin câmpie. Începu să coboare.

3

La origini, Tournev-ul fusese o excrescență a Vechiului Tours. O parte dintre clădirile sale fuseseră construite cu materiale luate din ruinele vechiului oraș. Locuitorii se stabiliseră aici nu doar pentru a se bucura de protecție, ci și pentru că aveau impresia că însăși prezența Ostrovului Ceresc era de-ajuns pentru a-i face să se simtă mai în siguranță. Își înălțaseră case noi, căci cele vechi se năruiseră sau erau folosite de aerogeni. Întemeiaseră un nou oraș, căci cei ce aveau să devină oamenii clanurilor, pe-atunci puțini la număr, erau prea copleșiți de volumul prea mare de muncă pentru ca să-i mai poată guverna. Timpul trecu, și uzinele vechiului oraș își epuizară întregul potențial. Ideea cea mai la îndemână fu

construirea altora noi în noul oraș, situat atât de aproape. Încetul cu încetul, Tournev deveni capitala terestră a Domeniului, așa cum Ileduciel îi era capitala aeriană. Vechiul Tours rămase o enclavă, alcătuită dintr-o mulțime de clădiri atent restaurate, în care trăiau doar cei care le îngrijeau și cei câțiva comercianți care trăiau de pe urma curioșilor ce veneau să o viziteze.

Cu toate acestea, era o așezare deosebit de romantică. Iern se afla aici în amurg, având alături o tânără frumoasă, și simțea că se îndrăgostește.

Aerul era răcoros, și respirația le era aburoasă, dar pelerinele cu glugă și mâinile strânse laolaltă le țineau de cald. Se urcaseră într-un turn, la poalele căruia se întindea o mare de acoperișuri și de străzi cufundate în penumbră. Ceva mai departe, în întregul Tournev, ferestrele începuseră să se lumineze și lămpile cu gaz de pe străzi să se aprindă, una după alta. Pe meandrele râului, cufundat și el în întuneric, se zăreau umbre negre, barje și bărci. Ca niște licurici, lanternele muncitorilor care se întorceau acasă se legănau, dând serii un aer feeric, de sărbătoare. Pe malul stâng al râului, la mare distanță, dincolo de ferme și căsuțe, se înălța colina Consvatorului. Zidurile acelea năpădite de iederă nu erau însă cufundate în beznă. Ici și colo, câte o luminiță pâlpâitoare vădea prezența câte unui învățat care lucra până târziu. Credința din vremuri imemorabile a țăranilor pretindea că locurile acelea ar fi fost sfinte. Era singura înălțime din acest ținut, unde, în anumite perioade ale anului, Ostrovul Ceresc eclipsa luna ori soarele.

De șapte ori și jumătate mai mare decât ambii aștri, aerostatul plutea chiar deasupra capetelor lor. Scăldat încă în lumina soarelui, așa cum era mereu cu douăzeci de minute după căderea nopții sau cu tot atâta înaintea zorilor, își răspândea razele peste câmpuri. În lumina lui, Ashcroft Faylis Mayn îi părea lui Iern a fi una dintre acele ființe legendare despre care în Breizheg se presupunea că ar bântui pădurile și dolmenele, prea frumoasă pentru a fi adevărată.

— De câte ori am stat aici și-am visat..., rosti ea, cu glas scăzut. Dar niciodată nu mi-am închipuit că voi sta aici, având alături un... sfânt.

Accentul ei muzical, burgoynez, conferea personalitate vocii ei plăpânde. Inima lui Iern prinse a bate mai cu putere. Era

micuță, fragilă, cu ochi cenușii și un păr lung, de un auriu strălucitor. Era pătimasă și inteligentă, și studia istoria la Consvator. Nu era deloc genul de fată care să sară direct în așternut, și era de familie bună. Ruda sa, Talence Jovain Aurillac, i-o prezentase lui Iern cu câteva zile în urmă, și, din ziua aceea, pilotul își pierduse orice urmă de interes pentru fetele din port.

— Ei, haide, spuse el, cu o emoție în glas care îl surprinse, doar nu ești vreo ciobăniță din vreo fundătură de la munte. Ești o femeie din rândul clanurilor și știi prea bine că suntem cu toții oameni de rând. Eu... Eu nu mi-am făcut decât datoria, asta-i tot.

Privirea ei o căută pe a lui.

— Dar purtăm în noi sufletele strămoșilor, nu-i așa? Uneori, cred că în tine se află cel al primului căpitan.

— Poftim? Nu, sunt convins că actualul nostru căpitan e cel care... Mă rog, te străduiești să mă măgulești, dar, sincer să fiu, eu nu prea cred în asemenea lucruri.

Ea zâmbi.

— Nici eu... Dar, vorbesc serios, tu îmi pari a fi o parte a unui organism uriaș care evoluează cu adevărat.

Luat pe nepregătite, el o privi surprins.

— Ești geeană?

— Nu. Geeanii au, poate, unele idei interesante, dar... Eu nu sunt decât o cititoare de cărți prăfuite. O visătoare... Ridică privirea, oftând. Cred că existența are un anumit scop. Altfel, nimic n-ar avea sens, nu-i așa, Iern? Cum am putea noi, tu și eu, să ne aflăm aici, teferi și fericiți, dacă destinul nu i-ar fi călăuzit pe înaintașii noștri?

— Ei bine...

Iern își căută o vreme cuvintele, pentru a-i răspunde, apoi se lăsă păgubaș. Ce rost ar fi avut să strice clipele acestea minunate? Propria sa viziune despre trecut era mult mai prozaică.

Imediat după Războiul Judecății, când haosul și radioactivitatea puseseră stăpânire pe întreaga Uropă, membrii echipajului originar mutaseră Ostrovul Ceresc de deasupra Parisului, către Tours. Acest oraș scăpase de bombardamente, dar nu și de

foamea și bolile care îl oprimaseră în anii care urmară. La bordul aerostatului se aflau însă oameni hotărâți, care îi sprijiniseră pe supraviețuitori. În felul acesta, fusese posibilă o reconstrucție relativ rapidă.

În vreme ce se străduiau să guverneze cu toleranță, cei Treizeci, douăzeci și doi de bărbați și opt femei, aparținând unor națiuni care acum nu mai existau decât sub formă de pulbere și amintiri, nu se gândeau decât la propria lor supraviețuire. În aer, se aflau în siguranță. Dar trebuia să bea și să mănânce; aeronavele auxiliare aveau nevoie de combustibil și de piese de schimb; învelișul adăpostului lor se cerea a fi înlocuit, panou cu panou, o dată la fiecare zece ani, căci razele ultraviolete și ozonul îi alterau structura; nevoile lor erau nenumărate, și nu puteau fi satisfăcute decât cu ajutorul unei tehnologii avansate, a cărei bază industrială nu mai exista.

În jurul lumii, alte aerostate se prăbușiseră din aceste motive. Cei Treizeci avuseseră însă noroc. Protejați fiind, și beneficiind de o bună organizare, localnicii își puteau îndrepta forțele spre reconstrucția principalelor facilități, și doreau să o facă. Dacă Ileduciel avea să se prăbușească, știau că și minima bunăstare de care se bucurau avea să se risipească în scurtă vreme. Sărace în utilaje și resurse, ducând lipsă de personal calificat uzinele erau destul de ineficiente la început, de-abia reușind să satisfacă nevoile aerostatului și să aprovizioneze mașinăriile acestuia. Dar chiar și puținul acesta era de ajuns, și, cu timpul, fermele începuseră să își sporească producția, iar comerțul reînviase. Unii oameni își găsiseră timp chiar și pentru a salva de la distrugere cărți și pentru a le studia.

Între timp, puterea Ostrovului se extindea Expansiunea începuse pe nebăgate de seamă, prin suprimarea bandelor înarmate care amenințau comunitatea. Mai târziu, generație după generație, adoptaseră această politică a datoriei și destinului. Uneori, aerogenii utilizau trupe de infanterie alcătuite din localnici, sprijinindu-le cu aviație și cu arme laser. Cel mai adesea însă, ținuturile se alăturau cu bucurie Domeniului, ca urmare a unor tratate bine chibzuite ori prin căsătorii și alianțe. La urma urmei, intrarea în Domeniu oferea o mulțime de avantaje, cele mai evidente fiind pacea la fruntarii și comerțul liber. Supravegherea din înalturi sporea siguranța publică, elimina din fașă bolile recoltelor și depista terenurile bogate în

vânat sau pește, oferind hărți aduse la zi. Previziunile meteorologice și modificările ocazionale ale climei erau neprețuite. Consvatoarele fondate de oamenii clanurilor erau, în același timp, școli și muzee, depozitare și izvoare de cunoaștere; de-aici porneau în lume fizicieni și agronomi, bărbați și femei, învățați de toate felurile. Iar Ostrovul Ceresc nu cerea multe în schimb: un tribut modest și punerea în aplicare a unor legi referitoare, îndeosebi, la drepturile omului și la cooperarea cu celelalte regiuni ale Domeniului în situațiile de importanță vitală. În rest, cu excepția regiunii din jurul Tournev-ului, statele rămăseseră autonome.

Teoretic, aceasta era situația și, multă vreme, teoria fusese cea care contase. Sau mitul, venerația, simțul destinului, speranța că această rasă aleasă de Dumnezeu avea să reconstruiască întreaga lume.

Bineînțeles, acest lucru nu fusese cu puțință. La un moment dat, limita expansiunii fusese atinsă, în acele ținuturi în care Ostrovul nu se mai zărea pe cer. A-l muta mai aproape de acele regiuni ar fi însemnat a retrage protecția acordată altora, a căror loialitate dura de veacuri. Aerogenii nu aveau cum să pună stăpânire pe întreaga planetă. La urma urmei, erau și ei doar simpli muritori.

Globul de deasupra capetelor lor se întunecă. Stelele începură a străluci mai tare.

— Trebuie să mă întorc, spuse Faylis. Aș vrea să mai rămân, dar trebuie să-mi apăr reputația și...

— Dar cu reputația mea cum rămâne? interveni Iern, zâmbitor, în vreme ce inima continua să-i bată nebunește. Cu mine, ești în siguranță! Ea chicoti. Nu râde, vorbesc foarte serios!

— Știu. Aș vrea să... Dar ne cunoaștem de atât de puțină vreme!

— Ce importanță are?

Ea nu-i opuse rezistență când el o cuprinse, trăgând-o la pieptul său. Un minut mai târziu, se putea lăuda că sărutase, pentru întâia oară, un bărbat.

Se opriră aici. Iern nu îndrăzni să își forțeze norocul, deocamdată. Folosind lanterna sa electrică, emblemă a apartenenței sale la o elită redusă ca număr, porniră în jos pe trepte și ieșiră, pe poartă, în stradă. Râseră adesea, sărind

șotronul pe pietrele de pavaj, ca niște copii.

Intrând în Tournev, se străduiră să redevină serioși. Nu se aflau în cartierul de pe malul râului, ci într-o zonă rezervată oamenilor clanurilor și localnicilor mai bogați. În mod obișnuit, ea locuia într-un cămin, la Consvator, dar aceasta era o zi de sărbătoare, Ziua Secerișului. Cu această ocazie, ea se mutase împreună cu câțiva colegi într-un conac confortabil aparținând familiei Aurillac. Era destul loc pentru ei, și invitațiile de acest gen erau un lucru obișnuit.

Ocupantul actual al conacului era Talence Jovain Aurillac, aflat aici în interesul afacerilor familiei, ale cărei proprietăți se aflau undeva în munții Pyrny. Când valetul deschise ușa pentru Iern și Faylis, acesta tocmai ieșea dintr-o cameră de studiu alăturată. Lumina lămpii îi proiecta pe chip o umbră, de parcă ochii i-ar fi fost vineți.

— Pe Charles cel Mare, fetițo! exclamă el. În ținutul din care provenea, numele primului căpitan era adesea rostit în asemenea împrejurări. Unde-ai umblat până acum? Știi cât e ceasul?

Ea ridică din umeri, încruntându-se.

— Dar dumneata *știi* ce drept ai să mă întrebi așa ceva? Dacă nu știi, află: nici unul!

Jovain pufni, neîncrezător. O clipă mai târziu, privirile i se ațintiră asupra lui Iern, și acesta crezu că citește în ochii rudei sale îndepărtate o sclipire de ură născândă.

Însă Călărețului Furtunii nu-i păsa de ea în clipa aceea.

II

Orion va răsări

Terei Lohannaso auzise pentru întâia oară aceste cuvinte din gura unei fete copleșite de amărăciune, aflată în casa părinților ei, pe care urma s-o părăsească, la poalele unui pisc înzăpezit dintr-o țară în care el însuși era un străin nedorit. Mai târziu, nu reușise niciodată să-și dea seama de ce anume îl obsedau cuvintele ei. Nu-i stătea în fire să-și imagineze tot felul de lucruri și, deși nu-i plăcuse niciodată să provoace tristețe altora, se vedea silit să recunoască nevoia de acțiune în multe asemenea cazuri.

Poate că asta se întâmplase din pricină că îi cunoscuse tatăl, îl văzuse murind și fusese cel care îi adusese mamei ei vestea. Poate era din cauză că acea scenă tristă, în aparență neînsemnată, trezise în el o atenție aparte, de care nu era pe deplin conștient, acordată unor lucruri pe care le făcuse, le văzuse sau despre care auzise vorbindu-se. La vremea lor, acestea fuseseră niște simple întâmplări, dar, puse cap la cap, ele duceau spre o concluzie teribilă. În orice caz, în anii care urmaseră, se gândise adesea la clipele acelea și, implicit, la Launy Birken.

Cei doi se cunoscuseră înaintea Războiului Energiei, fapt deloc straniu. Terai era pe-atunci căpitanul unui cargou ce-și avea baza în Awaii; Launy era coproprietar la o fabricuță, modestă, dar inovatoare, care producea mărfuri electronice căutate chiar și pe piața Federației Maurai.

Ca multe altele de soiul ei, nava lui Terai urma o rută care trecea prin strâmtoarea de dincolo de Vittohrya, un oraș a cărui importanță culturală și politică era mai mare decât cea economică. (Locuitorii Uniunii de Nord-Vest nu se feriseră să-și reclădească orașele pe vechile vetre chiar înainte ca radioactivitatea zonelor respective să fi devenit nesemnificativă. În asemenea cazuri, comunitățile erau mai îndreptățite să-și păstreze vechile mesaje tuturor celor interesați. Când Launy primea câte o comandă, se deplasa el însuși pentru a aduce marfa comandată și rămânea acolo, pentru a se asigura că aceasta era corect depozitată. Apoi, împreună cu Terai, ieșeau în oraș să cineze și să bea nițel la ceas de seară. Nu vorbea maurai, dar însoțitorul său vorbea curent engleza. Terai ajunsese chiar să-i cunoască soția.

Cei doi bărbați luptaseră în tabere diferite în recentul conflict, dar asta nu era o piedică în calea prieteniei lor. Războiul Balenelor fusese nedeclarat și de scurtă durată; fiecare tabără își avusese scopurile ei bine definite, iar înfruntările respectaseră un anume cod cavaleresc.

Terai, în vârstă de optsprezece ani și proaspăt înrolat în Marina Federației, câștigase o medalie, asumându-și conducerea navei sale, ai cărei ofițeri fuseseră uciși în bătălia de la Farallones, menținând-o deasupra liniei de plutire până în portul din Hilo Bay. Avea să-și amintească în veci de cele mai apropiate nave ale Uniunii, care își trimiseseră oamenii pentru

a-i ajuta la stingerea focului, și de regretul exprimat de aceștia, fiindcă nu puteau face mai mult pentru ei, fiind nevoiți să urmărească navele maurai rămase.

Cât despre Launy, acesta, ceva mai vârstnic fiind, fusese căpitanul uneia dintre navele private care asigurau menținerea embargoului comercial în Pacificul de Est. Având avantajul unei propulsii auxiliare diesel și al unui armament mai bun, nava pe care o comanda capturase nouă nave de comerț și le trimisese la fund; înainte de asta însă, echipajele lor fuseseră transferate la bord, cu tot cu pisicile-mascotă. Fascinat de cultura maurai, căpitanul își tratase „oaspeții” cu aceeași bunăvoință cu care i-ar fi găzduit la sine acasă.

Acestea erau motivele care îi determinau pe cei doi să-și poarte respect și afecțiune reciprocă.

O dată sau de două ori li se întâmplase să discute în contradictoriu despre justețea cauzelor respective. Ultima discuție de acest fel înaintea următorului război avusese loc într-un local liniștit, aparținând sediului central al firmei lui Launy.

Îl invitase aici pe Launy pentru a-i oferi un prânz delicios și pentru a-i arăta ce altceva mai reușise civilizația sa să înfăptuiască, în afară de producție, comerț și explorări. Era o încăpere largă, cu un tavan înalt, iar mesele, așezate la distanțe confortabile unele de altele, erau acoperite cu fețe de masă albe, de in, farfuriile fiind dintr-un porțelan fin, iar tacâmurile din fildeș îngrijit sculptat. În vatră ardea focul, dar scopul acestuia era pur decorativ; încălzirea electrică alunga frigul, sfidând parcă vântul și ploaia care răpăiau în geamuri. Iluminatul discret era tot electric. Energia produsă de hidrocentrale nu era o raritate prin părțile acestea. Cu toate acestea, consumul de cărbune al Uniunii creștea într-un ritm care maurailor li se părea de-a dreptul înspăimântător.

— Nu te înțeleg, Launy, spusese Terai, a cărui limbă fusese dezlegată de consumarea unei sticle de vin și a unei cantități impresionante din whisky-ul local; când era treaz, era mult mai reținut. Cum a putut lupta un om de treabă cum ești tu pentru interesele unor vânători de balene? Nimeni nu te obliga să o faci. N-a avut loc nici o mobilizare, iar războiul nici măcar n-a fost declarat. Da, mi-ai povestit că ți-a plăcut, că a fost pentru tine o mare aventură. Dar ai fi fost mai câștigat lucrând pentru compania ta. Și dacă un om simte că nu-și află stare, pe Lesu

Haristi, sunt o mulțime de locuri care merită vizitate, iar jumătate din planeta asta e încă necunoscută!

— Da, și mai mult de jumătate din planetă e plină doar de înfometaji, îi replică Launy.

— Ei haide, am călătorit eu însumi destul, și lucrurile nu stau chiar așa de rău. Nu e rău chiar pretutindeni.

— E îndeajuns de rău, în destule locuri, îi răspunse Launy, și glasul i se înflăcăără. Nu știu doar din cărți, am văzut cu ochii mei.

— Cum așa?

— Până când a fost răpus de artrită, tatăl meu a fost un Om de Fier. M-a luat cu el în ultima călătorie de prospectare pe care a întreprins-o spre coasta lantică. Pe-atunci, în orașele moarte găseai o mulțime de lucruri interesante. N-am avut de înfruntat nici un fel de primejdii. Dar, într-un fel, aş fi preferat să avem, căci motivul principal al siguranței noastre o constituia starea deplorabilă a localnicilor, prea decăzuți pentru a reprezenta o amenințare. În loc de asta, cerșeau. Am întâlnit o mulțime de femei care își ofereau trupurile, având consimțământul familiilor lor, pentru câte un ac ori o cană de plastic sau orice alt mărunțiș de care noi ne puteam dispensa. Eram prea tânăr pentru a da atenție unor asemenea oferte, dar mă îndoiesc că acele sărmăne creaturi schilave ar fi putut trezi în mine vreo dorință.

Omul acesta mi-e mai drag decât oricând, gândi Terai. Încearcă să evite a-mi răspunde la întrebare, dar nu schimbă subiectul, ca să se laude.

N-ar fi fost greu să se laude. Oamenii de Fier erau personaje legendare, iar isprăvile lor de odinioară deveniseră faimoase. Se vorbea de felul în care înaintaseră, luptând, furișându-se, trudind din greu, prin câmpiile ocupate de neamul mong, în căutare de metale. În ziua de azi, trecerea lor era reglementată prin tratate; uzine aflate în proprietatea sălașelor prelucrau materialul chiar acolo, la surse; acesta era apoi încărcat în trenuri care traversau fără nici un fel de incidente preriile, către munte; uneori, încărcătura provenea din zăcămintele redescoperite, nu din recuperări; tonajul de cărbune extras era însă mult mai mare. E-adevărat, expediții de cercetare mai porneau și în acele zile către deșerturile sălbatice ale răsăritului îndepărtat, cu intenția declarată de a da industriei Uniunii un plus de forță. *De i s-ar fi putut da mai multă minte și*

inimă...

— Hai să luăm exemplul unei țări civilizate, urmă Launy. Am călătorit spre sud până în Corado, iar ținuturile acelea sunt sigure. Din punct de vedere politic, sunt marionetele noastre, dar de trăit, se trăiește bine. La mongi, e la fel. Am vizitat și țara Mong, iar ei sunt mai diferiți de noi decât nimeni alții. Cu toate acestea, chiar și slujitorii lor sunt mai bine educați și hrăniți decât te-ai putea aștepta. Bineînțeles, mi-ar plăcea să străbat și Federația voastră într-o bună zi, în calitate de turist, și încă foarte mult. Poate, peste câțiva ani, mă voi îndrepta și către Yurru. Comerțul cu cei de-acolo s-a dezvoltat mult, nu-i așa? Iar Ostrovul Ceresc este, cred, o priveliște magnifică. Am putea vorbi despre o mulțime de alte regiuni norocoase. Dar cea mai mare parte a lumii... Clătină din cap cu vehemență. Nu, mulțumesc! Am cunoscut țări în care bogații o duc bine, dar i-am cunoscut și pe cei săraci din ținuturile acelea... Și-am văzut locuri unde toți, fără excepție, erau săraci... Crede-mă, am văzut destule.

Tera se întoarce la atac.

— Dar, dacă ți se frânge inima de mila lor, cum poți îndura masacrarea balenelor? Întrebă el, ironic.

— Și voi, maurii, le-ați vânat în trecut. Ba chiar ați încercat să le domesticiți și să le creșteți în ferme, ca pe vite.

— Asta s-a întâmplat înainte ca oamenii de știință să descopere ceea ce fusese un fapt cunoscut înaintea Prăbușirii, anume cât de inteligente sunt cetaceele. Tera își apucă paharul, adulmecându-i mirosul, înainte de a da pe gât licoarea arzătoare. Ai mai auzit, sunt convins, toate astea... Încetul cu încetul, ne-am dat seama că lumea nu e chiar atât de săracă precum credeam, nu îndeajuns ca oamenii să fie nevoiți să ucidă ființe pentru carne sau untură.

Îl privi pe interlocutorul său aflat dincolo de masă. Avea în față un bărbat solid, deși nu la fel de solid precum el însuși. Era îndesat și bine făcut, purtând o coamă blondă care îi atârna până pe umeri. Era înveșmântat în hainele obișnuite pentru o seară petrecută în societate. La gât, peste cămașa de lână, avea legată o eșarfă de mătase din import. Purta pantaloni de piele fină și cizme scurte, solide. Inelul de fildeș de la mâna stângă îl arăta a fi înșurat.

Hainele lui Tera erau asemănătoare, dar mai simplu croite,

iar acest lucru, împreună cu întreaga sa înfățișare, îl deosebea radical de ceilalți oaspeți prezenți, în majoritate cupluri căsătorite. Aceștia se străduiau ca interesul vădit pe care îl trezea străinul să treacă neobservat.

— Hotărârea voastră poate fi unilaterală. Nu o puteți impune întregii omeniri. Când ați început să confiscați navele de vânătoare ale celor din nord-vest...

— Am făcut același lucru și cu navele negustorilor de sclavi, dar nimeni nu s-a plâns.

— Nu. Nouă nu ne place sclavia, îl întrerupse Launy. Așteaptă. Noi iubim libertatea. Dar această libertate se cuvine oamenilor, nu cailor ori găinilor. Sigur, balenele sunt animale inteligente, și n-aș avea nimic împotriva să le dăm pace. Dar asta nu dovedește că sunt ceva mai mult decât niște animale. Bău și începu să vorbească mai repede. V-ați asumat, în ceea ce credeți a fi atotputernicia voastră, răspunderea de a spune căpitanilor liberi ce anume au voie să facă și ce nu, acolo, în larg. V-ați închipuit că, dat fiind că vânătoarea de balene e domeniul celor din Sălașul Șoimului Pescar și Sălașul Stelei Polare, restul țării acesteia dezorganizate nu se va urni pentru a le sări în ajutor, chiar cu prețul sângelui. Dar breslele nu se lasă una pe alta la ananghie; războaiele purtate cu mongii ne-au învățat să prețuim loialitatea. Mai întâi, v-am spus să vă vedeți de treabă, iar dacă n-aveți de lucru, să vă duceți și-n Rusha, numai să ne lăsați în pace. Dar voi ați răspuns prin violență, așa încât a fost firesc ca sălașurile să cheme oamenii la luptă, înarmându-i și trimițându-i spre a vă răspunde cu aceeași monedă: violența.

Și-n bătăliile purtate, precum și în raidurile pe care le-ați întreprins, ne-ați convins că nu avea rost să insistăm, admise Terai. Își aminti de navele flotei Uniunii de la Farallones, propulsate de energia aburilor, blindate cu oțel, lipsite de cata-pulte, dar posedând capete de dragon cu tunuri ce azvârleau obuze explozive și tuburi ce lansau rachete. Nu v-am înțeles. N-am crezut - în „atotputernicia” noastră - că veți investi atâtea resurse pentru acest scop.

Glasul lui Launy scăzu în intensitate. Se aplecă în față, peste masă.

— Uite ce e, Terai, începu el, grav. Hai să nu ne dondănim. Mai dă-mi voie să-ți spun un singur lucru, apoi ne vom îmbăta și

vom cânta sau vom face orice altceva ne va trece prin minte. Uite cum stau lucrurile: avem nevoie de seul de balenă pentru lubrifierea de precizie. Sigur, știu că și uleiul de jojoba ar fi la fel de bun. Dar nu putem importa destul din regiunile unde crește această plantă, căci nu se cultivă îndeajuns, iar comerțul nu e suficient dezvoltat cu acea regiune. Cât despre carnea și untura, și fanoanele balenelor, acestea sunt vândute mongilor, care ne dau, în schimb, unele lucruri ce ne sunt indispensabile, precum cărbunele ori permisiunea de a traversa, cu căile noastre ferate, ținuturile lor. După ce industria noastră va fi îndeajuns de bine dezvoltată, nu vom mai avea *nevoie* să vânăm balene. Nu va mai *merita* să o facem. În loc să ne puneți bețe în roate și să ne împiedicați să ne dezvoltăm, ceea ce va duce cu siguranță la un război, la unul adevărat, de ce nu ne încurajați? În felul acesta, am înceta mult mai curând vânătoarea de balene. Să fie oare asta din cauză că voi – nu, nu tu, Teraî, ci politicienii voștri, comercianții voștri – n-ați vrea ca altcineva, din altă parte a lumii, să devină la fel de puternic precum Federația Maurai?

— Nu! negă Teraî, dorindu-și, pentru o clipă, să creadă pe deplin în propriile-i spuse. *Mai mult de-atât, ce-aș putea spune?* Cât de des am afirmat-o oare? Nu vrem ca o singură civilizație să le stăpânească pe celelalte și nu vrem ca exploatarea industrială să distrugă vreo parte a planetei...

Launy își aruncă părul de pe frunte și-și întrerupse oaspetele cu un hohot de râs.

— Iartă-mă! se scuză el. M-a apucat așa, dintr-o dată... Uite cum stăm aici și ne pierdem vremea, maimuțărindu-ne politicienii, oratorii și profesorii! Iată tu vei pleca mâine, o dată cu fluxul. Mai mare pierdere de vreme nici că se putea!

Teraî se relaxa și sorbi o înghițitură strașnică din pahar.

— Măcar în privința asta, ai dreptate. Timpul petrecut cu băutura e o resursă neprețuită. Parcă spuneai ceva de un spectacol cu fete?

Nici unul dintre cei doi bărbați nu simțise nevoia de a-și găsi vreo însoțitoare dintre târfele care bântuiau prin docuri. Soția lui Launy îl însoțise la Seattle, dar nu dorise să-i tulbure cheful cu bărbații; pe de altă parte, echipajul lui Teraî includea atât wahines cât și kanakas¹. Nimic de zis însă: striptease-ul din Seattle era cu totul altceva decât dansurile hula awaiiene. Fu, în cele din urmă, o noapte memorabilă.

N-aveau să mai aibă parte de multe asemenea ei. La cinci ani după sfârșitul războiului Balenelor, începu altul, cel al Energiei; iar acesta era un război declarat de Federație împotriva Uniunii; durase vreme de trei ani grei, căci, de data aceasta, fiecare tabără era hotărâtă să o sfărâme pe cealaltă.

Faptul că Launy și Teraî se împrieteniseră nu era nimic extraordinar în sine. Curios era faptul că se întâlniseră din nou la începutul celui de-al doilea an al celui de-al doilea conflict dintre popoarele lor.

O luptă navală avusese loc în largul coastei Aurgon. Forțele maurailor învinseseră, așa cum învingeau în fiecare bătălie navală. De această dată, se prezentaseră cu lecția învățată, studiaseră națiunea adversă și nu o mai subestimau. Se pregătiseră intens pentru acest conflict, despre care cei mai realiști dintre ei știuseră că avea să fie inevitabil. Forța, priceperea, averea și numărul superior fuseseră tot timpul de partea lor; fusese nevoie doar de o mobilizare corectă. Cu toate acestea, norrmennii li se opuseseră cu îndârjire.

Nava la bordul căreia se afla Teraî scufundase un vas inamic, după care se apucase să culeagă supraviețuitorii. Printre cei salvați în acea zi din apă se afla și un ofițer de radio-comunicații pe nume Launy Birken.

2

Valurile albastru-verzui se rostogoleau, încununate cu spumă albă, către pata întunecată care era continentul, aflat undeva spre vest, la marginea lumii. Vuiau și șuierau, înfuriate, iar zgâlțâitul lor se transmitea până în măduva oaselor celor aflați la bord. Soarele trecuse de amiază și, pe fondul câtorva nori răzleți, albatroșii se roteau în înalt, ca niște fulgi de zăpadă albi ca laptele. Briza răcorea fețele oamenilor, zburbindu-le părul, umplându-le fără răgaz urechile cu șuieratul ei.

În ciuda dimensiunilor sale și a faptului că naviga contra vântului, *Barracuda* înainta cu o viteză de douăzeci de noduri. Ar fi atins chiar și viteze mai mari dacă motoarele ar fi fost pornite, dar, în acest caz, și-ar fi depășit tovarășele de flotă. Știința hidrodinamicii evoluase de-a lungul veacurilor, devenind la fel de precisă ca de exemplu, balistica. Structura de trimaran era

menită să îi sporească viteza și manevrabilitatea și nu era destinată, neapărat, măririi volumului de marfă transportabil. Velatura îi era ceva mai convențională – deși nu întotdeauna constructorii de nave din Federația Maurai urmau o convenție anume – dar, în aceeași măsură, eficientă. Nava avea cinci catarge, având fiecare câte cinci vele pătrate dintr-o țesătură translucidă, rezistentă la umezeală. Controlate de un computer, pânzele beneficiau de eleroane care le roteau în unghiurile potrivite, în funcție de direcția vântului. Nu necesitau nici un fel de manipulare. De fapt, în condiții normale, întregul echipaj nu ar fi fost mai numeros de patru mateloți...

...Dacă ar fi fost un simplu cargou, așa ar fi stat lucrurile. În acele împrejurări însă, la bord se aflau mai multe duzini de oameni. Spațiu era suficient. Cu excepția unei punți înălțate, la prova, cabinele erau sub puntea principală, iar turelele armelor, mașinăriile și bărcile de salvare nu ocupau prea mult loc. Cap-tatoarele solare erau desfășurate, pentru a încărca acumulatorii și a îmbroscă combustibilul bacterian, dar și pentru a satisface nevoile de energie curente. Erau ridicate astfel, încât, la umbra lor, echipajul să se poată relaxa. Acum însă nimeni nu prea avea chef de relaxare, căci pentru maurai, apele și clima de aici erau reci.

Pe o navă civilă, aspectul general ar fi fost, probabil, mai puțin auster. La prova ar fi existat un galion, de inspirație religioasă, desigur: o sculptură a Triadei, formată din Tanaroa Zămisliitorul, avându-l la dreapta Sa pe Lesu Haristi Mântuitorul, iar la stânga, pe Nan Distrugătorul, cel cu dinți de rechin. Cu siguranță, echipajul ar fi umplut puntea de flori în culori vii. Acum însă, cu excepția intarsiilor din suprastructură, singurele pete de culoare erau cele de pe catarg, unde era arborată flamura Crucii și Stelelor, steagul Federației.

Și totuși, echipajul nu renunțase la plăcerile sale, de care se bucura din plin, între două bătlai. Sfidând vremea potrivnică, unii nu purtau decât câte un sarong, împodobindu-se cu brățări, coliere sau chiar ghirlande împletite din florile crescute în glastre, în cabine. Erau tineri și plini de viață, iar tenurile lor variau de la cel de culoarea ambrei la cel de un negru intens; fără îndoială, erau mai chipeși decât tovarășii lor care umblau încotoșmănați. Marea majoritate erau bărbați, dar, așa cum se întâmpla mereu la bordul navelor maurai, alături de aceștia se

înrolaseră și femeii necăsătorite încă, dornice de aventură.

Păreau că-și celebrează viața, în grupuri mici, spontan alcătuite. Picioarele săltau, șoldurile se mișcau, ondulându-se în ritmul muzicii emise de acordeoane, flauturi și instrumente tradiționale cu coarde. Se jucau zaruri ici, iar dincolo se auzea clămpănitul sec al pieselor rotunde pe o tablă de go. Doi oameni povesteau, despre casele lor, unor tovarăși originari din alte insule, mai depărtate, bucurându-se de atenția deplină a acestora, căci nici radioul și nici cuvântul tipărit nu puteau exprima pe de-a-ntregul uimitoarea diversitate a unei împărății care se întindea pe mai bine de jumătate din suprafața Oceanelui Pacific. Un cuplu se îmbrățișa, un altul tocmai cobora sub punte pentru ca, în liniștea unei cabine, să facă dragoste. Trei sau patru stăteau singuri, izolați de restul, contemplând valurile ori adâncurile propriilor suflete.

Sprijinit de balustradă, Launy își plecă umerii, adâncindu-și mâinile în buzunare.

— Cine-i de cart acum? se întrebă el.

Tera! ridică din umeri.

— Ca de obicei... Primul, al doilea ori al treilea ofițer.

Primul, al doilea ori al treilea inginer. Contramaistrul e la timonă. Există și un ofițer la radio; cu excepția cazurilor în care este de serviciu și la radar. Și, bineînțeles, bucătarul și ajutorul său care pregătesc ceaiul la ora asta. Presupun că și maistrul de arme și dulgherul și-au găsit ceva de făcut. Dar, fie război, fie nu, noi maurii nu suntem foarte stricți în privința orarelor ori sarcinilor de îndeplinit. Am auzit spunându-se despre noi c-am fi leneși, și asta nu doar de către norrmeni ca tine, ci și de către mericanii de la sud de voi, aceeași pe care noi înșine i-am transformat din sălbatici în fermieri civilizați. Zâmbi. Dar, orice s-ar spune, uite că reușim să ne descurcăm.

— Da, așa se pare, spuse prizonierul, cu lehamite, privindu-l pe cel de alături.

Într-adevăr, avea la ce să se uite. Tera! Lohannaso măsura doi metri în înălțime. Tare ca oțelul, clădit ca un munte, trupul îi era perfect proporționat. Trăsăturile îi erau tipic polineziene, cu nasul turtit, gura cărnoasă, și o barbă deasă pe care și-o rădea cu regularitate. Maxilarul pătrat, ochii cenușii și tenul ivory, acolo unde soarele atâtor ani de navigație nu-l arsesese, toate acestea mărturiseau existența, în trecutul său, a unor strămoși

ingliși. Glasul îi era ca de tunet. Părul de un negru-roșcat, în bucle, îi era petrecut pe după urechi, căzându-i pe umeri, după obiceiul celor din N'Zealann. Cămașa cu mâneci scurte îi dezvăluia pieptul solid, lipsit de păr, și antebrațele bronzate, purtând tatuaje: pe mâna stângă, avea o ancoră, iar pe dreapta, un ciocan și o nicovală (amintise odată că una din pasiunile sale era fierăria).

— Da, vă descurcați, zise Launy. Vă considerați oameni care nu-și fac probleme în privința zilei de mâine și se bucură de viață, dar avanposturile voastre ocupă fiecă coastă a Asiei și Africii... La fel, vestul Normeriei și Soumericii, de la granița noastră în jos... Conducătorii locali fac orice le-ar sugera reprezentanții voștri, dacă își cunosc interesele. Între timp, exploratorii și negustorii voștri pătrund în Yurup... Da, vă descurcați, de bine, de rău.

Privirea lui cuprinse și restul flotei. Cele mai multe nave erau monococă, mai lente, dar mai spațioase decât *Barracuda*. Stabilizatoarele lor erau însă la fel, construite astfel, încât să evite răsturnarea, chiar și pe o hulă foarte puternică. Velatura, ca și dimensiunile lor, varia. Erau de toate tipurile: de la goelete cu aspect arhaic, la „morile de vânt” ce învăteau elicele unor nave zvelte. Toate erau construite din lemn, cu rare accesorii de metal. De la distanță, păreau fragile și deloc periculoase, chiar și portavionul pe a cărui punte se odihneau o mulțime de avioane. Nici una dintre aceste nave nu mușca furioasă valurile, scuișcând fum și înțesată de tunuri, cum erau cuirasatele nord-vestice.

Dar nici una nu semăna cu navele burtoase de comerț, pe care le scufundase în vremea Războiului Balenelor. Văzuse cum acești adevărați dansatori ai mării spulberaseră escadronul din care făcuse parte. Acum, flota se îndrepta spre nord, spre locul de întâlnire cu alte flotile asemănătoare. Apoi, forțele lor reunite aveau să dea piept cu flota principală a Uniunii, ale cărei flancuri erau mereu hărțuite de navele de cercetare ale Federației. Norrmennii se apărau azvârlind proiectilele incendiare sau trăgând cu rachete în hidroplanoarele Federației. Dar acestea scăpau adesea; dacă erau lovite, rezistau surprinzător, se salvau cu ajutorul plutelor, iar patrulele de salvare ale maurailor erau uimitor de eficiente. Mai devreme sau mai târziu, bănuia Launy, infanteria marină a Federației avea să debarce pe țărmurile Uniunii...

Terai îi întrerupse firul gândurilor.

— Îți înțeleg durerea, ți-ai pierdut camarazii. Dar de ce îți închipui că noi vrem să stăpânim lumea? *Nu* vrem așa ceva. N-am avea decât o mulțime de probleme în plus. Oricum, scopul nostru e să lăsăm lumea așa cum este, diversă, astfel încât diferitele culturi să poată învăța una de la cealaltă. Zâmbi și plescăi din buze. Scuză-mă, bătrâne. Nu intenționez să te plictisesc cu propaganda. Dar acesta e adevărul.

— Știu. Voi vă topiți după tradițiile pitorești și muzica exotică, spuse Launy, tăios. Dar nu suportați, de fapt, adevăratele diferențe. **NU** vreți nimic care ar putea sta în calea supremației voastre.

— Nimic din ce-ar putea nimici iar civilizația, ori chiar viața, îi răspunse Terai. Buzele i se crispară. Uneori mă întreb dacă Prăbușirea n-a venit tocmai la timp pentru a salva biosfera de moartea lentă la care o condamnaseră vechile industrii.

— Vorbești ca un geean.

— Ferească Lesu! Încercă Terai să zâmbească. Mongii ne iubesc chiar mai puțin decât voi înșivă, și mă îndoiesc că vreun maurai a acordat vreodată credit balivernele geeane.

— Atunci cum se face că ați făcut din „ecologie” și „diversitate” laitmotivele pentru pornirea acestui război sfânt?

O sclipire de mânie se oglinzi, vreme de o clipă, în ochii lui Terai.

— Împărțim aceeași planetă, scrâșni el. Oricum, cărbunele ars de voi cu nepăsare și chimicalele deversate în râuri erau, ele însele, destul de dăunătoare. Când însă v-ați apucat să colectați materiale fisionabile pentru a construi o *centrală nucleară* a fost prea de tot. După ce ne-ați respins ultimatumul, n-am mai avut de ales, și am fost nevoiți să vă declarăm război. Iar acum, pe legea mea, vă vom face să vă plecați capetele! Furia i se stinse la fel de repede precum îl apucase. Nu era coleric din fire. Nu te teme, Launy! rosti el în vreme ce scotocea prin buzunare. N-avem nimic cu cei ca tine, ci doar cu exploataorii și nebunii care va strâng impozitele. Cu cei care nu știu sau nu le pasă ca Pământul nostru e pe cale de-a-și epuiza resursele.

Își scoase pipa și săculețul cu tutun.

— Știu că ăsta e adevărul, îi răspunse Launy. Amintește-ți, tata a fost unul dintre Oamenii de Fier, a fost unul dintre cei ce încercau să recupereze câte ceva din ținuturile moarte. Am citit

destule cărți pe această temă, și am ascultat nenumărate prelegeri.

Își amintea de cuvintele auzite sau citite:

Războiul Judecății, în perioada care a urmat, n-a reușit să șteargă urmele cunoașterii. Rămăseseră prea multe înregistrări, de toate felurile, și, mai devreme sau mai târziu, în anumite zone mai norocoase, oamenii au avut șansa de a le studia. Ar fi putut reconstrui, dar civilizația tehnologică anterioară consumase materiile prime abundente și mai ușor de obținut, care ar fi făcut posibilă o reconstrucție imediată. Nu mai existau păduri virgine, nici tone de pământ fertil pe fiecare metru pătrat. În multe privințe, strămoșii au fost siliți să recurgă la înlocuitori. Societățile urmașilor, blestemate să se mulțumească cu resurse sărăcăcioase și energii puține, nu și-au putut permite să construiască centrale energetice care să le scoată din impas.

Astfel încât cei mai mulți dintre supraviețuitori au sfârșit prin a crea noi variante de barbarism și sălbăticie. Puțini dintre aceștia au mai reușit să își revină din acea deplorabilă stare. Și puțini aveau șanse să o mai părăsească vreodată, dacă nu cumva...

Mauraii sunt deținătorii unei chei ce deschide o ușă dincolo de care se înalță treptele către viitor. Strămoșii lor au fost norocoși. N'Zealann n-a fost lovită. Da, și-a căpătat porția de ultraviolete, de pe urma stratului de ozon din cauza exploziei bombelor. Consecințele au fost cele cunoscute: victime ulterioare și mutații în fundamentele microbiene ale vieții, foamete, epidemii și haos. Dar nici o bombă n-a lovit acest ținut. Structurile de bază au rămas în picioare. Fabrici, laboratoare, facilități hidroelectrice, ca să nu mai vorbim de resursele neepuizate de fier și cărbune. Decesele s-au înregistrat îndeosebi în rândul orășenilor. Cei care locuiau la țară au supraviețuit însă, și aidoma lor, aborigenii din rezervații, care posedau o structură tribală ale cărei instituții puteau fi ușor adaptate la noile condiții. Pe măsură ce natura începea să își revină, n'zealannezii s-au hotărât să-și pună în aplicare planurile de reconstrucție și s-au trezit confrunțați cu o lipsă acută de mână de lucru. Și-au investit, așadar, fierul și cărbunele în construirea unor nave care au pornit în larg pentru a recruta imigranți, provenind, în special, din insulele Polineziei. Pentru aceștia, evoluția către o societate tehnologică bazată pe știință, dar parcimonioasă, a

fost un lucru firesc...

Noi, cei din Nord-Vest, suntem diferiți. Am pornit de la o bază mai bogată și nu ne-am schimbat față de cum eram înainte. De-a lungul veacurilor celor mai grele, n-am încetat să privim înainte și nu ne-am oprit niciodată din visare și speranță.

Terai își umplu pipa și scoase o brichetă din buzunar. Era un cilindru mic, din lemn de esență tare, prevăzut cu un piston. Scoase pistonul și, dintr-un compartiment al săculețului pentru tutun, o bucățică de iască, pe care o introduse în cilindru. Reintroduse pistonul, îl apăsă până la refuz, apoi goli iasca în gura pipei. Comprimarea aerului o aduse la temperatura de aprindere. Pufăind grijuliu, ferind gura pipei cu o mână de rafalele de vânt, reuși să aprindă tutunul.

— Vezi tu, șopti Launy, chestia asta mărunță ar putea fi un simbol perfect al civilizației voastre.

Terai zâmbi, și o puzderie de riduri fine se adânciră la coada ochilor săi.

— Nu-i chiar așa mare scofală, o dată ce înveți care-i șmecheria. Să nu-mi spui că i-ai prefera chibriturile cu sulf! Dacă ți-ai aprinde pipa cu așa ceva, fiecare fum te-ar costa salariul pe o zi de muncă.

— Pe la noi, se folosesc brichete de dimensiunea degetului tău mare. Au carcasa din plastic și aprinderea se face prin frecare. Combustibilul, în general butan, se obține prin derivare din cărbune.

— Știu, am mai văzut așa ceva. Nici măcar un marinar beat n-ar fi atât de extravagant.

— Stai puțin, Terai. Și voi exploatați pădurile și vă ocupați de agricultură. Ba mai mult, folosiți chiar și marea în acest scop, practicați și mineritul maritim.

— Dar noi replantăm fiecare copac tăiat. Ne străduim să menținem un echilibru.

— Și noi o facem, în măsura în care acest lucru ne stă în putință. Și-am putea face chiar mai mult, dacă am dispune de mai multă energie. Energia este soluția tuturor problemelor.

Terai întinse mâna spre ocean, în direcția din care bătea vântul și, în cele din urmă, spre cer.

— Da, bineînțeles, rosti Launy. Sursele de energie alese de voi: soarele, vântul, apa și biomasa. Dar toate acestea depind, de fapt, de soare, iar soarele nu poate produce decât ce mult un

kiloxatt pe metru pătrat, într-o zi senină, la amiază. E extrem de puțin, din punct de vedere practic.

— Și noi folosim cărbune, știi prea bine, îi răspunse Terai. Dar îl purificăm înainte de a-l arde. Ați putea face și voi același lucru.

— Nu și în cazul în care avem de gând să trăim așa cum credem noi că e demn să trăiască un om. Pentru așa ceva, ar fi nevoie de o industrie foarte productivă. Petrolul e o marfă mult prea prețioasă pentru a fi ars și, firește, lemnul e mult prea valoros sub formă de cherestea sau chiar în forma inițială, aceea de pădure. Ce altceva ne mai rămâne decât cărbunele? Sunt de acord, e murdar, și nu va dura o veșnicie.

Launy se înflăcărase.

— De ce nu vreți voi, mauraii, să acceptați dezvoltarea industriei nucleare? azvârli el o provocare. Centralele proiectate de noi ar fi fost inofensive și sigure. Am fi dispus de deserturi vitrificate, stabile din punct de vedere geologic, foarte potrivite pentru amplasarea uzinelor. Iar energia asta nu ar fi fost produsă cu prețul poluării, n-ar fi avut subproduse secundare în genul gazelor, acizilor sau cenușii. Eram dispuși să cooperăm cu voi pentru interzicerea fabricării de armament nuclear, ca și pentru continuarea cercetărilor în domeniul energiei termonucleare, care nu se va epuiza niciodată, cât va dura Pământul. Am fi putut porni din nou către stele. Clătină din cap, oftând. Dar voi n-ați vrut și nu ne-ați lăsat nici pe noi să ne urmăm calea. De ce?

— Motivele dezacordului nostru au fost explicate de un milion de ori, îi răspunse Terai, puțin iritat. Pericolele, în cazul unei proaste funcționări, depășesc valoarea care ar putea fi câștigată. Și chiar dacă toate sistemele ar funcționa perfect, întotdeauna, planeta ar avea de suferit de pe urma unei industrializări pe o scară prea largă.

— Asta o spui tu, îl întrerupse Launy. Dar cum rămâne cu politica de forță, cu lăcomia, cu dorința nestăvilită de a vă menține hegemonia? Toate acestea au fost o parte importantă a motivațiilor voastre, ale maurailor. Nu mă refer la tine, ca individ. Tu mi-ai părut dintotdeauna a fi un om de onoare. Mă uimește doar faptul că ai acceptat să fii spion între cele două războaie. Ai fi putut refuza misiunea respectivă.

— N-am fost spion, spuse Terai, cu blândețe. De acord, rolul

meu de căpitan în flota comercială era doar un camuflaj. Am fost tot timpul membru în serviciul de spionaj al marinei, dar n-am furat nici un fel de secrete. Am vrut doar să vă cunoaștem mai bine țara și obiceiurile.

— În așteptarea zilei în care aveți să ne provocați la luptă! Launy se străduia din răspuțeri să-și mențină stăpânirea de sine. Sunt convins că tu te consideri un simplu patriot, un loial supus al reginei voastre, un membru destoinic al tribului tău. Știu că acest lucru e adevărat. Și totuși, dincolo de patriotismul vostru, voi, maurii, sunteți fanatici. Se opri o clipă, apoi adăugă: Când eram la colegiu, profesorul meu de istorie avea o vorbă: „Succesul pervertește!” Avea dreptate, și cel mai bun exemplu în acest sens îl constituie civilizația voastră. La timpul lor, împlinirile voastre au fost mărețe. Dar voi v-ați cramponat de ele. Le venerați chiar mai mult decât vă venerați Triada. Dacă cineva îndrăznește să schimbe această stare de fapt, îl nimiciți, felicitându-vă că ați servit cauza Pământului.

Gâfâind, se sprijini de balustradă, întorcându-și privirile către mare, spre îndepărtatele țărmuri ale țării sale.

Terați rămase nemișcat, expirând fumul albăstrui. Într-un târziu, își puse mâna pe umărul norrmenei, și glasul lui tună:

— Nu m-ai jignit. Poți spune orice vrei, știu că simți nevoia să o faci. Eu voi rămâne însă prietenul tău. Am să profit de orice prilej s-ar ivi pentru a ți-o dovedi.

3

Armele se ciocniră la gurile uriașului fluviu Columba într-o zi mohorâtă, sub rafalele unei lapovițe înghețate ce bătea dinspre apus. Curenții puternici sporeau ticăloșia valurilor enorme, iar dinspre est pândeau colții ascuțiți ai stâncilor. Părea că însăși natura se ridicase la luptă pentru a-și apăra țara.

Lupta însă în zadar.

Troupele Uniunii numărau destui marinari iscusiți, dar fiecare maur era, din naștere, hărăzit largului și poseda un simț pentru navigație asemănător cu al delfinilor, cunoscând vânturile mângâietoare, înfuriate ori sălbatice. Navele Uniunii erau bine construite, dar conform unor planuri ce fuseseră antice chiar și înainte ca vechea civilizație să se fi autodistrus.

Erau propulsate de velaturi complicate sau de motoare cu aburi ce ardeau cărbune, puține dintre ele având propulsii diesel, ce consumau mult combustibil lichid. Navele maurailor erau în egală măsură aerodinamice și hidrodinamice, precum rechinul sau albatrosul, iar cele ce dispuneau de motoare electrice auxiliare nu necesitau cantități mari de combustibil. Nici una dintre taberele adverse nu dispunea de prea multe avioane, în vreme ce primitivele mașinării ale Uniunii erau imobilizate în caz de vreme neprielnică, cele ale maurailor puteau zbura oricând. Ploaia nu avea cum să afecteze raderile, sonarele ori detectoarele de căldură; dar cele ale maurailor erau net superioare.

În ceea ce privește armele, tunurile Uniunii utilizau pulberi explozive de origine minerală, a căror raritate impunea economii stricte, însă mauraii își adunaseră muniții din surse strănii, dar nelimitate. Combustibilii violenți utilizați de aceștia erau, în mare parte, de origine biologică, provenind din fermele pelagice sau din culturile bacteriene. Metalele folosite fuseseră obținute, aproape în totalitate, tot din apa mării, prin îndelungate procese electrochimice. Oxigenul și hidrogenul fuseseră obținute identic și menținute în stare criogenică pe baza celulelor solare de-a lungul întregii călătorii.

Rachetele țâșniră, torpilele își părăsiră locașurile, iar bombele şuierară, urmărind ținte precise. Fulgerele create de om dominară furtuna. Cuirasatele Uniunii săltară pe valuri, între epavele muribunde ale propriei flote, ripostând sălbatic. Fu rândul celor mai mari rachete ale invadatorilor să-și facă apariția, având la bord încărcături de gaze lichide ce intrau în reacție după impact. Ca într-o erupție vulcanică, navele blindate se desfăcură în bucăți. Apele fierbeau, amestecând laolaltă carene sfărâmate, epave și supraviețuitori.

Soarta bătăliei se hotărî în mai puțin de două ore. Vântul se potoli, chiar și ploaia se îmblânzi, de parcă ar fi plâns morții, comorile și speranțele pierdute. Mauraii nu scoaseră chiote de bucurie, ci porniră în căutarea unor eventuali supraviețuitori care ar fi putut fi salvați. Chipurile multora dintre ei erau încremenite de groază.

Firește, suferiseră și ei unele pierderi. De pildă, un proiectil incendiar lovisse *Barracuda*, scoțând-o din luptă pentru multă vreme și ucigând un număr de oameni aflați la bord. Între aceștia se număra și Launy Birken.

Războiul mai continuă vreme de încă doi ani, mutându-se pe uscat. Iar teritoriul Uniunii era imens. De la munții Klamath din Californi, se întindea de-a lungul coastei, cuprinzând toată Laska. Spre nord, linia fortificată o constituiau Munții Stâncoși; mai departe, spre sud, se aflau Cascadele. Ținuturile locuite se opreau aici, căci norrmenilor nu le păsa de câmpiile aride. Stăpâneau un regat al înălțimilor, cu văi adânci, râuri înspumate, cu fiorduri întortocheate și estuare meandrate. Era o țară a pădurilor și mlaștinilor, în apropierea cărora, contrastând, se înălțau ferme bogate sau orașe vesele, pe coastă. Era un ținut al ploii și negurii, al zăpezii și soarelui cu dinți. Noapțile de iarnă erau uluitoare de limpezi, cu mii de stele clipind și aurore fantastice. Era o lume plină de trecători înguste și ascunzători, de cărări secrete și locuri prielnice unor ambuscade.

Cei de-aici, bărbații, femeile și copiii deopotrivă, alcătuiau un popor de războinici. Terai începuse să creadă că o selecție naturală nemiloasă îi modelase astfel. Strămoșii lor avuseseră de suferit mult mai mult în vremea Prăbușirii, față de ai săi. Între timp, mongii năvăliseră dinspre Sberya, traversând o strâmtoare înghețată de ani de zile, din pricina atmosferei superioare înțesate de praful stârnit de exploziile nucleare. Cei nou veniți se răspândiră, traversând platoul Yukon, ocupând culmile și preeriile, până la limita teritoriilor norrmenilor. Aceștia stăviliră fluxul invadatorilor, înecându-i în sânge și alungându-i din munții. Recuceriră apoi Laska, întrerupând șuvoiul ce continua să se reverse dinspre Asia. Vreme de secole, luptară pentru a-ți ține departe pe străini, hărțuindu-i, clădindu-și propria forță și punând din nou stăpânire pe văile răsăritene, prin bătălii crâncene, până când, într-un târziu, liniștea coborî din nou și pacea deveni o realitate la fruntarii.

Dar nici descendenții acestui trecut eroic nu se lăsară mai prejos. Nu erau nebuni; când înfrângerea nu mai putea fi pusă la îndoială, se supuneau, cu amărăciune în suflet. Mauraii le capturară orașele, fără vărsare inutilă de sânge. Războiul nu se sfârși aici. Cucerirea orașelor Seattle, Portanjels, Vittohrya, și trimiterea unui detașament de infanterie marină care ocupă portul de pescari de pe insula Sanwan, unde aveau loc reuniunile Marelui Consiliu al Uniunii, nu erau suficiente. De altfel, puterile guvernului central erau atât de limitate, încât acesta cu greu ar fi putut încăpea în definiția clasică a unui organism de

conducere („reuniunile au loc acolo, ca nu cumva birocrații să își poată impune părerea", îi explicase odată Launy). O autoritate ceva mai extinsă era cea exercitată de capitalele teritoriale, dar influența acestora era, la rândul-i, limitată. Scheletul și creierul acestei societăți era constituit din sălașuri, iar acestea erau pretutindeni. O căpetenie de sălaș putea strânge un regiment peste noapte, risipindu-l discret îndată ce misiunea acestuia era terminată.

Cu o lentoare infernală, maurii descoperiră calea spre a-și convinge dușmanii să depună armele. Nu doreau și nici nu dispuneau de resursele umane necesare pentru a conduce această țară, iar gândul de a o devasta, de a nimici o parte a Pământului, nu le trecuse prin minte decât, poate, în coșmare. Aveau însă posibilitatea de a întrerupe aprovizionarea cu materiale de război, direct de la surse, de data aceasta. În schimb, erau în stare să ofere liniște, ajutor medical și planuri de reconstrucție, îmbunătățiri tehnologice, comerț, burse în propriile universități pentru tinerii dotați.

În această gigantică întreprindere, înaltul comisar Ruori Haakon se dovedi mai folositor decât orice erou de război. Inteligența, farmecul, căldura și amabilitatea sa neprefăcută dădeau strălucire realizărilor sale. De folos îi era și frumusețea fizică rară. Nu tolera însă acțiunile lipsite de sens, și era, totodată, extrem de bine informat (tatăl său, Aruturu, era șeful diviziei de spionaj, superiorul direct al lui Terai Lohannaso).

Acestea fură motivele care, încetul cu încetul, convinseră sălașurile să renunțe la luptă pentru a contribui la refacerea țării. Situația înfrânților nu era dintre cele mai favorabile. Prin tratatul de pace, Uniunea de Nord-Vest renunța la încercările sale de obținere a energiei nucleare. Flota îi era limitată la detașamentele de pază de coastă, iar Serviciul Ecologic al maurilor avea să decidă care dintre ramurile industriale nu erau periculoase și puteau funcționa în continuare. Pentru a asigura respectarea tratatului, Federația avea să își mențină bazele în punctele strategice, iar dreptul la inspecții de comerț privilegiat de-abia reușeau să îndulcească întrucâtva amărăciunea înfrângerii, oblojind orgoliul național grav rănit.

Dar era pace. Terai avea să se poată întoarce acasă cât de curând.

Străbătând ulița satului, se simțea mai singur decât oricând. Locul acesta era minunat. Casele acoperite de iederă erau clădite departe de șoseaua pavată, înconjurată fiind de grădini înflorite și peluze. Erau zugrăvite în culori pastelate și multe porți erau sculptate cu măiestrie. Dincolo de ele se zărea liziera pădurii, iar miresmele ei împrășteau aerul de primăvară. Spre sud, piscul înzăpezit al muntelui Rainier sporea măreția peisajului.

Terai, străinul, radia parcă singurătate. Norrmeni cu ten deschis la culoare și juni bruneți își încetau lucrul, privindu-l fără vreun cuvânt; copiii își uitau jocurile, iar câinii începeau să mârâie, arătându-și colții. Doar o pisică ce lenevea la soare pe un stâlp și un corb care trecu în zbor pieziș pe deasupra sa îl ignorară.

Ei bine, la ce altceva mă așteptam? se întrebă el. *Poate că n-ar fi trebuit să vin. Dar ți-am promis, Launy, că voi fi veșnic prietenul tău și n-am să pierd nici o ocazie pentru a ți-o dovedi.*

Găsi casa pe care o căuta, urcă scările și bătu în ușa masivă. Anneth Birken îi deschise. Era o femeie înaltă și bine făcută, iar părul negru îi cădea pe umeri. Purta o rochie croită după moda din această regiune a Uniunii.

— Bună ziua, îl salută ea.

Apoi îl recunoscă și făcu un pas înapoi. Ochii ei albaștri se deschiseră mari, și lăsă să-i scape un oftat.

Terai o salută după obiceiul locului, atingându-și chipiul. Purta uniforma cu tunică albă, dar avusese grijă să își scoată decorațiile.

— Bună ziua, mizza Birken, rosti el, politicos, deși când se întâlneau prima oară, în urmă cu aproape patru ani, se tutuiseră. Sper că nu vă deranjez. Dacă doriți, pot pleca imediat. Ea nu-i răspunse. V-am scris, dar bănuiesc că nu mi-ați primit scrisoarea, continuă el. Poșta circulă încă destul de prost. Am aflat că radiofonul comunității dumneavoastră este defect. Era ultima mea ocazie de a vă vizita. Săptămâna viitoare mă întorc în N'Zealann.

Ea se hotărî, în sfârșit, să vorbească:

— Ce doriți? întrebă ea.

El încremenise, umil, în fața ei, și-i răspunse cu voce scăzută, aproape o șoptă:

— Voiam doar să văd cum o duceți, să ne amintim de vremurile de odinioară și să vă întreb dacă v-aș putea fi de ajutor în vreun fel. Și, ăăă... Dacă doriți, v-aș putea povesti despre ultimele zile ale lui Launy și despre moartea lui. Știți, am fost acolo...

Ea prelungi tăcerea, și din depărtare se auzi limpede croncănitul unui corb. Într-un târziu, spuse:

— Pofțiți înăuntru.

Casa era frumoasă, întunecată, construită potrivit canoanelor nord-vestice. Părea încărcată de amintiri. Îl conduse în camera de zi și-i făcu semn să se așeze într-un fotoliu la fel de masiv ca tot restul mobilei. Deasupra căminului, Terai observă un panou de stejar purtând emblema sălașului de care aparținuse Launy și de care aparținea și ea: un lup alergând, cu un lanț rupt la gât, iar dedesubt, inscripția *Aleargă liber*.

— Luați loc, domnule comandor Lohannaso, îl invită Anneth. Am ghicit, nu-i așa? Sunteți comandor acum, dacă am descifrat corect însemnele. Cu ce să vă servesc? Mă tem că nu am cafea deocamdată, dar v-aș putea oferi un ceai de plante, lapte, bere sau cidru. Ce preferați?

— Nimic dacă nu beți și dumneavoastră, îi replică el, gândindu-se că ospitalitatea ei implica un efort și, cu siguranță, o mulțime de explicații de dat vecinilor mai târziu.

Tânjea să-și aprindă pipa, dar își aminti că ea nu era de acord cu acest viciu, care începuse să se răspândească din nou în Uniune, o dată cu reluarea legăturilor comerciale cu sud-estul. Se hotărî, așadar, să renunțe la fumat.

Ea îl privea cu atenție. Gura îi era încordată, iar nările îi fremătau, palide.

— Spuneți-mi cum a murit Launy, rosti ea, cu un glas lipsit de nuanțe. Sunt convinsă că a murit ca un viteaz, dar, în urmă cu un an, nu mi s-a spus decât că a murit, doar atât.

Terai încuviința.

— Era prizonier, la bordul navei mele. O salvă rătăcită venită din tabăra lui l-a ucis pe loc. Nu s-a plâns niciodată. Era gata oricând să se ofere pentru acordarea primului ajutor.

— Înțeleg. Aș vrea ca fiica mea să audă ceea ce-mi spuneți. Aș fi vrut să fie și fiii noștri acasă, dar ei sunt mai mari și sunt la

scoală acum. Ieși în hol, și strigă, în direcția scărilor. Ronica! Coboară chiar acum!

Fata îi dădu imediat ascultare. Nu părea să aibă mai mult de cinci ani, dar era înăltuță pentru vârsta ei. Purta blugi și un pulover ponosit. Ce făcea oare acolo sus, în camera ei? Se juca, probabil, cu un ursuleț de pluș. Când mama ei făcu prezentările, tăcu și rămase nemișcată, dar nu încremenită. Lui Terai îi păru a fi un pui de pisică sălbatică.

— Stai jos, Ronica, îi spuse Anneth.

Copila făcu întocmai, ascultătoare. Mama continuă, întorcându-se spre Terai.

— Sunteți amabil, domnule comandor Lohannaso, iar noi suntem norocoase. Ați sosit exact la timp, căci peste o lună ne mutăm la... Se opri. N-are importanță. Vă rog, spuneți ceea ce aveți de spus.

Terai pregătise îndelung ceea ce avea de spus, dar, cu toate acestea, se poticni în repetate rânduri.

Ochii verzi ai Ronicăi se făcură mari, apoi se îngustară, din nou mari, din nou se îngustară... Lacrimile i se prelingeau pe obraji, dar tăcea, respirând anevoie. Oare își amintea de tatăl ei? Mai mult ca sigur, nu, dar prietenii acestuia îi făcuseră, cu siguranță, o slujbă la Sălașul Lupului, chiar dacă fusese vreme de război. Din povestirile lor, fata își cunoștea, precis, tatăl.

La sfârșit, deși Terai se străduise să o menajeze, povestind, fata sări în picioare, încleștându-și pumnii, și îi strigă, suspinând furioasă:

— Tu l-ai ucis! Tu și ceilalți maurai! Dar noi îl vom răzbuna, vă vom ucide pe toți! Orion va răsări!

— Ronica!

Anneth se ridică iute din fotoliu, cuprinzând-o în brațe.

— Taci.

„Orion va răsări!”

Anneth îi aruncă lui Terai o privire îndurerată.

— Iartă-ne, domnule comandor, spuse ea. E vina mea. Dacă nu te superi, am s-o duc sus, să o liniștesc.

— Înțeleg, mizza Birken, răspunse el, ridicându-se în picioare. Stați oricât va fi nevoie. Am închiriat o cameră la han și nu aveam de gând să iau trenul spre Seattle decât mâine. Până atunci, vom putea sta de vorbă despre Launy și despre orice altceva veți dori. Dacă nu vreți, voi profita pentru a mă plimba

prin pădurile atât de frumoase din ținut, adăugă el, prudent.

— Vă mulțumesc, domnule comandor, îi răspunse ea, cu un glas ceva mai cald, după care se grăbi în sus, pe trepte, ținându-și fiica în brațe.

Terai își reluă locul. *Ce cuvinte stranii în gura unei fete, gândi el. Bănuiesc că i-a auzit pe adulți pronunțându-le. Oricum, au, cu siguranță, o semnificație anume... Dar care ar putea fi aceasta? Probabil e doar o lozincă... Orion e Vânătorul sau, în alte părți ale lumii, Uriașul Înălțuit. E o constelație a nordului vizibilă de aici, iar Uniunea de Nord-Vest se extinde până dincolo de Cercul Polar. Cu toate acestea... Cred că expresia merită atenție...*

În următorii douăzeci de ani, din când în când în măsura în care reușea, veghea.

III

Fluviul Otter m-a luat, m-a înecat și m-a purtat –

În tăcere, în tăcere –

În ziua aceea senină de vară

Prin trestii putrezite de la Podul Căzut,

Prin codrul Idriss,

Unde soarele se joacă cu umbra.

Și-am nimerit într-un luminiș, pe pajiștile fermei Arwy.

Acolo era mărul plin de roade

Unde am sărutat pentru întâia oară o fată.

(Oh, iar apoi, mână în mână, am stat pe Dealul Mierii,

Privind cu o sălbatică surprindere

Cum lumea era răvășită.)

Dincolo de satul Alfenton, din târgușorul

Pe unde mă jucam, băiat fiind,

Văzut-am cum fluviul rostogolea tot ce mai rămăsese,

Spre sud, spre Golful Budley, acolo unde,

Pentru întâia oară, el întâlnește marea.

La Ottery Simmery, prea tare străluceau

Apele, învolburându-se,
De-o mie de ani sau chiar de dinainte,
Aici ne e sălașul amintirii.
Aici sunt hanurile cu prieteni,
Aici, pe lângă țarm.

Dar râul își vede de drum, spre Tipton, unde-odinioară,
Sub frunzele de iederă,
Am încercat să-nvăț o meserie.
Firma mai e încă de față,
Se vede greu,
Căci frunze prietenoase o acoperă.

La Harpford, mă cunoșteau cu toții bine,
Drept un chefliu și-un cântăreț, și-un cartofor,
Un muncitor, de aveam chef,
Un fante și un vagabond.
Dar nimeni nu m-a văzut trecând,
Doar ciorile și vrăbiile.

Ceva mai jos, spre sud, la Otterton
Mi-am încheiat pelerinajul,
Acolo unde sălciile se-mpreună.
Acolo-mi zac oasele, nenumite.
Șoptind de pretutindeni,
Legănate de vânt și de unde,
Se murmură numele ce-mi alcătuiesc sufletul.

Plik încheie, trecându-și pentru ultima oară degetele pe
corzile mandolinei, după care așeză instrumentul pe masa lângă
care ședea și apucă un pahar de vin, sorbindu-l dintr-o înghiți-
tură.

— Ce-a fost asta? Întrebă Sesi.

Plik ridică din umeri.

— Cred că o voi intitula „Nume”.

Proțăpită în fața lui, crâșmărița îl dojeni, făcându-i semn cu
mâna. Mișcarea îi ondulă șoldurile. Era chipeșă, plinuță. O rochie
scurtă până la genunchi îi scotea în evidență formele
armonioase. Era de-a dreptul frumușică, avea gene lungi și
negre, un năsuc obraznic, buze groase și un ten curat.

— Te-am întrebat despre ce-i vorba, prostule! spuse ea. Știi că nu prea înțeleg anglely...

Plik sorbi din nou din pahar, mai domolit de astă dată.

— Păi, cum să-ți spun, nu e tocmai autobiografică, dar descrie ținutul din care vin.

Ea ridică leneș, ademenitor, din umeri.

— Nu-mi spune mai mult. Am aflat destul, cât să mă simt nelalocul meu. Sincer, Plik, mă sperii când te-apucă stările astea ciudate.

— N-am vrut să te supăr, frumoasa mea Frunză-de-Viță. Gura i se strâmbă într-un zâmbet. Am să-i mai aduc modificări. Următorul va fi în francey și-ți va fi dedicat ție. Întâmplător, tot mai sunt pe terminate cu învățarea dialectului Brezhoneg, dar nu cel de fiecare zi, ci limbajul literar. Curând voi scrie o baladă în Brezhoneg, pentru tine și numai despre tine.

Ea se aplecă și îl sărută zgomotos. El încercă să o prindă, dar ea se retrase, mlădiindu-se, cu o iuțeală ce dovedea antrenament în asemenea lucruri.

— Ești un dulce! chicoti ea. Dar, te rog, nu-l scrie *tot* numai despre mine.

— Aaa, nu, râse Plik, răgușit. Am și așa destui concurenți. Își goli paharul și se scotoci în buzunarul-cingătoare, de unde scoase o monedă de fier, pe care o trânti pe masă. Fii bună, mai dă-mi unul.

Ea îi luă paharul și banii, privind peste masă.

— Dumneavoastră, domnule?

lern clătină din cap.

— Nimic, deocamdată, mulțumesc.

Privirile ambilor bărbați o urmăriră cum se îndepărta, unduindu-și șoldurile, către butoiul așezat lângă bar. Era după-a-miaza devreme, iar ei trei erau singuri în localul Pey-d'Or. Era o tavernă de rând, dintre cele frecventate de muncitori și marinari. Grinzile afumate sprijineau tavanul scund, înfipte în pardoseala de lut. Băncile flancau cele patru mese. În încăperea de la demisol, luminată doar de o fereastră prăfuită, era deja aproape întuneric.

— Ce priveliște minunată, murmură pilotul, în anglely. Să-ți spun drept, puteam să-i dau și eu paharul mai înainte, dar am preferat să aștept să-l umple pe-al tău, ca să fie nevoită să mai plece o dată. Știe să-și miște codița într-un mod de-a dreptul

delicios.

Plik îl întrebă, în dialectul aceleiași limbi:

— Ce spuneai, domnule? Aveți un accent... Sunteți dintre aerogeni?

Iern încuviință.

— Așa e, dar nu-i cazul să facem tevdură din pricina asta. Mi-a plăcut cântecul dumatăle. E trist, e-adevărat, dar mi-a plăcut, iar cuvintele se potriveau de minune cu melodia aceea veche.

Îi întinse mâna.

— Sunt Talence Iern Ferlay.

— Acela care... Călărețul Furtunii care... E o onoare să vă cunosc, domnule, îi răspunse poetul, strângându-i mâna. Sunt Peyt Rensoon, din Devon, de dincolo de Canal. Dar toți îmi spun Plik.

Se măsurară reciproc din priviri. Angleymanul era deșirat și dezordonat în mișcări. Avea o față prelungă și îngustă, cu trăsături puternice, un nas proeminent și ochi de un albastru palid. Alcoolul și tutunul îi înăspriseră vocea care, cu siguranță, fusese odinioară mai melodioasă. Ca și Iern, era proaspăt bărbierit, iar părul nisipiu îi era tuns scurt. Cu toate acestea, bluza, pantalonii și pantofii îi erau mai uzate decât veșmintele austere, dar îngrijite, ale celui din rândul Clanurilor.

— Mi-e-ngăduit să vă întreb ce vânt vă aduce la noi? se interesă el.

— Mi-am vizitat mama și pe soțul ei, în Carnac. Fiul lor cel mai mare a devenit de curând căpitanul unei golete de marfă, dintre numeroasele aflate în proprietatea tatălui meu vitreg. A pornit într-o călătorie către Port Bordeu, oprindu-se la Kemper pentru a încărca niște marfă. M-am gândit să-l însoțesc și eu până aici. Când eram un june cadet, hoinăream adesea prin acest oraș, oprindu-mă uneori chiar în această cârciumioară, și-mi era dor de locurile acestea, după atâția ani. Nu s-a schimbat deloc, nu-i așa? Desigur, cu excepția minunii acesteia care ne servește.

Plik se strâmbă.

— Nu, locurile acestea nu se schimbă chiar atât de ușor. Sunt prea bântuite.

Surprins, Iern cântări remarca tovarășului său vreme de câteva clipe. Bântuite? Kemper era cea mai mare comunitate

din Brezh, principalul port și capitala Ar-Mor-ului... Dar... Istoria și preistoria se împlăteau pe străzile sale înguste. Aici se înălța o catedrală construită în onoarea Sfântului Corentin, cel ce fusese alături de bretoni când aceștia veniseră aici din provincia Britannia, părăsită de romani; azi, în ruinele-i mărețe oficiau preoții a trei culte diferite... Un muzeu, reconstruit după ce secolele năruiseră palatul episcopal care îl precedase, adăpostea relicve dinaintea bretonilor, romanilor sau galilor, megaliți precum cei ce se înălțau în împrejurimile Carnac-ului...

Iern realizează însă că Plik se referea la strigoi de dată mai recentă, și, cu toate acestea, îndeajuns de vechi. Kemper se dezvoltase atât de amplu fiindcă fusese cruțat de distrugerea care nu ocolise marile orașe ale Brezh-ului în vremea Judecății. Un alt motiv se datora inginerilor care nu consideraseră imposibilă de împlinit adâncirea cursului superior al râului Odet, astfel încât portul excavat aici să fie suficient de larg și adânc pentru navele pe care această lume era în stare să le construiască. Părând a poseda simțul istoriei, Plik nu-și amintea, ori încotro ar fi privit în peregrinările sale, decât de milioanele de morți și de speranțele irosite.

— Și-atunci, de ce ai venit aici? izbucni Iern. De ce rămâi aici?

Își dădu seama că fusese grosolan și se pregăti să-și ceară scuze. Cei mai mulți localnici erau flatați, nebuni de încântare, când un om al Clanurilor se interesa de soarta lor, și erau gata să se lanseze în interminabile confesiuni. Dar omul acesta nu era un om obișnuit, ci unul cum lui Iern nu-i fusese dat să mai întâlnească.

Sesi îi întrerupse. Se întorsese cu vinul și restul de bani ce i se cuvenea lui Plik și îi privea cu reproș.

— Trebuie oare să vorbești neapărat în angley? se plânse ea. Întotdeauna mă plictisesc la ceasul ăsta al zilei. Mai târziu e mai distractiv, dar îmi și dau mult de lucru bărbații ce se perindă pe-aici.

Iern bănuia că unii dintre ei îi dădeau de lucru nu numai cerându-i de băut.

— Frunză-de-Viță, ar trebui să știi că avem lângă noi pe..., începu Plik, în francey.

— Iern, îl întrerupse pilotul. Iern, așa mă cheamă.

Nu voia ca fata să se fâstâcească.

— Fie, acceptă Plik, expansiv. Ce-ar fi să ni te alături, Frunză-de-Viță? Toarnă-ți un pahar, pe socoteala mea.

— Oh, nu cred c-ar trebui... Bine, fie, îți mulțumesc. Și mie mi se mai întâmplă să mă simt obosită și însetată. Iern, mai vrei și tu un pahar acum?

Pilotul își goli paharul.

— Da, cred că da. Dar dați-mi voie să vă fac eu cinste. Și ție, Plik. Nu se obișnuiește oare ca poeții să fie plătiți în vin?

— Ah, se pare că știi mai multe decât credeam.

Mărul lui Adam i se mișcă spasmodic, în vreme ce dădea pe gât ceea ce-i mai rămăsese în pahar.

— Da, de veacuri se tot spune că Spiritul nu face casă bună cu averea. Bănuiesc că ăsta a fost un zvon lansat de seniorii care voiau să se distreze ieftin, dar n-are importanță. Eu, cel puțin, n-am a mă teme de cei bogați.

Vorbea cu o precizie exagerată, ceea ce sugera că se îmbătase. Iern avu confirmarea acestui lucru, când comeseanul său se lăsă pe spate, privind-o pe Sesi cum se îndepărta, în vreme ce vorbele continuau să-i curgă de pe buze:

— Te întrebai ce caut în exil. Ei bine, am fost mereu în exil, chiar și în țara mea de baștină. Ai chef să mă ascuți? Nu mă satur niciodată să vorbesc despre mine însumi, dar prietenii mei de la Pey-d'Or mi-au auzit de prea multe ori povestea. Așa că le-o povestesc în crâmpoie, în cântecele pe care le compun pentru a-i distra și pentru ca ei să-mi dea de băut, iar ei nu recunosc niciodată, din crâmpoiele astea, că e mereu aceeași poveste. Frumoasa mea Frunză-de-Viță, strigă el spre celălalt capăt al încăperii, nu te supăra pe mine. Îți promit că n-am să vorbesc atât de mult de astă dată. Se întoarse apoi către Iern: Ți-am spus că mă trag din Devon, în sudul Angleylann-ului. Cunoști acel ținut?

— Da, mi-am însoțit o data tatăl vitreg într-o călătorie de afaceri, îi răspunse Iern. E o regiune frumoasă.

— Pașnică, pastorală și înfiorător de plicticoasă, îl completa Plik. Mai ales în raport cu straniețările pe care le întâlnești în orice altă regiune rurală. Ciudățeniile de la țară... Știai că sunt foarte diferite de cele de la oraș? Tatăl meu era băcan și se născuse acolo, în sat, dar mama avea și niscaiva sânge velș în vine. Sper că mai are și acum... Am plecat, dizgrațiat, acum optsprezece ani, când de-abia împlinisem douăzeci de ani. Vezi tu,

eram un băiat mereu supărat și singuratic, cel mai mare dintre cei trei fii care locuiau acasă, dar care nu le erau părinților de prea mare ajutor. Eram veșnic cu nasul în cărți, când nu hoinăream. În adolescență, am făcut o încercare de a deveni respectabil. Un cleric aparținând Bisericii Libere care conduce Devonul a fost încântat de una dintre primele mele încercări de creație și, la recomandarea sa, am primit o bursă la colegiul din Glasstobry. A fost o șansă extraordinară, erau acolo mii și mii de cărți... Am încercat să fiu un student bun. M-am străduit vreme de mai bine de un an. Dar erau atât de multe prilejurile de a bea, de a juca și de a alerga după fete, încât... În cele din urmă, am făcut o glumă atât de bine elaborată, încât m-am trezit exmatriculat.

— De ce ai făcut-o? întrebă Iern.

Își făcuse și el de cap, pe când era cadet. Niciodată însă nu trecuse de limitele rezonabile. N-ar fi vrut să riște să nu poată zbura.

Sesi se întoarce, aducând trei pahare pline, pe o tavă. Le împărți, apoi se așează lângă omul Clanurilor.

Plik păru a nici nu o băga în seamă, și în glas i se cuibări asprimea când îi răspunse lui Iern:

— Nici episcopul n-a vrut să înțeleagă că trebuia să o fac. Trebuia. Glasstobry e atât de vechi, atât de bântuit, oh, cu mult mai bântuit decât Kemper-ul. Tonul vocii sale coborî, devenind aproape de neauzit: N-am putut suporta ideea de a mă întoarce acasă. Am reușit să trec granița. Căpitanului navei care m-a adus aici i-au plăcut cântecele mele și m-a prezentat armatorului său, care m-a angajat să cânt la un banchet dat în onoarea mestromorului. Luminăția sa, Ar nec al IV-lea, a fost și el impresionat și a dorit să mă aibă prin preajmă. Mi-a dat un post la biblioteca sa. Ah, cărți, cărți, cărți... Cartea și Sticla. Știi, nu e nevoie să ai mereu tovarăși de băutură. Poți găsi într-o carte un tovarăș de nădejde și nu mai ai nevoie de nimeni altcineva... Luminăția sa m-a pus să cânt de multe ori, răsplătindu-mă bine pentru talentul de care dădusem dovadă.

Iern îl cercetă din cap până-n picioare.

— Ceva n-a mers cum trebuia, nu-i așa?

Sesi dădu din cap.

— Păi, cum altfel? spuse ea, nerăbdătoare. S-a-ntors la trândăveală și băutură. S-a dus beat la Curte și s-a făcut de râs.

Se aplecă spre lern, iar acesta îi simți răsuflarea caldă pe obraz. Mai bine povestește-ne despre tine, se alintă ea.

— Demonul se cuibărise în mine, declară pompos Plik. Las la aprecierea ta dacă trebuie să consideram cuvântul „demon” în sensul său medieval ori în cel clasic. Cred că problema mea a fost că, încetul cu încetul, m-am plictisit să tot compun poezioare drăguțe pentru oameni drăguți. Ceea ce le-am oferit în schimb i-a tulburat.

— Pfui! făcu ea, sărind în picioare. Scuză-mă, lern. Am de făcut o trebușoară în spatele casei.

Se îndepărtă, mlădioasă, și Plik o urmări în tăcere cum urca treptele care duceau afară. Închise ușa și dispăru.

Abia atunci, poetul se dezmetici și continuă:

— Într-un târziu, mestromorul mi-a cerut să tac. E un om de omenie. M-a lăsat să rămân pe mai departe la bibliotecă. Dar, acolo, nu fac altceva decât să citesc întruna. Îndatoririle pe care le-aș avea sunt ale naibii de simple. Și totuși, prefer să plătesc jumătate din modesta-mi leafă, ca niște studenți mai amărâți ca mine să le îndeplinească în locul meu. Trăiesc din ce rămâne și din ceea ce câștig cântând uneori în taverne mai de soi decât asta, unde bacșișurile sunt mai grase, sau stând în câte o piață, unde mai pot câștiga ceva bănuți ca scriitor public. Nu-i o viață prea strălucită, dar mi-e de-ajuns.

Sorbi îndelung din pahar. lern îl imită. Era un vin prost și ieftin. Plik avea dreptate, circiuma asta nu era cine știe ce.

— Și totuși, începu lern, precaut, nu înțeleg de ce nu încerci să o iei de la capăt, în altă parte, poate chiar la Tournev. Ce anume te reține aici, în Kemper?

— De ce nu plec? oftă poetul. Ce crezi, de ce?

Privirea i se îndreptă spre treptele pe care ieșise fata.

— Da, în felul ei, e atrăgătoare, dar...

lern hotărî că era mai bine să se oprească aici.

— În mine e un demon, mormăi Plik. În ea, în schimb, e însăși Zeița. Iar eu sunt un creștin care deplânge ereziile în care se complac frații mei din Brezhoneg. Câteodată, mă lasă să mă culc cu ea. Râse, de parcă ar fi lătrat, și-și aținti privirile asupra pilotului. Are dreptate când spune că mă fac de rahat, spuse el. Am făcut-o din nou, chiar acum. Ce-ar fi să vorbim și despre tine?

— Mi s-a părut că auziseși de mine, spuse lern, cu un dram

de îngâmfare. Prea multe n-am de adăugat

— Ba da, totul! exclamă Plik, cu un gest emfatic. Nu despre isprăvile tale mărețe, nu despre furtuna pe care ai risipit-o acum doi ani; nu despre tatăl tău, pe care seniorii clanurilor îl vor alege ca viitor căpitan al Ostrovului Ceresc, când venerabilul Toma Sark va muri; nu despre statutul tău aproape legendar printre țăranii din Ar-Mor și nici despre neobișnuita-ți popularitate în întregul Domeniu; nu despre felul în care conduci corpul acrobatic de aviație; nu despre scandaloasa-ți viață socială și nici măcar despre devotamentul față de cauza apărării animalelor sau despre convingerea ta declarată că geeanismul e o amenințare pentru siguranța Domeniului. Toate acestea îmi sunt cunoscute. Aș prefera să aflu cum e să fii tu însuși. Cum e să locuiești în Ostrovul Ceresc, la treizeci de kilometri de Pământ, înconjurat de infinit. Cum e să sper și să crezi că sufletul, identitatea fundamentală a lui Charles Talence însuși ar putea, într-o zi, să treacă în tine, adăugându-se unicității tuturor acelor strămoși care sălășluiesc deja în tine. Cum e să știi că aerogenii, mai mult decât guvernatori și paznici ai civilizației, sunt mitul ei central. Căci fiecare societate are nevoie de un mit, la adăpostul căruia să trăiască, altfel n-ar fi decât un cadavru viu, urmând a se prăbuși curând în țarină...

— *Oooh!...*

Țipătul îi întrerupse discursul măreț. Iern și Plik își îndreptară, surprinși, atenția asupra lui Sesi. Neobservată, aceasta se întorsese și rămăsese în prag, cu ochii căscați de uimire.

— Oh, ești un sfint! Ești *Talence Iern Ferlay*! Se prăvăli pe trepte în jos, aruncându-se în genunchi în fața lui. Oh, domnule, oh, domnule!

Oh, drace, gândi el.

Și totuși... Plik părea a fi un individ cu care merita să discuți, dar nu chiar atunci când era într-un asemenea hal de beție. Iar Sesi avusese grijă ca postura ei de adorație să îi descopere și mai mult crăpătura fustei.

— Ei, haide, nu-i nici o scofală.

Se aplecă și, apucând-o de subsuori, o ajută să se ridice în picioare. Ea îi căzu în brațe. Senzația aceasta era delicioasă. Hai să fim prieteni, propuse el.

— Dar e atât de minunat, găfâi ea. Nu-mi vine să cred că

mă ții în brațe.

— Sesi, noi, aerogenii, nu încurajam superstițiile țesute în jurul nostru. Sântem oameni, bărbați și femei, ca toți ceilalți.

Ea își scutură bucele.

— Dar sunteți atât de chipeș, spuse ea, apoi îl apucă de mânecă. Am putea să ne retragem deoparte numai câteva clipe? Vă rog. Plik, nu te superi, nu-i așa?

Poetul îi zâmbi larg și se întoarse la vinul său.

Sesi îl conduse pe lern într-un colț și, ridicându-se pe vârfuri, îi apucă mâinile și-i șopti repede:

— Să nu mă credeți prea îndrăzneță ori ușuratică. Dacă mă refuzați, voi ști care mi-e locul și-mi voi aminti cât voi trăi că mi-am petrecut această după-amiază în aceeași încăpere cu dumneavoastră. Dar v-am adorat încă de când... Mă rog... În timpul săptămânii, proprietarul ține deschis până la ora opt seara, căci clienții noștri obișnuiți se trezesc dimineața devreme, pentru a merge la muncă. Sunt convinsă că locuiți într-un han mult prea bun pentru cineva de teapa mea. Dar, dacă credeți de cuviință, eu dorm într-o cameră de la etaj, și-aș fi atât de onorată dacă...

Lern își consultă în grabă conștiința. Faylis? Nu. După aproape doi ani de căsătorie, ea rămânea indiferentă în așternut; îi plăceau luxul și pompa implicate de faptul că-i era soție, dar i se întâmpla, când erau singuri, să strige la el; citea texte geeane, iar el aflase că purta corespondență cu Talence Jovain Aurillac, care se convertise la geeanism. N-ar fi fost pentru întâia oară când călca pe de lături. De altfel, în rândul Clanurilor, asemenea lucruri nu mai erau luate în serios.

Plik însă... I-ar fi plăcut să-l mai întâlnească pe poet, să-l cunoască mai îndeaproape pe acest om ciudat, să-i mai asculte cântecele.

Aruncă o otheadă în direcția acestuia. Poetul îi întâlni privirile, zâmbi strâmb și își ridică paharul în semn de salut, rostind:

— Nu-ți fie teamă. Sunt obișnuit cu asemenea lucruri. Fără îndoială, voi cădea curând sub masă, mă voi trezi cu o durere de cap cumplită și mă voi târî până acasă. Să știi că frumoasa mea Frunză-de-Viță nu-ți va face nici un rău.

Orion va răsări.

Acestea erau cele dintâi cuvinte pe care, din câte-și amintea, Ronica Birken le auzise vreodată. Amintirile mai timpurii erau fragmente dispartate, percepute vag, ca niște insule în ceață: mama sa, încercând s-o adoarmă, cântându-i un cântec de leagăn; tatăl ei (acasă, pregătindu-se să plece la luptă) aruncând-o în sus și prinzând-o, în vreme ce ea râdea de bucurie; un wapiti care se învârtea prin preajmă și care devenise un soi de mascotă a satului, și care nu se sfia să accepte frunze de lăptucă din mâinile copiilor, orele petrecute cu aruncarea mingii, căci se hotărâse să fie la fel de bună ca și băieții la acel joc; ploaia care bătea în geamurile casei cufundate în întuneric și mama sa care plângea înăuntru...

Își amintea limpede însă de ziua în care venise acasă și-i văzuse pe unchiul Emon și pe un alt bărbat, în camera de zi, împreună cu mama ei, Anneth; fusese atât de șocată de închrâncenarea de pe chipurile lor, încât încremenise în prag, neobservată, și-l auzise pe celalalt bărbat (să fi fost Rikko Torsun? El era pe-atunci căpetenia Sălașului Lupilor, dar Ronica nu era sigură, căci chipul bărbatului din amintire era nedeslușit) vorbind despre recăștigarea libertății, iar unchiul ei rostise acele cuvinte pe care ea nu le înțelesese (despre Vânătorul înstelat ce *va străluci* din nou deasupra câmpiilor de gheață, nu-i așa?), dar care aveau să exercite o vrajă amețitoare asupra-i.

A doua sau a treia zi, venise străinul. Nu-și mai amintea numele lui, dar chipul și statura lui îi rămăseseră în memorie, vii precum o cicatrice; și, deși vorbea blând, povestea despre moartea tatei, era unul dintre monștrii maurai, primul pe care îi fusese dat să-l vadă. Iar la urmă, ea strigase cuvintele magice, așteptându-se ca un fulger să coboare din ceruri și să-l lovească. Nu se întâmplase nimic, iar mama ei o dusesese de acolo. Cu toate acestea, din clipa aceea, amintirile ei deveneau mai coerente, de parcă de-acolo începuse adevărata ei viață.

Într-un fel, așa și era. Curând după aceea, întreaga familie se mutase la Portanjels, în Wandy Fuca, iar Anneth își găsise o slujbă, la Sălașul ei, așa le spusese copiilor. (Era un port micuț, ce abia fusese băgat în seamă de către Inspectoratul Maurai,

fiind deci locul ideal ca punct de pornire pentru comerțul secret cu Kenai. Arhivarii erau aici la fel de necesari pentru sporirea traficului ca și inginerii, marinarii sau paznicii înarmați.) Apoi ea se căsătorise cu Tom Jamis, aparținând și el de Sălașul Lupilor (lucra și el, în secret, ca specialist în calculatoare, însărcinat cu procurarea hardware-ului). O dată cu trecerea anilor, serviciile celor doi fuseseră, la un moment dat, necesare în preajma vulcanilor. Familia se mutase în Kenai, și acolo – iar mai târziu în pădurile nesfârșite ale Laskăi – crescuse Ronica. Pe la jumătatea adolescenței, dedusese cam ce-ar fi putut fi tunetele ce se auzeau dincolo de munți.

Tăcuse. În vremea aceea, dorea să devină o supraviețuitoare. Învățase, trecuse cu bine de teste și începuse să lucreze ca furnizor, membră a echipajelor de căutare și salvare a persoanelor dispărute, pentru cei ce încercau să recucerească sălbăticiile, în numele omului. Devenise și aspirantă în cadrul Sălașului Lupilor. Acesta era un lucru aproape de la sine înțeles, căci nu doar familia ei, ci mai toată populația acelei regiuni făcea parte din acel sălaș. (Deși, ca mai peste tot, junii și eschimoșii preferau propriile lor forme de organizare, deși și dintre aceștia erau mulți membri ai sălașului.) La vârsta de optsprezece ani, terminându-și studiile, își îndeplini prima misiune (ân cazul ei, livrarea unor medicamente la o așezare blocată de zăpadă, care își transmisese cererile prin radio) și participase la Veghea rituală.

O dată inițiată în mod oficial, stăpânul sălașului, Benyo Smith, o chemase în biroul său. Alături de el se mai aflau și tatăl ei vitreg, Tom Jamis, și acel Eygar Dreng, care venea atât de rar în Kenai. Cei trei bărbați erau înveșmântați în robe albastre, iar Benyo purta și o pălărie, iar în mână își ținea toiagul emblematic. Era, în mod clar, un moment solemn. Deasupra biroului, săpat în lemnul lambriurilor, trona lupul care alerga, cu lanțul sfărâmat.

— Ronica, i se adresase Benyo, noi, ce-i vârstnici, te-am urmărit de-o vreme încoace și ceea ce am văzut ne-a plăcut. Ești inteligentă, curajoasă, dornică de aventură, dar nu nesăbuită, loială și... discretă. Se opri. Cât știi despre ceea ce se petrece aici, în mijlocul nostru?

Fetei i se pusese un nod în gât.

— Orion va răsări, reușise ea să rostească.

Benyo încuviință.

— Să nu spunem mai mult de-atât, deocamdată. O întreprindere atât de mare, atât de importantă, ținând la o prefacere totală a întregii lumi, e destul de greu de ascuns. O dată cu trecerea anilor, acest lucru ar fi devenit imposibil înainte ca Războiul Judecării să izoleze din nou Kenai-ul. Pe zi ce trece, însă, devine tot mai greu de ascuns. Ea își înăbuși un oftat. E nevoie de oameni noi, nu doar fiindcă mulți dintre noi au îmbătrânit sau au murit în slujba lui Orion. Am ajuns însă într-atât de departe, încât avem nevoie de o îmbinare de talente cu totul nouă. Tu pari a fi promițătoare. Dar dă-mi voie să te avertizez: nu va fi neapărat o mare aventură, ba chiar dimpotrivă. Va însemna mai mult o muncă grea și o serie de jertfe, pentru o cauză a libertății care, aici, unde maurii nu se arată niciodată, nu pare prea evidentă. Dacă nu te simți pregătită să renunți la o mulțime din lucrurile la care ții, spune-ne-o acum, și nimeni n-are să se supere, îți promit. Îți vei vedea mai departe de viața ta, ca înainte. În fond, munca unui supraviețuitor e importantă din punct de vedere social.

— Dar va trebui să rămân în Laska, anticipă ea.

— Până când Orion va răsări, îi răspunse Benyo.

— Dacă va răsări vreodată, completă Eygar Dreng. N-avem încă tot ce ne trebuie și poate că nici nu vom avea vreodată.

Tom Jamis își răsplăti fiica vitregă cu un zâmbet strâmb.

— Da, sălașul ți-ar cere să eviți civilizația. Nici eu n-am mai părăsit aceste locuri de zece ani, doar știi. Nu fiindcă cineva s-ar teme că aș putea trăda, ci fiindcă munca mea e de folos aici. La ce bun, atunci, să ne asumăm un risc inutil? Mie însă îmi place, și tu cred că te simți acasă aici, nu-i așa?

Ronica își umezi buzele.

— Ce anume... așteptați de la mine?

Eygar Dreng o privi și de-abia după o tăcere îndelungată spuse, rar și apăsător:

— Ți-am examinat rezultatele școlare și-am stat de vorbă cu profesorii tăi. Ai putea deveni o bună ingineră. Ai putea lucra la Orion, nu ca și o conducătoare, căci nu ești strălucită în domeniul respectiv, dar ai putea fi un bun executant. Sau ți-ai putea exprima priceperea de supraviețuitoare într-un domeniu de cercetare care este vital pentru noi. Am vrea să te trimitem în sud, ca să studiezi la Universitatea din Vittohrya. Vei beneficia

de o bursă acordată de sălaș copiilor merituoși.

— Primul lucru pe care trebuie să-l cântărești cu atenție, adăugă Benyo Smith, este dacă, în acea atmosferă, la vârsta pe care o ai, vei fi în stare să păstrezi cel mai mare secret de pe această planetă. Dacă ai cea mai mică îndoială, spune nu, și noi îți vom mulțumi.

— Dar voi nu m-ați putea învăța ceea ce trebuie, aici? se întrebă Ronica. Deși această întrevvedere nu o luase chiar pe nepregătite, era uimită de posibilele ei implicații. Fratele meu, Bill... A plecat deja dincolo de ape, în munți.

— Iar celălalt frate al tău, Zakki, s-a mulțumit să fie un simplu tâmplar, completă Tom. Da, avem și noi propriile noastre mijloace de învățământ, și de ele beneficiază Bill acum. Tu însă ești diferită, Ronica. Dacă accepți să ni te alături, va trebui să știi cât mai multe despre lumea de afară.

Bineînțeles, ea acceptase.

Lipsi vreme de patru ani și, curând după aceea, îi fusese dat să plece din nou, de astă dată spre nord, în sălbăticie.

2

Străbătu de una singură, pe jos, munții Chugach, coborând apoi în peninsulă. Alesese această cale de a călători, fiindcă, de-a lungul și de-a latul ținutului, existau doar câteva triburi care trăiau din vânătoare. Cu excepția câtorva ocazii, când se bucură de ospitalitatea acestora, călători singură, trăind din vânat și pescuit.

Și totuși, aceste activități nu o întârziară prea mult. Cu bastonul doborî destul vânat mărunț, iar ochii ei antrenați descopereau cu ușurință fructele de pădure și rădăcinile, orice era comestibil în această regiune îmbelșugată; apa nu fu niciodată o problemă; serile, după ce își petrecea câte o jumătate de oră căutând crengi pentru a-și încropi un adăpost, făcea focul și, în vreme ce mâncarea fierbea, puneă câte o capcană, având toate șansele ca, a doua zi dimineață, să găsească în ea câte o veveriță ori alt animal mărunț. Puținele ocazii când rabdă de foame o zi sau două nu se plânse, căci știa că era doar ceva trecător. Din când în când, se opri să-și spele hainele, iar când întâlne băștinași, conversa cu ei când prin

semne, când prin viu grai.

Drumul dură, cu toate acestea, trei luni. Toamna subarctică venise de mult, când Ronica pătrunse din nou în ținuturile locuite. Pădurile nesfirșite lăsară loc unor crânguri, iar pajiștile se transformară în pășuni. Urmă țărmlul, având în dreapta oglinda strălucitoare a estuarului Cook, în vreme ce în urmă se înălțau piscurile înzăpezite. Fumul urca alene din hornurile caselor de lemn. Când și când, câte un vultur plutea, cu aripile aurii întinse, printre norii răzleți, trecând de meterezele țărmlului înalt, deasupra mării palide. Ploua adesea, dar ei nu-i păsa; dacă s-ar fi oprit, n-ar mai fi ajuns niciodată.

De-acum, avea ocazia să își petreacă nopțile la adăpost, printre prieteni. Zona nu era chiar atât de populată, însă, pe-aici, toți se cunoșteau între ei. Oamenii se bucurau de oaspeți. Dar, în cazul Ronicăi, cei mai fericiți erau băieții mai mari ai gazdelor la care poposea.

La cei douăzeci și doi de ani ai săi, era înaltă, cu membre lungi, cu șolduri ademenitoare și sâni plini. Chipul îi era fin, cu ochi mari și verzi, umbriți de gene negre, nasul îngust, gura senzuală, bărbia puternică, iar tenul ușor bronzat. Părul de culoarea ambrei, strâns cu o panglică împletită, îi acoperea baza gâtului. Nu era ceea ce numește o frumusețe exotică. Cămașa de lână, pantalonii și pălăria îi erau boțite și uzate de atâta drum. În rucsac nu avea decât o pereche de cizme și un rând de haine de schimb, vreo două, trei unelte și utilajul de prospectare. În locurile acestea, renunțase la amnar și la bastonul de vânătoare, pe care și le putea confecționa oricând.

Cu toate acestea, era frumoasă, și se întorsese de curând de la studii, din Vittohrya, de la oraș. Tinerii își făceau iluzii în privința moralității ei, dar erau repede dezamăgiți și trebuia să se mulțumească s-o asculte povestind despre experiențele trăite dincolo de aceste orizonturi. Ea le spunea anecdote amuzante despre cei din sud. Despre actuala ei expediție, începută la scurt timp după întoarcerea acasă, nu le dezvăluia însă nimic concret, și nimeni nu încerca să afle mai mult. Vreme de aproape două decenii, Sălașul Lupilor își trimisese oamenii prin părțile acestea, ajutați de membrii altor sălașuri, dar aceștia nu interveniseră în nici un fel în viața locuitorilor, care, la rândul lor, aveau anumite principii etice ce le impuneau să-și vadă de treburile lor. Mulți dintre aceștia erau ei înșiși membrii

aceluiași sălaș și se bucurau să îi ajute pe ceilalți supuși ai stăpânului, descurajând curiozitatea excesivă a vecinilor.

La urma urmei, Ronica Birken era o supraviețuitoare, care fusese departe de casă vreme de patru ani. Era de înțeles dorința ei de a-și reîmprospăta cunoștințele despre ei, făcând în același timp niscaiva explorări în interesul sălașului.

În felul acesta, ea își văzu liniștită de drum, către Kenai. Unul după altul, reperatele rămăneau în urmă, dispărând dincolo de orizont. De mult părăsită, o fortăreață din vremea primelor războaie cu mongii, se descompunea încet, prăbușindu-se în uitare, la fel ca străvechiul oraș Ancrage, din ale cărui ruine fusese, în cea mai mare parte, construită. Ammonia Hill era o colină plină de morminte ce domina ceea ce mai rămăsese dintr-o uzină petrochimică după ce tot ceea ce putea fi refolosit fusese demontat cu sute de ani în urmă. O altă clădire, mai modernă, fusese, la rândul-i, părăsită de când ultima răbufnire de gaze naturale, pe care fusese menită a le prelucra, se epuizase. Timpul și vegetația luaseră și aici în stăpânire ceea ce oamenii nu consideraseră necesar să ia cu ei.

Nu departe, însă, se înălța un nou șantier, care prelucra materialele inutilizabile altundeva, transformându-le în combustibil. Aici era granița Kenai-ului, unde viața era mai intensă decât oricând.

Cei cinci mii de locuitori făceau din acest oraș principala comunitate pe o arie enormă. Casele se înșirau de-a lungul unor străzi neregulate, multe dintre ele fiind asfaltate. Casele erau zugrăvite în culori vesele, asemeni celor de mai la sud. Multe dintre ele aparțineau negustorilor, geambașilor, doctorilor, veterinarilor și altor meseriași, care își aveau locurile de muncă la parter. Erau aici depozite, fabrici, un gater, un han, un bar și o rotiserie, o școală, două biserici și un parc cu altare păgâne. Dominând celelalte clădiri, cu ale sale trei etaje, cu acoperișurile-i înalte și colonadele sculptate, ca și prin înălțimea turnului de observație, Sălașul Lupilor includea o sală de spectacole și o bibliotecă publică. Embleme așezate pe frontispiciul altor clădiri le desemnau drept locuri de întâlnire ale altor Sălașuri. Pescadoarele erau în larg, dar trei nave de transport erau ancorate în docuri, iar catargele li se profilau mândre pe fundalul cețos al înălțimilor îndepărtate. Un bac cu zbaturi, puse în mișcare de forța unor bivoli, lega orașul de

țărmlu opus al canalului Tyonek.

Străzile nu erau aglomerate, jumătate din cei ce se aflau afară la acea oră fiind copiii ieșiți la joacă, aparținând unui amestec de rase deloc surprinzător: erau aici albi, dar și eschimoși, juni, aleuți și metiși, între ale căror picioare se încurcau pisici și căței. Din când în când, bocănind din copite, trecea câte un călăreț ori o șaretă. Adulții pedestri o salutau politicoși pe Ronica. Atât bărbații, cât și femeile purtau același gen de haine ca și ea, cu unele adaosuri ornamentale însă. Bărbații purtau bărbi și plete, iar femeile, cosițe lungi până la jumătatea spatelui. Aerul avea un miros aparte, un amestec de apă sărată, gudron, pește și fum, parfumul unei comunități omeneste. Soarele se pierdea în nori, la apus, și lămpile înceuseră să clipească în ferestre.

Ronica se duse la clădirea Lupilor, urcă treptele și trecu pragul intrării principale. Holul era larg și frumos decorat, cu podele și lambriuri din lemn de esență tare. Pereții erau împodobiți cu portrete și trofee de vânătoare. În căminul de piatră ardeau bușteni groși, risipind, cu flăcări vesele, umbrele din colțurile încăperii. Multe dintre ușile camerei erau larg deschise. Ronica își declină identitatea la recepție și i se indică să urce câteva trepte, la un anume birou.

Ușa aceea era închisă. În semiîntinericul care domnea pe coridor, observă că emblema stăpânului Sălașului fusese de curând revopsită: un plug și o pușcă încrucișate deasupra unei cărți deschise, în amintirea faptului că Sălașurile luaseră ființă din nevoia unității în luptă, a cooperării și păstrării cunoașterii. Vremea trecuse, dar prioritățile rămăseseră aceleași: războaiele cu mongii se sfârșiseră, dar apăruseră mauraii...

Funcționarul de jos nu precizase că Benyo Smith ar fi cerut să nu fie deranjat. Ronica abia aștepta să scape de obligația imediată de a-i da raportul, pentru a-și întâlni părinții. Bătu în ușă.

— Intră, veni răspunsul, imediat.

Ascultă și intră, observând că fața lui acvilină era încruntată; stătea în picioare în fața mesei de lucru, cu pletele albe vâlvoi, ca niște steaguri în vânt. Un vizitator aflat în încăpere se ridică, salutând-o printr-o scurtă plecăciune. *O influență a maurailor*, gândi ea, dezgustată. Gestul era nelalocul său, căci individul purta uniforma albastră a ofițerilor marinei

unioniste, având cusute pe mânecă însemnele rangului de căpitan.

— Ronica! exclamă Benyo, cu blândețe. Bine-ai venit Bine-ai venit acasă, draga mea.

— Doamna îmi va permite, sper, să mă prezint, rosti străinul. Sunt Mikli Karst.

— Ronica Birken.

Își strânseseră mâinile, iar el prelungi atingerea, în vreme ce o studia în lumina palidă a lămpii și în ultimele sclipiri ale amurgului.

Părea trecut de patruzeci de ani, era scund și îndesat, dar foarte agil în gesturi. Avea un cap mare, cu un nas ascuțit, ochi mici de un albastru rece ca gheața, părul cenușiu tuns scurt și o barbă deasă. Buzele înguste îi dezvăluiau dantura ciobită. Avea un glas ascuțit, părând a fi mereu grăbit. Când zâmbea însă, întregul chip i se transfigura: lucru cert, știa să devină fermecător.

Ea i se adresă lui Benyo:

— Domnule, expediția mea a fost încununată de succes, declară ea. Pot să vă dau detaliile mâine?

— Nu, te-aș ruga să o faci chiar acum. Ia loc, trebuie să sărbătorim.

Bătrânul părea că radiază de bucurie. Dintr-un dulăpior, scoase o sticlă și câteva pahare.

— La sosirea mea, n-am fost atât de bine primit, spuse Mikli Karst, zâmbindu-i fetei. De fapt, nu e de mirare, arătați mult mai bine decât mine...

— Poți vorbi liniștită, o asigură Benyo. Căpitanul Karst face parte din Corpul de Spionaj. Știe despre Orion, probabil chiar mai multe decât mine însumi, și ne-a fost deseori de mare folos.

De fapt, tocmai îmi povestea despre ultima sa ispravă împotriva inamicului.

— N-a fost cine știe ce, oricine s-ar fi descurcat la fel de bine, în locul meu, remarcă el modest. În cazul acesta, experiența mea îmi sugerează că avem nevoie, cât mai repede, de o întărire a securității. Am venit aici pentru a discuta acest lucru cu conducătorii dumneavoastră.

Ronica își scoase rucsacul și acceptă un pahar. Era un whiskey fin, care îi pârjoli limba și gâtul, turnându-i căldură și relaxare în membre.

Mikli Karst scoase la iveală un pachet de țigări și o servi. Ea refuză, iar el își aprinse o țigară. Ronica se bucură în sinea ei că ferestrele erau deschise pe jumătate, grăbind risipirea fumului.

— Bănuiesc, spuse Karst, că ați fost în căutare de materiale fisionabile.

— De unde știi? îl întrebă stăpânul sălașului, uimit.

Ofițerul ridică din umeri.

— În mod evident, missy Birken a fost plecată în pustietăți. {*"Missy", "pustietăți"*, remarcă ea: *mauraisme*. Acestea nu constituiau însă un motiv de îndoială în privința loialității lui. Văzuse din plin efectele influenței străine în sud, și, tot mai des, îi fusese dat să audă oameni din generația sa punând la îndoială valorile Uniunii de Nord-Vest și întreaga civilizație reprezentată de acestea.) Îmi dau seama, văzându-i costumația și tenul bronzat, zâmbi el. E nevoie de o expunere îndelungată pentru a te bronză, în climatul acesta. Ce altceva ar fi putut fi la fel de important, pentru ca ea să vină să vă raporteze direct și personal imediat după întoarcere, domnule? Ce altceva decât căutarea explozibililor nucleari? Scoase un rotocol de fum albăstrui. Știm cu toții că materialele recuperate de noi drept combustibil pentru proiectul energetic au fost confiscate de către dragii noștri adversari, după terminarea războiului, continuă el, calm. Cu toate acestea, am fost mereu sigur de existența unor stocuri militare de arme strategice, aflate în Laska dinaintea Judecării. Mi se părea de-a dreptul neverosimil ca fiecare rachetă să fi fost ejaculată în acel spectaculos orgasm planetar. Problema ar fi tocmai găsirea acestor rămășițe, după atâtea veacuri, într-un areal atât de vast și pustiu. Bănuiesc că ați avut unele indicii, spuse el, privind-o pe Ronica.

— La început, nu, îi răspunse ea. Niște călători care traversaseră munții Rangle, negustori și puitori de capcane, auziseră zvonuri de la triburile de băștinași. Nu știau însă nimic precis. Dar noi avem grijă să îi descoasem pe cei ca ei, de fiecare dată când se opresc aici, în legătură cu cele văzute și auzite. Nu e o treabă foarte ușoară, vă dați seama... Știm foarte puține despre ceea ce e acolo, în sălbăticie. Oricum, coroborind poveștile lor, a devenit evident că se impunea o cercetare lă fața locului, iar eu m-am oferit voluntară.

— Ronica e un om deosebit, spuse Benyo, cu mândrie. Este un supraviețuitor profesionist care posedă și o diplomă în

inginerie electronică. Va lucra și ea dincolo de canal, cercetând, când se va ivi prilejul, posibilități cum a fost aceasta.

— O idee admirabilă, spuse Mikli Karst. Complimentele mele.

Benyo se aplecă peste masă. Pletele cărunte îi tremurau.

— Cât ai găsit, Ronica?

— Trei focoașe intacte, veni răspunsul. Și, bineînțeles, mai multe, dezintegrate. Dar ceea ce ne interesează va putea fi recuperat din sol. E vorba de uraniu, judecând după genul de radiație, astfel încât problema toxicității nu se va pune în mod acut. Emoția o cuprinse iarăși, de parcă s-ar fi aflat din nou pe colina aceea pietroasă, biciuită de ploaia mărunță, și-ar fi auzit țiuitul contorului. Vocea îi deveni pasionată. Perioada de înjumătățire e de milioane de ani. Cred că am putea extrage cam douăsprezece kilotone. Locul e situat într-o zonă împădurită, deci neumblată, dar au rămas destule ruine de construcții și urme de rugină pe stânci, care au atras atenția vânătorilor nomazi. În privința discreției lor nu trebuie să ne facem probleme. Sunt sălbatici și se tem de moarte de Fantomele din Vechime.

Se lăsă pe spate, încrucișându-și picioarele, și sorbi îndelung din paharul cu licoarea de foc, făcându-l pe Mikli să-și ridice sprâncenele, admirativ.

Revenindu-și din uimire, Mikli se întoarse spre Benyo și spuse:

— Domnule, ar fi bine să pregătim operațiunea de recuperare cu grija cu care fac amor aricii. După cum v-am avertizat, Inspectoratul Maurai a devenit suspicios. Era, fără îndoială, inevitabil. Secretele sunt greu de păstrat, e lucru știut, oricât de adânc ar fi îngropate. Până în prezent, am reușit să-i ducem pe adversari pe o pistă greșită. Chicoti. Dacă-mi e îngăduit să-mi asum meritul, eu am fost cel care, în urmă cu ani de zile, am avut ideea de a lansa zvonul că șușotelile despre „Orion” n-ar fi fost decât clasică legendă prezentă la toate națiunile subjugate, despre un erou mitic ori un zeu adormit care, trezindu-se, le va elibera de asuprire, domnind asupra lor în pace și prosperitate, și așa mai departe. Am convins chiar antropologi să publice articole... Redeveni serios, își stinse țigara și, luând alta din pachet, adăugă: Nu putem însă broda pe această temă la nesfârșit. Ultima misiune a maurailor i-a adus

mai aproape de țintă decât ne așteptam.

— Tocmai începuseși să-mi povestești, încuviință Benyo.

Ronica ajunsese la concluzia că, de fapt, nu avea de ce să se grăbească spre casă. Relatarea lui Karst promitea a fi interesantă.

— Ei bine, începu acesta, totul a început atunci când un ofițer al spionajului lor s-a înfățișat la cartierul general din Vittohrya, propunând o inspecție în nord. Informațiile deținute de acesta indicau anumite activități clandestine, interzise prin tratatul de pace, undeva în Laska. A primit, așadar, ordinul de a verifica. Bănuiesc că recentul deces al înaltului comisar a exacerbat puțin vigilența.

Ronica se încruntă. Fusese întristată la aflarea veștilor. Cât timp studiase la Universitate, nu auzise decât lucruri bune despre Ruori Haakon. E drept, acesta avea sarcina de a reprima tendințele spre suveranitate ale Uniunii, ca nu cumva aspirațiile spre înalte tehnologii, de care se temeau atât de mult maurii, să capete contur. Dar își îndeplinea misiunea cu tact, umanism, dornic să dea ajutor. Ea era gata să lupte pentru propria-i cauză, dar îi putea înțelege pe numeroșii ei contemporani care începeau să pună la îndoială dreptatea propriilor lor părinți. Multe dintre colegele ei de la Universitate mărturisiseră că erau îndrăgostite de înaltul comisar.

— A trebuit să moară, spuse Mikli Karst. Trebuia însă să ne așteptam la o reacție din partea prietenilor săi.

Benyo și Ronica tresăriră.

— Cum? șopti stăpânul sălașului. A fost un accident, nu? La o serbare, s-a organizat un concurs de tir cu arcul, și un orb care a vrut și el să participe, dirijat fiind, a înțeles greșit instrucțiunile...

— Da, s-ar putea spune și așa... replică ofițerul. În orice caz, devenise prea eficient. Când Orion va răsări, n-am vrea ca ai noștri să fie cuprinși de îndoieli, nu-i așa? Oricum, vor fi îndeajuns de luați prin surprindere... Poate că ar fi bine să petreacă un timp, câțiva ani, sub ordinele unui înalt comisar mauri care să nu fie chiar atât de simpatic. Păru a detecta șocul indus în rândul celor ce îl ascultau, căci continuă, fără alte comentarii: Așadar, acel agent al lor a insistat să tragă nițel cu ochiul prin părțile nordice. După cum cere doctrina, călăuza sa trebuia să fie un civil, și s-a întâmplat să fiu eu acela. Trebuie să recunosc

că acest Terai Lohannaso e un tip impresionant. E între două vârste, dar e puternic ca un taur; posedă o minte ascuțită, chiar dacă nu tocmai strălucită; cu toate astea, e dezarmant de blând la vorbă și prietenos. În mintea Ronicăi băntuia furtuna. Numele acesta... Nu reușea cu nici un chip să își amintească de ce i se părea atât de cunoscut. Ca toți ceilalți, mulți dintre ei de bună credință, i-am spus că nu aveam cunoștință de nimic ilicit, dar că era binevenit să arunce o privire oriunde ar fi dorit și că aveam să mă străduiesc ca acea expediție să fie cât mai ușoară, pentru el și echipa sa. Și, într-adevăr, au avut parte de o excursie de neuitat! L-am condus într-o așezare Tlingit, sperând că serbările tradiționale ale localnicilor aveau să-l abată de la ceea ce își pusese în gând. Dar n-a fost cum am plănuit: a mâncat și a băut mai mult decât oricare dintre ei, iar a doua zi dimineața era gata să-și vadă de drum. Nu foarte departe de Kenai, a observat că instrumentele lui se treziseră la viață. Ne-am oprit, a început să sape și a dat peste un cablu energetic îngropat. Era de o grosime monstruoasă, dar el nu s-a dat în lături să-l ridice cu mâinile goale, asigurându-se că nu trecea curentul prin el. Mi-am dat sufletul încercând să-l conving că era vechi – cine, în zilele noastre, și-ar fi putut permite o asemenea irosire de cupru? – și că numai izolația sa bună îl menținuse, că deservea, probabil, pe vremuri, o hidrocentrală din apropiere. L-am dus să vadă hidrocentrala, dar el a rămas sceptic, așa că m-am hotărât că era preferabil ca el și echipa sa să sufere un accident regretabil. Urcau un munte, cu un detector de infraroșii, dornici să se convingă că sursa de căldură pe care o depistaseră în vârf nu era de origine artificială. Ajutorul meu a provocat o avalanșă din masivul de gheață de deasupra. Nimeni dintre însoțitorii lui n-a scăpat cu viață, cu excepția lui. Incredibil! Părea că înota în torentul urlător al zăpezii... Nu numai că și-a pierdut cea mai mare parte a echipei, ci a fost și rănit, astfel încât s-a văzut constrins să renunțe și să se întoarcă, pentru a se pune pe picioare. Mikli se strâmbă. El sau alții colegi de-ai lui se vor întoarce, încheie el. Comunicațiile vor fi fiind mai dificile, iar călătoriile mai lente decât înaintea Judecății; de asemenea, trupele de spionaj sunt mai naive; dar mintea le merge la fel de bine ca înainte. Va trebui să ne îmbunătățim camuflajul, astfel încât să putem primi inspecțiile maurailor chiar și aici, în Kenai.

— Crezi că e posibil? Întrebă Benyo, cu un tremur ușor, provocat de vârsta sa înaintată, în glas.

Vizitatorul îi răspunse printr-un gest expansiv.

— Bineînțeles. Eu și colegii mei ne-am gândit mult la asta. Organizația noastră e gata de acțiune. Mă aflu aici pentru a studia zona mai în detaliu și a propune soluții. Spre exemplu, aici — mă rog, nu chiar aici, dar undeva prin preajmă — am putea să pornim lucrul la ceva care să semene cu o centrală nucleară clandestină, pe care conspiratorii respectivi ar construi-o sub aparența unei fabrici de combustibil sintetic. I-am lăsa pe murai să o descopere, punându-le destule bețe în roate pentru a-i face să creadă că ei înșiși au descoperit secretul. Nu cred că va fi nevoie de aranjamente prea complicate. Vom vedea. Nu vă faceți griji, stăpâne Smith. Orion va răsați. Iar cei ce vor veghea, ca așa să se întâmple, vor fi conduși de un maestru al vicleniilor, adică de mine. Benyo nu părea a fi tocmai încântat. Mikli își aținti privirile de uliu asupra Ronicăi.

— V-ați adus o contribuție minunată, domnișoară, spuse el. Nu cred că vă dați seama că talentul dumneavoastră se irosește în Laska. Ce-ați zice să vedeți și restul lumii? Eu însumi am străbătut-o în lung și în lat.

Luată pe nepregătite, ea nu reuși să-i răspundă decât atât:

— Nu credeți că vă mișcați un pic cam repede, căpitane?

El râse.

— Oferta mea e serioasă sau, mă rog, va fi deândată ce voi fi reușit să aflu mai multe despre dumneavoastră. Am putea face o echipă clasa-ntâi. Voi fi încântat dacă veți accepta să încercam încă de pe-acum, așa, ca o modalitate de recreere; dacă refuzați însă, nu vă faceți griji, știu să mă comport civilizat. De altfel, fizicul dumneavoastră îmi sugerează că ar fi mai bine...

Flecari astfel despre tot soiul de lucruri fără importanță, apoi se ridică, pregătindu-se de plecare, după ce stabili o nouă întâlnire cu Benyo, pentru a doua zi dimineață.

Când ușa se închise în urma lui, Ronica răsuflă ușurată. Ferestrele se aburiseră, iar în încăpere se făcuse răcoare.

— Cred că e timpul să plec și eu, domnule, spuse ea. Am să îmi transcriu notițele și-am să v-i le dau cât de repede voi putea. Dacă așa veți crede de cuviință, aș putea conduce eu însămi echipa de recuperare. Dacă nu e absolut necesar însă, aș

prefera, sincer vorbind, să plec dincolo de munți. Sunt nerăbdătoare să îmi pun în aplicare cunoștințele.

Benyo încuviință.

— E-n regulă. Șovăi o clipă. Probabil că vei mai avea de a face cu căpitanul Karst.

— Hmm... Nu știu. Ce-mi puteți spune despre el?

— Nimic concret decât că ne-am mai întâlnit și în trecut.

Am auzit însă tot soiul de zvonuri. Benyo își căuta cuvintele. Ai grijă, draga mea. E un personaj straniu și nu tocmai curat. A crescut ca un vagabond în periferiile Seattle-ului. Se spune că mama sa ar fi fost prostituată. A intrat într-un bucluc și-a fost trimis pe mare. A servit la bordul unei nave private în Războiul Balenelor, apoi a intrat în marină și s-a distins ca ofițer de spionaj în Războiul Energiei. Între timp, a fost acceptat în Sălașul Somonului, și curând a fost exclus. Motivul n-a fost dat publicității, dar gurile rele zic că s-ar fi încurcat cu un băiat. S-ar putea să nu fie adevărat. S-a căsătorit, intrând într-o familie bogată. Socrul său e un Lup, iar nevasta lui pare a-i fi devotată trup și suflet, în ciuda tuturor zvonurilor. După cum ai auzit mai înainte, este neprețuit pentru Orion. S-ar putea să devină viitorul șef al securității de aici; Ab Munso se pregătește să se pensioneze. Ai grijă însă, scumpa mea.

— Mulțumesc. Minată de un impuls de moment, Ronica se aplecă peste masă și-i atinse mâna bătrânului. Sunteți drăguț că mă avertizați, dar nu trebuie să vă faceți griji. Nu sunt o fecioară oarecare de la țară. Voi fi cu ochii-n patru.

Nu sunt deloc fecioară. Un ghimpe de durere îi străfulgeră inima. Avusese parte de poveștile ei de dragoste în sofisticata Vittohrya. (Dacă tinerii maurai sunt liberi să păcătuiască, de ce n-am fi și noi?) Ultima de acest fel nu fusese însă o simplă distracție ori un flirt de duzină. Se iubise cu un profesor, un bărbat căsătorit, și, în cele din urmă, căzuseră de acord că nu se cuvenea să îi distrugă familia. Asta se întâmplase chiar înainte ca ea să absolve și să ia vaporul pentru Kenai. *Pădurea și muntele, în ele stă vindecarea.*

Ronica se ridică în picioare.

— Noapte bună domnule, rosti ea. Sunt dornică să mai discut cu căpitanul Karst, dacă și el o va dori, dar nu e cazul să vă temeți pentru virtutea mea. Ideea de a vizita alte țări mi se pare însă foarte interesantă.

Un fior de nerăbdare o străbătu. *La naiba, chiar că e o idee tentantă!* Karst fusese mult prea nepăsător vorbind de morții aceia. Orion avea scopul de a elibera, dar fără a ucide. Ceea ce se făcuse era însă bun făcut, și fusese, în aparență, necesar, în circumstanțele date. Iar ea abia aștepta să-și trăiască viața, care clocotea în ea.

V

În huruitul asurzitor al propulsoarelor, dirijabilul își părăsi locul de amaraj de pe aerodromul din Tournev, începându-și ascensiunea. Era unul dintre cele care făceau legătura în mod regulat între sol și Ostrovul Ceresc, transportând bunuri și pasageri.

Pasagerii nu erau numeroși de data aceasta, astfel încât Iern și Faylis puteau admira liniștiți măreția peisajului, prin hubloul de observație de la prova.

— Ooh, șopti ea, strângându-i mâna, și lacrimile începură a-i sclipi în ochi. Oh, iubitele...

El îi zâmbi și întinse mâna, îndreptându-i superbul chip în sus, către sine, apoi se aplecă și o sărută. Buzele ei erau reci și tremurătoare. De când o anunțase despre noua sa repartizare, fusese parcă mai afectuoasă chiar decât în luna lor de miere.

Bănuia că fericirea o făcea să se poarte astfel. Avea să fie prima ei vizită acolo, sus, și avea să dureze trei luni încheiate! Se întorsese acasă cântând. Își comandase o nouă garderobă, cu blănuri, mătăsuri brodate și bijuterii, o extravaganță de care el nu se îndurase să o lipsească. *E atât de tânără, își spuse el în repetate rânduri. Nu neapărat ca vârstă, ci ca experiență, ca spirit, asemeni unui copil. E îndrăgostită de eleganța cu care n-a fost obișnuită, de lux, de veselie, de familiaritatea cu personajele importante... Toate acestea îi sporesc mândria de sine, și nimic nu ar putea s-o facă mai mândră decât o ședere pe Ostrovul Ceresc. Nu-ar trebui să-mi fac griji în privința cheltuielilor, căci Beynac îmi aduce un venit consistent. La nevoie, aș putea renunța la unele din cheltuielile mele personale. Nu trebuie să las răceala să se instaleze între noi, și trebuie să îi acord cât mai mult timp posibil tovărășia mea.*

Aceasta avea să fie o excelentă ocazie în acest sens. Vreme de treisprezece săptămâni, n-avea să fie silit să călătorească decât pentru a-și conduce cadeții în zborurile de antrenament. În rest, va trebui doar să țină prelegeri, să-și vadă de hârtogărie și, eventual, să mai consilieze pe cineva din când în când. Nu avusese parte până în prezent de asemenea sarcini, pe care piloții le preluau prin rotație, dar, mai mult ca sigur, avea să se descurce. Poate chiar avea să îi placă. Iar în timpul liber, divertismentul n-avea să lipsească... *Împreună cu Faylis, desigur, își aminti el.*

— Nici un tablou n-ar reuși să redea cu adevărat această minunăție, suspină ea. Nici unul.

Întinse mâna, atingând sticla. Părea un prunc, întinzând mâna ca să prindă luna.

Din spatele dirijabilului, razele soarelui alungau aproape orice umbră. Negrul-albăstrui, limpede precum cristalul, al stratosferei făcea să sclipească mărgeaua care era Ostrovul Ceresc. Pe măsură ce nava urca, mărgeaua deveni cât o lună, apoi cât o lume întreagă.

În ciuda diametrului său de doi kilometri, Ostrovul Ceresc poseda o anume grație, care îl făcea să rivalizeze cu orice operă de artă creată de om. Învelișul exterior, transparent, strălucea în mii de curcubee irizate. Dedesubt se aflau hexagoanele între-pătrunse ale structurii de tensegritate: grinzi subțiri și cabluri abia observabile, țesute de parcă zeul păianjenilor ar fi sălășluit pretutindeni. În interior se afla o sferă întunecată, pe al cărei fundal rețeaua strălucea orbitoare.

Țesătura dispărea la ecuatorul sferei, unde se cuibăriseră locuințele, sălile de adunare, atelierelor, laboratoarele și centrele de comandă, toate acestea formând o centură întunecată, brăzdată ici-colo de fulgere colorate. De jur-împrejur, se aflau patru domuri de observație, patru complexe laser, două lansatoare de rachete și două platforme pe care se odihneau — ca niște libelule uriașe — avioanele. Opt motoare completau perimetrul. Restul sferei era împânzit de captatoare solare și de mici platforme de inspecție.

De la mai mică distanță, la polul inferior putea fi observată o deschizătură în formă de pentagon. Când, plecând în cine știe ce misiune, o aeronavă trecea prin dreptul aceluia orificiu, conturul său devenea tulbure, din pricina căldurii care se revărsa

dinăuntru.

Acesta era Ostrovul Ceresc, Ileduciel, Hemelhuis (nenumărate nume îi fuseseră date), cel visat de oamenii dinaintea Judecății și construit din module ridicate până aici cu ajutorul baloanelor cu heliu.

Multă vreme, Faylis rămase tăcută. Când, în sfârșit, rupse tăcerea, glasul îi era timid:

— De-abia acum îmi dau seama cât de puține știu despre el. A fost dintotdeauna aici, ca și Pământul, și totuși, nimeni nu știe cum și de ce a fost construit. Mă-ntreb, cei care locuiesc acolo știu?

— Poftim? Întrebă Iern, neîncrezător. Credeam că urmai cursuri de istorie.

— Da, dar specialitatea mea era istoria iberică.

— Ei bine, începui el, o mulțime de date s-au pierdut în Războiul Judecății și în haosul care i-a urmat, dar multe altele s-au păstrat intacte. Cei Treizeci și-au găsit și ei timp pentru a scrie propriile lor cronici. Un consorțiu de națiuni din Uropa de Vest a hotărât să construiască un aerostat Okress, așa cum mai existau câteva în lume. Echipajul a hotărât să adopte anglely-ul - versiunea veche, desigur — drept limbaj comun, aceasta fiind limba general utilizată în aeronautică...

Ea roși, și tonul următoarelor cuvinte îi fu plin de indignare.

— Nu sunt tocmai o ignorantă, indiferent de ceea ce ai crede. Am învățat toate acestea la școala primară.

— Iartă-mă, se grăbi el să-i spună. Te-am înțeles greșit. La ce te refereai, de fapt?

Ea se înmuie.

— Vorbeam despre motivele tehnice ale lansării. În materie de științe exacte, sunt de-a dreptul idioată. Îmi amintesc că profesorii noștri ne-au explicat ceva, dar nu mai știu ce anume.

— Au existat o mulțime de avantaje ale construirii unei baze stratosferice, îi spuse Iern. Cele mai multe sunt cele cunoscute și azi, de care continuăm să beneficiem: supravegherea civilă și militară, monitorizarea vremii și a oceanelor, retransmiterea comunicațiilor, iluminarea pe timp de noapte, în caz de necesitate, un centru de cercetări ideal pentru aeronautică, balistică, astronomie și multe altele, captarea energiei solare... Dar știi toate astea. În plus, existase un plan pentru lansarea, pornind de aici, a unei nave spațiale.

O undă de amărăciune îl făcu să amuțească. Odinioară, oamenii se avântaseră până pe lună, chiar dincolo de ea...

Ea însă nu-i observă tristețea.

— Iubitule, mă tem că toate acestea îmi par la fel de oculte, chicoti ea.

Furia îi fusese de scurtă durată și acum, bănuî el, se gândea din nou, cu nerăbdare, la viața pe care avea să o ducă în calitate de soție a unui ofițer, la bordul Ostrovului Ceres. *Oricum, e mai bine decât să-și piardă vremea cu ticălosul de Jovain și cu tâmpeniile sale geeane, gândi Iern.*

— Sinceră să fiu, mărturisi ea, amuzată, n-am înțeles nicio dată cum anume se menține balonul la această înălțime.

Iern se folosi cu plăcere de prilejul oferit, pentru a da uitării Luna, vorbind despre acest glob mai apropiat. Poate că era doar un triumf minor, dar se număra printre puținele victorii care rezistaseră de-a lungul vremii.

— Nu e un balon, o corectă el. E o configurație rigidă, asemeni aeronavei la bordul căreia ne aflăm. Principiul de bază e însă diferit. Orificiul acela nu elimină doar o parte din forța de compresie. Iar sfera nu este umplută cu hidrogen, în amestec cu un anticatalizator împotriva focului. Structura de bază este alcătuită din cele două învelișuri de polimeri, cel interior fiind echipat cu absorbante de lumină. Lumina soarelui rămâne prizonieră între ele, încălzind aerul aflat la mijloc, conform efectului de seră. Presiunea rămâne constantă, din pricina deschizăturii de la bază, dar aerul din interior este mai puțin dens, din pricina temperaturii înalte. Flotabilitatea crește, astfel, cu mii de tone. Soarele furnizează și tot restul de energie necesară, cu ajutorul celulelor solare și al convertoarelor termice: energia de care au nevoie toate aparatele, cea necesară pentru menținerea unei temperaturi optime, pentru compensarea pierderilor de căldură nocturne, fumizând totodată curentul necesar funcționării mai multor uzine de la sol, prin transmiterea prin microunde. Tot soarele pune în mișcare și motoarele aerostatului. Acestea nu consumă nici un fel de combustibil, ci sunt jeturi de aer cald, orientate cu ajutorul electricității.

Se opri ca să răsuflă, iar ea interveni:

— Îți mulțumesc pentru prelegere, dar mă tem că a fost mai mult decât poate mintea mea să asimileze în cinci minute.

El înghiți în sec, dându-și seama că tocmai îi servise soției sale o versiune abreviată a ceea ce avea de gând să le spună celor mai tineri dintre studenții săi. Aceștia nu aveau nevoie însă doar de date concrete, ci și de însuflețirea pe care Ostrovul Ceresc, în măreția sa, și el însuși, în calitatea sa de erou popular, le-o puteau furniza. Anii care se scurgeau între înrolare, la șase ani, și absolvire, la douăzeci, erau greu de suportat. Păreau interminabili pentru băieții și fetele mai mici. Cei pe care avea să îi instruiască el, în zborul la mare altitudine, aveau șaisprezece ani sau chiar mai mult.

— Îmi pare rău, spuse el, și se întrebă, în sine sa, dacă spunea, într-adevăr, ceea ce gândea.

Alte femei n-ar fi avut nevoie de veșnice scuze și eterne reconcilierii. Sesi, fata din Kemper, îi bântuia memoria. Da, avea să se întoarcă acolo, mai ales de dragul reîntâlnirii cu Plik și cântecele acestuia...

Faylis îl părăsi, ca să caute spre vizorul prismatic prin care o mulțime de pasageri priveau în jos, spre sol.

— Gee! exclamă ea.

El i se alătură. Priveliștea nu era nouă pentru el, dar asta nu-i scădea nimic din grandoare. Văzută de la o altitudine de treizeci de kilometri, planeta se prezenta ca un segment de sferă. Domeniul, văzut de sus, era o întindere verde și brună, brăzdată de nori alburii. Râurile, lacurile și Golful străluceau, iar Angleylann-ul și Eria erau două smaralde înlănțuite de argintiu al canalelor care le despărțeau. La marginea lumii, o bandă îngustă alb-albăstrie se cufunda în azur, iar apoi în întunericul abisal al nesfârșitului.

Cu un efort de voință, își alungă din minte numele pe care ea îl rostise adineauri. Nu era un lucru neobișnuit din partea ei să numească Pământul viu, Gee. Puțini dintre cei ce nu erau convertiți la geeanism o făceau. Își petrecu brațul pe după talia ei subțire.

Un steward își făcu apariția dinspre cabina de comandă a nacelei.

— Doamnelor și domnilor, anunță el, ne pregătim pentru întâlnire. Vă rog să vă ocupați locurile și să vă legați centurile de siguranță.

— De ce? se miră Faylis, adresându-i se lui Iern. Afară atmosfera e calmă, nu-i așa?

Lui îi făcu plăcere să-i explice.

— Supapa de care ți-am vorbit adineauri cauzează turbulențe. De asemenea, motoarele Ostrovului Ceresc sunt adesea pornite, pentru a menține poziția împotriva vânturilor. Da, și stratosfera are vânturile ei. Sunt rarefiate, dar puternice. Cu excepția economiei de combustibil, navele mai ușoare decât aerul sunt lipsite de avantaje. Un jet acționând prea aproape le poate da peste cap.

— Înțeleg.

Se rezemă de el și se așezară împreună, urmărind priveliștea grandioasă, până când dirijabilul fu amarat și un tunel presurizat fu extins, pe care îl parcurseră după debarcare. În arealul de primire îi aștepta Talence Jovain Aurillac.

Salutul lui fu plin de curtoazie. Era dreptul lui să se afle aici. E drept, probabil că făcuse schimb de posturi cu cineva și aflate data sosirii de la Faylis. Dar Iern nu avea cum să-i interzică să îi aștepte, nici nu-i putea interzice soției sale să corespundeze cu un prieten pe care îl cunoscuse înaintea primei lor întâlniri. Ostrovul Ceresc aparținea tuturor membrilor clanurilor, în egală măsură.

Cei Treizeci își luaseră soții și soți din rândul celor asupra cărora își extinseseră autoritatea, iar numărul lor sporise. Gene-rațiile care urmau construirea noi și noi locuințe, pentru a face față creșterii numerice, până când atinseră o limită. A mai construi altele, ar fi însemnat sacrificarea unor spații rezervate instalațiilor științifice și militare, un lucru de negândit, la fel ca și aglomerarea. Între timp, familiile originare se transformaseră în clanuri. Căsătoriile se efectuau doar între acestea, în afara cazurilor în care erau cooptați localnici demni de luat în seamă. Proprietățile lor se întindeau acum în întregul Domeniu, mai prospere decât oricând. Transformarea apartamentelor în barăci ar fi fost o absurditate. Așa că preferară să își schimbe legile.

Doar căpitanul și rudele sale cele mai apropiate puteau rămâne tot timpul la bordul Ostrovului Ceresc. De-a lungul se-colelor însă, puțini căpitani aleseseră această cale. Radiațiile din stratosfera erau măi puternice decât oriunde altundeva unde armele nucleare făcuseră ravagii în timpul Războiului Judecății. Din când în când, câte un individ, de obicei un savant pasionat, cerea permisiunea unei șederi prelungite la bord. Dacă motivația acestuia era valabilă, permisiunea era acordată atât

lui, cât și consoartei și copiilor lui. Aceste cazuri erau însă destul de rare.

Cu timpul, populația Ostrovului Ceresc se stabilizase în jurul a două mii de persoane, cu mici fluctuații. Jumătate dintre acestea erau adulți. Circa o sută erau ofițeri și tehnicieni, lucrând în schimburi, împreună cu partenerii lor. (Personalul tehnic servea, alternativ, trei ani aici, cu numeroase vizite la sol, și trei ani la instalațiile răspândite în Domeniu.) Mai mult de jumătate din populația care nu devenise încă adultă era alcătuită din cădeți, care se pregăteau pentru diferite specialități, având nevoie de stagii petrecute la bordul aerostatului.

Restul celor aflați aici își petreceau luna la care aveau dreptul, ca membri ai clanurilor, o dată la fiecare șapte ani. Din când în când, soseau și alții; erau Seniorii, venind pentru a lua hotărâri importante, pentru a împlini ritualurile solstițiilor de iarnă și vară ori pentru a participa la funeraliile membrilor de seamă ai clanurilor. Tradiția cerea ca toți să ia parte la viața Ostrovului Ceresc. Nu împărtășeau cu toții aceleași credințe; pentru mulți dintre ei, slujbele oficiate de capelani nu erau decât un alt element al tradiției, pe care bunul-simț le cerea să îl respecte; pentru fiecare în parte însă, conform unor convingeri adânc înrădăcinate, Ostrovul Ceresc era sfânt.

Așa stătuseră lucrurile de-a lungul a nenumărate cicluri ale nașterii, vieții și morții. Dar timpul nemilos, în trecerea sa, uzează totul, chiar și aura de sfințenie.

VI

După casa din Tournev, nemaivorbind de proprietățile din diferitele regiuni ale Domeniului, apartamentul de pe Ostrovul Ceresc părea chiar mai mic decât era în realitate. Din cele trei încăperi, dormitorul era exact atât de spațios cât să încapă un pat. Încăperea în care se înghesuiau bucătăria și sufrageria era doar cu puțin mai largă, iar instalațiile se reduceau la o chiuvetă minusculă și un mic cuptor electric. Frigiderul, ca și baia, se afla la capătul unui coridor pe care îl împărțeau cu alte cinci cupluri. Pentru întâia oară în viață, Faylis se vedea nevoită să gătească, să facă curățenie și să spele singură. Ura aceste corvezi și nu se

prea descurca, având dese izbucniri de furie și lacrimi. Curând, și ea, și lern se resemnă să mănânce de prânz în singurul restaurant al aerostatului. Restul meselor constau, în principal, din simple sandvișuri încropite în grabă.

Camera de zi era relativ mare și aranjată cu gust. Era însă lipsită de ferestre, locuințele aflându-se în vecinătatea secțiunilor de lucru. Panourile fluorescente și peisajele atârdate pe pereți nu-i puteau izgoni sentimentul că era închisă. Oricum, nu erau picturile ei, atâraseră acolo vreme de generații, așa cum nici draperiile și nici mobila sumară nu îi aparțineau. Noroc că avusese inspirația de a-și lua cu sine destule cărți. Nu se așteptase ca șederea în cer să-i dea ocazia de a-și recupera întârzierile de lectură.

O bătaie în ușă o smulse din gândurile-i sumbre. Se grăbi spre ușă, cu inima bătându-i nebunește. Cine putea fi? lern era la lucru, iar cu Jovain urma să se întâlnească de-abia după-amiază.

Deschizând, descoperi o tânără cu păr castaniu, purtând o rochie lungă, foarte elegantă, deși nițel lipsită de modestie.

— Fii binecuvântată, o salută străina politicos, însoțindu-și cuvintele cu un zâmbet larg. Dacă te deranjez, plec chiar acum.

— Oh, nu, se grăbi Faylis să nege. Intră, te rog.

Cealaltă se conformă. Schimbară salutul de rigoare, încrucișându-și mâinile pe piept și înclinându-și capetele.

— Sunt Ricasoli Anjelan Scout, se prezentă nou-venita. Nu ne-am mai întâlnit până acum, căci eu și prietenul meu locuim cu trei culoare mai încolo. Ne petrecem luna de ședere aici, și când mă gândesc că jumătate a și trecut... De-abia ieri am aflat că Talence lern Ferlay a fost aici tot timpul! Îți dai seama ce bucuroși am fost. Am venit să te întreb dacă n-ați vrea să ne faceți o vizită.

— Desigur, cum să nu. Mulțumesc. Ia loc, am să fac o cafea.

— Nu, te rog, nu. Anjelan rise. Nu se cuvine ca deândată ce am făcut cunoștință să te supun unor asemenea cheltuieli...

— Un pahar de vin, atunci?

Primind încuviințarea, Faylis scoase o carafă și două pahare. Erau dintr-un cristal antic superb, dar nu-i aparțineau ei, ci Ostrovului.

Anjelan se făcu repede plăcută. Sporovăielile ei vesele mai alungau singurătatea. Se născuse în clanul Bergdorff, la Toulou,

în sud. Divorțase de curând și își împărțea camera cu un amant. Divorțul era considerat de mulți din generația tânără ca fiind ceva firesc, nu o încălcare a tradiției, așa cum credeau înaintașii. De pe urma lui, se alesese cu un venit frumușel și nu vedea nici un motiv să muncească.

— Asta nu înseamnă că aș fi egoistă, explică ea. Acasă, fac parte dintr-o mică societate teatrală. Trei săptămâni pe an, ni le petrecem în turnee. Încercăm să îi cultivăm pe țărani sau măcar să îi distrăm puțin. Sper că nu te-am șocat.

— Nu, deloc, îi răspunse Faylis, nefiind sigură dacă rostise sau nu adevărul. Știu că mulți din ziua de azi gândesc ca tine, și cine sunt eu ca să vă condamn? Străinii și ideile lor au venit întruna de la încheierea Epocii Izolării. Inevitabil, asta ne silește să ne revizuim propriile noastre convingeri.

Anjelan o privi cercetătoare.

— Tu însă ești altfel, nu-i așa, draga mea?

— Eram o simplă studentă când l-am întâlnit pe Iern, iar de când ne-am căsătorit, cei mai mulți dintre oamenii pe care i-am întâlnit sunt înclinați spre vechile convingeri și pun la mare preț datoria.

Cei mai mulți dintre oamenii pe care i-am întâlnit împreună, dar nu și cei în compania cărora se distrează el, gândi ea.

— Iar tu ești, la rândul tău, o persoană foarte serioasă, asta e limpede. Privirile lui Anjelan căzură pe o carte deschisă, aflată pe măsuta care le despărțea. Și îți place să citești... Doamne, se pare că această carte a fost studiată intens, oricât ar fi de groasă. Despre ce e vorba? Se aplecă, pentru a citi titlul din partea superioară a paginii. *Principiile gândirii geeane*. Oh! Se îndreptă și se vedea că, la rândul ei, fusese șocată. Apartii acestei religii? N-aș fi ghicit niciodată.

— Geeanismul nu e o religie, îi răspunse Faylis. E un ansamblu de practici și puncte de vedere.

— Zău? N-aș vrea să par grosolană, dar, sincer, am fost mereu convinsă că era un cult barbar care a luat naștere printre nomazii din Merica...

— Mongii nu sunt barbari, declară Faylis, ușor iritată. Și nici măcar nu sunt tocmai nomazi. Au fost civilizați vreme de secole, chiar dacă civilizația lor e diferită de a noastră.

— Dar... iartă-mă, sunt fascinată. Am auzit de primejdia din Espayn. Da, îmi aduc perfect aminte, citisem un articol într-un

zior, care îl cita pe soțul tău că considera geeanismul o amenințare.

— Nimeni nu îmi poate impune să fiu de aceeași părere cu el. Fiind membru al Forțelor Aeriene, e firesc să fie preocupat de amenințările militare. Cred însă că exagerează cu privire la problemele din Espayn. Da, Domeniul a încercat să-l împiedice pe Lonzo să cucerească cea mai mare parte a Iberiei, dar n-a reușit, iar de-atunci, zheneralii ne-au ținut piept. Mai ales de când i-am izgonit din Italia. E drept, misionarii geeani au convertit multa lume prin părțile noastre, și e normal ca neofiții să dorească să facă prozeliți. Asta nu înseamnă că ar complota să ne invadeze. Am un prieten apropiat ale cărui proprietăți se află în munții Pyrny, chiar la granița, la Eskual-Herria Nord. A luptat și în campania din Italia, era să uit. Iar el spune că liderii espaynieni nu sunt nebuni. Poate că mai încalcă regulile, când Ostrovul Ceresc se află dincolo de orizont, dar asta e ceva normal. Gândește-te la triburile de dincolo de Rhin.

— *Ești într-adevăr o persoană interesantă*, Faylis, zise Anjelan. Pari atât de liniștită, dar când te aprinzi... N-ai vrea să-mi explici ce înseamnă, de fapt, geeanismul? Până acum nu i-am dat atenție și nu știu decât ceea ce se cheamă, probabil, clișee.

Faylis se relaxă, cuprinsă, fără să vrea, de emoție și zâmbi.

— Iern ar numi-o „o treabă de trei sticle”, replică ea. Nu cred că aș putea-o face într-o oră, și, ține minte, eu nu sunt geeană. Nu încă. Poate că nu voi îmbrățișa niciodată această filozofie. Încerc însă să învăț tot ce pot din ea, fiindcă sunt de părere că ea cuprinde adevărurile fundamentale.

— Nu mi-ai putea spune măcar câteva cuvinte?

— Dă-mi voie să ți le citesc.

Faylis luă cartea și întoarse câteva pagini, deschizând-o la prefață. În vreme ce pronunța primele fraze, glasul îi scăzu în intensitate, de parcă ar fi scos la iveală o taină ascunsă, adânc, în sufletul ei.

„Viața pe Pământ este Una singură. Aceasta nu e o metaforă. E un fapt, pur și simplu, un adevăr tulburător.

Cunoașterea acestui fapt nu e într-un totul nouă. Unii oameni, mai ales în Hinja, au susținut din vremuri imemorabile că existența are o unitate fundamentală. Documente străvechi, recent descoperite de arheologi și studiate de istorici, demonstrează

că, până la sfârșitul Erei Deplinătății, câțiva gânditori exprimaseră această idee în termeni seculari.

Războiul Judecății le-a aruncat operele în uitare. Karakan Afremovek nu auzise niciodată de ele. Dar acest filozof-ecologist yuanez, inspirându-se din creștinismul și budismul locuitorilor țării sale, dar conducându-se după principii științifice, a ajuns la concluzii similare. A început, așadar, să înțeleagă natura Geei.

Principală sa învățătură e următoarea: Gee, planeta noastră vie, constituie un organism unic. De la primele reacții chimice din oceanele primordiale și până la dezvoltarea conștiinței omenești, o forță a vieții a condus acest organism spre împlinirea propriei evoluții, mereu mai măreață și mai plină de sensuri. Această evoluție nu se sfârșește o dată cu noi, ci va continua atâta timp cât va dura Gee înșăși.

Sântem organe, de fapt, părți ale unor organe, pe care Ea și le-a dezvoltat urmându-și propriile scopuri. Noi nu existăm separat de ea, așa cum nici celulele trupurilor noastre nu există în afara noastră, înzestrate cu viață. Trăim pentru că îi aparținem.

Slujim imensa Unicitate, la fel ca fiecare animal, fiecare plantă, ca și cei mai neînsemnați microbi.

Învățătura lui Karakan este adevărată, dar nu ține cont de sentimente. Evoluția a fost până acum rezultatul acțiunii unor forțe oarbe, care, deși au apucat-o uneori pe căi greșite, au sfârșit întotdeauna prin a se corecta. Creierul cu care viața l-a înzestrat pe om este primitiv. Inteligența a luat-o pe căi oribile în Era Deplinătății, când o civilizație industrială nepăsătoare și exploatoare a degradat biosfera, aducând-o în pragul dezastrului, așa cum cancerul distruge un om. Războiul Judecății n-a fost doar o greșeală a umanității, o dezlănțuire a unor puteri ucigătoare aflate mai presus de înțelegere. A fost o febră prin care Gee s-a eliberat pe Sine de o boală.

Să nu uităm niciodată. Căci altfel Forța Vieții ne va nimici, așa cum i-a nimicit pe dinozauri, ca următoarele veacuri să dea naștere unei creaturi care să fie și gânditoare, și sănătoasă la minte în același timp. Rolul nostru e de a sluji marelui organism din care facem parte. Trebuie să venerăm viața, dezvoltându-ne ca oameni, căci, astfel, slujim dezvoltării Geei."

Anjelan își ridică mâinile.

— Oprește-te! răsese ea. E mult prea dificil pentru mine.

Faylis puse cartea deoparte și se întinse să-și ia paharul cu

vin.

— Sper că ești de acord că nu este o însăilare de superstiții păgâne, spuse ea.

— Ai dreptate, sunt impresionată. Și totuși, mă tem că nu prea e genul meu.

— Hmmm... Tot felul de oameni au acceptat aceste precepte. Desigur, mulți dintre ei nu le înțeleg decât superficial sau greșit. A le studia cu adevărat necesită muncă multă.

— Iar tu ești o persoană cu adevărat studiosă... Bănuiesc că îți par frivolă.

— Ah, nu...

— Nu țin morțiș să fiu mai profundă în gândire. Îmi place să mă distrez. Ce-ar putea fi mai interesant în viață? Se grăbi să adauge: Știu, mi-ai spus care ți-e punctul de vedere. Dar ție nu-ți place să te distrezi măcar din când în când?

Faylis își mușcă buzele.

— Ba da, când se ivește ocazia...

Anjelan o privi compătimitoare.

— Iar ocaziile nu-s prea dese, nu-i așa? Soțul tău e plecat în interes de afaceri mai tot timpul, n-ai pe nimeni altcineva prin preajmă, iar cunoștii tăi nu sunt din cale-afară de veseli. Zâmbetul i se stinse. Fii sinceră, nu-i așa că Ostrovul Ceresc te-a dezamăgit? Și pe mine... Nu mă pasionează sporturile, iar piesele, concertele și prelegerile devin plictisitoare. Dansurile și celelalte activități sociale sunt total lipsite de imaginație. Cât despre meditația la care te îndeamnă secolele de istorie ce te înconjoară... ha!

Failys zâmbi palid.

— Îți admir sinceritatea.

Anjelan se aplecă peste masă, atingând mâna gazdei sale.

— Eu și cu Zhoen al meu te-am putea ajuta să te bucur puțin, cât timp ne vom mai afla prin preajmă. Și tu ne-ai putea ajuta, la rândul tău. Din tot ce-am citit ori am auzit despre lern, știu că știe să se distreze de minune atunci când vrea. Când ne-ați putea face o vizită?

— Va trebui să-l întreb și pe lern, dar vom veni curând, îți promit.

— Mă bucur. Sunt o bucătăreasă excelentă, chiar și în condițiile astea mizere, așa că pregătiți-vă pentru o masă bună. Iar apoi... Am niște discuri rare. Ai auzit de Ansamblul Balearic?

E foarte erotic. Mai ales atunci când fumezi... Nu mă privi așa de sever. Nu te putem obliga, dacă nu vrei, dar să știi că marijuana nu e pentru țăranoi. Mulți membri ai Clanurilor pe care îi cunosc fumează, și nu li s-a întâmplat nimic rău, până acum.

— Mai vrei un pic de vin?

Ambele erau nițel amețite când Anjelan se hotărî să plece. În prag, se întoarse și spuse:

— Încă ceva, scumpa mea... Iern a fost eroul meu încă de când a călărit uraganul acela. Te-ar deranja să-l iau o vreme cu împrumut? O prietenă mi-a spus că e fabulos la așternut.

Faylis rămase cu gura căscată. În sinea ei, deși încercase să se convingă că nu era adevărat, știuse că Iern nu dormea întotdeauna singur atunci când era plecat de acasă. Poate că, de obicei, nu o înșela. Dar dacă virilitatea lui ajunsese subiect de bârfă...

Anjelan chicoti, mângâind-o pe Faylis pe obraz.

— Mulțumesc, spuse ea. Nu-ți face griji, ți-l voi înapoia în stare perfectă. Te las, la revedere.

Ușa se închise în urma ei. Faylis rămase cu privirile ațintite în gol, într-acolo, până când își aminti că nu mai avea mult până la întâlnirea cu Jovain.

2

Înghesuite între coastele Ostrovului Ceresc, coridoarele erau scurte, iar scările erau înguste și foarte aglomerate. Faylis era constrânsă să facă slalom printre trecători: ofițeri cu fețe severe, tehnicieni sprinteni, savanți preocupați, capelani solemni, femei sofisticate de la oraș, oameni de la țară, uimiți de ceea ce vedeau în jur, cupluri tinere, aflate la prima lor vizită, dar neavând ochi decât unul pentru altul, cupluri vârstnice, la ultima vizită, ținându-se de mână, membri ai clanurilor, înveșmântați în costume specifice statelor din care proveneau, ba chiar și un străin tuciuriu, maurai, cu siguranță, aflat aici în interes profesional... Uzanțele cuprindeau un ritual anume pentru asemenea întâlniri, un ansamblu de mișcări și expresii prin care puteai evita să pari curios, dar și prea indiferent la cei din jur. La început, acest adevărat balet o încântase pe Faylis, dar, cu timpul, ajunsese să îl considere monoton, lipsit de sens

și agasant.

Se întreba cum puteau fi suportate misiunile repetate în acest loc. Mă rog, poate că munca făcea sejururile mai puțin plictisitoare. Cu timpul, cei care lucrau aici ajungeau, fără îndoială, să se învețe cu înghesuiala și să accepte respectul pompos care era, chipurile, datorat Ostrovului Ceresc, ca inimă a întregii civilizații. Ea însăși putea încerca să se obișnuiască. La urma urmei, deși crescuse în spațiile largi ale unei proprietăți bourgoyneze, acceptase să locuiască într-un dormitor, o dată ajunsă la Consvator, suportând toate acestea în compania strălucitoare a cărților și a unor minți luminate.

Își imaginase Ostrovul Ceresc ca pe un superlativ al acelei lumi, până când, ajungând la fața locului, descoperise că Iern îi răpise nu doar fecioria, ci și iluziile. Nicicând n-avea să mai privească cerul, văzând în acest glob cețos un soi de divinitate. Era doar un lucru făcut de oameni, cu ajutorul căruia unii dintre aceștia își exercitau puterea asupra celorlalți. Misterul și grandoearea se risipiseră.

Miresmele inundară culoarul, iar Faylis grăbi pasul, intrând în grădină.

Situată în partea inferioară a centurii nelocuite, aceasta nu avea doar rostul de a reîmprospăta aerul. Deși culturile erau, în marea lor majoritate, aeroponice, pentru a nu împovăra aerostatul cu greutatea pământului, plantele păreau întru totul naturale. Grădina era menită să relaxeze spiritul, cu bogăția frunzelor și a florilor, cu artezienele-i jucăușe, cu păsărelele care ciripeau, zburătăcind încoace și-ncolo. Era loc pentru toți: copiii alergau pe cărări și trepte, fără a-i tulbura pe îndrăgostiții care se giugiuleau în tufișuri, bătrânii sporovăiau ori visau, așezați pe bănci, un cugetător îngenunchease în fața unui altar, un altul se plimba, căutând pacea în frumusețe. Secolele care trecuseră îi învățaseră pe oameni să creeze luxul din mai nimic, acolo unde credeau de cuviință, sau să facă simplitatea să pară încântătoare.

Acolo unde Faylis intrase, de sus, începea o promenadă înaltă. Balustradele îi erau șiraguri de viță, iscusit împletite, pardoseala îi era din mușchi. Se afunda într-un tunel vegetal în care străluceau, ici și colo, orhidee. Traversă apoi un podeț, peste un pârliaș care curgea printr-un jgheab de lemn, ale cărui neregularități îl făceau să clipească vesel. Apoi coborî câteva

trepte de lemn, trecând pe lângă un crâng de bambuși care fremătau, unduindu-se în bătaia curenților călduți ai ventilatoarelor. Aici, pârâul se prăvălea cu zgomot de cascadă într-un bazin în care mișunau peștișori aurii.

Pentru scurtă vreme, luxurianta vegetație lăsă loc unui peisaj auster. Cărarea era aici din metal, din tablă imprimată cu modele geometrice. Panouri fluorescente smulgeau reflexe traverselor și cablurilor. Acestea erau poziționate astfel, încât îmbinarea hexagoanelor să fie cufundată mereu într-un joc al clar-obscurului. Urzici, regina-noptii și câte un arbust mai îndulceau severitatea decorului. Cuibărită în mijlocul vegetației, o colivie enormă, din monofilamente, oferea păsărelelor pe care le adăpostea spațiu destul pentru zbor. Ecurile cântecelor lor se repercutau în spațiul închis. Colibri și fluturi coadă-de-rândunică fâlfâiau liber, ca niște bijuterii vii.

O boltă filigranată marca intrarea într-o curte cu iarbă și straturi de flori. După ce urmasse un curs ascuns, subteran, de la bazinul cu pești, pârâiașul izvora aici ca o arteziană, bolborosind apoi într-o serie de emisfere de aluminiu, stropind în jur din belșug. De aici, cărarea se ramifica. Faylis alege o varianta care șerpuia printre șiruri de bonsai, trecând pe lângă o statuie a Stăpânului lernii din legenda jurană, căreia iluminarea interioară îi dădea un luciu de gheață. Urma apoi o porțiune umedă, pe care se aglomerau ciuperci în culori vii. Era înconjurată de covoare de amaryllis, dintre care se iveau armăturile Ostrovului. Șerpi inofensivi, ai căror solzi alcătuiau motive strălucitoare se tolăniseră la lumina lămpilor încălzitoare.

O rampă, a cărei suprafață se preschimba din lemn negeluit în parchet, cobora printre doi copaci. Fructele atârnavă ca niște globuri din crengile portocalului, în vreme ce, în coroana stejarului pitic, o căsuță de lemn îmbia copiii la zbenguială. La poalele rampei, un drumeag, pe care pietrișul scârțâia sub tălpi, era mărginit de movile, dintre care răsăreau pâlcuri de trandafiri sălbatici, roșii, albi, galbeni sau albaștri precum noaptea.

Aici o aștepta Talence Jovain Aurillac.

Acesta făcu un pas înainte, luând mâinile lui Faylis într-ale sale, fără să-i pese de salutul ritual. O vreme, se priviră adânc în ochi.

Avea aproape patruzeci de ani și, în rândul clanurilor, nu era un om prea înalt, dar era zvelt și ager în mișcările-i pline de

grație. Tipicul chip prelung și pomeții înguști se combinau, la el, cu un nas curbat și ochi brun-aurii. Tenul îi era măsliniu și părul negru începuse să-i încărunțească ici și colo. Originea sa meridională îi permitea să poarte mustață, asemeni supușilor săi din Pynry, lucru rar la conaționalii săi. Veșmintele-i erau închise la culoare, dar fuseseră alese cu gust: o tunică de catifea cu guler de blană, pantaloni strimți și cizme scurte. Purta o centură de culoarea ambrei, și un colier de opal. Glasul îi era melodios, și angley-ul său avea un pronunțat accent din Eskual-Herria.

— Începusem să mă tem că ai fost reținută, draga mea.

— De ce? Am ajuns exact la timp.

Îi arată ceasul-brățară care era una dintre cele mai costisitoare podoabe ale sale, nu atât datorită oțelului sau a altor aliaje metalice din care era construit, cât datorită numeroaselor ore de muncă pline de talent pe care le ceruse asamblarea sa.

— Chiar așa?

Se aplecă și îi luă mâna ca să se convingă, reținându-i-o mai mult decât ar fi fost nevoie. Serviciul militar pe care îl îndeplinise îl familiarizase, în mod sigur, cu ceasurile miniaturale. Plăcerea pe care ea o simți la atingerea lui îi trezi un ușor sentiment de culpabilitate, până când își aminti că Iern obișnuia să flirteze cu fiecare femeie atrăgătoare pe care o întâlnea și, adesea, mergea chiar mai departe...

— Ai dreptate, rosti Jovain, ridicând privirea. Înseamnă că timpul petrecut așteptându-te mi s-a părut prea lung.

Zâmbi, dar era un zâmbet mai degrabă nervos, iar cuvintele pe care le rostea păreau a fi fost îndelung repetate. Cu siguranță, așa și era. Jovain era lipsit de volubilitatea lui Iern. În privirile lui nu i se putea citi decât onestitatea.

Se întrebă dacă el îi rămânea credincios soției sale. Fuseseră căsătoriți vreme de cincisprezece ani și aveau trei copii care supraviețuiseră, o adevărată realizare pentru o femeie aparținând clanurilor, datorată, în mare măsură, spiței paterne, care includea mulți munteni. Și totuși, deși el nu se plânsese niciodată deschis, Faylis ghicise că, între cei doi, relațiile se răciseră de când Irmali refuzase să i se alăture soțului ei, care se convertise la geeanism.

Cu toate acestea, gândi ea, onoarea străveche a familiei sale sălășluiește în el. Strămoșii lui au ținut piept, vreme de generații, invadatorilor iberyeni. El veghează și acum, la hotar,

deși mai toată Iberyia s-a unit într-un singur stat care întreține relații comerciale cu Domeniul. El însuși e pilot și a luptat în campaniile din peninsula Italiană, a câștigat decorații și încrederea oamenilor săi, iar ca și castelan e iubit de toți supușii.

Mai mult de atât nu știa despre el și tot ce aflase, aflase de la alții. Ei doi se întâlneau rar, numai atunci când se întâmpla să se afle în aceeași regiune, iar atunci, conversațiile lor nu se referiseră la viața lor privată. Nici scrisorile, a căror frecvență creștea cu timpul, nu se refereau la aceasta. *Mintea lui, inteligența lui e cea care mă atrage. Și însuflețirea care îl înflăcărează, când vorbește despre Gee...*

Când el rupse din nou tăcerea, ea se trezi din reverie, realizând, cu surprindere, că se gândise la el în termenii unei cronici din Epoca Alainiană.

— Sper că nu ai avut probleme cu găsirea acestui loc?

— Nu, nu, se grăbi ea să-i răspundă. Grădina este, desigur, complicată, dar, deși indicatoarele nu sunt așezate la vedere, sunt ușor de urmat. De ce m-ai chemat? Întrebă ea, trăgând aerul înmiresmat în piept.

Glasul lui scăzu în intensitate.

— De aici, de la această înălțime deasupra Pământului, perspectiva asupra Geei este incomparabilă.

Luând-o de braț, o conduse înainte. Trandafirii umpleau aerul cu aroma lor dulce. Acoperind murmurul instalației de ventilație, se auzea bâzâitul albinelor inofensive. Florile alcătuiau o ramă, un soi de coroană de petale și spini, precum cea a lui Zhesu în icoane, în jurul unei ferestre prismatice dincolo de care se zărea lumea de jos.

Faylis o privi, cu aceeași surpriză copilărească. Priveliștea aceasta avea să rămână pentru ea un veșnic miracol: norii, în permanentă schimbare, apele strălucitoare, câmpiile bogate și zonele înalte, un amestec fascinant de păduri, pajiști, stânci, zăpezi, deasupra cărora străluceau stelele ori soarele sau luna, atunci când planeta nu se ascundea sub vălul capricios al vremii. În ziua aceea, era senin, și, printre norii răzleți, alb-albastrii, peisajul văratic se dezvăluia, auriu. Geeă visa. După o tăcere îndelungată, Jovain, aflat în spatele ei, o întrebă în șoaptă, și ea avu impresia că-i simte cuvintele strecurându-i-se printre firele de păr:

— Nu-i așa că e minunat?

— Da, încuviință ea, tot pe șoptite.

El îi cuprinse umerii.

— Am vrut să vezi toate acestea, și nu doar de dragul priveliștii încântătoare, Faylis. Am sperat că vei împărtăși această experiență a Totalității... cu mine.

De îndată, amintirile o năpădiră, copleșitoare.

Se aflau la conacul Aurillac din Tournev. După logodnă, ea părăsise Consvatorul, dar, în loc să plece înapoi în Bourgoyn, în așteptarea nunții, preferase să rămână în oraș, ca să poată fi mereu în preajma lui Iern. Datoria îi impunea însă acestuia dese plecări. Între timp, Jovain își prelungise șederea în oraș și se străduia să elimine răceala care se strecurase între ei. Până la urmă, reușise; ea fusese încântată de perspectiva asupra lumii, pe care el încerca să i-o explice.

Era o oră târzie, într-o noapte furtunoasă. Se aflau amândoi în încăperea comună, așezați unul în fața celuilalt în fața căminului imens. Jarul abia mai pâlpâia și doar un singur candelabru mai rămăsese pentru a risipi întunericul. Toți ceilalți plecaseră deja să se culce. În ciuda căldurii din încăpere și a ușoarei arome de fum, zgomotul ploii care bătea în ferestre sporea fiorul născut de penumbra în care era cufundată încăperea.

— Cât de frig ne-ar fi, dacă zidurile acestea n-ar fi încălzite! exclamă ea.

— Nu, de ce? îi replică el. Ne-am putea îmbrăca mai gros. Oricum, oamenii s-au obișnuit să se îmbrace prea gros. În felul acesta fac să se atrofieze un sistem termostatic excelent, pe care Gee a lăsat-o dăruie oamenilor la naștere.

— Adică tu ai fi gata să renunți chiar și la electricitate, dacă familia ta ar fi de acord?

El îi răspunse, ridicând din umeri.

— Asta ar depinde dacă aș cunoaște o modalitate mai bună de a folosi metalul cablurilor. La urma urmei, nu din cauza lipsei de energie e atât de puțin răspândită electricitatea. Dacă metalul pentru conductori n-ar fi atât de costisitor, Ostrovul Ceresc ne-ar putea furniza câtă energie am dori.

— Dar credeam că... Începu ea. Am auzit că ar exista unele planuri pentru a importa aluminiu din Uniunea de Nord-Vest, unde există suficient combustibil pentru a-l produce...

— Da, am auzit și eu. Se aplecă, pentru a fi mai aproape de

ea, și chipul îi deveni, dintr-o dată, grav. Faylis, tânăra mea prietenă, doar n-ai să-mi spui că împărtășești și tu convingerea greșită a vulgului? Doar nu crezi că geeanismul este ostil oricărei forme de tehnologie și că, dacă ar putea, geeanii ar doborî Ostrovul Ceresc? Nu e adevărat!

— Dar... protestă ea, lipsită de vlagă. Am auzit, lern mi-a spus, și am citit eu însămi tot felul de...

El oftă.

— Te asigur, există și printre noi nebuni și fanatici. Dar ei nu sunt numeroși, dar, cu toate acestea, toată lumea ne judecă în bloc, după acțiunile și afirmațiile acelor fanatici și nebuni. Frazele noastre sunt scoase din contextul adecvat și prezentate astfel, încât să pară a fi o dovadă a dorinței noastre de a abolii orice urmă de progres care a fost făcută de la Epoca de Piatră încoace. Se spune c-am vrea să aducem țările civilizate înapoi în stadiul demn de milă al ignoranței, în care se zbat ținuturile care le înconjoară... Indignarea îi înăspri glasul. Se tem de foamete, din lipsa controlului zootehniei, de molime, în absența medicinei și a igienei. De parcă noi n-am ști că apărarea împotriva rivalilor naturali este o forță motrice a evoluției! Crezi că eu aș fi în stare să distrug opera înaintașilor mei?

Lumina candelor îi strălucea în ochi, precum oțelul incandescent.

— Nu, nu tu, se grăbi ea să îl asigure. Dar uneori nu știu ce să cred. Totul mi se pare limpede, apoi, dintr-o dată... Ah, apropo, mi-ai spus că volumul pe care îl citesc e important, și tocmai am terminat de citit un capitol intitulat „Mitul progresului”...

— Sper că ești de acord cu autorul, că nu trebuie să lăsăm Uniunea de Nord-Vest și pe cei asemeni acesteia să readucă în actualitate industria pe scară largă care, precum un flagel cumplit, otrăvește planeta. Mauraii au întru totul dreptate, interzicând-o. Se încruntă și, umezindu-și buzele, clătină din cap. Din nefericire, îi lasă pe norrmeni să păstreze în funcțiune, ba chiar să reconstruiască, prea multe obiective industriale. Iar în ultima vreme, Domeniul a început să accepte neguțători din Uniune, îmbogățindu-i astfel pe tehnocrații aceia murdari. Trebuie să punem capăt acestei situații.

— Da, am înțeles partea aceasta, încuviință ea. Însă m-am mirat citind că mauraii sunt și mai primejdioși.

Jovain încuviință, dând din cap.

— Se laudă că ar fi paznicii Pământului viu. Au făcut și unele lucruri bune. Dar spiritul gândirii lor e total greșit. Sunt reci și calculați, oricât de calde ar pretinde că le sunt inimile. Vor să conserve biosfera pentru a o folosi, nu pentru a fi parte integrantă din ea, ci pentru a o exploata. Cel mai evident exemplu e ingineria genetică pe care o practică. Încearcă să-și impună propria voință Geei, de parcă omul ar fi în stare să controleze evoluția după bunul lui plac. Da, în anumite privințe, ei ar putea să pară aliații noștri, dar eu bănuiesc că, de fapt, ei sunt dușmanii noștri cei mai aprigi și că războiul cel mare va trebui dus împotriva lor.

— Dar după ce vor fi înfrânți? Întrebă ea, imediat.

El clătină din nou din cap, dar își recăpătase calmul, o parte din acea pace și bucurie nemăsurată care, după cum prezisese Karakan, avea să se pogoare atunci când omenirea avea să devină Una cu Gee.

— Nu pot să-ți spun. Nimeni n-ar putea. Cert este că nu vom uita ceea ce am învățat. Nici măcar greșelile; greșelile sunt o cale spre cunoaștere, spre viață, sunt și ele o parte a vieții noastre. Vom păstra ceea ce este bun. Am putea, de pildă, construi alte Ostrovuri Cerești. Dacă o vom face, le vom utiliza numai în scopuri pașnice. Prețul civilizației nu va mai fi ignorarea Geei. Nu va mai exista singurătate, urățenie, sărăcie, exploatare sau război... Rasa noastră va constitui ochii, mintea și mâinile Ei, îndreptate către Univers.

Mai auzise toate acestea și înainte sau le citise în cărțile pe care el o rugase să le citească. În seara aceea, dorea să afle despre aerostatele viitorului. Aflase, de la Iern ca și din ziare, că maurii negociau cu Ostrovul pentru a căpăta planurile și informațiile care să îi ajute să-și construiască propriul aerostat. L-ar fi putut construi și singuri, și dacă ar fi fost nevoie, ar fi făcut-o, însă datele furnizate de către Domeniu erau de natură a grăbi lucrurile. Aflase, de asemenea, că voiau să își construiască propriul aerostat în scopuri similare celor originale. La ce le-ar fi folosit însă geeanilor aceste insule zburătoare?

— În principiu, la același lucru, îi răspunse Jovain. Le-am utiliza în scopuri pur științifice sau în interese de ordin practic, cum ar fi prevenirea furtunilor.

Nu era însă de acord cu risipirea uraganelor, așa cum era

ea practică în acele zile. Acestea ar fi putut deține un rol biologic care nu fusese încă înțeles. Totodată, nu era de acord decât cu transmiterea unui număr strict limitat de mesaje, pentru ca oamenii să nu fie pervertiți de cuvinte, în detrimentul percepției directe.

— În felul acesta, declarase el în încheiere, am putea să o adorăm pe Gee și de sus.

Și iată că ea și Jovain se *aflau* acum sus, împreună. Nu, nu erau mai sus, gândi ea, nu erau detașați de lume. Se aflau tot în cuprinsul întregului, erau parte din El; pur și simplu, se ridicaseră la un nivel de unde puteau cuprinde mai deplin mărția acestuia.

Pardoseala era alcătuită, în acel loc, dintr-un material moale, spongios, pe care se puteau așeza ori îngenunchea liniștiți.

— Vino, o îndemnă el. Hai să căutăm împreună Unicitatea! Vreme de o clipă, ea se sperie și făcu un pas îndărăt. El îi percepu ezitarea și îi zâmbi înțelegător. Nu-ți fie teamă, o liniște el. Nu m-am gândit decât la practicile caste pe care le cunoști deja: contemplare, meditație, yoga, toate exercițiile pe care le-ai făcut deja. Am speranța că aici, în acest loc aparte, ți-ar putea fi de mai mare ajutor.

Dintr-o dată, fericirea o invadează, și Faylis își împreună mâinile pe piept, așezându-se alături de el.

3

Ceva mai târziu, nu se știe cum, căci Faylis nu reușea cu nici un chip să-și amintească ce se întâmplase, se sărutau, la început timid, apoi tot mai înfierbântați.

Într-un târziu, ea se smulse din îmbrățișarea lui și se ridică în capul oaselor, tremurând, amețită.

— Nu, îngăimă ea, nu, te rog, nu trebuie să facem asta...

El își ținu mâinile deoparte, dar se mai apropie încă puțin de ea.

— De ce?

Glasul lui era la fel de nesigur, și la tâmplă, o venă îi

palpita.

Ea îi răspunse printre lacrimi, privind în jos.

— Ar fi... Este... Ar fi o greșeală.

— Iern n-ar fi de acord. Sau și tu ești la fel de strictă, în privința standardelor? Nu, ești prea liberă, în sufletul tău, ca să fii așa, Faylis.

Cu un efort, ea își ridică privirea. Crezu că citește pe chipul lui nu atât pasiunea, cât o rugămintă. *În viitorul geean, va exista căsătorie, dar numai ca o expresie a aprofundării misticii unității cu Totalitatea, în lipsa suspiciunii, a posesivității, a geloziei.* Cu toate acestea...

— Îmi pare rău, Jovain, spuse ea, înghițind în sec și simțindu-și gustul sărat al buzelor. Mi-ești cel mai drag prieten, dar nu pot... Tatăl meu ar fi distrus dacă ar afla.

Bărbatul tăcu o vreme, apoi declară sentențios:

— Trebuie să vă respect dorința, doamnă. Dacă v-am jignit, vă implor cu umilintă să mă iertați.

Formularea convențională era liniștitoare.

— Nu m-ați ofensat, domnule, îi răspunse ea, în același fel. Să lasăm relația noastră să continue ca până acum.

Privirile lor se reîntâlniră și rămaseră laolaltă până când amândoi izbucniră într-un râs jenat.

— Mulțumesc, îi zâmbi el. Nici nu știi cât de mult îmi ușurezi singurătatea.

— Și tu, pe a mea... Se grăbi să își îndepărteze acele gânduri. Te-am simțit singur, dar prea mândru pentru a o recunoaște. De ce te-ai retras în castelul acela îndepărtat, printre ciobanii aceia pe jumătate sălbatici, care nu vorbesc nici măcar francez? El se mișcă, așezându-se într-o poziție mai relaxată, iar ea îl imită. Privirile li se îndreptară spre pământurile și marea de dedesubt. Teritoriile stăpânite de Jovain se întindeau undeva departe, în negurile de la marginea lumii. Vreau să spun că n-ar fi necesar să stai acolo mai mult decât câteva zile pe an, insistă ea, încăpățânată. În restul timpului, administratorul tău s-ar putea descurca, chemându-te numai la nevoie. Ai putea locui în Tournev, ca și noi, și te-ai putea ocupa de ceva care să îți facă plăcere, ca și Iern, cu zborurile lui.

Ai putea fi aproape, când Iern ar fi plecat...

El se strâmbă.

— Fiii mei sunt încă nesiguri în privința geeanismului, căci

încă mai iau în considerare opoziția mamei lor. Nu mă tem că, urmând căile clanului, și-ar putea pierde încrederea. Dar mai există și scepticii moderni sau, și mai rău, străinii care ne-au năpădit în vremea din urmă, maurii, nord-vesticii, mericanii, beneghalezii... Nu, lasă-i să crească acolo, în munții aceia curați.

Ei i se păru că îl auzea pe Iern remarcând ironic: *"Bag de seamă că printre străinii aceia subversivi n-ai pomenit deloc de mongii."* Atât față de ea, cât și în public, el afirmase în repetate rânduri: „Ceea ce mă sperie cel mai mult la geeani e faptul că, dacă ar accede la putere, ar cenzura tot ce nu s-ar potrivi cu ideile lor. Citiți-le cărțile ori uitați-vă la ce se întâmplă în Espayn de când cu „comisiile de informare” ale zheneneralului. Ar fi din nou ca în Epoca Izolării, ba chiar mai rău. Cel puțin, atunci, guvernul încerca să protejeze tradițiile locale ale Domeniului.” *Și, apropo, Jovain, adăugă în sinea ei Faylis, ceea ce-mi spui nu e întru totul convingător. Pare mai degrabă o scuză, nu un motiv valabil. Ce faci tu, de fapt, acolo, la frontieră?*

Goni aceste gânduri nedemne.

— Credința înseamnă totul pentru tine, nu-i așa? murmură ea.

— „Credință” e un cuvânt nepotrivit, îi răspunse el. Geea nu e D-zeu. Geea e viața pe Pamânt. Ar putea exista și alte lumi, ar putea exista chiar și o Unicitate cosmică, ultimă, dar universul e prea mare, mult prea straniu pentru noi. Nu vom ști niciodată mai mult decât vedem de pe această planetă și nici măcar atât nu vom putea înțelege pe deplin. Poate că organele ce ne vor lua locul, cele pe care Geea le va dezvolta peste milioane de ani, vor putea înțelege.

Ea îi întrerupse monologul, întinzând mâna și atingându-i brațul.

— Știi toate acestea. Dar nu mi-ai răspuns încă. Te-am întrebat dacă... filozofia aceasta... nu e cumva unicul lucru pentru care trăiești tu, Talence Jovain Aurillac.

El încuviință, privind prin fereastră, în jos.

— Așa e.

— Nu mi-ai spus niciodată de ce anume.

— De ce face sau acceptă un om ceva, orice? Nu putem fi siguri. Mințile noastre sunt ca niște prototipuri misterioase. Chiar și în creier, cea mai mare parte din noi e aidoma reptilei sau mamiferului primitiv din care ne tragem. Se întoarse către

ea, zâmbind stânjenit. Predic cam mult, nu-i așa?

— Nu, negă Faylis. Nu și pentru mine. Dar bănuiesc că s-a întâmplat ceva cu tine, ceva care te-a schimbat.

El se strâmbă.

— Da. Campania din Italya. N-a fost cine știe ce, în comparație cu alte războaie. Ne-am oferit doar „ajutorul” unei „națiuni prietene” împotriva „agresiunii Espayn-ului și a marionetelor locale”. Am făcut-o cu succes. L-am împiedicat pe omul de paie al Zheneralului să îl supună pe omul nostru de paie. Buzele i se subțiară. Am fost aviator militar. Am fost, așadar, scutit de vederea părții celei mai cumplite. Dar am văzut destul: moarte, agonie, suferințe, distrugeri pustietoare... La ce bun toate acestea? Prin ce anume eram noi amenințați, când Ostrovul Ceresc veghează, gata să spulbere oricând orice inamic al Domeniului? E drept, comerțul nostru se afla în primejdie, și încă o țară risca să treacă la geeanism, renunțând astfel să se mai plece în fața noastră... M-am întors acasă și-am cerut postul de castelan al clanului meu, în munții Pyrny. Astfel, m-am eliberat de orice m-ar putea deranja, astfel încât să pot reflecta, încercând să găsesc un sens tuturor întâmplărilor la care fusesem martor. Atunci a sosit ucheny Mattas, dinspre Espayn, călătorind pe jos, explicând și încercând să-i convertească pe cei întâlniți în cale. Ți-am vorbit despre el, nu-i așa? Nu este mong, e douroez, dar a studiat cu Tsiang Sartov. Mi-a trezit interesul, și l-am invitat să rămână la mine o vreme. Jovain zâmbi din nou. E acolo și acum.

Să nu-ți închipui cumva un ascet singuratic și morocănos. Mattas se bucură de viață. Aș vrea să o pot face și eu, în măsura în care o face el. Important e însă că el mi-a demonstrat că viața nu e doar un șir de întâmplări, nici rodul capriciilor vreunei Entități supranaturale, inumane. Nu. Viața este prin ea însăși și își creează propriul ei înțeles, propriul ei scop și destin. Glasul i se îmblânzi: De-aici mi se trage pacea cu mine însumi. Te miră că aș vrea să o împărtășesc cu toți compatrioții mei?

— Oh, Jovain!

Se apropie de el și îl îmbrățișă.

Fu pe jumătate furioasă și pe jumătate ușurată când, o clipă mai târziu, un alt cuplu își făcu apariția. Bărbatul avea trăsăturile tipice ale aerogenilor, combinate cu blondul spălăcit al localnicilor din Flandra, și purta veșmintele aspre,

caracteristice aceluî ţinut: fără îndoială, era un maartens, din clanul Dykenskyt. Cât despre femeie, scundă şi negricioasă, era, evident, o silber, deşi provenienţa familială era nedefinită.

— Salutări, doamnă şi domnule, spuse bărbatul. Avea şi accentul flandrez; probabil că abia se întorsese de la proprietatea ancestrală. Nu vrem să vă deranjăm.

— E loc pentru toată lumea.

Jovain îşi făcu uitată bruschetea, ridicându-se în picioare şi înclinându-se. Vă urez bun venit. Priveliştea e extraordinară astăzi. Noi tocmai ne pregăteam de plecare.

Faylis îl aprobă. După ce schimbă politeţurile de rigoare, porni alături de Jovain, pe cărare.

Când ajunseră destul de departe, încât să nu mai poată fi auziţi, el îi spuse:

— Am fost norocoşi că am rămas singuri chiar şi un timp atât de scurt.

— Dar mai avem atâtea de povestit, protestă ea. Iar tu urmează să pleci peste o săptămână. Cine ştie când vom mai avea ocazia să ne întâlnim? Mănată de inspiraţia de moment, îl luă de mână. Să mergem în apartamentul meu.

Deoarece Jovain venise neînsoţit, fusese cazat împreună cu un alt bărbat solitar. Ezită însă înainte de a accepta.

— Iern nu mă simpatizează.

— Iern va mai lipsi câteva ore. A plecat cu o escadrilă de avansaţi, să inspecteze o furtună în Golf. Nu-ţi fie teamă, nu-ţi fac avansuri, se grăbi ea să adauge. Vom bea vin şi vom sta de vorbă.

Şi ce altceva?... se întrebă ea. Bătăile inimii i se iuţiră.

— Accept cu mare plăcere, spuse el, în sfârşit. O luă înainte, urcară rampa şi străbătură tunelurile cu amaryllis şi ciuperci. Întotdeauna mă umpli de bucurie, spuse el. Sunt, de obicei, o fire închisă. Dar tu eşti adorabilă, şi Gee a râde prin gura ta.

N-ar trebui să-i îngădui să spună astfel de lucruri. Dar vorbele lui mă încălzesc, mă ameţesc. Faylis încercă să abată conversaţia spre un ton şăgalnic.

— Vă mulţumesc, preabunul meu cavalier. Şi sunt întru totul de acord, sunteţi o fire austeră. Am auzit spunându-se că sunteţi dintre acei puţini care nu au nici un fel de vicii. Mă îndoiesc însă că ar fi adevărat...

— Oh, am și eu distracțiile mele... Îmi place să mă mențin în formă; fac alpinism, schiez și joc pelotă. Cânt destul de bine la flaut, știai asta? Și sunt, totodată, astronom amator. În nopțile senine de la munte, stelele îmi cheamă spiritul spre ele, iar când acesta se întoarce din nou spre Geea...

Discutând cu aviditate, trecură de Stăpânul lernii și de fântână, străbătură galeria cu hexagoane, admirând minuscula cataractă, își croiră drum prin crângul de bambus, urcară treptele, intrând în tunelul înfrunzit, trecură puntea și ajunseră, în fine, pe pasajul așternut cu mușchi. De aici, un culoar simplu îi introduse în atmosfera obișnuită a Ostrovului Ceresc. Depășiră trecătorii în mod corect, salutându-i, ca niște automate, pe cei cunoscuți, în drumul lor spre destinația hotărâtă de comun acord.

O dată ajunși, Faylis deschise ușa apartamentului, cu mâna stângă încă în dreapta lui Jovain.

— Oh!

lern sări în picioare.

— Ce naiba? exclamă el.

— Dar... Mi-ai spus, spuneai că... bâigui Faylis.

— Furtuna ne-a dezamăgit, nu merita să ne consumăm carburantul până acolo, nici măcar de dragul exercițiului. Apoi privirile i se îngustară și glasul i se înăspri. Cu mâinile înfipite în solduri, întrebă ironic: Nu te așteptai să mă găsești încă aici, nu-i așa?

— Domnule, interveni Jovain, de parcă și-ar fi încrucișat sabia cu cea a lui lern. Soția dumitale m-a invitat aici ca să discutăm politicos o oră sau două.

— Despre ce anume? întrebă lern, aruncând o privire semnificativă spre cartea rămasă deschisă pe masă. Ai fi ascuns-o, când m-aș fi întors eu acasă, nu-i așa, iubito? Laolaltă cu celelalte dovezi...

Ea încremeni și își simți obrajii îmbujorându-se.

— Să nu-mi vorbești pe tonul ăsta!

Jovain o lăsase de mână, dar rămăsese lângă ea.

— Domnule locotenent-colonel lern, spuse el, n-am să dau uitării bunele maniere și nici n-am să fac vreo remarcă nelalocul ei, dar onoarea îmi cere să îți reamintesc că soția ta s-a născut în familia Mayn, din clanul Ashcroft.

Faylis bătu din picior, înfuriată. Faptul că își dădea frâu liber

mâniei i se părea aproape amuzant.

— Nu sunt o sclavă din vreun harem din Khorasan! Sunt o femeie din rândul clanurilor, liberă și civilizată!

Iern păli, și nările începură a-i fremăta. Ea se simți cuprinsă, dintr-o dată, de spaimă. Ea nu știa ca el să fi făcut vreodată cuiva vreun rău, dar era iute la mânie, ca orice gascon. În amintire îi reveniră spusele soacrei sale, care era de părere că această trăsătură a lui provenea din moștenirea lui genetică amestecată. Înrolat la Academie cu o întârziere de un an, străin de manierele de la oraș și vorbind cu un pronunțat accent de Brezh, fusese constrâns să lupte mereu, până când reușise să câștige respectul colegilor săi. Faylis nu-l văzuse decât o singură dată explodând de furie. Călătoreau prin Normaney, acolo unde familia Ferlay și Maynii nu posedau nici un fel de proprietăți, deci nici prerogative aparte; trecuseră pe lângă un țăran care, din cine știe ce motive, își biciuia câinele legat. Iern descălecăse dintr-un salt și îi administrase o bătaie țăranului, deși, mai târziu, tribunalul clanurilor îl condamnase să plătească despăgubiri pentru dinții scoși, ceea ce el și făcuse cu o plăcere de-a dreptul sadică.

Iern reuși să se stăpânească și rosti, printre dinți:

— Domnule maior Jovain, nu îndrăznesc să vă acuz de încălcarea proprietății. Declar însă că soția mea este tânără și nevinovată — naivă, dacă dorești — iar dumneata ai expus-o cu bună știință unor nonsensuri față de care ea nu s-a putut apăra. Nu posed nici un fel de mijloace legale pentru a pune capăt acestei situații, dar mă voi convinge în ce măsură mai pozezi onoarea familiei duminale atunci când vei înceta să te amesteci în căsnicia mea. Te anunț că nu ești binevenit în această casă, așa că vei pleca numaidecât.

Bărbatul mai vârstnic izbucni:

— Este și casa ei!

Deznădăjduită - *E mai rău decât dacă s-ar lua la bătaie* - Faylis îi privea pe rând. Disperarea o copleși, precum înghețul arctic. Se prăbuși pe podea, plângând.

Furia i se potoli la fel de repede precum îl cuprinsese, și Iern căzu în genunchi, cuprinzând-o în brațe. Jovain se retrase într-un colț, descumpănit. Eticheta i-ar fi cerut să plece, dar, plecând, ar fi însemnat să-și recunoască înfrângerea, fără a mai putea reveni vreodată asupra ei. Hotărârea i se impuse de la

sine. Rămase pe loc.

După un timp, Faylis suspina încă, dar se liniștise întrucâtva.

— Vă rog, spuse ea, printre sughituri, mă simt atât de vinovată față de voi amândoi...

Iern o ridică și o conduse la canapea, o întinse și îi așeză o pernă sub cap. Apoi o mângâie, tandru, pe frunte.

— Liniștește-te, scumpa mea, îi șopti. Totul are să se aranjeze, ai să vezi.

Se ridică, se duse la bar și scoase o sticlă de coniac și trei pahare. Apoi îi adresă lui Jovain un zâmbet încruntat.

— O scenă dictată de emoții ar fi necivilizată, admise el. Așadar, îți ofer de băut, domnule.

— Iar eu îți mulțumesc, îi răspunse Jovain, așa cum se cuvenea.

Iern umplu paharele. Îi servi pe ceilalți, dar de ciocnit, ciocni doar cu Faylis. Ea îi adresă un zâmbet nesigur.

Licoarea era plăcut aromată. Jovain își dresе glasul și începu:

— Domnule? Îmi permiți să fac o sugestie?

Iern îi răspunse cu o înclinare a capului.

— Cum dorești, domnule.

— Între noi doi s-a acumulat prea multă încordare, declară Jovain. Am resimțit acut, fiecare în felul său, ceea ce am considerat a fi o influență nefastă asupra dezvoltării personalității doamnei, dar ne-am întâlnit rar și numai în locuri publice. Avem nevoie să stăm de vorbă deschis, între patru ochi, dar, mai întâi, cred eu, va trebui să ne eliberăm de această încordare care ne e potrivnică.

Iern deveni belicos.

— Și ce propui în acest sens?

Jovain riscă un zâmbet.

— Nimic barbar. Nu vreau un duello italian, nici o bătaie cu pumnii în stil angley și nici o întrecere la băutură, cum se face în Eria. Aș propune un concurs cinstit de aripi solare.

Surprins, Iern îl măsură curios.

— N-are importanță care anume, din noi doi, va câștiga, argumentă Jovain. Important este că ne vom fi dat bătaia simbolică și vom fi liberi să o luăm de la capăt, de pe alte poziții.

— Hmmm... Onoarea îmi cere să...

— Știu, ești un Călăreț al Furtunii. Ei bine, se întâmplă ca unul dintre sporturile mele favorite să fie zborul fără motor. Cred că știi cât sunt de înșelători curenții din Pynry...

— Da, știu. Iar dumneata ai luptat împotriva espaynienilor, în aviație... Pe Marele Charles! Va fi o luptă interesantă, nu crezi? întrebă el, stârnit.

Discutară detaliile în vreme ce își terminară băuturile, iar Faylis își recăpătă echilibrul emoțional pierdut. Apoi, plin de tact, Jovain se ridică și plecă.

VII

De obicei, concursurile cu aripi solare constituiau evenimente la care se îmbulzeau mii de spectatori, și mai multe întreceri aveau loc succesiv. Ele făceau parte dintr-un festival, cuprinzând mai multe jocuri, competiții și spectacole, mergând de la handbal, alergări și acrobații, până la demonstrații de șah, dresaj sau spectacole de balet. Steagurile clanurilor fluturau atunci deasupra stadioanelor, hainele de sărbătoare umpleau atmosfera de culori, muzica și încurajările suporterilor erau asurzitoare, iar Regina Festivalului era nerăbdătoare să afle cine avea să fie învingătorul căruia avea să îi ofere laurii victoriei. Între timp, pe fundalul azuriu al cerului fără pată, stăpânii văzduhului își măsurau priceperea.

Iată de ce, încă de la început, Faylis avu presimțiri negre în legătură cu întâlnirea dintre Iern și Jovain, un sentiment că această întâlnire n-avea să aducă nimic bun, deși încerca mereu să se autoconvingă că tot ceea ce gândea era o absurditate. Aici nu existau mulțimi, nici zgomot, nici vreo urmă de ceremonie, nici, la sfârșit, întrecerea nu avea să se prelungească printr-o fiesta care să umple străzile până în zori. Stătea pe o pajiște, departe de orice așezare. Ierburi înalte până la genunchi se întindeau de jur împrejur, cât vedea cu ochii, până către o colină împădurită, aflată mai la nord. Mânați de o briză înșelătoare, nori argintii pluteau peste pământul înverzit. Spre sud se vedea un zid ruinat, ce aparținuse vreunei clădiri dinaintea Judecății; buruienile îl năpădiseră. Venind înapoi, Faylis observase o înșiruire de fragmente de beton crăpat, o fostă autostradă,

probabil. Nimeni nu considerase necesar să reconstruiască măcar un drumeag pietruit în locul acela. În ciuda vântului, aerul era fierbinte; arome de pământ, de fin și de vegetație strivită îi umpleau nărilor. Cerul era alburui, iar soarele atât de puternic, încât semiluna Ostrovului Ceresc abia se mai zărea. Părea că, în vîpia zilei de vară, umbra dispăruse de pe pământ.

În apropiere erau priponiți caii care îi purtaseră pe cei de față de la Tournev și cei care tractaseră platformele pe care se odihneau aripile solare. Câțiva oameni se învâteau în jurul fiecărui vehicul. Deși erau cu toții localnici, purtând pe umerii veșmintelor însemnele clanului Talence, păreau a împărtăși pre-sentimentele lui Faylis; oricum, își dăduseră seama că nu aveau să asiste la un joc între prieteni; cele două grupuri nu se amestecau și cu toții erau scumpi la vorbă.

Aparatele de zbor așteptau dincolo de ei, cocoțate pe cataligele roților. În ciuda anvergurii lor mari, de douăzeci și cinci de metri, și a emblemelor strălucitoare de pe aripi, lui Faylis îi păreau a fi înfiorător de fragile. Fuzelajele erau alcătuite din peliculă subțire de plastic, întinsă peste un schelet sumar, între elicele din bot și ampenajul din coadă, atât de subțire, încât fremăta în bătaia vântului. După ce fuseseră descărcate, purtate fiind de către un singur om, însoțitorii acestuia nu trebuise decât să ferească aripile de un eventual contact nedorit cu solul. Erau niște jucării. Aeroplanul lui Iern îi aparținea, în vreme ce cel ce avea să fie pilotat de Jovain fusese împrumutat de la Academia locală, pe baza autorității acestuia de ofițer-pilot. Dar jucării ca acestea provocaseră, nu o dată, moartea unor oameni.

Soțul ei se apropie. Își schimbase costumul de călărie cu o salopetă ușoară și sandale, luându-și în spinare parașuta; fiecare gram de care se descotorosea avea să conteze. Sudoarea i se scurgea pe torsul muscular și pe chipul bronzat, iar ochii îi străluceau ca două safire. Buclele negre îi fuseseră strânse la ceafă, iar dinții străluceau de un alb arogant. Când se aplecă să o sărute, mirosul cărnii bărbătești o copleși.

— Ureează-mi noroc, macushla, spuse el.

Era un cuvânt pe care îl învățase în Eria. În câte așternuturi îl mai rostise oare? Desigur, înainte de căsătorie...

— Ai grijă, îl rugă ea.

— Îți promit. N-am să fiu chiar atât de prudent, încât să par prost, dar mă voi strădui să mă situez în limitele bunului-simț.

Se aplecă și o trase mai aproape, mormăindu-i la ureche: La urma urmei, am anumite planuri pentru noaptea asta, da, da.

Mâine, tu vei fi cea care va trebui să ai grijă când umbli și când te așezi.

Izbucni într-un hohot de râs zgomotos și se îndepărtă.

Jovain stătea singur, deoparte... atât de singur. Purta, sub hamurile parașutei, o cămașă și pantaloni de un alb imaculat, care îi dădeau un aer demn, la care Iern renunțase de bunăvoie. Tot demn îi fii și salutul pe care i-l trimise înainte de a se întoarce și de a se duce la mașinăria sa.

Ai grijă, Jovain! îi strigă ea, în inimă. O liniștea faptul că el insistase să își ducă aparatul la un atelier, unde își petrecuse câteva ore inspectându-l și făcându-i ultimele verificări, el însuși, de unul singur.

Piloții se cățărară în carlingile austere, cufundându-și trupurile în scaunele scheletice și plimbându-și degetele pe comenzile rudimentare. Pe partea superioară a aripilor, celulele solare sorbeau energia din văzduh. Motoarele electrice se treziră la viață. Elicele începură să se învârtă. Încetișor, pe căi paralele, aripile solare începură să înainteze în bătaia vântului, apoi prinseră viteză.

De s-ar împiedica unul dintre ei de o piatră, se ruga Faylis. Ei n-ar păți nimic, dar aeroplanul ar fi avariat. Astfel, s-ar pune capăt acestei nebunii. Însă, cum era și firesc, nimic nu se întâmplă. Cei doi verificaseră cu atenție fiecare centimetru al pistei de decolare.

Aripile solare se ridicară de la pământ.

De ce mă tem, oare? se întrebă ea, străbătută de un fior. *E doar un sport, ascultând de niște reguli stricte. Învingătorul îl silește pe cel înfrânt să aterizeze. Iern susține că până și polo-ul e mai periculos.*

Iern, în spirale îndrăznețe, iar Jovain, într-o ascensiune directă, își înălțară libelulele. Lumina se reflecta, orbitoare, pe discurile elicelor și pe suprafața aripilor fragile. De-acum, chipurile celor doi piloți nu mai erau vizibile, dar ea știa, știa...

Jovain se ridică mult deasupra adversarului său. Pe neașteptate, aeroplanul său se lăsă pe-o aripă și începu să coboare. Avea de gând să umbrească celulele solare ale adversarului, dar părea gata să se prăbușească. Faylis scrâșni din dinți, înspăimântată.

Jovain execută o voltă, un viraj – Faylis nu cunoștea limbajul exact și de-abia reușea să urmărească acțiunile celor doi – și, dintr-o dată, aripile lui Iern fură umbrite. Jovain îi furase sursa de energie, soarele. Dacă putea să-l țină așa vreme de un minut, lui Iern nu-i rămânea decât să se lase să planeze încet, spre sol, sau să se prăbușească.

Sau să se desprindă din încheștare! Aeronava aflată mai jos execută o manevră nebunească. Vârfurile aripilor sale aproape că le atinseră pe cele ale aeroplanului lui Jovain. Dacă se ciocneau, aveau să se prăbușească amândoi. Jovain nu-și asumă riscul și porni în jos, departe de curenții de aer care îi împingeau vehiculul spre coliziune. Iern luă altitudine și viră. Avea nevoie de un curent de aer cald care să îl susțină. Probabil că plănuse atent această manevră.

Acum el era deasupra, și mai la est de Jovain. Se menținea destul de în urmă, furând soarele numai la jumătate din celulele solare ale lui Jovain sau, cel puțin, așa i se păru lui Faylis. Dezavantajat de poziția sa, cu energia redusă la jumătate, Jovain nu reușea să scape de urmăritorul său.

Dar și Jovain se pricepea să se folosească de mișcările aerului, poate chiar cu o mai mare îndemânare. Folosindu-se de această pricepere și de energia care îi mai era transmisă la motor, se putea menține în aer. Pentru câtă vreme, însă? Faylis auzise de asemenea înfruntări, care duraseră ore întregi, până când oboseala fusese cea care îl silise pe unul dintre adversari să încetinească în asemenea măsură, încât celuilalt nu-i fusese greu să îl eclipseze complet, silindu-l să coboare.

Dar e nedrept! Iern e mai tânăr cu treisprezece ani!

Ca într-un dans nupțial, aripile solare sclipeau în soare. Nu le auzea zgomotul, nu auzea decât vuietul vântului în ierburile înalte și bătaile ca de tobe ale sângelui în tâmpile.

Îl auzi pe unul dintre oameni, adresându-i-se celui de lângă el:

— Sunt nebuni, nu crezi?

— Așa sunt ei, Hannas, îi replică cel de-al doilea.

Vorbeau în limba lor maternă, allemana, în dialectul Elsass, crezând că nimeni altcineva nu îi putea înțelege. Faylis studiase însă întreaga familie lingvistică respectivă, care fusese un motiv de divergență în istoria de după Judecată.

— Yah, urmă cel de-al doilea, cei din clanuri își pot îngădui

distracții costisitoare, numai Gott știe câte. Au pus mâna pe cele mai bune pământuri din Domeniu și pe cele mai mari fabrici, și pe tot ce-a mai rămas. Și, colac peste pupăză, ne mai cer și biruri.

— Ei, haide, Friedri, nu e chiar așa. Știi prea bine că nu ei sunt cei care ne cer birurile. Stăpânii statelor le colectează doar, plătind apoi Himmelburgului.

— Și care-i diferența? Oricum ai lua-o, banii tot din buzunarele noastre pleacă.

— În realitate, nici nu-i chiar atât de mult. Nu, nu-i deloc mult, față de cât sunt jupuiți țăranii din Espayn. Și primim destule în schimb. În primul și în primul rând, siguranță. Un unchi de-al meu s-a gândit odată că nu i-ar strica niște bani în plus și s-a dus să se angajeze mercenar dincolo de Rhin. Câte mi-a povestit despre război... Nu, tu trebuie să te bucuri, Friedri, că luna aceea mare e acolo sus și veghează.

— Tu ai fost cel care i-a numit nebuni pe ăia doi de sus, Hannas.

— Da, eu am fost acela. Mi-a fost dat să văd o mulțime de ciudățenii și nebunii fără rost, ori de-a dreptul nerușinate, la cei din clanuri, mai ales la cei tineri. Nu mai e cum era pe vremuri...

— Și toate astea se fac pe spinarea noastră. Ai să vezi tu... Nu c-aș vrea eu să mă răzvrătesc ori așa ceva, dar să știi c-a venit vremea s-avem și noi un cuvânt de spus în treburile Domeniului.

Mârâielile de acest fel erau tot mai des auzite. Până în prezent, localnicii nu se simțiseră oprimați, dar, de-o vreme încoace, mulți dintre ei erau nemulțumiți. Schimbarea plutea în aer, adusă de vânt dinspre mare, de vântul care mâna corăbiile străinilor.

Faylis dădu uitării mormăielile guturale ale celor doi. Își îndreptă din nou toată atenția în sus. Jovain încercase o evadare, sperând într-o greșeală a rivalului său, dar aripile solare nu erau făcute pentru coborârile prea bruște, astfel încât, foarte curând, Iern își recâștigă terenul pierdut. Dansul își urma cursul.

Care dintre ei aș vrea să învingă? Și de ce? Ar avea vreo importantă?

Iern e bărbatul meu, soțul meu prin lege, dar mi-a fost necredincios. Jovain e... Ce e? Puternic, dar tandru, măcinat de

gânduri și, sub armura lui în aparență de nepătruns, e atât de vulnerabil. El mă iubește. Dar Iern mă mai iubește oare? Jovain e mai aproape, ca spirit, de tatăl lui Iern, de Donal, mai mult chiar decât Iern. Mult mai aproape, chiar dacă vederile lor despre lume sunt opuse. Pentru ei, puterea înseamnă, în primul rând, o datorie. (Da, și Iern e destul de conștiincios, dar el nu face decât să își împlinească obligațiile față de clan, nu se sinchisește de alte poveri, pe care să și le asume. Jovain l-a definit perfect în ziua aceea când, părăsind grădina, l-a numit "băiatul de aur". A fost singura dată când l-am văzut pierzându-și cumpătul.) Jovain m-a călăuzit spre înțelegere, spre realitatea pe care am căutat-o din-totdeauna, de când, mai tânără fiind, am început să mă îndoiesc pentru întâia oară de Zhesu. Mai târziu, ca acești sărmani muncitori, am început să pun la îndoială dreptul de a conduce al clanurilor. Jovain m-a lămurit că ne-am putea recâștiga legitimitatea dacă, asemeni înaintașilor noștri, am arăta poporului o cale nouă, demnă de urmat. Le-am putea arăta Calea...

Aeroplanul lui Aurillac făcu o voltă și pomi spre nord, înspre dealul împădurit. Fără să șovăie vreo clipă, Ferlay îl urmări. Faylis nu putu să nu admire stăpânirea de sine a lui Iern, felul în care, fără răgaz, își lipsea adversarul de lumină.

Dar dacă dispar din raza noastră vizuală? Dacă se întâmplă ceva îngrozitor și nu va fi nimeni de față?

Adversarii abia se mai zăreau. Faylis respira cu greutate. Servitorii începuseră să murmure.

La limita vizibilității, deasupra coroanelor copacilor, aeroplanul lui Iern rămase dintr-o dată în urmă. Jovain se eliberă, vira și apoi, într-un cerc mare, se ridică deasupra rivalului său, ca un rechin gata de atac.

Faylis nu-i mai vedea.

Rămase încremenită o vreme. Strigătele celor din jur o treziră la realitate. Strigă la rândul-i:

— Haideți! Aduceți trusa medicală!

Sări în șa și o luă înainte, la galop.

Resturile sfărâmate ale celor două aparate de zbor zăceau împrăștiate pe povârniș. Soarele era la amiază și orice urmă de briză încetase. De aici puteau fi văzute case, șuri și mori de

vânt, aglomerate la orizont, înspre nord. Ceva mai aproape se vedeau lanuri de grâu, ogoare ale căror margini păreau a fi fost trasate cu rigla. Ca o fantomă, dirijabilul care făcea cursa zilnică între Tournev și Marsei trecu pe deasupra, dispărând în zare.

Sărint cu parașuta de la o înălțime prea mică, Jovain își rupsesse piciorul drept. Răbda stoic, așezat pe iarbă, în vreme ce un bărbat priceput la așa ceva îi acorda primul ajutor. Restul celor care o însoțiseră pe Faylis stăteau mai la o parte, tăcuți.

Iern se alesese doar cu câteva zgârieturi. Le ieșise înainte, gâfâind ca o panteră, și spusese, sec:

— Ne-am ciocnit. Se mai întâmplă câteodată, știți. Adunați bucățile și aduceți-le la hangarul meu de la aeroport, să vedem ce se mai poate recupera din ele. Ajutați-l cum puteți pe domnul Jovain, apoi duceți-l la un spital. Eu și doamna mea vom pleca singuri. Nu le oferi nici o explicație în privința obiectului lun-guiet, înfășurat într-o bucată de pânză, pe care îl ținea în mână. Întorcându-se spre Faylis, spuse: Vă rog, doamnă, avem ceva de discutat. Ea îl urmă cale de vreo sută de metri. Aici el se opri, se postă în fața ei și şuieră, furios: Jovain a încercat să mă ucidă. Asta avusese de gând încă de la bun început.

Nu... Faylis amuți, la fel ca și servitorii.

Având grijă ca aceștia să nu bage de seamă, Iern dezveli obiectul, arătându-i-l doar ei. Era o pușcă de mare putere. Iern o înveli la loc.

— Bănuiesc că și-a pregătit-o în carlingă, ca să o folosească împotriva mea de îndată ce am fi ajuns destul de departe, îi spuse Iern. O plesnitură, un şuier, două găuri în fuzelajul meu, la numai câțiva centimetri de mine... M-am uitat și l-am văzut, țintindu-mă. Trăgea direct prin fuzelajul lui. Ce-mi mai rămânea de făcut? Gândacii de soiul ăsta sunt prea lenți, și n-aș fi reușit să scap de toate împușcăturile. Am preferat să ne prăbușim, și-am sărit. Ea nu-i răspunse, nu putea să-i răspundă, nici nu știa dacă putea să-i dea crezare. Iern izbucni în râs. Am avut o mică discuție, de cum am ajuns jos, înainte de sosirea ta. I-am smuls chestia asta, iar el și-a mușcat limba, înghițind în sec, de durere, și m-a ascultat. I-am spus că, de dragul onoarei clanului nostru, n-aveam să-l denunț. Versiunea oficială va fi cea a unui accident. Voi păstra însă pușca, împreună cu amprentele de pe ea, și niște bucăți din plasticul fuzelajului, cu găurile de glonț. Cine s-ar fi gândit să caute urme de glonț în cadavrul meu? El

nu ar fi putut urca, ar fi pornit în picaj, după care ar fi sărit. Ar fi ascuns pușca și nimeni n-ar fi observat urmele în ceea ce-ar mai fi rămas din aeroplan. Apoi ar fi povestit, îndurerat, că ne-am apropiat prea mult și ne-am ciocnit. Ei, ce părere ai acum despre mentorul tău geean, Faylis?

Ea se simțea de parc-ar fi orbecăit în beznă. Întrebă, aproape automat:

— Ce altceva mai ai de gând să întreprinzi acum?

— Nimic, dacă el își vede de treabă. Adică, dacă se retrage la castelul lui, își vede de treburile pe care le are acolo și nu ne mai iese în cale niciodată, nici mie, nici ție. Iern o smuci, trăgând-o la piept. Bătălia îi înăcrise mirosul, iar răsuflarea îi era moscată, de animal în călduri. Ea nu suportase niciodată asta. Acum trebuia însă să se lupte pentru a nu voma. Pe Marele Charles! jubilă Iern. Țepii bărbii lui o zgâriau. (Barba lui Jovain era mătăsoasă.) A meritat pierderea, dacă am scăpat pentru totdeauna de acest fiu de cămilă, nu-i așa, iubito? Să-i lăsăm pe servitori să aibă grijă de tot ce-a mai rămas de făcut aici. Să pornim spre casă chiar acum, la galop! Ne-așteaptă o distracție pe cinste!

Da, presupun c-am să mă pot preface.

2

Cădea o ploaie blândă, asemeni lacrimilor, în preajma amurgului, în lumina felinarelor de pe străzi și a lămpilor din case, pavajul umed strălucea. În această parte a Tournevului, casele construite în perioada de belșug a Domeniului, de la începuturi, cu cinci secole în urmă, erau clădite în mare majoritate din cărămidă, cu acoperișuri de țiglă, și erau înalte de trei sau patru etaje. Dar fațadele severe, ușile masive și obloanele groase stăteau mărturie despre neliniștile acelor vremi agitate. Faylis, care crescuse într-o casă modernă, scăldată în soare, se simțea aici de parcă greutatea acestora i-ar fi împovărat pieptul. Strada era pustie la ora aceea, bântuită de rari trecători asemeni ei, de un biciclist, de o căruță trasă de cai ale căror copite bocăneau în ritmul tobelor unei orchestre funerare. Ajungând la țintă și bătând în ușă, i se puse un nod în gât, de parcă o mână nevăzută ar fi strangulat-o.

Ușa se deschise. Observând semnul clanului Talence pe veșmântul ei, majordomul își împreună palmele, făcând o plecăciune adâncă.

— Doamna ne onorează casa prin prezența ei aici, rosti el solemn cuvintele rituale, cu o convingere neprefăcută. Cum v-am putea fi de folos?

Abia reuși să îngaime un răspuns:

— Aș vrea... să-l văd pe... maiorul Jovain.

— Cred că se odihnește, doamnă. Vă aștepta, cumva?

— Nu, însă... Trebuie să-l întâlnesc. Va fi de acord.

— Vă rog intrați, doamnă. Îmi permiteți să vă iau haina?...

Vă rog să mă urmați, am să văd dacă stăpânul dorește să vă primească.

Casa era o proprietate a familiei Aurillac, dar membrii acesteia o vizitau arareori. Acum, numai Jovain era prezent, împreună cu anturajul său, care îl însoțise până aici din Eskual-Herria-Nord, și personalul permanent. Covoarele fâșâiau sub pașii lui Faylis, în vreme ce aceasta trecea pe lângă portretele unor strămoși de mult morți, care păreau că o privesc cu reproș, atâmate pe pereții acoperiți de lambriuri înnegrite de vreme. Urcă câteva trepte și parcurse un alt culoar, până într-unui dintre apartamente. Majordomul luă în mână un tub vorbitor și o întrebă abia aruncându-i o privire:

— Pe cine să anunț, doamnă?

— Nu-i spune nici un nume. Spune-i doar că vin de pe Ostrovul Ceresc.

Majordomul nu-și ascunse surprinderea, dar îi dădu ascultare. Jovain înțelese imediat. Bucuria îi răzbătea în glas, când porunci:

— Poftește-o înăuntru!

Pătrunse într-o încăpere cu mobile masive, antice, cu fereastră acoperită de o draperie roșie. Ușa se închise în urma ei. Jovain se ridicase din fotoliu și stătea sprijinit într-o cârjă. Purta un halat negru, ceea ce îl făcea să pară palid în lumina lămpii cu gaz, și Faylis observă că ridurile i se accentuaseră pe chipul lui de vultur. Apoi el se mișcă, ieșindu-i în întâmpinare destul de agil. Ea lăsă să-i scape un suspin de ușurare. *Nu e chiar atât de grav rănit.*

Se opriă, rămânând nemișcați, unul în fața celuilalt, privindu-se în ochi.

— N-am îndrăznit să sper că ne vom mai întâlni, șopti el.
— Aș fi venit mai devreme, dar n-am reușit să scap, îi răspunse ea, la fel de încet. Mă temusem că ai plecat acasă.

— Mă pregăteam să plec chiar mâine. Dar... El își umezi buzele. Ea fu emoționată la gândul că unui bărbat îi putea fi teamă de ceea ce ar putea spune ea. Aș mai putea rămâne o vreme, dacă... Cum de nu te-ai întors pe Ostrovul Ceresc?

— I-am spus lui Iern că aș vrea să mă odihnesc în condiții mai confortabile după... După toate cele întâmplate. El a fost de acord să mă lase să rămân și a plecat cu naveta de azi după-amiază. *De ce nu? Anjelan îi va ține de cald în așternut, apoi o alta după ce ea va pleca. Ideea aceasta o înfuriase îndeajuns, pentru a-i alunga sfiala.* Vorbi mai tare, fără să mai ezite: N-am putut veni mai devreme, căci el nu trebuie să afle că am venit aici, fiindcă mi-a interzis să mai am vreodată de-a face cu tine.

El îi răspunse cu o grimasă:

— Ce ți-a povestit despre incident?

— Ceva ce nu pot să cred că e adevărat. Că aveai o pușcă și-ai încercat să îl ucizi. Că n-a avut de ales decât să provoace ciocnirea și să sară cu parașuta. Mi-a arătat arma, dar... Furia ei se revărsă. Îi luă mâna și își înfipse, cu disperare, unghiile în palma lui. Nu poate fi adevărat! Sau este?...

Jovain clătină din cap.

— E o minciună, declară el, sec. A provocat intenționat ciocnirea. Mi-a blocat una dintre aripi, astfel încât să nu-i pot scăpa, apoi s-a repezit în jos, iar eu nu m-am putut elibera îndeajuns de repede pentru a sări la timp. Sunt convins că spera să fiu ucis în cădere. Elicea lui se rupsese, dar a reușit să se mențină destul în văzduh pentru a sări în condiții sigure. Mai târziu, când încă eram singuri, mi-a arătat pușca și m-a amenințat că mă va acuza că am folosit-o împotriva lui, dacă nu încetez relația cu tine și nu renunț să iau parte activă la viața politică a Domeniului. Scârbită, ea se sprijini de pieptul lui. El își așeză cârja astfel, încât să o poată îmbrățișa cu ambele mâini. Buzele-i se jucară o vreme în părul ei. Prin țesătura moale a halatului, obrazul și urechea ei îi percepeau bătaile inimii. Pușca îi aparținea, continuă Jovain. Bănuiesc că o păstra pentru orice eventualitate. În caz că nu muream, mă putea șantaja.

— Nu. Luptă-te. Cere un tribunal al clanului.

El ridică din umeri, trist

— Ar fi cuvântul meu împotriva cuvântului său. De fapt, nici măcar ție nu-ți pot dovedi că nu mint, că nu sunt un ucigaș frustrat.

— Vorbea de amprente... Cere-i să le arate, să arate și găurile din fuzelaj.

— Vor fi acolo, dacă nu sunt deja făcute. Cât despre amprente, da, am ținut și eu arma în mână, când m-a amenințat cu ea. I-am smuls-o, dar m-a trântit la pământ și mi-a luat-o. Și amprentele lui vor fi acolo, pe armă. Mă îndoiesc însă că vor putea fi identificate. Jovain oftă și o strânse mai tare la piept. Nu. La ce mi-ar folosi să scot la iveală toată această încurcătură sordidă? Nimic nu s-ar putea dovedi. S-ar isca doar scandal, iar tu, Faylis, ai suferi cel mai mult, deși n-ai nici o vină. Așa ceva n-aș putea îndura. La urma urmei, retragerea în castelul meu nu e o osândă chiar atât de cumplită...

Ea se smulse din brațele lui și, cu pumnii încleștați, strigă:

— Dar *de ce* vrei să-l lași să câștige? E egoist și fanfaron, dar... dar... n-am crezut niciodată că s-ar putea dovedi un monstru!

— Oh, probabil că nu este, spuse Jovain, ridicând din umeri. Faptele i-au fost dictate de un impuls de moment pe care, să sperăm, îl va regreta curând. M-a considerat un pericol, un apărător al geeanismului pe care îl urăște, și având legături în Espayn, în care el n-are încredere. Cu toate acestea, cred că ceea ce l-a mânat, în mod deosebit, a fost gelozia. Se teme că te-ar putea pierde și știe că noi doi ne-am apropiat foarte mult, ca prieteni întru spirit, deși nu ne-a prea fost dat să ne întâlnim. A găsit o ocazie de a se descotorosi de mine și a cedat ispitei. Se opri o clipă. Fie! Să-i dăm ceea ce vrea. M-ar fi putut da gata, așa cum zăceam acolo, neputincios... O lovitură cu patul puștii mi-ar fi zdrobit capul, apoi el ar fi ascuns pușca, și nimeni n-ar fi bănuțit nimic. S-a mulțumit însă să mă șantajeze. Se prea poate ca el să nu fi avut deloc intenția de a mă uide.

Ea se cutremură, înfiorată.

— Mai spune-mi asta, îl imploră ea. Spune-mi-o întruna. Trebuie să cred asta. Trebuie să cred că lern a înnebunit doar pentru câteva clipe.

— Fiindcă ești nevoită să trăiești alături de el? murmură Jovain. Chiar trebuie? Dar asta nu-i dă dreptul să îți aleagă

prietenii.

— Dar... ți-ar putea aduce atâtea necazuri... Faylis înghiți în sec. Mă-ntrebi de ce nu-l părăsesc; dar ți-am mai spus! Ai mei sunt oameni simpli, de la țară și, deci, de modă veche. Dacă l-aș părăsi, tatăl meu ar fi de două ori distrus, căci se pare că socrul meu va fi viitorul căpitan, iar tata spune mereu că Domeniul e măcinat de îndoieli; casa căpitanului trebuie, așadar, să rămână pură. Se duse la o masă și-și lăsă degetele să exploreze marginile unui bol de cristal, un obiect vechi și frumos care rezistase vremii. La urma urmei, lern nu m-a maltratat, adăugă ea. Cu excepția fumurilor lui, e amabil și generos. Ne-am căsătorit mânați de un impuls de moment, și căsnicia noastră nu e o reușită, dar el se străduiește cât poate; nu vorbesc numai de confortul material pe care mi-l oferă. Când e acasă, încearcă să se arate afectuos și pasionat... Chiar când își iese din fire și pleacă trântind ușa, se întoarce degrabă cu un buchet de flori sau cu o invitație la cină la un restaurant elegant, sau orice altceva ce-i trece atunci prin minte. Trebuie să recunosc că eu n-am fost în stare să fac atâtea eforturi în acest sens. Se întoarse brusc cu fața către Jovain și izbucni: E însă atât de superficial. Iar acum, asta. Credeam că e măcar cinstit, dar, având în vedere ce ți-a făcut...

Bărbatul înainta spre ea, sprijinindu-se în cârjă. Prin crăpătura halatului, Faylis observă, ușurată, că piciorul nu-i era pus în ghips, ci doar pansat și imobilizat cu atele. Fractura nu fusese gravă; avea să se vindece fără complicații și nu avea să îi lase nici un handicap permanent.

— Iubito, rosti el, să nu te temi pentru viața ta și pentru nimic altceva. Ți-am explicat că n-a putut fi decât o rătăcire de moment. De fapt, nici nu-l pot judeca prea aspru. Ești atât de frumoasă!

Iar tu ești atât de nobil! ar fi vrut ea să-i spună.

El întinse mâna spre ea, apropiindu-și-o. Erau din nou îmbrățișați. Deodată, ea luă o hotărâre:

— Ascultă-mă, îi ceru. Vom păstra legătura, orice-ar fi. Desigur, dacă și tu o dorești...

— Ce altceva mi-aș putea dori?

— Am nevoie de tine, de sfaturile tale... Îți voi scrie ca și până acum. Iar când îmi vei răspunde... Îți voi trimite o adresă la care să-mi trimiți scrisorile, dragele tale scrisori...

— Nu suport gândul că va trebui să ne ascundem, rosti el, încet Tu ești prea bună ca să faci asta.

— Va trebui să o facem. Cel puțin, o vreme, până când vom găsi o cale de a schimba lucrurile.

— Așa va fi!

O strânse la piept și o sărută, iar ea îi întoarse sărutul.

— Așa va fi, iubitele. Avem o săptămână înainte... Nu ești prea obosit, nu-i așa?

— Oh, nu, Faylis, nu, nicidecum.

— N-am mai făcut-o până acum... Să fii tandru, dragul meu.

El îi împlini dorința.

VIII

Ajunsă la un anumit grad de cunoaștere de sine, Vanna Uangovna Kim era împăcată cu viața ei, ceea ce însemna că era mai mult decât mulțumită ori chiar fericită. Această împăcare izvoră din convingerea ei că era Una cu Geea.

Asta nu însemna însă că devenise invulnerabilă. Durerea și suferințele o puteau răpune oricând. Uneori, acestea o chinuiau, atunci când era nevoită să asiste neputincioasă la frământările altora. Citind istoria, se bucura că Krasnaya trăia de multa vreme în pace și bunăstare și era convinsă că făcuse să fie așa atât pentru binele țării, cât și pentru propria ei bunăstare, în egală măsură, căci astfel se scutise de vederea suferinței din jur.

Geea fiind ceea ce era, existau unele recompense și în nenorociri, acele recompense interioare care veneau din ajutorarea celorlalți. Vanna nu încetase niciodată să fie mândră de ceea ce făcea, dar sinceritatea – sinceritatea fundamentală pe care i-o impunea vocația – îi cerea să își reprime sentimentul propriei valori. *La urma urmei*, își spuse ea, *un mușchi se simte excelent numai atunci când e folosit, nu-i așa?*

Se întorcea de la căpătâiul unui bătrân muribund. Îl lăsase dormind și știa că nu avea să se mai trezească vreodată. Cuvintele ei, călăuzindu-l printre mantrele meditației, bine-cuvântarea ei finală, îi aduseseră liniștea; acum, și trupul lui acceptase ceea ce mintea înțelesese de mult: că venise

vremea plecării. După ce ochii lui se închiseseră, un impuls de moment o determinase să îi atingă buzele cu ale sale, iar el zâmbise. Mai zâmbea încă atunci când ea ieșise.

Familia lui o aștepta afară. În vreme ce ea închidea ușa dormitorului, se ridicară în picioare, făcând o plecăciune adâncă.

— Acum se odihnește, le spuse ea. Cred că va dormi până la sfârșit, care nu va întârzia prea mult.

Ei se înclinară din nou.

— Onorată doamnă, n-avem destule cuvinte pentru a vă mulțumi. Nimeni altcineva n-ar fi putut face ceea ce ați făcut dumneavoastră.

Cel care i se adresase era fiul cel mai vârstnic, el însuși cu părul încărunțit.

Vanna ridică mâna, oprindu-l.

— Exagerați, protestă ea. N-am făcut decât să-i vorbesc. Chemați doctorul, pentru a fi siguri că nu va mai avea nevoie de îngrijiri suplimentare.

Fiul își mângâie barba aspră, de parcă l-ar fi frământat ceva. Lacrimile îi sclikeau în ridurile fine de la coada ochilor.

— Nu, vă rog să vă amintiți că a cerut să vă aibă alături pe dumneavoastră, nu un doctor sau un preot. Altfel, n-am fi îndrăznit să deranjăm o proróchina la miez de noapte...

— Aș fi fost mâhnită dacă n-ați fi făcut-o. Tatăl vostru a slujit biblioteca cu credință vreme de mulți ani, înainte de a se pensiona. Vă mulțumesc, așadar, dumneavoastră, Tsai Ilyici, și întregii familii că mi-ați permis ca, prin modesta-mi prezență, să îl răsplătesc, cât de puțin, din partea bibliotecii. A fost o onoare pentru mine.

Se lăsă tăcerea. Printr-o fereastră, lumina zorilor se strecura în încăpere, făcând să strălucească porțelanurile dintr-o vitrină. Un raft de cărți, masiv, se afla într-un colț, greu de volume și de umbre. În rest, camera era modestă. Oamenii aceștia erau soldați, dar nu de rang înalt ori cine știe ce auți. Erau doar niște slugai care trăiau ceva mai bine. Pardoseala de lut era acoperită de rogojini împletite din paie. O laviță și vreo două scaune erau așezate lângă masa la care cei ai oasei mâncau de obicei. Căldura și mirosurile de mâncare se prelingeau de după un paravan care ascundea bucătăria.

Nevasta fiului mai mare vorbi, la rândul-i, sfioasă:

— N-ar dori oare doamna bibliotecară să rămână cu noi la

micul dejun?

Vanna se gândi câteva clipe. Nu-i era foame. Cel mult, și-ar fi dorit obișnuitul porridge și un ceai, urmate de o baie și un schimb de haine curate, acasă la ea. Aici i-ar fi dat prea mult de mâncare și-ar fi sporovăit întruna, tocmai acum, când ea își dorea să fie singură. Pentru ei, însă, rămânerea ei ar fi însemnat foarte mult.

— Sunteți amabili, spuse ea.

Mai târziu, nu se duse direct acasă. Părăsi coliba gazdelor ei, ca și cum ar fi avut de gând s-o ia într-acolo, ca nu cumva să iște întrebări nedorite în mințile lor, apoi o coti pe după un șir de plop. Se afla la marginea orașelului Dulua, astfel încât ajunse pe un drum care ducea spre vest, peste pajiști, departe de oraș și de lac. Avea de gând să se plimbe o oră sau două înainte de a se întoarce acasă și de a se îmbăia, făcându-se mai prezentabilă. Nu conta că, în acest fel, avea să întârzie la lucru. Nimeni n-avea să o întrebe de ce, toți aveau să fie convinși că o făcuse pentru un motiv bine întemeiat. *Oricum, nu sunt chiar indispensabilă*, gândi ea. Dacă însă nu s-ar fi împăcat cum se cuvenea cu cele întâmplate, ar fi putut avea o influență subtilă, dar nu mai puțin nefasta.

Soarele o mângâia, străluminând iarba și frunzele de un verde minunat, și macii de un roșu viu. Ici-colo, picăturile de rouă străluceau, evaporându-se, umplând atmosfera de mireasma pământului și a florilor. Liniștea domnea sub bolta cerurilor, astfel încât ea devenea de două ori mai conștientă de sunetul pașilor ei, de fiecare element al mișcării, al pulsului vieții, al Unității cu întreaga planetă vie.

La fel era bunul și bătrânul Ilyia Danivici Li; mai era încă, și-avea să fie în veci. Forța Vieții îl chemase, dar existența lui își împlinise menirea fugară; de aceea, avea să rămână mereu o parte a realității, chiar și după ce aceia care îl iubiseră aveau să renunțe, la rândul lor, la trupurile lor răzlețite, efemere. Dar, chiar și atât, era de-ajuns, pe deplin.

Vannei Uangovna îi trebui un timp destul de îndelungat pentru a se gândi la toate acestea, nu ca la niște simple vorbe, ci ca la ceva evident, precum respirația. Abia apoi, o dată căpătată acea cunoaștere, cu gândul la alte victorii asupra nimicniciei, durerea dispăru, ca rouă și răcoarea dimineții. Pacea o învălui, o dată cu o bucurie inefabilă. Se întoarse,

nerăbdătoare, la datoriile de fiecare zi.

O ironie acută făcu ca, în aceeași zi, ceva mai târziu, să vină și soldații străini.

Întâmplările nu-i lăsară răgaz până spre seară. O dată singură acasă, nu reuși să se scuture de jugul lor. În loc să-și pregătească cina, răsfoi în minte toate cărțile citite vreodată, în căutarea unei soluții care să îi readucă, dacă nu calmul, măcar puterea de a le accepta. Negura amurgului se transformă în noapte. Nu aprinse lampa, ci rămase nemișcată între umbrele întunecate ale puținelor mobile pe care le poseda. Lumina stelelor și cea a felinarelor de pe stradă pătrundea prin ferestrele lăsate deschise, în speranța unor adieri de vânt. Își ațintise privirea asupra unui aranjament floral, așezat dincolo de un pergament răsucit, mandala ei favorită.

Aflase pe rând veștile și, tot pe rând, începu să caute soluția care să îi permită să suporte vicisitudinile. În sinea ei, o voce îi șoptea că toate acestea erau inutile. Dar ce altceva ar fi putut fi de folos? Înainte de a gândi, trebuia să își învingă spaima. Sfârșitul unei vieți lungi e un lucru firesc, natural; ceea ce se întâmplase însă de data aceasta nu era deloc firesc.

Geea, Geea, Mamă a Tuturor... Din agonia pe care ți-o impunem, trăind-o, nu există ieșire... Timpul e entropie și iluzie. Ceea ce noi numim trecut e real și ireal totodată, asemeni prezentului sau viitorului. Lasă-mă să evoc secolele cunoscute, așa cum evoc orele după-amiezii. Voi putea atunci, poate, să înfrâng sentimentul care îmi ucide curajul, că eu sunt, în vreun fel, unică, și problemele mele sunt unice.

Dulua se afla la numai patruzeci de kilometri spre nord de cea mai apropiată piatră de hotar. Iată de ce, în decursul istoriei, micul oraș krasnayan fusese mereu între primele ocupate de soldații yuanezi, când izbucnea câte-un război. Războaiele între națiuni erau un lucru obișnuit, la fel de obișnuit ca luptele pe care Yuan, Chukri, Bolshareka și Ulun le purtau, în vest, împotriva norrmienilor și a mericanilor liberi.

Pe-aici nu existau asemenea străini. Toți mericanii fuseseră de mult domesticiți (dacă îi lăsăm la o parte pe muntenii care locuiau mult mai spre est și popoarele aflate dincolo de aceștia, către oceanul de la Soare Răsare, acei sălbatici ale căror teritorii

nu meritaseră vreodată a fi cucerite). În aparență, soldații nu aveau nici un motiv pentru a se ciocni între ei. Părea, într-adevăr, un lucru curios că rămăseseră divizați în cinci suveranități. Nu erau ei oare, în limba și în viziunea aborigenilor, toți, laolaltă, „mongi”?

Vanna știa că lucrurile nu erau chiar atât de simple. Cunoașterea unor asemenea chestiuni intra în atribuțiile ei, la fel ca și ajutorul dat oamenilor în comuniunea Geei. Societatea soldaților avea ca bază războiul sau, mai bine zis, războinicul și regimentul său. Așa fusese încă din vechime, când strămoșii își croiseră drum din ținuturile pustiite ale Asiei înspre acest continent. De fapt, societatea nici nu exista, ca atare. Un chukrian, locuitor al pădurilor reci sau chiar al mai înghețatelor tundre ale nordului, nu era și nici nu putea fi mult prea asemănător cu un călăreț ulunian din preriile ori deserturile sudului. În câmpiile de la mijloc, bolsharekanii și krasnayanii păstrau un element dominant rosyian atât în cultură, cât și în descendențe, în vreme ce yuanezii se înrudeau mai degrabă cu khalkanii, manchu, koreanii sau sinezii din primele valuri de imigranți.

Dar luptele pe care le purtaseră între ei de-a lungul timpului nu fuseseră la fel de feroce precum bătăliile duse împotriva localnicilor. Sălaşurile Uniunii de Nord-Vest, orașele-state și triburile mericane din sud sau donii de dincolo de Rio Gran erau adevărații străini. Când soldații le luau pământurile, ori aceștia își recâștigau pământurile ocupate de soldați, anterior, ceea ce urma însemna mai mult decât ocupație. Însemna o transformare rapidă a celor învinși, demolarea modului lor obișnuit de viață; ca urmare, nepoții celor învinși, crescând, le păreau acestora străini.

Pe de altă parte, oricâte diferențe ar fi existat între ei, soldații aveau cu toții o moștenire unică. Cauzele disputelor lor erau limitate: teritorii, dinastii, orgolii sau rațiuni comerciale. Conducătorii lor nu aveau nici un motiv să distrugă totul în cale, de vreme ce averea regiunilor pe care le invadaseră putea fi însușită. Jaful era, în general, opera unei armate în retragere... Dar chiar și atunci, femeile soldaților se puteau simți în siguranță, date fiind vechile legi și respectarea disciplinei militare; doar femeile slugai ale inamicului riscau să fie violate. Când o provincie își schimba stăpânii, viața locuitorilor ei nu suferea mari schimbări. Puțin îi păsa soldatului de rând dacă, spre

exemplu, regimentul său datora slujire și biruri către tien dziang-ul Yuan-ului sau către supremul gospodin al Krasnaye, ori dacă colonelul primea ordine de la Curtea Imperială din Chai Ka-Go ori de la o tabăra a Sovyetului. Mulți dintre slugaii sedentari

americani care locuiau printre fermieri ori chiar printre muncitorii de la orașe, realizau că se petrecuse vreo schimbare.

Iată de ce străzile din Dulua își aminteau de bubuitul ostil al tobelor, de sunetul victorios al goarnei, de luciul și de zăngănitul amenințător al lăncilor; dar o singură dată fuseseră martorele unei băi de sânge, doar de două ori fuseseră jefuite și, de două sute de ani ori chiar mai mult, găzduiseră doar pașii unor pașnici negustori. Pacea se pogorâse peste câmpii, ca un amurg; cu o generație în urmă, liniștea aceasta stăpânea până la munții de la Apus, și mamele nu-și mai puteau speria copiii neascultători amenințându-i: „Dacă nu ești cuminte, vor veni norrmennii și te vor duce.”

Vanna Uangovna întâlnește până acum războiul doar în cărțile de istorie, în amintirile unor bătrâni și în veștile disparate venite din regiuni îndepărtate. În schimb, în tinerețe, fusese trimisă, cu o bursă regimentală, în Yuan, la Universitatea Strămoșească din Chai Ka-Go, pentru a-și completa studiile. Acolo, în Casa Revelației, trăise o experiență a Geei care îi hotărâse destinul întregii vieți, iar mai târziu, petrecuse ani întregi ca discipolă a unui ucheny yuanez. Întoarsă acasă, cu renumele de proróchina, de clarvăzătoare, fusese adesea vizitată de oameni care căutau iluminarea, veniți chiar și de dincolo de frontiere. Caravanele de neguțători – căruțe, vara, și sánii, iarna – erau o priveliște obișnuită, la fel ca și pescadoarele și cargourile venite de pe țărmurile din sud-est, de la Ozero Visshi, aflate sub stăpânirea Yuanului. Între localnici și vizitatorii de alte naționalități mai apăreau uneori fricțiuni, însă niciodată Vanna nu auzise de vreo ciocnire serioasă, nici de la radio, nici de prin ziare, nici din gura ori scrisoarea cuiva.

Iată de ce fu cu atât mai șocată când un detașament yuanez își făcu apariția în Dulua, gata de luptă.

Auzi zgomotul și ieși în prag, să vadă ce se întâmplase. Era o zi de vară cu un cer atât de senin cum rar îți era dat să vezi

prin părțile acestea. Ochii ei avură nevoie de câteva clipe pentru a se obișnui cu strălucirea, și mintea ei, de asemenea, realizează ce se întâmplase cu o oarecare întârziere. La început, de-abia simți căldura ce se revărsa din văzduh, purtând aroma de rășină de la un gater din apropiere. Balconul de la etajul al doilea în care ieșise, domina o stradă pietruită, de a cărei curățenie răspundeau

slugaii; cele două regimente care își împărțeau stăpânirea acestei comunități se mândreau cu ordinea stabilită. La fel de îngrijite erau și casele muncitorilor, de la acoperișul cu țiglă roșie până la zidurile proaspăt văruite. Ici și colo, dintre acestea răsărea reședința mai dichisită a familiei vreunui ofițer, firma vreunui negustor ori domul bombat al unui templu. Dincolo de toate acestea se aflau docurile și lacul care se întindea până dincolo de orizont. Oglinda sa de argint era pătată din loc în loc de pânzele suple ale unor bărci ori de barjele care înaintau leneș, văzându-și de drumurile lor. De cealaltă parte, în spatele Vannei, de la marginea orașului, începeau pășunile, câmpurile cultivate și loturile de pădure, iar departe de tot, începea marele codru de pini. Clădirea bibliotecii le ascundea însă privirii Vannei.

Confuză, încercă să se agațe de lucrurile cunoscute înainte de a-i observa pe intruși. Erau vreo sută de călăreți, urmați de animalele de povară și de caii de schimb, mânați de herghelii: o companie întreagă. Tunicile și pantalonii uniformelor le erau gri-verzui, iar căștile aveau creste, spre deosebire de cele ale oricărei unități krasnayene. Mai toți erau scunzi și îndesați, cu chipuri lătărețe și ochi oblici, caracteristici de netăgăduit ale rasei lor. Steagul lor nu era o stea albă pe fond negru, ci un soare auriu pe fond roșu. În rest, armamentul era același cu cel cu care fusese obișnuită: toți soldații purtau câte o spadă și fie o lance, fie un arc ori o pușcă foarte costisitoare. Un catâr purta în samare un radio-transmițător. Ceva mai departe, Vanna descoperi un pluton de soldați localnici, înșirați în tăcere. Neliniștea i se mai domoli.

Și totuși... De ce-au venit?

Unul dintre cei nou veniți, văzând-o în balcon, se apropie, călare. I se adreseă, cu vocea lui tunătoare:

— Heei, noroc! Unde-i bibliotecarul?

Nu se știe de ce, felul în care i se adresase bărbatul acela îi

risipi și ultimele urme de teamă. Acestea fură înlocuite de indignare: era ea o simplă geeană, dar era o fiică de soldați și răspundea de niște îndatoriri care fuseseră puse la punct cu mult înainte de prima viziune a lui Karakan Afremovek. Se îndreptă de spate și, cu o voce scăzută, dar cu inflexiunile învățate de când își închinase trupul Geei, rosti:

— Aceasta e biblioteca din Dulua, deschisă, ca toate bibliotecile, tuturor celor ce caută cunoașterea, iar onoarea de a fi bibliotecară aici îmi revine mie.

Bărbatul tăcu o vreme, încremenit, ridicat în șa. Se rușinase ori nu-i convenise că i se făcuseră reproșuri, printr-o formulă consacrată, și încă de către o femeie în fața oamenilor săi? Când vorbi din nou, vocea îi era mai scăzută:

— N-am vrut să fiu lipsit de respect, onorată doamnă. Ne aflăm aici cu treburi urgente, care sunt importante și pentru Krasnaya. Am fost invitați.

Colțurile gurii Vannei se ridicară, schițând un zâmbet ironic. *V-ați invitat voi înșivă, gândi ea. Poate că ultimul tratat de pace ne-a recunoscut dreptul la independență, dar ne-a lipsit de tot ce posedam mai valoros. De-atunci, am fost o țară a recoltelor sărace. Unica noastră bogăție reală sunt pădurile, dar din che-restea și blănuri nu poate trăi un popor întreg. De câte ori fluieră Yuan, Krasnaya trebuie să dea din coadă... Dar până acum ne-au dat pace. Trebuie să fi avut un motiv serios, ca să fi venit până aici.*

— În acest caz, vei fi primit, îi strigă ea.

L-ar fi impresionat, cu siguranță, mai mult dacă ar fi intrat pe dată înăuntru, dar ea nu rezistă ispitei de a mai întârzia câteva clipe. Ofițerul dădu ordine unui subordonat, care le transmise sergenților. În tropot de copite și clinchet de zurgălăi, compania se alinie și porni pe strada Minyasota, precedată de krasnayeni. Se îndreptau, probabil, spre un loc din afara orașului unde să își instaleze tabăra. Comandantul vorbi cu cei doi oameni care rămăseseră lângă el, apoi descălecă. Prinzând curaj, mericanii ieșiră din case, alăturându-se acelor soldați care ieșiseră deja ca să privească.

Un timp, comandantul yuanez rămase locului, privind în jur. Avea la ce să se uite. Biblioteca din Dulua era veche și faimoasă și se număra printre cele mai bine dotate. Cu tot cu grădină și altar se întindea pe mai bine de un hectar. Suprafața ei era

dominată de o clădire înaltă cu colonade grațioase, în pereții ei de cărămidă fiind săpate cuvintele nepieritoare ale înțelepților. Deasupra portalului domnea Ochiul Înțelepciunii, sub forma unui mozaic de marmură, jad, lapislazuli, onix și aur.

Acestea erau doar exterioarele. Ceea ce adăposteau ele conta, de fapt. Din cele aproximativ un milion de cărți aflate aici, unele erau relicve ale civilizației dinaintea Vremii Morții și a Migrațiilor – fie mericane, fie importate din alte părți. Mult mai multe erau reeditări, meticuloase realizate după originale aflate în alte colecții. Cea mai mare parte conțineau însă arta și cunoașterea generațiilor de mai târziu, îndeosebi din ultimele două sau trei secole. Se mai aflau aici și hărți, diferite periodice, planuri, fotografii, facilități pentru munca de cercetare, ba chiar, de puțin timp încoace, un computer adus tocmai din N'Zealann, cu vaporul...

Vanna părăsi balconul. În semiîntinericul răcoros care domnea înăuntru, se grăbi să se adreseze ajutoarelor și colegilor săi. Pe cei dintâi, îi liniști; erau, în mare majoritate, slugai, cu un statut profesional inferior, deci îngroziți până în măduva oaselor de orice ar fi putut avea legătură cu războiul.

— Întoarceți-vă la treburile voastre, le spuse. Nu trebuie să vă temeți de nimic.

În sinea ei, avea unele îndoieli. Colegii ei se născuseră în familii de soldați și lucrau în cadrul bibliotecii, descoperindu-i secretele, în căutarea Geei, sub îndrumarea ei. Erau cam o duzină, mai mulți bărbați decât femei, toți tineri. În Krasnaya, mai adesea decât oriunde altundeva în câmpie, fetele care dovedeau aptitudini erau încurajate să devină și altceva decât simple soții.

— Treceți în Formațiunea de Excelență și urmați-mă, le porunci ea.

Îmbrăcați în robe și lunecând încet în urma ei, aveau să o ajute să îl pună la punct pe ofițerul acela băătăios.

Acesta aștepta în foaier. Soarele care pătrundea prin vitra-liile ferestrelor umplea pardoseala de pete colorate. În vreme ce Vanna și însoțitorii ei coborau treptele, ofițerul salută. Ea își spuse că poate nu era tocmai un om rău. Era lipsit de maniere, dar asta nu era din vina lui. Urechea ei de lingvist antrenat îl identificase deja ca originar din provincia Yo-Ming. Era posibil ca, în tinerețe, să fi participat la cele din urmă ciocniri de fron-

tieră cu Uniunea de Nord-Vest. Foarte probabil că fusese conducător de putere pornite pe urmele bandiților de la poalele dealurilor.

— Vă salut, onorată doamnă! rosti el. Numele meu este Orluk Zanovici Boktan și sunt noyon-ul Cohortei Bizonilor.

Vulturii de cupru cusuți pe epoletți afirmau același lucru; era următorul în rang, după colonelul care comanda regimentul. De vreme ce nu venise aici decât o companie, iar el considerase necesar să se pună el însuși în fruntea ei, însemna că motivele erau îndeajuns de serioase.

— Sunt Vanna Uangovna Kim, bibliotecara din Dulua, și sunt bucuroasă să vă urez bun venit și să vă ofer ajutorul meu, îi răspunse ea.

Amândoi se înclinară. Apoi se cercetară îndelung. Ei îi fu dat să vadă un bărbat între două vârste, îndesat și ars de soare, ras în cap și purtând o barbă bifurcată. El văzu o femeie de aproape patruzeci de ani, mărunțică, aproape ca o copilă în fragilitatea ei, dar cu trăsături delicate la chip. Rochia ei de serviciu era cenușie, lipsită de orice ornament, cu excepția caracterului sinez sem-nificând „Cunoaștere”, brodat pe piept, cu fir auriu. La gât îi atârna un disc de jad, cu o cruce încrustată, simbolul adeptilor geeani.

El zâmbi stânjenit.

— Nu vă fie teamă, spuse. N-am de gând să vă răscolesc cărțile. Maiorul dumneavoastră, Kharsov, mi-a spus că, în cazul în care ne-ar putea ajuta cineva, aceea sunteți dumneavoastră. Am putea rămâne singuri, pentru a sta de vorbă?

— Desigur.

Vanna își trimise însoțitorii la treburile lor și o luă înaintea către biroul ei. El fu întrucâtva surprins de austeritatea încăperii, lipsită de orice ornamente, dar nu șovăi să se așeze, cu picioarele încrucișate, precum vesticii, pe lavița din fața mesei de lucru. Ea își trase scaunul înalt, fără perne, se așază și așteptă, privindu-l întrebătoare, cu sprâncenele ridicate.

— Acesta e un secret, o avertiză el. Dacă vorbele mele ar ajunge la urechile cui nu trebuie și dacă lucrurile stau, într-a-devăr, așa cum bănuim, ar dezvălui furia unor demoni pe care nici însuși Oktai n-ar fi în stare să-i trimită înapoi în iad.

Pe moment, ea se întrebă dacă el era cumva păgân sau folosisse numele Aducătorului de Furtuni doar pentru a da mai

multă greutate spuselor sale. În orice caz, sinceritatea lui nu putea fi pusă la îndoială. Dincolo de carapacea durității lui, ea desluși un licăr de spaimă. Un fior rece o străbătu.

— Vă ascult, murmură ea.

El se încruntă, mângâindu-și barba. Fără îndoială, simțea nevoia să își aprindă unul dintre trabucurile ale căror capete se vedeau în buzunarul de la piept. După vreo jumătate de minut, el se hotărî, în sfârșit, să vorbească:

— A trecut pe-aici cineva, căutând... uraniu, plutoniu... explozibili nucleari? Întrebarea lui îi provocă parcă o detonație în creier. Descumpănită, nu reuși decât să îl privească, mută, în vreme ce el continuă: Avem motive să credem că există cineva care colectează asemenea materiale de ani de zile: rachete neexpediate la țintă, ale căror poziții au fost uitate de la Vremea Morții încoace. Știți că agenții maurailor au colectat fiecare gram de material fisionabil pe care l-au putut găsi, peste tot în lume, în urmă cu mult timp. Avem motive să credem că ceea ce susțin ei, că le-ar fi stocat în adâncurile mării, este adevărat. Cu toate acestea, în vremea din urmă — o știm, căci mauraii au avertizat Curtea Imperială — la noi, în Yuan, am organizat expediții care căutau rachete uitate, fie în puțurile de lansare, fie sub forma unităților mobile rămase de la vechii mericani, atunci când armata le-a fost spulberată. Am găsit destule, dar focoașele lipseau. Fuseseră luate, *nu* de către maurai în urmă cu sute de ani, ci de către altcineva, cândva, în decursul ultimelor două decenii. Ne-am dat seama de asta după gradul de oxidare al zgârieturilor. Cineva se pare că plănuiește ceva, cum ar fi subjugarea întregii lumi. Iar Yuan ocupă doar una dintre regiunile unde, odinioară, cei vechi își țineau armele. N-aș vrea să vă jignesc, onorată doamnă, dar Krasnaya nu își poate permite să organizeze îndeajuns de repede echipe de căutare. Va trebui să cercetăm toate zonele sălbatice și să găsim instrumentele iadului ori să încercăm să aflăm cine sunt acești jefuitori de morminte. Tien dziang-ul i-a scris personal supremului dumneavoastră gospodin. Au căzut de acord asupra venirii unor echipe de cercetare yuaneze. Cea pe care o conduc este prima de acest fel.

Se opri, dregându-și glasul, și Vanna bănuî că ar fi vrut să tragă o dușcă din bidonul agățat la șold, conținând ceva care, cu siguranță, nu era apă.

Am înnebunit oare? Îmi stă gândul la asemenea nimicuri, când e vorba de ceva atât de serios? se muștră ea. Își relaxă mușchii printr-un efort de voință, trase în mod repetat aer în piept și recită în gând o mantră, cu privirile ațintite asupra unei mandale imaginare. Câteva clipe mai târziu, fu în stare să îi răspundă, fără tremur în voce:

— Vă înțeleg, noyon, și doresc să vă ajut cu întreaga mea ființă. Dacă acest cancer al Geei ar recidiva, Forța Vieții ar fi poate constrânsă să recurgă la o vindecare mult mai radicală decât a fost Vremea Morții. Mă tem însă că nu dețin nici un fel de informații.

— S-ar putea să dețineți, totuși, câte ceva. Undeva, în noianul de documente pe care le aveți aici, s-ar putea găsi unele indicii care să ne călăuzească spre locurile pe care le căutăm.

— Mă îndoiesc. Desigur, voi cere echipei mele să înceapă căutările pe direcțiile prioritare, însă, luând în considerare vechimea colecției, aceasta a fost demult catalogată și indexată. Iar noile achiziții nu ne-ar fi de nici un folos, nu-i așa?

— Ba da, s-ar putea să fie. Cine știe? Ați putea da peste o menționare a vreunei observații ciudate, făcută de vreun puitor de capcane, în vreo pădure îndepărtată. Încă ceva, onorată doamnă... Aveți aici destul de mulți oameni care cercetează fel de fel de lucrări. Ar trebui să fiți cu ochii pe ei, mai ales atunci când au obiceiul să împrumute cărți vechi.

— Aveți dreptate.

Vanna se încruntă, gânditoare, apoi oftă, dând din mâini a neputință.

— Nu. Îmi pare rău, dar sunt absolut sigură că nimeni nu a făcut cercetări în acest sens. Dacă vă gândiți puțin, veți fi de acord, noyon, că un asemenea lucru e destul de puțin probabil. De ce ar lăsa tocmai acel gen de urme pe care le-am putea descoperi?

Nu, gândi ea, cercetătorii aceia au călătorit, neștiuți de nimeni, prin păduri, de-a lungul lacurilor, mereu în alertă, gata să pună întrebări în aparență inocente oricărui localnic întâlnit în cale. Poți încerca să găsești astfel de oameni, noyon, dar mie mi se pare o speranță deșartă. Printre locuitorii naivi ai pădurii, respectivii se puteau da drept orice ar fi vrut, și ar fi fost crezuți...

Douăzeci de ani, spuneai, noyon? S-ar putea să fie de-acum

prea târziu! Nu-și putu stăpâni un fior de groază.

2

Pe neașteptate, aflându-se în vizită la una dintre proprietățile clanului său, în Vosgi, Talence Donal Ferlay icni, ducându-și mâna la piept, și căzu mort.

Nimeni n-ar fi putut prevedea așa ceva. Deși trecuse de curând de șaptezeci și unu de ani, era încă în deplinătatea puterilor și continua să trăiască precum înainte, singurul semn de îmbătrânire fiind ochelarii pe care îi purta când citea. Bărbații Ferlay treceau adesea de nouăzeci de ani. Deși nimeni nu o rostise, nimeni nu pusese la îndoială posibilitatea ca el să fie următorul căpitan al Ostrovului Ceresc, după ce vârstnicul Toma Sark avea să moară.

Mulți așteptau cu nerăbdare clipa aceea, nu fiindcă ar fi dorit răul conducătorului lor, ci fiindcă Domeniul avea nevoie de o mână forte. Erau ani de speranțe și amenințări. Vizitatorii și bunurile aduse de departe, dar mai presus de acestea, ideile străinilor, sfărâmau vechile certitudini. Tot mai des, localnicii contestau suzeranitatea Ostrovului Ceresc, în vreme ce tinerii aerogeni începeau să se întrebe dacă nu cumva aceștia aveau dreptatea de partea lor. Geeanismul își găsea tot mai mulți adepți, iar implicațiile acestei doctrine erau revoluționare, ceea ce implica un dezacord acut cu aceia care își păstrasera credințele tradiționale, existând chiar și riscul unui eventual război civil, care ar fi sfârșit Domeniul. Dincolo de Pynny, zheneneralul Espayn-ului își lungea încă rănila după înfrângerea suferită în Italia, dar, între timp, își reconstruia puterea, așteptând o nouă ocazie. Unele dintre triburile de dincolo de Rhin, ieșind din anonimat, duceau tratative pentru a întemeia o confederație, a cărei putere avea să fie considerabilă, cumpărând, în același timp, arme, din străinătate. O nouă Epocă a Izolării era improbabilă; economia devenise mult prea dependentă de comerțul extern și, deci, de cele ce se întâmplau de jur-împrejurul planetei. Iar, în ultima vreme, ofițerii din spionaj primiseră o veste sinistă de la omologii lor maurai...

Și iată că, fără de veste, Talence Donal Ferlay murise.

Clanurile îl onorară în cea mai mare măsură care le stătea

în putință. Însoțit de o escortă militară, înfășurat în Tricolorul Îndepărtaților săi strămoși, trupul său neînsuflețit fu purtat sus, pe Ostrovul Ceresc. Toți seniorii care reușiseră să vină se aflau acolo, pentru a-l întâmpina. Locurile de onoare din preajma sa reveniră însă familiei apropiate. Rosenn, soția sa, și Catann, mama fiului său, stăteau alături, rugându-se, cea dintâi în franceză, cea de-a doua în brezhnegg, și amândouă, în engleză. Iern îi conduse pe purtătorii sicriului pe culoare, purtând un steag în bernă; în urma lor, înaintau cei din gardă, cu capetele plecate, în ritmul lent al tobelor. Muzica din camera funerară era mai blândă și, după ce i se aduseră ultimele omagii, căpitanul Toma citi cuvântul de adio. Apoi sicriul lunecă dincolo de o ușă de oțel pe care era gravat cel de-al douăzeci și treilea psalm. Laserele sclipiră, albe, și un chepeng purtând o inscripție menită amintirii sufletului se deschise: cenușa lui Talence Donal Ferlay se împrăștie în cele patru zări, purtată de vânturile din înaltul cerului.

...După încheierea slujbei de pomenire, seniorii se întâlneau. În ciuda celor numai douăzeci și șase de ani ai săi, Iern fu primit în rândurile lor. Nu era doar un alt gest de respect față de tatăl său. Puterea de a vota în problemele Domeniului, de a servi drept mediator și judecător nu se acorda chiar atât de ușor, căci nici un clan nu avea dreptul să aibă mai mult de un senior la sută de oameni. Seniorii mizau însă pe faptul că Talence Iern Ferlay era un tânăr puternic, inteligent, deși nu foarte profund, puțin frivol, poate, dar responsabil, un personaj foarte iubit, nu doar de către aerogeni, ci și de către supușii din Brezh, Dordoyne și chiar de mai departe. Era de dorit ca el să devină membru al Consiliului. Curind, avea să se dovedească, poate, a fi cea mai bună alegere pentru funcția de căpitan.

Castelul din Valdor fusese, dintotdeauna, izolat. Aflat la granița sudică a Domeniului, fusese înălțat, inițial, ca bază pentru milițiile care îi împiedicau pe jefuitori să coboare din Pynny către fermele și orașele aflate la poale. Cu timpul, acești barbari fură pacificați și civilizați, până când Eskual-Herria Nord se organiză ca stat. Dar regiunea aceasta muntoasă nu putea hrăni

decât o populație mică, trăind din ciobănit. Localnicii, răzlețiți printre munți și văi, păstrau legătura mai degrabă cu vecinii de dincolo de graniță, din Espayn, decât cu gasconii aflați la nord. Pe măsură ce espaynienii își reveneau cât de cât, tinzând către un nivel de trai mai ridicat, se înviorase și comerțul, însă negustorii preferau căile mării, celor din trecătorile munților. Cu excepția vremurilor de război, Valdorul găzduia rar vizitatori, și cei mai mulți dintre castelanii acestei proprietăți a clanului Talence nu își petrecuseră aici decât acel minimum de săptămâni obligatorii în fiecare an. Și mai puțini se străduiau să învețe limba localnicilor, o limbă grea, care nu era înrudită cu nici o altă limbă din Uropa. Preferau să folosească interpreți atunci când aveau de-a face cu o persoană care nu cunoștea nici angley, nici francey.

În ambele privințe, Jovain Aurillac constituia o excepție. Ba mai mult, nutrea un interes veritabil nu numai pentru bunăstarea slujitorilor săi și a aparținătorilor acestora, ci și în privința traiului celor din satul vecin și a fermierilor de prin împrejurimi. Iată de ce aceștia îl plăceau și i se adresau ca unui adevărat conducător. Aceste legături se întăriră după ce el petrecu un an întreg la această reședință, care îi plăcea, se pare, nespus de mult. Localnicii auziseră că motivul izolării sale l-ar fi constituit un anume bucluc în care intrase, dar resentimentele lor nu îl vizau pe el. Dacă nu el, cine altcineva ar fi mers la Tournev ori în lleduciel pentru a vorbi în numele lor? Guvernul țării lor era compus din magnații locali, care își vedeau numai de propriile interese, iar regele avea un rol mai degrabă decorativ.

Chiar și lleduciel era aici aproape o legendă, căci nu putea fi zărit decât dacă te urcai în vârful vreunui munte. Ce făcuseră cei de-acolo pentru eskualduni? murmurau mulți dintre țărani. Nimic bun: îi târâseră doar în războaie împotriva fraților din lberya! Răspândirea credinței geeane în rândurile lor avu drept rezultat sporirea suspiciunilor față de aerogeni, așa cum și în Franceterr, răspândirea ideilor străine ducea la noi concepții despre viață. De la înălțimea lor, clanurile ar fi făcut bine să bage de seamă că fiecare eskualdun trecut de doisprezece ani își avea propriile arme și știa să le folosească!

Înainte de a se prezenta la întâlnirea cu ofițerul din Espayn, Talence Jovain Aurillac își petrecu câteva clipe într-o încăpere din turn, în fața unei ferestre deschise. În sfârșit, se hotărâse să facă un lucru înspăimântător — sau Faylis fusese cea care hotărâse în locul lui? – și spera că Geea avea să îi acorde mai întâi un crâmpoi din nemăsurata Ei pace.

Vara era pe sfârșite în înaltul Prynnylor. Vântul care bătuse peste noapte adusese cu sine o coroană de nea pe fruntea muntelui și răcorise aerul. Iarba mai dinspre poale începuse a se ofili, iar frunzele stejarilor răzleți se îngălbeniseră. Valea era încă verde, dar grânele începuseră și ele a păli, și erau gata de seceriș, iar apele râului căpătaseră culoarea oțelului. Din locul unde se afla, vedea vreo două case, scunde, sub acoperișurile de paie, și din coșurile lor se ridicau vălătuci de fum. Ceva mai aproape, pe pajiștea din fața castelului, păștea o turmă de oi, uimitor de albe, în lumina aurie a soarelui. Ciobănița care le păzea cânta din fluier; îi auzea când și când notele mai joase. În rest, percepea doar adierea vântului și încordarea propriului său trup.

Fac ceea ce e drept, căci în felul acesta slujesc cel mai bine Forța Vieții, declară el. Da, îmi slujesc și interesele, dar acestea sunt onorabile, căci sprijină evoluția. Pentru a salva femeia pe care o iubesc, din suferință, pentru a fi din nou alături de ea, ca ea să-mi dăruiască fii și fiice. Pentru a salva Domeniul din mizeria în care se zbate, conducându-l pe căile înțelepciunii și a cunoașterii Geei, pentru a face din Ostrovul Ceresc o rază de lumină pentru întreaga spiță umană.

Degetele i se încleștară. Oare chiar cred toate acestea? N-am avut niciodată o adevărată viziune. Convertirea mea a fost una intelectuală, în momentele în care încercam să găsesc o rațiune pentru grozăviile la care fusesem martor. Zdrențărosul, lacomul și vicleanul unchi Mattas trăiește mereu experiența Unicității Vieții. În el, aceasta e extaz; în alții pe care i-am întâlnit, era o liniște adâncă; însă, în toate cazurile, cel care vede, care are o viziune, transcende dincolo de sine. Iar noi, cei ca mine și ca Faylis, rămânem veșnic în închisoarea propriului nostru eu. Uneori, privind prin telescop spre nebuloasa Orion, unde sori și lumi noi se nasc în vreme ce privesc, mă simt pe-aproape, dar niciodată nu reușesc să am o viziune.

Ei bine, dac-aș putea pregăti calea copiilor mei...

Un zgomot de pași îl readuse la realitate. Se întoarse. Soția sa intrase în încăpere. Se opri la jumătatea distanței dintre el și ușă. Se cercetară din priviri.

Ea îi păru a fi o nălucă, cu rochia-i albă, cu parul strâns într-o eșarfă imaculată, cu tenul palid, caracteristic celor din familia Ayson a clanului Lundgard. Ochii ei enormi erau unica pată de culoare.

— Te căutam, spuse ea, într-un târziu, atât de încet, încât el abia o auzi. Poți să-mi acorzi câteva minute?

— Am o întâlnire chiar acum, îi răspunse el. Problemele tale nu mai pot aștepta?

— Nu, oftă Irmali. Aproape toate problemele noastre pot să mai aștepte, dacă așa stau lucrurile, dar ceea ce vreau să-ți spun acum are de-a face tocmai cu întâlnirea ta.

Jovain se simți nelalocul său.

— Ce vrei să spui?

— Obişnuiesc să privesc cu atenție oamenii, spuse ea. Bărbatul care a venit să discute cu tine despre un acord de negoț cu compania sa... Nu e un negustor espaynian de rând. Nu, umblă ca un militar de carieră.

— Hmmm... Am auzit că... ar fi făcut parte din armată. Și ce-i cu asta?

Ea porni către el, dar se opri îndată, de parcă s-ar fi temut să își atingă soțul. Poate chiar așa stăteau lucrurile. În mod evident, trebuise să se pregătească îndelung pentru această discuție. Își încleștă pumnii, înfigându-și-i în șolduri.

— Jovain, îi spuse, faptul că nu reușesc cu nici un chip să mă împac cu geeanismul tău nu înseamnă neapărat că sunt proastă. Văd, gândesc și pun faptele cap la cap. De un an, dacă nu mai mult, te-ai implicat în niște corespondențe despre care nu vorbești nimănui. Am observat însă de unde-ți vin scrisorile. Mesagerii au plecat și-au venit mereu în tot acest timp, și mi-am dat seama, după accent, după haine, după alte o mie de semne, de unde anume vin. Comunicarea prin radio ar fi mai ieftină și mai simplă, dar n-ai folosit-o decât pentru comunicațiile de rutină. Ai, se pare, altceva de discutat, ceva ce nu vrei să fie cunoscut. Și-apoi, Jovain, eu te cunosc. Oricât de mult ne-am fi îndepărtat, te cunosc bine.

— Și ce-ți închipui că fac? izbucni el.

— Nu pot să-ți dau un răspuns exact, zise ea, dar mă tem

că e vorba de un complot politic... Iar cel cu care te întâlnești acum e un agent străin... Oh, Jovain, te rog n-o face!

O pală de vânt se strecură înăuntru, răvășindu-i părul, pătrunzându-i prin veșminte: vântul viu al Geei. Sorbind din el puterea de care avea nevoie, o înfruntă, cu fruntea sus:

— Da, particip la niște negocieri confidentiale, dar îți jur că nu vor leza în nici un fel interesele Domeniului. Nu sunt un trădător. Dacă tu însă crezi că sunt, datoria ta este să mă denunți Ostrovului Ceresc.

Ea făcu un pas înapoi.

— N-aș putea face așa ceva, gâfâi ea. Te iubesc. Dar mă tem... Pentru tine, pentru copiii noștri...

Acum, el își permise să se apropie de ea, apucându-i mâinile într-ale sale (cât de reci îi erau!), și îi zâmbi. Ea mirosea a trandafiri, parfumul acela care îl fermecase în primele zile ale căsniciei lor. Se grăbi să o liniștească.

— Irmali, draga mea, e vorba, într-adevăr, de ceva complicat, și n-am să neg că vizează îndreptarea unui mare rău care ne-a fost făcut. Nu-ți pot spune mai multe, nu acum, nu încă. Dar fii de partea mea, Irmali, și răbdarea îți va fi răsplătită. O sărută scurt, gustându-i buzele sărate. Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Fii de partea mea!

O lăsă acolo, știind că nu avea să plece până când nu-și va fi sfârșit plânsul de una singură, nevăzută de nimeni. *Zhesu-Crett!* mormăi el în sinea lui. *De n-ar fi chiar atât de cicălitoare!* Coborând, cheful îi revenea. *Nu, sunt nedrept. E curajoasă, dovadă încăpățânarea cu care îmi opune, de ani de zile, credința ei nestrămutată. Măcar de-aș putea fi cinstit cu ea!*

Zâmbi fugar. "Ipocrizia e vaselina care unge osiile societății!", remarca odinioară Mattas, acompaniindu-și afirmația cu un râgâit tunător. Mă întreb dacă un ucheny mai solemn, mai puțin pământesc, m-ar fi putut atrage înspre filozofia geeană. Asta, având în vedere că eu sunt, în aceeași măsură, un om de acțiune și un idealist... Ah, de-aș fi reușit să-l ucid pe Iern Ferlay în vreme ce ne duelam cu aripile solare! Eșecul meu a costat-o pe Faylis încă un an în compania lui. Și va mai dura o vreme... Dar acum îi pregătesc eliberarea. Azi vom face un pas important înainte, către reîntâlnirea noastră, Faylis, Faylis.

Mă întreb dacă voi îndrăzni vreodată să-ți mărturisesc că

lern spunea adevărul despre întâmplarea aceea? Probabil că nu. Te iubesc prea mult, pentru a-ți impune o lovitură fără rost. Iar iubirea face parte din Forța Vieții.

Casa scărilor dădea într-un coridor împodobit cu tapiserii și trofee de vânătoare. Servitorii întâlniți în cale făceau plecăciuni adânci, și Jovain nu uită să le răspundă, înclinându-și capul și zâmbind. La un moment dat, îl întâlni pe Mattas Olvera.

Aproape se ciocniră, de fapt. Cel mai vârstnic era, ca de obicei, după-amiaza, beat. Cu burta enormă ascunsă de o robă plină de pete de mâncare și duhnind a sudoare înăcrită, ținea în mână o sticlă de vin și se bălăbănea, sughițând și mormăind fragmente dintr-un cântec de petrecere. Mutra grasă îi lucea de transpirație, iar nasul borcănat părea un felinar roșu. Barba cenușie, neîngrijită, îi cădea până la jumătatea pieptului, ascunzând privirilor semnul de jad care îl vădea drept clarvăzător — prorok — și, totodată, ucheny – învățător al adevărului. Acesta insistase însă, încă din prima zi, când se ivise aici plin de colbul drumurilor Iberiei, asupra faptului că Geei nu-i păsa de formalități. Ea nu era o zeiță, Ea exista, pur și simplu, iar oamenii puteau căuta să-i găsească unicitatea prin orice mijloace credeau de cuviință.

— Ohohoo! mugi el, aruncându-și brațul pe după grumazul castelanului. Ne întâlnim la timp, nu-i așa, prietene? Tu, în drum spre mica ta conspirație, iar eu, spre servitoarea mea cea nurlie. Distracție plăcută!

Chiar și după numeroșii ani pe care și-i petrecuse aici, francey-ul său rămăsese la fel de atroce.

Jovain se dădu un pas înapoi, iritat

— Îți cer iertare, sabio! rosti el, alegând cu grijă titlul cu care i se adresa. Da, am o întâlnire. O întâlnire de afaceri, mai exact.

Încerca, în felul acesta, să-i atragă atenția asupra discreției necesare. Mattas fusese și el implicat, încă de la început, în calitate de om de legătură al lui Jovain, cu rețeaua de adepți care se întindea din Iberia până dincolo de Ocean, în Merica, mai presus de guverne, națiuni sau rase, rețea care avea drept unic țel slujirea Geei. Apostolul recunoștea cu dragă inimă că, în alte privințe, n-ar fi fost de nici un folos; n-avea chemare spre politică; vocația lui era să explice că viața e una și să-i ajute pe cei care-i dădeau crezare să intre în inefabila comuniune. În

rest, afirma el, viața ne e dată ca s-o trăim. Jovain îl invidia uneori.

Vreme de o clipă, ochii mici ai ucheny-ului îl priviră țință, cu precizia unei puști, și Jovain se întrebă cât de beat era, în realitate. Cu glas scăzut, îi spuse:

— Castelanule, atât geologia, cât și istoria ne arată ca vin clipe când evoluția ia o altă direcție, cu totul nouă, spre bine sau spre mai rău. Se prea poate ca ceasul de față să fie dintre acestea. Și dacă așa e, atunci, fie să fie spre împlinire!

Apoi izbucni în râs, slobozi un vânt sonor și trase o dușcă din sticlă. Urându-i toate cele bune gazdei sale, își continuă drumul, clătinându-se.

Jovain porni mai departe.

Yago Dyas Garsaya îl aștepta în încăperea dinainte stabilită. Era un bărbat mărunțel și bărbos, înveșmântat în bluza de in și pantalonii strimți specifici unui burghez așezat din centrul Espayn-ului. Însă, după cum remarcase Irmali, se purta exact așa cum ar fi fost de așteptat din partea unui militar, ceea ce și era, de fapt. Când Jovain își făcu apariția, se ridică în picioare, rămânând țeapăn, ca-n poziție de drepti. În fond, cel cu care se întâlnea avea șanse să devină viitorul căpitan al Domeniului.

— Bună ziua, domnule, salută el într-un francey impecabil, purtând intonația specific gasconă.

— Vă salut Vă rog să luați loc. Pot să vă ofer ceva?

Jovain îl servi cu țigări și coniac, deși el însuși era împotriva fumatului. Dar oaspetele său merita mai mult decât curtoazia obișnuită. Era el însuși un membru al clanului Talence, iar Dyas Garsaya era purtătorul de cuvânt al zhenerealului din Espayn.

Nu trecură decât câteva minute, și Garsaya trecu direct la subiect, fără vreo introducere:

— Cât de serios vorbiți, în privința loviturii propuse?

Jovain avu nevoie de întregul său curaj, pentru a-i răspunde la fel de direct:

— Sunt sută la sută convins de reușită. M-am străduit cât am putut să dau explicațiile necesare, dar dați-mi voie să le recapitulez, pentru dumneavoastră, pe scurt. Apoi, dacă veți considera poziția mea ca fiind rezonabilă, vom putea trece la discutarea aspectelor practice. Sorbi o gură de alcool, încălzindu-și gâtulejul, înainte de a trece la subiect. Aparțin

Domeniului Ostrovului Ceresc. Vă rog să mă înțelegeți, loialitatea mea se îndreaptă în această direcție. Pentru ea, am luptat, am căpătat răni, mi-am riscat viața – fiind tot timpul nesigur de ce trebuia să trag tocmai în oamenii dumneavoastră. Mai târziu... Poporul dumneavoastră este, în mare măsură, geean, iar eu am început să mă gândesc din ce în ce mai des la un nou ciclu al civilizației lumii... Dar n-avem timp acum, să declamăm sloganuri. Îl cuprinse furia, și mâna i se încleștă pe brațul fotoliului. Un fapt e cert: Talence Donal Ferlay e mort. Era evident, pentru toată lumea, că el avea să fie urmașul lui Toma Sark în scaunul de căpitan. Dar clanurile s-au grăbit deândată să îl înalțe pe fiul său Iern la statutul de senior, și sunt zvonuri că acest tehnocrat întârziat mintal ar putea să fie cel ales... Înghiți în sec. Tocmai fiindcă sunt unul dintre dușmanii săi personali, sunt de părere că ar fi nimerit să acționez acum, în folosul Geei Și ura poate fi o unealtă a Foiței Vieții, nu-i așa?

Dyas Garsaya încuviință.

— Bănuiesc că așa e, spuse el. Vă dați seama, eu nu sfiit adept Sunt ofițer în slujba zhenetalului meu. Desigur, am fi încântați să știm că viitoarea conducere a Domeniului va fi mai favorabilă scopurilor legitime ale Espayn-ului, față de cele de până acum. Dacă, în plus, guvernul acesta ar fi geean... Într-adevăr, acesta ar putea fi nucleul unei civilizații a viitorului! Trase cu sete din țigară. Prea bine, spuse el. Să discutăm acum chestiunile practice. Nimeni nu poate ști cu siguranță cum vor decurge lucrurile. În acest moment, un candidat mai puțin controversat decât Ferlay ar putea fi imposibil de înlăturat Dar în cazul în care ar apărea o asemenea eventualitate... Veți avea nevoie de arme. Espayn nu vi le poate furniza direct. Dacă nu altceva, spionajul Ostrovului Ceresc ar afla că producem mai multe decât folosim, le-ar lua urma și ar afla unde sunt trimise. Avem însă legăturile noastre în Yuan, în Merica... Acestea ar putea foarte bine servi drept intermediar, aranjând și transportul... Mă înțelegeți? Iar munții aceștia sunt un loc ideal pentru a vă antrena oamenii, cu cea mai mare discreție... Da, trebuie neapărat să stăm de vorbă în amănunt, domnule.

Jovain își umflă pieptul, cu gândul la gloria viitoare.

„Frunză-de-Viță, o, frumoasa mea Frunză-de-Viță, toarnă-mi razele de soare

Din sticlele în care-au fost închise, în amintirea verilor de mult trecute, a apusurilor alungate de îngheț,

Din podgoriile unde ciorchinii s-au împurpurat,

Îndulcindu-se, precum sărutul dat de-o fată unui băiat

La o răscruce...

Să coste cât o costa!

Aldebaran nu e atât de roșu-ntre Hyade,

Precum e vinul rubiniu ce-mi încălzește inima.

Nici aurul soarelui nu strălucește-atât de alb,

Pe mărire-nghețate,

Cum strălucește acela ce mi-l torni acum.

Să bem, până când vremea veni-va să plecăm!"

— ...din nou, muzele și-au adus prinosul, încheie Plik.
Stoarse un ultim acord distorsionat din mandolină, pe care o aruncă deoparte, apoi: A fost destul! Ba chiar prea mult.
Umple-mi din nou paharul, vrei, iubito?

Așezată în fața lui, Sesi îl privi surprinsă, la fel ca și cei patru mușterii așezați la masa de alături: un marinar, doi muncitori și un țăran venit la piață. Aceștia, împreună cu poetul, erau singurii clienți aflați, în acel moment, în Pey-d'Or. Deoarece nu se aștepta la prea mare aglomerație până ceva mai târziu, când oamenii aveau să-și termine cina, iar patronul urcase la etaj, ca să mănânce și el.

— De ce te-ai oprit? îl întreabă crâșmărița. E un cântec frumos.

— E pueril, pufni angleymanul. E atât de banal, încât scârțâie. Zeița n-are nimic de-a face cu toate astea. Pur și simplu, n-am mai avut chef să îndrug banalități despre băutură și dragoste, când, de fapt, aș fi putut să beau liniștit și, poate, mai târziu, chiar să fac amor, deveni el impudic.

Sesi clătină din cap.

— Dar nu mie mi-era dedicat cântecul ăsta? Iar tu te-ai oprit exact la mijloc.

Plik oftă.

— Da, intenția mea fusese să îți aduc un omagiu, dar ceea

ce am cântat nu era demn de tine, iubita mea Frunză-de-Viță. Clătină din cap, plescăi din buze și se strâmbă. Ori poate că era, ceea ce ar fi și mai groaznic. Am să-ți compun ceva mai bun, îți promit. Ah, dar mi-ai putea oferi ceva mai multă inspirație, scumpo. Ce-ar fi să începi cu niște vin de Burgundia?

— Fac eu cinste, Plik, se oferi unul dintre muncitori.

Vorbea în brezhnec.

— O, îți mulțumesc, Roparzh, îi răspunse poetul în aceeași limbă. Fă-o de vreo două ori, și probabil c-am să mă simt în stare să mai cânt un cântec, unul adevărat, cu sânge-n vine, de astă dată.

— Ce-ar fi să ne cânti unul în limba noastră? N-am prea înțeles ce ziceai în anglez. Ce-ai zice de "Balada banditului"? Se întoarse către tovarășii săi. Și vouă vă place, nu-i așa? Așa e, Koneg? Și lor le va plăcea, știu asta. Te-nviorază, vă spun.

Plik se gândi o clipă.

— E cam subversiv, asta e. În strofele sale lungi, celebra isprăvile amoroase și faptele de arme ale legendarului Jakez, cel care, în urmă cu cinci veacuri, condusese revolta țăranilor împotriva unui mestromor tiranic. M-aș îndoi că v-ar plăcea atât de mult, de n-aș fi auzit că toată lumea mârâie nemulțumită, și-n Kemper, și la țară.

Roparzh se scarpină gânditor în cap. Koneg scrâșni din dinți și spuse:

— Așa e. Știi cât de mult au crescut prețurile la mâncare? Și chiriile, și toate celelalte... Doar salariile noastre au rămas la fel. Și crezi că Liga noastră îl poate convinge pe maestrul de comerț să ni le crească? Nu!

— Ligile din oraș au făcut războaie... Începu fermierul.

— Nu vor merge până într-acolo încât să treacă peste capul mestromorului, făcând apel la sfinți, nu te teme.

— Iubiții voștri sfinți nu știu de plângerile voastre sau nu le pasă? îi zgândări marinarul.

Nu era primul din această încăpere care vorbea așa despre aerogeni, dar Sesi îi scoase limba, indignată, ceea ce îl făcu pe Plik să intervină:

— Nu e vina lor. Legea lor, prin tratatul de anexare, le interzice să se amestece în treburile interne ale statului. Dacă ar face-o, voi înșivă ați fi primii care ați sări cu gura, urmați de toate celelalte popoare din domeniu.

— Dar nu-i nici vina noastră, a agricultorilor, îl întrerupse țăranul. Ne-ar jupui și pe noi, dacă nu i-am putea ține la respect. Chiar și așa, noi nu-i putem împiedica să aducă grâne mai ieftine din sud, din afara Ar-Mor-ului. Vom fi ruinați, dacă nu reușim să ne luăm combine moderne, cu zece cai. Aveți idee cât costă așa ceva?

— Ah, dați-le dracului de ligi, bombăni marinarul. Dați-le naibii, pe toate. Vor fi fost ele de folos odinioară, când oamenii trebuia să se adune laolaltă pentru a face ceva, dar, la ora asta, e doar un jug sâcâitor pe capul vostru.

— Ideea asta, a jugului, are un oarecare farmec inefabil, remarcă Plik.

Sesi se ridică și plecă grăbită, să mai aducă vin.

— Cu ce ar putea fi ligile înlocuite? se interesă Roparzh.

— Cu nimic, îi răspunse marinarul. Aboliți-le. Aboliți și funcția de maestru de comerț, și orice altă funcție blestemată pe care am moștenit-o din trecut. Oamenii să-și câștige pâinea așa cum cred de cuviință, să înoate sau să se înece de unii singuri. Dacă vor să coopereze, n-au decât, dar să o facă datorită liberei lor alegeri, având oricând dreptul să se retragă.

Țăranul îl privi cu o uimire crescândă. Orășenii, care mai avuseseră de-a face cu asemenea idei, căzură pe gânduri. Sesi se întoarse, aducând paharul lui Plik, umplut cu vin. Acesta sorbi îndelung din el.

— Nimeni n-ar ști pe cine se poate bizui, spuse Koneg după o vreme.

— Așa fac în Merica sau, cel puțin, în Uniunea de Nord-Vest, îi replică marinarul. Și merge, credeți-mă. N-am văzut cu ochii mei, nici nu sper să ajung vreodată atât de departe, dar am stat de vorbă cu marinari de prin părțile acelea, care au ajuns până aici...

Ușa din capul scărilor se deschise. O boare de aer rece risipi fumul adunat în tavernă. Afară ninge și seara prinsese a coborî. Lampioane colorate străluceau de-a lungul străzii, ca în întregul oraș, de altfel, căci mai rămăseseră doar trei zile până la solstițiu.

Două persoane coborâră treptele, închizând ușa în urma lor. Pălăriile și mantalele le erau pline de zăpadă. Plik se holba o vreme la cei nou-veniți, după care exclamă:

— Vorbim de-un as, și uite chinta roială! A sosit și

autoritatea absolută în persoană, dacă mai vreți să vă continuați dezbaterea despre Uniunea de Nord-Vest. Se ridică, lung și slăbănog, și schiță o plecăciune. Bun venit, doamnă și domnule, spuse el, în angley. Veniți să beți cu noi. Sunt convins că asta aveți de gând să faceți, dar asta nu mă poate împiedica să vă invit.

Perechea se apropie.

— Mii de mulțumiri, îi răspunse bărbatul într-un francey fluent, marcat de un ușor accent. Nu e oare această limbă preferabilă pentru restul grupului? Se cuvine ca străinii să fie politicoși.

Ajunse lângă masă și se opri. Era un bărbat scund și mai degrabă urât, cu nas îngust ca un cuțit, cu ochi înghețați, cu barba scurtă, cenușie. Avea dinți neîngrijiți. Veșmintele îi erau greu de descris, ca și cele ale însoțitoarei sale. Atenția bărbaților se mută îndată asupra femeii, și nu numai fiindcă priveliștea unei femei în pantaloni era destul de rară pe-aici. Era înaltă, blondă, tânără și frumoasă, și ceva în atitudinea ei exprima fermitate, deși încă nu apucase să rostească o vorbă.

Rămas în picioare, gesticulând larg cu paharul în mână, Plik începuse să facă prezentările:

— ...Iar aceasta este adorabila Sesi, al cărei nume adevărat este, eu am decretat, Frunză-de-Viță, și ea este gata să vă servească. Ce doriți, dragi oaspeți? Comandați orice, plătesc eu, dacă nu cumva tovarășii mei vor dori să-și aducă modesta contribuție. Nu avem parte de vizita unor înalți ofițeri din Uniunea de Nord-Vest în fiecare zi, în taverna noastră preferată. De fapt, s-a mai întâmplat vreodată așa ceva? Nu. Așadar, în numele conducerii, vă urez bun venit.

Bărbatul zâmbi cu un farmec surprinzător și li se alătură, făcându-le semn cu mâna.

— Numele meu e Mikli Karst, spuse el.

— Sunt Ronica Birken, îi informă femeia. Domnule, dumneavoastră sunteți poetul despre care am auzit?

Francey-ul ei era acceptabil.

— Din când în când, mai leg și eu câte o rimă, două, îi răspunse Plik.

Cei doi se așezară la masa lui, și Sesi le luă comanda, „tot ce vrei tu, frumoasa mea, în limita acestei pungi cam ușurele”.

Mikli Karst scoase la iveală o tabacheră, servindu-i pe cei

din jur cu țigări, dar aceștia îl refuzară. Plik o rugă pe Sesi să îi aducă pipa sa de lut. Karst își aprinse o țigară, folosindu-se de o unealtă cu benzină care suscită numeroase comentarii din partea celor prezenți. Apoi, oaspetele trase din țigară și întrebă, vădit mirat:

— De unde ați știut cine eram și de unde veneam? Nu credeam că norrmennii sunt chiar atât de des văzuți prin Uropa.

— Aaa, dar știam că o navă din țara dumneavoastră a sosit în port cu două zile în urmă, le explica Plik. O navă impresionantă, domnii mei, adăugă el, pentru țăran și Sesi. Ar trebui să o vedeți, câtă vreme se mai află aici. E un catamaran gigantic, cu patru catarge, având la bord chiar și un avion. Privirile i se mutară din nou spre cei nou veniți, îndeosebi spre Ronica. Destui membri ai echipajului au trecut ieri pe-aici. Cântam, și se pare că lor le-a plăcut. Îndrăznesc să cred că de la ei ați auzit vorbindu-se despre mine și ați venit imediat ce ați putut, nu?

Ronica încuviință.

— Așa e. Îmi plac cântecele frumoase. Și poate c-ați vrea și dumneavoastră să auziți câteva de-ale noastre.

— Cu siguranță, deși nu știu dacă voi fi în stare să descifrez versurile. Plik scoase din buzunar o punguță cu tutun și începu să-și umple pipa. Dintre oamenii dumneavoastră, doi reușesc să se descurce cât de cât în angley. Mi-au spus că ați venit aici direct din Espayn-ul de Nord și-ați zăbovit în portul Bylba vreme de trei săptămâni, înainte de a veni înapoi. Nu știau prea bine de ce. Ne puteți lămuri dumneavoastră?

Mikli ridică din umeri.

— Ne aflăm într-un fel de misiune diplomatică, spuse el. Eu și însoțitorii mei am avut treburi în interiorul Espayn-ului. Cei care vor să ne vadă nava, aici, în Kemper, n-au de ce să se grăbească, fiindcă va sta ancorată aici mai multe luni, în vreme ce echipa noastră va avea multe de făcut pe teritoriul țării dumneavoastră. Unele dintre afacerile noastre se referă la comerț, la tarifele vamale, de exemplu, iar altele privesc interese comune. Regret că nu mi-e îngăduit să spun mai multe.

Nimeni nici nu aștepta așa ceva. Aristocrații din Domeniu nu obișnuiau să își ducă tratativele în public.

— În cazul acesta, replică Plik, sper că ori de câte ori treburile vă vor aduce prin Kemper, veți zăbovi și la Pey-d'Or.

Acum însă să trecem la lucrurile fundamentale ale existenței: să ne îmbătăm.

Fu o seară cu adevărat memorabilă, deși nimeni nu își amintea mare lucru despre cum se sfârșise. Câțiva își mai aminteau că, spre sfârșitul petrecerii, Ronica Birken urcase pe o masă, cu pocalul ridicat, și strigase ceva despre răsăritul lui Orion. Mikli Karst se grăbise să o reducă la tăcere. Nimeni nu știa despre ce era vorba. Străinii erau ciudați.

IX

Când iahtul său pătrunse în golf, Terai Lohannaso începu să strângă pânzele. La sfârșit, rămase câteva clipe cocoțat în vârful cmcetei, lăsându-se copleșit de priveliștea lumii.

Vântul bătea dinspre port, răcoros, purtând un iz plăcut de sare. Cerul era de un senin strălucitor, iar valurile păreau de safir presărat cu diamante și încrustat cu smaralde, acolo unde soarele le întâlnea crestele. Dar erau vii, mișcătoare, ca argintul viu. De-aici, de sus, le auzea vuietul și șuierăturile. Vigoarea lor i se transmitea, pătrunzându-l. Deasupra capului său, pescărușii se învârteau, țipând. În fața ochilor săi se desfășura panorama munților, de-a lungul țărmului întreg. Acolo, la poalele lor, era cuibărit orașul său. Culmile erau, în mare parte, împădurite, de un verde crud, de vară. Ici-colo, monotonia pădurii era întreruptă de un râu prăvălindu-se printre stânci, spre mare, ori de vreun câmp cultivat, pe o terasă, gata de seceriș. Deasupra munților, spre apus, nori albi lânzezeau, auriți pe alocuri de soarele gata să apună.

Terai strigă de încântare și, ridicându-se pe vârfuri, plonjă, lăsând în urmă nava. Străpunse apa ca o săgeată spre adâncimile mai reci, care, întunecându-se, treceau de la culoarea ambrei la cea a ametistului. Cu trupul întreg mângâiat de undele limpezi, înotă spre suprafață și văzu o formă lunguiață apropiindu-se. Hiti, delfinul familiei, îi însoțise toată ziua, jucându-se de-a v-ați ascunselea prin valuri și, cu fiecare salt, implorându-i să i se alăture, pentru a se juca.

Țâșniră la suprafață în același timp. Cel aflat la cârma navei, fiul cel mare al lui Terai, Ranu, făcu o voltă și iahtul îi

ocoli. Lângă el, cu o mână pe șoldul lui, se afla prietena sa, pe care o invitaseră să-i însoțească. Mezinul lui Terai, Ara, era și el lângă prietena sa, iar Mari, fiica mai vârstnică, își adusese iubitul actual. Erau supli și aveau tenuri arămii, strălucitoare, părul le era zburlit și erau sumar îmbrăcați ori chiar despuiați; în total, formau o privesc minunată, sprijiniți cu toții de balustradă. (Parapara, fiica cea mică, alesese să își petreacă această primă zi a vacanței la o petrecere pentru copii. Deși fără cuvinte, dăduse de înțeles că, la zece ani, era de ajuns de mare pentru a fi tulburată de atmosfera erotică pe care nu era îndeajuns de matură ca să o împărtășească.)

— Ehei! strigă Terai. Aruncați ancora și haideți să înotați!

Grupul aflat la bord schimbă priviri semnificative.

— Știi, tată, îi răspunse Ranu, ușor stânjenit, ne gândeam că ar fi mai bine să ne întoarcem. Ne gândeam să, ăăă... N-are importanță, dar am prefera să ne întoarcem.

Terai zâmbi. *La ce mă așteptam? La vârsta lor, opt ore petrecute pe mare, alături de cineva îndeajuns de bătrân pentru a fi socotit un moș, e mai mult decât suficient. A fost distractiv, dar acum ar avea nevoie de intimitate, pentru a face dragoste.*

— Cum vreți voi, le răspunse, făcându-le semn că nu se simțea jignit de refuzul lor. Eu mai rămân o vreme, voi însă luați-o înainte.

— Ești sigur, tată? îl întrebă Mari.

Terai înotă mai aproape.

— Draga mea, spuse el, pot să îi răpun la trântă pe amândoi frații tăi, în trei cazuri din trei; în plus, Hiti e aici și mă poate ajuta, dacă mă simt cumva obosit.

Pe deasupra, sunt încă în stare să îi ofer o mulțime de plăceri mamei voastre. Înainte de asta, aș vrea însă să mai înot. Am fost plecat prea mult timp.

Fusese plecat în calitate de membru al Colegiului Electoral, din partea tribului Uriwera. Regina era bătrână și sănătatea îi era șubredă; erau vremuri nesigure; era înțelept să se discute dinainte cine avea să fie onorat prin înălțarea pe tron. Puterile monarhului erau limitate, teoretic, însă, din punct de vedere practic, ele sporeau considerabil dacă deținătorul lor se pricepea să folosească cum se cuvine mana, forța morală oferită de funcția sa. Terai respinsese în mod repetat cererea sfatului bătrânilor de a reprezenta, ca magnat, tribul Uriwera în

Parlament. Nu numai că aceasta ar fi însemnat renunțarea la postul pe care îl deținea în cadrul Marinei, dar nici nu îi plăcea politica, nici măcar politica formalistă a consensului practică într-o societate conservatoare, cum era cea a maurailor. Simțise însă că datora acest serviciu tribului său, în plus față de ceea ce dăduse, și dădea în continuare țării sale, ca întreg.

Ranu rise.

— Ce-ai zice să încercam mâine trânta aceea? Bine, tată, am să duc eu nava la țarm. Știi, s-ar putea să nu ne întoarcem acasă pentru cină...

— Aș fi dezamăgit de voi, dacă v-ați întoarce, i-o întoarce Terai, în vreme ce barca îl lăsa în urmă, în hohotele de râs ale tuturor.

Sunt copii buni, gândi el. Nu cred că relațiile lor de acum au să dureze, cu excepția, poate, a celei dintre Ranu și Alisabeta, dar nu m-ar deranja să-i văd pe oricare dintre ei căsătorindu-se cu alesul ori aleasa inimii de acum. Tinerilor le place să exploreze totul, înainte de a se așeza la casele lor. Strâmbă din nas. Sunt altfel decât cei pe care i-am văzut, din păcate prea adesea, pe la oraș.

De ce oare? se întrebă, pentru a mia oară. Vor s-o rupă cu obiceiurile din deceniile trecute, maimuțăresc modele străine, fac mare caz de „corupția morală, care apare atunci când ținem lumea închisă în colivia unor instituții demodate” și, între timp, înrolările în Marină au scăzut dramatic, de-a dreptul alarmant... Da, Războiul Energiei a fost un șoc; mi-a arătat și mie că noi nu suntem îngeri. Dar trebuia dus până la capăt – nu-i așa? – dacă aveam de gând să lăsăm copiilor noștri o planetă curată și sigură, acelorași copii care, azi, se plâng de ceea ce am făcut... Și, Lesu Haristi, s-a sfârșit deja de douăzeci de ani!

Fornăitul lui Hiti îl readuse la realitate, smulgându-l din gânduri. Îi fu recunoscător pentru asta. Nu-i stătea în fire să-și macine nervii cu gânduri negre.

Împreună cu delfinul purcuse către golf. Numeroase vase erau ieșite în larg, iar echipajele care îl vedeau se apropiau puțin, pentru a-l saluta vesel. Ajungând deasupra unui recif, se scufundă, ajutat de tovarășul său, pentru a admira bancurile de pești multicolori și formațiunile coralifere. Nu putea rezista sub apă decât maximum trei minute, dar nu voia decât să-și readucă în memorie priveliștile superbe văzute în nenumăratele

scufundări efectuate cu echipament adecvat.

Ce minunat, misterios și proteic era acest Pământ... Și cât de sfâșietor de vulnerabil!

Puțin obosit, după ce ieși la suprafață, Terai încăleacă pe spinarea lui Hiti, parcurgând astfel ultimul kilometru care îl mai despărțea de debarcadere. Ajuns acolo, urcă la bordul iahtului său, acum pustiu, îmbucă în trecere o felie de șuncă, se șterse cu un prosop și îmbracă o cămașă și pantaloni, încălțându-se cu sandale. Soarele dispăruse, înghițit de norii de la apus, iar răcoarea îl determină să îmbrace mai mult decât un simplu sarong. Poate că vârsta începuse să-și arate colții și altfel decât prin firele cărunte ori ridurile mărunte.

Orașul nu era foarte mare, fiind construit în jurul bazei reprezentate de piață și de micile industrii locale. Asemenea, mai degrabă, locuitorilor unei insule izolate, decât n'zealannezilor moderni, membrii tribului Uriwera preferau să locuiască în case familiale răspândite pe un teritoriu imens, cultivând pe proprietățile lor o mare parte din cele necesare traiului și chiar pentru un troc avantajos. Cei ce se mutaseră aici din interior, lăsaseră munca grea în seama celor câțiva antreprenori locali.

Casele de lemn, decorate cu picturi sau sculpturi, se aliniau de-a lungul unor străzi largi, pavate cu cărămidă, care urcau panta muntelui. Era plin de copii și de animale, din verande se auzeau muzică și râsete, iar la taverna din piața centrală se dansa cu multă voie bună. Coroanele copacilor se arcuiau deasupra drumurilor: palmieri, kauri, matai și ulmi. Printre frunzele lor, păsărele ciripeau vesel. În fața fiecărei locuințe era plin de flori și de viță de vie, care umpleau amurgul de miresme ce se amestecau cu aromele ce răzbăteau de prin bucătării.

Wahines și kanakas se opreau ca să-l salute pe Terai. Mulți dintre ei vrură să-l oprească pentru a sta de vorbă, ori chiar îl invită în case, la un pahar, dar Terai se eschivă politicos. Abia aștepta să ajungă acasă, la soție, să o aștepte pe micuța Parapara să se întoarcă, să cineze în fața focului din vatră. Invitațiile însă îi făceau plăcere. Unele familii din protipendadă deveniseră, cu timpul, aproape străine de oamenii de rând, deși nu erau cu nimic mai presus decât cei din familia Lohannaso. Terai își administra cu pricepere proprietatea, era acționar principal în compania maritimă Bivolul Roșu, avea numeroase

misiuni în spionajul naval, și totuși reușise să nu-și piardă nici unul dintre prietenii din copilărie. Era mândru de asta.

Deși era destul de bogat, casa sa nu se deosebea prea mult de celelalte. E drept, domina un peisaj magnific, dar nu era mai mare; casele în care locuiau cei care lucrau pentru el aveau alături câte o mică fermă sau vreo crescătorie. Nimic nu era ostentativ, nici casa, nici dependențele care includeau grajduri și țarcuri, nici atelierul în care lui Terai îi plăcea să zăbovească din când în când. Avea acasă o colecție de obiecte aduse din toate colțurile lumii, dar nici chiar asta nu constituia ceva neobișnuit printre navigatorii din Federația Maurai.

Trecu pragul ușii din față, rămasă, ca de obicei, deschisă. Antreul era puternic luminat.

— Ei! strigă el. E cineva acasă?

Soția sa își făcu apariția. Se apropie de ea și o îmbrățișă, căci, deși trecuse de patruzeci de ani, Elena era la fel de ade-menitoare ca la început. Era înaltă, ca și el, iar șuvițele albe din păr erau asemeni valurilor mării, fosforescente în întuneric. Se născuse în familia Bowenu din tribul Te Karaka; se întâlniseră când Marina îl trimisese pe Terai să-și completeze studiile la școala de inginerie la care studia și ea. Deveniseră amanți imediat după aceea, își scriseseră atâta timp cât el luptase în Războiul Energiei, iar apoi, de îndată ce părinții reușiseră să semneze tradiționalul acord și să facă pregătirile necesare, se căsătoriseră.

— Mmmm..., îi mormăi el la ureche. Miroși a femeie. Apoi, simțindu-i încordarea, se dădu un pas înapoi și, ținându-și în continuare mâinile pe șoldurile ei, o privi în ochi, încercând să ghicească ce anume o frământa. Ceva nu-i în regulă, nu-i așa?

— Nu știu, îi răspunse ea. Ai primit azi un mesaj prin radio de la însuși Aruturu Haakonu. Ți-a transmis să mergi la el imediat, indiferent dacă îți convine sau nu. Terai se strâmbă, mușcându-și buzele. Mi-a spus că știa că ai fost plecat în calitate de elector și-i părea rău că te târăște din nou la datorie, continuă Elena. Altceva nu mi-a explicat. Dar mă îndoiesc că i-ar arde de glumă dacă situația n-ar fi gravă.

— Ai dreptate, încuviință Terai. Nu-i prea arde de glume, de când fiul său a fost ucis....Fie. Voi lua trenul mâine dimineață, din Napiri. Vrei să mă conduci la gară și să îmi aduci calul acasă?

— Sigur că vreau. Crezi că altcineva ți-ar face asemenea favoruri?

Zâmbind, îl mângâie pe obraz.

— Nu trebuie să pornim decât în zori ca să ajungi la timp, și vei avea timp destul să dormi în tren. Cât ești de obosit?

— Nici măcar pe jumătate din cât de obosiți vom fi amândoi, râse el.

Erau un cuplu de marinari de modă veche.

2

Majoritatea clădirilor din Wellantoa erau solide, construite din piatră, cărămizi și țigle, vărute ori zugrăvite în culori pastelate. Pe fiecare acoperiș se afla un colector solar. Nici aici, locuitorilor nu le plăcea îngheșuiala. Colinele care dominau golful erau pline mai degrabă de parcuri publice și de grădini familiale decât de locuințe. Între diferitele puncte de interes se întindeau, din acest motiv, distanțe de kilometri întregi. Puțini dintre localnici se simțeau însă stânjeniți de aceste distanțe, în ciuda reputației lor de pretențioși. La urma urmei, aveau la dispoziție biciclete, cai, trăsuri, tramvaie și, în majoritatea ocaziilor, propriile picioare. Climatul blând al zonei făcea ca plimbările să constituie o adevărată plăcere. Pentru cazurile de urgență, existau vehicule motorizate: taxiuri, ambulanțe, mașini de pompieri sau de poliție. Cheiul era aglomerat și zgomotos, la fel gara și zona fabricilor, însă, în general, era o comunitate liniștită.

Profilându-se pe fundalul Munților Tararua, Amiralitatea domina, prin înălțimea ei, o mare parte din oraș. La egală distanță, în capetele opuse ale aceleiași străzi, se aflau Palatul și Parlamentul. Ceva mai jos, dincolo de frumosul campus universitar, se înălța clădirea sobră a Muzeului Regal de Științe. Din clădirea Amiralității, se vedea până dincolo de strâmtoare, spre South Island. În acea zi însă, furtuna băntuia Marea Tasmană și ploaia răpăia neostoit, cufundând priveliștea într-o negură cenușie. Era o vreme prevestitoare de rele, ar fi spus superstițioșii.

Terai nu făcea parte dintre aceștia, dar nu reușea să își dea seama cu nici un chip de ce fusese chemat aici, care erau

motivele acestei urgențe.

Sus, aproape de tavan, emblema Corpului de Spionaj constituia una dintre puținele pete de culoare din încăperea vastă; imaginea ei, un vultur pe o stâncă, reamintea vizitatorilor răul pe care îl reprezenta acest ucigaș de oi. Singurele obiecte personale erau fotografiile fiului mort al lui Aruturu, Ruori, și cea a familiei rămase în viață, așezate, ambele, pe masa de lucru, un model la scară redusă al navei la bordul căreia ocupantul încăperii servise în Războiul Okkaidan, și o pereche de sulite pe care acesta le adusese din Africa, în vremea când lucrase ca agent de teren, încrucișate pe o panoplie fixată pe peretele din spatele său. Restul pereților erau acoperiți cu rafturi de cărți și fișete cu dosare, construite din lemn de esență tare, conform scopului precis căruia îi fuseseră destinate. Obișnuita imagine a Triadei lipsea. Șeful Corpului nu era un credincios al lui Tanaroa, Lesu și Nan; de fapt, nu credea în nimic, cum îi mărturisise lui Terai într-o clipă de relaxare; credea doar în efemeritatea omului, într-o lume, și ea, efemeră.

— Îți mulțumesc că ai răspuns atât de repede chemării mele, căpitane Lohannaso, rosti el în clipa intrării celuiilalt.

Își chemă secretarul și-i ceru să aducă ceaiuri. Apoi se interesă de familia lui Terai și petrecură câteva minute discutând despre șansele echipei locale de fotbal. Se pricepea de minune să se poarte cu subordonații. Rămânea același aristocrat din tribul Aorangi, pătruns de tăria și splendoarea muntelui.

Acum stătea sprijinit de masa de lucru lustruită, și singurul său ochi sănătos strălucea atât de intens, încât scotea în evidență și mai mult artificialitatea celuiilalt. Ochiul sănătos îi era cenușiu, părul și barba care îi cădea până pe piept erau albe, iar trăsăturile îi erau boțite și palide. Trăsăturile inglis ale strămoșilor săi erau dominante atât în spirit, cât și în înfățișare, gândi Terai.

Asta nu-l împiedica însă să fie plăcut la vorbă și să nu se grăbească să treacă la subiect. Concesia făcută de el temperamentului maurai lua forma unei discursivități didactice.

— Te-am chemat, căpitane, fiindcă ești unul dintre cei mai capabili agenți operativi pe care-i avem în această perioadă în care am avea nevoie de mult mai mulți oameni ca dumneata. Tu înțelegi pericolele prezentului mai bine decât supușii de rând ai

Maiestății sale. Lucrurile au mers prea ușor vreme de secole. Tu însă nu consideri hegemonia noastră ca pe un dat imuabil.

— Sunteți amabil, domnule amiral, mormăi Terai, căutându-și pipa prin buzunare.

Amiralul emise un sunet gutural care, cu indulgență, putea fi considerat drept un chicot.

— N-a fost tocmai amabil din partea mea să te aduc aici, când, de fapt, ai fi meritat din plin o permisie lungă... Cu atât mai puțin, pentru o misiune cum e cea la care mă gândesc. O misiune care, în primul rând, n-ar fi trebuit să existe niciodată.

— Chiar așa, domnule?

Privirea singurului ochi se aținti undeva, departe.

— Colegii noștri de dinaintea Prăbușirii n-ar fi putut fi luați prin surprindere, așa ca noi. În comparație cu ei, noi, ca oricine altcineva pe Pământ, suntem naivi, ignoranți, lipsiți de personal suficient, de echipament și de resurse. N-am avut inamici care să ne impună o anumită eficiență. Dar despre toate astea, m-ai mai auzit vorbind. Aruturu își îndreptă privirea pătrunzătoare spre Terai. Iată-ne, în sfârșit, în fața unui adversar care s-a gândit mult la ceea ce avea de făcut, prestând o grămadă de muncă de teren. Un adversar pe care ești, de departe, cel mai indicat ca să îl înfrunți. Terai ridică sprâncenele a mirare, așteptând. E în legătură cu călătoria ta în Laska de acum cinci ani, preciză Aruturu.

Terai se strâmbă.

— Misiunea aceea ar putea fi cu greu catalogată drept unul dintre succesele mele. Bănuiesc de mult timp că am fost tras pe sfoară și c-am fost norocos că am scăpat cu viață. Dovezi însă n-am găsit.

— Iar *eu* bănuiesc că ai ajuns mai aproape de o anume descoperire decât toți agenții pe care i-am trimis în zona aceea până atunci și de atunci încolo. Dimensiunile enorme și sălbăticia locului, faptul că acea societate e prea la întâmplare organizată, cu blestematele ei sălașuri, ne-au împiedicat să ne infiltrăm în măsura în care ar fi fost necesar... Mă rog... Ceea ce m-a făcut să mă gândesc la tine a fost un nume prezent în rapoartele pe care le-am primit: Mikli Karst.

Terai fu cât pe-acți să-și scape pipa din mână, dar o prinse la timp și începu să se joace cu ea.

— Mă surprinde, domnule amiral, că vă mai amintiți că între

mine și omul acela a existat o anumită legătură.

— Am o memorie excelentă, căpitane Lohannaso, și un sistem de regăsire a datelor și mai eficient. Nu m-ar mira însă ca propria dumitale memorie să se fi închețosat după un șir atât de lung de misiuni. Pe chipul lui Aruturu apăru un rânjete. Desigur, norrmennii te cunosc ca pe un cal breaz, astfel încât nu ne-ai mai fi de mare folos acolo, la ei. Ce-ai zice însă să-ți întâlnești adversarul pe un teren neutru, nou pentru voi amândoi?

Afară, vântul șuiera, ploaia ropotea pe pervazul ferestrei, iar din încăperea alăturată se auzea țâcănitul insistent al unei mașini de scris. Atmosfera părea cea a unui bal al scheletelor. Terați își aprinse pipa. Fumul îi zgârie cerul gurii cu aroma sa prietenoasă, familiară, aducătoare de înțelepciune.

— Spuneți mai departe, domnule, vă rog.

— Va dura o vreme, îl avertiză Aruturu. Voi fi nevoit să îți povestesc totul de-a-fir-a-păr. Agenții noștri operativi din Domeniu sunt mult prea puțini, în ciuda creșterii afluenței de vizitatori maurai în acea regiune. Sistemul bine dezvoltat de comunicații le ameliorează întrucâtva capacitățile, astfel încât sunt în stare să transmită regulat prin GRC. Terați recunosc abrevierea uzuală a radiocomunicațiilor codate, prin intermediul releelor stațiilor maritime ale Federației, răspândite în întreaga lume. Ni s-a raportat că o navă mare a Uniunii, dotată cu un avion, a ancorat într-un port al peninsulei vestice, pentru o durată nedefinită, continuă șeful. Înainte de asta, nava s-a oprit în Espayn. Ne-au fost transmise toate numele și datele care au putut fi aflate, iar cel al lui Mikli Karst se află în capul listei, fiind, se pare, conducătorul expediției. Scopul acesteia este încă un mister, cu excepția unor nu foarte clare "negocieri comerciale și diplomatice". Au sosit în urmă cu aproximativ două luni, după o escală la fel de misterioasă în Espayn. Karst se află arareori la bord, dar a fost văzut într-o mulțime de alte locuri, între care și la Tournev, principalul oraș al Domeniului. Mulți dintre membrii echipei sale n-au mai fost deloc văzuți la scurt timp după sosirea în port. Anumite zvonuri care mi-au fost transmise recent m-au pus pe gânduri, și de aceea m-am hotărât că n-ar strica să ne interesăm ceva mai îndeaproape de această expediție. Aceste zvonuri afirmă că niște străini au traversat ținuturile răsăritene ale Domeniului, au trecut Rhinul și și-au pierdut urma printre allemani. Se pare că sunt tocmai cei care

au dispărut de pe navă.

— Cum putem fi siguri că tocmai ei sunt aceia? vru Teraî să afle.

— Nu ne-am fi gândit la asta și, în mod sigur, nici ei n-ar fi inclus în rapoarte vreo descriere detaliată, dacă, întâmplător, conducătorul grupului aceluia n-ar fi fost o femeie ieșită din comun. *Asta* a dat naștere la multe bârfe, pe unde au trecut. Aruturu zâmbi din nou. Și norrmienilor li se întâmplă să greșească. Deși s-ar putea să nu fi avut de ales. Poate că, într-adevăr, femeia aceea s-a dovedit a fi cea mai bună alegere pentru sarcina respectivă, oricare va fi fost ea.

— Și ce anume credeți că pun la cale, domnule?

— E o greșeală capitală să faci presupuneri fără a te baza pe date concrete. Și totuși, am riscat. Trosni din degetele-i osoase. În primul rând, începu el, nimic din toate acestea n-ar fi fost posibil fără acordul unor înalți membri ai aristocrației Domeniului. Statele care compun acest conglomerat posedă o autonomie destul de extinsă, dar controlul este deținut de Ostrovul Ceresc. Controlul acesta a scăzut însă în ultimii ani. Altfel, n-ar fi fost posibil ca un grup de străini să își stabilească o bază și să călătorească după placul inimii, fără a oferi vreo explicație plauzibilă. Toate astea n-ar fi posibile, dacă n-ar complota cu unii dintre puternicii locali. În al doilea rând, Domeniul e plin de intrigi. Căpitanul său e pe punctul de a-și da obștescul sfârșit, ca și Maiestatea noastră. Dar Căpitănia Domeniului incumbă o autoritate mult mai mare decât monarhia noastră. La ea aspiră tradiționaliști, geeani și vreo duzină de alte cabale ale nemulțumiților. Dacă Uniunea de Nord-Vest reușește să instaureze un guvern care să îi fie favorabil, în detrimentul nostru, nu numai că vom fi eliminați de pe o piață de desfacere în expansiune, ci și operațiunile noastre europaiene, spionajul nostru ar fi, încetul cu încetul, strangulate. Iar norrmienii ar face ce-ar vrea... Ce fac femeia aceea și însoțitorii ei dincolo de Rhin? Caută oare materiale fisionabile? Ar putea fi acesta motivul pentru care norrmienii complotează cu aerogenii?

Teraî, deși nu era un laș, se simți străbătut de un fior. Ploaia de-afară nu era la fel de rece ca dușul înghețat pe care i-l servise Aruturu, dându-i aceste vești.

— Ei bine, domnule, am auzit și eu anumite șoapte răzlețe, dar mi se par... greu de acceptat. N-a răscolit Federația întreaga

lume în căutarea acelor relicve, scufundându-le apoi la loc sigur?

— Ba da, dar căutările alor noștri au fost relativ aleatorii în zonele sălbatice, la fel ca și în ținuturile devastate, și atunci s-a lansat ideea că ceea ce mai rămăsese putea fi confiscat pe măsură ce s-ar fi descoperit. Se pare că n-a funcționat tocmai conform așteptărilor, nu-i așa? Norrmenii au găsit combustibil pentru mai multe reactoare, fără prea mari dificultăți. Probabil c-a mai rămas destul, în focoasele nucleare nedescoperite încă. În plus, de curând... Deocamdată, e încă un secret și-am vrea să rămână așa, ca să evităm panica, dar avem dovezi și informații că cineva anume prospectează, în căutare de noi zăcămintе. Vei fi pus la curent și tu.

Declarația făcută pe un ton atât de calm îl atinse pe Terai ca o lovitură în stomac. Simți că i se face rău.

— Dar n-are nici un sens povestea asta! protestă el.

— De ce nu? îl întrebă superiorul său.

— Fiindcă... pe dinții lui Nan, pur și simplu, n-are sens!

Aruturu se lăsă pe spate, sprijinindu-se de spătarul jilțului.

— Motivează-mi, căpitane. Am măi discutat despre asta, dar cred că ai nevoie să-ți limpezești gândurile.

— Ei bine..., Terai trase din pipă, scoțând fum, ca o locomotivă. Era descumpănit, și mintea i se umplea de groază. Monstruozitățile pot fi distruse; înainte de asta, trebuie înțelese. Începu să gândească metodic. S-o luăm logic, spuse el. Să presupunem că un oarecare, să-l numim X, reușește să adune laolaltă o sută de kilograme de uraniu-235, de plutiniu sau altceva de genul ăsta. Să zicem că acest X apucă să facă și câteva bombe. Ce va face cu ele? Presupun că le va folosi împotriva noastră, *de vreme ce noi stăpânim Pământul*. Cum vor fi ele aruncate? O flotilă de bombardiere sau una de rachete? Ar fi ridicol. Lăsând la o parte lipsa de metal, de unde ar face rost de atâta combustibil? Câmpurile petrolifere se află în custodia fermă a industriilor chimice. Combustibilii sintetici depind prea mult de energia solară, iar pe asta nu poate conta. Nu poate construi o uzină adecvată, fără să trezească bănuieli, nici nu poate să lipsească populația de o cantitate atât de mare de energie, fără ca noi să observăm. Așadar, X poate doar să monteze o operațiune de infiltrare clandestină, transportând bombele cu ajutorul unor cargouri. Presupunând că poate

coordona o asemenea operațiune împotriva bazelor și avanposturilor noastre din întreaga lume, nu reușesc să îmi dau seamă cum ar fi cu puțință așa ceva, tot n-ar reuși să ne distrugă. Sântem prea răzlețiți; prea mult din puterea noastră vine de la sate și de la întreprinderile familiale. Ceea ce ar rămâne din flota noastră, după un prim atac, tot ar fi prea mult, ca el să poată învinge. Pe deasupra, cea mai mare parte a rasei umane ni s-ar alătura împotriva oricui ar încerca să provoace o a doua Prăbușire. Nu, domnule, dacă X este îndeajuns de nebun ca să încerce așa ceva, înseamnă că X nu reprezintă o adevărată amenințare.

Se opri, gâfâind după discursul mult prea lung. Vreme de câteva clipe, se auzi doar vuietul furtunii de afară.

— Sincer să fiu, spuse Aruturu, sunt întru totul de acord cu raționamentul tău. Un atac nuclear îndreptat împotriva noastră ar fi stupid. Nu putem însă ignora datele primite.

— Dar care *ar putea* fi motivul unei asemenea acțiuni? insistă Terai.

Aruturu oftă.

— Am petrecut nenumărate nopți de insomnie, încercând să răspund la această întrebare. X al tău ar putea încerca să construiască o centrală nucleară, ca norrmennii înainte de război. Dată fiind prohibiția impusă de noi, ar fi o absurditate. Ar trebui să fie ascunsă în fundul pământului, unde ar fi lipsită de orice utilitate industrială. Și-atunci? Ar putea fi o încercare de șantaj? Ori, contrar bunului simț și moralității, o adevărată tentativă de a doborî Federația? Oricare ar fi scopul urmărit, el ne este, în mod categoric, ostil, fiindcă noi suntem cei care am impus interdicția.

Terai nu făcu nici un comentariu. Nici nu era nevoie. Se puteau aduce argumente destule împotriva dreptului maurailor de a acționa ca paznici ai Pământului, dar nu se putea contesta faptul că energia nucleară, în orice formă și în orice scop ar fi fost ea folosită, implica și posibilitatea construirii de arme nucleare.

— Cine este X? continuă Aruturu. Probabil, Uniunea de Nord-Vest. Oh, nu neapărat în mod oficial. O întreagă națiune n-ar putea păstra un secret atât de infernal, mai ales în condițiile unei guvernări atât de dezordonate. Un consorțiu de sălaşuri, strâns unite, ar putea însă să o facă.

— N-ar trebui să-i lăsăm deoparte pe ceilalți, fu de părere Terai. Vă amintiți, domnule amiral, că și Beneghalul a făcut demult o încercare de acest fel.

— E-adevărat. Dar știi că, de atunci, ținem Beneghalul sub observație strictă. Cine altcineva ar putea fi? X trebuie să posede mijloace tehnologice avansate, ceea ce scoate din cauză marea majoritate a omenirii contemporane. Pe deasupra, cele mai multe națiuni ne sunt favorabile ori, în cel mai rău caz, supuse. În cazul Uniunii de Nord-Vest, suntem printre ei și îi împiedicăm să își îndeplinească visele lor cele mai dragi.

— Nici geeanii nu ne prea înghit, îi aminti Terai.

Aruturu încuviință.

— E drept Dar ți-i poți închipui despicând atomi? Ar spânzura pe oricine, chiar dintre ai lor, dacă ar încerca să o facă. Corpul nostru îi investighează, așa cum investighează fiecare posibil suspect, din Okkaido și până la Domeniu însuși. Dar hai să încetăm cu joaca. Avem un singur suspect principal. De fapt, și tocmai aici e buba, avem câțiva primi suspecti; dar grupul vinovat, sunt convins de asta în proporție de nouăzeci la sută, e din Uniunea de Nord-Vest. Sarcina noastră este să îi găsim, să le dovedim vinovăția și să îi sfărâmăm înainte de a fi prea târziu.

O vreme, tăcură. Se auzi din nou furtuna. Când amiralul vorbi din nou, o făcu aproape în șoaptă:

— Terai Lohannaso, nu-ți pot ordona să accepți această misiune. Gândește-te bine, mai întâi. Nimeni n-are să-ți reproșeze vreodată un eventual refuz. E o misiune singuratică și ar putea să te ducă la moarte. Iar tu nu meriți așa ceva.

Uriașul își încorda mușchii și voința.

— Dacă nu la altceva, domnule amiral, trebuie să mă gândesc la copiii mei și la copiii acestora. Accept.

Zâmbetul de pe chipul lui Aruturu avea, în sfârșit, o nuanță de căldură.

— În acest caz, te asigur că ți se va părea fascinant. Va fi cea mai mare provocare din câte ți-au fost adresate vreodată. Oamenii noștri aflați în domeniu nu sunt spioni, ci obișnuiții colecționari de informații; identitatea și însărcinările lor sunt cunoscute Ostrovului Ceresc. Îți cer să te duci acolo cu o misiune specială. Se prea poate ca norrmennii să nu caute nicidecum materiale fisionabile... Nu în Europai. Oricum, nu acesta le este principalul scop. Află ce se întâmplă și ia măsurile

care se impun. În acest scop, ai autoritate deplină de decizie.

— Ce înseamnă asta, mai exact, domnule? întrebă Terai, precaut.

— În principiu, ar trebui să ne informezi în legătură cu ceea ce vei afla, urmând ca Marina și Cabinetul să decidă ce e de făcut. Dacă nu vei avea posibilitatea să iei legătura cu noi, guvernul Maiestății sale va sprijini deciziile tale până la capăt. Ei, cei din guvern, au încredere în mine. Iar eu am încredere deplină în tine. Aruturu ezită o clipă, înainte de a încheia, vizibil stânjenit. În afara echipei obișnuite, vei avea un tovarăș care, cred eu, este de-a dreptul ieșit din comun. Crede-mă, știu ce spun. E, în parte, nepotul meu; într-un fel, un fel foarte ciudat...

3

Dacă vreunul dintre vechile canale Panama ori Suez ar fi fost restaurate – proiectele fuseseră abandonate din fașă, deoarece ar fi solicitat prea multe mașini și prea mult combustibil – sau dacă *Hivao* ar fi navigat cu viteza maximă, fără să-i pese de consumul de energie, ar fi putut ajunge la antipodi într-un timp mai scurt decât cele două luni care îi fuseseră necesare, în realitate. Vremea rea și vânturile potrivnice nu constituiau obstacole deosebite; în timpul ocolirii capului Horn, intemperiiile se alăturaseră aisbergurilor care se târau dinspre Antarctica, încetinind mersul navei. Mai târziu, când se îndrepta deja spre nord, nava avusese de înfruntat curenți în mare majoritate potrivnici. Asta însă dură doar până când pătrunse în Golf Stream, spre sfârșitul călătoriei.

Cei care pregătiseră călătoria prevăzuseră această lentoare. Într-adevăr, vasul monococă fusese ales pentru capacitatea mare de transport și pentru stabilitatea sa, nu pentru viteza deloc ieșită din comun. Membrii Corpului aflați la bord aveau mult de studiat, în mod intensiv.

Se îndreptau spre o țară, spre o civilizație străină, cu totul diferită de a lor, pe care doar cei doi instructori care îi îndrumau o cunoscuseră nemijlocit. Limba constituia doar cel mai evident dintre obstacole. Angley-ul nu semăna prea mult cu ingliss-ul vorbit în Stralia ori Awaii, așa cum nici francey-ul nu prea aducea cu faranasai-ul vorbit în Taiiti, de exemplu. La fel de

esențială se putea dovedi și cunoașterea noțiunilor de bază din geografie, etnologie, istorie, drept, obiceiuri și tradiții, credințe și interdicții... Lista ar fi putut continua la nesfârșit.

Psihopedagogia modernă facilita întrucâtva asimilarea, însă călătoria nu era o vilegiatură nici pentru marinari, nici pentru agenți. Femeile lipseau din ambele grupuri, și ambele categorii duceau dorul tovarășiei și îndemânării lor. Amiralul hotărâse că frustrarea pe mare avea să fie mai puțin dăunătoare decât eventualele complicații emoționale.

Teraî observase destul de curând că Wairoa Haakonu participase la puține dintre conferințe și nu se alăturase nimănui în exercițiile de memorizare ori de limbaj. Prefera să se închidă ore întregi în cabina sa, în compania cărților, ori să stea pe punte, fără a vorbi cu nimeni. Hotărî să afle care erau motivele acestei izolări. Băiatul acesta îi fusese desemnat drept partener, în vreme ce ceilalți zece urma să constituie doar echipa ajutătoare. Și totuși, se întâlнисeră numai de două ori. Fuseseră întâlniri scurte, pur formale, înaintea îmbarcării.

Prilejul așteptat de Teraî se ivi în seara în care, dinspre sud, spre est, *Hivao* traversă paralela șaizeci. Ieși din încăperea de studiu, dornic de puțină răcoare care să-i alunge încrâncenarea concentrării înainte de cină. În lumina palidă a amurgului, doar doi oameni din echipaj se aflau pe punte. Pe cer, doar o dungă roșiatrică mai păta orizontul. Nava părea a se cufunda în noaptea care se întindea înainte-i. Marea era cenușie, iar singurele forme de viață erau umbrele a doi albatroși plutind peste valurile înspumate. Purtat de un vânt favorabil, *Hivao* părea că plutește la ancora, și doar stropii sărați care îi atingeau din când în când obraji îi aminteau de senzația înaintării.

Pomi agale, plănuind să se plimbe de mai multe ori în jurul vasului. Era o distanță respectabilă. *Hivao* era o navă cu cinci catarge, purtând pânze pătrate, având o sută cincizeci de metri lungime și o lățime de douăzeci de metri. O cabină scundă, în a cărei parte din față, formată dintr-un geam uriaș, se afla comanda navei și adăpostul avionului, la pupa, constituiau singurele elemente de suprastructură. Restul, inclusiv bărcile de salvare, fusese adăpostit sub punte, în încercarea de a micșora suprafața de impact cu vântul și, totodată, rezistența la înaintare. La bordul unei nave atât de mari, această aranjare nu diminuă sensibil locul rezervat încărcăturii.

Pânzele ridicate, având aluri fantomatice, măreau întunericul de pe punte. Teraî fu cit pe ce să se împiedice de un dispozitiv folosit la stringerea pânzelor, fixat lângă unul dintre catarge. Felinarele erau prea departe de locul acesta. Îl evită și trecu mai departe, pășind pe grilajul unui ventilator. Auzi zumzetul elicei și percepu mirosurile calde ce erau evacuate. Trecu lângă bord și ascultă o vreme sunetul valurilor despicate de etravă.

Ajunse la prova. Deși bompresul nu era ornat cu nici un fel de sculptură, radarul rotitor îi păru lui Teraî a întruchipa vigilența lui Lesu împotriva lui Nan cel cu dinți de rechin. Religia nu constituia una din preocupările de căpătâi ale lui Teraî, dar Triada reprezenta pentru el un simbol perfect pentru misterele ultime. Biserica era de folos națiunii, iar ritualurile erau plăcute sau chiar înălțătoare.

Purcuse să urce pasarela și, dincolo de cabină, desluși forma adăpostului pentru avion. Văzându-l, privirile-i se încruntară. Și-ar fi dorit să nu fi fost nevoiți să care după ei acea bestie. Prezența sa reprezenta o contradicție cu acoperirea pe care și-o inventaseră: erau, chipurile, reprezentanții unei companii private care exporta mărfuri de tot felul, în acord cu un partener din Domeniu, sperând să poată crea astfel o legătură comercială permanentă; această poveste le permitea să petreacă mult timp, plimbându-se dintr-un loc într-altul, pretinzând că sunt în căutarea unor piețe de desfacere.

Faptul că norrmennii posedau un avion nu le lăsase maurailor libertatea de a alege. Probabil că ambele aparate de zbor constituiau doar o măsură de prevedere pentru cazurile de urgență, pentru urgențele cele mai grave, căci ofițerii de securitate ai Domeniului nu permiteau străinilor să survoleze teritoriul. Dacă Mikli avea să considere necesar să încalce această interdicție, Teraî avea să o facă la rândul său, iar aeronava sa era mult superioară oricărui avion din Uniunea de Nord-Vest. Tratatul de pace încheiat după Războiul Energiei impusese anumite limite, la a căror respectare înaltul comisar și Inspectoratul său vegheau cu strictețe.

Un bărbat stătea lângă hangarul avionului, lângă balustradă, cu mâinile vârate în buzunare, privind spre larg. Apropiindu-se, Teraî observă că acesta era Wairoa.

Aha!

Se îndreptă într-acolo și se opri alături de el.

— Bună seara, spuse.

— Bună seara, căpitane, îi răspunse un glas înalt, de tenor.

Accentul nu aparținea nici unei insule; era compozit, ca și cel care îl rostise.

— Nu-i cam frig ca să stai aici nemișcat?

— Cei mai mulți conaționali ai noștri așa ar considera, veni răspunsul ușor ironic. Deși nu e deloc adevărat. Polinezienii de odinioară se adaptau foarte ușor la orice climat. Mauraii au devenit prea gingași.

Terai se hotărî să-i joace jocul.

— Ție ți-e ușor să te adaptezi, nu-i așa?

Nu primi nici un răspuns. Wairoa continua să privească marea. Cu fiecare minut ce trecea, bezna înserării devenea tot mai adâncă. Terai nu mai putea distinge decât valurile cele mai apropiate care se spărgeau cu zgomot, lovind carena navei.

— Nu e nimic demn de văzut acum, insistă el. Ce-ai zice de o plimbare pe punte, apoi de un pahar de rom în cabina mea, înainte de cină?

— Eu văd destul de bine. Și aud, adulmec, simt gustul și senzația tactilă, dar nu sunt în stare să explic.

Răspunsul abrupt îl făcu pe Terai să devină agresiv.

— Uite ce e, începu el cu un glas venit din fundul gâtului. Se presupune că va trebui să lucrăm împreună în Europai. Dar cum naiba am putea face asta, când de-abia ne știm din vedere? Fie că vrei, fie că nu, trebuie să ne cunoaștem mai bine. Eu mă străduiesc în acest sens, dar aș avea nevoie și de puțină cooperare.

Surprins, Wairoa se întoarse pentru a-l privi în față. Vreme de o clipă, privirile li se întâlniră. Terai distinge puțin din interlocutorul său, pe care îl descoperi îmbrăcat mult mai subțire decât obișnuiau el și oamenii săi. În prima zi după plecare, îl văzuse pe Wairoa stând la plajă împreună cu alții, pe când cursurile nu începuseră încă. Atunci se întrebese dacă expunerea aceluia trup ciudat era un act de sfidare sau o încercare de stăvilire a curiozității celor din jur.

De fapt, trupul lui Wairoa, luat pe bucăți, nu era diform. Wairoa Haakonu era un tânăr înalt, cu picioare lungi ca niște catalige; torsul îi era vânjos, contrastirid cu brațele subțiri ca niște frânghii. Capul îi era neobișnuit de lung, fața foarte

îngustă, cu un nas turtit și buze subțiri, frunte înaltă și arcade grele, iar bărbia îi era ascuțită. Ochiul drept îi era albastru, iar cel stâng, negru. Părul îi era lins și pieptănat pe spate, fiind prins într-o coadă la ceafă. Pielea îi era aurie, cu excepția unor pete ca abanosul, dintre care una îi ocupa jumătatea superioară a feței, ca o mască. Pentru un observator de pe o altă planetă, ar fi putut părea chiar chipeș.

— Scuzele mele, căpitane, rosti el, cu glas scăzut. Fac adesea greșeli, când am de-a face cu oamenii. Mai ales cu ai mei...

Dacă îi poți socoti pe maurai cu adevărat ai tăi, gândi Terai, cuprins de compasiune. Dacă poți cumva socoti pe cineva ca fiind de-al tău, oriunde pe Pământ...

— E-n regulă, locotenente. Mă bucur că ne-am putea înțelege. Îmi făceam probleme mai ales fiindcă nu te-am văzut pe la cursuri.

— Dumneata le-ai frecventat? Întrebă el cu o uimire neprefăcută. Cele mai multe tratează subiecte pe care le-am studiat deja ori unele pe care le pot învăța mai bine de unul singur. Am nevoie doar de câte un influx ocazional de date din partea instructorilor.

— Cum? Vrei să spui că ai învățat limbile acelea de unul singur?

— Nu. Dar învăț destul de repede. Instructorii m-au lămurit în privința pronunțiilor, gramatica și vocabularul se află în texte, iar idiomurile, în materialul literar pe care l-am adus cu mine. Ascultă! Wairoa dădu drumul unui șir de fraze în angley, iar apoi în francey. Din câte observă Terai, care avea ureche antrenată la așa ceva, vorbea fluent ambele limbi. E la fel și în privința sociologiei, continuă Wairoa. De îndată ce îi înțelegi sensurile, la ce bun să mai asculți un conferențiar perorând? Probabil că ai observat c-am împrumutat notițele de la unii dintre colegi. Le-am citit repede și am pus întrebările potrivite. Logica și intuiția au completat golurile, iar asta mi se pare suficient, ridică el din umeri. La urma urmei, nimeni nu se așteaptă ca un monstru ca mine să pătrundă înțelesurile relațiilor sociale. Ar fi de preferat să capăt cât mai multă informație brută. În privința aceasta, contez pe ajutorul tău, căpitane. Sunt total neștiutor în ceea ce privește Uniunea de Nord-Vest. Până în prezent am lucrat în țări mult mai îndepărtate.

Se opri brusc, așteptând un răspuns.

Folosise cuvântul „monstru” cu o seninătate care avea să îl obsedeze pe Terai zile în șir. Acesta tăcu vreme îndelungată, încercând să găsească ceva amabil de zis. Prin minte îi treceau tot soiul de gânduri.

Supraom sau monstru? Înseamnă vreunul din aceste cuvinte ceva în acest caz? Sunt nedumerit. Credeam că știu câte ceva despre originile lui, dar fie că știu ori nu, nu mai am încredere în ceea ce știam. Ar trebui să-mi fac ordine în informații.

Institutul Genetic Regal avea o misiune demnă de toată stima: nu doar să cerceteze de dragul științei, ci și să urmărească anumite scopuri practice, cum ar fi controlul mutațiilor și îmbunătățirea raselor de animale. Laboratoarele sale de avangardă fuseseră izolate pe Rangatira, din motive de securitate. Dar această izolare ar fi părut oricui un soi de soartă potrivnică, astfel încât personalul de aici deveni un soi de trib, o societate în toată regula.

Experiențele pe material uman nu aveau nimic imoral în sine. Scopul lor era cunoașterea și tot ce aceasta putea aduce în beneficiul bunăstării umane. Eșecurile erau eliminate fără dureri sau, în cazul în care nu erau chiar atât de grave, erau îngrijite în continuare pe insulă. Wairoa se născuse dintr-o experiență menită să combine trăsături pozitive care nu se regăsesc în același timp în același individ. Se sperase că această experiență avea să aducă o lumină nouă în biologia moleculară și în funcționarea ei în cadrul organismului viu.

Mozaic genetic: Se iau două ovule fertilizate in vitro. Se lasă să se dividă de trei ori, după care se amestecă. Dacă fuzionează cu succes, se implantează într-un uter și se lasă să crească. Rezultatul este un singur făt, având patru părinți.

Era o tehnică veche, inventată înaintea Prăbușirii și folosită, în mod limitat, în agricultura modernă și în maricultură. Celulele umane fuseseră, în chip firesc, pasul următor.

Părinții donatori fuseseră aleși pentru cromozomii lor, dintre care cercetătorii credeau că vor putea alege ceva interesant, pentru a crea un hibrid în care jocul eredității să dea un rezultat suficient de limpede. Părinții fuseseră: un sinez, un stralian

negru, un merican alb și un maurai. Deși era încă un adolescent, mauraiul ales fusese Ruori Haakonu, fiul lui Aruturu, cel care, crescând, devenise înalt comisar și fusese ucis în Uniunea de Nord-Vest... Femeia care fusese aleasă să poarte copilul în pânțele era tot maurai, o femeie de știință de pe insulă. Așa se făcea că Wairoa avea doi tați și trei mame.

De fapt, nouă mame, cum mi-a spus chiar el, când am stat de vorbă câteva minute, în Wellantoa. Copilul a fost crescut în comun, dar cel care îl crease, împreună cu cele șase asistente ale sale, au avut, de fapt, cea mai mare grijă de el. Mă îndoiesc că primii șase ani ai vieții sale au fost nefericiți.

Apoi laboratorul fusese închis și personalul său se răspândise care încotro.

Munca acestor oameni nu fusese niciodată ilegală ori secretă, dar, o dată cu trecerea timpului, discreția le devenise o a doua natură. Chiar și în prezent, persista controversa dintre cei care susțineau că, prin cercetările lor, trecuseră de limita înțelepciunii și a bunului-simț și cei care erau de părere că opinia publică începuse să ia prea în serios vechea deviză: „Federația Maurai servește Pământului viu”. După Războiul Balenelor, opoziția față de „âncălcarea drepturilor naturii” căpătase proporțiile unei isterii de masă. Câțiva ziariști aflaseră ce se întâmpla pe Rangatira, iar scandalul iscat de ei avusese drept rezultat închiderea laboratorului.

Creatorul lui Wairoa îl luase cu sine pe acesta, în N'Zealann, unde, curând, se și căsătorise. Wairoa nu se înțelese deloc cu tatăl său vitreg. Devenise un străin de trib, un paria între cei de vârsta sa, o ființă singuratică și capricioasă și strălucitor de inteligentă.

Aruturu aflase de existența acestui nepot al său și îl adoptase.

Am fost în casa lui de pe muntele Aorangi. Era ciudată, în multe privințe, dar era un cămin, pentru băiatul acesta. Fără nici un fel de viață socială, Wairoa și-a găsit tovarăș în propriul său creier. A intrat la Universitate la paisprezece ani, a absolvit cu brio logica și lingvistica, s-a transferat la Academie și, absolvind, a intrat în Corpul de Spionaj Naval. Aici a și rămas de atunci, iar acum are... treizeci de ani, nu-i așa? Desigur, nimeni, având înfățișarea sa, nu poate fi un spion de rând, dar am auzit zvonuri despre isprăvile sale...

Cam la atât se limitează cunoștințele mele despre Wairoa Haakonu.

— Ți-aș putea spune mai multe dacă dorești, căpitane. Informațiile tale de bază sunt corecte. Îți mulțumesc pentru compasiune, dar mie nu mi-e milă de mine însumi.

— Ha? De-abia după câteva clipe, Teraî fu în stare să închidă gura. Ești în stare să-mi citești gândurile?

— Nu în mod direct. Dispun de un auz hiperacut și pot să îmi cobor nivelul de percepție după cum mi-e voia. Asta îmi permite să percep subvocalizările, de aproape. Văzul hiperacut sesizează limbajul trupului, cât despre simțul mirosului... Pe scurt, astfel obțin indicii pe baza cărora logica mea este în stare să reconstituie un monolog interior.

— Iar asta tocmai în timp ce acesta are loc, se minună Teraî.

— De fapt, monologul interior e greu de tradus în propoziții concrete, admise Wairoa. Al tău n-a fost traductibil, deși poate că ai avut această impresie, decât în momentele în care partea conștientă a minții tale era pe deplin implicată și, practic, vorbeai în sinea ta. Dat fiind contextul general, mi-am dat seama la ce te gândeai. Dinții albi îi sclipiră în întuneric, când începu să râdă cu poftă. N-am putut rezista ispitei de a te șoca.

— Fiuuu! fluieră interlocutorul său mai vârstnic, clătinând din cap. Încep să înțeleg de ce anume te-a trimis amiralul. Îți compensezi din plin înfățișarea care sare în ochi, nu-i așa? Ce alte secrete îmi mai ascunzi?

— Nu cred că ar trebui să vorbim despre asta aici, unde am putea fi auziți. Și, desigur, nu vei povesti nimănui despre mica demonstrație pe care ți-am făcut-o, nu-i așa?

— Nu, nicidecum, îi răspunse Teraî, scărpînându-se în barbă. Voi avea nevoie de o zi sau două ca să îmi dau seama exact cât de bucuros sunt să te am alături în această misiune. Asta schimbă radical strategia la care mă gândisem. Încep să cred că poveștile neoficiale pe care le-am auzit despre cele făcute de tine în Africa de Sud, pe care le credeam exagerate, te subestimau, de fapt.

— Ce fel de povești?

— Cum că tu, aproape de unul singur, ai restructurat o

societate pe cale de a se destrăma, dându-i stabilitate și sentimente de simpatie față de noi.

Wairoa își întoarse din nou chipul spre mare. Teraî bănuî că văzul său nu era cu mult inferior celui al unei pisici.

— E o poveste lungă și complicată, căpitane, rosti el aproape în șoaptă. Pentru a o simplifica, îți voi spune că ei au încercat să își modernizeze societatea, au eșuat și s-au cufundat și mai adânc în mizerie decât înainte. Au căzut pradă unui adevărat haos. Beneghalezii nu ne-au iertat niciodată faptul că le-am sabotat cercetările nucleare clandestine și își trimiseseră negustorii și propagandiștii în zonă. Pentru ei, reprezenta o intrare ideală către interiorul Africii, în vreme ce noi, oamenii mării, nu putem ocupa interiorul continentelor. Eu am fost un instrument folosit pentru ajutorarea acestei națiuni aflate la ananghie, pentru stabilirea unei ordini sociale, compatibilă cu etosul ei și, totodată, cu un anumit grad de tehnologie științifică: s-a realizat acolo o societate nouă, cu clase sociale eșalonate de la rege la iobag.

Am auzit zvonuri care afirmau că ai luat o parte a naibii de activă în procesul ăsta, gândi Teraî. Se spune că ai fi luat câte o femeie aparținând fiecărei clase sociale și i-ai dăruit câte un copil prototip... A fost ceva necesar, în acele condiții culturale obiective, sau a fost alegerea ta? Ar trebui să îmi închipui că nu ti-e ușor să-ți găsești tovarășe de așternut decât în regiunile primitive, în care înfățișarea ta aparte îți conferă mana, sau în cele evolute, în care prostituția este tolerată.

Își aminti cu cine stătea de vorbă și înghiți în sec, stânjenit.

Wairoa izbucni din nou în râs. Hohotele lui aduceau cu urletele coioților pe care Teraî îi auzise în zona răsăriteană a Uniunii de Nord-Vest.

— Nu-ți fie teamă, căpitane, nu de tine râdeam, spuse el. Auzisem o balenă mugind undeva, într-acolo. Ce sunet minunat! Sau... N-ai auzit? Trase cu putere aer în piept Greșești, n-am fost singur în Africa. Am preluat inițiativa în anumite sensuri, dar munca cea grea a fost opera colegilor mei. Am fost relativ mulțumiți de rezultate, situația părea promițătoare când am plecat, dar a da publicității totul ar fi însemnat să distrugem tot ce realizaserăm. Noi, maurii, vorbim mereu de încurajarea popoarelor, ca acestea să-și urmeze propriile căi, specifice, învățând din experiența altora. Dar dacă s-ar fi răspândit zvonuri

despre încurajarea iobăgiei...

— Pricep, zise Terai. Am avut și eu de-a face cu idealistii. Mai ales după Războiul Energiei...

— Da, a fost confruntarea secolului. Privirea lui Wairoa se îndreptă din nou dincolo de bord, în beznă. Și încă nu s-a sfârșit. Iată de ce ne aflăm aici amândoi, oftă el, și vântul îi fură oftatul, purtându-l peste valuri. Destinul e o iluzie păguboasă, nu-i așa, căpitane? Noi, mauraii, am crezut că avem sub control întreaga lume, că am construit fundația unei lumi bazate pe umanism și ecologie. Dar am construit pe nisip, așa cum îi e dat omului, și iată că nisipul a început să se împrăstie de sub edificiul nostru...

— Ohoo, ia-o mai ușor, se strădui Terai să zâmbească. Pesimismul e mult mai puțin dramatic decât optimismul, dar eu am fost mereu de părere că singura cale de a-ți pierde cu adevărat speranțele este să renunți de bunăvoie la ele. Dacă ești chiar atât de convins că suntem condamnați, de ce te mai afli la bord?

— S-ar putea să mai avem o șansă, îi replică Wairoa. În orice caz, e interesant să fii un fel de observator; și, dac-o fi să fie rău, va fi a naibii de excitant să fim noi cei care vom suna stingerea.

Nava își croia drum mai departe, în noapte.

X

Boala care avea să îi fie fatală lui Talence Toma Sark începu în primăvara celui de-al douăzeci și nouălea an de când acesta era căpitan al Ostrovului Ceresc. Avu parte de cele mai competente îngrijiri medicale. Doctorii care îl îngrijiră erau pricepuți și învățați și folosiră releele maritime ale maurailor pentru a-și consulta colegii din Wellantoa, prin intermediul televiziunii, în privința tratamentului de urmat. Cu ajutorul acestuia, trupul său îmbătrânit și greu încercat rezistă până după solstițiu.

Apoi, Toma Sark le spuse celor care îl îngrijeau:

— Ajunge. Nu mai sunt în stare să fac față cu succes răspunderilor mele. Am devenit o povară pentru Domeniu, pentru clanul meu și pentru familia mea. Lăsați-mi sufletul să-și caute un alt sălaș.

Doctorii îi respectară dorințele și, curând după ce își puse ordine în toate afacerile, în măsura în care fu în stare să o facă, durerile lui încetară pentru vecie.

Vestea se răspândi dintr-un capăt la altul al Domeniului pe care îl guvernase. Fiindcă moartea lui nu venise pe neașteptate, seniorii se întâlniseră deja, în grupuri mici, iar, mai târziu, toți laolaltă. Se părea că cel mai bine ar fi fost ca interimatul asigurat de Consiliul Administrativ să ia sfârșit cât mai curând, iar noul căpitan să fie ales imediat după funeralii.

Adesea, în trecut, electorii lăsaseră să treacă luni de zile până la prima adunare, apoi deliberaseră vreme de săptămâni întregi. Vremurile pe care le trăiau acum erau însă sinistre; era preferabil, pentru stabilitatea statului, ca vidul de putere să ia sfârșit cât mai curând. Aceasta însemna ca o majoritate să ajungă la consens încă înaintea adunării în care avea să se facă alegerea. În mod neoficial, discret, acest lucru se înfăptui. Cu toate acestea, trebuia să fie consultați și localnicii, și membrii de vază ai clanurilor. Cei mai înțelepți dintre seniori cerură și părerea unor țărani și orășeni de rând. Nu era posibil ca toată această procedură să fie făcută în secret și, de fapt, nici n-ar fi fost un lucru înțelept.

Roiuri de dirijabile pornite din Tournev veniră în portul Ostrovului Ceresc, iar din ele coborâră seniorii și soțiile lor, cu tot anturajul. Erau și unii care lipseau, din diferite motive, dar aceștia erau foarte puțini. Mai mult de o mie de persoane se adunară la solemnitățile conducerii pe ultimul drum a lui Toma Sark. Greutatea era atât de mare, încât toți vizitatorii și cadeții fuseseră trimiși de la bordul aerostatului, cu promisiunea că aveau să se întoarcă în scurt timp și cu asigurarea că aceasta era contribuția pe care trebuia să și-o aducă la bunul mers al ceremoniei, o contribuție cu care se puteau mândri.

Cuvintele și muzica își urmară calea; focul fierbinte ca soarele izbucni și cenușa se împrăștie, amestecându-se cu pulberea stelelor căzătoare. Urmă apoi ospățul de pomenire în Sala Charles și reprezentațiile – orchestrale, lirice, atletice, dramatice și militare – prezentate de diverse state. Toate fură foarte frumoase, și spectacolul se încheie foarte târziu.

Ziua următoare fu liberă, ca seniorii să aibă posibilitatea să se odihnească și, dacă doreau, să discute între ei. În ziua următoare, Consiliul avea să se întrunească.

— Vino cu mine, Faylis, spuse Iern. Trebuie să stăm de vorbă, iar în apartamentul asta mă simt ca într-o cușcă. Să mergem în grădină.

Tăcută și înțepată, ea îl însoți. Culoarele erau aglomerate, dar nu era gălăgie. Peste tot, chipuri solemne, mișcări lente și glasuri scăzute sugerau atmosfera liniștită dinaintea furtunii. Mai jos, în Grădină, erau destul de puțini care preferaseră liniștea vegetației. Părea că mulți nu îndrăzneau să se relaxeze.

Iern porni pe un drum care îi plăcuse dintotdeauna. Ducea pe lângă statuia Stăpânului Iernii, pe un coridor năpădit de ciuperci și așternut cu un covor de amaryllis, pe o pantă, între doi copaci, iar, de-acolo, pe o cărare, către un tufiș de trandafiri.

— Nu-i nimeni aici, hai să intrăm, propuse el. E aici și un hublou panoramic... Ce s-a întâmplat, iubito?

Faylis pâlise și își încleștase pumnii. Auzindu-l, se relaxă, dar paloarea nu-i dispăru din obraji.

— N-am nimic, murmură ea.

El o privi cercetător.

— Te simți bine? De câteva zile încoace, ești încordată ca un arc, atât de tare, încât m-aștept tot timpul să explodezi. De ce?

Ea își umezi buzele. Parfumul trandafirilor nu reușea să acopere întru totul mirosul transpirației care îi umezea fruntea și îi întuneca mătasea bluzei, la subsuori.

— Sunt... nervoasă. Tu nu ești?

— Ba da, într-un fel.

O cuprinse pe după umeri și o conduse în semiîntunericul parfumat al tufei de trandafiri. În fereastra prismatică, Pământul își desfășura enorma-i curbură, verde, brun și argintiu, acolo unde norii nu își interpuneau troienele. Întorcându-se cu fața către ea, își așeză mâinile în palmele ei și, un timp, o privi adânc în ochi, până când ea întoarse capul. Lui Iern, îi păru ca o pasăre prinsă în colivie.

— Faylis, o întrebă el într-un târziu, vrei să fii soția căpitanului?

— Eu... Tu ce vrei?

Glasul îi devenise strident.

Iern își țuguie buzele înainte de a răspunde.

— Când, pentru prima oară, am întrevăzut posibilitatea de a fi ales, am fost convins că tu ai fi de părere că e lucrul cel mai minunat care ni s-ar putea întâmpla. Dar, de vreo doi ani încoace, poate chiar de mai de mult... De fapt, n-ai spus nimic niciodată, dar, atunci când am fost înălțat la rangul de senior al clanului, n-ai fost atât de bucuroasă cum mă așteptasem, iar acum, când aproape sigur voi fi ales ca viitor căpitan al Domeniului, ești de-a dreptul tristă.

Ea îi răspunse, șuierând, sfidătoare:

— Dacă n-am spus niciodată nimic, e fiindcă, oricum, nu ți-ai fi dat osteneala să mă ascuți.

— Pe Zhesu! Chiar e nevoie să discutăm din nou despre asta? Se strădui să-și astâmpere furia. Haide să nu ne certăm. *Să nu vorbim acum despre muțenia ta, despre trupul tău inert în așternut, despre felul în care, cu fiecare ceas ce trece, te închizi tot mai mult în tine însăși, despre faptul că ai ajuns să citești, fără să te ascunzi, cărțile geeanilor, ba chiar participi la comuniunile lor...* Chiar nu înțelegi? E vorba de cea mai serioasă hotărâre pe care a trebuit vreodată să o iau. Dacă mă voi hotărî să răspund negativ, va fi cea mai importantă dintre hotărârile vieții mele. Vreau să aflu părerea ta, fiindcă, înghită-l haosul, mariajul nostru contează foarte mult pentru mine. *Chiar așa? Da, în mare măsură. Nu-mi place să te văd suferind, fie și numai pentru că ești o ființă vie; și, la urma urmei, odinioară am fost fericiți împreună.* Recunoștea, în sine, că, la mijloc, exista și un anume calcul meschin: *În plus, un căpitan divorțat ar pierde respectul aerogenilor conservatori, iar eu am nevoie de tot sprijinul lor. Va trebui să fiu foarte discret, de-acum înainte, în privința aventurilor mele. Ce idioteție! Acesta să fie oare motivul pentru care, încă, mă mai codesc?*

— Cauți o scuză pentru a spune nu? se răsti ea.

Luat pe nepregătite, Iern tăcu, privind în jos, spre lume, ascultând zumzăitul albinelor și propriile-i bătăi de inimă. Într-un târziu, răspunse, cu un surâs amar.

— Poate că da, Faylis. Poate că da.

— Și care ar fi motivele pentru care nu ți-ai dori acest post?

El fu din nou luat prin surprindere, deoarece avu impresia că sesizase în vorbele ei nerăbdarea și speranța, la care ea

părea a fi renunțat de multă vreme. Ridicând privirea, o descoperi cu ochii larg deschiși, cu buzele ușor depărtate, ușor aplecată înainte, în vreme ce sânii mici i se ridicau și coborau în ritmul respirației precipitate.

— Răspunderea, mărturisi el. Desigur, aş putea să mă înconjur de consilieri și să las autoritatea pe seama altora, însă, în cele din urmă, nu mi-ar plăcea să fiu doar un om de paie.

— De ce nu? Au fost mulți astfel de căpitani.

— Da, mai ales în Epoca Izolării, iar Restaurația lui Enric a pus situația respectivă pe seama Marilor Case. Iern clătină din cap. Nu, dacă nu-mi voi asuma conducerea, voi avea parte doar de corvezile aferente funcției, fiind lipsit de satisfacțiile ei. Iar aceste corvezi sunt nenumărate. Aș fi legat de Domeniu, cu excepția unor eventuale vizite oficiale peste hotare, extrem de plicticoase. Știi cât de mult îmi doresc să călătoresc în întreaga lume. Ar însemna să înșel încrederea seniorilor, care mi-ar da votul, și cea a poporului, care crede în mine. Înțeleg că ei așteaptă de la mine, un om tânăr, ca, bazându-mă pe sfaturi înțelepte, să conduc Domeniul așa cum se cuvine. Dar ei își doresc, totodată, un șef al statului care să se dăruiască cu întreaga-i ființă, care să ia hotărârile grele și să le îndeplinească. Tata spunea că nici o femeie și nici un bărbat care își dorește funcția de căpitan nu merită să o primească. Din acest punct de vedere, se pare că sunt omul potrivit.

— Și de ce crezi că nimeni altcineva n-ar fi?

— N-am spus asta. *Pe Marele Chades! Azi se comportă altfel. De ce?* Cu toate astea... Ce alte propuneri interesante ar mai avea clanul Talence? Aidwar Turain e un reacționar care își dorește sincer ca toți străinii aceștia murdari să fie alungați, și, în mod sigur, n-ar fi omul potrivit pentru a negocia cu ei. Hald Simonay e loial geeanilor. Emma Zhiraudou nu este, dar crede că am putea reduce cheltuielile militare, în beneficiul îmbunătățirilor sociale. Și lista poate continua...

O văzu strâmbând din nas și își dori să nu fi fost chiar atât de direct în privința candidatului progeean.

— Ce-ai face tu, dacă ai deveni căpitan? Întrebă ea.

— Ceea ce aş considera necesar, îi răspunse el. Nimeni nu poate să prevadă viitorul. Dar simt, în sinea mea, spre deosebire de cei mai mulți locuitori ai Domeniului, că viitorul va fi diferit de trecut, fie că vrem, fie că nu. Sunt de părere că a sosit timpul să

punem mâna pe ciocan și pe daltă și să-l modelăm, așa încât să ne placă și nouă cât de cât. De pildă, disputa actuală... Să le dăm sau nu maurailor sprijinul și cunoștințele noastre pentru proiectul construirii unor aerostate Okress? De ce nu? Oricum, tot l-ar realiza până la urmă. Dacă nu-i ajutăm, n-am face decât să-i încetinim; am o bănuială că ar reuși să realizeze, până la urmă, un model îmbunătățit. De ce să nu cooperăm, de ce să nu le câștigăm bunăvoința, de ce să nu profităm de acest prilej pentru a iniția o deschidere către relații cu adevărat strânse? Da, reacționarii se tem că asta ar antrena schimbări în modul nostru de viață. Geeanii se tem că aceasta ar fi o victorie a noastră, a tehnofililor, care i-ar arunca pentru totdeauna în umbră. Fără îndoială, și unii, și alții au dreptate. Iar asta mă bucură.

— Ți-ai îndepărta pentru totdeauna o parte din poporul tău, îl avertiză ea. Ca să nu mai vorbim de Espayn și de Uniunea de Nord-Vest.

De ce își face probleme în privința Uniunii de Nord-Vest? Credeam că abia dacă aflase de existența ei... Probabil că vre-unul dintre corespondenții ei i-a trezit interesul. Iern nu putea să ignore faptul că Faylis primea și scria, la rândul ei, multe scrisori, însă, după câteva răspunsuri într-o doară, de genul; „Un fost coleg, subiectele noastre te-ar plictisi”, încetase să se mai intereseze de corespondenții ei. Onoarea îl împiedica să tragă cu ochiul și, de fapt, nici nu îi păsa cu adevărat.

— N-am să pun pe nimeni să opteze și, oricum, revoluțiile nu se iscă peste noapte, îi spuse el. Aș începe cu acorduri de comerț, cu un acord de echilibru... Ar fi o provocare. Încercă să mai îndulcească tonul conversației: Sunt atâtea lucruri pe care mi-ar plăcea să le știu făcute, unele care poate că nu vor atârna greu în balanța istoriei, dar de care-mi voi aminti cu drag când voi fi pe patul morții. De exemplu, legi împotriva celor care maltratează animalele. Da, asta îmi dă ghes, ideea că eu însumi aș putea schimba, cât de puțin, lumea în bine.

— Deci ai de gând să primești dacă vei fi ales, spuse ea.

— Pe jumătate, am și acceptat, îi reaminti el. Cu toate astea, am vrut să știu care este părerea ta. Să lăsăm deoparte ceea ce vrea restul lumii. Ce dorești tu, tu însăși?

Văzu cum încordarea îi adusese lacrimi în ochii mari și cenușii și, pe neașteptate, Faylis strigă:

— Nu! Refuză-i... deschis, ca să audă cu toții... *acum!*

El rămase cu gura căscată. Soția sa întinse mâinile, ca să-l atingă, ca o oarbă.

— Oh, te rog, te rog, lern. Nu vreau să fii rănit, nu vreau să te știu în pericol...

Un semnal de alarmă începu să îi răsună în creier.

— Ce naiba vrei să spui?

Simplă isterie? Doar e o femeie educată! Nu se poate să nu știe că nici un căpitan n-a mai murit de moarte violentă de mai bine de cinci sute de ani!

Ea își duse pumnii la gură, smulgându-i-se din brațe. Mâna stângă i se mișca, de parc-ar fi încercat să se apere.

— Nimic..., bâigui ea, nimic, atâta doar că... Oh, te rog...

lern încercă să-și potolească furia. Prea adesea se mânia în prezența ei. O strălucire surprinsă cu coada ochiului îi aduse prilejul de a schimba discuția, până când aveau să se mai liniștească amândoi.

Se aplecă spre fereastră prismatică.

— Ia te uită, murmură el. Iubito, privește. O aeronavă se îndreaptă încoace, venind de la sol. Era uimit. O escortează un reactor, se pare. Formele celor două aeronave erau încă minuscule pe cerul de un albastru intens, și metalul reflecta soarele puternic, dar el cunoștea bine fiecare tip de aeronavă din Uropa și văzuse, în fotografii, cam tot ce se construise prin alte părți. Nu e o navetă obișnuită. E un transportor al vreunui clan. Și... avionul e modelul folosit de Călăreții Furtunii. Cine își permite oare să risipească atâta combustibil?

— Deja? se văită Faylis. Credeam că...

Se întoarse, ca o vijelie, și o luă la fugă. Rochia ei îl atinse în treacăt, părul îi flutură și se făcu nevăzută. Pașii ei răsunară, amplificăți parcă. Fugea de el.

El vru să pornească pe urmele ei, dar se opri după câțiva pași. Nu. E supărată, nu se știe de ce. Trebuie să-i dau timp, ca să-și revină. Își îndreptă din nou atenția în afară.

Pe măsură ce dirijabilul se apropia, emblema imprimată pe flancul său deveni vizibilă: trandafirii aurii pe fond negru ai clanului Bergdorff. *Așadar... seniorul Pir Verine, care anunțase că este bolnav, se simte îndeajuns de bine pentru a participa la adunarea Consiliului de mâine. Va vota împotriva mea, e favorabil geeanismului, dacă nu cumva e chiar un adept convins...*

Dar de ce-a trebuit să care după sine aeronava aceea tocmai din sud, în loc să ia zborul de linie până în Tournev și de-acolo, o navetă, cum face tot restul lumii?

Spiralând, pentru a-și menține echilibrul în zbor, reactorul trecu foarte aproape. Iern îl urmări din priviri. Observă câteva protuberanțe de-a lungul aripilor, dar priveliștea fu prea fugară, așa că nu apucă să vadă ce anume erau. Arme automate camuflate? Se vorbea, de câțiva ani, de înarmarea unor superavioane meteorologice. Aveau să fie invincibile în fața oricărei mașini construite de către altcineva decât mauraii. Singurul obstacol în generalizarea acestor aparate era consumul de carburant. Pe un front îndepărtat, unde nevoile de prim ordin erau cele ale mașinilor de cercetare și ale ambulanțelor, alimentarea acestor avioane ar fi fost o problemă de nesoluționat.

Dar ofițerii răspunzători de un asemenea aparat ar fi putut, fără să încalce vreo lege, să îi aducă modificările respective, cu titlu experimental. Cei din Corpul căruia îi aparțin meșteresc întruna la mașini și aparatură... De ce să-l fi adus aici, pe nea-nunțate? Plănuiește oare Bergdorff Pir Verine o demonstrație magistrală care, speră el, i-ar aduce multe voturi lui Hald Simonay?

Iern se scarpină în barbă. Firele aspre scoaseră un sunet ciudat, sub degetele lui. *Hmm... De ce nu m-aș alătura celorlalți chiar acum, ca să aflu? Oricum, tot n-am altceva mai bun de făcut acum. Absolut nimic.*

Plecă.

3

Ostrovul Ceresc strălucea, imens, dominând nemărginirea. Inima lui Talence Jovain Aurillac bătea de să-i spargă pieptul. Ar fi vrut să se lipească de fereastra în fața căreia stătea, ca un copil bolnav, închis în casă, care-și vede tatăl trecând prin fața geamului, cu brațele pline de cadouri. Renașterea, într-un adevăr. În ziua aceasta, se simțea ca renăscut, într-o împărăție, putere și mărire: împărăție, peste regatul care îl crescuse, putere, spre a-l conduce pe drumul vieții, mărire, care era Faylis.

Dar... Nu. Nu trebuia să își compromită demnitatea. Trei grupuri compacte de oameni așteptau în spatele său, tăcuți și

încordați în fața cutremurătoarei fapte pe care erau pe cale de a o întreprinde. Dacă reușise să facă planuri și să muncească pentru a le pune în aplicare vreme de mai bine de doi ani, riscând tot ceea ce iubise și adunase, mai putea să aștepte cele câteva minute care mai rămăseseră, cu calmul pe care însoțitorii săi îl așteptau de la el.

Se întoarse cu fața către ei. Stăteau așezați, îmbrăcați în uniforme verzi pe care el însuși le desenase – verzi, pentru Gee, deși nu voia să provoace discuții, afirmând sus și tare acest lucru — umplând tot restul gondolei. Cam jumătate, inclusiv toți ofițerii, erau din rândul clanurilor, cei mai mulți fiind tineri idealiști, cărora li se adăuga o fracțiune de oportuniști încăpățânați. Restul erau eskualdunaki din regiunea Valdorului, nu neapărat dușmani ai Ostrovului Ceres, dar nici prieteni. Ar fi putut folosi chiar și soldați espaynieni; prezența lor l-ar fi transformat însă într-un trădător, în loc să pară un reformator, pentru mulți dintre locuitorii Domeniului. Din aceleași motive, nu dezvăluise nimănui ajutorul primit din partea aventurierilor din Nord-Vest.

— Vremea deciziei, rosti el, cu o blândețe îndelung studiată, încercând să acopere vuietul motoarelor, după care adăugă în eskuara: Momentul adevărului, și se întoarse la francez-ul pe care îl înțelegeau cu toții. Știți care ne e țelul: să prevenim viitorul război uropan, pe care militarismul retrograd l-ar putea lesne provoca; să preluăm controlul asupra influențelor străine care ne otrăvesc civilizația; să îndreptăm nedreptățile seculare, aducând dreptatea cea nouă; pe această temelie, vom clădi o punte către viitor, când întreaga viață pe Pământ va fi cu adevărat Una. Dați-mi voie să vă mai spun ceva, înainte de a purcede la îndeplinirea acestui țel. Am exersat îndelung ceea ce are de făcut fiecare pluton, care anume dintre punctele cheie trebuie cucerit și păstrat de către fiecare pluton, cum vom comunica între noi și ce acțiuni trebuie întreprinse în anumite circumstanțe. Conducătorii voștri cunosc lleduciel; să nu vă temeți nici o clipă că v-ați putea pierde, ca într-un labirint. Nicăieri în aerostat nu există arme de foc și puține dintre armele de aici ar putea fi mai primejdioase decât un cuțit de bucătărie. Apariția noastră va fi o surpriză totală.

Chiar în clipa asta, gândi Jovain, pilotul vorbește prin radio "explicând" de ce anume Bergdorff Pir Verine a crezut de

cuviință că trebuie să își facă apariția în acest fel: ar vrea, cică, să demonstreze că, dacă dirijabilele ar putea fi folosite ca transportoare de combustibil și ar fi protejate cu anumite dispozitive noi, ar fi posibilă construirea unui număr limitat de avioane de război de mare putere. O inovație care ar fi în măsură să afecteze politica statului și ar trebui deci luată în considerare la alegerea noului Căpitan... De fapt, în aceste momente, Bergdorff Pir Verine zăcea la pat, în reședința sa de vânatoare. Se arătase dornic să ia parte la complot, dar îi mărturisise sincer lui Jovain că, dacă această conspirație avea să eșueze cumva, avea să se declare șocat și îndurerat de faptul că un coleg, în care avusese încredere, folosise în scopuri atât de josnice vehiculele ce-i fuseseră împrumutate după ce declarase că intenționa să le utilizeze în cercetare, în scopuri patriotice.

— Ținând cont de toate acestea, oameni buni, am să vă rog să vă controlați faptele. Nu vrem să producem pagube pe lleduciel. De fapt, nu dorim nici un fel de pierderi. La fel de important e și faptul că nu intenționăm să facem nici un rău, nimănui, decât în caz de extremă necesitate. Vom avea nevoie de îndemânarea unora dintre cei aflați la bord încă de la început; vom avea nevoie de încuviințarea celorlalți curând după aceea, dacă se va putea, de acordul tuturor. Amintiți-vă, în afară de personalul tehnic strict necesar, cei aflați acolo sunt *seniorii clanurilor*, soțiile și apropiații acestora. Sunt mai mult decât simpli oameni, care au dreptul să nu fie loviți sau insultați. Sunt conducători, simboluri, întrupări. lleduciel este puternic, dar nu atotputernic. Trupele noastre de la sol ar putea cuceri, în cel mai bun caz, câteva regiuni. Nu-și vor putea menține însă controlul asupra acestora, dacă felul în care ne vom comporta noi aici va ofensa întregul Domeniu.

Da, oamenii săi de la sol erau puțini și răzleți. Nu poți trimite prea multe figuri noi într-un oraș, în vecinătatea unui aeroport sau a unei fabrici, a unei înălțimi strategice, fără a atrage atenția, nici măcar eşalonat, pe o perioadă de mai multe luni, și folosindu-te de pretexte oricât de ingenioase. Și mai dificil era să le strecuri arme sau să le depozitezi la locurile potrivite. O asemenea operațiune ar fi fost imposibilă, probabil, în oricare altă parte a lumii. Însă, apărut fiind de Ostrovul Ceres, Domeniul avusese parte de o perioadă atât de îndelungată de pace, încât propria-i siguranță îi părea un dat evident, ca

strălucirea soarelui ori aerul.

Sunt pregătiți, sper. Altfel, în curând voi fi mort. Jovain nu se îndoia de acest lucru, dar gândul îi era acum la glorie, la surle și trâmbițe.

De îndată ce din înalt avea să îi parvină semnalul că Ostrovul Ceresc îi aparținea, oamenii săi de la sol aveau să pună mâna pe arme, îmbrăcându-și uniforme și ocupând pozițiile dinainte stabilite. Dacă totul mergea bine, aveau să fie puține lupte ori chiar deloc. Poporul avea să fie prea uimit, prea dezorganizat, iar din Ostrovul Ceresc aveau să curgă asigurările cum că soldații se aflau acolo pentru scurt timp, ca păstrători ai ordinii, pentru o perioadă de necesitate. Castelanii, comandanții bazelor militare, căpitaniii flotei maritime s-ar putea să nu dea crezare acestor afirmații și să fie tentați să își folosească forțele de care dispuneau. Aveau să șovăie însă înaintea distrugerii clădirilor de seamă din orașe, a consvatoarelor, a depourilor, a centrelor de transport și comunicații, a tuturor acelor obiective ocupate de oamenii lui Jovain, și n-aveau să riște, cu siguranță, să fie anihilați de trăznetele Ostrovului Ceresc.

În vreme ce toți vor fi descumpăniți, neștiind ce să facă, Consiliul Seniorilor se va întruni, pentru a alege noul căpitan.

Pentru a putea face acest lucru, ei trebuie să fie vii și nevătămați.

— Să nu vă fie teamă. Amintiți-vă mereu că puterea este de partea noastră. Nu trageți decât în caz de pericol extrem și numai la ordinul superiorilor voștri. Folosiți-vă forțele cu măsură și numai dacă este absolut necesar pentru bunul mers al misiunii. Sântem eliberatori, nu invadatori. Jovain ridică o mână, cu palma îndreptată către ei. Știți toate acestea, curajoșii mei prieteni. Vi le-am repetat doar pentru a ni le reaminti, și mie, și vouă. Iar acum, să mergem înainte, spre victorie.

Un chiot general îi răspunse. Ochii, dinții și metalul armelor sclipiră. Jovain se așeză și își legă centura de siguranță. Dirijabilul începuse să se lege în curenții care înconjurau globul uriaș. Se mișca acum, cu precauție, către doc.

Atingerea făcu întregul aparat să se cutremure. Cârligele agățară inelele de amarare. Huruitul motoarelor se stinse. Bărbați, îmbrăcați în costume de altitudine, asigurară nava, așa cum scria la carte, cu corzi subțiri și rezistente. Apoi desfășurară tubul de traversare de la nacelă la poarta de intrare. O dată ce

acesta fu montat și etanșeizat cu ajutorul unor pompe, aerul din interiorul său fu adus la presiunea de la nivelul mării. Zgomotul instalațiilor de pompare încetă și conducătorul operațiunilor de andocare verifică un manometru, închise valva și declară că sasul putea fi deschis.

Ashcroft Lorens Mayn preluă conducerea. Jovain ar fi dorit să fie în locul lui, dar tovarășii săi îl convinseseră că ar fi fost o nebulie. Întreaga lovitură depindea de el, căci nici un alt Talence nu li se alăturase. Era destul de grav și faptul că el insistase să ia parte la expediție, ca o concesie făcută unui impuls arhaic. Fratele lui Faylis, recrutat chiar de ea, un tânăr blond și chipeș, poseda prestigiul, experiența militară și toate calitățile necesare pentru a fi vârful de lance.

Doisprezece bărbați, aleși dintre cei mai buni, se înșirară în spatele acestuia. Pentru a nu atrage atenția, nu purtau arme pe umeri și nici n-aveau să-și scoată pistoalele și cuțitele până când nu se vor fi răspândit în încăperea de primire, în toate punctele cheie. Surpriza era esențială pentru reușita realizării unui cap de pod.

Tropăituri și strigăte surprinse le vestiră succesul. Un minut sau două mai târziu, Jovain auzi fluieratul strident al lui Lorens, care însemna: *Succes... până în prezent!*

Jovain slobozi la rândul său un chiot. Își putea face intrarea triumfală în noul său regat. Se avântă înainte, luând-o la goană prin tub. Luminat doar la cele două capete, acesta îi păru nesfârșit de lung. Auzea bubuitul bocancilor și gâfâitul precipitat al tovarășilor săi în urmă-i, dar propriile-i bătăi de inimă acopereau aceste sunete. Sudoarea rece îi picura pe frunte, înfiorându-l, în contrast cu focul care îl pârzolea pe dinăuntru.

Ajuns în încăperea de dincolo, alergă spre centrul ei, unde se opri lângă Lorens și privi în jur, emoționat. Nicicând, mintea și simțurile nu-i fuseseră mai limpezi.

Era un spațiu larg, provocator de ecouri, luminat cu tuburi fluorescente. Eroi de odinioară îl priveau din picturile murale vechi, peste capetele celor adunați aici, printre băncile sălii de așteptare. Nu erau doar obișnuiții funcționari. Erau vreo cinci-zece sau șaiszeci de persoane, care, observând aeronava ce se apropia, veniseră aici, din curiozitate. Într-unul dintre grupuri, Jovain recunoscuse două figuri cărunte, doi seniori.

— Liniștește-i, colonele, porunci el.

Restul trupelor începuseră să debarce, în două șiruri ordonate. Fiecare al patrulea om purta câte o carabină cu baioneta montată, tot atâția câte o arbaletă, iar restul, cuțite lungi. La cingătoarea fiecărui soldat atâma câte o vână de bou.

— Am înțeles. Sergent, dă-mi megafonul.

Lorens luă instrumentul, îl ridică în dreptul buzelor și rosti cu glas tunător:

— Atențiune, atențiune! Doamnelor și domnilor, vă rugăm să vă păstrați calmul. Nu aveți de ce să vă temeți. Nu suntem pirați, nici străini. Aparținem, ca și dumneavoastră, Domeniului. Am venit răspunzând unei chemări urgente, pentru a proteja Ostrovul Ceresc și toate persoanele aflate la bord. Fiți calmi, nu ne stați în cale atunci când ne vom duce la îndeplinire sarcinile, și totul va fi bine. Nimeni nu va păți nimic.

Un tânăr îmbrăcat simplu se desprinsese dintr-un grup. Toți își ațintiră asupra-i privirile mirate, căci, deși musculos, era mai scund decât aerogenii. Originea sa țărănească se vădea și în ținuta sa, și în felul în care își purta părul negru, răvășit.

— Lorens! strigă acesta. Nu înțeleg... *Tu* l-ai adus aici pe șarpele de Jovain?

Fratele lui Faylis lăsa în jos megafonul. Hotărârea care îi marcase până de curând trăsăturile lăsa loc descumpănirii.

— Iern, ai grijă cum vorbești, îl avertiză el.

Triumful și spaima se luptau în inima lui Jovain. Nu se așteptase să își întâlnească atât de repede dușmanul. Nu în public, în orice caz. Risca, acum, o revoltă, o rezistență acerbă în labirintul culoarelor aerostatului... Se întoarse către ofițerul aflat la stânga sa și, arătând spre Iern, ordonă:

— Locotenente, ia-ți plutonul și arestați-l pe omul acela!

— Am înțeles!

Grupul se puse în mișcare.

— Credeți că e un lucru înțelept? întrebă Lorens pe un ton inegal.

— Așa am ordonat, îi răspunse Jovain.

— Da, dar e un om impulsiv. Dați-mi voie să mă ocup eu de asta. Lorens ridică din nou megafonul. Iern, nu ne crea probleme. Urmează-i pe oamenii aceștia în liniște. Totul se va rezolva, îți promit! Am să-ți explic care este situația de îndată ce va fi posibil.

Iern se retrăsese din calea soldaților care înaintau către el.

Strigă:

— Care situație? Situația așa cum o vede Jovain?

Dintr-un salt, țâșni spre cea mai apropiată ieșire.

— Opriți-l! urlă Jovain și se repezi el însuși pe urmele fugarului.

Paznicii de la ieșire își strânseseră rândurile. Erau doi bărbați solizi, înarmați cu cuțite, încadrând un pistolar. Se auziră țipete, și mulțimea se dădu la o parte ca să-i facă loc. Unii se aruncară la pământ.

Ca un fulger, Iern părăsi puntea, lovind cu piciorul în stomacul pistolarului. Soldatul se prăbuși ca un sac cu nisip. Colegii săi încercară să-i blocheze calea, dar latul palmei lui Iern zvâcni ca o lamă, izbind grumazul unuia din ei. Cuțitarul căzu pe spate, ținându-se de gât, bâjbâind după aer. Iern îl împinse pe cel de-al treilea paznic și se năpusti afară, pe culoar.

— După el! urlă Jovain. Împușcați-l!

Trase. Bubuitura fu asurzitoare, iar glonțul şuieră în gol, lovind colțul dincolo de care Iern tocmai se făcuse nevăzut. Lorens se grăbi să își potolească șeful.

— Domnule, domnule, insistă el. Nu e bine ce faceți, asta ar putea compromite întreaga noastră operațiune. Lăsați-l să plece, n-are unde să fugă. Îl vom prinde mai târziu...

Jovain se supuse, cu regret. Rămase câteva clipe încremenit locului, tremurând și gâfâind, încercând să reziste ametelei care îl cuprinsese din senin. Glasul lui răgușit se făcu apoi auzit.

— Continuați!

Până seara, întreg Ostrovul Ceresc îi aparținea.

Ocuparea centrului său și a punctelor nevralgice durase doar o oră și nu se soldase decât cu altercații minore, echipajul neînarmat fiind constrâns, în cele din urmă, să se predea. Un pilot încercă să evadeze cu un avion, dar fu avertizat că va fi doborât dacă nu se va întoarce imediat. Nimeni nu încercă să intervină de la sol, iar reactorul de vânătoare stătea acum parcat în docuri, gata de luptă, deși se părea că nu avea să fie solicitat.

Apoi timpul începu să se scurgă parcă mai încet, incredibil de încet. Oamenii lui Jovain trebuia să se organizeze, să

stabilească schimburile de gardă, să ajungă la o înțelegere cu tehnicienii a căror prezență era indispensabilă și, nu în ultimul rând, să își găsească un loc de dormit și ceva de mâncare. Patrulele instituite aveau să vegheze la respectarea tuturor ordinelor. Purtătorii de cuvânt aveau sarcina de a asigura pe toată lumea că proprietățile și viața pasagerilor nu se aflau în pericol, dacă aveau să coopereze cu toții, și că, în curând, avea să fie dată o explicație satisfăcătoare pentru toate evenimentele neprevăzute care avuseseră loc. Dură destul de mult până când seniorii se adunară într-o încăpere unde Jovain li se putu adresa, fiind asaltat de o grindină de întrebări și proteste. Le promise că întrunirea de a doua zi avea să aibă loc, așa cum fusese stabilit și că el însuși avea să o deschidă, făcând dezvăluiri care aveau să dovedească justetea acțiunii sale. Înaintea acestei întâlniri, și după aceea, fu înconjurat atât de propriii săi ofițeri, cât și de cei de pe Ostrovul Ceres, ba chiar și de un număr de seniori care știuseră dinainte de venirea sa și făcuseră tot ceea ce le stătuse în putință pentru a-i netezi calea...

Dându-și seama că era lihnit de foame, înfulecă în grabă un sandwich și bău o cafea, aduse de către ordonanță. Apoi se întoarse la studierea informațiilor aduse de oamenii pe care-i trimisese, la certuri, la amenințări, la directivele de dat, la hotărâri și iar hotărâri...

Soarele dispăru dincolo de orizont și luna răsări, și, o dată cu venirea nopții, lucrurile părură a se mai liniști. Luminile începură să se stingă, bărbații și femeile se lăsară pradă somnului, cu un dram de neliniște în suflet. Jovain își lăasă munca deoparte, spuse santinelor unde putea să fie găsit în caz de urgență și părăsi biroul pe care și-l însușise. În sfârșit, putea să-și caute iubirea.

Coridoarele erau întunecate. Pașii săi răsunau sinistru în încăperile prelungi și goale. Din când în când, întâlneau câte un om de-al său, care îl saluta, dar nu-i vorbea. Se simțea mai singur decât fusese vreodată. Apoi culoarele deveniră cu totul pustii și pasarela care ducea spre secțiunea următoare nu era decât o cărare îngustă care șerpuia printre stâlpii de tensegritate, ale căror pânze de păianjen se pierdeau în depărtare, în întuneric. Învelișul exterior strălucea în lumina lăptoasă a lunii, în vreme ce miezul aerostatului era o sferă de întuneric; Jovain avea impresia că umblă între un cer palid și un pământ negru, pustiit.

Aerostatul își menținea poziția, luptând împotriva unei brize nocturne puternice. Auzea sunetul surd al jeturilor, ca o cascadă prăbușindu-se într-un hău fără fiind.

Iern se furișa pe undeva, prin beznă. Mâna lui Jovain căută senzația liniștitoare a mânerului pistolului. *În total, doar două victime grav rănite, aflate acum la infirmerie. Cel al cărui laringe a fost strivit nu va supraviețui, poate. N-am știut că Băiatul nostru de Aure chiar atât de sălbatic. Ce-ar trebui să facem cu el, după ce-i vom da de urmă?*

Jovain realiză, cu un gust amar, că nu se gândise niciodată la asta. Privise totul prin prisma unui fapt împlinit, închipuindu-și că rivalul său va fi neputincios, ca o molie ce se lovește de o fereastră. Dacă Iern credea de cuviință să i se pună în cale, avea să îl închidă, ca pe o amenințare la adresa comunității, urmând ca, mai târziu, să-i dea drumul, sub supraveghere strictă. *Nu știu dacă asta va fi de ajuns.*

Purtarea sa de azi ar justifica arestarea, am și dat ordine în acest sens. Dacă s-ar întâmpla să fie cum va ucis, fiindcă s-ar opune arestării cu violența sa criminală, o mulțime de dificultăți ar fi evitate. Sau ar putea muri ceva mai târziu, încercând să evadeze.

Jovain răsuflă adânc, surprins de propriile-i gânduri. *Ce-mi trece prin minte? Nu sunt un criminal!*

Ziua aceea, în aripile solare... Faylis nu trebuie să afle niciodată. Sunt convins că nu va dori să știe mai mult decât ti-am spus.

Încetează. Gândește-te la ea. Te duci la ea!

Jovain grăbi pasul.

Următoarea secțiune era cea în care locuia ea. În ciuda celor doi ani de exil, traseul i se întipărise în minte. Împinse ușa. Ea era acolo, așteptându-l. O rochie albastră îi acoperea zveltețea trupului. Jovain făcu un pas înainte, și ea i se prăbuși în brațe. Rămaseră îmbrățișați minute întregi, sărutându-se, înainte de a-și aminti să închidă ușa

— Ah, iubitele, iubitele, șopti ea printre lacrimi. M-am temut atât de mult pentru tine. Am fost singură ceas după ceas...

— Iar mie mi-ar fi fost și mai teamă pentru tine, dacă n-ai fi rămas aici, în siguranță. Îi mângâie părul, atât de moale. Îți mulțumesc că ți-ai ținut promisiunea. Îți mulțumesc pentru tot.

— A fost o nimica toată.

— Nu, a fost enorm.

Nici el nu era sigur cât erau de sincere spusele sale.

Aproape că fusese nevoit să o silească să participe la complot. La început, scrisorile ei, cu scris de școlăriță și volute stilistice arzând de pasiune, insistau asupra faptului că nu era nevoie decât să-și părăsească soțul, iar el să o părăsească pe Irmali. Fusese ispitit să-i dea ascultare, dar ucheny Mattas îl convinsese să-și accepte destinul, astfel încât el îi scrisese ce avea de gând să întreprindă. Nu avusese încredere în talentul ei pentru o asemenea conspirație, nici nu voise să o expună la ceva periculos. Rolul ei fusese de a furniza informații, de a-i testa pe cei pe care îi întâlnea în legătură cu opiniile lor, identificând posibili susținători ai cauzei. *Dar acesta a fost un rol important, gândi Jovain. Între timp, eu eram izolat în munți... Desigur, am avut agenți, dar cine altcineva decât ea ar fi putut să facă exact ceea ce a făcut pentru noi? Depășindu-și chiar instrucțiunile, l-a recrutat pe fratele ei, Lorens, cel mai valoros dintre oamenii mei. Da, ai făcut enorm de multe pentru noi, iubito. Forța Vieții să te răsplătească.*

— Strânge-mă în brațe, îl imploră ea.

El se supuse, inspirându-i mireasma.

— Sărmana de tine, murmură el. Îmi pot închipui cât ai fost de îngrijorată.

Ea înghiți un nod ce i se pusese în gât și încuviință, cu capul lipit de pieptul lui.

— De fapt, nu mi-a fost teamă tot timpul, dar sufletul mi-era sfâșiat. Am avut dintotdeauna încredere în tine, Jovain, să nu te îndoiești de asta, dar sărmanul Iern... Nu are intenții rele, să știi, spuse ea, eliberându-se din îmbrățișare. Cum se simte? Unde se află acum?

Jovain se strimbă.

— Îmi pare rău că trebuie să o spun, dar astăzi a fost îndărătnic, s-a comportat nebunește. Dar n-a pățit nimic. Dacă își va veni în fire... Știi bine, nu-i așa, nu-i vreau răul, în pofida a tot ce s-a întâmplat.

Vreau doar să-l văd mort, într-o manieră convenabilă. Apoi voi fi bucuros să rostesc un ultim omagiu elogios și să îi înalț chiar și un monument.

Îi relată pe scurt ce se întâmplase.

Ea se cutremură.

— Înseamnă că se ascunde, de unul singur, e disperat și flămând. Nu i-am dorit niciodată așa ceva!

Jovain o îmbrățișă din nou, mai strâns.

— Nici eu, zise el, *deși, dacă cineva o merită, acela e Talence lern Ferlay*. Nu-ți fie teamă. Cu siguranță, mâine, va face cel mai înțelept lucru cu putință și se va preda. Voi face tot ce va fi posibil, ca să evit consecințele purtării sale nebunești. Dar să lăsăm toate acestea... Faylis, prezentul e al nostru. După doi ani, în sfârșit, ne aparține.

O strânse la piept. Ea avu nevoie de timp, pentru a se însufleți, devenind caldă și vie în brațele lui. Într-un târziu, când ajunseră în așternut, Jovain descoperi că era mult prea obosit și îngrijorat pentru a-i astâmpăra dorințele arzătoare.

4

lern se ridică și privi afișajul ceasului. Numerele străluceau pe ecran: 20:51.

— Ar fi timpul să o iau din loc, spuse el.

Vosmaer Tess Rayman, senior al clanului ei și colonel în Corpul Meteo, îi aruncă o privire îngrijorată, din fotoliul în care stătea.

— Nu crezi că e prea devreme? întrebă ea. Paznicii vor fi mai neatenți ceva mai târziu, când îi va cuprinde somnul.

— Nu, fiindcă sunt disciplinați, doamnă, au dovedit-o din plin acționând așa cum au făcut-o. Și, cu cât e mai lungă noaptea înaintea mea, cu atât îmi va fi mai ușor să îmi pierd urma.

— Mă gândeam că nu ți-ar strica încă puțină odihnă, înainte de a porni la drum. N-ai dormit deloc.

— Sunt prea încordat. Ar fi culmea, dacă n-aș fi.

— Planul tău e impecabil, să știi.

lern ridică din umeri.

— Ce s-ar întâmpla dacă aș rămâne la bord, jucându-mă de-a șoarecele cu pisica lui Jovain? Mi-am închipuit că vor fi destul de ocupați la început și nu vor avea timp să umble după mine, astfel încât mă puteam ascunde la cineva în care aveam încredere. Dar pun pariu, pe ce vreți dumneavoastră, că mâine vor răscoli aerostatul centimetru cu centimetru și vor cerceta

fiecare apartament, până când mă vor găsi. Sau până când vor fi convinși că am evadat, încheie el, zâmbind. Sunt sigur că se vor întreba cum am reușit.

Femeia subțire și căruntă nu-i împărtășea veselia.

— Cred că își vor da seama, dar nu vor reuși să dea de urma lui Dany.

Dany era fiul ei, care îi devenise, în timp, aghiotant. Îl chemase în apartamentul ei, imediat după ce Iern își făcuse apariția, și îl trimisese să facă rost de cele necesare evadării.

— Mă îndoiesc că vor reuși să mă prindă, doamnă. În ciuda confuziei create, serviciile tehnice trebuie să își vadă mai departe de treabă. Cei mai mulți dintre invadatori par a fi oameni de rând, deloc familiarizați cu rutina de aici. Cine dintre ei ar da atenție unui individ care ar deschide, calm, o ușă și ar ieși afară, îmbrăcat cu un costum de altitudine? Ar fi convinși că respectivul are de îndeplinit vreo muncă în exterior.

— Dacă ar pleca împreună cu tine, ai avea un însoțitor, un tovarăș de arme. Și numai Zhesu știe câtă nevoie ai de așa ceva!

— Nu. Vă mulțumesc, dar credeam că am lămurit această problemă. S-a întors, fără ca nimeni să-și fi dat seama, în dormitorul său de burlac. Dacă mâine ar fi dat dispărut, dumneavoastră vi s-ar cere socoteală.

Tess dădu din cap.

— Ai dreptate. De fapt, Iern, te-ai dovedit mai deștept decât, sincer, m-aș fi așteptat. Asta îmi întărește dorința de a rămâne aici și de a face tot ce-mi va sta în putință pentru tine, în Consiliu.

— Sunteți curajoasă, doamnă, așa cum, sincer, mă așteptam, căci, altfel, n-aș fi venit la dumneavoastră.

Profilul ei sever se întoarse către o fotografie a răposatului ei soț.

— Încerc să fac așa cum Arie și-ar fi dorit.

Iern intră în dormitor, unde fusese depus echipamentul, și vru să tragă draperia.

— E o tâmpenie, îi spuse șefa sa. Las-o așa, ca să putem sta de vorbă cât timp te îmbraci. Țiți promit că n-am să trag cu ochiul, dacă ești chiar atât de rușinos.

— Ei bine... Iern izbucni în râs. Doamnă, trebuie să vă mărturisesc că, atunci când am ajuns întâia oară sub comanda

dumneavoastră, am regretat diferența de vârstă existentă între noi. E oare o crimă pedepsită de Curtea Marțială, să visezi cu ochii deschiși la superiorul tău?

— Știam asta, îi răspunse ea calmă, și m-am bucurat, dar m-a bucurat și diferența de vârstă și de rang dintre noi. Nu mi-ar fi plăcut să mă știu prezentă în colecția ta de trofee. Tonul îi deveni dintr-o dată sobru. Între noi fie vorba, Iern, cred că a sosit timpul să te maturizezi. Mă întreb dacă dezastrul în care te-ai băgat n-a fost cumva și din vina ta.

Îl cuprinse amărăciunea. *Și eu mi-am pus această întrebare. Dacă propriul meu cumnat s-a alăturat dușmanului, care va fi atitudinea soției mele? Mă gândesc la o mulțime de lucruri pe care le-a făcut ori le-a spus, ori, dimpotrivă, nu le-a spus... Nu. Nu se poate.* Se dezbracă și începu să își facă de lucru cu costumul de altitudine. În încăperea strâmtă, era nevoit să urce în pat ca să aibă loc să se îmbrace.

Din încăperea vecină, vocea lui Tess continuă:

— Noi, loialiștii, nu vom ști cu adevărat cum trebuie să acționăm până când nu vom înțelege această situație. Nu mă aștept ca mâine să se pronunțe toată lumea în unanimitate. Dar Jovain va fi convingător; nu va fi candid, dar va fi convingător. Și-a găsit aliați în Consiliu și, fără îndoială, i se vor alătura și alții, care nu și-au exprimat opțiunea până în prezent; vor fi, cu siguranță, și unii care nu vor fi mulțumiți de tine și vor crede în acuzațiile lui Jovain... Să nu lași ca veștile pe care le vei auzi să te doboare, Iern. Fii convins că n-au să fie vești bune, indiferent cum vor suna ele. Și nu îți asuma riscuri nebunești. Mă tem că va trebui să așteptăm să treacă un timp, să vedem ce are să urmeze, înainte de a lua măsuri. Dacă vom putea lua măsuri.

Iern își trase partea interioară a costumului pe picioare și o rulă în sus, pe trup, netezind țesătura neagră centimetru cu centimetru, astfel încât moleculele ei speciale să îi adere pe corp ca o a doua piele.

— Da, am să mă dau la fund, promise el.

— Poți să-mi spui unde anume?

— Nu. Asta depinde și de vânturile din noaptea asta.

Dordoy n ar fi ținutul ideal pentru lupta de gherilă, dar, pentru mine, Brezh-ul prezintă mai multe avantaje. Astea sunt două dintre posibilele alegeri, cele mai evidente, de fapt.

I se păru că o aude încruntându-se.

— Nici să nu te gândești să ridici oamenii la luptă, Iern. Oricum, nu încă.

— Nu, nicidecum. Voiam să spun doar că m-aș putea ascunde pe dealurile din Dordoyne, iar țăranii localnici m-ar ajuta. Poate că ar trebui să fug dincolo de graniță.

— S-ar putea ca asta să fie cea mai bună idee. Sper să trăiesc să văd speranțele noastre renăscând, adăugă Tess după o scurtă pauză.

După ce își acoperi trupul până la gât și închise și ultimul fermoar, Iern îmbrăcă o salopetă. Principalul ei rol era acela de a proteja materialul de dedesubt împotriva unor eventuale sfâșieri, care ar fi adus trupul în contact cu cvasividul de afară. Avea și o mulțime de buzunare, în care Iern se apucă să îndese tot soiul de obiecte de strictă necesitate.

Se întoarse în camera de zi, și Tess îl ajută mai departe. Picioarele îi erau protejate de șosete groase și cizme. Își trase peste cap un fes tricotat și abia apoi își puse casca, pe care o fixă laolaltă cu costumul de dedesubt. Lăsa viziera căștii deschisă. După ce își trecu brațele prin curelele harnașamentului, Tess îi fixă pe spinare rezervorul de oxigen, după care, conectându-l, deschise și valvele. Trebuia să respire, dar și să transpire. Costumul elastic, care avea rolul să îi împiedice sângele să fiarbă, avea dezavantajul de a bloca și transpirația. Cu ajutorul valvelor, vaporii de apă eliminați prin porii feței și scalpului aveau să fie rapid eliminați, împiedicându-l să moară de căldură.

Parașuta care urmă la rând nu era de tipul standard pe care îl purtau muncitorii când ieșeau în exterior. Căderile din aerostat fiind destul de rare, aceștia beneficiau doar de un instructaj verbal, nu de un antrenament practic care ar fi cerut prea mult timp. Iată de ce echipamentele lor erau, în mod necesar, foarte simple. Dany îi adusese un set de tipul celor preferate de parașutiști experimentați, care se încumetau, uneori, să sară direct din aerostat.

Și Iern o făcuse o dată, cu ani în urmă. Tess auzise și îl chemase la ordin, făcându-l cu ou și cu oțet și interzicându-i categoric să mai repete acea cascatorie: „Am cheltuit o avere antrenându-te, iar ieri ai riscat să-ți împrăștii mădulele pe suprafața a jumătate din Domeniu, doar de dragul aventurii!”, îl certase ea.

Azi e cu totul altceva, gândi el. Își trase mânușile etanșe, iar ea i le ridică până la coate.

Tăcură, rămânând nemișcați, unul în fața celuilalt.

— Ei bine, spuse el într-un târziu, cred că ar fi bine să plec. Vă mulțumesc pentru toate.

Zâmbetul ei tremură când îi răspunse:

— Ai grijă cum te întorci, băiete. Sper să am parte de nepoți și aș vrea să se bucure de ceea ce am avut parte și noi. Se ridică pe vârfuri și-l sărută fugar pe obraz. Drum bun, Talence lern Ferlay. Ai grijă de tine.

Mai îngrijorat decât se arăta, plecă. Ea îi făcu semn cu mâna, din ușă.

Luând colțul, porni hotărât înainte. Viziera, pe jumătate coborâtă, era menită să îi ascundă chipul, în cazul în care cineva întâlnit în cale ar fi putut să îl recunoască. Nu întâlni pe nimeni. Ostrovul Ceresc se închisese în sine, în așteptarea zorilor.

Un paznic în uniformă verzuie păzea ieșirea spre platforma C-3. Văzându-l pe lern, ridică pușca.

— Oprește-te! strigă el, și ecourile răsunară pe culoarul pustiu. Unde mergi? Întrebă el nervos, cu un pronunțat accent eskuara.

— Afară, să-mi fac datoria, îi răspunse lern. Dă-mi voie să trec.

— Ai vreun permis?

lern era pregătit să lovească cu cuțitul pe care îl ținea în buzunar, gata să ucidă. Nu avea voie să riște să greșească în atacul său. De fapt, ar fi preferat să nu fie nevoie de așa ceva.

— De ce-aș avea nevoie de vreun permis pentru o operațiune de rutină?

— Ce vrei să faci?

lern slobozi un oftat îndelung elaborat.

— Uite ce e, compadre... Dincolo de ușa aceea nu se află o platformă de andocare, amplasamentul unui laser ori cine știe ce altă minune pe care tu ți-ai putea imagina că aș avea de gând să o sabotez. Nu e decât o mică platformă de observație. Am sarcina să inspectez cât de mult pot din suprafața învelișului exterior. De aici, voi merge la platforma următoare, apoi la următoarea... Razele ultraviolete și ozonul deteriorează materialul. Vrem să înlocuim fiecare panou înainte să se ducă naibii. Intervenția voastră de azi ne-a dat peste cap programul

de verificare. Modificările de presiune de la apusul soarelui ar putea genera solicitări neprevăzute. Șeful meu mi-a ordonat să mă asigur că nimic nu este pe cale să plesnească. Acum, ai de gând să mă lași să-mi fac treaba?

Santinela se grăbi să se dea la o parte.

— Da, du-te, du-te.

Iern se prefăcu a fi nepăsător. Mințise, de fapt, doar când pretinsese că mergea la lucru. Se mulțumise să își moduleze glasul, astfel încât să pară o treabă urgentă, și omisese să spună că, media de viață a unui panou fiind de zece ani, inspecțiile se efectuau o dată pe an, folosindu-se instrumente de precizie, și nicidecum noaptea. Îi sugerase paznicului că fisurarea unui panou ar fi putut duce la prăbușirea Ostrovului Ceres, deși acest lucru nu era valabil nici măcar pentru sfera interioară. Mișcarea exterioară a aerului ar fi dus automat la desfășurarea unei prelate adezive, suficient de rezistentă pentru a împiedica scăderile notabile de presiune până la efectuarea reparațiilor. Strămoșii încorporaseră o mulțime de factori de siguranță în construcția lor.

N-au prevăzut însă trădarea.

Iern își închise viziera și ieși. O dată afară, petrecu mai multe minute admirând priveliștea, pe care o vedea, de-aici de sus, poate pentru ultima oară.

Spre răsărit, luna plină îi apărea uimitor de strălucitoare în oceanul de întuneric. Puzderie de stele umpleau restul boitei, iar puntea galaxiei unea cele două margini ale orizontului. Dedesubt, nu vedea nici un nor, iar Canalul, Golful, lacurile și fluviile luceau ca argintul viu în lumina lunii. Pământul nu era decât un mozaic de cenușiu și negru, mai îndepărtat și străin decât îi păruse vreodată a fi.

Tot străină îi părea și sfera opalescentă a aerostatului căzut pradă cuceritorilor. Suprafața sa strălucea palid; nervurile îi amintiră de forma plină a unui sân greu de lapte, brăzdat de vinișoare albastrii și, prin asociere, își aminti de mama sa și înghiți în sec. Energia solară stocată peste zi menținea în stare de plutire uriașul adormit, în același loc, viu. Când mâinile sale atinseră balustrada, simți briza stârnită de cele două reactoare și își închipui că le aude hurelul surd care, vreme de opt veacuri, luptase împotriva vuiturilor stratosferei.

Se scutură înfiorat, de parcă tocmai ieșise din apa unui râu

înghețat.

— A venit vremea, flăcăule, mormăi el.

Melancolia i se risipi și simți fiorul plăcut al nerăbdării. Ce salt se pregătea să facă!

Încălecă balustrada, rămânând câteva clipe în echilibru, după care sări.

La început, i se păru că visează. Plutea, lipsit de greutate, de parcă n-ar fi avut trup, în tăcere, scăldat în lumina lunii. Făcu o tumbă lentă, și Pământul îi dispăru din câmpul vizual, făcând loc globului alb dinspre care căzuse. Oare auzea, într-adevăr, aerul şuierând sau acesta era încă prea rarefiat? Era, cu siguranță, atât de frig, încât probabil i-ar fi înghețat și ochii în orbite, însă costumele îi ținea de cald. În vreme ce o parte a trupului visa, cealaltă făcea calcule, mecanic, așa cum plămânii respiră fără să fie conștienți ori inima bate. Adevăratul său eu se risipise în nemărginirea înconjurătoare.

Trebuie să îmi prelungesc căderea liberă până când voi atinge zona cu densitate atmosferică normală, căci, altfel, parașuta nu-mi va servi la nimic, se va mototoli și va atârna în urmă-mi ca o coadă, în vreme ce eu voi cădea arzând, ca un meteorit. Dar când anume să o deschid? Dacă o voi face prea târziu, trupu-mi va lua foc de la frecarea cu aerul, și-am să ajung jos rumen ca o friptură bine gătită. Trebuie să o fac la aproximativ cincisprezece kilometri altitudine, însă, data trecută, am avut la dispoziție instrumente pentru a măsura înălțimea... Trebuie să aproximezi, păsăroiule, și să acționezi în consecință.

Trase de un mâner, și prima parașută zvâcni și se deschise, iar corzile-i deveniră rigide. Harnașamentul îl strânse brusc, ca un corset. Atârnă inert o vreme, până când își adună puterea necesară pentru a învinge durerea. *Am așteptat prea mult. Mâine voi fi plin de vânătaï. Dar voi fi liber!*

Gândul acesta sfârși prin a-l readuce la realitate. Dând uitării frumusețea sălbatică a peisajului, se concentrează, redevenind aviatorul care-și caută un loc de aterizare. Ducea lipsă de date precise, dar nimic nu îl putea împiedica să observe. Începu să manipuleze corzile, cu o bruschetă războinică. În general, în stratosferă, vânturile bat dinspre est, dar aceasta era ultima direcție pe care ar fi vrut să o urmeze. Le putea contra în oarecare măsură, manevrând judicios, și, odată

intrat în troposferă, putea parcurge zonele de înălțime în moduri diferite. Putea să restrângă parașuta și să cadă mai repede în zonele cu vânturi nefavorabile, deschizând-o larg, acolo unde curenții aveau să îi fie prielnici, și lăsându-se dus de aceștia.

Ostrovul Ceresc se legăna deasupra sa. Trupul parcă își recăpătase din greutate, și auzea limpede un șuierat. Trecuse în împărăția cu hotare nevăzute a aerului. Stelele se stinseră una câte una, până când cele rămase formară contururile constelațiilor familiare. Smuci din nou corzile, navigând cum putea mai bine. Canalul și marea nu mai ocupau acum întreg orizontul. Aha! Prinsese un vânt dinspre sud-est. Trase din nou de corzi.

Își luă inima-n dinți și trase de un alt mâner. Parașuta se desprinse și rămase plutind undeva sus, cu corzile fluturând ca tentaculele unei meduze. Căzu ca o piatră. De astă dată, nu mai era plutirea dulce din stratosferă; cădea în gol, despicând aerul. Cea de a doua parașută se deschise, frânându-i prăbușirea.

Riscase mult, era conștient de asta. Cu prima parașută, ar fi ajuns jos în siguranță, deși n-ar fi avut mare lucru de făcut în privința hotărârii locului de aterizare. Cea de a doua parașută era un model mai modern, inspirat de cele ale maurailor, un obiect fragil și complicat, cu eleroane, ventile și supape, cu crăpături și aripioare, foarte asemănător cu deltaplanul. Parașuta aceasta nu trebuia să fie deschisă decât la câțiva kilometri deasupra solului.

Îl mustră conștiința pentru că își asumase un asemenea risc. Mulți oameni contau pe el... Tess, Dany... Prietenii și supușii săi... Faylis?... Ei bine, dacă avea să dea greș, avea să dea greș și gata. Important era că putea să folosească această parașută pentru a ajunge în Brezh, ținutul de baștină al mamei sale și al său.

Trase un chiot de-i țiuiră urechile.

...Ateriză lin, pe un drum pe care și-l alesese. Cizmele sale stârniră praful de un alb cenușiu. Pe marginile drumului, copacii foșneau în bătaia unei brize slabe și rouă de pe firele de iarbă strălucea în lumina lunii. Dezbrăcându-se, simți răcoarea nopții și trase cu sete în piept miresmele umede ale pământului. În depărtare auzi țipătul unei cucuvele.

Trebuia să scape de partea compromițătoare a echipamentului. Înaintă o bună bucată de drum în pădure și, cu un

cuțit, săpă o groapă nu prea adâncă în care își îngropă parașuta și costumul de corp. Își păstră salopeta și cizmele. După scoaterea însemnelor, puteau trece lesne drept veșmintele unui muncitor cu ziua.

Apoi o luă înainte, pe drum. Avea cât de cât idee cam pe unde se găsea. Destul de curând, drumul avea să intersecteze o cărare care ducea la ruinele unui castel abandonat cu câteva sute de ani înaintea Judecării. Pustnicul care locuia acum acolo avea să îi dea adăpost și avea să păstreze tăcerea în privința trecerii sale.

Luna se ridicase mai sus. Strălucea mult mai tare decât Ostrovul Ceresc, pe care razele soarelui nu-l mai scăldau deja de multă vreme.

XI

Veștile ajunseră la urechile Ronicăi Birken curând după ce traversase fluviul Seyn, întorcându-se din ținuturile de dincolo de Rhin. Un bac cu zbaturi îi trecuse, pe ea și cei cinci tovarăși ai săi, împreună cu căruța și caii lor, pe malul stâng. Încălecară și porniră la drum, pentru a parcurge cei trei sau patru kilometri care mai rămăseseră până la Fonteynblo.

Alek Zaksun dădu piteni calului său până când ajunse în fruntea convoiului, lângă femeia care îi conducea.

— E o seară frumoasă, nu-i așa? remarcă el.

Ronica privi în jur. Copacii de pe marginea drumului, arini și fagi în marea lor majoritate, formau un coridor umbros, în vreme ce, printre frunze, ultimele sclipiri ale soarelui trimiteau raze verzi-aurii. Nu mai era cald, dar miresmele verii încă mai stăruiau. Drumul era plin de pietriș, care scrâșnea sub copitele cailor și roțile căruței. În frunziș, se auzea ciripitul vesel al păsărilor. O cuprinse un dor fugar de casă, dar Laska era departe, dincolo de Pol, iar sălbăticia ei nu aducea nici pe departe cu acest crâng domestic din mijlocul Domeniului.

— Da, e frumos, încuviință ea.

— Ce-ar fi să ne petrecem ziua de mâine odihnindu-ne? propuse Alek. Ne-ai mânat ca pe o herghelie de cai sălbatici.

— Ar fi fost o nebunie să întârziem pe drum, îi replică ea.

Știi bine acest lucru.

Se corectă, în sinea ei: *Poate că nu era nevoie să ne grăbim când ne aflam printre barbarii din răsărit. Păreau a ne venera și nu dispuneau de arme de foc. Ceea ce era de nesuportat acolo erau condițiile în care călătoream, imposibile, aproape ca în vremea Osândeii. Dar allemanii din vest, pe jumătate civilizați, n-ar fi stat prea mult pe gânduri înainte de a ne jefui. N-am vrut să zăbovim, pentru a nu le da idei. Faptul că prada lor i-ar fi ucis, de cum am deschis containerele, constituie o slabă consolare.*

— Acum suntem în siguranță, insistă el. Am fost cel puțin de-o săptămână încoace. Și totuși, nu ne slăbești o clipă, Ronica. De ce atâta grabă?

— S-ar putea să fie nevoie de noi pe navă.

— Dacă ar fi fost așa, căpitanul Karst ne-ar fi dat vreun semn, nu crezi?

Ea se văzu nevoită să-i dea dreptate. Afară, în pustietate, fuseseră izolați, dar aici, lucrurile stăteau cu totul altfel. Oriunde pe cuprinsul Domeniului, până și cel mai prăpădit cătun dispunea de un radio-receptor public. Timp de o oră din douăzeci și patru, Ostrovul Ceresc își consacra releul transmițerii mesajelor, în schimbul unor taxe, acestea fiind recepționate și transcrise la birourile de poștă, unde erau păstrate până la sosirea destinatarilor. Mikli o obligase să memoreze o serie de fraze codate. Până în prezent, nu recepționase nimic și nici nu se aștepta să primească vreun mesaj până la întoarcerea în Kemper. Poate că nici acolo nu o va aștepta nimic nou, dacă el avea să fie plecat, ocupat cu obișnuitele-i mașinațiuni.

— Să nu uităm că Domeniul e un conglomerat de state, fiecare avându-și propriile reguli, îi reaminti ea lui Alek. Până acum, am trecut cu bine de fiecare post de control, dar, pentru ei, suntem o bandă de străini, suspecti din principiu, și dacă lenevim prea mult pe drum, am putea stârni curiozitatea nedorită a cuiva.

— Și ce dacă? Ne-ar citi documentele și nu s-ar lega la cap făcând probleme unei expediții de recuperare arheologică în beneficiul unui Consvator, nu-i așa?

Recuperare... Patru focoase cu plutoniu intacte, de pe anticul câmp de bătălie din Lanțul Czechy, ocolite și temute de localnici, care habar nu aveau că încărcătura letală a altor

rachete, sfărâmate ori ruginite, se infiltrasă în întreaga biosferă terestră...

— Oricum, nimeni n-are să se lege de noi, continuă Alek. Nici una dintre jurisdicțiile pe care le avem de străbătut nu e dedată la prea mare strictețe. Au trăit în pace de secole încoace, iar noi suntem pentru ei ca o boare de aer proaspăt. Crede-mă, Ronica, eu cunosc aceste ținuturi.

Din nou, Ronica fu silită să-i dea dreptate. Fără el, expediția ar fi fost dintru început sortită eșecului. Ronica se putea descurca în traversarea unui râu năvalnic sau a unei mlaștini, a unor munți abrupti sau păduri de nepătruns, hrănindu-i și gășind adăpost pentru însoțitorii ei. În cazul în care dădeau de bucluc, era capabilă să se transforme într-un comandant militar priceput, așa cum și făcuse de vreo două ori, punându-i pe atacatori pe fugă. În sfârșit, se pricepea, ca nimeni altcineva, să dea de urma obiectelor pe care le căutau. Nu cunoștea însă deloc Franceterr-ul, ca să nu mai vorbim de mozaicul de triburi de la estul Domeniului. Cât despre cunoștințele ei în ceea ce privește limbile yurupane, acestea se limitau la un angley sumar și un francey și mai și, învățate la bordul navei după plecarea din Seattle. Alek Zaksun petrecuse ani buni aici, pe continent, în calitate de antropolog. Vorbea fluent francey-ul și numeroase dialecte alemane, ba chiar și câteva limbi shlavice. El era cel mulțumită căruia drumul lor printre barbari se încheiase cu bine, și tot lui îi datorau aflarea a numeroase amănunte care aduseseră succesul expediției lor de cercetare.

— Ei vezi, ce ne împiedică deci să ne oprim o zi sau două în Fonteynblo? întrebă el. E un loc minunat, și la fel sunt împrejurimile. Dacă nu vrei să te gândești la noi, gândește-te la sărmatele animale.

Ronica privi în jos. Văzu capul plecat al calului ei și simți cum acesta abia își mai târa copitele. Simți înțepătura vinovăției. *Are dreptate. Le-am impus un ritm dur, iar de-acum, nu mai e nevoie. Acasă nu tai niciodată vreun copac și nu ucid nici un animal, fără să-i șoptesc: "Iartă-mă, frate, am nevoie de tine." Trebuie oare să extenez aceste sărmate creaturi doar fiindcă eu vreau să ne grăbim... Încotro? Nici măcar nu sunt sigură de asta. Și totuși...*

— Fie, se hotărî ea. Rămânem, dacă nu ne așteaptă nici un mesaj.

— Excelent! Ai să vezi, n-o să-ți pară rău. Își mână calul și mai aproape, până când genunchii li se atinseră, și îi cuprinse mâna, fără ca cei din urma lor să-i poată vedea, în penumbră. Am să-ți arăt împrejurimile. Vinurile locale sunt minunate, mâncarea e delicioasă, priveliștile sunt interesante, iar crângurile sunt ideale pentru un picnic și...

Își lăsă glasul să se stingă, dar nu-și retrase mâna.

Ea avea impresia ca atingerea aceea o ardea, dar nu îi îndepărtă mâna. Pulsul i se accelerează. Simți ceva ca o crampă, dar altfel decât cele pe care le simțea când îi venea ciclul sau când era bolnavă. Pe furiș, îl privi cu coada ochiului. Nu semăna cu ceilalți însoțitori, bărbați duri și îndesați, soldați și mecanici de meserie. Zvelt și având trăsături limpezi, era mereu bine îmbrăcat și proaspăt bărbierit, chiar și în cele mai grele condiții. Conversa sclipitor și avea mereu grijă să-i amintească de faptul că era nevoită să rămână castă numai de dragul menținerii disciplinei expediției.

Drace, mă simt ca și cum niciodată n-aș fi... Își aminti de tentațiile ce se iviseră pe drum, mai ales după ce începuse să înțeleagă câte ceva din limba băștinașilor. I-ar fi fost ușor să se furișeze, nebăgată în seamă, cu vreun băștinaș chipeș, și nimeni n-ar fi aflat niciodată nimic. Problema era însă că nu dispunea de imunitate la numeroasele și păcătoasele boli endemice care afectau populațiile acelea, și nu toate puteau fi vindecate cu antibiotice. (În acea seară amețitor de frumoasă, se strădui să alunge amintirea câmpiilor pârjolite și presărate cu ruine, a oamenilor schilozi și știrbi, care, la nici patruzeci de ani, își așteptau deja moartea, a copiilor scheletici în jurul cărora roiau muștele. Din ceea ce citise, rezulta că est-yurupanii erau rasa cea mai înapoiată din întreaga omenire.) Spera că și oamenii ei se abținuseră cu stoicism, în așteptarea deliciilor oferite de Franceterr. Era convinsă că Alek o făcuse.

Nu sunt o târfă nesătulă. Pot să mă lipsesc de sex oricât de multe nevoie, chiar și luni întregi. Viața nu constă numai dintr-atât. Însă... Zâmbi, în sinea ei. Recunoaște, Ronica. Ai vrea să faci dragoste. De ce n-ai face-o aici? Mângâie grumazul calului. Era cald și aspru sub palma ei. *Curaj, prietene. Mâine vei avea parte de odihnă. Numai Domnul știe cât demult o meriți.*

Alek îi lăsă mâna, căci ieșiseră din pădure și în fața lor apăruse orașul.

Precauți, apucaseră pe drumul dinspre nord, ca să nu fie văzuți venind și plecând, de agenții maurai care împânziseră Domeniul, ca șobolanii. Priveliștea aceasta era cu totul nouă pentru Ronica. Văzând atâta frumusețe, exclamă „Minunat!” și bătu din palme, încântată.

Arcul întunecat al pădurii se întindea spre dreapta. În rest, cât vedeau cu ochii, erau numai vii, livezi și pajiști, ferme, legate

între ele prin drumuri străjuite de plop. La ferestre începuseră să se aprindă luminile. Orașul se înghesuia între ruinele zidurilor palatului, măcinate de timp, dar păstrând, cu toate acestea, o grație inefabilă. Cerul era limpede, violet către răsărit, albastru cenușiu deasupra și verzui către vest, unde soarele tocmai apusese. Spre sud-vest, Ostrovul Ceresc avea dimensiunile lunii pline care avea să răsară destul de curând. Rândunele treceau țipând vesel, și în depărtare se auzea un clopot, dând glas răcorii nopții născânde.

— Da, murmură Ronica. Oh, da.

Plescăi din buze și își îndemnă cu blândețe calul. Alek rămase în continuare alături, iar din urmă se auzi tropotul celorlalți și scârțâitul osiilor căruței.

Străzile erau pietruite, iar caldarâmul răsuna sub copitele căilor. Zidurile, construite din gresia care era unul dintre produsele locale, restituiau o parte din căldura acumulată peste zi. Orașenii erau acum la casele lor, cinând, dar rămăseseră destui și pe străzi, care să caște gura la străinii care se grăbeau spre han. Acesta se afla într-o piață, în care prăvăliile își trăsese deja obloanele pentru noapte. În centrul pieții se înălța releul poștei, dar felinarul din vârful său nu fusese încă aprins. Un difuzor atârna la o oarecare înălțime. Ronica îl depăși fără să-i acorde atenție.

Difuzorul prinse viață tocmai atunci. Ronica își struni calul cu o asemenea brutalitate, încât acesta, în ciuda oboselii, necheză și cabră. Cuvintele rostite în franceză, ce se revărsau din difuzor, nu însemnau nimic pentru ea, însă mulțimea de oameni care ieșiră din case și umplură piața nu prevestea nimic bun.

Recăpătându-și stăpânirea asupra calului, se apropie de Alek și îl apucă de mână.

— Ce se întâmplă? întrebă. E ceva grav?

În ciuda întinericului, crezu că îl vede încruntându-se.

— Atențiune, cetățeni, începu el să traducă grăbit, abia

reușind să urmărească glasul din difuzor. Urmează un anunț special din Ileduciel, către întregul Domeniu... Lăsa baltă efortul traducerii cuvânt cu cuvânt și îi spuse în unghish, abia reușind să se facă auzit în vacarmul celor ce se înghesuiau roată, sorbind cuvintele oratorului de departe. A avut loc un soi de lovitură politică. Vorbește de un soi de criză, de o urgență... Cere tuturor să-și păstreze calmul, dar... Nu e nimic limpede, dar e clar că acolo, sus, și-a băgat dracul coada.

Ronica își recăpătă aproape imediat stăpânirea de sine.

— Pornim imediat către Kemper, spuse ea. E preferabil să nu mai întârziem în oraș. Numai Yasu știe ce s-ar putea întâmpla. Vom poposi undeva mai încolo și vom mânca ceea ce ne-a mai rămas din rații. Măine în zori, vom porni din nou la drum.

Mintea ei făcea calcule precise, de parcă s-ar fi aflat din nou printre vulcani. *Nu putem spera că vom putea merge prea repede. Chiar și cele mai bune drumuri din Domeniu sunt abia niște poteci, în comparație cu autostrăzile din Uniune. Căruța noastră e ușoară, dar tot e o povară prea mare pentru sărmanele noastre animale, ce stau să-și dea sufletul. Poate că vom reuși să facem un schimb undeva, să luăm animale mai odihnite, chiar dacă de calitate inferioară. Mai avem cam o săptămână de drum până la Kemper. N-am putea scurta oare acest interval măcar cu o zi? Vom încerca, asta-i sigur.*

Își scoase sabia, nu din dorința de a lovi în localnicii înspăimântați, ci pentru a-și spori autoritatea, astfel încât ei să îi deschidă calea.

— Să mergem, băieți! strigă ea. Dați-i bice!

2

Cu doi ani în urmă, un detașament al Inspectoratului Maurai își făcuse apariția în Kenai, stabilindu-și o bază și folosind orașul ca punct de plecare pentru cercetări care aveau să dureze o lună, în regiunea respectivă. Susțineau că au motive să creadă că se pregătește o încălcare a tratatului, dar nu precizaseră de ce natură era aceasta, fiindcă, după cum recunoscuse șeful lor, în fața stăpânului sălașului, Benyo Smith, nu erau siguri în legătură cu informațiile primite. Deși comportarea lor nu ieșise

niciodată din limitele corectitudinii, străinii fuseseră întâmpinați cu răceală și nu beneficiaseră de nici un ajutor demn de acest nume. Laskanii își manifestau independența chiar și față de Uniunea de Nord-Vest, iar resentimentele lor față de Înaltul Comisariat erau chiar mai aprige decât ale celor din sud, unde acesta ajunsese să facă parte din viața de zi cu zi. Situația se acutizase îndeosebi de la moartea înaltului comisar Ruori Haakonu; succesorul său manifesta aceleași intenții bune, dar îi lipsea farmecul.

În decursul acestei misiuni, inspectorii ceruseră să viziteze munții aflați dincolo de estuarul Cook, o zonă în care în ultimii douăzeci de ani nu pătrunseseră decât puțini aleși.

— De ce a fost interzisă regiunea cu pricina? întrebă comandorul Okuma Samuero.

— Nu e tocmai o zonă interzisă, îi răspunse Benyo într-o maurai mult mai fluentă decât unglishul oaspetelui său. Li s-a cerut cu insistență locuitorilor să se țină departe de ea; proprietățile din regiunea respectivă aparțin în mare majoritate celor din Sălașul Lupilor, prin moștenire ori prin căsătorii. Cooperarea voluntară este temelia societății noastre, știți doar... Tonul îi deveni ușor sardonic. Desigur, mai intervin și presiunile societății. Acestea devin destul de puternice într-o zonă de frontieră, ca a noastră, unde bunăvoința reciprocă este o componentă importantă a supraviețuirii. Așa se face că și cei care nu sunt membrii sălașului respectă limitele rezervației. De ce le-ar încălca, în fond? Nu duc lipsă de terenuri, asta-i sigur.

— Nu vă jucați cu mine, domnule, spuse Okuma iritat. Ce se întâmplă acolo, de fapt?

— Știți că, după ce proiectul industrial a dat greș, am înființat acolo o rezervație naturală. Am făcut-o în semn de prevedere, având în vedere creșterea populației în întregul nord, dar scopul ei principal au fost cercetările științifice în domeniile ecologiei, geneticii, împotriva cărora, sunt sigur, nu aveți nimic. Cercetările se fac de către cei din Sălașul Lupilor, cu ajutor din partea unor indivizi aparținând altor salașuri, căci noi suntem cei care avem și am avut dintotdeauna o tradiție intelectuală. Vreme de secole, din rândul nostru au provenit majoritatea oamenilor de știință, a profesorilor și a comandanților militari.

— Mda, militarii..., îl îngână Okuma. La urma urmei, chiar

și-n ziua de azi, structurile sociale sunt paramilitare, nu-i așa?...
Și care sunt motivele pentru care echipele dumneavoastră științifice n-au dat mai nimic publicității?

Un zâmbet se ivi pe chipul bătrânului.

— Vom fi fiind noi, norrmennii, competitivi în plan comercial, dar nu suntem, cu siguranță, în domeniile academice. Sălașul preferă să-și vadă de ale sale, dând membrilor săi răgaz să își aprofundeze cercetările vreme de generații, dacă este nevoie, fără să caute neapărat gloria imediată. Și-apoi, niciodată n-au fost implicate prea multe persoane în acest proiect. Un grup prea mare ar dăuna exact obiectivelor propuse.

— Am motive să cred că în zona respectivă s-au făcut transporturi masive de material, și nu numai în perioada de început, ci și în ultimii ani.

— E drept, încuviință Benyo. Plasarea de senzori pe un teritoriu atât de vast nu e o joacă de copii. De asemenea, în scopuri experimentale, s-au făcut unele modificări ale peisajului, care au implicat echipament greu. Pe de altă parte, am impresia că aveți o idee puțin exagerată despre activitățile care se desfășoară acolo. Probabil ați auzit despre încărcături care aveau cu totul alte destinații. E o greșeală scuzabilă într-un ținut îndepărtat, atât de diferit de țara dumneavoastră. Își scutură scrumul din pipa masivă. Uitați care-i treaba, domnule comandor, continuă el. Înțeleg că doriți să vedeți toate astea cu propriii dumneavoastră ochi. E-n regulă. Se poate rezolva și asta. Dați-mi doar câteva zile, ca să vă pot recruta câțiva ghizi. Anticipă obiectiile interlocutorului său și se grăbi să adauge: Nu, nu. Veți putea merge oriunde doriți, și mă îndoiesc că am putea schimba mare lucru în câteva zile, nu-i așa? Ghizii vor fi la dispoziția dumneavoastră pentru a vă ajuta, a vă da explicații și pentru a vă ține departe de orice pericol. Zona aceea e primejdioasă. Există riscul producerii unor avalanșe și alunecări de teren. Am vrea, de asemenea, să prevenim orice interferențe în mediul natural. Sunt convins că veți fi de acord cu mine, în această privință Federația dumneavoastră este favorabilă științei, ca și Uniunea, de altfel.

Okuma și tehnicienii săi nu găsiră nimic care să le dea de bănuț. Cert e că întâlneau o lume sălbatică, nemărginită, total străină de ceea ce cunoscuseră până atunci. Își dădură seama cât de ușor puteau pierde urma — urma a ce? – și că, în alte

condiții, s-ar fi descurcat mult mai bine. Scurta iarnă subarctică se apropia de sfârșit. Începuse sezonul ploilor, al lapoviței și vânturilor puternice, iar zilele erau din ce în ce mai scurte. O echipă care lucra ceva mai la est le semnală prin radio că descoperiseră urme ale unor activități clandestine recente, lângă Yakutat. Era, se pare, o încercare de a construi o aeronavă mai rapidă și mai eficientă, cu o rază mai mare de acțiune decât i se permisesse Uniunii, prin tratatul de pace, să posede. Un proiect de o asemenea anvergură putuse să fie mutat în grabă în regiunile neexplorate ale Yukonului sau chiar, printr-o înțelegere secretă, în teritoriile Mong ale națiunii Chukri...

Inspectorii părăsiră Kenai-ul și nu se mai întoarseră. La despărțire, Okuma îi spuse lui Benyo, cu amărăciune în glas:

— N-am de ales, trebuie să mă încred în onestitatea dumneavoastră. Dacă vreun alt sălaș, altul decât cel căruia îi aparțineți – cel al Pescărușului, al Castorului, al Răzbunătorilor ori al Ienupărului, cine le mai știe... – ar pune la cale ceva ilicit, dumneavoastră n-ați ști, așa cum nici membrii de rând ai sălașului respectiv habar n-ar avea. Nu pot decât să vă implor ca, în cazul în care, din întâmplare, ați afla vreo informație, să puneți deoparte patriotismul și să vă gândiți la binele omenirii, da, al vieții pe Pământ, și să ne anunțați.

Replica fu amabilă.

— Nu vă invidiez, domnule comandor. Nu-i ușor să porți de grijă întregii lumi.

În cei doi ani care urmară, bubuiturile și cutremurele zguduiră ținutul mai des decât oricând. Vulcanii se trezesc, spuneau localnicii. Dar nici unul dintre ei nu era geolog. Un expert din Sălașul Lupilor se adresa locuitorilor orașului, la o întrunire, abordând acest subiect. Cu condiția să fie precauți, nu aveau de ce să se teamă, le spuse acesta. Dacă vedeau o lumină strălucitoare și nu auzeau nici un zgomot imediat dinspre munții de dincolo de estuar, era preferabil să se adăpostească și să își ferească ochii.

Erupția surveni într-o dimineață, fără vânt, a verii. Peste noapte, se lăsase ceața, o ceață atât de deasă, încât cei care își croiau drum pe străzi după ivirea zorilor, păreau a fi strigoi iviți

din neant. Casele erau doar umbre, luminile din ferestre doar pete de lumină, și nu se vedea la doi pași. Dinspre ape răsună înfundat vuietul monoton al unei sirene de ceață.

Deodată, negura fu străpunsă de o izbucnire strălucitoare, alb-albăstrie. Aceasta deveni și mai puternică, lărgindu-se, un fulger globular enorm, un adevărat soare. Cei ce nu ascultară de avertismentul specialistului și priviră într-acolo ar fi suferit arsuri ale retinei, dacă n-ar fi fost norul care învăluia cerul, pământul și marea; așa, își acoperiră imediat ochii, și umbrele dansară dinaintea lor multă vreme. Cei ce se aflau cu spatele spre sursa de lumină văzură un curcubeu inelar imens formându-se în ceață, ca o poartă deschisă pe neașteptate.

O a doua explozie avu loc, dar aceasta fu mult mai slabă, căci izbucnise la o înălțime mult mai mare. Apoi auziră zgomotul. Chiar și la o distanță atât de mare, forța ei strivi solul și aerul, trimițând fiori până în măduva oaselor oamenilor, cutremurându-le inimile și trezind spaime ancestrale.

Apoi se stinse. Fuiore de ceață se învârteliră și liniștea coborî, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Bărbații și femeile schimbă priviri uluite — erau vii și nevătămați — și se grăbiră să-și liniștească odraslele îngrozite. Un eschimos care își păstrase calmul și își numărăse pulsul estimă că vulcanul care erupsese se afla la o distanță de circa o sută de kilometri. Tot el fuse cel care emise părerea că acesta scuipase în văzduh, o dată sau de două ori, o mulțime de lavă topită, care avea să facă marea să fiarbă dacă avea să cadă în apă sau avea să facă prăpăd, dacă avea să lovească uscatul.

Într-o încăpere de dincolo de estuar, îngropata adânc în pământ, directorul Eygar Dreng și colaboratorii săi cei mai apropiați cercetau cu febrilitate o serie de instrumente.

— Merge, spuse el. Pumnii i se încleștară și pieptul i se umflă cu mândrie, în vreme ce lacrimile i se prelingeau pe obraji. Pe cele Șapte Tunete, și *cât* de bine merge!

Prin radio, un mesaj codat fu adresat către trei nave aflate la mare distanță. Căpitanii acestora anunțară vestea oamenilor lor, care izbucniră în urale, îmbrățișându-se și aruncându-și caschetele în văzduh înainte de a se întoarce la treabă. Foarte curând, sperau ei, unul dintre aceste echipaje avea să aibă a naibii de multă treabă.

O dată ce mesele erau date la o parte și scaunele erau așezate pe rânduri, Sala Charles devenea auditoriul Ostrovului Ceresc sau încăperea în care se întâlneau seniorii clanurilor. Așezate pe pereți, steagurile lor acopereau picturile murale cu scene istorice, iar caleidoscopul lor colorat devenea fundalul pe care se desfășurau însemnele aroganței și solemnității simbolurilor centenare. Așteptând pe scenă, conștient de micimea sa în fața draperiei albastre brodate cu aur, Jovain se simțea mai singur decât oricând.

Răsunară trâmbițele și se făcu liniște. Capelanul rosti o invocație, președintele Consiliului Administrativ deschise întrunirea cu o cuvântare formală. De jos, din sală, seniorii își ațintiră privirile asupra lui Jovain.

În afară de oamenii săi, în sală se mai aflau șase sute de oameni, bărbați și femei, reprezentanți aleși ai clanurilor. Se așezaseră pe grupuri, despărțite de spații libere având vreo doi metri lățime. Acustica sălii era foarte bună; se auzeau șoapte pe ici, pe colo, dar acestea nu făceau decât să sporească impresia de liniște solemnă. Cei de față erau îmbrăcați fie în veșminte somptuoase, de orășeni, fie în costume specifice regiunilor din care proveneau, unii chiar în uniforme militare. Îi asemănau doar emblemele cu stemele clanurilor, purtate la vedere, pe umeri. Cei mai mulți erau de vârstă mijlocie, câțiva erau vârstnici, și câțiva tineri (*ca și Iern, blestemat să fie, bastard nenorocit, acolo unde se ascunde!*), dar pe fețele tuturor se citea aceeași nerăbdare și atenție. Cel mai aproape erau cei din clanul Talence, care aveau dreptul la cuvânt, dar nu și la vot, în alegerea căpitanului. Trăsăturile unora dintre aceștia exprimau o asemenea ostilitate, încât se grăbi să caute din priviri, în celelalte douăzeci și nouă de grupuri, chipurile celor despre care știa că aveau să îl sprijine. Aerul proaspăt venit dinspre ventilator părea a îngheța în contact cu pielea sa.

Încetează! își spuse. *Ai un destin de împlinit.* Iar când președintele îl prezentă și el înaintă spre podium, curajul, voința și încrederea îi reveniră. E drept, nu era așa cum își închipuisese. Nu se așteptase la nervozitatea care îl măcina, la îndoielile și gândurile sâcâitoare despre detaliile pe care nu trebuia să le

uite, la ghimpele pe care îl simțea în coaste, la sudoarea rece și urât mirositoare care îl năpădisese, la amintirea nopții trecute și la durerile de cap datorate somnului agitat. Dar se întâmplă oare vreodată ca totul să decurgă așa cum ți-ai închipuit?

N-avea nevoie de un discurs scris. Pe podium se afla un microfon. Se apropie de acesta și începu:

— Domnule președinte, onorați seniori, membri ai clanurilor și locuitori ai Domeniului, dați-mi voie, în primul rând, să vă mulțumesc sincer, din inimă, pentru răbdarea dumneavoastră. Este o ocazie fără precedent, și, deci, îmi este de două ori mai greu...

Nu erau doar sunete fără noimă. Maimuțele comunică folosindu-și mâinile, iar oamenii, prin intermediul cuvintelor. Aceste preliminarii erau menite să îl ajute să-și găsească ritmul, să-și adune puterile, și începea deja să simtă fiorii exaltării. *Mă îndoiesc că am s-o mai dezamăgesc pe Faylis, deseară!*

În ceasurile care aveau să urmeze, avea să înfrunte o adevărată furtună și să o îmblânzească. Cine mai avusese vreodată de înfruntat o asemenea provocare de la Ziua Judecății încoace, când, în vreme ce fumul radioactiv învăluia lumea întreagă, Charles Talence își îndemnase oamenii să lupte mai departe? *Oare chiar îi simt sufletul unindu-se cu al meu? Nu, ar însemna să mă amăgesc de unul singur; niciodată nu m-am pregătit pentru așa ceva. Filosofăa geeană nu este de acord cu această credință; e drept, nici nu o interzice...*

— Voi trece direct la subiect, la datele practice ale situației în care ne aflăm. Ostrovul Ceresc este în primejdie. De fapt, întreaga noastră civilizație... Printr-o acțiune decisă, am eliminat unul dintre pericolele imediate care ne pândeau. Dar altele, mai grave, ne așteaptă de acum înainte... În același timp, ne stau la dispoziție o mulțime de șanse, de care vom putea profita dacă vom reuși să ne organizăm. O serie de ascultători își scosese rășchetele și instrumentele de scris. La sfârșit, avea să aibă de înfruntat tirul întrebărilor lor. Mă văd nevoit să îmi prezint umilele scuze, pentru felul în care am pătruns, ieri, aici. Până acum, pacea, sanctitatea Ostrovului Ceresc n-a fost nicicând tulburată. Singura mea scuză este că, dacă nu interveneam, împreună cu oamenii mei de încredere, tulburarea aceasta ar fi fost mai tragică, de mii de ori mai gravă. N-am îndrăznit să vă consult înainte de a interveni. Era esențială prezența unor forțe

înmarmate, dar așa ceva nu se mai întâmplase niciodată. Un căpitan ar fi putut ordona așa ceva; dar noi nu aveam încă un căpitan. Distinsa adunare de față ar fi cerut, cu siguranță, dovezi, ar fi dezbătut chestiunea, căutând cea mai înțeleaptă soluție; între timp, însă, inamicul ar fi putut lovi oricând. Vă întrebați, desigur, cine este acest inamic. Dați-mi voie să rezum ceea ce am aflat, am dedus și am presupus. Mai târziu, voi putea da detalii. Dovezile vor fi prezentate unor persoane demne de încredere, alese de către acest Consiliu.

Acum, se umflă talazul, îndreptându-se spre țarm!

— Sântem obișnuiți să privim Espayn-ul ca o națiune unită, condusă de un guvern monolitic. Cu toate acestea, cei care cunosc mai aprofundat acest subiect știu că nu este deloc așa. Este o națiune adunată laolaltă cu forța, recent... Poziția mea la frontieră și legăturile pe care le am dincolo de ea... facțiunile... o conspirație... informații ce mi-au fost aduse de organizații și indivizi care iubesc pacea...

S-ar putea să fi fost doar o exagerare, recunosc. S-ar putea să fi fost doar un vis de mărire al câtorva ambițioși, cărora le lipsesc mijloacele de a și-l pune în aplicare. Nu sunt sigur și nu am de unde să știu acest lucru. Dar n-am îndrăznit să îmi asum un asemenea risc. Vreme de zeci de generații, ne-am complăcut în refugiul nostru aerian. Am uitat că o mână de oameni curajoși ar putea găsi oricând modalitatea de a-și pune planul în aplicare. Astăzi suntem din nou în siguranță... pentru o vreme, cel puțin. Aș vrea să mențin această siguranță pentru vremurile care vor veni. Dacă doriți, ne puteți trimite acasă, pe mine și pe oamenii mei. Dar vă rog: n-o faceți înainte ca noul căpitan să ne înlocuiască, dând inimii noastre, Ostrovul Ceresc, o pază pe măsură. Poate că în acest moment ar trebui să mă retrag, lăsându-vă să deliberați în continuare. *Dar n-o voi face, căci vreau să vă copleșesc.* Porunciți-mi să plec, dacă asta vă e dorința. *Dar mai întâi, amintiți-vă cine poruncește celor înarmați.*

Așadar, vă cer încă puțină răbdare. V-am spus adineauri că pericolul pe care l-am evitat a fost doar unul dintre valurile pe care trebuie să le înfruntăm înainte de a ajunge la țarm. Am încredere că veți hotărî că bunăstarea Domeniului vă cere să mă ascultați până la capăt. Politețuri, întrebări și argumente răsunară din sală. Susținătorii lui Jovain își învățaseră bine

rolurile. Simpatizanții și nehotărâții li se alăturară, așa cum fusese prevăzut. Vă mulțumesc din suflet. Ceea ce am de spus e la fel de complex precum lumea însăși, acea lume schimbătoare, primejdioasă, dar plină de speranțe, de care nu vom reuși să ne ascundem printr-o nouă Epocă a Izolării. Felul în care am fost la un pas de dezastru... *Vorbesc despre asta axiomatic, fără alte comentarii, ca de un fapt dovedit* – ne-a dovedit că și noi riscăm pieirea, ca orice alte civilizații din istorie, ca întreaga societate umană, în Războiul Judecății. Dar această pieire nu este inevitabilă. Avem alternativa de a ne făuri noi înșine propriul viitor...

Pericolele pot veni chiar din propriile noastre rânduri. Cazul... multstimatului... Talence Iern Ferlay este grăitor în acest sens. Sperasem că voi putea dovedi, în fața sa, în fața acestei distinse adunări, că militarismul său și tehnolatria ar închide orice posibilitate de cooperare cu acele elemente din Espayn care vor să ne fie prietene. În locul unei dezbateri civilizate, el a ales însă atacul criminal asupra unor oameni nevinovați, fugind apoi de răspundere. Doamnelor și domnilor, nu sunt psihiatru. Nu eu sunt cel care trebuie să îl judece și să diagnosticheze boala de care suferă el. Dar vă întreb: poate echilibrul dintre pace și război să fie hotărât de acest om?

Ca să nu mai vorbim de favorurile pe care le hărăzea Federației Maurai, acest colos care, de prea multă vreme, asuprește lumea...

Să cultivăm relații apropiate cu Uniunea de Nord-Vest, care e dornică să se elibereze de jugul impus de maurai. *Fă-i să rădă puțin!* S-a afirmat despre mine că aș fi un credincios geean. E drept, sunt de acord cu o parte a mesajului geeanismului. Mulți dintre dumneavoastră sunt de aceeași părere. Dacă a încuraja Uniunea de Nord-Vest, care este o societate industrială, nu neapărat în calitate de aliat sau ceva asemănător, ci ca o contragreutate a Federației Maurai, care este o societate ecologistă, înseamnă a fi credincios geeanismului, dați-mi voie să afirm că nu așa ceva credeam eu că înseamnă a fi geean.

Să nu scap nimic despre emisarii norrmeni care m-au căutat și au lucrat alături de mine. Mărunțelul acela, Mikli Karst... Își făcea de lucru în Europa încă înainte ca espaynienii să mă fi contactat. Se vorbea despre cineva care ar fi căutat explozibili nucleari... Din câte știu, erau doar zvonuri. S-ar putea

să găsesc rapoarte în această privință în dosarele secrete ale Căpităniei. Voi afla curând.

Pentru a supraviețui, de dragul a tot ceea ce poate să aducă bun umanității, Domeniul trebuie să înceteze a mai privi spre interior și să înceapă a mai privi și în jurul său. Trebuie să devenim o putere mondială, dar nu pentru a stăpâni, ci pentru a contribui la menținerea păcii...

Seniorii pot să aleagă, dacă doresc, un căpitan slab, care să nu fie în stare să își asume prerogativele funcției. S-a mai întâmplat acest lucru de două ori în istoria noastră...

Dar atunci, nici un soldat nu a ocupat Ostrovul Ceresc.

Cu toată umilința, plecându-mă în fața trecutului și a speranței pentru viitor, îmi ofer serviciile spre binele Domeniului.

4

Printr-o ironie a sorții, Terai și Wairoa se aflau în drum spre Pymy când aflară veștile. O lună petrecută pe drumuri, ascultând și stând de vorbă, sub acoperirea lor de negustori aventurieri, le dăduse indicii despre ceva ce se pregătea în acei munți. Zvonurile auzite de alți agenți, din alte părți ale Domeniului, indicaseră aceeași direcție de urmat.

Terai și Wairoa adunaseră ei înșiși majoritatea datelor. Folosind tot soiul de trucuri, Terai se pricepea de minune să intre în vorbă cu localnicii, fie ei țărani sau aerogeni, cu cei ale căror afaceri îi determinau să viziteze diverse regiuni. O dată sfârșite discuțiile referitoare la propria lor afacere, relaxându-se la un pahar de vin, orienta conversația spre subiectele care îi interesau cu adevărat.

„Desigur, noi mauraii nu deținem monopolul asupra vizitării țării dumneavoastră. Am auzit că au trecut pe-aici, de curând, prospectorii sau chiar turiști, veniți tocmai din Merica!” „Erau cumva misionari mong?” „Atât de mulți vin din Nord-Vest? Vorbiți serios? Mă surprinde!” „Știți cumva dacă sunt interesați de anume regiuni? Aș vrea să știu la ce concurență m-aș putea aștepta.” „Vă mulțumesc, domnule, pentru amabilitate. N-o să vă uităm, după ce ne vom fi stabilit în această regiune. Și dacă se întâmplă să treceți cumva prin N'Zealann...”

Între timp, Wairoa rămânea tăcut, observând totul cu simțurile sale aparte și analizând cele remarcate, cu mintea sa deosebită. Făcea același lucru și când hoinărea pe străzile unui oraș, aparent fără țință, ca orice nou-venit. Fizicul său stârnea șușotelile și curiozitatea unora, dar reușea mereu să afle ceea ce dorea de la ei, căci erau cu toții vulnerabili în fața talentelor sale. Citea cu nesaț ziare și reviste, asculta emisiunile transmise la radio, acordând atenție îndeosebi subiectelor legate de transportul maritim și de circulația mărfurilor.

Mozaicul faptelor începea să ofere date concrete. Mikli Karst umblase nespus de mult prin Domeniu, contactând îndeosebi aristocrați, dar punctul de maxim interes pentru el și acoliții săi părea a se găsi undeva în Pynny, poate chiar dincolo de aceștia.

— Sunt prea puțini pentru a urzi ceva de unii singuri, fu de părere Terai. Sau mă înșel?

— Nu e nevoie de mult catalizator pentru a iniția o reacție, îi răspunse Wairoa. Există în sud un magnat pe nume Talence Jovain Aurillac. Ar trebui să facem cercetări în ceea ce-l privește.

— De ce?

— Îți amintești poate că am auzit de el în câteva rânduri. Limbajul trupului părea să sugereze că ar fi mult mai important decât pare a fi, la prima vedere. De ce s-a retras, de doi ani încoace, într-un virtual exil? Ce s-a întâmplat între el și acel Iern Ferlay despre care se spune că ar avea șanse să devină căpitan? E doar o presupunere, dar cred că trebuie să aflăm mai mult despre acest subiect.

O presupunere, gândi Terai. Să fie oare vorba de o logică a subconștientului? Nu știu; dar presupunerile lui Wairoa valorează mai mult decât demonstrațiile argumentate ale altora.

— Fie. Vom cerceta și în această direcție.

Dacă ar fi călătorit prea repede pe o direcție precisă, ar fi trezit bănuieli. Terai umbla în zigzaguri largi și leneșe, fie cu trenul, fie pe calea aerului, fie pe drumurile în general execrabile ale unei țări în care vehiculele terestre mecanizate erau destul de rare. Avea întâlniri cu figuri proeminente ale comerțului local. Era volubil și amabil, când se interesa de posibilele cereri de copra, corali, produse de maricultură, fibre sintetice, celule bacteriene pentru producere de combustibil și alte asemenea. Prietenii celor întâlniți se arătau dornici să îl

cunoască, iar printre ei se aflau adesea și membri ai Clanurilor. Era invitat în casele acestora, vizita zonele pitorești, ba chiar mai făcea și câte o bucurie vreunei fete, în așternut. Nu considera acest lucru drept o infidelitate față de soția sa, aflată la antipozi, și, cu siguranță, nici ea nu l-ar fi considerat ca atare. Între timp, „secretarul” său, Wairoa, stătea deoparte, observând și analizând cele văzute și auzite.

Veștile despre lovitura întreprinsă de către Jovain îi ajunseră din urmă la Toulou.

— Ia te uită. bombăni Terai. De cum fu singur cu Wairoa, îi spuse: Ar fi bine să ne întoarcem imediat la navă. Toți. Numai Nan Distrugătorul știe ce-are să se mai întâmple.

— Dar nu va da de bănuiră plecarea noastră precipitată, având în vedere că tocmai am sosit?

Câteodată, Wairoa se dovedea uimitor de ignorant în privința comportamentului oamenilor obișnuiți.

— Nu, deloc, dacăa ne arătăm fără sfială temerile. Sântem străini într-o țară străină și așa mai departe. E firesc să ne simțim amenințați. Voi găsi eu o scuză îndeajuns de transparentă, potrivită cu personajul drept care m-am dat. Între timp, tu îi vei contacta pe ceilalți.

Wairoa încuviință și se puse pe treabă. Una dintre valizele lor conținea un aparat de radio capabil să activeze un anumit tip de aparate de înregistrare, pe o rază de cinci sute de kilometri. Semnalul era bruiat, astfel încât cei care ar fi dat peste el din întâmplare să creadă că aveau de a face cu un semnal static nedorit. Agenții care aveau să recepționeze mesajul fuseseră instruiți să îl transmită mai departe. *Înapoi la Kemper, cât mai repede posibil, fără a vă deconspira!*

A doua zi dimineață, cei doi maurai urcară la bordul dirijabilului de Renn, capitala Ar-Goat-ului. Acolo aveau să poposească peste noapte, plecând apoi către Ar-Mor, destinația finală. Pasagerii stăteau încordați, păstrând o tăcere nefirească, în așteptarea unui nou buletin de știri. Nici muzica transmisă de difuzorul din cabină, nici vinul ori mâncarea nu reușea să îi facă să se relaxeze.

Renn-ul părea gata să explodeze, când poposiră acolo pentru o noapte. Wairoa ieși să se plimbe prin întuneric, încordându-și auzul său ieșit din comun și văzul de pisică, dornic să mai afle câte ceva. În zori, îl căută pe Terai.

— Toată lumea e ori înspăimântată, ori furioasă, îi raportă el.

— Nu mă mir. Niciodată nu s-a mai întâmplat așa ceva, a fost un șoc pentru toată lumea.

— Mulți cred că Jovain a zădărnicit, într-adevăr, o conspirație. În orice caz, vor să creadă asta. Dar, dacă acesta e adevărul, cine sunt personajele din umbră care au pus la cale complotul și ce mai uneltesc? Mulți alții cred că totul nu-i decât o cacialma și se tem că Jovain le va băga pe gât, cu forța, geeanismul. Iar alții... Domeniul nu e deloc un regat unit și liniștit, așa cum multă vreme a părut a fi, văzut din exterior. E sfâșiat de rivalități și antagonisme, de ordin social, religios, etnic sau economic. Când nimeni nu știe la ce să se aștepte, toți se tem că „ceilalți” ar putea profita de asta pentru a-și spori avantajele. Terați se strâmbă.

— Un război civil în regiune e ultimul lucru pe care să îl dorească Federația. Domeniul a fost până acum partenerul nostru firesc, interesat în menținerea stabilității lumii... Să sperăm că nu se va ajunge chiar până acolo. Haide să ne luăm micul dejun. Dacă rulada aceea oribilă și pișoarca de ceai de plante pe care ni le vor servi pot să fie numite mic dejun...

Iată ce le fu dat să audă în timpul zborului către Kemper: Consiliul Seniorilor îl alesese pe Talence Jovain Aurillac în funcția de nou căpitan al Domeniului.

— Îmi și închipui scena, îi șopti Terați în limba lor, lui Wairoa. Susținătorii săi fuseseră pregătiți să se certe și să argumenteze, exercitând presiuni în mod organizat, deși mă îndoiesc că știuseră dinainte ce plănuia el. Cei care sunt de acord cu o parte din ideile lui, cu geeanismul ori cu opoziția față de influențele străine, au fost ușor de convinși. Timizii și lașii s-au aliniat opiniei generale. Presupun că un muntean înarmat constituie un argument îndeajuns de convingător, oricâte asigurări s-a străduit să dea conducătorul lor. Nu cred că a trebuit să se ostenească prea mult ca să îi convingă. Probabil li s-a părut mai prudent să voteze da și să o șteargă la casele lor.

— Să știi că a fost ales cu o majoritate simplă, îi atrase atenția Wairoa. Probabil că n-ar fi putut câștiga, dacă opoziția nu s-ar fi împărțit între mai mulți candidați.

— Cu siguranță, n-ar fi câștigat dacă Iern Ferlay ar fi fost de față. Am auzit că flăcăul acela e deosebit de popular. Ce naiba

s-o fi ales de el?

La radio fu prezentat apoi un discurs al lui Jovain. Fu scurt și conciliant, rugând populația să-și vadă mai departe de treburile de zi cu zi și promițând că, în curând, avea să dea publicității un program mai amplu, care să slujească nevoilor și aspirațiilor întregului Domeniu.

— Ce le mai toarnă! remarcă Teraî. Se pare că ne pregătim de aterizare.

De la aeroport, cei doi închinară o trăsură care îi duse la chei, pe malul fluviului. Urcară la bordul lui *Hivao*. Teraî se opri pe punte și privi în jur.

Nava era o oază de liniște și culoare, un refugiu pașnic, o cortină trasă în fața evenimentelor neprevăzute. Învoirile la țarm fuseseră suspendate, și toți membrii echipajului se întorseseră. Își petrecuseră majoritatea timpului, de când nava stătea la ancoră aici, nu numai făcând excursii prin împrejurimi, ci și legând prietenii cu localnicii. Exotismul lor îi ajutase mult în acest sens. Căpitanul navei nu vedea nici un motiv pentru care să le interzică să primească vizitatori. Pe punte răsunau fluieri și tobe, tropăitul picioarelor care dansau, râsetele vesele ale fetelor care se distrau de minune în brațele marinarilor, sărutându-i și, uneori, coborând, discret, sub punte. Erau și bărbați printre oaspeți, marinari și docheri, în marea lor majoritate veniți aici să bea, să povestească și să joace tot soiul de jocuri de noroc. Teraî observă unul care stătea deoparte, sprijinit de-o balustradă, care nu semăna cu localnicii: era înalt și slab, cu părul de culoarea nisipului și cu o față prelungă, ca de cal; cânta la un instrument cu coarde, spre deliciul unui grup de spectatori, oprindu-se din când în când pentru a trage câte o dușcă dintr-o sticlă.

La o oarecare distanță era amarată nava ce provenea din Uniunea de Nord-Vest, un catamaran prevăzut cu o punte specială pentru un avion, la fel ca și *Hivao*. Echipajul ei îi evitase pe maurai, marinarii norrmeni nedovedindu-se sociabili nici măcar când se nimereau în aceeași tavernă, în mod evident, con-formându-se ordinelor primite. Pentru Teraî, asta însemna că nu erau civili, așa cum pretindeau a fi, ci aparțineau de marina militară. Cei care erau acum de cart priveau cu jind la sărbătoarea de aici, invidioși, fără îndoială.

Era o după-amiază caldă și senină. Valuri mici loveau coca

navei, clipocind. O dragă cu aburi trecu pufăind, golindu-și încărcătura în barja aflată la remorcă; adâncimea bazinului era menținută constantă. Dinspre docuri veneau mirosuri de păcură. Dincolo de acoperișurile depozitelor, Terai văzu turnurile catedralei și, gândindu-se la vechimea lor, se simți ca o insectă care trăiește doar o zi. Alungă aceste gânduri.

— Avem treabă, îi spuse lui Wairoa.

— Ce anume? se interesă acesta.

— Hmmm... Deocamdată, așteptăm să vedem ce se mai întâmplă. Bănuiesc că Mikli și ai săi se vor întoarce aici destul de curând. Fie că au avut, fie că nu, de a face cu cele întâmplate, nu pot fi nici ei siguri ce se va întâmpla în continuare. Așadar, vor căuta să stea aproape de bază, pentru orice eventualitate.

— Ar fi de preferat ca el să nu afle că tu ești aici.

— De acord. Până când se va întoarce, cred că voi putea dispune de o libertate de mișcare deplină, dacă nu-mi voi folosi numele adevărat.

— Ce-ai de gând să faci?

— Am stat deja de vorbă cu notabilitățile locale. Mă îndoiesc că mai-marii orașului ar putea avea vreun amestec în complot, nu-i așa? Dar nava aceea de colo se află în port de cel puțin șapte luni, nu? Oamenii de rând sunt atrași de norrmeni și-au avut timp să stea de vorbă cu ei. S-ar putea ca aceștia să fi scăpat, pe ici, pe colo, oarece informații. Mă îndoiesc că cei din oraș le-au recunoscut ca atare. Dar noi... Terai chicoti. Frumoasă scuză pentru a bântui crâșmele, ce zici?

5

La câțiva kilometri mai la nord de Dulua, în adâncul pădurii, Vanna Uangovna își instalase altarul de comuniune. Clarvă-zătorii și clarvăzătoarele nu preferau aceleași locuri din care să pătrundă mai deplin, mai repede, în esența Geei: unii își instalau altarele în vârful unei coline, alții, într-o peșteră, pe malul unui râu ori în vreun crâng... Vanna își dorea mai mult decât un colț de natură neatinsă, voia un loc în care omenirea să fie pe deplin integrată, un loc în care ea însăși să încapă, alături de razele soarelui, de aer și de viața mărunță, invizibilă. Așa poruncise ea cu ani în urmă, și dorința proróchinei fusese împlinită.

Într-o zi, în zori, se îndreptă spre locul acela, nu singură și nici în fruntea discipolilor ei, cum se întâmpla cel mai adesea, ci având o singură însoțitoare. Aerul era încă rece și umed, și fuioare de aburi se ridicau din pământul reavăn, dar aroma pinilor și cea a țărânei se împleteau deja în aerul pur. Razele soarelui se furișau printre coroanele veșnic verzi, pierzându-se în umbra acelor subțiri și strălucind ici-colo, pe o creangă din vârf ori pe pânza vreunui păianjen, udă de rouă dimineții. Păsările își începuseră chemările vesele, țânțarii bâzâiau în căutarea prăzii, iar o veveriță se opri o clipă, cu coada-i ca de cometă ridicată, pe o buturugă, chițcăind. În rest, pădurea era tăcută. Pe jumătate ascunsă de firele ierbii, poteca era moale sub pașii lor.

Lăsând în urmă câmpiile cultivate, cele două merseră în tăcere o vreme, până când Vanna rosti, cu voce scăzută și blândă:

— Ești tulburată azi, copila mea.

Jiyan Robbs înghiți în sec, dar nu-i răspunse. Era o mericană pură sau aproape, era blondă și mai înaltă cu un cap decât ucheny a sa, iar formele-i generoase se conturau ademenitoare sub rochia împletită din lână și in. Cu toate acestea, nu împlinise încă șaisprezece ani și se trăgea dintr-o familie de slugai. Își frângea neliniștită mâinile aspre, înroșite de la munca pe care, la porunca administratorului, o presta în casa stăpânului ei.

Vanna încetini pasul și veni lângă fată, întinzându-i mâna ei albă.

— Spune-mi, draga mea, murmură. Lasă-mă să fac tot ce-mi stă în putință pentru a-ți ușura mintea, iar apoi, las-o pe Gee a să îți redea pacea.

— Mi-e teamă... Începu Jiyan, dar nu reuși să continue.

— Teama trebuie să te slujească, nu să te stăpânească, și să te poți descotorosi de ea oricând nu mai ai nevoie de ea. *Și totuși, nu trebuie să uiți nici o clipă faptul că realitatea poate fi brutală.* De ce ți-e teamă? S-a purtat cineva rău cu tine? E de-ajuns să-mi spui și vom pune capăt acestei stări de lucruri.

— Oh, nu, onorată doamnă. Dar... mă tem că nu voi putea să plec de-acasă, până la urmă. Îmi pare rău, rosti Jiyan.

— Poftim? Întrebă Vanna, păstrându-și același ton calm. Maiorul n-a avut nimic împotriva, nu-i așa?

Cei din familia Robbs erau slugaii Kharsovilor, se născuseră

pentru a sluji în casa acestora. Nu erau legați de vreun petic de pământ, ci erau, de generații, orășeni, mulți dintre ei ocupând posturi de încredere sau având slujbe care cereau talent. Erau o familie modestă, dar prosperă.

Era firesc ca Bors Kharsov, maior în Cohorta Stelei Albastre, care stăpânea jumătate din proprietățile ținutului, să nu fie încântat că trebuia să o lase pe Jiyan să plece. Se plânsese deja de acest lucru; da, era frumos că devenise o discipolă în timpul ei liber — da, da, suntem Una într-o Gee, slugai și soldat laolaltă — dar a o trimite la studii avansate era cu totul altceva. Fie că se arătase ori nu promițătoare, exemplul ei ar fi putut îndemna și pe alții din clasa ei la leneveală... Când Vanna insistase însă, nu îndrăznise să rostească în fața ei aceste argumente.

— Nu, dar, știți... Fiul său cel mare, Olgh... Oh, onorată doamnă...

Firul poveștii se reînnoda puțin câte puțin. Faptul că Olgh reușise să o seducă nu era un lucru neobișnuit. Faptul că avea de gând să facă din ea o concubină oficială, după ce avea să se însoare, iar ea avea să fie respectată în casa lui, nu era deloc surprinzător; era la vârsta impulsivității. Problema era însă că Jiyan era îndrăgostită cu disperare de el. Nu suporta gândul de a sta departe de el vreme de ani de zile. Dar... dar... fusese dăruită cu har, deja, sub oblăduirea Vannei, începea să înțeleagă ce însemna cu adevărat Unicitatea.

— Vai, biată copilă. Vanna se opri. Uite o buturugă. Hai să stăm jos, dă-mi voie să te strâng în brațe cât vei plânge. E firesc să plângi, să știi.

Eu știu.

O călăuzi pe fată prin exerciții și mantre până când liniștea îi reveni, ca o maree caldută. Nu încercă nici o clipă să o forțeze să ia o hotărâre. Aceasta trebuia să vină de la sine. Vanna spera că decizia ei va fi de partea plecării. Aici, Jiyan n-ar fi avut nicio dată pacea de care avea nevoie pentru a căuta adevărul, fără a fi tulburată. Iar pierderea n-ar fi fost doar a ei, căci, astfel, omenirea ar fi pierdut potențialul unui bun ucheny.

Dimineața trecuse când porniră mai departe, ajungând, în sfârșit, la altar. Era o colibă singuratică, într-o poieniță plină de flori. Iarna, Vanna venea aici încălțată cu cizme îmblănite și veșminte călduroase, iar percepțiile și meditațiile ei deveneau înghețate, întorcându-se spre în afară, spre universul în care

Geea își desfășura dansul neîntrerupt. Vara era anotimpul contemplării vieții și a eului, ca un organ în organismul plin de energii minunate al celei dintâi.

Vanna ridică brațele. Păsările veniră spre ea, vrăbii, pițigoi și sturzi, zburând în jurul capului ei, ca o aură de aripi și cântec; i se așezară pe umeri și în palme, iar atingerea piciorușelor lor gingașe o făcu să se înfioare. O ciută și un cerb trecură prin preajmă, neîndrăznind să se apropie prea mult, cum făceau de obicei, lăsându-se scărpinăți între urechi, căci se temeau de Jiyan. Vannei îi trebuise zece ani pentru a-și câștiga prietenii acestea, la fel de valoroase pentru realizarea viziunii ca oricare prietenii omenești. Uneori, chiar și un urs care sălășluia prin vecinătate consimțea să împartă cu ea murele din tufa de la marginea poienii.

Unicitate, Unicitate, iubire, pace... Îi venea greu să le explice discipolilor că durerea și moartea erau aspecte ale aceleiași unicități veșnic evoluânde, că, în vreme ce ea împărțea tovarășia animalelor pădurii, globulele albe din sângele ei duceau un război cumplit împotriva bacteriilor ucigașe, și că acest lucru trebuia acceptat și înțeles, înainte de a putea spera să înțeleagă și să cunoască Geea.

Păsările se împrăștiară, trebuia să-și vadă și ele de propria lor viață. Vanna și Jiyan intrară în colibă. Aici nu se afla decât o poliță de stejar și un bolovan rotund în care fusese săpată imaginea unei mandale. Cele două femei se așezară în poziția lotus în fața lui.

— Azi ți-aș sugera să alegi o frunză, spuse Vanna, făcând semn din cap spre lăstarii vii din care era împletit acoperișul, prin care pătrundeau razele soarelui, desenând pete aurii. Alege-ți o frunză, una anume. Închipuie-ți-o ca fiind centrul cosmosului, așa cum orice altceva ar putea fi. Vocea ei scăzu, blândă, hipnotică. Observă-i conturul, nervurile, infinitele-i nuanțe, felul în care tremură la cea mai fină adiere. Gândește-te la ciclul ei de viață, la arhitectura celulelor ei, până la cel mai infim atom, iden-tifică-te cu ea...

În ceea ce o privea, Vanna închise ochii, căutând să simtă, să fie fiecare mireasmă din miile de arome subtile care umpleau aerul înconjurător.

Se adunară norii, mânați de un vânt șuierător, acoperind întreaga boltă cerească. Veni ploaia. Ele nu-și întrerupseră

meditația. Își scoaseră hainele și ieșiră afară, lăsând lacrimile cerului să le spele. Jiyan învățase deja să nu ia în seamă frigul.

După ce trecu furtuna și se uscară, se îmbrăcară la loc. Venise vremea să stea de vorbă. Vanna adună tot soiul de obiecte, pietricele și frunze, cu ajutorul cărora să illustreze principiile elementare ale fizicii. Era un subiect dificil pentru eleva sa.

— Trebuie să înveți noțiunile de bază, dacă vrei să te apropii cu adevărat de Unicitate, îi spuse bibliotecara, așa cum o mai făcuse de nenumărate ori. Geeanismul nu e doar un soi de misticism smintit, indiferent de ceea ce cred majoritatea celor ce se declară geeani. Poate c-ar trebui să mă exprim altfel: misticismul său izvorăște din misterul aflat în inima realității. Noi *nu observăm niciodată* lumea din jur cu detașare. Acest lucru nu este posibil. Funcțiile ondulatorii nu numai că stabilesc limitele cunoașterii noastre, ci ne transformă într-o parte integrantă a ceea ce studiem. Probabilitatea nu poate fi egală cu unu, înaintea realizării unui experiment. Cream realitatea în aceeași măsură în care aceasta ne creează pe noi. Descoperind un licăr de uimire pe chipul fetei, Vanna zâmbi. Da, îți pare a fi un miracol, așa și este. Universul însuși e un miracol. Ți-am spus o seamă de vorbe mari, lipsite de semnificație. Limbajul cel mai potrivit pentru rostirea adevărilor ultime este matematica.

I se părea că poate auzi gândurile care bântuiau mintea fetei din fața ei: *Să fie toate acestea mai valoroase decât... Ei?* Pentru a preveni rostirea în minte a unui *Nu!* Înspăimântat, o luă de mână pe Jiyan, spunându-i:

— Vorbesc prea mult. După-amiază e pe trecute, iar tu n-ai mâncat nimic de azi-dimineață. Ți-e foame, nu-i așa? Să mergem acasă.

O rană veche o chinuia. Și Vanna renunțase la iubire, o dată pentru totdeauna. Căsătoria nu era neapărat incompatibilă cu iluminarea, dar ar fi putut fi. Viitorul iluminării totale avea să fie foarte diferit de prezent și, poate la fel avea să fie și căsătoria însăși. Dar ea n-avea să trăiască pentru a fi martoră la aceste schimbări. Până atunci, ființa ei se va fi întors de mult la sânul Forței Vieții.

Porniră înapoi cu pași repezi, fără să schimbe nici un cuvânt. Li se auzea doar răsuflarea și zgomotul pașilor.

Ieșiră din pădure și văzură Dulua, cu acoperișurile sale roșii

înșirate de-a lungul imensității argintii a lacului. La despărțire, Vanna își îmbrățișă discipola și porni, singură, către bibliotecă. Mai avea de îndeplinit câteva sarcini mărunte și prozaice înainte de a se duce acasă. Avea să își gătească o cină frugală, după care avea să se așeze într-un fotoliu, cu o carte în mână, ceva ușor, în seara aceasta, un roman istoric sau ultimul roman al lui Chen Yao, dacă sosise între timp de la editură, căci auzise că avea un haz nemaipomenit.

Intrând în clădire, fu întâmpinată în foaier de unul dintre discipoli.

— Onorată doamnă, îi spuse acesta, după ce se înclinase și îi primise binecuvântarea, a sosit un mesaj pentru dumneavoastră, o radiogramă codată de la înaltul Sanctuar din Chai Ka-Go. Am dus transcrierea în biroul dumneavoastră și am pus un om de pază la ușă.

Cum?

Vanna își încorda voința pentru a-și stăvili bătaile frenetice ale inimii.

— Mulțumesc, Raiho.

Nu reușea să gândească metodic, cu încetineală filosofică. Adepții nu comunicau decât dacă era vorba de ceva cu adevărat important, iar mesajul primit provenea dintr-un loc care putea fi definit drept cartierul general al geeanismului. Închizând în urma ei ușa biroului, se așeză, aplecându-se cu neliniște asupra hârti-ilor primite.

Un număr scris în susul paginii indica matricea de codare folosită. Putea să descifreze în minte la fel de repede cum ar fi făcut-o din carte. Înmuindu-și pana în cerneală, începu să scrie. După un minut, descoperi amuzată că scrisese caligrafic.

Zâmbetul îi îngheță pe buze, pe măsură ce povara mesajului se dezvăluia în întreaga ei grozăvie. La sfârșit, rămase ca o stană de piatră, privind în gol, în vreme ce soarele apunea și umbrele nopții se strecurau în ungherele încăperii.

„...către cei care posedă grade principale din toate cele Cinci Națiuni, cerându-se păstrarea unui secret absolut. Până la noi ordine, nu veți da absolut nici un semn că ați fi la curent cu această informare. În cele ce urmează, vi se cere să efectuați Exercițiul Discreției...

...cunoașteți amănunte despre o cercetare nebunească întreprinsă de o facțiune necunoscută, dornică să descopere

materiale fisionabile...

...autoritățile au ordonat monitorizarea seismologică și radio-logică, pe sol și în atmosferă... Acest efort nu a fost făcut public, dar Ministerul de Război din Yuan întreține relații confidențiale cu prorokul Chepa, cerându-i în mod obișnuit sfatul...

...deasupra Chukri-ului. A fost detectată o creștere ușoară, dar măsurabilă, a radiației de fond și au fost trimise aeronave pentru a colecta mostre... Fără îndoială, produse ale fisiunii uraniului...

...proveniență necunoscută. N-au existat cutremure de pământ care să confirme. De asemenea, nu credem că a fost o explozie de suprafață sau, dacă a fost, a avut loc foarte departe, la vest de noi. Ambele variante ar putea fi corecte...

...Uniunea de Nord-Vest nu constituie unicul suspect. Deși informația nu a fost dată publicității, spionajul yuanez a confirmat că beneghalezii erau pe punctul de a pune în funcțiune cu succes un generator, când maurii au aflat și au trimis o trupă de comando care a distrus uzina. Este posibil și ca elemente din Federație să plănuiască o revoltă. Domeniul Ostrovului Ceres pare deasupra oricărei bănuieli, în ciuda potențialului existent, așa cum un asemenea potențial există și în Espayn, Merica Liberă sau în Meyco, și poate chiar în unele societăți tehnologice marginale. Explozia sau exploziile au avut loc la o latitudine mare, dar există destule ținuturi nelocuite sau ape nefrecventate, în care oricine ar fi putut trimite o expediție pentru executarea testelor. O asemenea acuzație este prea gravă, prea susceptibilă să provoace o reacție violentă, astfel încât nu ne putem permite să lansăm acuzații insuficient verificate...

...guvernele soldaților au hotărât ca, deocamdată, să nu informeze conducerile altor țări...

...ați fost informați deoarece vă aflați printre paznicii omenirii. Vouă vă aparține sarcina de a călăuzi omenirea departe de o nouă Vreme a Morții și de o, foarte probabilă într-o asemenea eventualitate, izgonire de către Gee a întregii noastre specii. Din punct de vedere practic, formați o rețea care acoperă cea mai mare parte a globului. Fiți vigilenți. Dacă credeți că aveți vreun indiciu, raportați imediat, prin mesaje cifrate...

...oricine ar fi răspunzător de cele întâmplare, trebuie găsit

și anihilat. Sunteți celulele de apărare ale Geei. Prin voi, acum, acționează Forța Vieții.

...Vanna rămase multă vreme nemișcată în întuneric, singură cu adevărul aflat. Într-un târziu, mototoli hârtiile și le îndesă în corsaj, pentru a le da foc atunci când avea să ajungă acasă. Le simțea, aspre, în contact cu pielea. Se sprijini cu coatele de masă și, cuprinzându-și fața în mâini, începu să plângă.

XII

Ușa din capul scărilor se deschise și soarele după-amiezii pătrunse orbitor în sala tavernei Pey-d'Or. O duzină de mușterii ridicară privirile, și la fel făcu Sesi, de lângă tejghea. Le fu dat să vadă două umbre solide, încadrate de dreptunghiul luminos al ușii deschise. Ușa fu închisă și picioarele încălțate cu cizme tropăiră pe trepte. Cei doi erau străini, și asta iscă licăriri războinice în ochii celor prezenți.

Cei doi se opriră și priviră în jur. La această oră, clienții erau, în mare majoritate, marinari din port. Între trupurile lor masive, înveșmântate în haine șifonate de culoare deschisă, patru personaje stârneau bănuieli, nefiind, cu siguranță, din partea locului. Unul dintre ei era Plik, sprijinit de tejghea, care, până la apariția celor doi, stătuse de vorbă cu un bărbat scund, cu păr grizonat, tuns scurt, cu nas subțire, având un zâmbet larg, dar, în ochi, o strălucire vicleană. Două bănci mai încolo, un maurai îi făcea curte crâșmăritei, cu glume și propuneri ghidușe; ea chicotea, încurajându-l, când nu era solicitată de clienți. De unul singur, așezat într-un colț, se afla un alt maurai, judecînd după bluza, sarongul și sandalele pe care le purta; era o figură aparte, având trunchiul scurt și picioarele lungi, părul, un amestec de castaniu și negru, trăsături neregulate și pielea acoperită de pete întunecate, dintre care una îi înconjură ochii, ca o mască. Era singurul care nu dăduse atenție sosirii celor doi.

Aceștia, îmbrăcați la fel, în verde, purtau însemnele unor ranguri militare pe mâneci și emblema unui glob pe umeri. Purtau cască pe cap, iar la centură nu le atârnavă doar cuțitul lung și vâna de bou, ci și câte un pistol.

Sesi se îndreptă spre ei, în tăcerea stânjenită care se lăsase, zâmbind și mișcându-și șoldurile mai mult decât o făcea de obicei.

— Bine ați venit, domnilor, rosti ea în francey-ul cu accent care o caracteriza. Cu ce v-aș putea fi de folos?

Replica sergentului veni îndată, cu un pronunțat accent de eskuara:

— Ne aflăm aici în slujba Domeniului. Atenție, toată lumea!

Un mușteriu pe jumătate beat rinji și spuse, cu glas sovăitor, marcat de băutură:

— Domeniul? Ha? Ce dracu' se întâmplă aici? N-am mai văzut uniforme ca ale voastre, deși sunt din partea locului.

Caporalul luă cuvântul, iar accentul său era de parcă s-ar fi tras din statul Mamaube:

— Aparținem unei forțe noi, Garda Terrană. Căpitanul a dat ordinul de înființare a ei.

— La nici două săptămâni după ce și-a preluat funcția? mormăi Plik. M-aș mira, zău. Trupele care au ocupat punctele cheie de la sol și Ostrovul Ceresc trebuie că fuseseră organizate dinainte de glorioasa revoluție. Ce zici, prietene?

Mikli Karst se aplecă spre el și-i șopti:

— Da, e un lucru evident, dar nu e cazul să o spui cu voce tare. Înțelegi și observi foarte multe lucruri, pentru un profan, zâmbi el. Dar nu ești obișnuit cu chichițele guvernării centralizate, și mi-ar părea rău să te văd intrind în vreun bucluc.

Plik se strâmbă, dezgustat.

— Facem ocolul orașului, pentru a aduce tuturor la cunoștință un anunț important, prea important pentru a fi transmis doar prin radio sau prin ziare. Atenție!

Scoase din buzunar un document și începu să citească, rar și apăsător:

— „Talence Jovain Aurillac, căpitan al Heduciel, către poporul Domeniului, pentru prosperitatea și siguranța acestuia:

Știți cu toții că o amenințare de dată recentă a impus chemarea de trupe la bordul aerostatului. Acest pericol mai există încă, și cât timp nu va fi îndepărtat, vizitele având alte scopuri decât cele de necesitate vor fi suspendate. Funcțiunile normale și serviciile vor fi menținute în continuare, iar autoritățile statelor, împreună cu locuitorii, vor urma rutina obișnuită până la noi ordine.

Amenințări și nesiguranță ne înconjoară din toate direcțiile... ambiții contradictorii și nemulțumiri care ar putea duce la revoltă chiar la noi acasă, națiuni ostile care își acumulează puteri peste hotare. Configurația lumii se modifică furtunos, din punct de vedere politic, social, economic, tehnologic și chiar religios. Deși îndatorirea mea de căpătâi este menținerea integrității Domeniului, acest lucru nu se poate înfăptui dacă vom îngheța într-o nouă Epocă a Izolării. Trebuie să fim pregătiți pentru orice schimbare s-ar dovedi necesară. Unele dintre acestea ar putea să pară radicale. Concluzia evidentă și imediată este că Domeniul nu mai poate supraviețui dacă va fi la fel de dezorganizat ca până acum. Avem deci nevoie de o autoritate centrală puternică, gata să acționeze rapid și decisiv, dacă va fi nevoie. În acest scop, am instituit Garda Terrană, un corp de securitate care este superior oricărei miliții statale și e situat la egalitate cu serviciile obișnuite ale armatei, având însă responsabilități diferite și fiind sub comanda directă a căpitanului.

Locuitori ai Domeniului, și voi puteți ajuta țara la ceas de restriște. Investigarea planurilor și acțiunilor inamicului continuă în prezent, și veți fi informați de îndată ce guvernul va primi un raport complet. Între timp însă, anumiți indivizi importanți au fost dați dispăruți.

Cel care este cel mai căutat în prezent este ruda mea, Talence Iern Ferlay, senior al clanului său și locotenent-colonel în Forțele Aeriene. Ați auzit, probabil, despre comportamentul său violent la bordul Ostrovului Ceres, și despre presupusa sa evadare, în care a fost ajutat de persoane necunoscute. Deși știm că este un personaj care se bucură de multă popularitate, vă informam că este căutat în calitate de martor. A devenit limpede că știa mai multe decât s-a presupus. Dacă este în viață, mărturia sa ne va fi de mare folos în urmărirea facțiunilor care vor să ne submineze autoritatea. A-l adăposti constituie un act de trădare. Dacă aveți cunoștință, chiar și despre moartea sa, informați-i pe gardieni, pentru care și această veste poate constitui un indiciu.

Pe această cale, cer sprijinul tuturor celor care știu unde se află. Le reamintesc acestora că datorează loialitate în primul rând față de Ileduciel și căpitanul acestuia. Pentru informații care ar conduce agenții autorizați la descoperirea lui Talence

lern Ferlay se oferă o recompensă de cinci mii de aeri de aur."

Sergentul continuă să citească:

— ...amnistiere automată... diferite avantaje... descrierea sa fizică este prezentată în cele ce urmează..."

Între timp, Plik fluieră a pagubă, Mikli își mângâie barba, zâmbind, marinarii și Sesi căscară ochii uimiți, iar Wairoa continuă să îi observe, netulburat.

La sfârșit, sergentul întrebă, cu un glas ca un lătrat:

— A înțeles toată lumea? Există întrebări?

Neprimind răspuns, pocni din călcâie și salută. Caporalul îl imită, răcnind:

— Îl servim pe căpitan!

Era un ritual nou, necunoscut până în prezent. Cei doi se întoarseră și părăsiră localul.

Tăcerea se înstăpâni din nou, până când marinarul pe jumătate beat izbi cu pumnul în tejghea, iscând un zgomot ca o bubuitură de tun, și urlă:

— Pe Zhesu cel cocoțat pe catarg! Vor să pună mâna pe Călărețul Furtunii? Numai fiindcă se opune bâlbâielilor geeanilor?

Cel de lângă el i se adresă iritat:

— Ai grijă cum vorbești, amice. Eu sunt geean și sunt mândru de asta!

— De ce? interveni un al treilea. Nu vreau să te jignesc, nu vreau să te provoc, dar spune-mi, ce-ai găsit în geeanismul ăsta?

— Adevărul, asta am găsit, îi răspunse cel întrebat. Bine, nu pricep eu chiar toate chestiile de finețe și poate că nu voi simți niciodată Unicitatea pe pielea mea, dar știu că ea există, că e adevărată. La fel cred o mulțime de oameni mult mai deștepți decât mine sau decât dumneata!

— Asta va urma, fu de părere un al patrulea. A devenit tot mai greu să te înțelegi cu geeanii, dacă nu ești tu însuși unul de-al lor ori dacă nu le respecti credința; și afacerile cele grase cu ei se fac, pe onoarea mea. Daaa, mi-ar prinde bine și mie ăia cinci mii de aeri. L-am văzut cu ochii mei pe lern, făcând pe semețul chiar aici, în birtul ăsta.

— Ține-ți gura! strigă cel dintâi. Oricine îl toamă pe Călărețul Furtunii la dușmanii săi va avea de-a face cu mine. Își ridică amenințător pumnul noduros. Eu sunt din Etang. De n-ar fi

fost el, nevasta și copiii mei ar fi fost morți acum. Pe toți dracii, lern ar fi trebuit să fie căpitan acuma. *E/* n-ar fi fost de acord cu rahatul în care ne zbatem. Fiindcă, țineți minte ce va spun, suntem în rahat până-n gât.

— Și-atunci, unde-a dispărut? Întrebă cel de-al doilea. De ce-a fugit? Ce-are de ascuns?

Plik, care adulmecase până atunci mireasma vinului din cupă, se aplecă înspre Mikli Karst și-i șopti în angley:

— Ce să aibă altceva de ascuns decât locul unde se ascunde?

Norrmenul încuviință.

— Stimatul vostru căpitan îmi pare a fi, cel puțin, până acum, un tip care știe ce vrea. Cred însă că acțiunea lui lern l-a făcut să forțeze puțin nota.

Plik îl cercetă atent, în penumbra încăperii. Cei doi deveniseră aproape prieteni în vremea din urmă. Lui Mikli îi plăceau cântecele, lui Plik, poveștile despre Uniunea de Nord-Vest, și fiecare era încântat de cinismul celuilalt.

— Mă întreb ce crezi tu, de fapt, cu adevărat? Întrebă cu maliție poetul. Care-ți sunt adevăratele scopuri aici, în Uropa? Discreția ta în această privință tinde aproape spre poezie.

Mikli clipi des, cu o falsă inocență.

— Am fost cumva mai secretos decât mauraiul de colo? Nimeni nu flecărește despre negocierile comerciale sau cvasi-diplomatice pe care le poartă. Distracția asta ar putea costa scump.

— Dar pari mai puțin îngrijorat de cele întâmplate decât m-aș fi așteptat să fii, în ciuda faptului că Jovain și ai lui manifestă o răceală fățișă față de națiunea ta...

— Da, dar sunt și mai reci față de maurai. Mikli își aprinse o țigară și pufăi de câteva ori, după care continuă: E un paradox interesant, nu-i așa? Ai fi crezut că geeanii îi vor favoriza pe maurai. Sunt o societate bazată pe ecologie, sunt conservatori, dar toleranți, în vreme ce norrmenii tind să se fălească cu mașinile lor și privesc Pământul mai degrabă ca pe un depozit decât ca pe un cămin. Din punct de vedere practic, mauraii pretind o vasalitate a planetei, pe care geeanii și-ar dori-o pentru ei înșiși, ca să nu mai vorbim de raționalismul excesiv al maurailor... Și-apoi, desigur, afirmarea Domeniului ca putere mondială ar submina hegemonia Federației, ceea ce pe noi, cei

din Uniune, ne-ar bucura foarte mult. În sensul acesta, s-ar putea să fim în stare să scriem un nou capitol în istoria întortocheată a alianțelor.

— Eu n-aș băga mâna în foc, în privința asta.

— Ah, nu e vorba de ceva imediat Jovain nu e pregătit să rupă relațiile cu nici una dintre părți, presupunând că ar fi dispus să o facă vreodată. Autoritatea căpitanului își are limitele sale, care nu pot fi extinse prea mult peste noapte și, de asemenea, e firesc să vrea să își păstreze opțiunile deschise. Nu mă aștept decât la câteva declarații emfaticе până în momentul în care își va consolida poziția; între timp, va face tot ce-i va sta în putință pentru a scăpa, într-un fel sau altul, de incomodul Talence Iern Ferlay. Iar în chestiunea prinderii pilotului nostru, a-i ruina reputația constituie o cale excelentă. Ai auzit veștile despre nevastă-sa?

Plik încuviință, își sorbi băutura și făcu semn să i se mai aducă un rând.

— Nu-i nevoie să-mi repeți ceva atât de evident, mai ales având în vedere că nu sunt de acord cu tine.

— Zău? De ce anume?

— Recunosc, sunt un bețiv și un profan, dar unul care-a mai citit câte ceva la viața lui și care, pe deasupra, mai cochetează și cu poezia. Se spune că doar matematicile pot să descrie perfect lumea fizică. Ei bine, doar poezia și muzica sunt capabile să descrie lumea umană, căci oamenii sunt cele mai puțin raționale dintre toate animalele, și cum altfel le-ar putea fi descrisă nebunia? Plik clătină din cap Nu, bunul meu prieten, căruia tocmai mă pregătesc să-i cer să-mi mai facă cinste cu încă un rând, nu, dragul meu; ai construit o schemă foarte limpede pentru acțiunile viitoare ale căpitanului Jovain, dar îți dau în scris că n-are să se potrivească. Vezi tu, e prea limpede, prea logică, pentru a fi umană.

— Chiar așa? Și totuși, a fost formulată de către o ființă umană. Unde crezi că ai descoperit vreo fisură?

— E o chestiune ce privește sufletul poporului, căci fiecare popor își are sufletul său care, dacă nu-i nemuritor, e, oricum, a naibii de greu de ucis. Plik ridică din umeri. Nu sunt în stare să îți explic altfel decât printr-un cântec.

Sesi își făcu apariția. Poetul îi cuprinse șoldurile cu o mână, lipindu-și obrazul de pânțelele ei.

— Mai adu un rând, Frunză-de-Viță, căci domnul pare dornic să-mi facă cinste.

— Îți voi face, dacă îmi promiți cântecul acela, căzu la învoială Mikli.

— Nu pot, îi răspunse Plik. Lucrurile astea vin doar când vor ele. Dacă încerci să îți forțezi inspirația, nu te alegi decât cu bâiguieli jalnice. Dar cântecul ăsta va veni, o simt Mai acordă-mi doar o zi sau două.

— Mi se pare cinstit, spuse Mikli, punând o monedă pe masă. Mai adu-mi și mie un calvados, frumoaso.

Se auzi un bâzâit. Mikli sări ca ars.

— Ba nu, nu-mi mai aduce nimic.

Dintr-un buzunar al cingătorii scoase un transmițător radio miniaturizat, îl duse la ureche, ascultă câteva clipe, după care duse microfonul discoidal la gură și rosti câteva cuvinte în unglis.

Se ridică, spunând:

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Să bei și partea mea, Plik, și să-ți fie de bine.

— Aștepți mesajul ăsta de vreo câteva zile, remarcă angleymanul.

Mikli zâmbi fermecător, în ciuda dinților săi oribili.

— Nu e o deducție epocală. Da, am trimis câțiva oameni în Alemania, în căutare de noi piețe de desfacere, și tocmai am fost anunțat că vor sosi curând. Am niște treburi de rezolvat. Tu ai grijă de cântecul acela și de fata asta frumoasă.

Plecă. După câteva minute, singuraticul Wairoa îl imită. Ieșind în stradă, se foi în dreapta și în stânga vreme de câteva minute, aflând încotro o apucase predecesorul său. Dat fiind aspectul său neobișnuit, nimeni nu l-ar fi considerat a fi spion, astfel încât, dacă se menținea la o distanță mai mare decât ar fi crezut cineva că îi putea auzi cuvintele și se prefăcea a nu fi interesat de cele ce se întâmplau în jurul său, putea iscodi în voie.

Reuși astfel să asiste la intrarea în oraș a unui convoi de călăreți care însoțeau o căruță cu coviltir; toți erau obosiți, asudați și plini de colbul drumului. Erau conduși de o femeie înaltă și blondă. Fură întâmpinați de un grup de norrmeni conduși de Mikli, care îi escortară până la navă, îndepartând ferm și politicos pe cei curioși. Căii fură deshămați de la căruță,

și aceasta fu ridicată, cu un scripete, la bord, cu tot cu încărcătură. Deși era destul de departe, îl văzu pe Mikli entuziasmându-se și sărutând de mai multe ori mâinile femeii. Dar nu sosirea ei îl bucura atât de mult pe mărunțel, ci ceea ce adusese din expediție.

În noaptea aceea, Wairoa se furișă, neobservat, la bord. Pasarela fusese ridicată de la chei. În afară de oamenii de cart, pe punte mai fuseseră postate și alte santinele. Nici unul dintre cei aflați pe punte nu observă cârligul învăluit în cauciuc pe care Wairoa îl aruncă din apă, cățărându-se apoi pe frânghia legată de acesta. Se furișă apoi lângă tambuchiul unei dunete și goliciunea sa bălțată se topi în amestecul de lumini și umbre. Nu fu necesar să se apropie mai mult de căruță. Singurul instrument pe care îl luase cu sine era un minuscule generator ultrasonic; era simplu, deloc sofisticat, căci doar el, în întreaga lume, putea să audă și să analizeze ecourile pe care le percepea acesta.

La fel de precaut precum venise, coborî din nou în apă, dar nu se întoarse pe chei decât în momentul în care o pâclă cenușie fu adusă de vântul dinspre est. După aceea se grăbi spre hanul unde trăsesese Terai.

2

Veni iar noaptea, vântoasă și răcoroasă. Luna, trecută de cel de-al doilea pătrar, răsărise deja când Plik părăsi clădirea la al cărei demisol se afla taverna Pey-d'Or.

Era aproape treaz și mergea pe cât de repede îi îngăduia bâjbâitul prin bezna dintre două felinare. Îi era frig, căci nu purta decât o haină ușoară. Cu toate acestea, când lumina lunii îi dezvălui chipul, un zâmbet larg îi îmblânzea trăsăturile. Fredona un cântec despre șuierul vântului, asemuindu-l cu scârțâitul penelului pe hârtie. Auzind un motan de pripas care-i cânta o serenadă unei pisici, izbucni într-un râs zgomotos.

— Noroc, prietene, strigă el, și ai grijă să mergi până la capăt.

Drumul pe care îl parcurgea în fiecare seară până la casa decrepită, în care își închinase o cameră pentru sine și una pentru cărțile sale, trecea prin piațeta de lângă Catedrala Sfântului

Corentin. Doar luna o umplea cu strălucirea-i albă, el fiind singurul trecător întârziat. Turnurile bisericii se înălțau deasupra-î ca două piscuri gemene de munte, profilate pe cer. Trecu pe lângă aripa de sud-vest, cu pași care răsunau sec pe pavajul umed de rouă.

— Plik! Stai!

Se supuse, întorcându-se, și porni încet, curios, în direcția din care se auzise glasul. Din bezna dintre turn și zidul bisericii se ivi lern. Plik se repezi să îl cuprindă în brațe. lern îi înapoie îmbrățișarea cu atâta căldură, încât angleymanul abia reuși să îngaime:

— Te rog. Coastele mele or fi ele ca vai de ele, dar tot ale mele sunt.

— Îmi pare rău. lern îl eliberă și făcu un pas îndărăt. Mă bucur... E un cuvânt prea inexpressiv pentru ceea ce simt... Mă bucur atât de mult să te văd. Te aștept de ore întregi. Mă întrebam chiar dacă ai să mai vii vreodată. De când e deschisă taverna atât de târziu?

— N-a fost, dar Sesi s-a îndurat de mine. Asta se întâmplă de obicei, atunci când nascocesc vreun poem. Feromoni psihici? Tonul lui Plik deveni mai aspru. S-a întâmplat ca tocmai tu să fii subiectul poemului, bătrâne. Cum ai călătorit?

Îl cercetă, în lumina slabă. Omul Clanurilor purta o bluză țărănească și pantaloni din pânză de sac. Trăsăturile îi erau umbrite de o pălărie moale cu borurile late, dar se vedea limpede că era bărbierit de curând, curat și bine hrănit, arătând chiar mai bine decât poetul însuși.

— În grabă, îi răspunse lern. Bănuiesc că ți-ai dat seama că părăsisem Ostrovul Ceresc cu parașuta, când Jovain a preluat puterea. În privire îi apăru un licăr de furie mocnită. Știam în cine pot să am încredere prin părțile astea și am călătorit dintr-un loc într-altul, mai ales noaptea. Încă de la început, am fost prevăzător și mi-am schimbat hainele cu țoalele astea. Privirea i se întunecă, de parcă un nor ar fi acoperit o rază de lună. N-am îndrăznit să întârzii prea mult nicăieri. Străinii sunt remarcați imediat, la țară, iar vestea sosirii lor se răspândește mai repede decât vântul. Aș fi pus în primejdie pe cei care îmi acordau adăpost și aș fi fost prins curând. Bineînțeles, nu mă puteam duce la mama mea și la soțul ei; sunt, cu siguranță, puși sub observație. Kemper mi s-a părut a fi cea mai bună

ascunzătoare. E mult mai ușor să-ți pierzi urma într-un oraș mare, nu-i așa? Am intrat în oraș după lăsarea întunericii și m-am ascuns aici, așteptându-te.

— Mă așteptai pe mine?

— Ești singura mea speranță, Plik. Tu cunoști fiecare drum și fiecare bârlog de hoți din Kemper. Știi cine-ar fi dispus să mă ajute, de bună-credință sau pentru bani. Iern își încleșta pumnii, plecând privirea. Știu că îți cer prea mult. Am băut împreună, dar nu ne leagă nici o frăție de cruce. Nici măcar nu te afli pe pământul tău natal. Dar la cine altcineva m-aș fi putut duce?

Oamenii respectabili, cărora m-aș fi putut adresa, sunt prea bănuitori și nu se pricep la așa ceva. Acesta a fost motivul pentru care nu m-am îndreptat spre Beynac și împrejurimile sale. Nu cred că va trebui să îți asumi un risc prea mare. Nu-ți cer decât să mă prezinți cuiva care să mă ascundă până când... mă voi hotărî ce-am să fac în continuare. Contam pe tine.

Plik păstră tăcerea o vreme. Vântul îi zburli părul, înfiorându-l. Apoi, cu glas scăzut, rosti:

— Mă îndoiesc că te-aș putea ajuta. Pilotul îl privi cu ochii mari. Nu că n-aș vrea să te ajut, continua Plik. Sunt de partea ta mai mult decât ai crede, Talence Iern Ferlay. Cauza ta e mai presus de tine însuși, mai presus chiar decât Domeniul. Există ceva transcendent în soarta ta, nu-ți pot spune ce anume, dar simt asta. Cine sunt eu să stau în calea voinței zeilor?

Celălalt îl privea, din ce în ce mai uimit.

— Ești un om ciudat.

— E drept. Așa am fost dintotdeauna. Altfel, n-aș fi fost în stare să scriu nici un fel de versuri. Ar fi fost doar niște rime, acolo, fără nici un conținut. Recunosc, sunt un om ciudat. Zâmbetul său se strâmbă. Problema e că nu cunosc pe nimeni care să merite încredere, spuse el, relatându-i apoi anunțul pe care îi fusese dat să îl audă. Cinci mii de aeri este o avere pentru cei care aparțin acestei clase; ca să nu mai vorbim de avantajele promise. Dar, chiar de-am găsi pe cineva demn de încredere, tot s-ar găsi cineva pe-aproape care să te vândă.

Iern privi în depărtare, de-a lungul străzii cufundate în întuneric.

— Jovain mă vrea mai mult decât credeam, rosti el, accentuând fiecare cuvânt. De ce? Nu eu conduc opoziția împotriva lui. De fapt, nici nu există așa ceva, nu fățiș,

deocamdată. Da. Dac-aș muri, soția mea... Da, cu condiția ca ea să nu afle c-am fost ucis din ordinul lui... A încercat s-o facă o dată acum trei ani.

Plik îl privi, stânjenit, cuprins de un tremur violent, până când lern își aținti iar ochii asupra sa. Chipul îi era îndurerat.

— Îmi pare rău, murmură poetul. Credeam că știi.

— Ce să știi?

— Despre ea. Poșta merge greu în Brezh, și puțini au aparate de radio. Dar pe-aici, toată lumea știe. Cei din clanuri care s-au întors de pe Ostrovul Ceresc și, mai nou, chiar și ziarele... Își puse mâinile pe umerii prietenului său. Talence Faylis Ferlay trăiește, fără să se ascundă, cu căpitanul Jovain. A stat lângă el la ceremonia de inaugurare. A dat publicității un apel la unitate sub conducerea lui. Ieri a anunțat că a deschis procedura de divorț. Te acuză de cruzime, infidelitate și părăsirea domiciliului conjugal. Mâinile îi căzură și rămaseră, atârânănd, pe lângă trupu-i deșirat lern încremenise. Expresia feței îi era indescifrabilă, sub borurile largi ale pălăriei. Se auzea şuierul vântului, iar umbrele norilor se mișcau pe caldarâm, părănd a-l însufleți. Într-un târziu, lern șopti:

— M-am temut de asta. Fratele ei... Dar îmi spuneam mereu că sunt nedrept cu ea, că Faylis n-ar conspira împotriva mea, că n-ar putea să mă trădeze... Se înfioră. Își dresе glasul și izbi cu călcâiul în pavaj, de răsună întreaga piațetă. Târfa! strigă el. Târfa trădătoare!

— Sst! Mai încet, ne-ar putea auzi vreo patrulă de poliție.

lern se răsuci pe călcâie, retrăgându-se în bezna dintre turn și zid. Izbi cu pumnul în zidul de piatră și, rezemându-și apoi capul în pumn, își închise ochii, ținându-i strinși.

Plik nu văzu nimic din toate acestea, căci rămăsese afară, la lumină. Auzi doar cuvintele gătuite pronunțate de prietenul său.

— Am iubit-o cândva. Și ea m-a iubit...

Apoi, din întuneric se auzi un suspin adânc, din rărunchi, suspinul unui om care nu e învățat cu lacrimile.

lern se întoarse curând lângă el, și pălăria îi ascundea încă trăsăturile. Spinarea îi era dreaptă și fruntea sus. Avea un glas lipsit de intonație, plat, distant, când îi spuse:

— Iartă-mă. A fost un șoc pentru mine. Probabil c-am să pot fura o barcă și să o manevrez de unul singur, până în

Angleylann sau în Eria. Poți să-mi dai vreo idee despre ce-ar trebui să fac o dată ajuns acolo?

Plik își strânse brațele la piept, străduindu-se să își oprească clănțănitul dinților.

— Nu, mă tem că nu. Dacă te-ai refugia într-o țară prosperă, vestea sosirii tale acolo ar ajunge curând la urechile celor de-aici. Dacă te vor așa de mult, precum se pare, vor veni după tine, indiferent cine sau în ce condiții ți-ar acorda adăpost. Te-ai putea da la fund în vreun sat pe jumătate barbar, dar crezi c-ai fi în stare să-ți porți de grijă în asemenea condiții? Nimeni din cei de-acolo nu dispune de mijloacele necesare pentru a hrăni o gură în plus. Și cum ai putea păstra legătura cu cei care sunt de partea ta aici, în țară?

— De ce-aș face-o? Ce rost ar avea?

— Trebuie să o faci, e datoria ta, îi răspunse Plik, pe un ton grav. Îți spun, destinul tău miroase a măreție, așa cum înaintea unei furtuni cerul miroase a fulgere. N-am idee ce anume îți rezervă soarta. Poate că nici ea nu știe. Poate că n-ai să reușești să salvezi sufletul poporului tău, ci ai să-l distrugi. Știu doar că atunci când ceva străin pătrunde într-un spirit – și, crede-mă, Jovain e posedat de ceva străin – demonii iadului se dezlanțuie.

— Ah, tu și fantezia ta! exclamă Iern. N-are nici un rost să înghețăm aici. Ar trebui să găsec odată barca aceea, ca să nu mă mai prindă zorii pe-aici.

O idee străfulgeră mintea lui Plik. Îl apucă pe Iern de gulerul bluzei țărănești.

— Așteaptă! Mi-a venit în minte un refugiu care-ar putea deveni și o bază de operațiuni pentru mai târziu... Îl trase de țesătura aspră a bluzei și o luă din loc, târșându-și picioarele. Haide! Putem să stăm de vorbă și mergând. Oricum, tot spre chei mă gândeam și eu să mergem.

Iern rămăsese la fel de țeapăn, dar îl urmă. Părăsiră piațeta, apucând-o pe o stradă laterală. Era o ulicioară îngustă, neluminată, cu ziduri înalte de o parte și de alta. Trebuia să fie precauți.

— Ia zi, care ți-e ideea?

— Ai aflat despre cele două nave aflate în port, una din Federația Maurai, iar cealaltă din Uniunea de Nord-Vest, nu-i așa? Stau în port de luni de zile, în vreme ce echipajele lor se tot vântură încoace și-ncolo pe întreg cuprinsul Domeniului. Cu toții

sunt enervant de secretoși, dar sunt convinși că, oricare le-ar fi obiectivele, ambele grupuri au fost trimise de guvernele respective. Poate că au misiunea de a se spiona reciproc, râse Plik.

lern izbucni, cu vocea gătită de emoție:

— Da! Pe Marele Charles, cum de nu m-am gândit?

Mauraii...

— Ntț... Eu n-aș face-o, dac-aș fi în locul tău. Am încercat să mă împrietenesc cu marinarii aceia, au fost foarte drăguți, m-au invitat la tot soiul de petreceri date la bord... Dar nu le-a scăpat o vorbă. Știu că tu ești favorabil strângerii relațiilor cu Federația, dar asta nu-ți dă dreptul să le ceri o asemenea dovadă de recunoștință, încât ei să își asume riscul de a-și compromite misiunea, ascunzându-te. Îți repet, nu știm nimic despre adevăratele lor intenții. Și-apoi, n-ar avea cum să te ascundă. N-ai putea rămâne ascuns la nesfârșit sub punte, căci vizitatorii, ca mine, de pildă, sunt invitați adesea să viziteze nava, iar ei par a fi plănuit o ședere mai îndelungată. Prezența unui alb în mijlocul lor ar sări în ochi, precum nasul roșu al unui bețiv.

— Și-atunci... Cine altcineva? Norrmenii?

— Da. Am reușit să mă apropiu întrucâtva de șeful lor, un păcălici pe nume Mikli Karst. Ceva îmi spune că ar fi dispus să te primească la bord, chiar și numai așa, de dragul sfidării. Deși, cred eu, și el s-ar gândi la avantajele prezenței unui membru de vază al clanurilor aerogenilor, în exil. Țara sa ar putea profita de pe urma ta. Amintește-ți, Uniunea de Nord-Vest are un dinte împotriva Federației Maurai și ar fi dispusă să își asume orice risc, pentru a schimba situația. Mai mult chiar, Mikli m-a lăsat să înțeleg, ieri, când am stat împreună la un pahar de vorbă, că se pregătesc să plece curând. Evident, a dus la bun sfârșit ceva important; s-a străduit din răputeri să își ascundă nerăbdarea, dar l-am ghicit. De fapt, a început să rezolve formalitățile: a anunțat căpitania portului și așa mai departe. Pentru azi-dimineață, și-a programat o ieșire pe mare de o zi sau două, pentru a-și antrena oamenii în vederea mării traversări. Ai câștiga măcar acest răgaz, departe de dușmanii tăi. Câtă vreme nava va mai rămâne în radă, n-ar fi greu să stai ascuns. Te-ai putea chiar arăta din când în când pe punte, dacă te-ai îmbrăca precum unul dintre ei. Tipii ăștia s-au plimbat atât de mult, încât nimeni n-ar observa că ești nou pe-acolo.

— Ești destul de convingător, spuse lern. Dar văd câteva

impedimente.

— Te temi c-ar vrea recompensa, nu? Ei bine, Mikli nu e interesat de partea materială a lucrurilor. Se vede clar că îl preocupă cu totul altceva. În cel mai rău caz, te-ar refuza și te-ar trimite la plimbare. Bag nuna în foc că el este un soi de agent secret, și n-ar vrea să atragă prea mult atenția asupra sa. Dar, dacă se va hotărî să te ia la bord, te asigur că nici unul dintre oamenii lui n-are să scoată o vorbă. În felul lor, sunt la fel de tăcuți ca și maurii.

Iern încă mai ezita.

— Te pricepi să răsucești cuvintele, dar asta ți-e meseria, de fapt. Ești convins că știi cum să-i judeci pe oameni? Iar eu... Eu sunt pilot și castelan, atâta tot. Ce știi eu despre oameni ori despre politică? De unde-ai scos aiureala asta, Plik? De ce crezi c-aș fi în stare să conduc mai mult decât o escadrilă de aviație?

Strada dădea spre chei. Dincolo de catargele care se legănau, de carenele masive, apele sclipeau, în lumina lunii. Felinarele oamenilor de cart păreau stele răzlețe. Vântul se mai liniștise, dar era mai răcoare acum.

Iern privi spre apus, spre cele două nave uriașe care ocoliseră jumătate din Pământ. Își îndreptă umerii și zise:

— Încercarea moarte n-are. Ia-o înainte.

Nu le trebui multă vreme pentru a fi primiți la bordul lui *Mount Hood*. Comandantul navei lăsase oamenilor săi ordine precise să fie informat de îndată, indiferent de oră, de orice întâmplare neobișnuită. După un schimb scurt de replici, paznicii de lângă balustradă coborâră o pasarelă, iar câteva minute mai târziu, Iern și Plik se aflau în cabina lui Mikli Karst, sorbind din ceștile cu cafea și coniac.

Era cald aici și aerul era acrișor, de la fumul țiğărilor gazdei și cel al pipei de lut a poetului. Iern se abținu cu greu să nu vânture fumul cu mâna. Fuioarele de fum se învâртеbeau, albastrii, în lumina celor două lămpi. De afară răzbăteau, surd, vuietul vântului, clipocitul valurilor și scârțâitul punții. Nava se legăna ușor înainte și înapoi. Cei trei bărbați erau așezați pe o banchetă tapițată cu piele, în jurul unei mese. Un fișet era fixat alături, iar pe masa de lucru se afla o mașină de scris, ancorată și ea împotriva raliului. O ușă scundă dădea într-o baie

personală. În încăpere se mai afla și un pat acoperit cu o cuvertură din blănuri de castor și, de-a lungul pereților, o mulțime de rafturi pline cu cărți. Volumele erau într-o sumedenie de limbi, și o mulțime erau vechi, nu din veacul dinaintea Judecării, căci acelea se distruseseră de mult, în marea lor majoritate, ci chiar mai vechi cu două sau trei secole, din vremea când hârtia și legăturile erau mult mai durabile. Nu se vedea nici o fotografie, deși Plik îi spusese lui Iern că Mikli era căsătorit și avea copii. Singurul obiect personal aflat la vedere era o statueta, o femeie cu cap de pisică, îmbrăcată într-o rochie împletită. Mikli spunea că o găsisese într-o mlaștină de pe malul Nilului, din ruinele unui muzeu.

Stătură de vorbă până când zorii cenușii se iviră, luminând hublourile.

— Deci, ne-am înțeles, spuse mărunțelul. Te voi duce în țara mea și acolo ți se va acorda azil. Desigur, nu-ți pot garanta care anume vor fi condițiile, dar te asigur că nu vor fi foarte severe.

— Cum poți fi sigur de asta?

— Instituția aceea bleaga care se cheamă guvernul Uniunii de Nord-Vest nu are căderea de a împiedica un om să intre în țară, dacă vreunul dintre Sălașuri îl consideră binevenit. Sunt convins, știu că Sălașul Lupilor te va primi cu dragă inimă. Fără îndoială, acest lucru se va face în mod discret, poate chiar fără știrea nimănui, dacă va fi posibil. Va trebui să mai ai răbdare o vreme, înainte de a contacta mișcările clandestine de rezistență din Domeniu. Dar acestea vor avea nevoie de timpul acesta, pentru a se organiza... dacă se vor hotărî să se organizeze. Nu te teme, colonelul Ferlay, între timp, vom ține departe de ușa ta orice neplăceri.

Plik emise un inel de fum albăstrui și-l admiră dizolvându-se în pâcla încăperii.

— Planuri omenești, remarcă el. Asta-i bine.

Mikli ridică un deget, și privirile lui îl fixară pe Iern.

— Te rog să mă înțelegi, rosti el. În clipa asta, ești liber să te întorci la țarm și să ne dai uitării. Dar, din momentul în care vei fi acceptat protecția noastră, va trebui să ne gândim și la propria noastră siguranță; asta înseamnă că va trebui să te supui ordinelor. Ești dispus să o faci?

— Desigur, îi răspunse Iern. Înțeleg perfect situația, vă

accept protecția și vă mulțumesc din suflet.

— Splendid! exclamă Mikli, entuziasmat. În cazul acesta, pot să te anunț că vei ajunge în emisfera vestică mai devreme decât credeai. Ia aminte, Plik, ăsta nu-i un subiect pentru versurile tale și nici pentru gângăvelile scăpate la beție.

Angleymanul zâmbi.

— Voi fi gângăvind eu cu nasul în pahar, dar sper din suflet că ceea ce spun nu e chiar atât de anost. M-ai auzit vreodată flecărind despre ceva ce nu era cazul? Una din calitățile de bază ale unui poet este că știe ce anume să omită.

Norrmenul îi întoarse zâmbetul.

— Mi-ar plăcea să putem sta mai pe îndelete de vorbă, noi doi. Amândoi suntem dedați patimii cuvintelor. Apoi se întoarse către lern. Azi nu ieșim în larg doar pentru a-i dezmoști pe marinari. Probabil c-ai observat hangarul avionului de la pupa. Nu avem dreptul să survolăm Domeniul, însă nimeni nu ne împiedică să decolăm după ce-am trecut de linia orizontului. Nimeni nu va ști, dar hangarul va fi gol, când nava se va întoarce din călătoria de probă. Trebuie să trimitem de urgență ceva acasă, explică el, aprinzându-și încă o țigară. N-are importanță ce anume.

— Acasă? se miră lern. Cum așa?

Mikli pufăi din țigară, trăgând cu sete fumul în piept.

— Aha, deci știi care ar fi impedimentele unei asemenea călătorii? Mauraii ne-au impus restricții cu privire la tipurile de avioane pe care le folosim. Nu există nici un avion care să poată traversa oceanul fără escală decât, cel mult, până în teritoriile pustii de pe țărm. E umilitor, nu-i așa? Vom fi nevoiți să ne aprovizionăm pe traseu.

lern trecu în revistă, în gând, harta lumii.

— Asta ar însemna să facem o escală în teritoriile mongilor.

Mikli îi aruncă o privire tăioasă.

— Poftim? De ce crezi asta?

Mintea lui lern prelucra datele la capacitatea maximă.

— Mă îndoiesc că ați face nebunia de a lăsa o stație de alimentare cu combustibil nepăzită în sălbăticia aceea. Ispita ar fi prea mare pentru barbarii din partea locului, care s-ar grăbi să pună stăpânire pe ea, jefuind-o de tot ce ar fi de valoare. Și-apoi, n-ați fi reușit să o ascundeți atâta vreme de maurai. Așa încât ați făcut o mică înțelegere secretă cu cineva. Bănuiesc că

este vorba de Krasnaya. Poziția este rezonabilă, având în vedere scopurile urmărite, localnicii nu sunt săraci și primitivi precum cei din Chukri, nici aroganți și pretențioși, precum cei din Yuan.

— N-ar strica să te înveți să fii mai discret, Ferlay, izbucni Mikli, după care, recăpătându-și stăpânirea de sine, redeveni amabil. Concentrează-ți mai bine atenția asupra pilotului. E o tânără fermecătoare care și-a îndeplinit misiunea în Uropa. Cu toate acestea, nu ți-aș recomanda ca atenția ta să depășească anumite limite. E iute ca o panteră. Reveni la tonul serios. Mă determini să îmi schimb planurile. N-aveam de gând să plec chiar acum. Dar, în lumina acestor evenimente remarcabile, dat fiind potențialul tău, voi veni cu tine. Aș vrea să fiu de față și să am un cuvânt de spus când îi vei întâlni pe conducătorii noștri.

lern îl privi insistent.

— În fond, spuse Călărețul Furtunii, ți-ai cam încheiat și tu misiunea, în mai mică sau mai mare măsură, cel puțin pentru moment. Altfel, nici o clipă nu te-ai fi gândit să pleci. Iar lovitura de pe Ostrovul Ceresc înseamnă, pentru tine ca și pentru maurai, un avertisment. Nu veți întreprinde nimic pe cuprinsul Domeniului pina când nu veți fi lămuriiți din ce parte bate vântul.

Mikli izbucni într-un râs zgomotos.

— Minunat! Felicitări! Ai într-un totul dreptate. Nu este plăcut ceea ce spui, dar ai perfectă dreptate. Se ridică în picioare: Ei bine, ce-ai zice să o chem acum pe Ronica Birken, pilotul nostru, și să comand ceva pentru micul dejun? Am avea timp să ne cunoaștem mai bine în timp ce am lua masa. Apoi, întorcându-se spre cel de-al treilea bărbat din încăpere. Hmmm... Plik, nu-mi place să încalc regulile ospitalității, dar cred c-ar fi mai bine pentru noi toți dacă n-ai asista la discuția noastră.

Angleymanul se întinse, căscând și zâmbi.

— Ai dreptate. Adevărul este că sunt toropit de oboseală și, după ce mă voi odihni puțin, va trebui să închei cântecul pe care l-am început.

lern se foi, stânjenit, pe scaun.

— Cântecul ăsta e cel despre care mi-ai pomenit, cel despre mine?

Plik încuviință.

— Da, dar n-ai de ce să-ți faci griji. E vorba nu atât despre tine, ci despre legenda ta.

— Care legendă?

— A, deocamdată e doar o sămânță ce stă să încolțească. Dar va crește și, de îndată ce se va naște... Dar poeții sunt singurii care recunosc dintr-o privire legendele, și cine stă să îi asculte? Tăcu. Îl îmbrățișă pe lern, și-i șopti la ureche. Drum bun, prințe. S-ar putea să nu ne mai întâlnim niciodată, dar, după ce vei deveni un zeu sau un erou, sau un demon, eu îmi voi aminti că ai fost un tovarăș de beție grozav.

— Ce naiba tot îndrugi acolo? îl întreabă lern, răspunzându-i la îmbrățișare. Mă rog, n-are importanță. Ești nebun, dar m-ai salvat și niciodată n-am să-ți pot mulțumi îndeajuns. Să ne vedem cu bine.

Plik se îndreptă de șale și părăsi cabina. Mikli îl însoți până la ușă și îi făcu semn omului de pază, care îi permise vizitatorului să coboare pe chei.

Soarele încă nu răsărise, dar lumina zorilor se arăta deja peste acoperișurile caselor. Se mai vedeau doar câteva stele, iar Ostrovul

Ceresc și luna se îngemănau în ceața care se lăsase după ce briza se liniștise. Docurile erau încă pustii. Roua strălucea pe caldarâm și pe scândurile uzate ale debarcaderelor. Doi pescăruși mai matinali survolau, țipând, apa tulbure a fluviului. Aburii respirației lui Plik îi ieșeau albi dintre buze. Grăbi pasul. Degetele lui zgândăreau corzile invizibile ale unei alăute, în vreme ce el fredona, cu glas scăzut, versurile pe care le compusese până atunci

„L-au alungat pe prinț de pe tronu-i din înalturi,
Vestind venirea unor vremuri noi. Le-au dat numele
străvechi al libertății,
Precum, odinioară, Cezar.
Ne îndeamnă sufletele spre noi țeluri,
Spunându-ne că am scăpat de tiranie,
Ne-ndeamnă să îl renegăm pe prinț și ale sale vorbe
Și să ne închinăm la noua stăpânire.”

Glasul îi crescuse în intensitate, și melodia deveni un sunet de trâmbițe.

„Dar ascultați cum sună goarna prăfuită,

Cum tobele bubuie, asurzitoare,
Cum un glas cheamă din morminte ude,
În care oase fremătânde se trezesc la viață:
«Vine! Vine! Vine!»
Și flamura-i de nori scăldați de lună
Se desfășoară peste un ținut pustiu
În care numai vântul şuier-a furtună.
Strigoii din vechime se ridică,
Spre a-l întâmpina, călare pe aripi de beznă.
Se va întoarce prințul, așadar, acasă!"

3

Terei stătea pe puntea navei sale și urmărea, neputincios, cum norrmennii ridicau ancora. Trecură prin fața ochilor săi, lunecând, duși de curent. Soarele de-abia începuse să lumineze pantele dinspre răsărit ale acoperișurilor; razele sale mângâiau flamura alb-verde din vârful catargului, care fremăta, bătându-și parcă joc de el. Catamaranul nu avea nici o pânză ridicată. Mikli Karst nu așteptase refluxul, ci-și cheltuia combustibilul pentru a se îndepărta cât mai repede.

Ce era de făcut? Pentru a suta ori pentru a mia oară, gândurile lui Terai se loveau de un zid. Își simțea creierul rănit și sângărând.

Târfa aceea și banda ei – sau acei curajoși patrioți, depinde din ce unghi privea problema – aduseseră la bord o încărcătură de materiale radioactive. Raportul lui Wairoa nu admitea nici o îndoială. De asemenea, era cert că marfa se îndrepta spre Uniune... Dar unde anume, în acele vaste ținuturi sălbatice, rămânea o enigmă.

Terei se gândise să îi urmărească, dar, printr-o ironie a sorții, *Mount Hood* era mai rapidă decât greoaia monococă maurai. Luase la un moment dat în considerare și posibilitatea trimiterii unui mesaj radio către N'Zealann, cerând intervenția Marinei, dar ar fi fost aproape imposibil, căci pe cât de largi erau oceanele, pe-atât de puține erau avioanele capabile să le străbată în lung și în lat. Și apoi, nava urma să se întoarcă în câteva zile. Așa afirmase căpitanul ei, și mulți membri ai echipajului rămăseseră la țărm. Dacă nu se întorcea, ar fi stârnit

bănuieli și comentarii, ultimul lucru pe care Karst l-ar fi putut dori. (Dar Karst își împlinise misiunile de ordin politic, oricare vor fi fost ele. Acestea păreau a implica o relație cu Talence Jovain Aurillac, al cărui regim avea nevoie de o perioadă de consolidare înainte de a putea fi de folos cuiva, în vreun fel anume. Dacă între timp, regimul se dovedea a nu fi viabil, era preferabil ca nimeni să nu afle de cooperarea sa cu norrmennii. De-aici, Terai dedusese că Mikli Karst nu avea să mai rămână mult în zonă.)

Având în vedere toate acestea, concluzia lui Terai era că inamicul avea să își expedieze, pe calea aerului, dezgustătoarea comoară, lansându-și avionul de cum avea să dispară din raza vizuală. Acesta va avea nevoie de o realimentare, undeva pe parcurs, din rezervele pregătite dinainte. Unde și cum avea să se întâmple acest lucru era greu de aflat atâta timp cât nu se cunoștea destinația: putea fi o navă undeva în mijlocul oceanului, o insulă sau chiar un loc anume pe continent; cu siguranță, aveau să urmeze un traseu întortocheat, pentru a-și pune eventualii urmăritori în dificultate.

Aeronava aflată la bordul lui *Hivao* era superioară din toate punctele de vedere avionului lui Karst. Era un reactor, nu se baza pe elice, era rapid și bine înarmat și avea o rază mai mare de acțiune. Era însă lipsit de utilitate în situația dată. Terai se gândise să îl trimită pentru a supraveghea nava inamică, dar, cu siguranță, Karst nu avea să își lanseze aeronava atâta timp cât mauraii se vor afla în zonă; avea să găsească o scuză pentru a rămâne mai mult timp în larg și avea să aștepte până când avionul maurai avea să fie silit să se întoarcă la țărm pentru a se realimenta. Nu avea să fie nevoit să aștepte prea mult, chiar și în cazul în care avionul de pe *Hivao* s-ar fi aprovizionat de la bordul navei-bază. La un moment dat, combustibilul avea să se termine, iar localnicii n-aveau să le vândă așa ceva, fiindcă nu admiteau zboruri străine peste teritoriile Domeniului, care înglobau și golful Bisky. (Cu siguranță, Karst avea de gând să decoleze pe neobservate.)

Terai cântărise și posibilitatea de a ieși în larg, de a decola și de a bombarda *Mount Hood*, scufundând-o. Interveneau aici însă telescoapele de pe Ostrovul Ceresc – și privirile i se îndreptară într-acolo, dar strălucirea soarelui eclipsa încă aerostatul – care puteau să observe această operațiune. Ar fi avut de înfruntat acuzații de crimă și ar fi urmat complicații de

negândit pe plan diplomatic. În caz de reușită, ar fi meritat riscul. Dar reușita era îndoielnică. Reactorul său era un avion de vânătoare, nu de bombardament, și se îndoia că ar fi putut scufunda o navă de asemenea dimensiuni, mai ales în condițiile în care Domeniul și-ar fi trimis avioanele de intervenție. Dar chiar și în cazul în care acțiunea reușea, ar fi însemnat să trimită în fundul oceanului încărcătura de plutoniu, iar containerele acelea n-ar fi rezistat prea mult timp în apa sărată. Ar fi însemnat ca el, un om din Oceania, să fie vinovat de deversarea mai multor kilograme de otravă în mare. La ce bun? Diavolii din Noramerica își făcuseră, cu siguranță, asemenea provizii, încât pierderea acestei încărcături n-ar fi însemnat mare lucru. Iar secretul intențiilor lor avea să piară o dată cu echipajul acestei nave.

Catamaranul dispărea în zare. Terai izbi cu pumnul în balustradă, sperând că durerea fizică avea să îi distragă atenția de la agonia în care i se zbătea mintea.

— Cred c-am să mă duc să mă îmbăt, spuse.

Omul de cart, care îi stătuse alături, încuviință.

— Și eu plănuiam același lucru, domnule, când îmi voi fi terminat cartul. Dacă doriți, domnule, vă pot da adresa și numele unei fete trăsnet. E curată și nu e deloc pretențioasă.

— Nu, mulțumesc.

Terai îi întoarse spatele iritat, îndreptându-se spre pasarelă. *Sex pentru bani... Chiar atât de mult ne-au corupt lunile acestea de trândăveală? Și-apoi, la ora asta, mă îndoiesc că aș fi în stare de ceva. Îl cuprinse dorul de casă: Doar cu tine, Elena!*

Coborând pasarela, cufundat în gânduri, nu observă sosirea altcuiva pe debarcader. O mână i se așează pe umăr. Aruncă o privire în urmă și se pomeni privind masca lui Wairoa.

— Am vești, căpitane, spuse omul care avusese nouă mame.

— Cum? Întrebă Terai, clipind neîncrezător, în vreme ce inima porni a-i bate nebunește. Vești bune, vrei să zici? Haide!

Aproape că își târî tovarășul înapoi pe punte, iar de acolo, în cabina sa. Se simțea aici mai în siguranță și mai acasă decât în camera pe care o închinase la un han din oraș, ca să aibă mai mult spațiu pentru primirea musafirilor cu care făcea afaceri. Rogojinile tatami care acopereau hublourile deschise împiedicau pătrunderea luminii, lăsând însă să treacă răcoarea dimineții.

Pereții cabinei erau împânziți cu fotografii ale celor de acasă. Pe o poliță, stăteau înșirate cărți, în marea majoritate lucrări de referință, biografii și alte asemenea; Terai nu se dădea în vânt după poezie și proză. Intre pat și pohtă, își instalase un banc de lucru unde, în timpul său liber, confecționa bijuterii din sârmă, pietre și scoici; asta, atunci când nu lucra în atelierul de lăcătușerie al navei.

Îl împinse pe Wairoa într-un fotoliu și își întinse brațul muscular înspre dulapul cu băuturi.

— Cu ce te servesc? întrebă. Pe Tanaroa! Spune-mi că mai avem o șansă.

— Nu vreau decât un pahar de sifon, mulțumesc.

— Mda, mai e destul până deseară, dar...

Terai destupă o sticlă de sifon pentru oaspetele său, iar sieși își turnă două degete de whisky. Era în stare să-l bea fără să simtă altceva decât o ușoară senzație de căldură. Se așeză apoi, apucându-se să își umple pipa.

— Spune odată, omule, nu mă mai chinui.

— Să nu te aștepți la cine știe ce, îl avertiză Wairoa. Am doar câteva informații noi, care mi-au furnizat o idee.

Terai se strădui să-și potolească nerăbdarea și își scrută încă o dată cotloanele minții, în căutarea acelei soluții. Știa că nu posedă creierul cel mai genial din lume, dar credea că se gândise la toate posibilitățile.

— Dă-i drumul.

— Aflând că *Mount Hood* urma să iasă azi în larg, i-am supravegheat toată noaptea.

Terai se întrebă din nou unde, când și cum mai apuca omul acesta să se odihnească.

— Azi-noapte, târziu, doi oameni au urcat la bord. Unul a rămas, iar celălalt a plecat în zori, înainte de răsăritul soarelui. Judecând după portretele apărute în ziare și după descrierile verbale pe care le-am auzit, cel care a rămas este Talence lern Ferlay, cel dat în urmărire de către noul căpitan.

Terai rămase cu răsuflarea tăiată. *A fost o noapte vântoasă și întunecată, și Wairoa. trebuie că era destul de departe, dar ochii lui de bufnită nu se puteau înșela.*

— Pe dinții lui Nan, ce vrea să însemne asta?

— Da-mi voie să termin cu informațiile mai întâi, apoi am să îți spun ce cred eu. Tovarășul lui Ferlay era un poet alcoolic din

Angleylann, pe care ți-l amintești, poate, dintr-o tavernă de mână a doua de lângă catedrală, un tip pe nume Peyt Rensoon, poreclit Plik. Conversația dintre el și oamenii de cart a dus la trezirea lui Mikli Karst, după care Ferlay și el au dispărut în cabina lui Karst vreme de câteva ceasuri. Paza fusese întărită, așa că nu m-am putut furișa la bord. Când, în sfârșit, Rensoon a ieșit din cabină, pornind spre casă, era exuberant și interpreta o compoziție recentă de-a sa, un cântec de revoltă. Nu l-am urmărit prea mult, gândindu-mă că era preferabil să păstrez nava sub observație. Cu toate acestea, nu s-a întâmplat nimic deosebit. Ferlay se află, probabil, și acum, la bord.

— Aha! Reușind să își aprindă pipa, Terai se instalează mai comod, mormăind: Și totuși, ce deduci de-aici? Ai avut mai mult timp de gândire decât mine.

— Am aflat că Ferlay era unul dintre obișnuiții tavernei preferate a lui Rensoon, ori de câte ori se afla la Kemper, astfel încât, fără îndoială, este prieten cu acesta. L-a contactat deci, cerindu-i sprijinul. Rensoon a devenit, de-o vreme încoace, prietenul lui Karst. Tu n-aveai de unde să știi asta, dar eu am observat. De aici, tragem automat concluzia că norrmnenul ar putea să-l ia cu sine pe fugar, în țara sa. Uniunea n-ar avea nimic de pierdut, ba chiar ar putea, pe termen lung, să câștige ceva. O evadare de felul ăsta ar fi în genul lui Karst; oricum, tot trebuie să scape de materialele fisionabile.

Terai își plimbă fumul prin gură o vreme, jucându-se cu pipa călduță.

— Am înțeles. Deci îi vor oferi o călătorie gratis fugarului nostru. Aproape sigur, cu avionul lor. Și ce-i cu asta?

— Rensoon a stat destul în cabina aceea, spuse Wairoa. Se prea poate să fi reținut unele indicii referitoare la destinație.

— Ohoo!

Terai sări ca ars din scaun.

— Dacă dispunem de o estimare a rutei, mai exact, a locului unde și-au propus să își facă plinul, i-am putea urmări și lua prin surprindere.

— Da, da! mugi Terai. Lesu Haristi! Începu să se plimbe prin cabina strimță, în sus și-n jos, încoace și-ncolo, ronțâindu-și cu furie pipa. Da, dac-am putea să-i prindem deasupra unor teritorii nelocuite, i-am putea obliga să aterizeze. ăsta ar fi cel mai mare câștig, Wairoa. Ai făcut un lucru nemaipomenit descoperind că,

În mod clar, norrmennii sunt cei care, de ani de zile, colectează porcăriile acelea. În afara cuvântului tău însă, n-avem nici o dovadă. Superiorii noștri ne vor crede; dar ceilalți? Știi cât de cinici au devenit cei din Insule. Nu vor fi dispuși să sprijine un război, bazându-se doar pe cuvântul unui om. Și, îți garantez, va fi nevoie de un război în toată regula, pentru a elimina această monstruozitate, mai ales atâta vreme cât nu știm ce anume este; știm doar că *există*. Smulse paharul de pe masă și își turnă licoarea de foc pe gât în jos. Dacă îi capturăm, dispunem de o dovadă. Și îi avem la dispoziție, pentru a-i interoga. Pe toată Triada, n-am folosit în viața mea tortura, dar cu mâinile astea voi face tot ce e necesar pentru a le smulge adevărul și nu voi avea nici un fel de remușcări. Am nevastă și copii și sper să am și nepoți.

Nefiind obișnuit să vorbească atât de mult dintr-o suflare, Terai se trânti în fotoliu și îl privi pe neobișnuitul său tovarăș.

— Nu va fi nevoie de tortură, cel puțin, nu în cazul lui Rensoon, spuse Wairoa. N-ar avea nici un motiv să păstreze tăcerea, dacă îi promitem o recompensă și îi întărim convingerea că n-avem nici un interes să îi facem vreun rău prietenului său, Ferlay. Problema cea mare va fi, zic eu, puținătatea informațiilor lui. Karst n-a divulgat, cu siguranță, nimic, nu intenționat. Voi fi nevoit să urmăresc eventualele date scăpate din întâmplare, de care Rensoon nici nu își amintește în mod conștient. Va dura mult, și, înainte de asta, va trebui să îl convingem să coopereze, fie mituindu-l, fie amenințându-l ori implorându-l.

Terai contemplă jarul din pipă.

— Iar la sfârșit, s-ar putea să ne trezim exact de unde am pornit.. Dar merită să încercăm. Unde se află acum?

— Bănuiesc că doarme, acasă la el. Când am venit, am trecut pe la el, ca să verific. Nu-l putem răpi. Nu s-ar bucura să-l trezim cu forța, indiferent ce i-am oferi, iar jos, la parter, se desfășoară o partidă de cărți, care promite să dureze toată ziua.

— Mda, nu vrem să ne trezim cu poliția pe cap... Dar, între timp, încercătura ucigașă își va lua zborul...

— Uite ce zic eu, începu Wairoa. Hai să ne petrecem orele care urmează pregătindu-ne nava pentru ieșirea în larg, sub pretextul unor „exerciții”. Vei anunța autoritățile, poți spune că ideea ți-au dat-o norrmennii, și azi ar fi o zi potrivită pentru așa

ceva. Eu voi ține sub observație casa lui Rensoon. Când, în sfârșit, se va hotărî să iasă, am să te anunț. Tu poți trata problemele astea mai bine decât mă pricep eu. Caută-l, fii amabil, fă-i cinste cu o băutură, invită-l la bord la o așa-zisă petrecere. De cum ajungeți aici, îl închidem și ridicăm ancora. De cum va fi posibil, decolăm cu avionul, noi trei: tu, eu și prizonierul; pornim spre vest. Eu îl voi descoase în vreme ce zburăm. Dacă aflăm vreun indiciu privind direcția în care a luat-o avionul inamic, schimbăm cursul și îl urmărim. Dacă nu, îl ducem pe Rensoon înapoi la Kemper și îl răsplătim cu o sumă oarecare de bani, pentru deranjul pricinuit. Asta e propunerea mea. Vezi vreo fisură?

— Nu, spuse Terai după un timp de gândire. N-avem nimic important de pierdut. În schimb, avem o lume de câștigat. Sau, măcar, putem încerca să o salvăm.

XIII

Aeroplanul era destul de mic, cu excepția rezervoarelor de combustibil de mare capacitate. Încărcătura pe care o transporta ocupa aproape tot spațiul existent în fuzelaj. Ronica Birken se afla la comanda aparatului, avându-l alături pe Talence Iern Ferlay și, în spatele lor, pe Mikli Karst. Nu dispuneau decât de foarte puțin spațiu în afara locurilor ocupate. Situația era tolerabilă, deoarece, în aproximativ douăsprezece ore, aveau să facă o escală. Avionul era un monoplan cu două elice, dispunând de o dotare care îi permitea decolarea pe verticală și aterizarea pe puntea unei nave.

E bine alcătuit, în limitele impuse de maurai, gândi Iern. Nu mă mir că norrmenilor nu le convine. Nici mie nu mi-ar plăcea.

Aruncă o privire spre tânăra înaltă de lângă el. *Și pilotul e bine alcătuit. S-a descurcat de minune la decolare, având în vedere cât e de agitată marea.*

Zburau acum deasupra valurilor cenușiu-verzui care-și scuturau coamele albe, dar briza nocturnă care le stârnise se potolise, iar cei o mie cinci sute de metri înălțime, la care se aflau, le ofereau o vastă panoramă a desenelor lor complicate. Erau doar câțiva nori, iar soarele strălucea pe cerul de un

albastru intens. Ostrovul Ceresc dispăruse dincolo de orizontul estic.

Inima lui Iern bătea cu putere. Ar fi trebuit, în mod normal, să se simtă obosit după o noapte de nesomn; dar nerăbdarea îl împiedicase să aștească, până când *Mount Hood* ieșise în larg. Nu mai era furios, și ura i se mai domolise. O parte a inimii lui îi reproșa celeilalte că se simțea ușurată, chiar plină de bucurie, când Domeniul gemea sub povara necazurilor. Dar Iern nu dădea atenție acestor lucruri. Era liber, liber să pornească la luptă, dar, mai înainte de toate, liber să străbată lumea, după pofta minții sale!

Nu-i mai păsa de trădarea lui Faylis. *Acum, totul a ieșit la lumină. Nu cred că voi vrea să mă răzbun pe ea, când mă voi întoarce. Îmi pare, de-acum, un vis demult visat. Între timp...*

Devenea tot mai acut conștient de prezența Ronicăi. Nu mai fusese cu o femeie de mai bine de două săptămâni, căci Faylis se împotrivise, iar el fusese prea ocupat să caute dragostea în altă parte (ar fi fost, oricum, o greșeală în condițiile în care toată lumea îl jelea pe răposatul căpitan Toma). Mai târziu, pe drum, nici nu putuse fi vorba de așa ceva. Dar fata aceasta norrmenească era, într-adevăr, extraordinar de bine făcută și, pe deasupra, plină de viață. Dacă nu cumva se amăgea singur, i se părise chiar a detecta, dacă nu chiar dorință, cel puțin un foc mocnit, gata să izbucnească, la cea mai mică atingere.

— Mi-ar plăcea să pilotez și eu acest avion, spuse.

Ea îl privi drept în ochi. Avea ochii de culoarea oceanului, trăsături puternice și păr lung până mai jos de umeri, prins cu o banderolă. Sâni îi bombau cămașa descheiată la jumătate din nasturi; pantalonii îi îmbrățișau șoldurile pline și picioarele lungi. Cuțitul purtat la cingătoare îi dădea o alură provocatoare, de sălbăticie.

— Sigur, cum să nu. Vocea ei acoperi zgomotul motoarelor care umplea cabina. De fapt, voiam să stăm de vorbă despre asta încă din clipa în care am aflat că ești un Călăreț al Furtunii. Poate că m-ai putea învăța niscaiva trucuri noi.

Angley-ul vorbit de ea nu era la fel de bun ca și cel al lui Mikli, dar era suficient. Iern îi zâmbi.

— Aș face-o cu plăcere, mamzell. La ce fel de trucuri te-ai gândit?

Un damf de scrumieră murdară îi învăluie când Mikli izbucni în râs. Norrmennul era dintre cei care râd adesea, dar râsul lui semăna mai degrabă cu lătratul unei vulpi.

— Dacă sperii să o înveți cum se poate ajunge în al nouălea cer călare pe o saltea, ia-ți gândul! Îl sfătui acesta. Insistențele de acest fel ți-ar putea primejdi integritatea membrilor și chiar viața. Crede-mă, știu despre ce vorbesc.

Ronica păru că roșește, în ciuda tenului bronzat, dar nu dădu semne că s-ar fi simțit jignită.

— Eu nu mă-ncurc cu bărbați însurați, rosti ea, limpede și apăsător.

— Nu cred că mai fac parte din această categorie..., începu lern.

O umbră de furie întunecă privirea fetei.

— Dar Mikli face parte din ea. Soția lui e o persoană foarte amabilă, care s-a purtat frumos cu mine. Din nenorocire pentru ea, îl iubește. Păzește-te, Ferlay. Omul ăsta ar face curte oricărei ființe care umblă în două picioare, și n-aș băga mâna în foc că toate patrupezele se pot simți în siguranță în prezența lui.

Vorbește așa despre propriul ei superior! lern se foi în scaun, stânjenit.

Mikli se mulțumi să izbucnească din nou în râs.

— Facem o echipă clasa-ntâi, Ronica și cu mine, afirmă el. E ademenitoare, nu-i așa? Știe să dea la fel de mult pe cât primește. Cu ea, nu te plictisești niciodată. Îmi lipsește când nu lucrăm împreună; cât despre ea, știu că-i plac glumele mele, ceea ce dovedește că are o latură omenească.

— Destul cu tâmpeniile, i-o retează femeia. Da, Ferlay, vei putea să-ți pui la încercare îndemânarea mai târziu, dar, deocamdată, zburăm foarte bine pe pilot automat și am de gând să mergem așa cât de mult va fi posibil.

— Înțeleg, răspunse lern. Avioanele ușoare au drept singur dușman vremea. Doar când au de-a face cu ea, au nevoie de pilot. Crezi că vom avea parte de vreo furtună?

— De capriciile vremii avem mereu parte, spuse ea, din nou cu zâmbetul pe buze. O furtună, zici? Chipul i se întunecă, și oftă. Pe vremuri, oamenii știau dinainte ce îi așteaptă. Am putea ști și noi. O stație orbitală...

Mikli își dresă glasul. Ronica nu-și mai termină propoziția.

Mikli profită de ocazie pentru a lua cuvântul.

— Missy Birken nu este subordonata mea. De fapt, nici măcar nu aparținem aceluiași corp. Norocul meu. Crezi că ți-ar face plăcere să te știi nevoit să-i impui o disciplină militară? Din când în când, renunță la obligațiile muncii sale în favoarea unor sarcini total diferite. Așa se face că am lucrat împreună de câteva ori.

— De fapt, în ce constă munca ta? o întrebă Iern.

Ea ezită, clătină din cap, replicându-i apoi:

— Mai bine discutăm despre altceva.

Iern se gândi la containerele aflate în cală. Fusesse informat, răspicat, că nu era treaba lui ce anume conțineau. Cărți, poate? Dar ce poate fi atât de secret în niște cărți? Droguri periculoase? Nu și-o putea imagina pe femeia aceasta implicându-se într-o asemenea contrabandă și, dacă-și amintea bine, Uniunea de Nord-Vest nu avea nici un fel de restricții în acest sens, fie că era vorba de traficul intern, fie de cel extern. Metale prețioase? Fiecare zăcământ din Uropa de Vest se epuizase cu veacuri în urmă, și, deși o auzise vorbind despre călătoria în răsărit, nu credea că acolo ar fi putut rămâne ceva demn de atenție. Triburile care făceau troc cu lumea civilizată nu mai furnizaseră așa ceva de generații.

Ce anume făcuseră străinii pe teritoriul Domeniului? Părerea lui Plik, că reprezentau interesele guvernului lor, părea a fi susținută de cele recent aflate de Iern, dar se putea, tot atât de bine, să se înșele. Din câte cunoștea el despre Uniune – ceea ce era extrem de puțin, din câte începea să-și dea seama – cei de-acolo nu păreau să facă distincții majore între instituțiile private și cele de stat.

Exuberanța de adineauri i se risipise. Avea să se simtă foarte singur o vreme, de-acum încolo, singur într-o țară străină, ai cărei locuitori urmăreau țeluri ce-i erau necunoscute.

— Pot să-ți pun câteva întrebări? rosti el, șovăitor. Nu trebuie să-mi răspunzi decât la cele la care crezi de cuviință...

— Sigur, dă-i drumul. Ronica îi zâmbi și întinse mâna, atingând-o pe a sa. Era caldă și puternică. Mânele îi erau suflecate, și soarele îi făcea puful auriu de pe antebrățe să strălucească. Lui Iern îi fu greu să se concentreze asupra informațiilor pe care voia să le obțină. Ronica îl încurajă. Înțeleg c-ai trecut printr-o perioadă grea. Relaxează-te și dă-i drumul.

Dar țin minte, vreau ca, în schimb, să-mi povestești și tu despre tine!

— Cu plăcere, mă rog, cu câtă plăcere îmi pot îngădui, în actualele împrejurări... Mai întâi, spune-mi dacă am avut dreptate în privința destinației noastre. Krasnaya, nu-i așa?

— Da, îi răspunse Mikli. Să sperăm că inamicii nu vor fi la fel de perspicace.

— Inamicii?

— Mauraii, cine altcineva? îi răspunse Ronica, strâmbându-se. Dacă ne prind, am încurcat-o.

— Nici nu vor încerca, spuse Mikli. Ce motiv ar avea să urmărească? Fără îndoială, vor observa că noi doi nu ne-am întors cu nava la Kemper și vor ajunge la concluzia că eu mi-am terminat uneltirile, iar tu pilotezi avionul care mă duce spre casă. Dar, oricare ar fi fost vicleniile de care mă bănuiesc, vor fi convinși că mi le-am dus la bun sfârșit. Oricare mi-ar fi fost țelurile, voi fi dispus de canale de comunicație alternative. Și-apoi noi vom fi deja în Seattle, înainte ca nava să se fi întors în port. N-ar avea nici un rost să mai pornească pe urmele noastre. Speram doar că investigațiile pe care le vor face nu vor dezvălui aranjamentul nostru din Krasnaya.

Iern își simți mușchii încordându-se, și întregul trup îi fu străbătut de un fior.

— Din cele spuse de tine, deduc că... Voi și ei sunteți agenți secreți pe teritoriul Domeniului...

— Fără comentarii, îi răspunse Mikli, aprinzându-și o țigară.

Ronica strâmbă din nas, simțindu-i duhoarea, și coborî unul din geamuri câțiva centimetri. Aerul rece care pătrunse în cabină reuși întrucâtva să-l mai liniștească pe Iern, și la fel făcură cuvintele ei.

— Singurul comentariu pe care-l putem face sună cam așa: da, am avut anumite treburi, dar nici una dintre ele n-a fost în detrimentul vostru. Mauraii ne sunt dușmani, dar țara voastră, cu oameni atât de drăguți, nu.

— Dar ce anume faceați? Îndrăzni el să îi provoace.

— Nimic care să vă dăuneze! Cât despre Mikli, ei bine...

— Ei nu i s-a spus decât atât cât a fost nevoie să știe, ceea ce, recunosc, nu e prea mult, spuse norrmennul. E o procedură standard în munca de spionaj. Da, misiunea mea a fost să strâng informații, în special despre activitățile maurailor în

Uropa. De asemenea, am încercat să îi sensibilizez pe unii dintre conducătorii voștri în legătură cu interacțiunile cu Federația Maurai. Am să-ți explic, cândva, de ce considerăm că n-ar fi de folos Domeniului, contravenind, totodată, intereselor Uniunii.

— Lovitura v-a surprins? Întrebă Iern.

— Ei, da. Sincer să fiu, nu prea ne-am bucurat. Se așteaptă ca Jovain, în calitate de căpitan, să sprijine geeanismul, care se opune tuturor credințelor Uniunii. Vorbește despre asumarea unui rol major în politica lumii, pentru Domeniu, începând cu estul Uropei. Vorbește despre călăuzirea celor din acele ținuturi spre civilizație. Un continent dominat de geeani... Poate că tu, prietene, vei avea ceva de spus în această privință.

Ronica îi aruncă lui Iern o privire surprinsă, gânditoare.

— Și totuși, protestă Omul Clanurilor, vă îndreptați acum spre Rasnaya, o țară geeană.

— Asta-i cu totul altceva. N-ai auzit? Războaiele cu mongii s-au sfârșit, îi replică Mikli, sarcastic. Relațiile dintre statele lor și Uniunea de Nord-Vest sunt normale, chiar dacă nu sunt caracterizate de o căldură deosebită. E adevărat, Yuan, cel mai mare dintre acestea și cel mai puternic, ne mai pune încă bețe în roate. Dar Krasnaya nu se mai implică în nici un fel de situații conflictuale. Sunt pașnici, frizând, de-a dreptul, timiditatea.

— Și cum vei proceda?

— O anume cohortă — numește-o regiment, dacă vrei — din Krasnaya are în întreținere un aerodrom, într-o regiune izolată. Conducătorul ei este dispus să vândă provizii aviatorilor norrmeni care trec pe acolo. Avem un tratat care ne permite un anumit număr de zboruri, anual, pe deasupra teritoriilor mong. Mauraii știu asta, desigur, dar se pare că am reușit să le ascundem până în prezent amabilitatea stăpânilor acestui aerodrom. Piloții noștri îl folosesc destul de rar, anumite mici atenții asigură discreția ofițerilor localnici. De ce, în fond, ar ține ei socoteala zborurilor unor străini? În general, locul ne servește ca stație de aprovizionare cu combustibil în expedițiile către ținuturile sălbatice din sud și est.

Expediții care caută... Ce anume? se miră Iern.

Ronica îi anticipă următoarea întrebare.

— N-am trecut niciodată pe acolo. Nu e zona mea de activitate. N-am rezistat ispitei de a vizita Uropa, dar, în rest... Cum vom proceda, Mikli? Vom sta de pază lângă avion? Ne vom

întinde cortul chiar lângă el, ca să nu ne trezim că ne lipsește ceva?

— Nu, ar fi o insultă să le refuzăm ospitalitatea. Nu-ți face griji, sigiliile de pe containere vor fi intacte mâine dimineață, î-i răspunse tovarășul său. Comandantul aeroportului nu vrea să-și piardă sursa de venituri neimpozabile, nici nu ține ca eșaloanele superioare să fie puse la curent cu asemenea detalii.

— Mă bucur! Mi-ar plăcea să mă întind și eu într-un pat la noapte. Spunând acestea, Ronica făcu câteva mișcări circulare din umeri, un exercițiu ale cărui efecte întâmplătoare îl bucurară pe Iern. Se simțea ușurat după toate câte aflate, de parcă ar fi fost între prieteni de-o viață. Privirea care i-o aruncă fata exprima solidaritate. Cred că ești frânt de oboseală, spuse ea. Ce-ar fi să mâncăm ceva, apoi să încerci să tragi un pui de somn? Când te vei trezi, ai să-mi povestești despre tine. El încuviință. Începea, într-adevăr, să-și simtă capul greu. Am pus sandvișuri și o sticlă de vin în geanta de lângă tine, Mikli, continuă ea. Înainte de asta, simt nevoia să-mi golesc vezica, spuse ea, desprinzându-și centura de siguranță. Vrei să fii amabil să-mi dai olița, te rog? Drace, ce incomod e să n-ai nici măcar o toaletă... Bine, n-o fi mare lucru, iar contorsionismul pe care o fată e nevoită să-l practice în atari situații ar fi o priveliște fascinantă pentru tine. Vrei însă să fii amabil ca, în următoarele câteva minute, să admiri superba priveliște pe care ți-o dezvăluie fereastra, Iern Ferlay?

2

Era trecut de amiază când Terai putu, în sfârșit, să decoleze. Deschise hangarul, scoase avionul, urcă la bord împreună cu Plik și Wairoa și îl așeză în poziția adecvată, îndată ce *Hivao* ajunse la gura fluviului. La protestele pazei de coastă față de intențiile sale, replică:

— Știu că este ilegal și-mi pare rău că sunt nevoit să vă încalc legile. E vorba de o urgență care s-a ivit pe neașteptate. Îmi asum întreaga răspundere pentru această acțiune. Vă rog să luați notă de faptul că nu am survolat nici o zonă de uscat și că m-am îndreptat spre vest, spre largul mării. În cazul în care doriți să depuneți o plângere oficială, contactați, vă rog,

ambasada Federației.

Presuriza cabina și porni să urce constant, într-un unghi aproape drept. Nici un vehicul din Uropa nu egala mașinăria pe care o conducea, cu excepția, poate, a aeroplanelor clasa întâi ale Corpului Meteo, și nici unul dintre acestea nu se afla suficient de aproape pentru a-i ajunge din urmă, și, ceea ce era important, nici nu erau înarmate. Aruncă o singură privire în urmă, prin hubloul panoramic, spre semiluna Ostrovului Ceresc, care stătea să apună. Dacă aveau cumva de gând să își lanseze fulgerele împotriva lor, era mai bine să o facă acum, cât mai era timp. Nu se aștepta însă la asemenea reacții, mai ales că infracțiunea săvârșită era de mică importanță față de problemele cu care trebuia să se confrunte conducătorii Domeniului în aceste zile.

Erau șase locuri în cabină, iar ei erau numai trei. Teraî nu crezuse de cuviință să își ia mai mulți oameni cu sine. Dacă îi găseau pe cei căutați și îi determinau să aterizeze, ceea ce era perfect posibil, judecînd după posibilitățile aparatului de zbor, el sau Wairoa putea să stea de pază, în vreme ce celălalt ar împiedica prizonierii să fugă. Dacă, în schimb, nu reușeau să îi captureze, ar fi pus inutil în pericol viața mai multor oameni, cărora le rămăseseră destule de învățat și de aflat pe teritoriul Domeniului. Conform doctrinei, el, comandantul expediției, ar fi trebuit să trimită pe altcineva în această misiune. Dar misiunea celor de pe *Hivao* nu necesita prezența sa. Secundul său putea să preia comanda, fără nici un fel de probleme. Teraî și Wairoa, în schimb, se dovediseră a forma, în teren, o echipă de o eficiență inegalabilă.

Și mai era ceva... Acolo, în fața lor, se afla Mikli Karst. Iar Teraî avea să-i plătească acestuia o datorie mai veche.

Șezînd lângă un Plik plin de resentimente, Wairoa încercă să îl liniștească.

— Da, te-am ademenit la bord tocmai ca să te răpim. Regretăm că am fost nevoiți să facem acest lucru, mai mult chiar decât faptul că am încălcat regulile spațiului aerian al Domeniului.. După ce îți vom fi explicat de ce am făcut-o, sunt convins că vei fi de acord că nu am avut de ales. Nu-ți vom face nici un rău și te vom duce înapoi cât de curînd vom putea, răsplătindu-te substanțial.

Angleymanul se lăsă pe spate și își desfăcu brațele

noduroase a nedumerire, privindu-și vecinul.

— Cum mă veți duce înapoi? vru el să afle. Mă îndoiesc că veți fi lăsați să aterizați, după cele întâmplate.

— Putem să ne chemam nava în larg pentru a fi luați la bord. Sau dacă acest lucru nu va fi posibil, dintr-un motiv sau altul, te vom expedia peste graniță, prin Espayn. Va dura mai mult, dar, îți repet, vei fi bine plătit.

Plik privi în jur, prin cabina largă, la armamentul abundent și la hublourile largi, echipate cu obloane blindate... Apoi privirea îi reveni la neobișnuitul său vecin, ațintindu-se apoi asupra lui Terai. Ambii maurai îmbrăcaseră uniforme albe, imaculate, care contrastau cu veșmintele sale șifonate și peticite, ca zăpada față de frunzele putrede.

— Bănuiesc că e vorba de ceva al naibii de serios.

Tenul lui Wairoa se înăspri.

— Așa e.

Terai privi din nou înspre cei doi.

— Știi, Plik, spuse el, s-ar putea să-ți și placă până la urmă. Mai vezi și tu lumea, ce naiba.

Cântărețul izbucni într-un râs ce semăna cu o tuse.

— Al dracului mai ești!... Mda, hai să stăm de vorbă. Dar, mai întâi, ce-ați zice de-un păhărel, urmat de un mic dejun frugal? întrebă el, dându-și peste cap ochii injectați.

Wairoa încuviință, își desfăcu centura de siguranță și trecu în spate, căutând într-un dulăpior. Se întoarse aducând o sticlă de whisky, pe care Plik se repezi să pună mâna, apoi dispăru din nou în spate, unde se apucă să încălzească mâncarea și să pună apa la fiert, pentru cafea, pe un reșou. Terai ridică reactorul la zece mii de metri altitudine, trecându-l pe pilot automat. Zburau aproape cu viteza sunetului.

Se mută apoi pe scaunul din fața lui Plik, se aplecă în față către pasager și mormăi:

— Nu prea avem timp. Avem nevoie de ajutorul tău acum ori nu ne va fi de nici un folos. Ce-ar fi să stăm de vorbă chiar acum?

Plik lăsă sticla de la gură, după ce mărul lui Adam i se ridicase și coborâse de un număr impresionant de ori.

— Aaah! căscă el. Acum, da, mă simt mai bine. Dar îmi ești dator cu o explicație. Ce-ar fi să-i dai drumul?

Terai își scoase pipa și punguța cu tutun și începu să își

facă de lucru cu ele, spunând, fără să-și schimbe tonul:

— Știm că l-ai condus pe Talence lern Ferlay la bordul navei nord-vesticilor și știm că acesta crede că zboară acum spre o țara care îi va acorda refugiu. Înțelege-ne, suntem convinși că el e nevinovat în toată încurcătura asta. Nu-i vrem răul și-i putem oferi și noi azil, un azil cinstit, de această dată. Te-am răpit fiindcă speram că ne-ai putea da o indicație în privința direcției în care se îndreaptă, ca să-i putem ajunge din urmă, pe el și pe cei care l-au luat, înainte de a fi prea târziu.

— Prea târziu pentru ce?

— Mi-aș fi dorit să nu fiu nevoit să ți-o spun. Avionul acela transportă cele necesare pentru declanșarea unui nou Război al Judecății. Plik fu gata să scape din mână sticla Terai dădu din cap, în sus și-n jos, în sus și-n jos. Da, întări el, e vorba de explozibili nucleari. Îi zugrăvi realitatea în cuvinte aspre. lern Ferlay s-a întâmplat să fie prin preajmă, încheie el. Bănuiesc că Mikli l-a acceptat, gândindu-se că s-ar putea dovedi, la un moment dat, un pion prețios. Mikli trăiește doar pentru a face rău. Mi-a și spus-o odată... ca să strivească mușuroiul. S-ar putea ca ceilalți membri ai echipajului său să fie oameni cinstiți, dar cred că Mikli Karst este nebun. Ar fi în stare să dea foc lumii, doar ca s-o vadă arzând.

— Explozibili nucleari, șopti Plik. Presimțirea mea s-a dovedit mai adevărată decât credeam...

— Poftim?

— Arhetipuri, îi răspunse Plik. Demonii se revoltă împotriva zeilor. Dar cine sunt demonii și cine sunt zeii? Trase o dușcă zdravănă, apoi se întoarse și se zgâi la Wairoa. Dar *tu*, cine ești? strigă el.

Wairoa nu-și ridică privirea.

— Ți-am spus cum mă cheamă.

— Atunci, ca să-mi formulez altfel întrebarea, ce ești? N-aș vrea să te simți... jignit, adăugă el, jenat. Dar ești un tip ciudat, m-ai uimit încă de la început, și-acum aș vrea să știu mai multe despre tine. Privirea i se întoarse spre Terai. Nu pot să fiu de acord să vă ajut, indiferent în ce fel aș putea-o face, până când nu reușesc să înțeleg în ce mit suntem. Nu-i așa?

Dacă-i bal, bal să fie. Tipul ăsta e nebun, dar e inofensiv, așa că nu văd de ce nu i-am face pe plac, își zise Terai, după care îi explică povestea mozaicului genetic.

Plik se încruntă.

— Mulțumesc, îi spuse, cu un glas deloc prietenos. Încep să înțeleg de ce vă consideră geeanii adevărații lor dușmani.

— Cum? zise Terai, surprins. Ești geean?

— Nu, nu. Sunt creștin, și încă unul de modă veche. Râsul lumii, nu-i așa? Și totuși, Dumnezeu a îngăduit ca-n lume să se întâmple multe ciudățenii, arătând chipuri, unele dintre ele, aratindu-Se în cele mai neașteptate chipuri. Mă refer la libertățile pe care v-i le luați fața de mersul vieții...

Wairoa aduse o tavă pe care se afla o farfurie cu șuncă, ouă și feli de pâine prăjită unse cu unt, un pahar cu suc de roșii și o ceașcă de cafea.

— Nu cred că m-ai întrebat care este părerea mea despre existență, interveni el.

Plik îl privi îndelung, în vreme ce acesta îi puse în față tava și apoi se așeză.

— Cred că ești cea mai singuratică ființă umană de pe Pământ, dar te stăpânești de parc-ai fi din oțel, murmură el, într-un târziu. Wairoa tresări abia vizibil și fu pe punctul de a vorbi. Simțurile tale aparte..., continuă Plik. Da, cred că e interesant să fii paznicul cel mare. Iar la sfârșitul lumii, vei putea să te dezlanțui după cum îți va fi voia.

Terai își pierdu răbdarea:

— Pe Nan! Ce tot îndrugi acolo? exclamă el. Ascultă-mă, omule, forța care ar putea nimici orașe întregi ne scapă, zburând către vest. Avem nevoie de ajutorul tău pentru a o stăvili și, pe Tanaroa, îl vom obține. N-am să te las să cazi beat mort până când nu-ți voi smulge informația de care avem nevoie!

Regretă imediat brutalitatea spuselor sale și răsuflă ușurat, văzând cum Plik îl aprobă, spunând:

— O vei căpăta, indiferent în ce ar consta ea și oricât ar valora. Am citit destulă istorie. Crezi că mi-ar plăcea s-o văd pe frumoasa mea Frunză-de-Viță urlând printre ruine, cu pielea arsă și ochii topiți? Dă-mi voie să mă hrănesc mai întâi.

Se aplecă asupra tăvii, cu o poftă de lup.

Spaimele ce zac în măduva oaselor fiecărui maurai ieșiră la iveală, și Terai izbucni:

— Cum poți să vorbești așa, ca apoi să te așezi liniștit să mănânci, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic?

Plik înfulecă o bucată zdravă de șuncă. Răspunsul lui fu aproape vesel:

— Vezi tu, eu sunt poet, iar grozăviile au fost întotdeauna fascinante pentru poeți.

După un interogatoriu convențional, interludiul dintre Plik și Wairoa fu un adevărat spectacol, la care Terai se mulțumi să asiste, cu o uimire respectuoasă. Pieptul îl durea de cât își ținuse răsuflarea. Avionul continua să se îndrepte spre vest. Mai târziu, Wairoa avea să îi mărturisească sincer că nu mai avusese niciodată de a face cu cineva asemeni lui Plik, nici nu credea că va mai întâlni vreodată.

Cei doi își urmau calea printr-un labirint al nuanțelor. Există o doză de hipnoză în dialogul lor, menită să readucă la suprafață amintiri uitate. Era însă, totodată, un fel de transă reciprocă, în care o clipă de tăcere era la fel de semnificativă ca și o frază, deși lui Terai nu-i fu dat să audă multe cuvinte. Șoapte subliminale și crâmpie de expresie trecură de la unul la altul, poziții, mirosuri și câte altele? Plik stătea întins pe o banchetă, iar Wairoa se aplecase asupra-i.

— ...*"Krasnaya"*, asta a crezut că deduce?

Chipul lui Mikli, tresărirea trupului său... Presupunerea aceea era adevărată.

— ...*Mikli se amuza?*

— *Da, mie așa mi s-a părut, că toate acestea îl amuzau, într-un chip josnic...*

Într-un târziu, după aproape o oră, Plik se ridică, scuturat de un tremur nervos, se înapoie la locul său și puse mâna pe sticlă. Wairoa rămase locului un timp, cu picioarele încrucișate, apoi se ridică și i se alătură lui Terai. Cu un glas lipsit de orice intonație, îi spuse:

— Au de gând să se alimenteze în Krasnaya. E în drumul către treimea nordică a Uniunii, unde pot fi desfășurate orice fel de acțiuni secrete. Nu au motive să creadă că i-am putea urmări. Mikli a luat hotărâri de moment, între care și aceea de a-i însoți. Îi stă în fire așa ceva, de altfel. Am descoperit o mulțime de indicii referitoare la caracterul lui, care ne-ar putea fi de folos, chiar dacă nu imediat. Cât despre destinația precisă, am analizat mai multe aeroporturi din Krasnaya și am redus

posibilitățile la doar câteva. Dă-mi o hartă.

Teraî nu se opri să se minuneze în fața minții enciclopedice a tovarășului său. Se mulțumi să-i dea ascultare. Wairoa îi arătă pe hartă o regiune situată puțin mai la nord de cel mai vast dintre Marile Lacuri.

— Traficul aerian e destul de rarefiat în regiunea asta. E mai mult sălbăticie. Apuc-o în direcția aceea, folosește radarul când vom fi pe-aproape și vom avea șanse să îi detectăm și interceptăm înainte de destinație, oricare le-ar fi aceasta.

— Lesu Haristi! gâfâi Teraî.

— Dacă nu mai ai nevoie de mine, aș vrea să mă odihnesc puțin.

Wairoa se retrase în sectorul rezervat pasagerilor, se așeză, dar nu adormi. Medita, oare?

3

Deși nu era foarte spațios, biroul căpitanului era mai încărcat de tradiție și amintiri decât oricare alt loc de la bordul Ostrovului Ceres. Nici una dintre fotografiile celor care îl ocupaseră, de-a lungul vremii, nu fusese înlocuită vreodată, astfel încât, în cele mai vechi, abia se mai distingeau detaliile. Sub cea a lui Charles Talence, chiar deasupra mesei de lucru, atârna, într-o ramă, exemplarul original al Declarației de la Tours, semnată de către acesta și de către întregul echipaj strămoșesc: sămânța din care răsărise, mai târziu, Domeniul. (*"Nu ne angajăm doar să reconstruim ceea ce lumea materială a pierdut. Cauzelor păcii, dreptății și unirii tuturor le vom dedica viața noastră și toate mijloacele care ne stau la dispoziție..."*). Masa de lucru era un dar primit din partea Sudului Superior, când acest regat se alăturase Domeniului. Incrustațiile de fildeș de pe tăblie erau protejate cu sticlă, dar cinci veacuri își lăsaseră amprenta pe sertarele sale masive. Radiotelefonul, ecranul video, terminalul computerului și imprimanta alcătuiau o consolă informațională modernă, dar alături de aceasta, pe o poliță, se aflau cărți care aparținuseră Celor Treizeci. Doar învățații mai puteau citi Biblia Franceză, romanele lui Jane Austen sau Castelo Branco, comedii lui Holberg sau poemele lui Villon și Goethe. Erau ultimele relicve de acest fel rămase din

acele vremuri. Covorul de lână care acoperea pardoseala nu era antic, ci fusese primit, în semn de recunoștință, din partea comitatului Devon din Angleylann, după ce armele Ostrovului Ceresc nimiciseră o flotă de pirați în urmă cu o generație. Cu sute de ani în urmă, unul dintre primii căpitani poruncise să fie gravat deasupra ușii un singur cuvânt: *Slujim*.

Așezat într-un jilț care amenința să se dezbine sub greutatea sa, Mattas Olvera părea a fi o cizmă care sfărâmă vitrina unui muzeu. Râgâia, fornăia, se scărpină la subsuori și pe burta imensă. Roba slinoasă și părul lăptos îi erau pline de păduchi. Trabucul lui umplea încăperea cu o duhoare de nesuportat. Așezat de cealaltă parte a biroului, Jovain se străduia să se convingă că acest vagabond împruțit era chiar ucheny al său, venit să-l sfătuiască în probleme de strategie. Poate că instituția Căpităniei devenise, într-adevăr, un muzeu demodat și că venise vremea să capete un suflu de aer proaspăt.

— Nu sunt politician, îngăimă Mattas. Detaliile chițibușărești ale manipulării nu sunt pentru mine decât dacă e vorba cumva de vreo tânără fecioară, ha, ha, ha! Dar îmi dau seama și singur că nu poți să o iei înainte, orbește, mult prea repede. Ridică un deget, ă cărui unghie era murdară: Băiete. Ia aminte. Nu e cazul nici să te miști prea încet. În clipa de față, cei mai mulți ar fi de partea ta, fiindcă nu au nici un motiv valabil să ți se împotrivească. Au familii de care trebuie să se îngrijească, poziții, proprietăți și, în fine, propria lor viață; speră că, dacă se vor supune, viața lor va continua ca înainte. Opoziția gândește exact la fel. Nu-i da prilej să se întărească.

— Știu, spuse Jovain, încercând să-și domolească iritarea.

— Și? Ce-ai de gând să faci?

— Vânătoarea este după lern Ferlay, iar Faylis ajută la distrugerea reputației lui printre oamenii de rând, arătându-le cât de superficial este. *Condiția ei a fost să-i garantez siguranța și libertatea lui lern. Ei bine, da, dar nu pot controla evenimentele ca un păpușar, nu-i așa?* Stau zilnic la sfat cu seniorii și cu ceilalți conducători care m-au susținut, din diferite motive: geeanism, dorință de pace sau de progres social. Unii, chiar din dorința asanării morale a societății, zâmbi Jovain, cu subînțeles.

— Nu văd nici o incompatibilitate. N-am pretins niciodată că aș fi un exemplu de urmat, râse Mattas, ridicând din umeri.

Geea se află în fiecare aspect a ceea ce suntem. Dă-i drumul, condamnă decadența prezentului și cere ca toți să fie puri, ca în trecut Dacă asta îi va îndrepta către Geea, atunci e un lucru bun.

— Ai auzit de Garda mea Terrană, continuă Jovain. Desigur, deocamdată există doar un nucleu. Dar, pe măsură ce acesta se va dezvolta, voi avea toate motivele să purced la dezarmarea statelor și a aerogenilor. Ar fi o dovadă de eficiență sporită, mi-ar spori controlul și ar constitui o provocare în minus pentru alte țări. *Să nu mai adaug că astfel, comanda armatei s-ar afla în mâinile căpitanului.* Espaynienii s-au arătat dornici să coopereze.

Cu numai o zi în urmă, Yago Dyas Garsaya stătuse exact în scaunul lui Mattas, dezbătând aceeași problemă.

— Da, înălțimea voastră, guvernul nostru e dispus să îndure o anumită doză de umilire, spusese el. Nu așa a fost, dintru început, planul? Dumneavoastră vă justificați acțiunea printr-o așa-zisă amenințare din partea noastră. Noi ne cerem scuze fiindcă nu ne-am stăpânit extremiștii. Putem renunța la un pic de mândrie, de dragul unui scop mai important. Făcuse un gest cu mâinile care voia să pară neglijent, dar, Jovain era sigur, fusese îndelung studiat La urma urmei, orice om cât de cât informat știe că regimul nostru nu e stabil în toate regiunile teritoriului; cât despre opinia publică a Domeniului, o atare recunoaștere ne-ar face să părem mai umani, mai puțin siniștri. Ambele guverne intenționează să conlucreze pentru menținerea păcii. Reducerea forțelor armate este un prim pas în acest sens.

— Dar zheneralul își poate permite așa ceva? întrebuse Jovain. Mai discutaseră acest subiect și înainte, dar avea aut de multe

lucruri de reținut, încât, pur și simplu, câte ceva îi scăpa mereu.

— Desigur, dacă acțiunea va fi, într-adevăr, reciprocă, răspunsese trimisul zheneralului. Ce alte forțe ne-ar putea amenința?

— Uropa de Est trăiește o vreme de frământări, se văzuse Jovain silit să răspundă.

— Împreună, cu un minim de efort, am putea ține la respect acele triburi, după cum ne-au demonstrat mauraii. Se opri o clipă, alegându-și cu grijă cuvintele. Sunt prea departe de noi, la

fel ca și Uniunea de Nord-Vest, înălțimea voastră. Nu va trebui să ne facem griji în privința lor, oricum, nu în viitorul apropiat.

— Nu sunt chiar atât de sigur, îi răspunsese Jovain, amintindu-și un raport primit chiar în acea dimineață.

Două avioane se îndreptaseră către vest, unul dintre ele ignorând suveranitatea spațiului aerian, iar celălalt, decolând din larg. Ar fi trebuit să-l cheme pe MM Karst, prin codul pe care i-l dăduse agentul, și să-i ceară explicații. Dar avea o mie de alte treburi mărunte și nu avea destul personal capabil să le rezolve pe toate.

— S-ar putea să aveți dreptate, fusese de acord reprezentantul. Asta nu face decât să dea un caracter de urgență necesității solidarizării țărilor noastre. E un paradox ca, pentru a ne uni forțele împotriva celor răătăciți, începem prin a ne reduce forțele militare, nu-i așa? zâmbise el. Dar asta-i situația.

E-adevărat: căci, până în prezent, forțele militare ale ambelor țări au fost divizate, loiale în primul rând unor comunități restrânse, unor clanuri sau cine știe cărei alte instituții arhaice. Speranța începea să încolțească în inima lui Jovain. Și cum altfel ar fi putut fi când lumea sa era și lumea lui Faylis?

— Așa să fie, hotărâse el. Vom doborî barierele care ne despart, vom încuraja comerțul și vom lăsa cale liberă misionarilor.

— Va dura mult, trebuie să ții minte asta, îi aminti el lui Mattas. Trebuie să recâștigăm încrederea pierdută, să depășim anumite interese... Dar tu știi toate astea.

— Știu despre interesele meschine care se manifestă, izbucni ucheny-ul. Dar acestea nu mă privesc. Am venit aici pentru a te întreba când ai de gând să lași drum liber adevărului.

— Domeniul n-a limitat niciodată libertatea religioasă, îi răspunse Jovain, din nou iritat. Și nici cea a filozofiei.

— Știi bine la ce mă refer, fiule.

Jovain își mângâie barba. Atingerea ei mătăsoasă îi făcea plăcere.

— Da, încuviință el. Nu doar despre asta am stat de vorbă

În ultimii trei ani? Ajutor financiar pentru învățători și clarvăzători, din tezaurul Căpităniei, și o eventuală impunere a învățăturilor, pentru copii, ca parte a procesului de educație... Se grăbi să adauge: Nu te teme, nu voi trăda. Acestea sunt și vor fi și țelurile mele. Dar încep să îmi dau seama cât de mult va dura și cât de complicat va fi...

Mattas știa să se impună atunci când credea de cuviință.

— Ți-am spus, bate fierul cât e cald, ripostă el. Reacționarii sunt descumpăniți acum. Nu știu la ce să se aștepte și vor fi încântați dacă le vei promite pacea și vei chema la o renaștere morală. Mai adaugă la toate acestea și un mic ajutor pentru *noi*; nu foarte mult, dintru început, și nici nu e nevoie să fie prezentat ca atare... Înțelegeți ce vreau să spun?

Jovain se întoarse târziu acasă, ca întotdeauna, de altfel. Când avea să vină ziua când el și Faylis își vor aparține doar unul altuia? Acum, fiecare clipă petrecută împreună era furată din timpul rezervat altor activități. Nu înceta să o asigure că asta se întâmpla numai fiindcă de-abia își preluase funcția și trebuia să își consolideze poziția și să pună la cale împlinirea visului lor comun.

Până în prezent, ea acceptase situația cu calm. Bănuia că, de fapt, Faylis era interesată mai mult de iubire ca idee decât de iubirea fizică. Prin aceasta, se deosebea de Irmali... Între el și Irmali, de ani de zile nu existase decât o răceală politicoasă, atât.

O găsi pe Faylis în apartamentul lor. Acesta era la fel de strâmt ca toate celelalte; egalitatea, în acest sens, era strictă la bordul Ostrovului Ceres. Acum însă, Faylis avea la dispoziție slujitori, ceea ce îi permitea să își consacre timpul cercetării în domeniul cărților, care o pasiona, fiindu-i astfel de folos și lui Jovain.

O găsi plângând.

Îngenunche lângă scaunul ei, îmbrățișându-i forma gingașă și implorând-o să-i spună ce se întâmplase. Într-un târziu, ea întinse mâna către o hârtie de pe masă.

— Tatăl meu, bâigui ea. Mi-a scris... Mă reneagă, din pricina a ceea ce am făcut cu tine... *O-o-o-oh!*

Ea începu din nou să plângă în hohote, aruncându-se la

pieptul lui. El o lăsa să plângă mai departe, dorindu-și ca ea să nu sufere atât.

Între timp, mintea sa judeca totul la rece: *Asta înseamnă că nu numai familia Mayn, ci întregul clan Ashcroft se va ridica împotriva mea, cu excepția lui Lorens, desigur, după ce tatăl ei îi va pune pe toți la curent. Parcă nu-mi ajungea clanul Lundgaid al lui Irmali... Acum, toți tradiționaliștii Domeniului mi se vor opune. Pentru ei, nu contează că un castelan întreține șase concubine, doar căpitanul trebuie să fie perfect, să nu întineze memoria Marelui Charles, nu-i așa?*

Iern s-ar fi descurcat mai bine în chestiuni ipocrite ca aceasta...

Puterea pe care încercase să i-o insufle Mattas se trezi în sufletul lui Jovain. Ridică fruntea sus, privind la femeia care scâncea, sprijinită de umărul său, și-și spuse, în sine: *Fie! Trebuia să înfrunt toate acestea, odată și-odată. Dar trebuie să înving. Și voi învinge.*

XIV

În ciuda faptului că zborul spre vest prelungea ziua, soarele coborâse deja către linia orizontului când maurii îi ajunseră din urmă pe cei urmăriți.

Somnul îi redase puterile lui Iern, care îi povestea acum Ronicăi despre sine. Intenționase să se concentreze numai asupra aspectelor glorioase, dar, în ciuda fascinației cu care îl privea, ea nu înceta să-i pună întrebări incomode. Cu toate acestea, se simțea minunat.

O parte din această senzație se datora și minunățiilor care i se desfășurau sub ochi. Nu-și imaginase niciodată că ar putea exista o pădure atât de imensă, unduind ca un ocean de un verde întunecat, întreruptă din vreme în vreme de strălucirea lacurilor sau de panglica argintie a vreunui riu. Acum zburau de-a lungul celui mai mare dintre lacuri, o adevărată mare în interiorul uscatului. Sclipea în partea stângă, ca și cum razele aurii ale soarelui l-ar fi topit, transformându-l în argint viu.

Avionul se cutremura și îi scutura, ca un cal năvălaș care simte apropierea grajdului. Mikli aruncase o privire pe hartă cu

puțin timp în urmă, estimând că le mai rămăsese cam o oră de zbor. Iern aștepta cu nerăbdare să scape din încăperea strimță, ai cărei pereți vibrau zgomotos, dar acum, când Ronica îi acorda întreaga ei atenție, și-ar fi dorit să nu mai ajungă niciodată.

— ...iar de-acolo, am luat-o în jos, către Pireff, spuse el. Țsta e principalul port din Ellas. Stăpânul său este prietenos cu cei din Domeniu, așa că a început să se înfiripe un comerț promițător. Aveam de gând să închiriem o barcă și să petrecem vreo două luni hoinărind printre insule...

Avionul se zgudui. Un şuier furios răzbătu prin fuzelaj și hublouri. Un fuier de fum se întindea înaintea lor. Aeronava intrusă trecuse pe deasupra lor, într-un arc cu rază de kilometri întregi, ajunsese în fața lor și acum le dădea ocol, apărând și dispărind, de parcă ar fi vrut să le atragă atenția: „Uitați-vă bine la mine!”

Iern asta și făcu. Era un aparat mare, cu două motoare, vopsit în cenușiu, astfel încât reflecția razelor soarelui pe metal nu îl împiedică să distingă turelele armelor și un lansator de rachete. Nu purta nici un fel de însemne, dar Iern citise tot ce se putea citi despre mașinăriile zburătoare din lumea întreagă și recunoscuse liniile-i zvelte.

— Pe Marele Charles! strigă el. E un avion de vânătoare maurai!

O sudoare înghețată îi inundă fruntea. Tresări, auzind potopul de înjurături pe care îl slobozi Ronica. Din spate, auzi vocea slabă, pierdută, a lui Mikli.

— Ne-au urmărit. Dar cum și de ce? Dă drumul la radio, fetițo, pe toți dracii! Folosește banda standard.

Ronica încuviință și-i dădu ascultare, mușcându-și buzele de furie.

Din receptor răsună o voce de bas:

— ...vă chemăm. Contactați-ne fără întârziere.

Iern identifică un accent n'zealann în francey-ul celui care vorbea. Apoi, acesta trecu la o altă limbă, și Iern bănuie că vorbea în unglish. Un calm neobișnuit puse stăpânire pe întreaga sa ființă. N-avea idee ce însemna această întâlnire și cum avea să se sfârșească, dar era un adevărat Călăreț al Furtunii.

Mikli se aplecă, împingându-l deoparte și, apucând microfonul, latră un răspuns. Reactorul dispăru din câmpul lor vizual, luând altitudine. Vorbitorul aflat la bordul său răspunse.

Incapabil să urmărească dialogul, Iern înteorse capul și văzu chipul încruntat al norrmenuului întunecându-se de ură.

Se lăsă tăcerea și, o vreme, se auzi doar huruitul motoarelor. Ronica închise transmițătorul și îi explică lui Iern, cu o voce repezită:

— Ne cer să ne predăm. E o plajă îngustă, pe malul lacului, ceva mai încolo, unde am putea ateriza. Dacă refuzăm, amenință că ne vor doborî.

— Ce... Ce înseamnă toate astea? întrebă Iern.

— Nu e momentul să discutăm așa ceva. Continuă în angley, adresându-i-se lui Mikli: Ai vreo idee?

— Am putea să le îndeplinim dorința, răspunse tovarășul ei. Ea nu sesiză tonul ironic al spuselor lui și izbucni:

— Nu! Aș prefera să mă zdrobesc, căzând din cer. Dacă ne iau prizonieri, vor afla despre Orion... chiar de *la noi*.

Un secret, o taină uriașă, ghici Iern. Apoi, cu glas tare, rosti:

— N-am auzit niciodată ca maurii să practice tortura.

— O vor face, dacă va fi necesar, atunci când vor fi descoperit ce transportam, îi răspunse Mikli. Deși nu cred că va fi nevoie. Dispun de doctori și de psihologi experimentați. Vor folosi droguri... sau alte mijloace, așa cum au procedat când ne-au dat de urmă... Da, ne vor stoarce tot ce știm, până la ultima picătură.

Ronica se încorda toată, oțelindu-se. Privi înainte, își mângâie bărbia și murmură:

— Am putea să aterizăm, așa cum ne-au cerut, și apoi să dispărem în pădure.

— Iar acolo să murim de foame? protestă Iern, înainte de a-și aminti că, la urma urmei, nu era lupta sa.

— Voi avea grijă să ajungem din nou la civilizație, fără să pățim nimic, veni răspunsul fetei, mecanic. Sunt profesionistă în astfel de situații. Privirea ei o căută pe-a lui. Tu n-ai de ce să-ți faci griji. N-au nici un motiv să-ți facă vreun rău.

— Ai uitat ce ne-a spus Lohannaso, interveni Mikli. Nu trebuie să ieșim din avion până când nu ne va ordona el asta. Și ei pot ateriza vertical, exact ca și noi, iar armele lui vor fi ațintite tot timpul asupra noastră. Dacă fugim, va deschide focul. Îl cunosc; ne-am mai întâlnit. Nu suportă să ucidă sau să rănească, dar o va face dacă nu va avea de ales, fără să șovăie nici o clipă.

Ronica încuviință.

— Oricum, adăugă ea, tot ar pune mâna pe plutoniu.

Cum? Cuvântul răsună ca un bubuit de tunet în urechile lui lern. *Nu, n-am auzit bine, cu siguranță, n-am auzit bine.* Ronica clatină din nou din cap.

— E-n regulă, înseamnă că n-avem de ales, continuă ea, pe un ton neutru. Ne vom prăbuși în lac. Nu vor reuși să recupereze nimic.

— Stai o clipă! exclamă Mikli și lern, într-un glas.

Privirea ei se îndreaptă către pasager.

— Îmi pare rău, Ferlay, rosti ea încet. Dacă mi-aș fi ținut gura, ai fi putut sări cu parașuta ceva mai devreme. Dar ai auzit ceva ce numai morții mai pot afla, în afara celor de la Orion.

El se repezi spre ea. Cuțitul ei zvâcni din teacă și îi ținti grumazul. lern știa să recunoască mânuirea unui expert, așa că se retrase. Cu mâna stângă, Ronica mânuie manșa, fixând-o în așa fel, încât avionul să zboare în cerc.

— Dacă le dăm de bănuț, prin acțiunile noastre, ne vor doborî, o avertiză Mikli.

Ronica rânji.

— N-au decăt. Ne vom prăbuși și vom arde în pădure. Dacă au cât de cât minte, nu vor îndrăzni să se apropie. Containerele și focurile dinăuntru vor fi sfărâmate, iar plutoniul se va răspândi peste tot. Urâtă treabă.

Mikli i se adresează în unghish. Ronica clatină din cap și-i spuse lui lern:

— N-are chef să moară, dar nu e nimic de făcut. N-are arme la îndemână, sunt undeva, în spate, și dacă îndrăznești cumva, scumpul meu Mikli, să faci vreun gest necugetat, ne prăbușim imediat. Observă cât de jos zburam; orice-ați face, n-ați reuși să vă redresați la timp... Sincer, lern, îmi pare rău. N-aș putea să-ți fac așa ceva, dacă nu m-aș afla și eu în aceeași oală cu tine. Cred că ți-ar fi plăcut să vezi cum răsare Orion. Mie mi-ar fi plăcut, asta-i sigur.

— E nebună, e o fanatică, îngăimă Mikli.

— Nu, i-o retează Ronica. Dar mi-am dat cuvântul de onoare.

Lacul umplea orizontul. Reactorul maurailor trecu urlând pe lângă ei. Ronica râse scurt.

— Și ei se întreabă ce le rămâne de făcut, remarcă ea, fără să-și slăbească tovarășii din ochi.

Soarele, coborând spre apus, umplea carlinga cu haloul său luminos. *Soare!* Ideea explodează în mintea lui Iern, ca o revelație. Duelul purtat cu Jovain, în urmă cu milioane de ani, deasupra unui ținut de vis, aflat acum la milioane de ani-lumină distanță... Nu-și duse gândurile până la capăt.

— Stați o clipă, spuse el, în vreme ce cuțitul Ronicăi i se lipea de vena jugulară. S-ar putea să mai avem totuși o șansă ca voi să vă păstrați secretul, rămânând cu toții în viață. Există o posibilitate. Nu uitați, sunt un Călăreț al Furtunii.

Chipul fetei se luminează puțin. Ceva îi spunea lui Iern că ea nu era nicidecum o fanatică, ci, dimpotrivă, iubea viața mai mult decât oricine. Dar lama cuțitului nici nu se clinti.

— Spune, îi porunci Ronica. Repede.

— Vom avea nevoie de parașute, rosti el. Câtă vreme ni le vom pune... tu, Mikli, vorbește cu mauraii. Du-i cu vorba. Înțeleg că asta e specialitatea ta. Apoi, Ronica, tu mă vei lăsa să trec la comandă. Apucă manșa din fața sa, căci avionul avea dublă comandă, și constată că avea de strunit un cal nărrăvaș. Sunt mai experimentat decât tine, explică el. Voi urca sus, cât de sus voi putea, apoi voi face în așa fel, încât să ne ciocnim cu reactorul. Ne vom prăbuși cu toții, dar noi, știind ce urmează, vom fi pregătiți de salt.

Ea îl privi, îngândurată.

— Nu te vor lăsa să te apropii destul.

Glasul lui Mikli își recăpătase vlaga.

— Ba da, după ce eu îi voi fi îmbrobodit îndeajuns. E-n regulă, Ronica, mă duc să scotocesc după parașute, și mi-ar plăcea să găsesc și un pistol, dar aș vrea să fii convinsă că n-am de gând să-ți zbor creierii. Ai atâta încredere în mine? Și eu abia aștept să văd cum Orion va răsări, și sunt nerăbdător să văd haosul care va urma după aceea. Iern îl auzi desprinzându-și centura de siguranță și târându-se în spate, peste containere.

Plutoni, gândi el. Ce fel de monștri sunt aceștia? Dar dacă mor, nu voi putea face nimic, și nu pot supraviețui decât dacă îi salvez și pe ei.

Mikli îi întinse o parașută împachetată. Cu nenumărate contorsiuni, reuși să își treacă curelele ei peste umeri, în spațiul îngust de care dispunea. Între timp, Ronica readuse avionul pe cursul indicat de către maurai.

— Pune-ți parașuta, îi spuse Mikli, apoi se întoarse către

lern. Nu te juca, prietene. Am găsit pistolul și e ațintit asupra ta, nu asupra doamnei.

Îi place să joace tare, acum, când s-a ivit o rază de speranță, gândi lern. Probabil că-i face plăcere. În ceea ce îl privea, se simțea nemaipomenit, mai viu decât oricând. Se simțea ca atunci când înfruntase uraganul.

Mikli se întinse și deschise transmițătorul. Urmă un schimb de replici în unglis, în vreme ce avioanele survolau sălbăticia. Într-un târziu, norrmenu închise aparatul, și îi informă:

— Le-am spus ceva destul de plauzibil, anume că am avut de gând să ne prăbușim, în loc să ne predăm lor. Apoi i-am spus că ne-am răzgândit, dar că vrem asigurări că nu au de gând să ne ucidă. Lohannaso a susținut că nu intenționează să facă așa ceva, și era sincer, n-am nici o îndoială, dar eu am insistat ca amândouă avioanele să aterizeze în același timp. În felul acesta, ei nu ne vor putea împușca din aer, în vreme ce noi le-am aștepta, neajutorați, sosirea. Sunt convins că se așteaptă să încercăm să fugim în pădure. La fel de evident este că ar încerca să ne prindă sau să ne împuște. În cel mai rău caz, ar pune mâna pe plutoniu, n-a spus-o, dar sunt convins că la asta s-a gândit. De asemenea, s-a gândit că va pune mâna pe Ferlay, care i-ar putea spune câte ceva. Știe că ești cu noi, Ferlay; aș da orice să aflu cum a aflat asta... Cam asta am negociat. Sunteți mulțumiți?

O nuanță de asprime se ghicea în glasul lui.

— Cred că da, spuse lern. Ronica, vrei să mă lași să pilotez, acum?

— Dă-i drumul, îi răspunse ea, jucându-se cu cuțitul.

Urcă. Ceilalți nu aveau să se alarmeze, văzând acest lucru, căci aveau să presupună că încerca să repereze locul de aterizare indicat. Reactorul îi depăși, urcând și mai sus.

Curând, destinația putu fi zărită, o semilună albă de nisip, umbrită de pinii înalți care creșteau pe malul lacului. lern se îndreptă într-acolo. Când ajunse chiar deasupra ei, orienta botul aparatului în sus și începu să se îndepărteze de pământ. Curând, reactorul maurai îi apăru în față, lă nici o sută de metri. Simți cum aeronava ușoară tremură în turbulențele create de reactor.

Un fior îi străbătu șira spinării. Tocmai se pregătea să atace niște oameni curajoși, care nu-i făcuseră nici un rău, și care l-ar

fi primit cu brațele deschise, doar pentru a salva doi diavoli care... *Îmi salvez propria viață. Poate că, mai târziu, într-un fel sau altul, Ronica îmi va putea explica, va găsi o justificare... Dintotdeauna, m-am întrebat dacă Războiul Energiei a fost sau nu un război drept. Acum!*

Calcă pedala și trase de manșă. Elicele urlară, metalul țipă. Văzu cum avionul maurai încerca să vireze. Dar el era un Călăreț al Furtunii, iar aeronava pe care o pilota era o extensie a membrelor sale. Se ciocniră. Forța impactului li se transmisese până în măduva oaselor.

— Afară! strigă, desprinzându-și centura de siguranță și deschizând ușa laterală.

Ronica făcu același lucru în partea opusă, iar Mikli îi urmă. Iern se rostogoli prin aer, trase de minerul parașutei, aceasta se deschise, ca o floare albă, înflorind brusc pe cer, smucindu-l în sus și frânându-i căderea. Era liber de-acum, ținând în mâini corzile și coborând lin spre pământ. Nu departe de el pluteau Ronica și Mikli.

Căută din priviri avioanele. Al lor se prăbușea că o piatră, cuprins de flăcări. Lovi apa, stârnind un munte de apă și o trombă de aburi, apoi dispăru. Iern se gândi la încărcătura pe care o transporta. Apa lacului amortizase căderea și împiedicase, probabil, sfărâmarea containerelor. Cu timpul, însă, coroziunea avea să elibereze otrava. *Poate că asta nu se va întâmpla înainte ca o expediție de recuperare să le găsească.*

Reactorul se menținea încă în aer, legănându-se. Iern încercase să îl lovească frontal, pentru a-i distruge comenzile, dar nu reușise să-i sfărâme decât ampenajul. Pilotul maurai era experimentat. Nu putea să aterizeze fără să facă praf avionul, dar reușea să îl împiedice să intre în vrie, planând și încercând să încetinească prăbușirea. Reuși să îl aducă aproape de suprafața lacului, la vreun kilometru distanță. Fuzelajul atinse valurile, stârnind un roi de stropi aurii în lumina amurgului. Trecură câteva minute până când începu să se scufunde. Între timp, cei dinăuntru reușiră să iasă și porniră înot spre mal. Din cei trei, doar unul singur purta o vestă de salvare.

La gândul că nu fusese silit să îi ucidă, Iern suspină de bucurie.

El, Ronica și Mikli se rostogoliră pe nisip. Sărind imediat în picioare, începură să își strângă parașutele. Femeia își păstrase

cuțitul, iar tovarășul ei, pistolul automat. Mikli le făcu semn, arătându-le un morman de trunchiuri aduse de ape.

— Ascundeți-vă dincolo de ele, le spuse. Cei trei kanaka au pornit către noi. Bănuiesc că și-au dat seama că nu vor fi în stare să supraviețuiască singuri într-un mediu atât de diferit de mărele lor sudice. S-ar putea să fie înarmați. Dar noi îi vom întâmpina așa cum se cuvine.

— Las-o mai moale, îi răspunse Ronica. Oricum, nu vor ajunge aici chiar atât de repede. Se întoarse către lern. Ai fost grozav! exclamă ea, entuziasmată. Dumnezeuule, chiar n-ai exagerat, ești un pilot dat naibii!

Îl cuprinse în brațe și îl sărută îndelung, amețitor.

Soarele dispăruse, mascat de coroanele pinilor, iar cerul devenise verzui. Umbre reci acoperiră plaja. Vălurele venite de la marginea lumii se spărgeau, clipocind, pe nisipul fin.

Pe măsură ce înotătorii se apropiau, lern îl recunoscuse pe unul dintre ei.

— Pe sufletul lui Charles! Plik!

Sări în picioare și vru să escaladeze butucul după care stătuseră ascunși. Ronica îl apucă de picior.

— Jos, prostule, se răsti ea. O pușcă bine unsă poate trage și atunci când e udă.

Mikli își descarcă arma, în semn de avertisment. Bubuitura răsună, stârnind un cârd de păsări speriate, din tufișuri. Unele urcară îndeajuns de sus pentru ca razele soarelui să le îmbrace în strălucire penele.

— Atenție! strigă Mikli. Dacă vreți să ajungeți la țărm vii, veți ieși din apă cu mâinile ridicate și vă veți arunca toate armele.

— Cum vom putea să ne facem rost de hrană, fără puști? Cum o vom găti, fără cuțite? mugi vocea de bas pe care lern o auzise deja la radiotransmițător.

— Ei, la naiba, doar nu te așteptai să prinzi ceva cu jucăriile alea? îi replică Ronica, cu un dram de voioșie în glas. Eu am un cuțit și asta e de-ajuns. Dar chiar dacă nu l-aș avea, tot ne-am putea descurca. Dacă sunteți cuminți, am să vă scot eu la liman.

Mișcările celor din apă indicară faptul că, de voie, de nevoie, cei trei le dădeau ascultare. Ajunseră la țărm și începură să înainteze pe plajă. Veșmintele ude care li se lipeau de trupuri nu ascundeau nici o armă.

Mikli se ridică, vârându-și pistolul în teacă.

— Prea bine, spuse el. Terai, amintește-ți că mă-nfurii repede, și când mă-nfurii, trag.

Uriașul cărunt dădu din cap, în semn că înțeleșese. Ronica sări peste rădăcinile trunchiului putred și ieși în întâmpinarea celor trei.

— V-aș sfătui să vă scoateți hainele și să le lăsați să se usuze, îi povățui ea. Până atunci, înfășurați-vă în parașute. Nu mă pricep sa vindec pneumonia, iar cei din rasa voastră... Oh!

Tăcu brusc, oprindu-se și ducându-și mâna dreaptă la gură, în vreme ce stânga i se încleșta în pumn.

Iern nu-i dădu atenție. Se grăbea înspre Plik. Poetul clănțănea din dinți, tremurând din tot corpul, îmbrățișându-și torsul scheletic. Iern îl apucă de umeri.

— Ce-ai făcut, ticălosule? strigă Omul Clanurilor, nebun de mânie.

— N-n-nu tocmai ceea ce... mă așteptam să fac, îi răspunse acesta, întristat. Scopul nostru era să-i determinăm pe norrmeni să aterizeze, urmând ca ei să fie luați prizonieri, iar încărcătura să le fie confiscată. Tu n-ai fi pățit nimic, oamenii aceștia te-ar fi dus într-un loc sigur... Dacă maniacii cu care erai n-ar fi... Iern, transportau materiale *fisionabile*. Otrava morții! Ce-mi rămânea de făcut, dacă nu-i ajutam pe maurai?

— Am descoperit și eu acest lucru, prea târziu, din păcate. Te înțeleg, Plik. Iartă-mă. Își slăbi strânsoarea și-l bătui pe umăr pe prietenul său. Nimic din toate astea nu s-ă întâmplat din vina noastră. Hai să-ncercăm să ieșim împreună din toată încurcătura.

— N-ai, din întâmplare, ceva de băut la îndemână?

Iern nu-și putu stăpâni râsul.

— Nu, și mă tem că cel mai apropiat loc unde-ai putea găsi alcool e destul de departe.

— Iar Sesi, chiar mai departe.

Plik o luă înainte, târșâindu-și picioarele prin nisipul rece. Apropiindu-se de Ronica, Iern prinse din zbor replicile schimbate de ea cu uriașul arămiu.

— ...Așadar, tu *ești* acela, spunea ea. N-am fost convinsă, eram doar un copil pe-atunci, acum douăzeci de ani, dar n-am putut uita niciodată...

— Dar îți mai amintești că eram prietenul tatălui tău? veni

răspunsul, cu un glas blând. Nu eram dușmani, deși ghinionul a făcut să fim în tabere diferite, în război. Eram prieteni. Am venit la mama ta, fiindcă eram de părere că ea avea dreptul să afle tot ce știam despre tatăl tău, și fiindcă speram că aș fi putut să o ajut.

— Va trebui să mai vorbim despre toate astea, mai târziu.

Ronica îi întoarse spatele și se îndepărtă. În ciuda întunericului, se vedea limpede că lacrimi tăcute prinseseră a-i curge pe obraji.

Cei doi murai începură să se dezbrace. Spre deosebire de Mikli, Iern încercă să nu se holbeze fățiș la priveliștea grotescă. Ronica îngenunchease lângă o parașută, cu cuțitul în mână, și o tăia în bucăți, croind toge și pături. Iern își sfătui prietenul:

— Ar fi bine să-i imiți.

— O voi face, dacă doamna va avea bunătatea de a privi în altă parte, îi replică angleyman-ul.

Un zâmbet lumină chipul Ronicăi.

— Nu te sfii, îi spuse ea. Știu că efectul pe care-l are apa rece asupra bărbaților este trecător.

— Nu credeam niciodată că ai fi un timid, observă Iern.

— Nu m-ai văzut niciodată treaz, îi răspunse Plik, îmbufnat.

Ronica îi făcu pe plac și, foarte curând, era înfășurat și el într-o bucată de pânză. Tremurul i se mai domoli.

Mikli se cațără pe un butuc.

— Ascultați-mă, cu toții! strigă el. Adunați-vă în jurul meu. Trebuie să punem lucrurile la punct.

— Cine te-a numit pe tine șef? îl întrebă Ronica.

— Moderator, o corectă el. Se apropie destul de mult de meseria mea, nu? Ceilalți se adunară în fața lui: mauraii la dreapta, Plik și Iern, la stânga, iar Ronica rămase singură la mijloc. De fapt, urmă Mikli, domnilor, fata aceasta ne va conduce, fiindcă se pricepe să supraviețuiască în sălbăticie. Nu-i stați în cale, căci trebuie să aibă libertate pentru a-și vedea de treabă. Așa că îi veți da ascultare, dacă vreți să vă mai vedeți vreodată nevestele. În primul rând, să facem prezentările.

Îi numi pe toți, pe rând, cu excepția bărbatului cu fața pătată. Acesta rosti:

— Wairoa Haakonui, după care tăcu.

— Așa deci, rosti Mikli, cu asprime în glas. De ce ne urmăreați? Ați încălcat și legile Domeniului, pot să pun pariu în

privața asta, și spațiul aerian al Rrasnayeii. Ce argumente aveți?

— Terai fierbea de mânie.

— Știi prea bine, mârâi el. Plutoniul.

Mikli ridică din sprâncene, mirat.

— Poftim? Despre ce vorbești?

— Ați avut kilograme de plutoniu la bord. Spionajul

Federației încearcă de ani de zile să pună mâna pe cel care colectează gunoarele alea. Am aflat că tu erai acela. Wellantoa a primit deja raportul nostru, dar n-avem nici o dovadă. Cuvântul nostru n-ar fi de-ajuns decât pentru a mări vigilența agenților noștri aflați pe teritoriul vostru; dar voi erați, oricum, suspecții principali. Aveam nevoie de dovezi concrete pentru a pune capăt mârșăviilor voastre. Chiar îți închipuiai că te vom lăsa să pleci liniștit, porcule?

— E ridicol. Cine ți-a băgat aiurelile astea în cap? Te știam un om cu mintea limpede, Terai.

— Wairoa s-a furișat la bordul navei voastre într-o noapte, după sosirea încărcăturii. Avea un detector.

— Nu zău? Unul infailibil? Uite ce e, am să-ți explic despre ce e vorba. Am adus, într-adevăr, anumite materiale, dintr-un crater cauzat de o bombă, la cererea unor oameni de știință de acasă. Aveau, într-adevăr, o anumită radioactivitate reziduală. Dacă n-ați fi fost atât de pripiți în acțiunile voastre, ți-aș fi putut arăta despre ce era vorba, dar, acum, containerele se află pe fundul lacului.

Descumpănit, Iern întrevăzu posibilitatea ca abilitatea politică a lui Mikli să poată înșela vigilența Federației.

— Minți! strigă el. De ce-ați vorbit atunci de plutoniu, în prezența mea, când erați în pericol?

— Asta lămurește lucrurile, mugi Terai, ridicând un pumn cât un baros. Dacă mai îndrăznești să negi, Karst, îți voi frânge spinarea pe genunchi și-ți voi sfărâma țeasta, împrăștiindu-ți creierul nebun. Privi semnificativ la cei din jurul său. *Arme nucleare*. După război, voi cere să fiți îngropați și voi, laolaltă cu ele, sub un strat gros de beton.

— Nu! Glasul Ronicăi era plin de neliniște. Ridică mâinile. Nu e vorba de arme nucleare. Vă jur.

Tonul lui Terai se mai îmblânzi.

— Pari sinceră. Dar ce construieți, dacă nu arme? Centrale energetice secrete? N-ar avea nici un rost.

Vorbeau despre Orion, gândi Iern. Nu reuși să se hotărască să dezvăluie acest lucru, căci nu dorea să o rănească pe Ronica, fără vreun rost. De ce mi-ar păsa, oare?

— Nu vă pot spune, gâfâi ea. Vă dau însă cuvântul meu de onoare că nu este vorba de arme. Dacă erau arme, eu însămi i-aș fi denunțat lumii întregi. Ți-o jur, Lohannaso, pe amintirea tatălui meu, pe cinstea mamei, pe onoarea sălașului și a poporului meu.

Cred că e sinceră, gândi Iern. Nu fiindcă o cunosc, n-am avut timp destul pentru asta, dar nu mi-o pot închipui drept mincinoasă.

Dar ce este, atunci? Fără îndoială, e pe jumătate o barbară; spunea la un moment dat că locuiește în Laska. Au reușit oare s-o înșele, e chiar atât de ignorantă? Nu pare a fi. Felul cum vorbește și cum se poartă vădesc o minte de primă clasă.

Privirea lui Plik, ca și cea a lui Teraî, era încărcată de reproșuri.

— Ați colectat plutoniu în est, spuse angleymanul. Ea încuviință.

— Da. Dar am făcut-o pentru o cauză dreaptă, repet. Oamenii se tem prosteste de energia nucleară. Se tem de secole încoace. Refuză să se gândească la ea, refuză să înțeleagă că ea poate să-i și slujească, nu doar să îi distrugă.

— Armele sunt dragonul Apocalipsei, spuse Plik. Îi privi pe toți, pe rând, apoi își aținti ochii spre adâncul întunecat al pădurii. Oare noi, tocmai noi, cei de-aici, ne-am trezit laolaltă printr-o întâmplare?

Se cutremură și-și strânse pânza în jurul trupului înfrigurat.

Acest schimb de replici zgândări un gând în mintea lui Iern. Ceea ce spusese femeia aceea sălbatică părea să capete sens, în vreme ce vorbele bărbatului civilizat erau doar o bolboroseală nedeslușită. Dintotdeauna, citind despre Războiul Energiei, Iern se întrebase dacă maurii avuseseră dreptate, declanșându-l. De ce atomul descătușat trebuia neapărat să fie considerat o amenințare? Cronicile rămase dinaintea Judecății declarau că, în vremea aceea, Vechea Franță își obținea jumătate din energia necesară din acea sursă; iar Vechea Franță era una dintre acele țări pierdute în care oamenii trăiseră fericiți, în prosperitate. Ajunseseră la stele...

Hotărârea sa prinse contur. *Până când nu voi afla mai*

multe, nu mă voi alătura nici uneia din părți. Dar sunt șanse, se pare, ca Ronica să aibă, până la urmă... dreptate. Gândul că nu avea să fie nevoit să lupte împotriva ei îl umplu de o căldură plăcută.

Râsul unui huhurez răsună dincolo de ape. Chiar și coroanele copacilor începeau să-și piardă aura de lumină. Mikli își drese glasul.

— Mă văd nevoit să mărturisesc ceva ce ați dedus, probabil, deja. Mi-am depășit atribuțiile. Misiunea mea nu era să colectez materiale fisionabile. Am cedat însă ispitei și-am trimis-o pe Ronica în cercetare.

Așadar, ea a mai făcut acest lucru pe acest continent, deduse Iern. Dorința față de ea i se mai temperă. Să fi fost din pricina... fricii? Nu, nu era asta...

— Care-ți era adevărata misiune? vru să afle Terai.

— Dar a ta? îi replică Mikli.

— Mă aflu în Uropa ca să aflu ce blestemății puneai tu la cale.

Ronica își recăpătase stăpânirea de sine.

— Terminați, interveni ea, cu glas poruncitor. Dați-o naibii de politică. În curând va fi întuneric. N-aveți nici unul un amnar? Am putea s-aprindem un foc cu bricheta ta, Mikli.

Norrmenul își scotoci buzunarele.

— Se pare c-am pierdut-o pe când mă prăbușeam cu capul în jos din avion.

— La naiba.

— Da, e meschin din partea zeilor să facă una ca asta.

— E-n regulă, spuse Ronica. Haideți mai bine să ne pregătim de înnoptat, vom mai vedea ce ne rămâne de făcut pe urmă.

— În ce va consta pregătirea asta? întrebă Iern.

Mikli cobori de pe butuc, făcând o plecăciune exagerată în fața Ronicăi.

— Doamnă, podiumul vă aparține, îi spuse.

Ea îi luă locul, dintr-un pas făcut cu grația unei feline, și rămase în echilibru între pământ și cerul întunecat.

— Cele trei necesități de bază pentru a supraviețui sunt apa, adăpostul și focul, în această ordine, declară ea. De foc ne putem lipsi deocamdată. Va trebui să ne lipsim de el, cel puțin până mâine, când voi improviza un amnar. Anotimpul în care ne

aflăm e vara târzie, într-o climă rece. Trebuie, aşadar, să ne facem un adăpost.

— Şi cu mâncarea cum rămâne? întrebă Terai, mirat.

— Nu e de primă urgenţă. Sântem în stare să ne descurcam fără hrană timp de o lună, dacă va fi nevoie. Dar până mâine la amiază, voi face rost de ceva de mâncare.

— N-ar trebui să începem să ne construim adăpostul? interveni lern.

Ea îl surprinse, răspunzându-i:

— N-avem nevoie de mai mult de o jumătate de oră pentru a-l încropi. Mai întâi, e nevoie să ne lămurim cum stau lucrurile între noi. Sântem două perechi de rivali şi una de neutri, într-o ţară care ne e străină tuturor. Cu excepţia câtorva sălbatici, această regiune este, practic, nelocuită. Dacă pornim spre interior, avem şanse să dăm peste un sat civilizat, dar aceste şanse sunt minime, în lipsa hărţilor. Am putea răătăci orbeşte săptămâni întregi, iar toamna vine şi, curând, va veni şi iarna. Propun să urmărim malul lacului, spre sud-vest. Vom ajunge astfel la un oraş destul de mare care, dacă nu mă înşel, se cheamă Dulua. Distanţa e de aproximativ trei sute de kilometri. Va trebui să ne mişcăm repede, dar putem, în mod sigur, să ajungem acolo.

— Şi o dată ajunşi, care va fi următorul pas? o provocă Terai.

Ronica ridică din umeri.

— Depinde de localnici, nu-i aşa? Dar krasnayenii sunt, în general, oameni de treabă. Eu aşa am auzit.

— Da, da, întări Mikli.

Terai îi aruncă lui lern o privire.

— Spre norocul tău, n-am aterizat în Yuan, îi spuse.

— De ce? vru să afle omul clanurilor.

— Nu ştii? Informaţiile pe care le-am adunat eu şi Wairoa sunt destul de ciudate, dar ne dau motive serioase să credem că yuanezii au furnizat majoritatea echipamentului pentru armata lui Talence Jovain Aurillac. Introducerea armelor s-a făcut prin Espayn, ceea ce ne face să credem că toată povestea pe care a spus-o el despre ţara respectivă este doar praf în ochi. Ce zici?

lern rămase cu gura căscată.

— V-am mai spus, daţi-o dracului de politică! izbucni Ronica, de sus. Înţeleg în ce constă problema cu care ne

confruntăm. Noi, norrmenii, nu vrem ca voi, mauraii, să vă întoarceți acasă cu informațiile adiționale pe care le-ați aflat despre Ori... despre proiectul nostru. N-am vrea să confirmați alor voștri ca noi suntem cei care colectăm plutoniul și nici să divulgați informații privind identitatea mea sau a lui lern. Voi nu vreți ca noi să ne întoarcem acasă, fără să vă fi dezvăluit toate secretele, căci riscăm să-i avertizăm pe ai noștri în legătură cu ceea ce superiorii voștri știu deja. Ei bine, în timpul călătoriei, va trebui să ne sprijinim reciproc. Altfel, s-ar putea să nu ajungem niciodată în Dulua, ca să ne înjunghiem reciproc. Dați-mi cuvântul că așa veți face, că veți fi tovarăși de drum, că veți coopera, căci altfel pe onoarea mea, vă las aici să muriți și pornesc de una singură!

lern își înăbuși un protest; Plik își umezi buzele; Mikli părea a fi căzut pe gânduri; Terai fierbea de mânie. Doar Wairoa aștepta, netulburat. Câteva clipe mai târziu, cu toții îngăimară o încuviințare.

— E-n regulă!

Ronica sări de pe butuc, zâmbind. Atinse mâna lui lern, șoptindu-i:

— Pe voi doi, n-aveam de gând să vă abandonez, băieți. Voi sunteți nevinovați. Dar trebuia să fac ca totul să pară cât mai dramatic. Bun, haideți să construim adăpostul, spuse ea, ridicând din nou tonul. Urmați-mă.

Plik îl înghionti pe lern.

— Nevinovați? murmură el, răgușit. Poate că da, într-un anume sens. Dar nu și inofensivi. Tu reprezinți pentru lumea noastră, cea veche, pe care o cunoșteam până acum, o amenințare mai mare decât toți aceștia la un loc.

— Chiar vorbești serios? îl întrebă omul clanurilor. Cum așa?

— Schimbarea totală. Se adună forțele care o vor duce la bun sfârșit, și tu, prietene, te afli chiar în centrul lor. Hristoase milostivule, ce-aș mai bea ceva!

Ronicăi nu-i trebui mult timp ca să găsească ceea ce căuta: o creangă lungă, căzută, un pin având coroana destul de aproape de pământ și fără copaci uscați în jur, care s-ar fi putut frânge în caz de furtună, situat pe un loc îndeajuns de înalt, ca torențele create de ploaie să îl ocolească, și destule bucăți de lemn uscat, frunziș și alte deșeuri ale pădurii, ba chiar și puieți

abia înfrunziți.

— Dacă am avea mai mult timp la dispoziție, ne-am putea descurca mult mai bine, spuse ea. Lumina zilei se estompa cu fiecare clipă; doar oglindă lacului, zărită printre trunchiuri și tufișuri aromate, mai răspândea o oarecare strălucire. Răcoarea devenea tot mai pătrunzătoare. O bufniță huhui. De pildă, am fi putut construi o colibă cu acoperiș de frunze. Sau măcar o vatră la intrare. Vă promit că mâine va fi mult mai bine. Acum, trebuie să ne descurcăm cum putem, fiind un caz de urgență, și trebuie să facem ceva pentru a nu îngheța.

Proptiră creanga cea groasă în furca arborelui, apoi, din ramuri mai subțiri, construiri un soi de schelet al acoperișului, pe ambele laturi ale ei. Pe scheletul astfel obținut, adunară crengi și ierburi, mușchi și chiar noroi, până când obținură un strat de cinci sau șase centimetri. Adăugară apoi un nou strat de crengi, pentru a împiedica vântul să spulbere cele adunate.

— Scoateți pietrele dinăuntru, le porunci Ronica. Pământul gol ne va fi saltea în noaptea asta. Mai târziu, când vom dormi în tufele de ienupăr, vă veți crede într-un hotel de lux. Voi trei, șoarecii muiați, veți folosi parașutele ca să vă înveliți. Noi, ceilalți, avem haine uscate. Haideți, puneți mâna și adunați frunze.

Se târâră sub acoperiș și își găsiră locurile, unii lângă alții, tocmai când stelele prinseseră a răsări. Căldura răsuflărilor încălzea adăpostul, iar trupurile lor obosite găsiră așternutul destul de moale. Lui Iern îi veni destul de greu să adoarmă. Nimerise lângă Ronica și nu se putea împiedica să se gândească la trupul ei.

2

Călătoria începu, și Iern descoperi cu uimire că îi plăcea la nebunie.

O parte din drum fu străbătută sub ploaia rece. Apoi veniră roiurile de țânțari, al căror bâzâit era aproape la fel de iritant ca și înțepăturile. Acele lor rămâneau înfipite în piele și extragerea lor necesita o îndemânare aparte, căci, dacă se rupeau, puteau provoca ulceratii supărătoare. Sfătuiți de călăuza lor, bărbații se țineau la o distanță respectuoasă de urșii întâlنيți în cale,

învăţară să se teamă de şerpii cu clopoţei şi să ocolească urzicile otrăvitoare. Adesea, tufişuri de nepătruns, pâraie sau stânci îi obligau să facă ocoluri atât de mari, încât lacul nici nu se mai vedea. Mai târziu, ajunseră într-o regiune deluroasă, unde colinele alternau cu mlaştini greu de străbătut. (De câteva ori, pe plajele de lângă apă văzură altfel de movile, din care, prin vegetaţie, se întrezăreau aşchii de sticlă şi cărămizi. Acolo fuseseră sate cu veacuri în urmă, iar călătorii le ocoleau, cuprinşi de tristeţe.) Când poposeau, aveau parte de o mulţime de corvezi, cu care mâinile lor nepricepute, lipsite de bătătură, nu fuseseră obişnuite: de la strângerea de lemne pentru foc până la stocarea alimentelor la adăpost de animalele hoaţe. Înaintau mereu, dar pădurea părea a se întinde la nesfârşit, de jur împrejur, infinită şi nemiloasă.

Iern nu se simţise atât de bine decât atunci când călărise furtuni sau femei.

Avea bunul-simţ de a nu se bucura cu glas tare, căci nici ceilalţi nu se plângeau. Plăcerea pe care o resimţea se datora doar norocului: era tânăr şi într-o formă fizică excelentă, era îndemânatic şi avea încălţări potrivite. Sărmanul Plik era nevoit să mărşăluie, încălţat cu bocanci care îl rodeau. Elegantele cizme ale lui Mikli rezistau, dar norrmennul se văzu nevoit să recunoască că trupul său scund nu dispunea de chiar atât de multe rezerve de forţă, precum crezuse. Terai era puternic şi îndemânatic, dar încălceala vegetaţiei îl irita, căci se simţea ca prins într-o capcană. Wairoa părea a se fi adaptat cel mai bine, dar cine putea afirma contrariul, când nici el însuşi nu o făcea.

Iern învăţa o mulţime de lucruri de la Ronica.

Învăţa că ploaia putea fi folositoare, nu neplăcută, şi că cel mai confortabil mod de a-i rezista era să te dezbraci, căci răcoarea veşmintelor ude era cea care putea deveni ucigătoare. (Trupul Ronicăi era superb, când era goală sau aproape goală, dar Iern învăţa că nu era bine să râvneşti la el, după ce căpătă o palmă răsunătoare.) Zeama de mentă sălbatică gonia insectele, iar sistemul imunitar al organismului era în stare să facă faţă celor care reuşeau să îi înfrângă aroma. Zgomotele deveniră din plictisitoare, fascinante; pădurea era un tezaur de sunete, de mirosuri şi gusturi, de senzaţii tactile şi vizuale. Ronica îi arăta cum să descopere vizuinele de şobolani moscaţi şi cum să citească urmele de vulpe. Nicicând, până atunci, nu fusese atât

de conștient de frumusețea naturii.

Călătoria deveni mult mai ușoară, după ce lern învătă care erau modalitățile cele mai bune de a o întreprinde. De exemplu, tufișurile trebuia desfăcute cu mâinile, apoi cu antebrațele, urmând ca apoi trupul să se strecoare prin desiș. Ronica nu le impunea un ritm infernal.

— Ce rost ar avea? Voi, băieți, vă puteți instrui, mergând. Și-apoi, dacă am merge prea repede, unul dintre voi s-ar putea prăbuși, răpus de oboseală, și abia atunci am afla ce înseamnă să întârzii cu adevărat în această sălbăticie. O medie de douăzeci de kilometri pe zi e mai mult decât suficientă.

De patru ori, poposiră mai îndelung, câte două nopți în același loc. Între timp, avură ocazia să își spele hainele. N-aveau săpun, dar acesta nu era un motiv pentru a umbla jegosi. Prima oară când făcură un astfel de popas, Ronica se ocupă de picioarele rănite ale lui Plik, pansându-le cu mușchi și pânză.

— Nu mergem mai departe până când nu-ți revii, amice. Yasu Krist! Nu te-a-nvățat bunicul tău că o gaură în ciorapi înseamnă o gaură în picior?

— Spuneai, ieri, c-ai fi în stare să construiești o barcă, din... coajă de mesteacăn, mi se pare, îi spuse Plik. De ce n-o faci, ca să ne scutești de marșul ăsta chinuitor?

— Ar dura prea mult și-am fi la cheremul vremii; ar trebui să vâslim împotriva vântului și asta ne-ar obosi mai mult decât oricare mlaștină. Ar trebui să ne tragem la țărnm pentru toate necesitățile. Nu, mersul pe jos e cea mai bună soluție. Ronica se ridică de lângă gleznele lui Plik. Va trebui să fac rost de niște piele pentru a croi mocasini, oftă ea. Nu-mi place ideea de a ucide un cerb și de a fi nevoită să las carcasa în urmă. Dar trebuie, și știu că sora cioară și frații viermi se vor bucura de asta, așa că pierderea nu-i chiar atât de mare.

Mai întâi, se expuse fumului scos de focul pe care reușise să-l aprindă, folosind un amnar improvizat. Îi explicase lui lern că, dacă n-ar fi avut un cuțit de oțel, și-ar fi făcut unul din piatră. Pilotul se miră, văzând-o cum stătea la afumat.

— Animalele se tem de mirosul oamenilor, îi explică ea. În fond, vreme de un milion de ani, am fost animale de pradă, din câte m-au învățat paleoantropologii. (Vocabularul fetei constituia o veșnică surpriză pentru lern.) Nu au instincte care să le ceară să se ferească de fum. Se tem doar de foc.

La cererea lui, ea îi demonstrase cum avea să dea de urma prăzii, urmărind urmele ușoare lăsate de aceasta în iarbă ori în țărână sau frunzele rupte din copaci la o anumită înălțime. Apoi îi arătă cum avea să se apropie, cu pași mari, arcuiți, încremenind la cel mai mic semn de neliniște din partea cerbului.

— Acasă, în Laska, ne distram, încercând să îi atingem cu mâna.

Era limpede că ar fi eșuat în intențiile ei, dacă ar fi fost însoțită. Dispăru singură între pini.

Deoarece Mikli refuzase să se despartă de pistolul său, avea să fie nevoită să se folosească de cuțit pentru a ucide. Singura ei unealtă suplimentară era bastonul de ucis iepuri, pe care îl lua cu sine oriunde se ducea, „din principiu”. Era o bucată de lemn drept, de esență tare, având un metru lungime și o grosime astfel potrivită, încât să poată fi cuprins în mână. Îl purta de obicei sub braț. De folosit, îl folosea pentru a doborî orice, de la bucățile de lemn uscat pentru foc până la vânatul mărunt întâlnit în drum.

— O dată, în Laska, povestise ea, am întâlnit un grizzly și mi-am dat seama, numai văzându-i mutra, că era prost dispus. Am ridicat bastonul la el. Desigur, nu mi-ar fi fost de nici un folos într-o luptă corp la corp, dar a fost de-ajuns ca să-l facă să șovăie o clipă, înainte de a pomi la atac. „Ei, fir-ai a dracului, vagaboandă mică!”, se va fi gândit el. În timpul ăsta, am avut răgazul necesar pentru a mă urca într-un copac, prea mare pentru ca el să-l poată scoate din rădăcini, prea sus, pentru ca el să mă poată prinde. După un timp, s-a plictisit și m-a lăsat în pace.

Se întoarse de-abia spre seară, stropită cu sânge, ducând în spinare o piele de cerb, în care înfășurase bucăți de carne și tot ceea ce crezuse de cuviință că merita recuperat. Se lăsă seara și, când se adunară cu toții în jurul focului, îi trebui un timp destul de îndelungat pentru a se înveseli; tăcu o vreme, stând turcește și privind țintă flăcările. Iern o întreabă care era pricina tristeții ei.

— Azi am simțit o viață scurgându-mi-se printre degete. Din nou, spusele ei îl uimiră.

Vânatul mărunt nu îi crea probleme de conștiință. Punea capcane din bucățele de lemn care sprijineau câte un bolovan, prinzând veverițe sau alte animale mici, pentru micul dejun.

Prindea pește, folosind cârlige de os sau așchii de lemn ascuțite, sau în mici baraje de piatră, când se întâmpla să înnopteze pe malul vreunui pârâu. Cu bastonul ei, reușea câteodată să doboare câte o pasăre, iar unele dintre ele se dovedeau a fi de-a dreptul delicate. Într-o dimineață cețoasă, se dezbracă, își camuflă creștetul capului cu un smoc de iarbă și înotă încet, în liniște, spre largul lacului, unde se cufundă sub un stol de rațe care dormeau pe apă și reuși să apuce de picioare două dintre acestea.

Între timp, nici tovarășii ei nu stăteau cu brațele încrucișate. Îi învățase să gătească în gropi pline cu apă, folosind bolovani încălziți, sau să improvizeze cuptoare din turbă și stânci. Gătind astfel, vitaminele se păstrau mai bine, spunea Ronica. Din același motiv, încercase să îi lămurească să mănânce toate organele animalelor vâdate, dar nu reușise să îi convingă.

Nu insistase fiindcă nu duceau lipsă de vitamine vegetale: mure și afine, semințe de ierburi, lujeri de păpădie, rădăcini. Unele dintre ele trebuia fierte, altele trebuia evitate, ca, de exemplu, semințele de iarbă roșie; unele nu se găseau în această perioadă a anului, cum erau conurile cu polen ale pinilor. Cert este că Ronica reușise să le demonstreze că sălbăticia aceasta putea fi un corn al abundenței pentru cei care știau ce anume și unde să caute. „Cu grijă și iubire”, spusese ea într-unui din momentele de seriozitate.

Mocasinii pe care îi croi pentru Plik și Mikli fură făcuți în grabă, dar aveau să reziste până la capătul călătoriei, și asta conta.

De regulă, ea era plecată mai tot timpul zilei, în cercetare, în vreme ce bărbații își vedeau de drum. Se întorcea după-amiaza târziu, aducând provizii, și îi conducea spre locul de popas. Fiecare își avea acum rolul său bine stabilit. Plik și Mikli adunau pietrele pentru gătit. Terai săpa o groapă, dacă era nevoie, sau făcea orice altă muncă grea; Iern și Wairoa, învățăceii cei mai silitori ai Ronicăi, se ocupau de treburile care cereau îndemânare, ca, de pildă, construirea adăposturilor.

Pe măsură ce învățau mai mult și se căleau, drumeții începură să aibă și câte puțin timp liber: făceau câte o pauză să mănânce și petreceau, serile, câte o oră sau două în jurul focului, sau în adăpost, atunci când ploua, încălzindu-se la vatra

clădită, din precauție, lângă intrare. Printr-o înțelegere tacită, nu vorbeau despre diferențele dintre ei. Ronica își amintea despre vastele întinderi ale Laskăi, Iern, despre Europa, Terai, despre insulele din mările Sudului și despre țările Asiei pe care le vizitase; Mikli le istorisea câte una din anecdotele sale cinice și ale naibii de amuzante; alteori, Plik le cânta; într-o noapte memorabilă, Wairoa le povesti despre Africa.

Luna trecu în primul pătrar și începu să crească din nou.

3

Nu se aflau departe de câmpurile cultivate. Peste vreo patru sau cinci zile, aveau să ajungă în Dulua.

Era o noapte neobișnuit de blândă, iar drumul din ziua aceea fusese ușor. Iern nu reușea nicicum să adoarmă; ațipea și se trezea iar. Când simți că Ronica ieșise din adăpost, se simți treaz de-a binelea. În ultima vreme, el și Ronica schimbaseră priviri lungi. Crezu că se dusese să-și satisfacă nevoile firești și-i așteptă întoarcerea. Văzând că fata nu se mai întoarce, mânat de un impuls, se ridică și el, și își găsi drumul spre ieșire, printre formele adormite.

Era lună plină, ca atunci când, ca Lucifer, căzuse cu atâta vreme în urmă. Strălucea jos, deasupra lacului, iar razele ei îmbrăcau obsidianul vălurelelor cu nenumărate firișoare de aur, însuflețindu-le. Pe firmament, stelele străluceau. Firele de iarbă crescute pe sub copaci sclipeau argintiu, în umbră. Conul colibei părea un deget îndreptat către cer. O briză fantomatică sufla dinspre pădure, purtând arome subtile de pin.

Iern își lăsă cearșaful croit din pânza parașutei lângă adăpost. Ca toți ceilalți, își atârna hainele la aerisit, seara, înainte de culcare. Răcoarea îi mângâia pielea, îi dezmiarda tălpile. Ceva îi șopti unde anume să caute: un pârlăuș care clipcea, prăvălindu-se spre lac. Aici o găsi pe Ronica, așezată pe o movilită de pământ. Își strânsese genunchii la piept și privea departe, peste ape. Sclipirea lunii dădea un luciul înghețat părului care îi cădea pe umeri, acoperindu-i sânii.

Ridică ochii spre el și cu o voce lipsită de intonație îi spuse:

— Salut.

— Pot să vin lângă tine? întrebă el.

— Sigur, îi răspunse ea, apoi avu o ușoară ezitare. Nu știu dacă vreau sau nu să fiu singură. Haide să încercăm.

Îi făcu semn să se așeze lângă ea. Deși îi despărțeau destui centimetri, lern avu impresia că-i putea simți căldura sângelui și bătaile inimii, în ritmul unor tobe păgâne... Ea își întoarse din nou privirea spre larg.

Trecu o vreme. Din când în când, buzele ori pleoapele ei tremurau, de parcă ar fi durut-o ceva. Într-un târziu, lern îndrăzni să murmure:

— S-a întâmplat ceva, Ronica? Ce te frământă? Ea nu-i răspunse. lern așteptă o vreme, apoi rosti: E-n regulă, n-am să-ți tulbur liniștea.

— Îți mulțumesc, lern, îi răspunse ea. Ești un om bun.

Privi din nou spre răsărit, spre luna și stelele care urcau pe boltă. Cerul se încovoia, maiestuos, în jurul Stelei Polare. El își aminti de Orion... Nu, Orion avea să răsară de-abia la iarnă, când anul vechi avea să moară și locul său avea să fie luat de cel nou. Pe neașteptate, ea se lăsă să cadă înspre el, strigând din adâncul sufletului:

— Oh, Doamne, lern, ce trebuie să fac? Aproape c-am ajuns.

Nu va înceta niciodată să mă surprindă, gândi el. Un licăr de speranță încolți în inima lui, dar rămase nemișcat, mulțumindu-se să răspundă la srrângerea ei de mână. Șopti:

— Ce s-a întâmplat, Ronica? La ce te referi?

Pumnul ei izbi cu sete țarina.

— Noi — tovarășii noștri de drum — Terai e un om atât de cinstit, iar Wairoa... Nu știu, e un mister, dar, cu siguranță, e unul dintre cei mai curajoși oameni pe care i-am întâlnit vreodată... În privința ta și a lui Plik, nu trebuie să-mi fac griji. Tu te vei descurca bine în Uniunea de Nord-Vest, și nici el n-are s-o ducă rău. Dar acești maurai ne sunt dușmani, n-am cum să schimb asta, și nu-i putem lăsa să plece cu veștile pe care le-au aflat. Ele ar pune capăt tuturor îndoielilor în Wellantoa, iar proiectul nostru se află, și așa, pe muchie de cuțit. Mikli mi-a vorbit despre asta; ar vrea să îi ucidă în somn, dar... Nu, nu, n-a fost de-ajuns cerbul acela? I-am spus că, dacă va încerca așa ceva, am să-l ucid. Ne-au fost tovarăși de nădejde pe drum... Ce să fac? Se aruncă la pieptul lui. El o strânse în brațe. Ea nu plângea, ci doar tremura, înfiorată. Într-un târziu, își reveni, se

retrase și zâmbi, un zâmbet timid oarecum, luminat de razele lunii, și spuse: E-n regulă, nu trebuie să mă hotărâsc chiar acum. *N-am* să îngădui să aibă loc nici o crimă, dar... Să lăsăm astea! Am nevoie, nu, aș vrea... N-are importanță. Să nu crezi că n-am observat cum mă privești. Ești un bărbat foarte atrăgător, iar mie mi-e dor... Hrnmmm?...

Fu asemeni unei furtuni, asemeni unei leoaice. Fu un delir. Între timp, amândoi fură uimiți câtă desfătare și câtă liniște își puteau dăruia unul altuia.

XV

Se aflau aproape de capătul sălbăticiiei, când Ronica observă ceva ce o făcu să se oprească. Era dimineața devreme, dar ea reușise deja să prindă un hârciog și spera să mai vâneze câte ceva destul de curând, astfel încât să i se poată alătura lui lern. Ceilalți n-aveau decât s-o ia înainte; ea și el aveau să rămână mai în urmă și aveau să îi ajungă mai spre seară.

Oftă, apoi lăasă să-i scape un blestem înfundat. Urmele pe care le descoperise se cereau a fi cercetate mai îndeaproape. Crengile frânte, tufișurile scărmanate, bulgării de pământ striviți, acestea erau urme lăsate cu un an în urmă. De atunci, pădurea își vindecase o parte din răni. Poate că nimeni altcineva, decât un supraviețuitor, n-ar fi observat cicatricile rămase. *Aproape că-mi doresc să nu le fi văzut.*

Încercă să își stăpânească emoțiile. lern era un amant minunat, dar asta putea să mai aștepte. De fapt – și gândindu-se la asta, zâmbi stânjenită – provizia de pastile anticoncepționale, pe care și le strecurase în buzunar la Kemper, înainte de plecare, începuse să se cam subțieze. Dar ea își dorea, de fapt, numai să fie în preajma lui, iar această dorință nu era legată de faima sa de Călăreț al Furtunii și nici de postura sa de prinț exilat (cum spunea Plik). Îl dorea doar pentru ceea ce era.

Să las la o parte jocurile și distracția. Ceva grav s-a întâmplat aici, și-am putea nimeri orbește într-o situație fără ieșire. Se lăasă în patru labe. Cu nasul aproape lipit de pământ, folosi un bețișor pentru a da la o parte frunzele și acele căzute

peste urmele pe care voia să le cerceteze. Erau clar întipărite; faptul că rezistaseră atât de mult intemperiilor îi dădea idei care o făceau să nu se simtă în apele ei.

Lumina soarelui se strecura prin coroanele verzi ale arborilor sau prin fisurile din zidul pădurii, trezind miresme de țărână și vegetație încălzită, poleind solul cu aur. Insecte bâzâiau prim-prejur, ciorile scoteau țipete răgușite, și, în depărtare, se auzea lătratul unui câine sălbatic. Ea însă nu le dădea atenție. Își apropiase obrazul de pământ și studia umbrele abia vizibile care indicau prezența rămășițelor unor urme...

Bărbații erau de-acum în stare să aleagă și fără ajutorul ei un loc de popas. De data aceasta, aleseseră o movilă care domina lacul. Deși copacii se aflau la o distanță de aproape o sută de metri, soarele dispăruse deja dincolo de ei, când Ronica se întoarse, în sfârșit. Coroanele arborilor se profilau negre pe cerul gălbui de la apus. Dincolo de umbrele pe care le aruncau pe ape, undele păreau de două ori mai strălucitoare. Lăstuni și lilieci zburau de ici-colo în salturi scurte. Turba de sub picioarele lor înmagazina căldura pe cale de dispariție a aerului, mirosind a sfârșit de vară.

Iern se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

— Unde-ai fost? îi strigă de la distanță. Mi-am închipuit tot felul de nenorociri.

O îmbrățișă și o sărută. Tuleiele bărbii îi erau rare și mătăsoase, și așa aveau să-i rămână până când avea să găsească un brici, ca să se poată bărbieri. În rest, era un bărbat viril, din toate celelalte puncte de vedere. Îl îmbrățișă la rându-i pe cât de tare îi îngăduia oboseala. Legătura lor nu era un secret pentru nimeni.

După un timp, el făcu un pas înapoi și se uită la rozătorul vânat, aflat în tolă.

— Se vede că ai avut de lucru. N-ai adus prea multe azi...

— Va trebui să vă mulțumiți cu atât, îi replică ea. Dacă nu mă înșel, mâine ar trebui să ajungem în Dulua, iar cei de-acolo ne vor da de mâncare. Dacă ne vom hotărî să apucăm pe alt drum, voi face rost și de ceva mai consistent.

Cealalți, la fel de surprinși, se adunaseră în jurul lor: uriașul Terai, Wairoa cel pestriț, Plik cel slăbănog și Mikli, cel cu priviri

de pisică sălbatică. Cel din urmă fuse cel care rupse tăcerea, întrebând cu glas tăios:

— Ce vrei să spui cu asta? Ce-ai găsit?

— Urme, începu ea. Un grup destul de mare de oameni și-au făcut de lucru în aceste păduri anul trecut. Aduseseră cu ei o grămadă de echipament greu și provizii. Erau călare cei mai mulți dintre ei. Am găsit un loc unde au poposit vreme mai îndelungată înainte de a se muta. Alinierea de urme de corturi, latrine și alte indicii mi-au sugerat că ar fi putut fi vorba de soldați. Se opri o clipă. Nu erau din partea locului. Nepăsarea lor o dovedește. N-am fost niciodată prin părțile acestea, dar cred c-ar fi mai bine... Băieți, și voi știți asta. Krasnayenii iubesc pădurea, majoritatea sunt puitori de capcane sau tăietori de lemne. Călăuzele pe care le-au dat acestor sălbatici cred c-ău făcut bătături încercând să-i strunească... Căuta ceva în buzunar. Am căutat prin împrejurimi și-am găsit o mulțime de gunoaie lăsate în urmă de cei ce au făcut tabără. Între ele, resturi de cutii conținând rații militare. Etichetele mai pot fi încă citite, dar nu înțeleg alfabetul. Mikli?

Acesta luă bucățile boțite de carton din mâna ei și le studie.

— Yuanezi, spuse el. Armata imperială a Yuanului, nu există nici o îndoială. Ronica îl văzu pe Iern pălind la auzul acestor cuvinte. *Yuan!* își aminti ea. *Mauraii susțin că au dovezi că yuanezii l-au sprijinit pe rivalul lui Iern. Acesta se simte încolțit.* Ar fi vrut să-l ia în brațe, să-l consoleze. Anul trecut, ziceai? Întrebă Mikli. Anul trecut n-a fost nici un război. Ce căutau aici? Terai se încorda. Încercă imediat să se relaxeze, dar Mikli îl observase. Tu știi ceva despre asta? Întrebă norrmenu.

Terai ridică din umerii săi lați, de taur.

— De ce-ar trebui să-ți răspund? replică el, și glasul lui răsună ca un bubuit îndepărtat de tunuri.

Ne apropiem de civilizație, și vechile uri se aprind... Ronica strânse mai tare mâna lui Iern.

— Haideți să vedem ce știm, spuse Mikli, și tonul îi redevenise calm. Am presupus că vom fi primiți cu ospitalitate și că ne vom putea găsi drumul către casă. Dar societățile Mong sunt clădite pe temelii xenofobiei, și ar fi bine să nu ne aruncăm orbește înainte, fără să știm la ce ne putem aștepta, fără să știm ce trebuie să facem și ce nu.

Terai izbucni.

— E-n regulă! Uite ce-ți recomand, vânător împruțit de uraniu! Să nu scapi o vorbă despre afacerile tale murdare, dacă vrei să nu fii făcut bucăți. Asta nu m-ar deranja prea mult, dar mi-ar părea rău pentru Ronica. Îi aruncă acesteia o privire ceva mai blinda. Te-au păcălit, fetițo, și cred că înțeleg de ce și cum au făcut-o. Într-o zi, sper c-ai să înțelegi și tu.

— Aha, deci așa stau lucrurile, spuse Mikli, gânditor.

— Terai, îți jur că nu construim arme pentru o nouă Osândă, nimic ce-ar putea face rău, încercă fata să îl convingă. Voi, mauraii, priviți energia atomică asemeni unor fanatici. De ce nu vreți să înțelegeți?

Mikli izbucni în râs.

— S-ar putea să devenim mai prietenoși după ce vom înghiți câte ceva. Hai să frigem animalul acela. Nu credeți c-ar fi timpul? Am văzut și afine ceva mai încolo. În curând are să se întunece.

Se întoarse, îndreptându-se către adăpost. Wairoa îi surprinse, rupând tăcerea cu care se înconjura de obicei.

— Ronica, nu suntem fanatici. Dar am citit istorie. Eu știu că uzinele energetice nucleare pot funcționa fără probleme și că ar putea fi mai curate și mai inofensive decât cărbunii pe care îi ardeți cu atâta nepăsare în Uniunea de Nord-Vest. Izotopii rezultați din arderea cărbunelui sunt mai radioactivi, proporțional, ca să nu mai vorbim de efectul fumului și al cenușii eliberate în atmosferă asupra ființelor vii sau de felul în care minele distrug natura. Dar atomul ar permite reconstrucția unei societăți puternic industrializate în întreaga lume, și tocmai așa ceva n-ar fi în stare să suporte planeta.

— Ești convins de asta? întrebă Plik, cu blândețe în glas. Da, ar fi ceva demonic, ar distruge vechea ordine; dar tot așa au fost și focul, și uneltele de piatră, și primele ferme, primele nave, metalul, scrisul, tipăriturile și toate celelalte. Omul a trezit dintotdeauna demoni, și eu cred că încă o dată...

La destui metri distanță, Mikli se întoarse brusc, scoțându-și pistolul din teacă.

— Stați așa! strigă el. O mișcare, și trag!

Ronica nu fu deloc surprinsă. Nu era niciodată luată prin surprindere de către primejdii. Observă că lern se încordase, luând, inutil, poziția de luptă; Terai spumega de furie; Wairoa încremenise, iar Plik se aruncase la pământ. Mintea ei se con-

centra asupra mărunțelului înarmat, iar semiîntunericul serii deveni limpede precum cristalul.

— Îmi cer scuze, spuse Mikli, dezvelindu-și dinții într-un rânjat sardonice. Trebuie să insist să stăm de vorbă. Vă rog să vă amintiți că sunt un expert în mânuirea acestui tip de armă.

— Ce naiba te-a apucat? răcni Iern.

— Cred că tu n-ai de ce să te temi, îl liniști Mikli. Pentru început, aș vrea să-mi dați voie să gândesc puțin cu voce tare. Cu mâna liberă, se scărpină în barbă și încep: Asemeni armatei imperiale yuaneze, Terai ai lăsat în urma ta mult mai multe indicii decât credeai. Ne-ai suspectat că am căuta materiale fisionabile în Uropa. Deduc de-aici că, înainte vreme, ai tăi descoperiseră că cineva colecta așa ceva ori de unde era posibil. Era firesc ca mauraii să presupună că Uniunea de Nord-Vest ar fi putut să fie implicată, astfel încât i-au anunțat pe mongii, cerându-le ajutorul. Federația voastră nu dispune de suficiente resurse pentru a cerceta peste tot, bănuiesc însă că cea dintâi misiune a ta în Uropa, Terai, a fost de a afla dacă se încercase și acolo o astfel de recuperare și, dacă răspunsul ar fi fost afirmativ, de a anunța Ostrovul Ceresc, cerându-i să dea de cei care se ocupau cu așa ceva și să îi anihileze... În orice caz, nu cred că ai fi sugerat că krasnayenii ar fi gata să ucidă pe oricine ar căuta materiale fisionabile, dacă n-ai fi știut că ei erau la curent cu aceste activități. Nu s-au făcut anunțuri publice, nu, discreția a fost păstrată în măsura în care a fost posibil acest lucru. Cu toate acestea, era inevitabil ca unii dintre civili să fi aflat care era cauza vânzolelilor la nivel înalt, mai ales după pătrunderea în țară a detașamentelor militare yuaneze. Krasnaya nu are posibilitatea de a-și scotoci propriile teritorii. Fără îndoială, Tien Dziang-ul și-a oferit sprijinul „dezinteresat” bunului său amic, gospodin-ul Suprem. Mă îndoiesc însă că cercetarea a dus la vreun rezultat. Într-un târziu, yuanezii s-au întors la casele lor. Dar Ronica le-a descoperit urmele. Iată un lucru pe care serviciul pentru care lucrez ar fi deosebit de bucuros să îl afle.

Așa ceva nu s-ar fi putut întâmpla înaintea Războiului Osândeii, î trecu prin minte Ronicăi. Atunci, toată lumea supraveghea pe toată lumea. Dar spionii din ziua de azi, ori chiar observatorii, sunt răzleți și le lipsesc echipamentul și sofisticarea celor de odinioară... Oare chiar vreau ca lumea aceea să reînvie? Vocea stridentă a lui Mikli o readuse la

realitate.

— Analiza mea vi se pare corectă?

Teraî tăcu, însă Wairoa, mai puțin obișnuit cu jocurile murdare ale politicii, izbucni:

— Da, ai dreptate! Acum înțelegi de ce ar fi mai bine să îți ții gura mâine, când vom ajunge în Dulua?

Teraî își prinse de mână tovarășul, în semn de avertisment. Mikli zâmbi din nou, malițios, și zise:

— Da, așa e. Dar și voi veți tăcea, și mâine, și-n vecii vecilor... Ronica, stai deoparte. Până acum, a trebuit să-ți dau ascultare, dar de-aici încolo mă pot descurca și singur. Dacă vei fi cuminte, am să te iau cu mine.

Teraî urlă și se repezi înainte. Mikli ridică pistolul, țintind.

E o execuție! Ronica știa ce avea să urmeze. Îl va împușca pe maurai și pe oricine altcineva care ar încerca să i se împotrivească...

Bastonul cu care ucidea iepurii zbură din mâna ei. În chip straniu, în clipa aceea, ea avea în minte o discuție avută cu Teraî odată, în vreme ce lucrau împreună ceva. Îi povestise despre copiii săi, din vremea când erau mici, și despre dorința sa de a avea nepoți.

Împușcătura răsună, asurzitoare. Teraî, care alerga în zigzag, nu fu nimerit. Bastonul izbi în plin brațul drept al lui Mikli. Acesta urlă, scăpând din mână arma, și căzu în genunchi, secerat de durere. Ronica ajunsese lângă el cu puțin înaintea lui Teraî.

Chipul schimonosit de furie al uriașului părea o mască de leu. În ochi i se citea intenția de a ucide. Ronica smuci bastonul și i-l repezi în piept. Mușchii săi erau ca o platoșă, dar și Teraî se clătină, ca adversarul său, căzu, la rându-i, în genunchi și începu să hărcăie.

Ronica ridică pistolul, alergă spre malul apei și-i făcu vânt, cât de departe putu, în apele lacului.

Când se întoarse, ambele victime ale sale se ridicaseră în picioare. Wairoa îl sprijinea pe Teraî, iar Iern și Plik se retrăseseră, stânjeniți, mai în spate. Ea scoase cuțitul din teacă, apoi îl vârî înapoi, privind-i pe toți, pe rând.

— E-n regulă, spuse ea. Terminați cu nebuniile de soiul ăsta și totul va fi bine. Ce-ar fi să faceți focul? Mi-e foame.

— Ai fost minunată, îi spuse Iern după ce se întunecase,

după care se apucă să-i demonstreze că nici el nu se lăsa mai prejos.

În timpul nopții, o atingere și o șoaptă o treziră. Deși fusese fugare, o treziră imediat, căci dormise iepurește.

— Vino afară, îi șuieră Mikli. Trebuie să stăm de vorbă. Spre binele lui Orion.

Ieșiră din adăpost și se îndepărtară, oprindu-se la poalele unui molid uriaș. Scăldate în lumina lunii aflate în descreștere, ramurile sale formau un acoperiș înmiresmat; dinspre pădurea din apropiere bătea o boare calduță. Abia își distingeau unul altuia trăsăturile în bezna care îi înconjura. Dincolo de marginea falezei scunde de pământ, lacul oglindea lumina stelelor.

— Ascultă-mă, răsună vocea parcă lipsită de trup a lui Mikli. Ascultă-mă bine. Azi te-ai purtat ca o idioată și-ai fost pe punctul de a ne trăda...

— Ce-ar fi să supunem asta dezbaterii unui tribunal al sălașului? i-o reteză ea.

El chicoti.

— Ai uitat că eu nu aparțin nici unui sălaș? Le slujesc interesele, dar o fac în felul meu. Ai vrut să uităm și să iertăm. Eu nu pot să uit, căci mâna mă doare încă, înfiorător, dar pot să înțeleg care ți-a fost motivația și m-am resemnat să accept faptul că omenirea are o anumită înclinație spre idealism, care o costă milioane de vieți în fiecare veac. Așa că să lăsam la o parte trecutul și să veghem doar ca Orion să poată răsări.

Aceste cuvinte reușeau să-i transmită de fiecare dată fiori până-n măduva oaselor. *Iar ticălosul de Mikli știe asta*, gândi ea. Îi veni în minte o expresie veche: *E un ticălos, dar e ticălosul nostru... sau cam așa ceva.*

— ...Fie, încuviință ea după un timp. Nu puteam să accept un omor comis cu sânge rece. Dar sunt de acord, avem o problemă. Cum îi putem împiedica pe maurai să-și strige veștile în gura mare? I-ar putea avertiza pe-ai lor înainte ca Orion să fie gata, nu-i așa?

— Recunosc că am fost prea impulsiv, recunosc Mikli. A fost vina mea. Nu trebuia să te fi luat cu mine în Yurru. Ceea ce știai tu să faci nu era de nici un folos misiunii mele și a sfârșit prin a o compromite. Plescăi din buze. Dar ceea ce s-a făcut rămâne bun făcut și s-ar putea să mai avem totuși o șansă să răsturnăm întreaga situație în folosul nostru. De fapt, am reușit

să aflăm cam cât de aproape sunt mauraii pe urmele noastre. Trebuie să ne informăm camarazii și să punem la punct câteva contramăsuri care se impun.

— Ce anume crezi c-ar trebui să facem?

— M-am gândit bine, și, în măsura în care norocul ne-o va îngădui, avem șanse de reușită. Iar eu am fost dintotdeauna un tip norocos. În decursul călătoriei, am aflat, prin conversații nevinovate, că nici Terai, nici Wairoa nu cunoaște vreuna dintre limbile mongilor. Ar fi un avantaj considerabil pentru noi, nu? Problema ar fi că krasnayenii ar ajuta, cu nevinovăție, pe oricare dintre membrii grupului să ajungă acasă. Cu excepția lui Iern, desigur, adăugă el, sardonice. Știm cui s-ar alătura el... Am aflat azi că autoritățile krasnayene au motive și mai serioase pentru a privi cu suspiciune orice străini care ar veni din pădure.

Atitudinea lor ne-ar putea fi de folos. Ronica se așeză. Uite ce-am plănuț eu, începu Mikli. Voi avea grijă să fim arestați cu toții; nu linșați, nici împușcați. Pur și simplu, reținuți pe baza unor suspiciuni. Toți, cu excepția ta. Va trebui să improvizăm scenariul din mers. În principiu, tu te vei despărți la un moment dat de grup. Vei porni spre Yuan. Te pricepi să te furișezi neobservată, și frontiera nu e departe, spre sud. Ajunsă acolo, vei contacta o anumită persoană. Va trebui să treci prin obișnuitele chinuri ale birocrăției, dar îți voi spune câteva nume pe care va trebui să le amintești, și două cuvinte: „Codul nouăsprezece”. Ai reținut? „Codul nouăsprezece”. Când, în sfârșit, vei ajunge în fața unui demnitar care va ști ce înseamnă aceste două cuvinte, îi vei explica, cum știi mai bine, că întregul nostru proiect este în primejdie...

— Ce fel de proiect?

— Nu e nevoie să știi, scumpa mea. Păstrarea secretului e un principiu elementar. „Codul nouăsprezece” va fi de ajuns. Le vei spune că Yuan-ul ar trebui să trimită de urgență un grup înarmat, pentru a lua în custodie prizonierii. Mai târziu, lasă lucrurile în seama mea. Cu toții, inclusiv prețioșii tăi maurai și neprețuitul tău om al clanurilor, vom fi expediați în țara noastră.

— Dar... nici eu nu vorbesc decât câteva cuvinte în... limba mongilor.

— Asta nu e o problema. O mulțime de soldați vorbesc și înțeleg unghish. Dialectele nu se deosebesc prea mult de cele din Uniune. Te vei descurca. Ce zici, operațiunea aceasta se

potrivește cu principiile tale?

Ea ignoră sarcasmul, și inima începu să-i bată mai repede.

— Da, îi răspunse. Dacă totul se va derula așa cum mi-ai descris... Mai spune-mi unele amănunte...

2

Vanna Uangovna medita lângă altarul ei, când străinii își făcură apariția. Bătea un vânt tăios, biciuind cerul cenușiu, chinuind crengile copacilor, urlând și spulberând ierburile uscate ale pajiștilor. Iarba se ofilise, iar florile dispăruseră. Lăstărișul care acoperea coliba avea frunzele roșcate și sfărâmicioase, iar cei doi mesteceni străluceau, aurii, pe fondul veșnic verde al pădurii de conifere. În adolescență, Vanna ar fi tremurat de frig, dac-ar fi purtat o robă atât de subțire pe o astfel de vreme. Azi, ca adeptă geeană, își alesese vremea potrivnică drept mandală pentru contemplare, aspect pe care voia să-l integreze în sine spre a accede la Unicitate.

Pământul se împotrivea din nou iernii care amenința dinspre Nord. Radia căldură, o parte a energiei care crease cosmosul și care isca șoapte despre misterul începutului tuturor lucrurilor. Nici un matematician sau fizician nu descoperise încă funcția ondulatorie care să descrie nașterea universului, iar unii susțineau că nimeni n-ar putea să o descopere vreodată, căci paradoxul acesta era inima întregii realități... Dar pe Vanna nu o despărțea nimic, în acest moment, de cea mai îndepărtată stea, a celei dintâi clipe. Apa cea scumpă, pe care o bea, care îi curgea în vine, mai toate moleculele trupului ei, toate conțineau atomi de hidrogen care se formaseră în primele clipe ale marii convulsii. Aveau să trăiască atât cât universul însuși va trăi și-aveau să devină materia primă pentru noi stele... Se simțea o parte intimă a galaxiilor și deci, intim integrată în Gee, Pământul viu!

Această zi mohorâtă era menită să o despoaie de eul ei – o expresie a Forței Vieții, care își avusese rolul său în evoluție, dar care era timpul să fie dată uitării, așa cum rutul animalelor ancestrale fusese dat uitării, transformându-se în dragostea dintre femeie și bărbat. Venise vremea ca ea să perceapă, vreme de un scurt răstimp, atât cât era în stare, oricât de

confuz, Organismul, și să încerce să pătrundă în locul în care ea, această părticică a Ei, trebuia să funcționeze, slujind Scopului. Vântul bătea, bătea...

Meditația nu era un soi de transă. Îngemănându-și simțurile cu lumea, se deschidea lumii cu toate simțurile ei. Așa se face că îi auzi pe străini venind, de departe, deși aceștia nu făceau zgomote deosebite. Ar fi putut să-i lase să treacă fără să îi bage în seamă, căci nimeni dintre localnici n-ar fi îndrăznit să o tulbure fără un motiv urgent; dar, câteva clipe mai târziu, le auzi glasurile și, din cadența vorbelor, deduse că erau străini.

Caută material pentru bombe. Detonațiile de la apus, ce-au răsunat ca în Vremea Morții. Amintirea lor îi străpunse pacea interioară, care se risipi. Se ridică și ieși afară, lăsându-se mângâiată de colții tăioși ai vântului.

Răcoarea îi readuse calmul și hotărârea. *S-ar putea să fie inofensiv.* Oricum, ce motive ar avea să mă atace? Încă de la începutul noviciatului, învățase să nu se teamă de durere sau de moarte; lipsa de teamă devenise pentru ea la fel de firească precum răsuflarea. Se bucura să se știe folositoare — ca proróchină, ca ucheny, ca bibliotecară, ca ființă umană — și nu voia să se sfârșească înainte ca Gee a să fi considerat că ea își îndeplinise menirea.

Urmând o potecă croită de către cerbi, nou veniții își făcură apariția în poiană. Văzând-o, se opriră. Vreme de un minut, se cercetară reciproc.

Erau incredibil de diferiți. Singurele asemănări constau în bărbile nerase de multă vreme și veșmintele zdrențuite și măcinate de intemperii. Cel mai solid dintre ei nu putea fi decât maurai. Judecînd după ceea ce le mai rămăsese din haine, blonda înaltă și mărunțelul cărunț erau norrmeni. Cel tânăr și cel ce semăna cu o sperietoare de ciori erau ciudați. Cât despre cel de-al șaselea membru al grupului... Nu, nu era diform, sub nici un aspect, dar era straniu.

Bărbatul cel cărunț zâmbi, înainta și făcu o plecăciune.

— Primiți salutul nostru, doamnă, spuse el. Vorbea yazik destul de fluent, dar accentul său îi confirma originea nord-vestică. Vă rog să nu vă alarmați. Sântem călători rătăciți și avem nevoie de ajutor. Sântem aproape de Dulua?

— Da, îi răspunse Vanna, mai puțin calmă decât sperase că avea să fie. Dacă doriți, vă pot conduce în oraș.

— Mii de mulțumiri, sunteți prea amabilă, doamnă. Dați-mi voie să fac prezentările. Sântem un grup destul de pestriț, adăugă el, arătând spre tovarășii săi. Numele meu este Mikli Karst. Ronica Birken și cu mine ne tragem din Teritorii, după cum ați și ghicit, probabil. Teraî Lohannaso și Wairoa Haakonu sunt din Federație. Talence Iern Ferlay și Plik sunt ceva mai exotici, vin din Domeniul Ostrovului Ceresc, din Yevropea. Regretăm, dar eu sunt singurul care vă vorbește limba.

Domeniul!

Vanna își dădu seama că rămăsese cu gura căscată, asemeni unui copil. Se strădui să răspundă cu grație.

— Vă mulțumesc, domnule. Mă cheamă Vanna Uangovna Kim. Vă urez bun venit, adăugă apoi în unglis, repetând aceleași cuvinte în maurai și în angley.

Cel tânăr nu-și putu stăpâni uimirea.

— Nu credeam c-am să pot conversa cu cineva, aici! exclamă el.

Vanna îi explică:

— Sunt bibliotecara. În această calitate, sunt obligată să pot citi în principalele limbi ale lumii. Am văzut o mulțime de materiale fascinante despre țara dumneavoastră, domnule.

— Dar o vorbiți excelent, fără nici un accent.

Vanna zâmbi. Tânărul îi plăcea.

— Am ascultat înregistrări și exersez, citind cu voce tare. Cum altfel aș putea aprecia poeziile? *Talence*, își aminti ea. *Una dintre familiile de vază ale Domeniului. Cum a ajuns aici, în Merica, având asemenea însoțitori?* Abia aștept să vă ascult povestea, spuse ea.

— În această privință, ar putea exista unele impedimente, onorată Vanna, o avertiză Mikli. Ceea ce vă putem spune este destul de puțin. Apoi i se adresă Ronicăi, în unglis: Cred că acesta este momentul strategic pentru a ne despărți, draga mea.

Chipul Ronicăi îi oglindea hotărârea nestrămutată. Încuviință și se aruncă în brațele lui Iern, care o sărută pătimăș, după care se făcu nevăzută în pădure.

Bibliotecara rămase descumpănită.

— Ce înseamnă asta?

— Liniștiți-vă, îi răspunse Mikli, ușor condescendent. Nu suntem arestați, nu-i așa? Nu e obligatoriu să ne îndreptăm cu

toții spre Dulua. Noi, cei rămași, asta avem de gând să facem și-am fi încântați dacă ne-ați însoți. Ar fi de o importanță capitală să ne conduceți imediat la cel mai apropiat ofițer.

Căutători de materiale fisionabile? Dar atunci, cererea lor n-ar avea nici un sens. Vanna se bucură de răcoarea vântului. Îi observă pe străinii rămași, folosindu-și talentul pentru a le ghici gândurile.

Mikli tăcea, impenetrabil. Terai încerca să-și stăpânească furia, trăsăturile lui Wairoa înghețaseră, dar amândoi păreau a fi surprinși de dispariția Ronicăi... La fel era și Plik, care privea în jur, derutat. Iern fusese, se pare, prevenit (firesc, de vreme ce el și fata erau, în mod evident, în relații apropiate) și încerca să suporte despărțirea cu stoicism. Nu, oamenii aceștia nu erau uniți printr-o conspirație.

Dar atunci, ce sunt?

— Va trebui să dați explicații, îi avertiză Vanna.

— Sântem conștienți de acest lucru, îi răspunse Mikli. Ce-ar fi să pornim?

Vanna o luă automat înainte, pe cărarea care ducea spre casă. Ceilalți o urmară, cu excepția lui Mikli care i se alătură. Acest lucru îi displicu; volubilitatea mărunțelului o deranja.

Spuse, așadar, în anglez:

— Se pare că aceasta e limba pe care o vorbim cu toții. Ce-ar fi s-o folosim?

— Pe Tanaroa! Chiar așa, explodează Terai. Câte v-aș putea istorisi despre piticul ăsta ticălos și trădător...

— Ușurel, amice, îl întrerupse Mikli. Cuvântul tău împotriva cuvântului meu... Ar fi ceva absolut inutil, până când gazdele noastre krasnayene nu ar întreprinde o mică anchetă. Dacă mă acuzi, te voi acuza și eu de același lucru, și asta ne-ar putea duce pe amândoi la moarte, amenință el.

Vanna își umezi buzele uscate.

— Îmi puteți spune mie câte ceva. Poate că v-aș putea sfătui, dacă sunteți nevinovați. Sunt o persoană influentă în Dulua.

Era limpede că Mikli nu se așteptase să întâlnească pe cineva ca ea și sperase că va fi singurul care să poată purta discuțiile. Vanna se văzu nevoită să îi admire talentul pentru improvizație.

— Nu e poveste foarte plăcută, doamnă. Implică multe

informații cu caracter secret, oficial. Bănuiesc că dumneavoastră veți fi interpretul spuselor noastre, la audiere, și veți afla astfel că ceea ce avem de spus diferă radical. Vă mulțumesc pentru generoasa dumneavoastră ofertă, dar cred c-ar fi mai bine ca noi toți să cugetăm profund înainte de a face orice fel de mărturisiri. Spre exemplu, Terai și Wairoa, rosti el, privind peste umăr. Voi, mauraii, v-ați infiltrat agenți în toate cele Cinci Națiuni. Se întâmplă ca eu să cunosc identitatea unora dintre aceștia. Dacă aș divulga-o, soldații ar fi nevoiți să ia măsuri, iar serviciul din care faceți parte s-ar afla în dificultate. N-o voi face, din solidaritate profesională, atâta timp cât și voi veți face la fel. N-ar fi mai bine să lăsăm guvernele implicate să rezolve aceste probleme? Sper că nu v-am jignit, doamnă? adăugă el, întorcându-se din nou către Vanna.

— Nu, deloc, îi răspunse ea cu voce molatecă.

E firesc ca mauraii să își fi infiltrat oameni printre noi. Vor să fie siguri că nu nutrim aspirații aventuroase și că geeanismul nu le va scăpa de sub control.

— Cât despre voi, Iern și Plik, n-ar fi în interesul vostru să dezvăluiți ceea ce *credeți* că ați aflat, continuă Mikli. Dacă sperați ca sălașurile să vă ajute, pentru o eventuală repatriere... În schimb, onorată Vanna, Iern v-ar putea spune multe lucruri care nu sunt secrete, despre viața sa în Domeniu și despre recenta lovitură de palat, despre care ați auzit, cu siguranță. Iar dacă-i promiteți lui Plik ceva de băut, sunt convins că vă va desfăta cu un cântec sau două. Haideți să fim prieteni cu toții.

Fiecare încuviință în felul său. Mauraii șușotiră ceva între ei, apoi tăcură. Iern îi povesti cum ajunsese aici și îi istorisi, candid, despre experiențele sale anterioare. Vanna îi trecu cu vederea antigeeanismul; nu știa mai mult, dar era capabil să învețe și, într-adevăr, suferise o nedreptate. Geeanismul în sine nu conferă înțelepciune sau virtute. Ca o religie, în sensul strict al cuvântului, oferea celor credincioși o sumă de mituri, expresii și ritualuri. Aveau să treacă generații, poate chiar veacuri, până când avea să semnifice mai mult de atât pentru întreaga omenire. *Forța Vieții e milenară.*

Plik, lunganul acela ciudat, se oferă să-i cante un cântec intitulat "Arta guvernării". Era însă un cântec sălbatic și straniu, iar Vannei nu-i plăcu.

„...Iar cel ce s-a urcat pe tron
Adus-a pacea în regat.
Război nu va mai fi,
De n-a fi vrerea lui,
Credințele ce-s calpe, el le-a sfărâmat.
Și dacă prințul, cel care ne-a mânat
Pe drumuri nesfârșite de-ntuneric, nu mai e,
E vremea ca în fața soarelui cel nou să ne plecăm,
Și laude s-aducem stăpânirii pentru lumina ce ne-a dat.
Ca spadele ivite de strămoși din teacă,
Cu vântul șuierând și lupii hăulind,
Fulgerele se întrec în strălucire,
Acolo unde tunetul vestește-n patru zări
Ceea ce-n vremuri vechi, doar vrăjitoarele ursiră.
Iar gazda cea întunecată cheam-acum la arme
Și flăcări pe măguri se aprind,
Căci vechea lege, strămoșească a fost proscrisă.
Se va întoarce, așadar, și prințul iar acasă!"

Bors Liuvici Kharsov, maior în Cohorta Stelei Albastre și magistrat al Prefecturii Dulua, își lăasă întreaga greutate pe spătarul scaunului, iar acesta scârțâi sinistru. Privi spre cei așezați pe lavița din fața mesei sale de lucru, își răsuci mustața stufoasă și se juca o vreme cu epoleții grei, înainte de a rosti, cu tristețe în glas:

— Ceea ce mi-ați povestit nu se leagă și nici una dintre istorisirile voastre nu pare a fi adevărata.

— Domnule, îi replică Mikli Karst, v-am explicat atât cât mi-a permis datoria. Vă repet, îl duceam cu noi pe Talence lern Ferlay spre casă, pentru a-i asigura azil politic, când acești maurai ne-au atacat. În decursul conflictului, ambele avioane s-au prăbușit și, de voie, de nevoie, a trebuit să ne unim, pentru a ne întoarce la civilizație.

— Da, asta am înțeles. Dar de ce a fugit tovarășa dumitale?

Firișoare de praf pluteau în aerul statut al încăperii luminate de razele soarelui care răzbăteau prin geam. Lângă perete așteptau patru paznici înarmați.

— Însoțitoarea mea e o locuitoare a pădurii. E claustrofobă. S-a temut că vom fi închiși.

— Ceea ce-mi spuneți pare lipsit de sens, spuse Bors,

îndreptându-și atenția spre Iern și Plik. Ce-aveți de adăugat?

Vanna Uangovna le traduse întrebarea. Răspunsul Omului Clanurilor fu chiar mai scurt decât îl traduse ea.

— Nici un comentariu, domnule.

— Dar voi, cei din Federația Maurai? insistă Bors în unghish, ca și până atunci.

— Karst minte, izbucni Terai Lohannaso. Scuzați-mă, domnule, dar mai mult de-atât nu vă pot spune. Este un răufăcător, vinovat de o crimă atât de cumplită, încât sunt convins că autoritățile dumneavoastră ar aproba modul în care i-am urmărit. Dar nu vă pot oferi mai multe detalii. Pot vorbi doar în fața principalului reprezentant al Federației.

— Îi vom trimite vorbă, promise Bors, dar va trebui să aveți răbdare. În Krasnaya nu dispunem de un sistem de radio-comunicații avansat. Sântem o țară săracă și nu ne putem permite piese electronice costisitoare; releele au un preț prohibitiv, iar o rețea telefonică ar fi de negândit. Voi trimite mâine un curier. Puteți trimite prin el o scrisoare, pe care voi dori însă să o citesc. Însă, în acest anotimp, gospodinul s-a retras pentru a se odihni, precum obișnuiește. Curtea s-a închis, iar reprezentanții și ambasadorii se bucură, la rândul lor, de o vacanță. Am auzit că ambasadoarei maurailor îi place să pescuiască în apele noastre sălbatice. Ar putea dura o săptămână, poate chiar mai mult, până când va fi găsită, iar apoi, va trebui să facă și drumul până aici...

— Pot aștepta, spuse uriașul, vădit satisfăcut.

Vannei i se păru ciudat că Mikli Karst, și chiar Iern, păreau și ei mulțumiți. Norrmennul anticipase probabil o posibilă amânare; era clar că era la curent cu legile și tradițiile Krasnaye. De când oare și de ce?

Bors i se adresă din nou lui Mikli.

— Cel mai apropiat consulat al Uniunii se află în Jinya, nu departe de noi. Sau, dacă doriți, vă puteți adresa ambasadei din Minyatonka.

— Ce rost ar avea? răspunse Karst. Nici unii, nici alții, nu m-ar recunoaște. Aș putea, în schimb, să vă dau adresele unor persoane din Uniune și de pe teritoriul Domeniului, astfel încât să le puteți scrie dumneavoastră personal. Răspunsurile vă vor convinge că eu și însoțitoarea mea ne aflăm într-o misiune legitimă.

— Ar dura enorm de mult timp.

Karst zâmbi și răspunse, imitând intonația lui Lohannaso:

— Pot aștepta.

Bors își îndreptă spinarea.

— Cu toate acestea, se adresează el întregului grup, trebuie să recunoașteți că ceea ce mi-ați povestit nu m-a lămurit suficient. Nu vreau să vă jignesc, dar ați putea fi contrabandiști, bandiți sau chiar... vânători de uraniu... Sunt nevoit să vă rețin pe durata investigațiilor; n-am de ales.

— Înțelegem perfect situația, domnule, răspunse Karst. Nu e nici o jignire.

Vanna se juca deja de o bună bucată de vreme cu un gând. Hotărî să-i dea glas.

— Onorate maior, spuse ea, aș vrea să vă cer o favoare.

Acesta o privi surprins.

— Ce doriți, onorată doamnă?

— Găzduți-i pe domnii din Federație și pe... onorabilul Karst acolo unde credeți de cuviință. V-aș sugera să nu îi cazați în același loc, dar să o faceți în condiții bune. Dați-mi voie să îmi asum răspunderea pentru ceilalți doi domni. Știți că biblioteca dispune de camere de oaspeți. Puteți, dacă doriți, să vă lăsați oamenii ca să-i păzească, dar mă îndoiesc că vă vor face probleme.

Bors ridică uimit din sprâncene, răsucindu-și mustața. Se ciocnise adesea de Vanna Uangovna, dar, la fel de des, cooperaseră minunat.

— Îmi este îngăduit să aflu motivul cererii dumneavoastră, onorată doamnă?

Răspunsul ei fu pe deplin sincer:

— N-am mai avut niciodată oaspeți din Yevropea. Am un milion de întrebări să le pun și aș putea să aflu despre un milion de aspecte ale Geei.

Grădina era largă și frumoasă, dar nu semăna cu nici una dintre grădinile pe care le contemplase lern până atunci. Nu văzu aici nici amestecul vesel de flori multicolore din Bourgoyn, nici straturile drepte și masive din Brezh. Spațiul, ce era limitat

pe o latură de clădirea bibliotecii, iar pe celelalte trei de ziduri, era complicat aranjat, dar inspira simplitate. Zidurile erau din piatră și lemn, fiecare element fiind cu grijă ales, astfel încât să contribuie la armonia întregului. În partea opusă clădirii masive se deschidea o poartă din fier forjat purtând simbolul Yin și Yang, încununată de un crâng micuț. Cărări pietruite șerpuiau printre porțiuni acoperite cu mușchi, trifoi și alte ierburi. Ici și colo se înălțau arbori crescuți la întâmplare, în forme ciudate, dar plăcute vederii. Bazine de diferite forme și dimensiuni adăposteau peștișori aurii și nuferi. În diferite puncte, existau porțiuni cu nisip sau țărână, greblate zilnic, în centrul cărora trona un bolovan, o stelă sau o sculptură abstractă. Apoi, pe neașteptate, dădeai peste câte un strat de buruieni neplivite, haotice, ca o amintire a sălbăticiei; cu toate acestea, chiar și buruienile se integrau în ansamblu.

Îmbăiat, bărbierit, sătul și îmbrăcat cu haine curate, Iern se plimba alături de Vanna. Deși stătuseră de vorbă până târziu în noapte, iar clopotele care chemau la îndeplinirea ritualurilor îl treziseră dis-de-diminează, Iern se simțea odihnit. Era devreme încă; luaseră un mic dejun frugal, dar la fel de gustos precum cina din seara precedentă. Vanna se grăbise să își îndeplinească îndatoririle, pentru a-l putea întâlni. Plik dormea încă, răpus de vinul pe care un servitor scandalizat i-l adusese în repetate rânduri, sub privirile compătimitoare ale Vannei.

Pietrișul scrâșnea sub pașii lor. Zidurile îi apărau de vântul aprig care agita coroanele copacilor. Era o zi rece, dar însorită, și nori albi, răzleți, alergau bezmetici pe cer.

Vorbeau despre el însuși și despre lumea sa. Dată fiind vastitatea subiectului, nu-i fusese greu să ocolească acele subiecte pe care Ronica îl rugase să le treacă sub tăcere. Vanna recunoscuse, în sfârșit, că venise rândul lui să o descoase. Chiar și întrebările sale, îi spusese ea, zâmbind, aveau să îi mai dezvăluie câte ceva despre firea sa. Ajunseseră îndeajuns de apropiați pentru a putea discuta despre problemele personale.

— Viața mea a fost liniștită, îi povesti ea. Ție ți s-ar putea părea chiar plictisitoare, dar pentru mine, ea a fost de o nemăsurată bogăție.

Iern o privi admirativ. Era scundă și subțire, dar rochia largă, gri deschis nu-i ascundea suplețea și delicatele rotunjimi feminine. Avea frunte înaltă și ochi negri, migdalați, un nas cârn

și obraji rotunzi, iar buzele-i păreau a fi petale de flori. Pielea albă ca fildeșul avea riduri abia vizibile, iar în părul negru, prins în coadă pe ceafă și atârându-i până la jumătatea spatelui, începuseră să-i apară firișoare cărunte. Avea o voce prea blândă, dar asta, din cauză că vorbea despre sine însăși. Entuziasmul ar fi făcut-o vibrantă și puternică.

— M-am născut în cohorta Aldan, ale cărei ținuturi se află mai spre nord. Tata era învățător. Am crescut printre tăietori de lemne, țăpinari, vânători, puitori de capcane, pescari și artizani. Ducând o astfel de viață, cei din Aldan nu prea țin slugai și nu consideră vreo muncă a fi înjositoare. A fost, fără îndoială, un avantaj pentru mine. Altfel, înclinația mea pentru studiu m-ar fi ferecat pentru totdeauna între cărți. Așa însă, dorința mea de cunoaștere s-a împletit cu natura din jurul meu, trezindu-mi, de timpuriu, vocația geeană.

— Iartă-mă, te rog, o întrerupse Iern. Aș vrea să fiu sigur că înțeleg corect. Cohortă? Slugai?

— Hmm... Ca să-ți explic, ar trebui să îți vorbesc puțin despre istorie.

— Nu mă deranjează. Dimpotrivă. Te rog spune mai departe.

— „Cohortă” ar echivala, aproximativ, cu „regiment”, deși acest termen nu redă întru totul semnificația conceptului. Vezi tu, când strămoșii noștri au venit în Merica, mânați de necesități înspăimântătoare, a trebuit să lupte pentru a-și croi drum. Pe de altă parte, organizarea de tip militar era esențială în tot ceea ce făceau, o dată ajunși într-o țară necunoscută. Inclusiv, luptele pe care le duceau între ei. În fond, n-au venit cu toții o dată și nu se trăgeau toți din același loc. Chiar și un stoc de medicamente sau de combustibil pentru motoare putea deveni un motiv pentru o bătălie. Cele Cinci Națiuni s-au coalizat lent, iar războaiele dintre ele au continuat frecvent până în vremurile noastre. Regimentele au fost nucleul fiecărei societăți Mong. Un soldat se naște într-o anume cohortă și, foarte adesea, își ia o soție tot din rândurile ei; atunci când se întâmplă altfel, soția își urmează bărbatul. Cohorta își are stema sa, onoarea și tradițiile aparte. Își trimite reprezentanți în guvernul națiunii căreia îi aparține, dar, dacă, din anumite motive, hotărăște să se supună unui alt guvern, al altei națiuni, nu există probleme de ordin moral, nu e o trădare, căci regimentul este cel care decide

Încotro se cuvine a fi îndreptată loialitatea. Desigur, de-a lungul veacurilor, structura cohortelor a evoluat. În ziua de azi, deși fiecare soldat urmează o instruire militară și rămâne în rezervă, adevărații militari, cei de carieră, constituie o minoritate. Cei mai mulți dintre noi au alte profesii. Spre exemplu... aceea de bibliotecară, spuse Vanna, zâmbind.

Iern se miră cât de puține lucruri știa.

— Deci, slugaii nu sunt membri ai cohortelor? deduse el. Vorbesc despre descendenții vechii populații. Sunt proprietatea regimentului?

— Nu, nu sunt sclavi, îi răspunse Vanna, trecând în defensivă. Începu să vorbească ceva mai repede. Istoria aceasta a început tot în vremea Migrațiilor. Agricultura, în întreaga câmpie, a fost abandonată după Vremea Morții. Ogoarele au devenit pășuni. Soldații erau însă obișnuiți cu viața nomadă. Era firesc ca ei să devină crescători de vite și de cai, păstori peste turmele nomade. Și totuși, ei aveau nevoie de producția celor sedentari, de la făină și fructe la mașinării și chimicale. Nu era oare normal, așadar, ca regimentele să își asume sarcina protejării mericanilor supraviețuitori care trăiau în ținuturile stăpânite de ele, cerându-le, în schimb, să muncească și pentru ele? Da, fiecare slugai se naște în slujba unei anume familii de soldați, de care rămâne legat, cât trăiește. Dar el sau ea are drepturi garantate prin lege, împotriva abuzurilor, inclusiv dreptul de a apela direct la colonel. Familia de soldați răspunde de bunăstarea slugailor săi, iar încălcarea drepturilor lor se pedepsește. Puțini dintre slugai mai sunt, astăzi, legați de pământ, și aceștia sunt cei care au ales această situație. Amintește-ți, ei nu pot fi alungați. Cei mai mulți sunt liberi să își aleagă profesiunea dorită. Prin lege, singura lor obligație este sași țină stăpânii la curent cu ceea ce fac și să plătească un impozit modest pe câștigurile realizate. Când vreunul dintre ei dorește sași schimbe domiciliul, i se acordă mai totdeauna permisiunea, și stăpânul îl trimite în grija unor rude ale sale. Se obișnuiește ca familiile de soldați să se îngrijească de copiii slugailor, astfel încât cei mai promițători să capete educația pe care o merită. Sentimentele dintre soldați și slugai sunt eșalonate, în general, între toleranță și afecțiune profundă. Căsătoriile între ei sunt ilegale, dar cele neoficiale nu sunt rare, iar copiii recunoscuți care provin în urma lor devin soldați.

Iern își aminti de scepticismul lui Plik cu o seară înainte, după ce Vanna încercase să-și prezinte țara drept pașnică și binevoitoare. Mai târziu, încercase să îi tragă de limbă în legătură cu colectarea de materiale fisionabile. Categoric, știa că există cineva care se ocupă de așa ceva, părea chiar a ști ceva în plus, ceva înfiorător despre care nu voia să vorbească. Iern susținuse că nu știa nimic: Ronica, Ronica...

— Indiferent cine e cel care caută așa ceva, el nu este, în mod necesar, un monstru, intervenise Plik. Cât de pură este Krasnaya? Cât de pură ar fi, dacă ar fi o putere mondială? Nici cât negru sub unghie, vă asigur. Puterea și inocența sunt incompatibile. Sorbise o dușcă de vin, apoi continuase: N-am vrut să fiu grosolan, doamnă. Sunteți sinceră. Dumneavoastră credeți însă că omenirea are potențialul necesar pentru a deveni morală și a alunga dezordinea și, ca urmare, de a transcende dincolo de sine, în vreme ce eu consider acest lucru drept o nouă versiune a ereziei pelagiene.

Când bea, Plik devenea un maestru al cuvintelor obscure.

Iar acum, Iern se gândea: *Aproape toți cei pe care i-am întâlnit au acceptat, de voie, de nevoie, condițiile în care trebuie să trăiască și s-au străduit să se bucure, în ce fel au putut, de viața pe care o duceau. Cine ar putea fi atât de lipsit de delicatețe, încât să o șocheze pe această atât de drăguță academiciană, cu istorisiri sordide și pline de brutalitate? Și ce rost ar avea?*

Ea păru a-i simți reținerea, căci îi atinse, diafan, mâna, și tonul ei deveni de două ori mai serios:

— Te rog să nu crezi c-am fi barbari ori că strămoșii noștri ar fi fost sălbatici. Împrejurările de atunci îi sileau să fie duri, dar nu cred că s-a întâmplat vreodată ca ei să devasteze sau să ucidă de bună voie. Iar cunoașterea, știința aflată în cărți, era sacră pentru ei. În cărțile aflate la oblâncul șei, fiecare soldat ducea cu sine o părticică din civilizație. Această atitudine s-a păstrat.

Tăcu. Merseă tăcuți, vreme de un minut sau două, în lumina albă a dimineții, până când ea izbucni într-un râs asemeni unui tril de privighetoare.

— Oktai, cum am ajuns să vorbesc! exclamă ea. Uit mereu că nu mă aflu la catedră, ținând prelegeri acoliților mei.

— Nu m-ați plictisit deloc, o asigură Iern. Dar, lăsând la o

parte această digresiune, n-ați vrea să-mi spuneți mai multe despre dumneavoastră?

— Ce-ar fi să ne odihnim puțin?

Îi arată o bancă de piatră, așezată în fața unui cerc având șapte metri diametru, limitat de pietre, cărora eroziunea le dăduse forme unice, fiecare dintre ele putând constitui un obiect de contemplat, până când reușeai să îi apreciezi frumusețea aparte. Suprafața cercului era acoperită de nisip alb. Așezate conform unui model atât de subtil, încât păreau a fi împrăștiate la întâmplare, se aflau o serie de scoici de forme și dimensiuni diferite. Chiar în centrul cercului se înălța o excrescență de coral, înaltă de un stat de om.

Vanna se așază și aruncă o privire spre reciful rozaliu. *Nu are de ce să fie obosită, realizează lern. Poate că vrea să... Ce anume? Să-și extragă puterea din această priveriște? Calmul?* Se întrebă dacă femeia aceasta văzuse vreodată oceanul.

Se așază lângă ea și simți că piatra era caldută, de la razele soarelui. *Și asta face parte din conștiința ei?* Un gând ireverențios: *Revelație prin intermediul feselor.* Apoi: *De ce nu? Pentru ea, din câte mi-am dat seama până acum, fiecare parte a unei ființe vii își are demnitatea sa. Misterul său.*

— Spuneți că, atunci când erați copilă, doreați să deveniți preoteasă, zise el.

Privirea ei rămase ațintită asupra coralului, dar zâmbetul îi luminează din nou chipul.

— Nu, nu. „Preoteasă” e un cuvânt nepotrivit – la fel de nepotrivit ca și practicile cvasibisericești, ritualurile și costumele, întreaga organizare pe care geeanismul și-a dezvoltat-o de-a lungul secolelor. Toate acestea pot constitui doar un sprijin. Geeanismul nu e o religie, ci o filosofie și un mod de viață și nu intră în contradicție cu nici una dintre religiile pe care le cunosc. Nu are nimic ecleziastic. E drept, există o comunicare între cei asemeni mie, iar în problemele grave e preferabil să cerem sfatul Marelui Centru, ceea ce eu îi sfătuiesc și pe discipolii mei să facă. Dar nu suntem niciodată chemați la ordine. A îngrădi libertatea cugetului ar însemna să îngrădești o modalitate de expresie a Forței Vieții.

Un fior îndurerat îi marcă, vreme de-o clipă, trăsăturile. *De ce își amintește oare? De o criză recentă?* Lui lern, întrebarea aceasta îi evoca prea multe.

— Iar ați făcut o digresiune, se grăbi el să o provoace.
De data aceasta, zâmbetul ei fu și mai larg.

— Te-am avertizat că așa va fi! Oftă. Autobiografia mea e destul de sumară, prietene. O cohortă e întotdeauna bucuroasă să aibă în rândul ei un nou ucheny, ca învățător, maestru de ceremonii sau om de știință. Faptul că, printr-o șansă, am reușit să devin și proróchina – adeptă, clarvăzătoare... nu cunosc termenul adecvat din anglez – a fost o onoare deosebită pentru cohorta mea. Așa se face că mi-am continuat studiile, vreme de încă zece ani, tocmai la Chai Ka-Go, în Yuan. Tăcu o vreme, după care continuă, încet: În sfârșit, m-am întors în Krasnaya, dar, vreme de încă un an, am trăit retrasă la vechiul puț de mină din I-ping, acea rană veșnic nevindecată a pământului. Sihăstria m-a ajutat să înțeleg cum și de ce Forța Vieții hărăzește uneori durere, distrugere și coșmaruri: e doar o altă cale de a se descoperi pe sine... Apoi, la cererea mea, am venit aici, în Dulua. În calitate de ucheny, am folosit intens biblioteca și, în cele din urmă, i-am urmat fostului bibliotecar, când acesta a plecat în ultima călătorie. Aceasta e munca mea de bază, dar sunt și învățătoare, și consilier și mă bucur de dragostea copiilor mai mici. S-ar putea să ți se pară puțin, lern, dar, să știi, pentru mine se apropie de desăvârșire.

Glasul ei, care devenise doar o șoaptă, se stinse, și ea continuă să privească țintă spre coral, de parc-ar fi fost hipnotizată. Iern bănuia că ea avea o fire mult mai deschisă decât pretindea, cu modestie. Nu fiindcă ar fi sperat să o seducă – deja o plăcea enorm — dar ar fi dorit să o cunoască mai bine, să treacă dincolo de prăpastia credinței diferite care îi despărțea.

— Nu, îndrăzni el să spună. Nu mi-ai spus cine ești cu adevărat, nu-i așa? Ea se înfiora. O boare de vânt îi aduse o șuviță de păr peste ochi. E drept, sunt un străin. Dacă încerc să pătrund cu forța în intimitatea ta, spune-mi, și-am să mă retrag.

— Nu, îi răspunse ea. „Intimitatea” e pentru noi un concept mai neînsemnat decât bănuiesc că este printre ai tăi și, cu siguranță, infim, față de obsesia pentru intimitate a nord-vesticilor. Noi ne străduim doar să respectăm limitele buneicuvințe. Oftă, din nou. Ce-ar mai fi de spus, lern? Bănuiesc că te întrebi de ce nu m-am căsătorit. Aveam de gând să o fac în Chai Ka-Go. Înainte de a mă hotărî însă, am intrat în Casa Revelației, nu în calitate de pelerin sau pentru a mă ruga, ci ca un discipol... Am

trăit acolo o experiență care m-a transformat într-o proróchina. Și el era tot un discipol, dar, pentru anumite femei, Pătrunderea și Puterea sunt mai puternice decât pentru orice bărbat, iar el n-a îndrăznit să se însoare cu o astfel de... Să nu-ți pară rău pentru mine. Ți-am spus, viața mea e infinit mai bogată întru Geea și trăind iubirea pentru toate ființele vii pe care le întâlnesc.

Puterea, remarcă el. Am auzit că adepții cei mai de frunte pot citi gândurile, pot umbla în văzduh, prevăd viitorul și trezesc morții. Să fie doar o superstiție? Știu și eu cât de mult contează antrenamentul și concentrarea. N-aș fi devenit niciodată un Călăreț al Furtunii și n-aș fi fost în stare să sar cu parașuta din Ostrovul Ceresc, dacă bătrânul sergent Galvain nu ne-ar fi frecat fără milă atunci când eram cadeti. Cât l-am urât, atunci. Vanna nu își forțează discipolii în asemenea hal. De fapt, ea îi călăuzește doar, le deschide porțile...

— Putere psihică, rosti el cu glas tare, fără să-și dea seama. Sau măcar disciplină totală și concentrare maximă. Da, cred că este înspăimântător. Toate acestea îi inspiră pe fanatici, dar îmi dau seama cât de mult îi înspăimântă pe oamenii de rând care sunt nevoiți să le trăiască.

Vanna întoarce capul și îl privi, rănită de cuvintele lui.

— Cum? Iern, eu nu sunt fanatică, nu-i așa? Ți-am negat cumva dreptul la propriile tale opinii și la exprimarea lor ori vreun alt drept?

— Nu, nu tu, se grăbi el să spună. Și presupun că puțini dintre tovarășii tăi, clarvăzătorii, ar face-o. Sunteți prea ocupați cu căutarea iluminării. Într-un fel, sunteți niște sfinți. *Spre deosebire de noi, aerogenii, care suntem priviți ca atare de mulți dintre supușii noștri.* Dar cei pe care i-ai învățat, care n-au reușit să ajungă la fel de departe ca și tine, poate că ei nu se simt la fel de în siguranță. Poate că ei cred că au datoria de a impune credința în Forța Vieții, care, altfel, ar putea să piară.

— Iern, i se adresa ea cu un ton mai blând decât oricând, nu tu vorbești acum, ci amărăciunea din sufletul tău. Sunt cu sufletul alături de tine. Ai suferit și ai pierdut îți vezi întreaga civilizație cum începe să se scufunde, deși, da, la vremea ei, a slujit omenirea cum nu se putea mai bine. Nu încerc să justific în vreun fel suferințele care ți-au fost impuse. Forța Vieții este și Heautontimoroumenos, Cel De Sine Torturat. Nu pot să-ți spun

decât că așa merg lucrurile și să sper că vei ajunge să le accepți ca atare.

Resentimentele lui Iern izbucniră.

— Să accept toate acestea ca pe un dat inevitabil? Nu cred că a fost vorba de așa ceva.

Ea își păstră tonul plin de blândețe, didactic și consolator, totodată.

— Geeanismul, care este un sinonim al înțelepciunii, se răspândește în întreaga lume. De ce n-ar fi așa? Ce-i atât de înspăimântător în pace, iubire, unirea sufletului și trupului uman cu unicitatea oricărei vieți, cu unicitatea ființei?

Iern împrumută ideile comentariilor pe care le citise acasă.

— Răspândirea aceasta se datorează oare mișcării universului sau subvențiilor grase date mișcării de guvernele Mong? Clasele conducătoare de dincolo de ocean sunt adesea favorabile geeanismului. Supușii lor sunt nemulțumiți, dar geeanismul îi îndeamnă la supunere; libertatea și drepturile tradiționale n-au nici o importanță, ci doar retragerea în sine. De asemenea, geeanismul poate fi de folos și pentru înlăturarea unor rivali incomozi, după cum mi-a fost dat să aflu pe propria-mi piele.

Vanna tăcu o vreme, contemplând norii care alergau, urmați de propriile lor umbre, după care spuse cu și mai multă căldură:

— Iern, tu ești un fluture... Nu, un șoim ce se zbate, însângerat, neputând să treacă dincolo de sticla ferestrei. Dacă ai putea s-o dai la o parte, ai afla că dincolo de ea nu se află doar o imagine, ci viitorul cel adevărat și propria ta libertate. Haide să schimbăm subiectul, îl îndemnă ea, apucându-i mâna. Avem atâtea comori a ne dăruia unul altuia.

El înghiți în sec.

— Îți mulțumesc. Haide să vorbim despre altceva.

Iăr în sinea sa, își spuse: *Națiunile Mong se destramă. Dar spiritul războinic a supraviețuit, preschimbându-se într-un spirit misionar. O privi pe femeia ce-i stătea alături. În ochii ei nu se putea citi decât compasiune și grijă, nicidecum înfrângere. E o adevărată fiică de soldați.*

După patru zile, Terai de-abia reușea să își mai stăpânească furia, iar Wairoa începuse să dea semne de neliniște.

De vină nu erau condițiile în care fuseseră închiși. Împărțeau o colibă de slugai, simplu, dar adecvat mobilată. Mâncarea și băutura ce le erau aduse erau bune: legumele și carnea nu erau gătitе cu mari diferențe față de bucătăria awaiiană, iar ceaiul de plante și berea se găseau din belșug. Paznicii înarmați de la ușă erau vigilenți, dar simpatici, și abia așteptau să își etaleze cunoștințele de unghish. În fiecare zi, sub pază dublată, li se îngăduia să petreacă o oră sau două în aer liber; de obicei, în acest timp, jucau handbal cu soldații care nu erau de serviciu. Pentru a nu se plictisi în restul timpului, li se dăduseră cărți de joc, o tablă și piesele aferente de șah, un set de go și orice cărți ar fi dorit. Erau asigurați în fiecare zi că ambasadoarea maurailor avea să sosească destul de curând, pentru a le negocia eliberarea.

— Problema noastră e ticălosul de Mikli, mârâise Terai ceva mai devreme.

Wairoa încuviință din cap.

— În biroul maiorului, era încordat, dar plin de încredere în sine. L-am simțit. Din nefericire, nu subvocalizează, iar limbajul trupului său e sumar și incoerent. N-am idee ce anume gândește.

— Are un plan, răbufni Terai. N-a trimis-o la plimbare pe Ronica numai ca s-o despartă de iubitul ei! Într-un asemenea caz, ea i-ar fi rupt urechile. Unde-o fi dispărut fata?

— S-o fi dus să contacteze vreun agent de-al norrmenilor ori să ceară ajutor?

— Ce fel de ajutor? Poate c-a trimis un mesaj prin filiera yuaneză pe care bănuim că o au norrmenii, dar un raid de salvare ar fi imposibil.

Wairoa se sprijini cu coatele de pervazul unei ferestre și privi afară, în noaptea ploioasă.

— Poate că și-a propus să ne reducă la tăcere, sugeră el.

— Deocamdată, a reușit să o facă, îi atrase atenția Terai.

Se ridică de pe scaun și făcu vreo câțiva pași pe pământul bătătorit ce ținea loc de pardoseală, simțind, cu tălpile goale, răcoarea.

Wairoa îl urmări din priviri.

— Nu reușesc să înțeleg de ce și cum a făcut-o. Știu că, uneori, sunt naiv în ceea ce privește ființele umane și, mai ales, în ceea ce-i privește pe mongii. Dar de ce nu dăm în vileag faptul că norrmennii sunt cei care colectează materiale fisionabile? Le-am putea spune unde anume să caute dovada: în fundul lacului.

— N-ai auzit ce-a spus? A amenințat că va riposta. Ne va compromite întreaga rețea de spionaj din Cele Cinci Națiuni, dezvăluind ceea ce știe, și ar putea ști o sumedenie de lucruri. Uniunea se află de secole în interacțiune cu mongii; are probabil o rețea vastă de agenți care au, printre îndatoriri, și aceea de a-i depista pe oamenii noștri. În mod sigur, Mikli a mai operat aici, în zonă, având în vedere cât de bine cunoaște realitățile locului. Remiză. Iern va tăcea, zâmbi Terai. Nu va scoate un cuvânt, de teamă să nu o bage pe iubita sa Ronica în bucluc. Iar Plik va face ceea ce-i va spune Iern.

— Ești sigur că din partea lui Mikli nu e vorba doar de o cacialma?

— Nu, dar nu-mi pot permite să risc câtă vreme mai exista și alte alternative. În orice caz, nu pot să prevăd care va fi reacția mongilor la aceste informații, nici cea a Domeniului, când se va afla, căci se va afla, fii sigur. Nu știu nici măcar în ce fel va reacționa Federația noastră! S-ar putea să ne trezim vinovați de o catastrofă globală. Primejdia cea mare vine, cred, din partea Uniunii. Ce vor întreprinde o dată ce secretul lor va fi cunoscut? Conspiratorii aceia au pregătit, cu siguranță, și planuri de rezervă pentru o astfel de eventualitate. Și-apoi...

Ronica susține că nu construiesc arme nucleare, iar ea îmi pare a fi onestă și sinceră. Dar cum putem fi siguri de asta? În cel mai bun caz, ne-am trezi implicați într-un război pe care nu-l dorim și de care nu va fi, poate, nevoie, dacă știm cum să ne comportăm acum.

Terai luă pipa și tutunul de pe o măsuță. Pipa era făcută dintr-un știulete de porumb, căci pe-a sa și-o pierduse când avionul se prăbușise. Îi era dor de ea și spera că, în curând, avea să se întoarcă acasă la colecția sa. *Și la Elena, la copii, la căminul nostru, la prieteni, la pământurile și marea noastră...* Cât de departe îmi par a fi în astă-seară! Da, continuă Terai. Amenințarea lui Mikli mă determină să tac în aceeași măsură în

care m-ar determina orice amenințare la adresa colegilor noștri. N-am nici o îndoială că ticălosul tocmai pe asta se bazează. Dar, la naiba, ăsta e raționamentul cel just! E mult mai bine să informăm doar guvernul nostru, lăsându-l apoi să studieze problema și să decidă ce e de făcut.

— Și cum ai de gând să transmiți informațiile?

— Îi voi spune totul ambasadoarei, de îndată ce va sosi, dacă o voi putea face într-un loc sigur. Dacă nu, îi voi da de înțeles că este absolut necesar să facă totul pentru a ne elibera și a ne duce la... Cred că sediul Inspectoratului din Vittohrya este locul cel mai potrivit. Cu siguranță, va reuși să obțină acest lucru. Nu suntem suspectați de nimic într-atât de grav, încât un magistrat local sau chiar gospodinu să riște declanșarea unui conflict cu Federația, din pricina noastră.

— Mikli ți-a anticipat, cu siguranță, intențiile, spuse Wairoa. Terai îndesă tutunul mai tare decât ar fi fost cazul.

— Da, probabil. Și totuși, fiului de cățea nici că-i pasă... În caz extrem, va trebui să le dezvăluim totul mongilor...

Spre sfârșitul după-amiezii celei de-a patra zile, trupele yuaneze își făcură intrarea în Dulua. În fruntea lor, alături de comandant, călărea Ronica Birken.

O ploaie mocănească biciuia zidurile și acoperișurile caselor, caldarâmul străzilor, făcând ca aerul să pară și mai rece. Mulțimea de gură-cască fusese împrăștiată de către vremea potrivnică, vocile curioșilor se transformaseră într-un murmur nedefinit, îndată ce călăreții îndesați, cu chipuri asiatice și uniforme verzi, îi înconjurară pe Terai și Wairoa, astfel încât cei doi nu mai văzură nici un chip cunoscut.

Cu excepția lui Mikli. Cu brațele încrucișate și picioarele depărtate, privea în sus spre cei doi, rânjind triumfător.

— Călușurile și sforile cu care ați fost legați vă vor fi scoase după ce ne vom fi îndepărtat de oraș, dacă vă veți purta așa cum se cuvine, le spuse el, în maurai. Cu toate acestea, adăugă el, ridicând degetul arătător, fiecare dintre voi va fi dat în grija a patru pușcași care au ordin să vă ucidă dacă veți pronunța fie și numai un singur cuvânt ori îl veți scrie, sau veți da semne că ați avea de gând să o faceți. Sunt oameni aleși cu grijă, și li s-a spus că sunteți dintre vânătorii de uraniu pe care îi căutau. Ați

putea avea radiotransmițătoare implantate în trup și, dac-ați vorbi, v-ați putea avertiza complicii, dacă ați avea ocazia să o faceți. Toată lumea știe că maurii dispun de asemenea șmecherii tehnice și, din fericire, mongii nu știu cât de departe poate merge miniaturizarea. Așa că nu scoateți o vorbă; vă repet ce v-am spus atunci când v-am scos din casă: nici o vorbă sau veți muri. Ceea ce, la urma urmei, nu m-ar deranja. Încă o dată, îi datorați viața Ronicăi. Ea a insistat. Vă asigur însă că ar fi fost mai simplu să vă împușc, am fi avut mai puțină durere de cap... Abia aștept să stăm de vorbă, ceva mai târziu, în alte condiții. Își dădu capul pe spate și începu să râdă cu hohotele lui stridente. Iertați-mă că nu mă pot abține să nu mă bucur în asemenea măsură. A fost într-adevăr, o *treabă încurcată*, căci prea mulți factori mi-ar fi putut da planurile peste cap. Dacă veți colabora, veți fi tratați rezonabil. Relaxați-vă și bucurați-vă.

Se îndepărtă. Soldații yuanezi îi făcură loc, apoi îi înconjură din nou pe cei doi, într-un cerc de priviri încărcate de ură.

Manifestarea publică a afecțiunii era considerată o dovadă de proastă creștere prin părțile acestea. Așa se face că lern și Ronica se mulțumeau să se țină de mână și să se privească adânc în ochi. Ea avea părul ud, iar pieptul plin i se ridica și cobora în ritmul respirației precipitate. Plik îi privea încântat, sorbind din vreme în vreme din sticla pe care avusese inspirația să o ia cu sine atunci când fusese chemat.

— Zhesu, e minunat! rosti lern, răsuflând adânc.

— Așteaptă până când vom fi singuri și-am să-ți arăt ce anume e minunat, îi șopti ea.

— Mi-a fost teamă pentru tine.

— Și mie, pentru tine, îi răspunse ea cu voce răgușită. Cum a fost?

— Perfect, cu excepția grijilor pe care mi le-am făcut. O inițiată din partea locului mi-a slujit drept călăuză și mi-a demonstrat că și geeanii pot fi oameni de treabă. Am avut discuții fascinante, și ea mi-a arătat o parte din influența pe care o are asupra animalelor, a copiilor... Dar tu? Tu ce-ai făcut?

— Mi-am făcut meseria, îndeplinind, în mare, ordinele lui Mikli despre care ți-am povestit. Am trecut granița, am găsit o bază militară yuaneză sau un post de jandarmi, sau cum se va fi numind... Am făcut destul război, astfel încât, la un moment dat, au consimțit să-mi facă legătura prin radio cu un înalt ofițer

din Chai Ka-Go; acesta a reușit să găsească pe cineva care știa ce însemnau cuvintele transmise de Mikli, după care, în sfârșit, am avut parte de mișcare. Ohoo, și încă ce mișcare! Nu m-au întrebat decât de numele lui Mikli, de locul în care se afla, și dacă voia să scape de acolo. Mesajele au început să zboare în ambele sensuri, s-a constituit acest detașament și azi-dimineață am pornit înapoi, *călare*. Ai observat cât de osteniți sunt caii, nu-i așa? Sărmanele animale, sper că n-au să se îmbolnăvească, stând, în ploaia asta înghețată. Mă rog, de cum am intrat în oraș, noyonul i-a cerut colonelului de-aici să ne ducă la Mikli, iar, din acel moment, Mikli a preluat conducerea. Am reușit să-l conving să nu-i împuște pe loc pe Terai și Wairoa.

— Cum de-ai reușit una ca asta? Se vede de la o poștă că-i vrea morți.

— I-am spus că cei doi mi-au devenit prieteni; există ceva ce se cheamă onoarea unui sălaș, și-ar fi însemnat să o întinez pe cea a Lupilor, dacă îl lăsam să-și facă mendrele. I-am spus că, dacă îndrăznește să nu mă asculte, aveam să-l întâlnesc între patru ochi cât de curând, și-aveam să-l bat până ce-aveam să-l omor. A înțeles că vorbeam serios.

— Și ce urmează acum?

— Nu știu exact, dar, cu siguranță, vom ajunge acasă, în Uniune. Abia aștept să îți arăt ținuturile mele natale.

Și eu abia aștept să aflu că voi, cei de-acolo, nu sunteți monștri, îi trecu lui prin minte.

...Cât timp Orluk Zanovici Boktan se aflase în Dulua, comandând detașamentul care căutase zadarnic urmele vânătorilor de uraniu, și mai târziu, când îndeplinise felurite alte misiuni de mai scurta durată în acest ținut, ajunsese să se înțeleagă bine cu Vanna Uangovna. Diferențele dintre ei făceau ca întâlnirile lor să fie stimulatoare; el îi respecta inteligența și puterea, în vreme ce ea descoperise în noyon un om cu inimă bună.

Acum, ea stătea în ploaia mărunță, ascultând ceea ce îi spunea Orluk lui Bors Kharsov:

— Nu, domnule, îmi pare rău, dar nu vă pot spune mai mult. De fapt, mai mult de atât nici nu știu. Ordinele mele îmi cereau să obțin eliberarea lui Karst și să îi duc pe ceilalți la bază, vii sau morți, după cum avea să îmi spună el și după cum aveam să cred eu de cuviință. Cei doi pe care i-am legat sunt

suspectați a fi vânători de uraniu și, deci, anchetarea lor trebuie să se facă fără întârziere.

— Mauraii... Negustori de moarte... Nu-mi vine să cred, interveni Vanna Uangovna.

— Ar putea fi o parte a unui nucleu de conspiratori, acționând pe cont propriu, fu de părere Orluk, care se gândise la asta tot timpul cât călărise încoace. Federația e un amestec la fel de pestriț precum Cele Cinci Națiuni și se întinde în întreaga Oceanie. Sau ar putea aparține unui sindicat internațional al crimei, având membri pretutindeni. Sau poate că... Însuși guvernul maurai a ajuns la concluzia că înaintașii au greșit, îngropând toate materialele explozibile găsite, și s-a gândit că ar avea nevoie de așa ceva acum, când noi amenințări răsar la tot pasul.

— Cu toate astea... insistă Vanna, apoi se opri, tremurând, privind la străinii înarmați care o înconjurau.

— Mie mi se pare că și norrmennii au un amestec în toată afacerea, spuse Bors pe un ton plin de neîncredere.

Orluk încuviință.

— Știu. Dar mai e nevoie oare să-i privim ca pe niște dușmani? De îndată ce au aflat ceva, au avertizat eșaloanele noastre superioare, fiindcă noi suntem în măsură să acționăm rapid... Ei bine... Adevărul este că, în ultimii ani, am văzut o mulțime de norrmenni intrând în birourile unor importanți ofițeri yuanezi...

Tăcu brusc, căci nu voia să dezvăluie mai mult decât era nevoie.

— Și eu ce-am să-i spun ambasadoarei maurai, atunci când va ajunge aici? se întreabă Bors.

— N-o supărați dacă nu e nevoie, îl sfătui Orluk. Explicați-i că acești doi compatrioți ai săi, dacă într-adevăr îi sunt compatrioți, au fost extrădați în urma unor acuzații grave. Spuneți-i că n-ați avut de ales, că a trebuit să îi predați și că o sfătuiți să acționeze pe cale diplomatică pentru a afla amănunte.

Noyonul avea în mână o cravașa. Și-o izbi, cu un sunet sec, de vîpșca pantalonilor și spuse:

— E timpul să plecăm!

Bors împături hârtiile ce-i fuseseră înmânate, ca dovadă că nu avusese de ales.

— Nu doriți să vă odihniți puțin, domnule? întrebă el, așa

cum îi cereau regulile bune-cuviințe.

— Îmi pare rău, domnule, regret, dar e imposibil.

Se înclinară amândoi, se salutară, apoi Bors plecă.

Orluk se întoarse și el, pregătindu-se de plecare, dar Vanna îl apucă de mânecă. Inimă îi zvâcnea, înspăimântată.

— Tu ce crezi, de fapt?

— Poftim? zise el, clipind surprins.

— Despre toate astea. Ce e dincolo de toate astea? Simt... mai mult decât o prevestire... simt rău...

Făcu o efortare pentru a rosti ultimul cuvânt. Era dintre cele pe care un geean adevărat nu le-ar fi rostit decât în cazuri extreme.

Trăsăturile tăbăcite ale lui Orluk se strâmbară, vădind stânjeneala.

— Ce vreți să spuneți, onorată doamnă?

— Nici eu nu știu exact. Totul e atât de neașteptat. Și totuși, previzibil... Forțe înspăimântătoare care se dezlănțuie, alianțe nefirești peste tot, minciuni și secrete, numai minciuni și secrete... Orluk, bate vântul dinspre viitor și miroase a război. Nu doar câteva bătălii și apoi un tratat de pace, ci război, violență și ceva mai rău decât violența, menite să doboare lumea. Ce-mi poți spune? Ce ne rămâne de făcut?

Erau oare ceață condensată picăturile acelea din barba sa ori stropi de sudoare? Ea îl văzu cum încerca să-și păstreze cumpătul.

— Onorată doamnă, îi spuse, știu prea puține în afară de ceea ce am spus. Se întâmplă ceva foarte rău, dar totul se desfășoară încă în beznă. Își îndreptă umerii încovoiați vreme de o clipă. Fie ce-o fi, fie chiar și demonii din iad, sper că-mi voi face datoria, indiferent pe cine va trebui să înfrunt... Trebuie să plec.

— Mai stai o clipă, îl rugă ea, dusă de valul care o purta spre Uricitate chiar și-n aceste momente când vântul venit dinspre viitor o sfâșiasse, împrăștiind-o în cele patru zări. Am un frate care e militar. Și nu suntem oare cu toții rezerviști, toți soldați? Dacă se va întâmpla ceva ce va trezi spaima pe care le purtăm cu toții în măduva oaselor, amintindu-ne de Vremea Morții, dacă va trebui să luptăm, știi cât de dezorientați vor fi oamenii. Prezența unei prorochina în mijlocul lor i-ar ajuta să-și recapete moralul. Să-ți aduci aminte de mine.

— Onorată doamnă! exclamă el, copleșit.

Ea îi zâmbi, fiindcă acum, când reușise să dea glas spaimelor sale, calmul îi revenea încet, o dată cu hotărârea nestrămutată.

— Vor fi mulți alți voluntari asemeni mie, zise ea. Lupta se va duce pentru Gee... și pentru omenire, pentru ca Gee să nu fie obligată să ne alunge. Am venit la tine fiindcă ne cunoaștem. Krasnaya nu poate ridica o armată numeroasă și, fără îndoială, va fi sub comandă yuaneză. Tu mă vei putea lua alături de tine. Aș vrea să pornesc la luptă împreună cu un prieten.

El se înclină, cu o umilință pe care nu i-ar fi acordat-o nici Tien Dziang-ului. Ea îl binecuvântă. Apoi el se îndepărtă și începu să dea ordine.

Regăsindu-și pacea sufletească, Vanna porni în căutarea lui lern. (Mai târziu, avea să se întoarcă acasă, lăsându-se stăpânită de Unicitate și stăpânind-O, la rândul-i.) Voia să-și ia rămas-bun. N-aveau să se mai întâlnească niciodată. El se năpustise în viața ei, ca o pală de vânt dinspre marea pe care n-o cunoștea decât din fotografii și poeme; pentru o scurtă vreme, visase cu ochii deschiși; dar, bineînțeles, era imposibil... Minunile pe care el i le descrisese, revelația spiritului său, în cele câteva zile petrecute împreună, erau mai mult decât îndrăznise să spere; era de ajuns.

El își regăsise iubita. Poate că ea va consimți să stea deoparte cât timp lern și Vanna aveau să-și spună cuvintele de despărțire.

5

Ceața se rostogolea în vălătuci albi la nivelul solului, dar cerul era senin, iar soarele, o explozie de lumină la răsărit. Aerul era încă rece când pătrundea în nări, și ieșea în aburi albicioși pe gură, dar mirosul dulceag al cailor începuse deja să se facă simțit. Detașamentul era tăcut, dar tropotul copitelor, scârțâitul șeilor, clinchetul cataramelor de metal făceau destul zgomot. Din depărtare se auzi bătaia unui clopot.

Cadența dangătelor era diferită de cea a clopotelor din Franceterr, și ei i se adăuga bubuitul unei tobe uriașe. Sunetele acestea completau simțământul de irealitate al lui lern.

Devenise oare el însuși o fantomă? La kilometri distanță, distingea acoperișul ornamentat al unui templu, având o clopotniță în formă de bulb, cu forme grotești. Clopotul său era cel care trezea satul la îndatoririle și muncile zilei. Peisajul părea a aparține decorului unei alte planete. Ogoare nesfârșite se întindeau de la orizont până la acest drum; nici un gard, nici o movilă, nici un zid ori vreo bornă nu identifica apartenența vreunei parcele de pământ. Copacii fuseseră plantați doar acolo unde slujeau drept protecție împotriva vântului ori acolo unde puteau folosi drept umbrar odihnei muncitorilor câmpului. Iern avea senzația că în ținutul acesta fiecare bucățică de pământ se bucura de grija locuitorilor.

Pe partea dreaptă a drumului, în paralel cu acesta, se înșiruiau ploi; acasă, în Domeniu, șirurile de ploi străjuiau ambele părți ale drumului. Aici, un gard de nuiiele împletite se întindea de la un trunchi la altul, formând o latură a unui țarc imens. O pășune cu iarbă grasă unduia în briza dimineții dincolo de el și, la limita câmpului vizual, se vedeau o turmă și doi călăreți, plutind parcă pe valurile de ceață.

Cu o zi înainte, nu simțise nimic straniu în agitația pricinuită de eliberare și plecare; și nici mai târziu, când se strecurase afară din tabără împreună cu Ronica... („Cui îi pasă de umezeală?" răsese ea. „Îți garantez că n-ai s-o mai simți, foarte curând.") În dimineața aceasta însă, cu trupul obosit și nervii încordați la maximum, se simțea pierdut, rătăcit.

Căutând un dram de siguranță, aruncă o privire în urmă, către soldați. Prin natura meseriei, erau puternici. Dar chipurile umbrite de căștile cu creastă, uniforme și steagurile lor erau străine. Chiar și felul în care călăreau, ritmul clinchetelor lăncilor lor era altfel. Ținuta lor neîngrijită, formația inexistentă, cel puțin după standardele cunoscute de Iern, toate acestea dădeau impresia unui șarpe tolănit la soare, gata să sară la cea mai mică mișcare. Acum, chemările scurte de peste noapte făcuseră loc unor discuții obișnuite, însă, dacă vreunul dintre ei spunea vreo glumă în limba lor stridentă, nici risetele care izbucneau nu răsunau precum cele ale uropanilor. Își îndreptă atenția către comandant, care călărea lângă el, în dreapta. Deși scund și îndesat, Orluk Boktan își ținea spatele atât de drept, încât părea mai înalt decât era în realitate. Era tras la față, avea nas turtit și ochi cenușii, depărtați unul de altul, mustață căruntă și o barbă

despicată. O cicatrice îi brăzda obrazul stâng. Era pleșuv și chelia îi lucea. Avea gulerul descheiat și pufăia dintr-un trabuc puturos. Avea voce aspră, dar era curtenitor, din câte băgase lern de seamă, atunci când îi răspundea la întrebări.

Ronica, la stânga sa, era cea care conducea discuția, traducând din unghish în angley și invers. Plik și Mikli călăreau aproape, în urma lor. Terai și Wairoa erau la capătul coloanei; nu-i putea vedea de aici. *Bieții de ei*, gândi lern. Ronica îi explicase de ce era necesar ca ei să nu scoată nici o vorbă, iar lern era nevoit să accepte această măsură. Indiferent cărei cauze îi servea, nu voia să o știe pe fată în primejdie. *Cât de frumoasă, e, călare, sub cerul acesta fără sfârșit. M-am îndrăgostit, oare?*

— Da, îi spunea Orluk, prin intermediul fetei, sunt din vest, din Yo-Ming, și cunosc bine munții de la Frontieră. Cohorta Bizonului are un teritoriu acolo și acolo locuiește cea mai vârstnică dintre nevestele mele, împreună cu copiii și nepoții noștri. Îi vizitez de câte ori am ocazia.

— Cum ai ajuns să trăiești atât de departe, în est?

— Mulțumită alor voștri, zâmbi el. Am avut norocul să particip la multe dintre ultimele înfruntări. Am promovat repede, câștigând aprecierea superiorilor. Cohorta Bizonului are mulți membri în zona Chai Ka-Go, ce s-au mutat încoace în vremea când orașul era în expansiune. Când bătrânul lor noyon a murit, am fost invitat să îi iau locul. N-a fost ușor să trec de la dealuri la câmpie, să conduc oameni provenind de la ferme și de la oraș, în loc de tăietori de lemne, puitori de capcane și vânători... Dar aici aveau nevoie de mine, poate tocmai fiindcă și în ținuturile acestea sunt păduri, în care Bizonii vor fi poate, odată, nevoiți să lupte. Un adevărat soldat nu poate refuza o misiune. Am vrut însă ca fiii mei să crească în țara străbunilor lor.

— Ești de mult timp aici?

— De cincisprezece ani. Nu e rău. Am o casă frumoasă în Chai Ka-Go, care e un loc unde nu te plictisești niciodată; am și-o soțioară aici, care mi-a dat copii, și peste câțiva ani voi avea și nepoți. Fără să mă laud, mă descurc bine la comandă, zic eu. Cine-au fost cei trimiși să răscolească pădurile krasnayene în căutarea vânătorilor de bombe? Bizonii! Amintindu-și de aceasta, Orluk își pierdu voia bună, se încruntă și pufăia cu sete din trabuc. Și totuși, n-am găsit nimic, până când a apărut

grupul vostru... Când mă gândesc la nevestele mele, la copii și nepoți... Ah, dacă vreți să îi faceți pe acei câini să vorbească, lăsați-i în seama mea. Aș stoarce de la ei și laptele pe care l-au supt de la mamele lor.

— Nu e o atitudine geeană, nu-i așa? întrebă Mikli.

— Eu nu sunt geean, îi răspunse Orluk. Dau principiilor și adepților respectul cuvenit. Poate că ei au dreptate. Dar meditația și teoria nu sunt pentru cei ca mine, și onoarea nu vine din vorbărie. Mă închin la zeii cei vechi, Oktai, Erlik și Lenin, și la străbuni. Dar nu cred că vreun geean ar vrea să se poarte cu mânuși într-un caz ca acesta. Ce se va întâmpla cu cei doi?

— Nu știu, nu intră în atribuțiile departamentului de care aparțin, îi spuse Mikli.

— Chiar așa? zise Orluk, privind în urmă, spre interlocutorul său. Credeam că știi mult mai multe decât vrei să dezvălui.

— Ai dreptate, îi replică Mikli, curtenitor. De exemplu, modul în care echipa de care aparțin a dat de urma celor doi și cum i-am urmărit împreună cu Ronica. Dar, dacă ți-aș da asemenea detalii, aș dezvălui lucruri pe care serviciul de care aparțin le-ar vrea secrete. Nu-ți pun la îndoială buna-credință, noyonule, dar nu e nevoie să știi aceste lucruri. Ești militar, deci mă înțelegeți.

— Da, desigur. Dar lucrurile nu erau chiar atât de complicate, pe vremea mea...

Iern nu mai auzi ce-și spuneau cei doi, în continuare. Ronica încetă să mai traducă, atunci când Orluk îi aruncă o privire iritată. Continuă să călărească lângă comandant, ascultându-l vorbind în unghish, ceea ce sporea sentimentul de izolare al lui Iern. Acesta rămase în urmă, lângă Plik, și locul îi fu luat deândată de Mikli.

Angleymanul era treaz, căci își terminase proviziile de băutură și, din această cauză, era abătut. Își privi tovarășul o vreme, în tăcere, înainte de a-i spune:

— Pari tulburat, prietene. Nu speriat, nu îngrozit, nimic atât de superficial... Tulburat, asta ești.

Iern privi înainte. Imaginea Ronicăi, călărind în peisajul străniu al ținutului mongilor, îl izbi, căci realiza, pe neașteptate, cât de străină, de diferită era și ea.

— Da, presupun că așa e, mormăi Iern.

— Și nu știi de ce? Se pare că te îndrepti spre siguranța

Uniunii și ai alături o tovarășă minunată.

Ultimele cuvinte ale prietenului său îi readuseră în memorie ultima întâlnire cu Vanna, cu o zi în urmă. Nu păruse deloc a fi jignită când, încălcând normele societății ei, el îi luase mâinile într-ale sale și i le sărutase. Cât era de delicată, și totuși, cât de minunat alcătuită.

— Fii binecuvântat, Talence Iern Ferlay, murmurase ea. Să ai parte de fericire, precum meriți.

Aici greșește, își spusese el, amintindu-și fugăr de nelegiuirile sale din trecut. Ea îngânase câteva fraze în limba ei, explicându-i:

— N-a fost o rugăciune pentru tine, căci noi nu ne rugăm Geei. A fost o urare, cu tot sufletul meu, ca partea vieții tale care-i aparține să fie desăvârșită. Eu îmi voi aduce mereu aminte de tine, mereu... mai adăugase apoi, renunțând la tonul solemn. Călătorește în pace.

Iern îi răspunse lui Plik, iritat.

— Vrei să știi de ce? Mă simt ca și cum aș zbura orbește, cu toate instrumentele de bord inerte.

— E, într-adevăr, neplăcut să te trezești pe neașteptate într-un mit străin.

— Poftim? Nu, uite ce e... Recunosc că șederea în Dulua m-a făcut să mă îndoiesc de multe dintre convingerile mele, pe care le credeam de nestrămutat. Nu eram chiar atât de îngust la minte, încât să cred că geeanii nu pot fi oameni de treabă, luați ca indivizi. Am cunoscut și-n Uropa asemenea oameni. Dar ei mi se păreau atunci a fi de partea dușmanului – dintr-o convingere fundamental opusă crezurilor pentru care trăiește Domeniul – și credeam că ei greșesc amarnic! Dar acum, Vanna, cu explicațiile-i răbdătoare, cu însăși firea ei...

Iern ridică spre soare ochii aproape închiși. Privind printre gene, vedea minuscule curcubee. Ea îi atrăsese atenția asupra unor astfel de mici miracole, îl făcuse să se gândească la ele, să le simtă frumusețea.

— Da, Vanna posedă o desăvârșită personalitate geeană, rosti Plik. E o întruchipare a unui aspect al geeanismului, așa cum Sfântul Francisc din Assisi și Sfântul Ioan al Crucii reprezintă două aspecte ale desăvârșirii creștinismului... De ce folosesc un cuvânt prețios, ca „personalitate”? Vreau să spun... „suflet”. De fapt, expresia potrivită este „spiritualitate”.

Semnificația reală a unui destin e spirituală și doar spiritul îi poate pătrunde înțelesurile. Ea ți-a tălmăcit destinul ei, fiind ceea ce este, pur și simplu, ea însăși.

— Crezi că ar putea să aibă dreptate?

— Un poem poate să aibă dreptate sau să greșească? Tot ce știi e că mitul ei e foarte puternic.

Între cei doi, pogorî tăcerea. Ceața se risipea, dezvăluind, spre stânga, câmpurile de pe care recoltele fuseseră strânse, ce erau acum pregătite pentru arăturile de iarnă, iar spre dreapta, preria verde-argintie. Slugai îmbrăcați în albastru ieșeau din casele lor de lut. Pe deasupra, se roteau păsări în zboruri iuți. Atmosfera se încălzise și mirosea a țărână răscolită, a vegetație, a cai și a oameni. Larma călăreților se transformase într-un ritm sincopat de tropote.

— Uită-te la acești yuanezi, izbucni Iern. Îți par a fi diferiți, în chip fundamental, de krasnayeni? Recunosc, n-am avut timp să-i cunosc îndeaproape nici pe unii, nici pe alții. Dar mi-e din ce în ce mai greu să cred că ar fi putut conspira cu Jovain acolo, departe, în Uropa, furnizându-i arme, așa cum am auzit noi că ar fi făcut.

— Ce te-a făcut să te răzgândești? Întrebă Plik.

— Ei bine... Ar fi firesc ca ei să se bucure de instaurarea unui regim geean în Domeniu și poate că unii dintre conducătorii lor au oferit încurajări și puțin ajutor. În rest... Par a fi mai interesați de Uniunea de Nord-Vest. E firesc să fie așa. Se află pe același continent. Nu-mi par a fi imperialiști, nici direct, nici indirect. Geeanismul, în esența sa, nu este militant. Asta am reușit să aflu. Geeanii vor să convingă, nu să oblige la credință.

— Spui că ai aflat asta, îl întrerupse Plik. Dar n-ai o dovadă logică în acest sens. Noi oamenii ne pricepem de minune să găsim interpretări pentru o doctrină, pentru a justifica faptele cuiva. Te afli aici fiindcă unii dintre geeani sunt aventurieri războinici, nu-i așa? Ceea ce se întâmplă în lume trece dincolo de logică, de orice explicație rațională.

Iern îi aruncă o privire tăioasă.

— Devii din nou straniu.

— Întreg universul e straniu. Nu sunt convins că "realitatea" e un cuvânt chiar atât de plin de sensuri. Plik se aplecă înspre el. Uită-te la mine, spuse el. Iern nu-l mai văzuse nicicând atât de serios. Sunt un vagabond alcoolic, dar sunt și puțin poet și,

din această cauză, uneori, mă gândesc la unele lucruri care nu pot fi rostite de-a dreptul. Ceea ce eu am senzația că plutește asupra-ne e un uriaș conflict al... misticilor... Un conflict atât de profund, încât oamenii și civilizațiile se transformă, de voie, de nevoie, în arhetipuri, reîntruchipând mituri din vremuri imemorabile... Domeniul apollonian și maurii arthurieni se ridică împotriva geeanismului orfic și a fausticilor nord-vestici. Sau, dacă preferi, norrmennii sunt demonii care urzesc alungarea zeilor cerului, apei și pământului... Deși, la urma urmei, zeii chthonieni și-au avut mereu latura lor întunecată... Iar războiul care va urma va aduce sfârșitul lumii.

Ronica...

— Nu! strigă Iern. Ești nebun!

Ar fi vrut să-și îndemne calul la galop, până când vântul, viteza și oboseala ar fi reușit să-i alunge groaza din suflet. *De ce atita groază? Erau cuvinte doar, căci lui Plik îi place să se joace cu cuvintele. E doar un excentric, nu e nebun și nici profet.* Oricum, Orluk nu i-ar fi dat voie să o ia înainte. Călări, așadar, mai în față, lângă Ronica, și începu să-i vorbească verzi și uscate, tot ce-i venea în minte.

Ea îi răspunse veselă. Coșmarul său păli. Îl părăsi chiar, când ea își apropie buzele de urechea lui, explicându-i, fără ocolișuri, ce ar trebui să facă ei în vreme ce restul trupei avea să poposească.

Ajunseră la baza militară abia spre seară. Silueta unui bloc înalt, avântată spre cer, amintea de secolele istoriei pe care Uropa nu le împărtășise. Dar restul clădirilor, mai scunde, erau aducătoare de liniște, mai prozaice, mai funcționale. Erau o priveliște familiară, la fel ca și micul aerodrom, cu cele câteva avioane răspândite pe pistă, la fel ca mirosul de carburant ars.

Unul dintre avioane era nord-vestic, o versiune mai mare a celui care zăcea pe fundul lacului, cu încărcătura sa ucigașă. Iern observă însemnul pictat pe coadă, un lup alergând, de al cărui grumaz atârna un lanț rupt. Pe măsură ce coloana se apropia, vreo șase oameni îi ieșiră în întâmpinare, pentru a-i întâlni conducătorul. Doi dintre ei erau, fără putință de îndoială, compatrioți de-ai Ronicăi; alți câțiva așteptau lângă avion.

Un ofițer yuanez salută ceremonios, rosti câteva cuvinte și

Îi întinse lui Orluk o foaie de hârtie. Noyonul o luă, o citi, se încruntă și tăcu o vreme, gândindu-se. Mikli îi spuse ceva, primi un răspuns iritat, după care porni călare spre locul unde îl așteptau Iern, Ronica și Plik.

— Azi au primit ordine noi de la Chai Ka-Go, îi informă Mikli, în mod vădit deloc surprins. I se cere să ne lase să plecăm imediat acasă, luându-i cu noi pe Terai și Wairoa.

Inima lui Iern începu să bată cu putere. Zburând noaptea, nu avea să vadă prea multe, așa cum sperase. *Dar ea îmi va fi alături și când vom ajunge...*

— Se pare că stimatul nostru comandant nu e prea încântat de graba asta, observă Plik, cu maliție. Ceva nu-i miroasea bine și se întreabă dacă nu cumva superiorii săi s-au lăsat trași pe sfoară.

Mikli rinji.

— Așa e, spuse el în francey. Pentru ai noștri, era esențial ca nimeni altcineva să nu îi interogheze pe maurai. Nu mă îndoiesc că argumentul purtătorului nostru de cuvânt a fost plauzibil: fiind noi cei care am dat de urma conspiratorilor, știm cel mai mult despre ei, deci, suntem cei mai în măsură să îi tragă de limbă, fără întârziere. Desigur, au mai fost necesare și alte câteva argumente, de alt gen, pentru a-i îndupleca pe anumiți oameni-cheie din conducerea yuaneză. Haideți, e vremea să ne luăm rămas bun.

Fură schimbate saluturi politicoase. Cei doi prizonieri trecură în custodia norrmienilor înarmați. Ținându-se de mână, Iern și Ronica fură ultimii care se îmbarcară. Înainte de a intra în cabină, se opriră, pentru a privi în urmă. Lumina amurgului își împrăștia din nou aurul peste ținut, făcându-l să pară, din nou, ireal, parcă de basm. Călare, Orluk arunca o umbră prelungă, privind încruntat spre străinii care se pregăteau de plecare.

XVI

Pentru Iern, prima lună petrecută în Uniunea de Nord-Vest fu mai mult decât idilică. Ea se transformă într-o adevărată expediție de descoperire a unui tărâm necunoscut.

Prima surpriză fu lipsa oricăror formalități la sosirea sa

acolo. Nimeni nu îi ceru vreun pașaport, nimeni nu îl obligă să treacă pe la vreun birou vamal, nu fu abordat de nici un individ dornic să-i schimbe bani și nu fu întâmpinat de nici un personaj oficial. Avionul ateriza pe un aerodrom de lângă un sat, căci agenții Inspectoratului Maurai bântuiau prin aeroporturile din orașe. Terai, Wairoa și vreo doi paznici înarmați rămaseră la bordul avionului, ca vederea unor prizonieri să nu stârnească bârfe nedorite. Toți ceilalți se duseră direct la cel mai apropiat han.

Când Iern își exprimă uimirea, Ronica ridică din umeri.

— Care țară cu oameni întregi la minte și-ar bate capul cu asemenea porcării? Noi suntem de părere că funcționarii băgăcioși trebuie să își câștige viața în mod cinstit.

După câteva ore de somn, se întruniră cu toții pentru un mic dejun pantagruelic, fiind serviți de un personal foarte discret.

— Acest local aparține sălașului Lupilor, iar noi ne aflăm aici în interesul Sălașului, îi explică Ronica. Altfel, ar trebui să plătim. Dacă n-am fi membri, plata ar fi dublă.

— Noi doi ar trebui să ne întâlnim cu stăpânul sălașului local înainte de plecare, îi spuse Mikli mai târziu. Poartă-te cu discreție.

Acesta locuia într-o casă aflată peste drum. Iern văzuse fotografii și citise descrierile puținilor călători uropani care trecuseră prin părțile acestea. Era, așadar, întrucâtva pregătit pentru stilurile arhitectonice pe care avea să le întâlnească și care aveau să fie, cu siguranță, mai puțin exotice decât cele ale mongilor. Biroul amenajat în casa aceea era mobilat sumar, fiind, în schimb, plin de tablouri, de relicve ale istoriei locale, toate fiind dominate de o placă sculptată, așezată deasupra mesei de lucru, reprezentând lupul cu lanțul rupt și o inscripție: *Aleargă liber*. Stăpânul sălașului, în acest caz, o femeie robustă, între două vârste, ascultă scurta istorisire a lui Mikli, îi puse câteva întrebări grăbite lui Iern, prin intermediul lui Mikli, și, foarte curând, la cererea acestuia, strânse mâna celui nou venit, urându-i o ședere plăcută, după care își luă rămas-bun.

Iern se aștepta ca aici să i se acorde, în mod oficial, azil politic sau să fie trimis la altcineva mai înalt în funcție, care să o facă.

— Dar asta n-a fost decât o simplă vizită de curtoazie! exclamă el, când fură din nou afară.

— Desigur, îi răspunse Mikli. Merită să dai onorul atunci când știi că ai ceva de câștigat din asta. La drept vorbind, Dorda a fost cam îmbufnată când i-am spus că aceasta era o afacere a Sălașului Mamă și că nu-i putem acorda decât un timp foarte scurt, și nu-i putem răspunde decât la câteva întrebări neoficiale. Sălașele din provincie se plâng mereu de secretoșenia conducerii.

— Și-atunci, în fața cui va trebui să mă prezint?

— A nimănui, cu excepția unui număr redus de persoane, al căror ajutor ne va fi necesar. Nu vei fi ținut tocmai la secret, dar nici nu e cazul să atragem atenția în mod inutil.

— Dar nu e ilegal?

Mikli zâmbi ironic.

— Mai ai multe de învățat, bobocule. De fapt, ofițerii potrivești din Sălașul Lupilor va trebui să își dea acordul în privința internării lui Terai și a lui Wairoa. Altfel, dacă am fi descoperiți, am putea fi acuzați de privarea nejustificată de libertate a unor persoane. Am fi obligați să ne eliberăm prizonierii, am avea de răspuns acuzației de întinare a onoarei sălașului și acuzațiilor celor doi maurai.

— Dar guvernul..., începu Iern, apoi se lăsă păgubaș.

Două automobile așteptau la marginea pistei. Erau mari, iar carcasele de aluminiu și lemn le erau pictate în culori vii. Iern observă că erau dotate cu motoare cu vapor, având aprindere cu pulbere de cărbune; simți mirosul acestuia, în căldura soarelui. Nu reuși însă să își dea seama dacă pneurile erau din elastomen sintetici, ca în Domeniu, sau din cauciuc natural din import.

Paznicii urcară împreună cu prizonierii într-unul dintre automobile. Ronica, Plik, Iern și Mikli, în celălalt.

— Lasă-mă să conduc eu, spuse fata, entuziasmată. Yasu Krist, de-un an de zile n-am mai ținut un volan în mână!

Vorbea în unglis, dar Iern reuși să o înțeleagă. În decursul călătoriei, exersaseră împreună, iar Vanna îi arătase cărți scrise în această limbă. Limbajul scris era destul de apropiat de angley, astfel încât Iern era convins că avea să învețe repede să citească, poate chiar să îl scrie. Vorbirea curentă avea să îi ia mai mult timp. Și totuși, reușea de pe acum să o urmărească fragmentar pe Ronica, fiind obișnuit cu intonațiile ei. Se lămurise că Mikli avusese dreptate afirmând că cele două limbi se

deosebeau prin anumite elemente, conform unor reguli precise. De îndată ce avea să stăpânească aceste reguli, vorbirea fluentă avea să mai fie doar o chestiune de exercițiu și îmbogățire a vocabularului.

Dialectele ingliss care predominau în diferitele părți ale Oceaniei erau cu totul altceva, la fel ca și limba maurai, în care structurile gramaticale erau hinja-uropane, dar numai cam jumătate din cuvintele vocabularului erau înrudite cu cele din angley sau francey, acestea suferind nenumărate mutații de-a lungul vremii.

Ronica porni motorul. Mașina demară asemeni unei rachete. Deși drumul era așternut cu pietriș fin, lui Iern, viteza de o sută cincizeci de kilometri pe oră îi păru cam mare pentru un vehicul ce se deplasa la sol, mai ales după ce Ronica începuse să facă slalomuri nebunești printre căruțe trase de cai și care trase de boi, ai căror vizitii îi amenințau cu pumnul, indignați. Șoferul celui alt automobil fu, probabil, de aceeași părere, căci mașina sa rămase foarte curând în urmă, pierzându-se într-un nor de praf.

În rest, peisajul care îi înconjura era pașnic. Razele soarelui, umbrite când și când de nori, scăldau în lumină pădurile și câmpurile cultivate care alternau de o parte și cealaltă a drumului. Departe, profilându-se pe cerul senin, se zărea un pisc înzăpezit, muntele Rainier. Mașina despica vuind aerul, și printr-un geam întredeschis, în cabină pătrundeau mirosuri de fum, umezeală și răcoare, mirosurile toamnei, luând locul aromelor verii.

Un gând nostalgic invada mintea lui Iern.

— Fermele acelea, spuse el, într-un târziu. Mi se pare atât de straniu, dar fiecare detaliu al lor îmi amintește de cea a bunicului Mael, unde m-am născut. Nu reușesc să-mi dau seama de ce, fiindcă nu seamănă deloc.

— Sunt proprietăți independente, îi răspunse Ronica, referindu-se la cele povestite altădată de Iern. Familiile care locuiesc aici n-au depins de nimeni vreme de generații. Chiar și slugile, și argații au slujit aici, din tată-n fiu.

— Nu e un mod de viață prea sigur și, nicidecum, nu e cel ideal, n-a fost niciodată, interveni Mikli, de pe bancheta din spate. Ca mai toate instituțiile noastre, Iern, și aceste gospodării s-au născut din nevoia de apărare în vremea războaielor cu

mongii. Acum sunt demodate. Tot mai mulți fermieri își vând terenurile întreprinderilor agricole, urmându-și fiii și fiicele care s-au mutat la oraș. Cu trei sau patru ani în urmă, Marele Consiliu a dat o rezoluție prin care deplângea decăderea răzeșiei, coloana vertebrală a Uniunii, și chema la luarea unor măsuri în acest sens. He, he! O singură virtute are guvernul nord-vestic: prin caracterul său rudimentar, demonstrează pregnant inutilitatea oricărui guvern; cei din guvern sunt cam grei de cap, asta e.

— Nu știu, zău, spuse Ronica. Eu cred că sistemul nostru e al naibii de bun sau cel puțin, așa a fost până când mauraii au dat buzna peste noi. Și așa va fi din nou, pe legea mea.

Spunând acestea, Ronica ridică fruntea, și Iern își aminti de acel strigăt de luptă secret: *Orion va răsări*.

Contrazicându-se adesea, Mikli și fata schițară pentru cei doi uropani constituția nescrisă a Uniunii de Nord-Vest.

Calitatea de membru al unui sălaș era opțională, deci, putea fi retrasă. În acele zile, o mare parte a populației nu aparținea nici unui sălaș, și chiar și unii dintre membri aveau activități independente. Cu toate acestea, sălașurile rămăseseră temelia societății sau, mai bine zis, a societăților care alcătuiau acest stat uriaș și divers.

Adevărata guvernare a Uniunii se făcea la nivel local. Reprezentarea în cadrul acesteia se realiza pe baza unor aleși și prin întâlniri publice care deveneau adesea zgomotoase. Sarcinile acesteia erau destul de limitate, în afara organizării poliției și a tribunalelor. Celelalte servicii, drumurile, școlile, bibliotecile, spitalele, pompierii, administrarea gunoaielor și așa mai departe, uneori chiar și poliția, erau asigurate de întreprinderi private sau de către sălașuri, în schimbul unor taxe. (De două ori, în drumul spre Seattle, mașina se opri la câte o răscruce, iar Mikli plăti taxa de trecere.) Concurența, în lipsa monopolurilor, asigura menținerea unor prețuri scăzute.

În punctul următor al ierarhiei, deasupra municipalităților, se aflau teritoriile, cincizeci și două de regiuni foarte variate din punctul de vedere al organizării și al dimensiunilor, cristalizate în timp și unite de diferite caracteristici de ordin etnic și istoric. Guvernele acestora erau diverse, de la parlamentare la aristo-

cratice, și se întruneau periodic, pentru a lua hotărâri privind interesele regionale. (Din acest punct de vedere, teritoriile semănau cu statele Domeniului și cu triburile Federației.) Autoritatea lor executivă era, în general, atât de scăzută, încât îndeplinirea deciziilor depindea adesea de bunăvoința comunităților locale.

Un soi de parlament federal, Marele Consiliu al Uniunii se întrunea anual, pentru scurtă vreme, în perioada solstițiului de vară, în cazuri de urgență fiind convocate sesiuni extraordinare. Sediul acestor întruniri era pe o insulă din strâmtori, majoritatea orașelor importante fiind accesibile din acel punct, dar nu prea apropiate, ca reprezentanții să nu fie tentați să-și prelungească peste măsură sesiunile, datorită distracțiilor oferite.

Organul acesta legislativ era bicameral. Camera Delegaților era cea mai mare, cuprinzând reprezentanții teritoriilor. Fiecare teritoriu avea unul până la trei reprezentanți, numărul lor depinzând de contribuția adusă la tezaurul național. În această privință, ca și referitor la modul de alegere a delegaților, teritoriile aveau libertate deplină de decizie. Camera Șălașurilor cuprindea câte un membru al fiecăruia dintre acestea, inclusiv câte un reprezentant din triburile injuriilor, eschimoșilor și aleuților, care optaseră pentru un statut asemănător. Alte triburi, care dețineau controlul complet asupra teritoriilor lor, preferaseră să renunțe la această cale. Asupra ambelor Camere, prezida un șef, ales de către delegați, cu sfatul și încuviințarea șălașurilor.

Delegații votau legislația, iar șălașurile dispuneau de dreptul de veto. Nici una dintre legile aprobate nu prelua asupra legilor teritoriale, în caz de contradicție. Refuzul aplicării lor, fără motive serioase, sau din egoism, ducea la represalii, ca, de exemplu, la boicotul general. Marele Consiliu era preocupat, în principal, de chestiuni de interes comun, precum sănătatea publică, protecția mediului sau cooperarea inter-teritorială, între anumite limite. Consiliul nici măcar nu emitea o monedă unică. Fiecare teritoriu își avea propriile monede, cu acoperire în argint, cupru sau proprietăți. Dolarul Uniunii reflecta, pur și simplu, depunerile teritoriale în tezaurul comun.

Consiliul menținea facilități clericale și de cercetare modeste în altfel liniștitul sat de pescari în care se întrunea. Resurse mai ample puteau fi obținute prin radiofon, prin

teleimprimatoare sau cu vapoarele care veneau din marile orașe.

Birourile șefului se aflau, permanent, în Vittohrya. Acestea se ocupau de problemele externe și de apărare. În privința apărării, se bazau pe milițiile voluntare teritoriale, deși exista un cadru restrâns de profesioniști. Șeful era cel care numea diplomații, în vreme ce tezaurul finanța o organizație mică de experți militari și subordonații acestora. Toate înțelegerile internaționale, oricât de banale, aveau nevoie de aprobarea ambelor Camere. Inițial, această procedură nu fusese chiar atât de incomodă, căci, în zilele sale de glorie, între decăderea mongilor și venirea maurilor, Uniunii de Nord-Vest nu-i prea păsa de relațiile cu străinii.

Acum venise vremea umilinței. Dacă voiau să vorbească în continuare în numele poporului, șeful, Consiliul și autoritățile teritoriale trebuia să coopereze cu Inspectoratul ocupanților, în cercetările și confiscările pe care acesta le făcea.

— Înțeleg situația disperată în care se află și mi-e milă de ei, într-un fel, spuse Ronica. Lingăii și oportuniștii care s-au strecurat printre ei nu fac decât să le submineze prestigiul. Cu cât vor să pună mâna pe mai multă putere, cu atât scade sprijinul acordat de populație, astfel încât ei votează și mai multe legi, și mai multe constringeri, iar oamenii refuză să-și plece spinarea, găsind mereu noi posibilități de evaziune.

— Nu-i chiar atât de simplu, insistă Mikli. Puțini dintre noi își doresc cu adevărat un guvern. Ei spun că, dacă am fi avut un guvern hotărît, n-am fi pierdut războiul; iar acum, am avea nevoie de unul pentru „a ne integra în lumea modernă"... Asta e o frază foarte la modă printre intelectuali.

— Da, bineînțeles, se strâmbă Ronica. Au existat dintotdeauna o mână de infanțili care să-și dorească să aibă pe cineva care să greșească în locul lor, iar intelectualii au fost dintotdeauna primii care au fost gata să se supună. Privi către lern. În ultimii zece-doisprezece ani, numărul membrilor sălașurilor a crescut, după stagnarea care a urmat războiului. Oamenii au început să-și dea seama, ca în timpul ofensivei mongilor, că nu pot să conteze pe altcineva.

— Când arșița a topit grăsimea, murmură Plik, de sub ea, iese la iveală carnea, iar apoi scheletul...

Pe măsură ce se apropiau de Seattle, Iern observă că satele deveneau tot mai dese, drumurile erau pavate și traficul automobilelor creștea. Chiar și în convoaiele militare, în Domeniu, se aflau un număr mai mic de vehicule cu motor, pe kilometru, decât cele conduse de civili, aici. Deși predominau camioanele, erau o mulțime de autobuze, motociclete și chiar automobile de pasageri. Aria metropolitană conținea, probabil, mii de astfel de vehicule, în ciuda numeroaselor căi ferate, pe care locomotive cu aburi trăgeau trenuri interminabile. Pe marginea șoselei apăreau rețele de cabluri, suspendate pe stâlpi de lemn; i se spuse că acestea transmiteau curent electric și comunicații telegrafice ori telefonice. Zi și noapte, firme luminoase pâlpâiau la intrarea în multe magazine. După lăsarea întunericului, iluminarea se făcea prin incandescența unor filamente de carbon, și, în destule case, se auzea muzică de la câte un aparat de radio.

— Cum puteți face toate astea? se minună Iern.

— E o chestiune de noroc, îi replică Mikli. După Războiul Osândeii, metalul rămas era disponibil din abundență. Numai din ruinele unui singur zgârie-nori, cum erau numite clădirile foarte înalte, puteau fi extrase nu știu câte tone de oțel și cupru. Automobilele abandonate au constituit o resursă importantă. Pe de altă parte, natura a binecuvântat Uniunea cu un potențial hidroelectric ridicat, și, în plus, importăm cărbune din uriașele zăcămintele din est. Așa se face că nu ducem lipsă de energie sau de materii prime. Obținem aluminiul din propriile noastre zăcămintele, magneziul din apa mării, materialele sintetice prin prelucrarea cărbunelui și a lemnului... Detalii despre toate astea poți găsi în orice bibliotecă tehnică.

— E nevoie de ceva mai mult decât norocul, declară Plik. Trebuie să fii un anumit gen de om pentru a face toate astea.

— Așa e, îi răspunse Ronica, mândră. Trebuie să fii un om liber, trebuie să-ți vezi de ale tale și să-ți pese de condițiile în care trăiești. Manevră cu dibăcie mașina printr-o intersecție aglomerată. Aici ar fi fost nevoie de un semnal de control al traficului, spuse ea, după ce reușiră să treacă de intersecție și după un schimb de înjurături cu un căruțaș care fu nevoit să se

recunoască învins. Avem așa ceva în centrul orașului. Dar e nevoie, pentru a le amplasa peste tot unde ar fi necesare, de materiale electrice, care sunt mai căutate în alte domenii. Se vorbește de înlocuirea rețelelor energetice cu tuburi ceramice subterane conținând o soluție salină, ceea ce ar însemna o economie enormă de metal; dar volumul de muncă pe care l-ar necesita o asemenea înlocuire ar fi incredibil. Amărăciunea răbufni în următoarele ei cuvinte. Câte-am putea face dacă maurii ne-ar da pace! Energie, resurse nelimitate, un întreg univers! Dar, nu, asta le-ar da peste cap hegemonia, nu-i așa?

Mikli întinse mâna și o bătu pe umăr.

— Calmează-te.

...Seattle era un oraș mare. Deși în Uniune nu avusese loc niciodată un recensământ, populația metropolei era estimată la peste cincizeci de mii de oameni. Lui Iern, orașul îi păru urât. E drept, străzile erau curate; caii și vitele de povară trebuia să poarte scutece de plastic, la intrarea pe străzile orașului, la fel ca și în Domeniu. În rest, lipsea venerabilitatea zonelor industriale din țara sa, lipseau ruinele păstrate cu grijă, pe care le întâlnise în Chai Ka-Go. Cele mai multe clădiri erau din cărămidă și beton, asemănătoare cu niște cutii și afumate. Traficul făcea o larmă infernală, fabricile scupau funingine, piețele constituiau amestecuri eterogene, de prost gust; toate acestea formau un haos, în care clădirile din alte epoci păreau rătăcite.

Ronica răspunse, încercând să se apere, la o remarcă a lui Iern:

— Acesta e un oraș al muncii. N-avem nevoie de parcuri câtă vreme, oricând, un autobuz te poate duce în cea mai apropiată pădure, sau un feribot într-o insulă plină de verdeață. De obicei, atmosfera nu e chiar atât de poluată. Ploile ne sar în ajutor, primenind-o. Ai să vezi, vei întâlni unul sau două districte care-ți vor părea minunate.

Cu toate acestea, Iern se simțea tulburat, și nu numai din punct de vedere estetic. *De ce oare?* se întrebă el. *O fi având Plik dreptate, să fie aceasta Țara Demonilor? Nu, e absurd. Dar, în cazul ăsta, de ce mă simt nelalocul meu?* Nu era obișnuit să-și cerceteze conștiința.

Ronica își ținu promisiunea. Nenumăratele vase trase la chei constituiră o priveliște incitantă. O luară apoi spre nord, iar

cheiurile și depozitele făcură loc unor case înconjurate de peluze și grădini. Dinspre Strâmtoare bătea o briză răcoroasă, făcând să freamete pânzele navelor și vegetația insulelor, care începuse, o dată cu apropierea toamnei, să pălească pe ici, pe colo. Munți semeți se profilau la orizont.

Mașina o luă apoi pe o alee laterală, oprindu-se în fața unei clădiri impozante, masive. Deasupra intrării principale trona emblema lupului.

— Acesta e sediul din Seattle, spuse Mikli. Sălașul-Mamă se află mai la sud, pe muntele Hood, acolo unde a luat naștere sălașul. Acesta este sediul cel mai mare, și aici ne vom petrece noaptea.

...Cina fu ceremonioasă, prezidată de un stapân al sălașului, cu barbă albă, înveșmântat într-o robă albastră, purtând o pălărie. Când se ridicară, un chelner îi aduse un baston. Mai erau de față alți doi stăpâni ai sălașurilor, între care o femeie, și numeroase alte persoane al căror sfat era, în mod evident, dorit. Mâncarea pescărească oferită fu delicioasă, iar vinul de regiune, surprinzător de bun. În ciuda atmosferei pompoase care domnea în încăperea dominată de portretele vechi de secole, în ciuda nevoii de translator, se vorbi mult. Iern se trezi povestind despre națiunea și trecutul său, despre experiențele și speranțele sale.

Se mutară, după cină, cu toții, într-o cameră a cărei somptuozitate sumbră era întărită de relicvele expuse. Ronica le prezentă uropanilor: steaguri și arme din bătăliile în care norrmennii îi învinseseră pe mongii; o ruleta, ce aparținuse șefului echipei ce repusese în funcțiune prima centrală hidroelectrică, în ciuda sălbaticilor și a bolilor ce îi hărțuiau; o bucată de lemn, care înfruntase cețurile, furtunile și ghețarii Arcticii vreme de trei ani, pentru a retrasa hărțile acelei regiuni; toate acestea erau amintiri rămase de la Lupii care își slujiseră poporul, aducând onoare sălașului. Iern fu emoționat peste măsură, descoperind un set de tabele logaritmice și trigonometrice, care fuseseră copiate de mână într-un sătuc îndepărtat nu mult după Războiul Judecății, după o carte tipărită care amenința să putrezească.

Între timp, veniră servitori care aduseră țigări și băuturi, după care se făcură nevăzuți. Draperiile fură trase, izolând încăperea de noaptea ploioasă ce se lăsase afară. Se așezară cu

toții în fotolii, pentru o discuție mai serioasă.

Ronica încercă să îi țină la curent pe cei doi străini cu cele ce se discutau, dar propria sa implicare o împiedică să se achite cu succes de această sarcină. De vreo două ori, se lansă în discuții contradictorii aprinse. Mikli fuse cel care, după trecerea câtorva ore de dezbateri aprinse, le rezumă hotărârile ce fuseseră luate.

— Nu putem risca să ni se afle secretul. Știu că nu ne-ați trăda de bună voie. Dar prezența voastră i-ar putea oferi indicii inamicului, în cazul în care raportul lui Terai despre cele aflate în Uropa ar ajunge la el. Deci, Iern, vei căpăta azilul de care ai nevoie, într-un loc sigur. Mă tem însă că, cel puțin o vreme, nu te vom putea lăsa să stabilești contacte, nici măcar clandestine, cu cei de acasă. Oricum, ce crezi că ai putea realiza de la o zi la alta? Va trebui să aștepti un an sau doi, ca să îți dai seama cum stau lucrurile în țara ta. Între timp, cred că îți va face plăcere să afli mai multe despre noi. Mai ales când vei afla cine-ți va fi dascăl, chicoti el, făcând cu ochiul.

Ronica nu roși.

— Mi se cuvine și mie o vacanță, spuse ea, simplu.

— Dar cum rămâne cu mine? întrebă Plik. Eu când mă voi putea întoarce acasă?

— Îmi pare rău, dar și tu va trebui să mai aștepti. Ne vom strădui să îți oferim o ședere cât mai plăcută. Mikli își dresе glasul. Bănuiesc că prietenii noștri ar prefera să rămână singuri, cel puțin o vreme. Îți vom oferi confort și distracții, Plik, iar, la timpul potrivit, Iern va putea să te viziteze.

— Înțeleg, răspunse angleymanul, încet. Ei bine, vinul acesta e mai bun decât ceea ce-mi pot permite să beau acasă. Cât despre Frunză-de-Viță... Oftă printre dinți și sorbi paharul până la fund.

Apoi îl umplu din nou, cu mâna tremurând ușor. Cred că nu se va supăra nimeni dacă mă voi servi singur, în continuare, nu-ia așa?

— Ce se va întâmpla cu Terai și Wairoa? întrebă Iern. Unde se află acum?

Nord-vesticii prezenți încremeniră la auzul celor două nume.

— Sunt considerați prizonieri de război, răspunse Mikli. Nu vor fi maltratați.

Război. Iern și Plik schimbă o privire. În tăcerea care se lăsase, se auzea ploaia bătând în pervazul ferestrelor.

— Vor putea să se întoarcă acasă după ce Orion va răsări, se grăbi Ronica să adauge.

— Taci! strigă Mikli.

Ea îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Nu voi trăda nimic, spuse ea tot în anglez, ca și până atunci. Dar nici nu-l voi minți pe Iern cu vorbele sau tăcerea mea.

Omul clanurilor se încordă în fotoliul în care stătea.

— Mi-ar fi plăcut să-mi pot lua rămas-bun de la Terai și Wairoa, spuse el.

— Îți jur că n-au să pățească nimic, dacă se vor purta așa cum se cuvine, îi promise Ronica. Se prea poate să aveți ocazia să vă întâlniți din nou, atunci când veți fi liberi să vă întoarceți acasă, atunci când lumea întreagă va fi liberă.

3

Insula Vangcouve, situată dincolo de strâmtoarea Wandy Fuca, nu prea părea a fi un loc de exil.

Folosind nume de împrumut, Iern și Ronica își petrecură primele trei zile în Vittohrya. Purtând haine croite după moda localnicilor, Iern nu atrase atenția nimănui dintre cosmopoliții locuitori ai orașului, în ciuda faptului că era proaspăt bărbierit și purta părul scurt, și nici Ronica nu atrase decât privirile admira-tive ale bărbaților, cu care se obișnuise însă. Când ieșeau în public, Iern își bandaja gâtul, iar ea explica interlocutorilor că soțul ei suferise de curând o intervenție chirurgicală la laringe și nu putea să vorbească. Asta nu îi împiedica să mănânce bine în fiecare seară, căci Sălașul Lupilor le dăduse bani din belșug.

Vittohrya părea a fi exact opusul Seattle-ului. Acest centru cultural și, în mai mică măsură, politic și comercial, păstra legendara grație prin care fusese vestit înainte de Războiul Osândeii. Clădirile vechi care supraviețuiseră fuseseră restaurate cu grijă, iar arhitectura celor noi fusese armonizată cu a acestora. Parcurile și grădinile se aflau aici la fiecare pas. Ronica fu ghidul lui Iern, purtându-l prin locuri încărcate de istorie, muzee, și călăuzindu-l prin universitatea la care studiase. În

fiecare seara, mergeau la câte un concert, un spectacol de balet sau de dansuri injune, înainte de a se întoarce la hotel pentru a se bucura unul de celălalt.

Și totuși, lern ajunse să constate că opoziția față de Seattle se dovedea a fi superficială. Oamenii erau mai cultivați și mai puțin expansivi aici, dar același demon al energiei și voinței părea să îi anime. Descoperi acest lucru urmărind întrecerile nebunești cu bărci, la înot sau în jocurile cu mingea; în curbele musculoase ale câte unei statui sau în silueta vreunui pod; în Hala Negustorilor, acolo unde zilnic soseau rapoarte din toate colțurile globului, referitoare la oportunitățile de afaceri; în tavernele zgomotoase și pline de fum, unde berea curgea în valuri, alături de băuturile spirtoase; în zidurile purtând cicatricele luptelor de stradă, din Războiul Energiei sau din revoltele care îi urmaseră; în privirile mândre ale bărbaților și femeilor, în egală măsură.

...Și chiar în răspunsurile pe care le dădeau aceștia puținilor maurai în uniformă, pe care îi văzuse.

— Mi-e milă de ei, îi mărturisi el Ronicăi o dată, când erau doar ei doi. Cred că nu există pe Pământ o altă misiune mai singuratică decât a lor.

— Probabil că ai dreptate, îi răspunse ea. Personalul Inspectoratului nu e foarte numeros. Bineînțeles, pun pariu pe orice vrei tu că o mare parte dintre așa-zișii marinari, oameni de afaceri, studenți sau turiști maurai nu sunt decât agenți care lucrează sub acoperire.

— Și cum îi tratează localnicii?

— Depinde. Unii dintre ai noștri refuză încă să le vorbească și scuipă pe locul unde calcă ei. Alții sunt corecți și plini de răceală. Cei mai mulți îi tratează așa cum merită, în funcție de firea respectivilor indivizi. Mai sunt și unii căroră nici nu le pasă de ei.

— Dar sunt convins că se mai leagă și prietenii, legături de afaceri, chiar căsătorii...

— Da, desigur. Că tot veni vorba de relații...

Întinse mâna spre el și îl îmbrățișă.

...Se mutară apoi într-o cabană care aparținea Sălașului Lupilor și își petrecură acolo restul lunii. Era o cabană izolată, situată într-un ținut superb de pe coasta de vest. Țărmlul împădurit cobora abrupt către mare, și în apropiere se înălța un

lanț muntos. Aveau la dispoziție provizii din belșug, cărți, un radio, un fonograf și o fonotecă, o barcă și instrumente de pescuit. Când aveau poftă să își împingă explorările mai departe, mergeau cu bicicleta câțiva kilometri, până la drumul de țară de unde luau autobuzul. De obicei, căutau peisajele minunate ale acestei insule puțin populate, dar se întâmpla să poposească și în taverna plină de veselie a câte unui sat de pescari.

Iern învăța să vorbească din ce în ce mai corect. Ronica insista ca ei doi să-și vorbească numai în unglish vreme de câte o jumătate de zi. Când erau în societate, el tăcea, până când, în sfârșit, ea hotărî că el „se restabilise” suficient, pentru a putea emite câteva cuvinte cordiale, cu o voce care încă nu-și recăpătase intonația firească. Ea continua să converseze în numele amândurora, trecând fără complexe de la reminiscențele adevărate la minciuni care de care mai gogonate.

Localnicii erau oameni de treabă și inimoși. Locuiau în case scunde de piatră, lipite de stânci, iar în bărcuțele lor fragile, înfruntau în fiecare zi imensitatea oceanului. Printre pietrele funerare din cimitire, erau multe care fuseseră ridicate în memoria celor care nu se mai întorseseră niciodată. Secolele erodaseră unele dintre nume, dar nu reușiseră să șteargă amintirea curajului lor. Bărbații mai norocoși se întorceau seara la nevestele lor, care lucrau peste zi la fel de mult ca și ei, și la copii, care își îndeplineau și ei corvezile, dar care mergeau, cu toate acestea, la școală. Mai toți mergeau la biserică, fiind credincioși ai lui Yasu. Satele aveau, în marea lor majoritate, câte un magazin și, cu siguranță, câte o tavernă, fie aceasta din urmă și numai o singură încăpere amenajată în casa proprietarului. Transporturile constau în autobuze care legau satele de comunitățile mai mari, dar și din biciclete și căruțe trase de ponei. În aceste comunități mai mari, puteau fi găsite magazine diverse și sediile sălașurilor de tot felul.

— Îmi plac cei din neamul tău, îi spuse Iern Ronicăi într-o zi, când se aflau, singuri, în cabana lor. Cu cât întâlnesc mai mulți, cu atât îmi plac mai mult...

Ea îi zâmbi. Lumina lămpii dădea tonuri de umbră pielii și părului; umbrele îi conturau formele trupului și despicătura adâncă dintre sâni. Ea tocmai gătea cina, și aerul din încăpere

era calduț, plin de arome și de fumul ușor mirosind a rășină. Ferestrele erau întunecate, dar lăsau să pătrundă suierul blând al vântului, băntuind prin crengile arborilor pădurii și, din vreme în vreme, huihuitul vreunei cucuvele.

— Ție-ți plac oamenii, oricine-ar fi ei, spuse ea. Așa ți-e firea.

— ...pe măsură ce trece timpul însă, mi-e tot mai greu să-i înțeleg, continuă el, legănându-se în scaun, admirând priveliștea.

Ronica gătea întotdeauna, fiind infinit mai talentată din acest punct de vedere. În schimb, Iern spăla vasele după ce mâncau. Era o diviziune a muncii rezonabilă. De asemenea, ea era mai îndemânată la spartul lemnului, dar el era cel care le căra înăuntru.

— Cum așa? întrebă ea, fără să se oprească din lucru.

Lespedea de piatră de pe sobă se încălzise, apa începuse deja să fiarbă în vasul de sticlă termorezistentă, iar într-o oală de aluminiu, uleiul încins aștepta cartofii la prăjit.

Iern șovăi o clipă, căutându-și cuvintele.

— Nu cunosc termenii potriviți, deci nu sunt sigur că voi pune întrebările potrivite. Dar există aici o contradicție... Pe de o parte, individualismul declarat al fermierului răzeș, al micului negustor sau al pescarului stăpân pe propria-i barcă, idealizarea acestora...

— Mama și tatăl meu vitreg îmi spuneau că oamenii nu făceau paradă de aceste lucruri înainte de război. Li se păreau firești. Apoi au venit murații și nimic n-a mai fost firesc, ca înainte.

— Ei bine, pe de altă parte, există sălașurile, care constituie centrul vieții membrilor lor... Greșesc oare?

— Va dura mult până îți voi explica toate astea, îi răspunse ea. Nici măcar nu sunt sigură că îți voi putea explica totul, deși pentru mine e ceva de la sine înțeles, căci am crescut în această societate. Poate că tu, privind din afară, mi-ai putea lămuri și mie unele aspecte. Ce-ar fi să vorbim despre asta la cină?

Iern se simți străbătut de un fior de nerăbdare. Știa, de-acum, că nu avea de a face cu o barbară, așa cum crezuse inițial. Dar nici n-ar fi putut afirma cu certitudine că o cunoștea cu adevărat.

Uniunea de Nord-Vest nu fusese dintotdeauna aceeași. Crescuse o dată cu trecerea timpului. Numele ei data de la Adunarea din Vittohrya, care oficializase relații preexistente, dar trecuseră încă o sută de ani, până când ultimul teritoriu i se alăturase.

În epoca întunecată, despre care existau puține mărturii, care urmase Războiului Osândeii, când orașele erau distruse sau trăgeau să moară, când clima se răcise și furtunile păreau fără de sfârșit, când natura însăși părea a se fi îmbolnăvit, când singurele contacte cu lumea exterioară erau înfruntările cu invadatorii mongoli, nord-vesticii care supraviețuiseră fuseseră nevoiți să se adune laolaltă pentru a lupta. Din nevoia de unire, din necesitatea de a strânge rândurile, se născuseră sălașurile.

Localnicii fuseseră dintotdeauna un amestec ciudat de individualism și spirit gregar. Își avuseseră bisericile, cluburile și organizațiile civice, grupările voluntare și alte adunări asemănătoare. Cele mai vechi sălașuri – cel al Elanului, al Renului, sau cel al Zidarilor – își aveau originile în vremurile dinaintea catastrofei. Acestea constituiseră nucleele și exemplul; asemeni lor erau și unii dintre aborigeni, care mai păstrasera unele rămășițe ale societăților tribale primordiale, care reînviau în structuri noi. (Din acest punct de vedere, istoria Uniunii se aseamăna cu cea a maurailor.)

Sălașul tipic era, la începuturi, o organizație de ajutor reciproc constituită din bărbați. Caracterul său era militar sau polițienesc, în mare măsură. În fiecare regiune, Sălașurile devenira miliții, care recrutau și antrenau oameni, procurau și administrau materiale, construiau fortărețe, pornind la luptă când era nevoie. Acestor funcții militare li se adăugau cele civile. Între ele se numărau organizarea de echipe medicale și de stingere a incendiilor, îngrijirea celor bătrâni și a infirmilor, salvarea cărților și a altor relicve, organizarea școlilor și impunerea unei comportări civilizate în societate. Ritualurile, costumele, inițierile, rangurile și aspectele mistice le dădeau membrilor puterea de a rezista. Activitatea lor era, în același timp, creatoare și recreativă. Calitatea de membru nu era obligatorie, căci spiritul vechilor State Unite și al Canadei mai trăia încă în mințile oamenilor. Dar, o dată ce un sălaș reușea să se înalțe, puțini erau aceia care preferau să ramână în afara

adăpostului pe care îl oferea acesta.

Încet, pas cu pas, sălașurile se răspândiră dincolo de limitele teritoriilor lor originare. Membrii care se mutau în alte părți puneau bazele unor sedii, care rămâneau în contact cu Sălașul-Mamă, stabilindu-se astfel o ierarhie decizională. Fraternitățile își aveau mereu secretele lor, iar caracterul războinic al sălașurilor întări această trăsătură. Ofițerii aflați în frunte acumulară puteri considerabile. Nu erau nelimitate, căci un membru de rind nemulțumit putea oricând să ceară un vot de neîncredere, să facă apel la autoritățile civile sau, pur și simplu, să își dea demisia. Dacă era vorba de resursele economice și umane, această societate ale cărei sedii se întindeau de la Marea Bering și până la Capul Mendocino, și care avea investiții în toate domeniile, de la agricultură la negoțul intercontinental, era, într-adevăr, nespus de puternică.

Cu excepția celor ale aborigenilor care optaseră pentru acest statut, sălașurile nu erau identificate cu un anume teritoriu. Din punct de vedere geografic, sălașurile se întrepătrundeau. În primele veacuri, se întâmplase ca membri ai aceluiași sălaș să se afle în tabere diferite, pe câmpurile de luptă. (În perioada respectivă, rareori exista o delimitare clară între mericani și mongii. Era vorba, mai degrabă, de ciocniri sporadice între diverse facțiuni războinice efemere. Când norrmennii luptau împotriva norrmennilor ori mongii împotriva mongilor, era firesc să-și caute aliați printre străini. Comploturile și intrigile erau nenumărate. În perioadele de pace, familiile de vază se contopeau prin căsătorii reciproc avantajoase care ignorau frontierele, schimbul de bunuri și idei prospera, centrele artistice și de învățământ cunoșteau o dezvoltare care atrăgea admirația localnicilor și străinilor deopotrivă.)

Fraternitățile aveau tendința de a aplană conflictele și de a-i aduna laolaltă pe cei ce se asemănau. Scopul final era ca norrmennii să îi înfrângă pe mongii, alungându-i dincolo de munții din răsărit, unindu-se și punând bazele unei noi civilizații, unitare.

În această civilizație, cele mai multe dintre faptele unui individ se datorau liberei sale alegeri. În cadrul sălașului, individul participa la treburile obștii. Statului nu-i rămânea mare lucru de făcut, și toată lumea era mulțumită.

Încă dinaintea Osândeii, nord-vesticii instituiseră drepturi

politice egale pentru femei și bărbați. Puține comunități renunțaseră la aceste tradiții și, foarte curând, reveniră la ele. Exprimarea unui vot nu valora mare lucru în acea epocă nomadă, dar munca unei femei însemna totul, deci femeile aveau dreptul să își exprime opțiunile în consiliile obștei. Încă dintru început, sălașurile recunoscuseră importanța esențială a „doamnelor auxiliare” pentru supraviețuire. Pe măsură ce vremurile deveneau mai puțin tumultuoase, creșterea copiilor deveni mai puțin esențială și, simultan, activitățile la care femeile puteau participa ca parteneri egali își sporiră importanța. Cu timpul, unele după altele, sălașurile admiseră ca membri de prim-rang și femei. („Ele erau cele care le spuneau soților lor cum să voteze chiar și înainte”, rise Ronica.)

În prezent, când doi membri ai unor sălașuri diferite hotărâu să se căsătorească, ceea ce se întâmpla destul de des, sau când un membru se căsătorea cu cineva din afară, se obișnuia ca unul din ei să aleagă apartenența celuilalt. Se obișnuia, dar nu era obligatoriu. Fiecare era liber să-și păstreze, dacă dorea, vechile legături, în cazul în care nu dorea să urce încă o dată treptele inițierii.

Membrii de rând plăteau cotizații, luau parte la munci de interes comun și la ritualuri, și sărbători. Oricine, bărbat sau femeie, era liber să candideze pentru anumite funcții ori să devină funcționar plătit. Răsplata membrilor consta, în primul rând, în solidaritate, în simțul apartenenței la un trecut comun, în idealul ajutorării reciproce la nevoie; sălașurile asigurau educația, îngrijirea medicală și adăpost membrilor aflați departe de casă; furnizau facilități de cercetare și posibilități de recreere. Membrii se bucurau de mulțumirea de sine pe care ți-o dă slujirea de bunăvoie a unei cauze drepte. Sălașurile dădeau vieții culoare și sens.

Alteori, chiar mai mult.

Sălașul Lupilor își avea originile în jurul muntelui Hood, o zonă niciodată atinsă de invaziile mongolilor, și în care apărarea împotriva băștinașilor turbulenți era mai ușoară decât în alte părți. Din aceste motive, preocuparea de căpătâi a membrilor săi fusese mai puțin războiul, cât restaurarea ordinii și a productivității, punându-se accentul pe păstrarea a cât mai mult din vechea civilizație. Sălașul își asuma partea sa în apărarea Uniunii, fumizând mai degrabă ofițeri și specialiști. Mai târziu, de

aici veniră numeroși dascăli, ingineri, fizicieni și alți oameni educați; cererea masivă existentă pentru priceperea lor determină o răspândire fulgerătoare a sediilor. Prestigiul de care se bucura în întreaga societate făcea ca admiterea în rândurile sale să fie selectivă, și numărul celor dornici să fie inițiați să crească o dată cu cererea pentru specialiști proveniți de aici. În prezent, cotizațiile plătite de membrii Sălașului Lupilor erau cele mai mari, la toate nivelurile. În schimb, ceremoniile și aparițiile publice ale Lupilor erau rare. Și totuși, nici un alt sălaș nu avea membri mai influenți în nici un domeniu, fie că era vorba de știință, de tehnologie, de comerț, de artă, de educație, de problemele militare sau civice ale națiunii.

Desigur, Lupii își aveau ritualurile lor, începând cu cele de la debutul și încheierea obișnuitelor întruniri. Cel mai solemn dintre acestea era cel al Reînțoarcerii, când, în noaptea Anului Nou, membrii se adunau pentru a-și comemora morții. În miezul verii, avea loc plăcuta ceremonie a Onorurilor. Ca urmare a inițierilor, înălțărilor în rang, a căsătoriilor sau botezurilor ori cu prilejul feluritelor aniversări, aveau loc petreceri vesele. Funeraliile erau sobre, iar judecarea disputelor se făcea cu dreptate. Lupii participau la festivitățile comunității în care trăiau, fără a ieși prea mult în evidență, și continuau să se ocupe de acțiunile filantropice, de educație, știință și cultură, de menținerea ordinii, pe scurt, de toate domeniile specifice ale activităților unui sălaș, acestora adăugându-li-se participarea la întreprinderile colective și private, și reprezentarea în Marele Consiliu.

Mai mult decât oricând, Sălașul Lupilor lăsa membrilor săi libertatea de a-și construi propria viață, oferindu-le un sprijin măi degrabă moral decât material. Le cerea, în schimb, eforturi și plata cotizațiilor și, mai presus de orice, discreție. Democratic la nivelurile inferioare, Sălașul Lupilor devenise, în ultimul timp, oligarhic și secretos la cele mai înalte niveluri. Membrii care nu erau de acord cu perpetuarea unor practici a căror necesitate fusese evidentă în urmă cu douăzeci de ani, în vremea războiului, erau liberi să își exprime dezacordul și veto-ul, iar dacă nici asta nu îi mulțumea, să se retragă. Puțini o făcuseră și puțini dăduseră atenție unor asemenea lucruri. Printre Lupi, legăturile erau la fel de strânse cum fuseseră dintotdeauna, la fel de durabile precum fuseseră la origini cele dintre căpitan și aerogeni, în

Domeniul Ostrovului Ceresc.

Acesta era, așadar, sălașul care avusese ideea conceperii lui Orion, iar membrii săi erau cei care participau cel mai activ la efortul necesar pentru ca acesta să poată răsări.

4

Sub soarele ce cobora spre apus, valurile se rostogoleau, verzi, ori strălucind ca argintul viu. Înaintau spre coastă, șuierând, și se prăvăleau pe stânci, stârnind arteziene de spumă albă. Vântul care le mâna din urmă își întetea vuietul, pătrunzând printre copacii pădurii de pe faleză. Răspândea răcoare și aroma sărată a mării și a depărtărilor. Pescăruși se roteau în cercuri largi, scoțând țipete ascuțite. O găscă sălbatică își luă zborul, speriată de apropierea unei marmote. În larg, o turmă de balene migratoare ieșea, în răstimpuri, la suprafață, scufundându-se apoi. La marginea lumii, o navă dispăru dincolo de orizont, doar pânzele ei se mai zăriră o vreme, ca o amintire fugară.

Ramurile crângului de conifere se profilau, întunecate, pe cerul brăzdat de fuioare de nori. Vântul purta frunze galbene, roșii ori de bronz, răpite din arborii cu viață efemeră, ducându-le dincolo de stânci, spre cine știe ce destin. O porțiune de turbă, situată de-a lungul falezei stâncoase, pe care poposiseră lern și Ronica, împrăștiată aroma aspră, mustoasă a toamnei.

Făcuseră o plimbare prin pădure și, la întoarcere, hotărâseră să se oprească pentru a urmări, o vreme, jocul balenelor în larg. După câteva minute, lern îndrăzni, în sfârșit, să tragă cu coada ochiului, spre ea. Fata își trăsese genunchii la piept, îmbrățișându-i strâns, și privea departe, spre nord, peste întinsele ape: către casă ori către cer? Părea a privi în gol, cu buzele întredeschise.

El îi atinse mâneca ușor. Lâna puloverului era aspră, sub degetele sale.

— Pari tristă.

Ea își întoarse fața către el. Părul îi era împletit în cozi, dar o șuviță îi scăpase de sub bonetă și atârna peste sprâncene. Lui lern nu-i mai fusese dat niciodată să vadă o priveliște care să-i fie mai dragă decât aceasta.

— Chiar crezi asta? Întrebă ea încet, de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un somn lung.

— Ai fost tristă toată ziua. Te-ai străduit din răputeri să mi-o ascunzi, să pari veselă, dar eu am început să te cunosc, Ronica...

Ea oftă, zâmbind îngândurată.

— De ce n-aș fi sinceră? Îmi pare rău că totul se va sfârși curând.

Iern ramase cu gura căscată, descumpănit.

— Nu, nu se poate! Nu trebuie să se sfârșească!

— A fost o lună minunată, nu-i așa? N-am mai simțit niciodată așa ceva. Dar nu pot să trăiesc ca un parazit toată viața. Am de lucru, ai mei contează pe mine... Stăpânul sălașului a fost de acord să-mi petrec o lună împreună cu tine. Credeam că îmi va fi de ajuns. Privirea ei de smarald era ațintită asupra lui. Nu știam, atunci, cât de greu îmi va fi să mă despart de tine.

Vreme de o clipă, îl cuprinse amețeala și urechile începură să-i vuiască, bătute parcă de un vânt puternic.

— Pentru cât timp? reuși să îngaime.

Un fior îndurerat străbătu trupul oțelit al Ronicăi.

— Nu știi. Voi încercă să capăt o permisie, ca să ne putem întâlni încă o dată înainte ca... Orion să răsară... dar... Depinde de mersul lucrurilor, de câtă nevoie va fi de mine. Nu te teme, Iern. Ai făcut un lucru eroic, în folosul Lupilor, acolo, deasupra Krasnaye, și sălașul nu va uita de tine. Nu ne putem permite riscul de a-i lăsa pe murai să afle de prezența ta aici, căci știi prea multe, știi, de pildă, încotro mă voi îndrepta, și n-ai cum să ascunzi asta de drogurile și de medicii lor. Dar vei avea parte de o așteptare plăcută, și, mai târziu, sper că te vom putea ajuta să te întorci la ai tăi.

— *Cât va dura asta?*

— Un an, poate doi... Sunt doar o ingineră începătoare și-am lipsit vreme îndelungată...

— Iar eu va trebui să aștept...

Deodată, furia lui Iern răbufni. Izbi cu pumnul în podul palmei.

— Nu, la naiba! urlă el în unghish. Nu voi suporta așa ceva! Te iubesc prea mult!

Ea înghiți în sec, exclamând:

— Oh, Iern, Iern... Căzură unul în brațele celuilalt. ...Râzând,

În vreme ce lacrimile i se preligeau pe obraji, Ronica se ridică într-un cot și-i spuse: E-n regulă, zburătorule. Ai câștigat. Mi-am tot spus că relația dintre noi nu era decât un foc de paie. Erai străin și, de aceea, atrăgător, dar te-ai dovedit și un om de nădejde, o ființă umană pe care o puteam iubi și respecta, iar eu eram singură de atâta vreme... Am greșit, recunosc. A fost mai mult decât o simplă distracție. Aș vrea să rămân cu tine pentru totdeauna.

— Și eu, cu tine.

Iern se rostogoli și o cuprinse în brațe, sărutând-o la baza gâtului. Era caldă și moale și mirosea a veri trecute și a veri viitoare.

— Nu va fi ușor, Ronica. Sântem de naționalități diferite, aparținem unor culturi diferite, iar eu sunt... Îi venea greu să rostească acele cuvinte, chiar și numai în prezența ei, chiar dacă nu era nevoit să o privească în ochi, căci ea își lipise obrazul de pieptul lui. Am început, de-abia acum, să îmi dau seama cât de copilăros am fost toată viața. Nu mă pot îndrepta peste noapte.

— Ei, haide, zise ea, zburându-i părul. Ce-ar fi să ne îmbrăcăm, înainte să înghețăm cu totul?

Așa făcură, apoi se ridicară, se așezară, ținându-se de mână și schimbând priviri și sărutări. Vântul, balenele, răcoarea și soarele care apunea... Nimic din toate acestea nu mai avea importanță.

— Vei veni cu mine în Lăskă, spuse ea, înviorată. Sunt în stare să rezolv asta. De fapt, nu cred că există o ascunzătoare mai bună pentru tine.

— Știi... N-aș vrea să-ți scandalizez familia. Căsătoria... Nici măcar nu știu care este legea în această privință. Conform legii aerogenilor, Faylis nu-și poate obține divorțul decât după trecerea unui an și o zi de la înregistrarea lui și numai dacă nimeni nu se opune. Dar ce părere are legislația Uniunii despre o căsătorie care a avut loc în afara teritoriului țării și care nu măi este de-ăcum valabilă?

— Legislația Uniunii n-are nici în clin, nici în mână de-a face cu asta. Crezi că am da noi guvernului voie să se amestece în ceva atât de important? Nu-ți mai bate căpșorul cu astfel de probleme. Cât despre ai mei, vor înțelege cum stau lucrurile, și vom îndeplini repede toate formalitățile. Se îmbrățișară din nou. Când, în sfârșit, ea reuși să se desprindă de trupul lui,

redevenise serioasă. Cred că e cazul să ne gândim bine ce avem de gând să facem, iubitele, îl sfătui ea. Locul în care vom merge, dacă vei vrea să mi te alături, nu e tocmai un paradis al distracțiilor. E tare departe. Nu vei putea să pleci și nu vei putea să comunici cu nimeni până când treaba nu va fi dusă la bun sfârșit, și, ți-am spus, asta s-ar putea să dureze încă un an sau chiar doi. Eu voi fi mai ocupată decât o caracatiță cu opt mâini și, cu siguranță, frântă de oboseală, când voi ajunge acasă. Acolo se muncește, într-adevăr, din greu. S-ar putea să fiu din nou trimisă în căutare de materiale fisionabile, iar pentru asta e nevoie de o pricepere pe care tu nu o posezi. Laska are, într-adevăr, priveliști superbe, poți vâna, pescui și așa mai departe, dar mai are și o vreme a dracului de împuțită, și, pe deasupra, mai vine și iarna. Va trebui să te obișnuiești cu idee de a sta mai tot timpul închis în casă.

— Păi, începu el, cred că aș putea...

— Iern, îl întrerupse ea imediat, ai spus că ești copilăros, și poate că, într-un fel, ai dreptate. Dar tu, cel adevărat, ești un bărbat energic și în continuă mișcare. Ai putea suporta gândul de a deveni un soi de... concubină masculină?

Aș putea oare? se întrebă el, șocat.

— E nevoie să devin așa ceva? se auzi întrebând cu o voce gătuită.

Chipul ei parcă împietrise.

— Da, trebuie. Și... Oh, Doamne... Ronica izbi cu pumnul în iarbă. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi dau seama că o astfel de situație ar putea să otrăvească tot ce e frumos între noi. Poate că... Poate că ar fi mai bine dacă ne-am despărți pentru... Pentru atâta timp cât va fi nevoie.

— Nu! izbucni el. De ce-ar trebui să fiu ținut în cușcă asemeni unui prizonier? Nu crezi că am câștigat încrederea alor tăi?

— Orion înseamnă prea mult. E prea mult chiar și pentru mine, iubitele. Iar tu, în vremea când erai un senior al clanurilor, ți-ai manifestat simpatia față de maurai, declară ea după o scurtă ezitare.

Aș putea țipa la ea și să distrug astfel toată bucuria pe care de-abia ne-am câștigat-o, gândi el. *Sau i-aș putea răspunde cu grijă, gândindu-mă la ceea ce voi spune mai mult decât m-am gândit vreodată.*

Efortul de-a și alege cuvintele și de a-și menține un ton egal îl făcea să tremure:

— Ronica, ascultă-mă. Am fost favorabil unor relații apropiate cu maurii, e-adevărat. Dar am făcut-o fiindcă păreau să poarte în ei viitorul. Dar n-am susținut nici o clipă incompatibilitatea cu voi. Sântem noi doi incompatibili? E nevoie oare ca eliberarea Uniunii să însemne distrugerea maurilor?

— Oh, nu, șopti ea. Ți-am mai spus, Orion nu e o armă. Nu dintre acelea care ucid oamenii cu milioanele. Dacă misiunea se va desfășura conform planului, nimeni n-are să moară.

— Așadar, poți lucra pentru îndeplinirea ei, având conștiința curată?

— Da.

O amintire a spuselor lui Plik traversă fugar mintea lui Iern. O alungă. Hotărârea clocotea în el, ca atunci când călărise uraganul ori când sărise cu parașuta din Ostrovul Ceresc. O simțea, știa că se cocea acolo, într-un cotlon al minții sale, de mai multe săptămâni și, dintr-o dată, acum, avea să erupă.

— De ce nu m-aș putea alătura vouă? Își lansă el provocarea.

— Cum? strigă ea.

Glasul lui îi răsună în țeastă.

— Vreau să mă alătur cauzei voastre. Din câte mi-am dat seama din indiciile pe care le-ai scăpat până acum, mi-am format o vagă idee despre ce-ar putea fi Orion. Și, dacă am dreptate, ar fi minunat. Aș vrea să vă fiu de ajutor. Dar chiar dacă mă înșel, tot voi face ce-mi va sta în putință. Vezi, îmi ofer serviciile. Am primit o educație tehnică, sunt pilot clasa întâi. Poate că voi putea să vă ofer chiar și o sugestie sau două. Luați-mă alături de voi, Ronica.

— Iern, Iern, Iern! strigă ea, aruncându-se de gâtul lui. Vom privi împreună răsăritul lui Orion.

Vântul șuiera, valurile își urmau marșul neîntrerupt, iar dinspre Polul Nord iarna se pregătea să-și facă o intrare triumfală.

XVII

Din nou, o rafală de vânt dinspre Strâmtoare izbi stropi de

ploaie de pereții caselor. Ploaia curgea șiroaie, gâlgâind prin burlane, strălucind pe caldarâm, acolo unde felinarele sfâșiau întunericul care se năștea prematur. Pe străzi, traficul continua să se desfășoare nestingherit, cu zumzetul său caracteristic: pietoni, purtând impermeabile cu glugi, bicicliști și motocicliști, cu poncho-uri, formele bulbucate ale automobilelor private, hurducăturile siluetelor masive ale autobuzelor și, ici-colo, câte o căruță ori vreun călăreț întârziat. Vuiete, dangăte, huruituri răsunau dinspre gară, dinspre cheiuri, dinspre fabricile care lucrau în schimburi. Lumini colorate se revărsau din taverna, restaurante, săli de jocuri, teatre și bordeluri. Vagabonzii se înghesuiau pe sub porți ori se furișau de la o alee la alta, strângând la piept sticlele cu băutură ieftină, sau, între dinți, câte un chiștoc cu marijuana.

O patrulă a Inspectoratului trecu pe străzile din centrul Seattle-ului. De jur împrejur, tăcerea se răspândea înghețată, astfel încât bocănitul cizmelor maurailor răsună nefiresc de tare. Erau înarmați, și nu doar cu obișnuitele cuțite și vine de bou, ci cu pistoale și puști. Mergeau într-o formație strânsă, iar chipurile le erau crispate, impenetrabile. Păreau că așteaptă un prilej pentru a deschide focul, acești maurai care, de la război încoace, tot încercaseră să-și găsească prieteni printre localnici.

Dar nimic din toate astea nu se vedea din casa lui Elwin Halmer. Era una dintre acele case vechi, rămase, ca niște enclave, în mijlocul zonelor industriale care se întinseseră ca o plagă, nimicindu-le vecinii. Era cald în camera de zi, o lumină plăcută punea în valoare tapetul în culori pastelate. Focul ardea, trosnind, în căminul construit din piatră brută. Deasupra sfeșnicelor de os de pe cămin, emblema Lupului trona, pirogravată pe pielea tăbăcită a unei morse.

— Șah și... mat, spuse Plik.

Gazda sa, care-i era și paznic în același timp, studie tabla de joc, după care mormăi:

— La naiba! Ai dreptate. Oricum, a fost un joc frumos. Plik se ridică de la masă, cu paharul în mână, pentru a-și mai turna whisky din sticla de pe servantă. Norrmennul clătină din cap. Cum reușești? se miră el. Bei de parcă ți-ai fi pus în gând să ruinezi sălașul, și totuși, reușești să mă bați în trei jocuri, din patru.

— Poate că n-ar strica să mai bei și tu, îi sugeră Plik, care

ajunsesse să vorbească destul de bine în unglis. Dacă sălaşul are bunătatea de a-mi satisface dorinţele materiale, nu văd nici un motiv pentru ca tu să nu le împărtăşeşti. Nu te bosumfla. Se presupune că ar trebui să mă simt atât de fericit, cât mi-ar îngădui detenţia, dar mi-e dor de un tovarăş de pahar.

Elwin se strimbă.

— Ştii bine că nu pot. Trebuie să slăbesc.

Grăsimea sa n-ar fi fost ieşită din comun printre maurai, dar aici, cum ar fi fost şi în Uropa, era anormală.

Plik rânji. Se auzi gâlgâitul licorii de foc, umplând paharul.

— Ştiu. Ți-am compus şi un cântec, prietene.

— Poftim? Cum adică?

— Ți-am spus doar, acasă sunt considerat un soi de trubadur. Dă-mi voie să-ţi cânt ceva...

— „Doctorul mi-a zis: «Să ții regim!». Şi am încuviinţat, întrebându-mă: Oare, de mâncare, ce-mi va fi dat?

Privit-am farfuria: nu era mai nimic,

Privit-am în pahar: alcool, nici un pic.

Alcool, nici un strop! Alcool, nici un pic!

Alcool, nici un dram! Şi-n farfurie: nimic!"

— Ție ți-e ușor să vorbești despre asta, bombăni Elwin.

Plik se așeză din nou în fotoliu.

— Ascultă mai departe! zise el.

„Oh, dragă, iubito, disperarea m-apasă.

Trăiesc doar cu apă şi cu aer, la masă.

Mi-e-ngădui să mănânc doar atât de puţin,

Şi, culmea! n-am voie să beau nici o cană cu vin!

Alcool, nici un strop! Alcool, nici un pic!

Alcool, nici un dram! Şi-n farfurie: nimic!"

(— Pentru strofa următoare ar fi nevoie de-un glas de femeie.)

„Oh, dragă iubite, te rog, nu fi trist.

Căci leacul cel bun sa ți-l dau eu insist.

Hai, vino-ntre perne, să-ți arăt, de nu crezi,

Mâncarea şi vinul uita-vei, ai să vezi!

Alcool, nici un..."

— Ia stai! exclamă Elwin, încleștându-și pumnii. Tu-ți bați joc de mine, nemernicule?

Plik întinse mâna să-și ia pipa și punguța cu tutun ce-i fuseseră puse la dispoziție.

— Ei, vezi-ți de treabă, nu tocmai... Nu mai mult decât mi-aș bate joc de mine însumi.

— Am irosit o lună întreagă umblând după toanele tale și ale paznicilor tăi...

Obrajii înguști ai angleymanului, îmbujorați de băutură, se făcură și mai roșii.

— Da, ai făcut-o pentru a-ți sluji sălașul cel blestemat, care are să te promoveze pentru asta la rangul cel mai înalt ce ți se cuvine, acela de Scărpinător de Purici Clasa întâi. Crezi că *mie* mi-a făcut plăcere să stau închis, ca într-o colivie, și să nu pot ieși la plimbare decât în lesă, ca un câine?

— Da, și când ieșeai, te duceai după prima pisicuță. Au ales casa mea nu numai datorită amplasării sale, ci și fiindcă... Știi bine asta, ticăloșiile... nevastă-mea a murit acum mai puțin de un an, iar eu nu umblu aiurea, după fuste...

— Chiar crezi că intenționat am... Domnule, asta-i o insultă.

Se priviră pe deasupra mesei, cu toată încordarea ce se adunase de săptămâni încoace, ca doi nori încărcăți de electricitate, gata să se ciocnească. Descărcarea electrică se ivi pe dată, risipind tensiunea: unul din cei doi cuțitari, care aveau misiunea să-l împiedice pe Plik să iasă din casă altfel decât sub supravegherea lor, obligându-l să fie discret, își făcu apariția.

— Cineva dorește să vă vadă, spuse acesta.

Iern se ivi imediat în urma lui. Își dezbrăcase mantaua de ploaie, dar chipul îi șiroia de apă și părea că emană un miros de umezeală rece. În urma sa, impasibil, intra propriul său paznic.

— Bună seara, spuse el, în unghish.

— Bun venit, bun venit, bun venit! Plik sari în picioare și alergă, clătinându-se, să-și îmbrățișeze prietenul. Doar sosirea Frunzei-de-Viță m-ar fi putut bucura mai mult, îngăimă el, desprinzându-se din îmbrățișare. Ce-ai mai făcut, bătrâne prieten?

— Am avut treabă, îi răspunse Iern, năpădit de amintiri. Dar tu?

— Hmm... Precum vezi, mi-au dat o casă confortabilă și au făcut tot ce le-a stat în putință ca să mă amuze: mi-au arătat orașul, m-au dus la teatru, mi-au dat cărți... Dar, inevitabil, timpul parc-a devenit un fluviu de clei... Dar să lăsăm compătimirile de sine la o parte, căci, sper, tu mi-ai adus eliberarea. Nu-i așa? Iern șovăi.

— Da, într-un fel.

Vorbiseră până atunci în angley. Elwin Halmer tuși, stânjenit.

— Nu vă faceți griji, îl liniști Iern, în unglis. Paznicul meu vă va explica totul. Ah, scuzați-mă... Se prezintă, apoi spuse: Am venit să discut cu oaspetele dumneavoastră despre planurile sale de viitor.

— De ce atât de târziu? vru să afle Plik.

— Evident, n-am vrut să atrag atenția. Mauraii par a fi năpădit Seattle-ul, ca și toate celelalte orașe importante. Și mai așteaptă, se pare, întăriri.

Plik îl cântări din priviri.

— Din câte observ, te-ai alăturat cauzei nord-vestice.

— Hmm... Da, într-un fel. Nu sunt liber să îți explic, până când nu vei fi luat tu însuși o hotărâre. Se așezară, și Elwin își demonstra calitatea de gazdă, oferindu-le de băut. Apoi, cei doi uropani îi ignorară pe cei din jur. Voi pleca împreună cu Ronica, spre nord. Fără îndoială, ești în stare să ghicești mai precis care ne va fi destinația, dar eu am promis să nu-ți dezvălui amănunte. De fapt, nici eu nu știu mare lucru și nici nu voi afla până când nu vom fi în siguranță, pe drum. N-ai vrea să vii cu noi? Dar bagă de seamă: s-ar putea să dureze un an sau doi. Oricum, dacă vei refuza, vei fi ținut în izolare toată această perioadă. Dacă rămâi aici, distracțiile de care ai pomenit îți vor fi oferite în continuare, pe când, dacă vii cu noi, s-ar putea ca ele să-ți lipsească.

— Știi că ai început să vorbești ca și ea?

— Zău? Mă rog... Am cerut să fii și tu invitat să ni te alături, iar superiorii ei din conducerea sălașului au fost de acord. Am considerat că meriți să ți se ofere o alternativă. Poate că nu te vei simți chiar atât de singur. Deși, sincer să fiu, nu știu dacă e înțelept să accepți o asemenea invitație.

Plik izbucni pe dată:

— Nu e înțelept?... Dar cui îi mai pasă de sâcâitoarea

înțelepciune, când aş avea şansa de a fi martor la căderea zeilor? Bineînţeles că accept!

Iern îl privi în tăcere. Umbre se fugăreau pe chipul subţire din faţa sa. Ochii îi străluceau, captând licărul flăcărilor din vatră.

— Nu înţeleg.

— Tu, prinţul exilat, nu mă-nţelegi? Cuvintele se revărsau suvoi din gura lui Plik, care gesticula amplu. Ia te uită, chiar el nu ştie cine este, chiar el, cel hărăzit a se-ntoarce în regat sau să piară. Acum eşti prizonierul mitului, fără ieşire. Te-ai identificat cu Orion, eroul ce doarme, dar care se va trezi, pentru a-şi elibera neamul. Tu eşti Uriaşul înlănţuit care-şi va sfărâma lanţurile, pentru a-şi duce la capăt cumplita răzbunare. Morţii îşi părăsesc mormintele. În această ţară, văzut-am cum spiritul vechilor meri-cani se înalţă, uriaş, din locul în care zăcut-a veacuri la rând, îngropat, făcând temeliile lumii să se cutremure...

— Eşti beat, Plik. Iar te-ai îmbătat...

— Cum altfel? Hai, vino lângă mine. Să bem câtă vreme mai putem s-o facem.

2

Ceaţa se prelingea, deasă şi albă, transformând copacii din apropiere în pete întunecate şi ascunzând vederii tot ce se afla dincolo de ei. Aerul închis îi stârnea fiori lui Terai, făcându-l să se gândească, morbid, la cripte pecetluite. Tăcerea era apăsătoare.

Din când în când, sirena vreunui vapor răsuna înfundat, nu ca un avertisment, ci de parc-ar fi plâns vreo corabie demult scufundată.

Deşi în colibă era îndeajuns de cald şi destulă lumină, ceva din răcoarea de afară părea că invadase încăperea. Terai se gândi că asta se datora, poate, faptului că această colibă era o închisoare. Ferestrele aveau gratii solide, în ciuda faptului că fuseseră instalate în grabă, uşa care dădea în afară fusese dublată şi bătută în cuie. El şi Wairoa ocupau una din cele două încăperi. Dincolo de uşa care dădea în camera vecină se auzeau pâlăvrăgelile paznicilor. Jucau pocher. Fuse tentat să li se

alături, ar fi făcut orice ca să mai alunge din cumplita plictiseală, dar n-avea nici un ban. De altfel, se îndoia că ar fi fost binevenit la masa de joc. Monotonia sporise parcă antipatia norrmienilor față de cei doi prizonieri. Poate că, dacă la început nu s-ar fi izolat, împreună cu Wairoa, într-o armură de mândrie rănită, ar fi putut dezvolta o relație mai apropiată cu paznicii lor; acum, era prea târziu pentru camaraderie.

Începu să se plimbe între zidurile de scânduri croite din pini noduroși. Pipa pe care o molfaia umpluse camera cu un alt soi de ceață, albăstrie și acrișoară. Își simțea limba, de parc-ar fi fost din piele tăbăcită. Ce altceva ar fi putut face?

Wairoa stătea deoparte, citind. Căpeteniile Lupilor fuseseră generoase cu ei, oferindu-le cărți din belșug. Aveau la dispoziție și un radio, un fonograf și o fonotecă. Sălașul avea aici, pe insula Shaw, un loc de recreere pentru membrii săi. În acest anotimp colibele vecine erau pustii. Probabil că și puținii vilegiaturiști rămași fuseseră convinși să își încheie vacanțele în altă parte. Poate că n-ar fi fost chiar atât de grea captivitatea, dacă lui Terai i s-ar fi permis accesul în atelier, ca să își ocupe, într-un fel sau altul, mâinile și mintea, dar gardienii aveau ordine stricte în privința lor. El și Wairoa aveau dreptul să se plimbe și să facă mișcare în aer liber, dacă doreau, dar numai sub pază strictă.

— De la mongi la norrmieni, bombăni el. Aș fi preferat să fi rămas printre mongi. Ne-au tratat de o mie de ori mai bine.

Wairoa îi răspunse, continuând să citească. Avea darul de a-și putea divide atenția în acest fel. Odată, învingându-și reticența obișnuită, îi descrisese lui Terai ciudatele conexiuni neurale dintre cele două emisfere cerebrale, dar aproape tot ce îi spusese îi intrase lui Terai pe o ureche și îi ieșise pe cealaltă.

— Bănuiesc că ne-ar fi tăiat beregata, cu scuzele de rigoare, spuse el. Prezența noastră deranja, în mod evident, anumite persoane influente.

— Știu, știu. Cât de des am discutat despre asta? Nu înțeleg cum poți fi atât de calm, Wairoa. Zău, nu înțeleg.

— Captivitatea te înnebunește. Eu însă n-am familie care să mă plângă. Eu mă pot bucura de realitatea în veșnică schimbare, așa cum se vede de aici, de priveliștea mării, de cerul de deasupra noastră. Nu-ți amintești cum spunea Ronica Birken despre... la stai.

Wairoa își lăsă cartea deoparte, ridicând mâna.

Vreme de o clipă, liniștea stăruie în auzul lui Terai, apoi auzi și el zgomotul, îndepărtat, dar tot mai aproape, bâzâitul unui motor de barcă. Exclamații de surpriză, strigăte de bucurie, scaune târșâite pe pardoseală dovedeau că și paznicii lor îl auziseră. *Pe Nan! Cine-o fi oare? Cu siguranță, nu e vreun turist rătăcit, de vreme ce își forțează astfel motorul.* Inima lui Terai bătea de să-i spargă pieptul.

Motorul se opri și dinspre debarcader se auzi larmă. Mai mulți nou veniți urcau acum cărarea ce ducea spre colibă, conduși de către unul dintre paznici, a cărui siluetă părea la fel de puțin familiară, în ceața groasă. Fură conduși la adăpost, cu excepția unuia singur care se apropie de coliba prizonierilor, apoi dispăru după colț.

Curând, își făcu apariția în încăperea în care se aflau cei doi murai. Era Mikli Karst.

— ...Cât de primitori ai vrea să fim, pentru numele lui Haristi, când ai încercat să ne ucizi?

Din scaunul în care se așezase, Mikli îl privea pe Terai, care se înălța, amenințător, în fața sa.

— A fost o chestiune profesională, nu una personală, spuse el. În locul tău, aș adopta o atitudine mai plină de sportivitate.

— Ne-ați închis aici, ca pe niște animale. Asta-i chiar mai rău decât dacă ne-ați fi ucis, mușterai.

Wairoa ședea tăcut într-un colț, privind prin masca din jurul ochilor săi, percepând, cu siguranță, cu toate simțurile sale aparte, flecare detaliu al scenei. Nici ceața ce umplea fereastra de dincolo de el nu era mai de nepătruns decât expresia chipului său. Din încăperea vecină, Terai nu mai auzea nimic. Paznicii se retrăseseră cu toții acolo și așteptau cu sufletul la gură dincolo de ușă, sperând că misiunea lor atât de monotonă se apropia de sfârșit. Mikli gesticula cu mâna în care își ținea țigară.

— Aș zice c-ați fost animale ținute în puf, rise el. N-aveam decât două variante: fie să vă ucidem, fie să vă izolăm.

Da, căci avem prea multe de spus, se gândi Terai, obosit, pentru a suta sau mia oară. Am putea spune unde poate fi găsit plutoniul și avionul care îl transporta, și asta ar fi o dovadă de netăgăduit a vinovăției nord-vesticilor, un casus belii care l-ar

convinge și pe cel mai înverșunat dintre pacifiști. La fel de importantă ar fi informația că Sălașul Lupilor e amestecat în treaba asta până-n vârful firelor de păr. Ai noștri n-au cum să afle informații care să valoreze mai mult de-o ceapă degerată, de la guvernul Uniunii, căci măscăricii aceia bâlbâți habar n-au de ceea ce se întâmplă sub nasul lor. Dar informații despre Lupi, urme care să ducă în Kenai, în Laska... Astea ar fi exact genul de indicii de care ar avea nevoie Federația pentru a da de urma acestor monștri.

— Lă urma urmei, ai voștri știu deja de o bună bucată de vreme că se caută materiale fisionabile, continuă Mikli. Au informat și guvernele mongilor...

— De unde știi că noi ăm făcut-o? Întrebă Terai. Răspunsul la această întrebare ar fi putut să se dovedească folositor, în căzui în care ar fi reușit să scape de aici vreodată. Poate c-au aflat singuri. Crezi că n-ar fi fost în stare?

— Nu prea. N-au mijloacele necesare pentru a observa așa ceva. Gândește-te că Domeniul habar n-a avut de toate astea. Până în prezent, mauraii n-au considerat necesar să anunțe Ostrovul Ceresc, fiindcă, până de curând, nimeni nu credea că asemenea antichități ar putea fi găsite în Uropa.

Mikli dădu fumul pe nări, apoi continuă, cu glasul său leneș:

— Acum, desigur, autoritățile maurai au fost puse în alertă de raportul tău, ca și de una sau mai multe explozii nucleare care au avut loc.

— Cum? strigă Terai, și Wairoa se foi în colțul său.

Mikli încuviință.

— Da, e-adevărat. S-a întâmplat cam în același timp cu lovitura lui Jovain și cu toate acțiunile interesante care au urmat, așa că n-au mai apucat să te anunțe. Nici eu n-am aflat, până la întoarcerea acasă. Observatorii mongilor au depistat însă urmele detonațiilor în atmosferă și au ajuns la concluzia că acestea au avut loc undeva la vest de ei, la o latitudine superioară. I-au anunțat pe maurai, care le-au confirmat supozițiile. Comunicațiile au fost făcute pe ascuns. Nu trebuie să stârnești mușuroiul până când vina nu sunt identificați, fără putință de îndoială. Altfel, doar diavolul poate ști ce s-ar întâmpla, la ce ar duce isteria globală care s-ar isca. Între timp, Federația trimite întăriri Inspectoratului din Uniune. Flotele voastre se îndreaptă spre Awaii, din toate colțurile planetei. E

baza cea mai apropiată de noi, care suntem principalii suspecți.

— Voi sunteți de vină pentru toate astea, spuse Terai, cu voce lipsită de intonație.

Se străduia din răspuțeri să nu înșface creatura din fața sa, pentru a o uide. Efortul acesta îl făcea să tremure.

— Ei bine, noi doi știm asta, dar unde-i dovada? îi replică Mikli, cu răutate. Ce anume ar trebui să caute Inspectoratul și în ce direcție? Pe cine să atace Marina? Un nou război împotriva Uniunii s-ar purta, de fapt, împotriva unor nevinovați, care ar lupta fără să știe de ce sunt atacați, fără să fi avut vreun amestec în... Orion. Ar dura cât a durat și cel dinainte, poate chiar mai mult, pentru că acum ai voștri nu s-au pregătit din timp, ca data trecută și, în lipsa unor dovezi concrete, cauzele războiului nu s-ar bucura de popularitate.

Terai înghiți în sec. Simțea că-i vine rău. Tot ceea ce auzise era corect. Nu neapărat adevărat, căci adevărul presupune onestitate. Era însă corect. Își aminti de profesori învățați din Wellantoa care descriau Războiul Energiei ca pe o răbufnire a unui militarism scăpat de sub control. E drept, nu putea fi permisă construirea de generatoare nucleare, dar abandonarea proiectului s-ar fi putut obține și pe calea negocierilor. Își amintea de comentatorii și predicatorii care denunțau menținerea prezenței maurai pe teritoriul Uniunii drept imperialism cultural, o cizmă strivind tocmai acea diversitate pe care Federația susținea că o apăra. Își aminti de demonstrațiile tinerilor și ale celor mai în vârstă, care îi maimuțăreau, mulți dintre ei îndrăgostiți de moda norrmienilor. Luptau, cică, pentru pace și libertate, cuvinte pe care parcă ei înșiși le inventaseră. Unii dintre ei îl înjuraseră, când se întâmplase să-i întâlnească, fiind în uniformă. (Își aduse aminte și de tinerii din orașele Uniunii, care îi maimuțăreau pe maurai.) Și, mai aproape în timp, își aminti de discuțiile purtate cu oameni maturi și sobri, conducători de triburi din întreaga Oceanie, care se întrebau dacă nu cumva costul funcției de paznic al lumii era prea greu de suportat pentru popoarele lor...

Nimic din toate acestea nu conta. Cert era că, în vreme ce mauraii alergau după fantome, adunând o întreagă armată pe teritoriul Uniunii, Lupii și aliații lor, oricine ar fi fost aceștia, își vedeau liniștiți de treabă. Se pare că începuseră deja să își încerce uneltele blestemate.

Intervenția seacă a lui Wairoa îi curmă firul gândurilor negre:

— O întrebare, Karst. De unde știi că mongii au detectat explozia și i-au informat pe maurai, dacă totul s-a desfășurat în secret?

Luat pe nepregătite, Mikli îi răspunse pe un ton mai puțin bătaios decât înainte:

— Serviciile noastre de spionaj nu dorm.

— Încă ceva, continuă Wairoa. De ce-am fost trimiși din Yuan, sub supravegherea ta? De ce s-ar fi încrezut yuanezii în norrmeni, într-o chestiune atât de importantă cum ar fi trebuit să fie interogarea noastră?

Recăpătându-și cumpătul, Mikli își îngădui un rânjet.

— Da, ai dreptate, am reușit să le câștigam cooperarea.

— I-ați câștigat doar pe unii dintre ofițerii yuanezi. Altfel, lumea întreagă ar fi știut de o alianță între doi vechi dușmani.

Mikli își strivi țigara și își aprinse, imediat, alta.

— Ești mai deștept decât am crezut, Wairoa Haakon.

— V-ați infiltrat, spuse omul-hibrid. Nu guvernul vostru molău, ci Lupii și celelalte sălașuri care iau parte la complot. Ați avut douăzeci de ani la dispoziție. Cohortele nu mai sunt bande de războinici nomazi, în care fiecare îl cunoaște pe fiecare. Membrii lor sunt acum larg răspândiți și se deplasează, individual, acolo unde o cer împrejurările. V-ați putut introduce propriii agenți și ați așteptat ca ei să avanseze până la eșaloanele superioare: juni, norrmeni cu descendență asiatică sau chiar unii dintre mongii care locuiesc pe ici, pe colo, în teritoriile voastre din est. Sau chiar albi; mongii sunt națiuni eterogene. Ați mituit, ați șantajat, ați convins oameni de bună-credință că faptele voastre sunt în concordanță cu interesele țărilor lor. N-ați mers direct la vârf; ar fi fost prea riscant, dat fiind sistemul ierarhic meritocrat al regimentelor. Dar v-ați plasat oamenii în puncte nodale prin care trec informațiile și comenzile. V-ați creat o rețea de cârțițe, bune de chemat în ajutor la nevoie. Mongii sunt înduioșător de naivi. Tu însă, și ai tai, dimpotrivă. Daa... Îndrăznesc să afirm și că atunci când ofițerii lor legitimi credeau că negociază cu guvernul vostru, negociau, de fapt, cu Lupii, care transmiteau apoi, către Vittohrya, numai ceea ce credeau de cuviință. Te felicit pentru o răutate bine făcută.

Cumplita realitate îl izbi pe Terai ca un ciocan: douăzeci de ani! În mod evident, lui Mikli nu-i plăcea ca altcineva să conducă conversația. Se ridică în picioare.

— Ei bine, cred că e de-ajuns pentru astăzi, le-o trânti el. Veți avea ocazia să povestiți mai mult după ce vă veți reîntâlni cu prietenii noștri care ne-au însoțit în mica noastră excursie prin pădure.

Terai își încovoie umerii, așteptându-se la o nouă lovitură.

— Ce vrei să spui?

— Iern Ferlay s-a înrolat sub stindardul nostru și, inevitabil, Plik i s-a alăturat. Casa mea e în Laska, unde e nevoie acum de o mai bună organizare a securității, așa că și eu voi merge cu voi. De ce n-am reuni vechea trupă veselă? Oricum, aici n-ați putea rămâne multă vreme, acum, când trupele Inspectoratului roiesc ca purecii de apă. Vă luăm cu noi, așadar. Împachetați-vă lucrurile. Plecăm peste o oră, ca să profităm de această negură binecuvântată.

Se întoarse și ieși, trecând în încăperea vecină, trântind ușa. O vreme, cei doi maurai rămaseră nemișcați și muți. Apoi, Wairoa spuse încet, în limba lor:

— Țsta e un om rău. Nu e un dușman oarecare. Radiază răul. Nu-i simți mirosul?

— Nu, spuse Terai. Nu, dar te cred. Privi o vreme spre exteriorul rece și încețoșat, înainte de a încheia: Le voi da de știre alor noștri. O voi face sau voi muri.

3

Norii se rostogoleau jos, deasupra Dordoy-n-ului. Cenușiul lor îndolia crestele dealurilor și întuneca brazdele toamnei pe ogoarele de la poale. Vântul șuiera, un plânset mai rece decât însuși aerul. Ducea pe aripile sale miros de umezeală, printre draperiile de ploaie. Drumurile deveniseră râuri de noroi, plescăind sinistru sub povara copitelor.

Mai mult decât oricând, Castelul Beynac părea a fi o parte a peisajului. Adăugirile epocii moderne păreau năluciri ivite printre zidurile și turnurile puternice din vechime. Călărind încoace, dinspre Port Bordeu, Ashcroft Lorens Mayn tânjea după căldura focului din vatră, după un dram de odihnă, deși nu era slab din

fire. Alesese acest mod de a călători, împreună cu întreaga sa suită, pentru ca țărani să-și poată vedea noul castelan și pentru a-i putea asigura de bunele sale intenții. Ei însă nu-l răsplătiseră decât cu priviri morocănoase și nu îi răspuseseră la saluturile prietenești. Acum, ajunsese să se întrebe cit confort îl aștepta la sfârșitul acestei zile obositoare.

În poartă, aștepta un comitet de întâmpinare, mai multe siluete înveșmântate în mantale cu glugi. Exista, fapt încurajator, și o gardă de onoare: milițieni în uniforme și cu căști crestate, săbii la centură, sulite, halebarde și puști la sold. Lorens își zori calul într-un ultim galop; trase apoi de hățuri și ridică brațul în semn de salut. Din vizitele anterioare, recunosc unele chipuri. Primul ofițer, tovarășul lui Iern Ferlay, Hald Tireur aștepta în primul rând, cu spinarea sa, încovoiată de vremi, încremenită într-o poziție rigidă, de aroganță. Secretarul, un tânăr pe nume Ans Debyron, aștepta lângă el, dar nici chipul său nu exprima mai multă prietenie... Nici unul dintre cei aflați în fața porții nu părea a fi bucuros de oaspeți.

În spatele lui Lorens, caii însoțitorilor săi fornăiră și necheză, în tropot de copite, oprindu-se. Îi numără pe cei dinaintea sa. Erau de două ori mai mulți decât ai săi, dintre care, cel puțin două duzini erau înarmați. Vrând să evite provocările, limitase armamentul celor din suita sa la cuțite, câteva pistoale și patru lănci, al căror rol era, de fapt, menținerea steagurilor.

— Vă salut, oameni buni, spuse el. Pacea și bunăstarea să fie cu voi.

Vântul puse stăpânire pe urarea sa, risipind-o-n cele patru zări, ca pe frunzele moarte.

— Salut, îi răspunse Hald, sec. Poți să-mi spui numele domniei tale și scopul venirii dumitale aici, domnule?

Luat prin surprindere, Lorens nu putu decât să exclame:

— Dar mă cunoști!

— Martorii de față vor să-ți afle numele și scopul venirii aici, domnule.

Să fie vreun obicei specific dordoynez? Aici nu e blândul Bourgoyn, unde Faylis și cu mine ne jucam, copii fiind, printre rindurile de viță.

— Sunt... Ashcroft Lorens Mayn, colonel în Garda Terrană, înălțat de curând la rangul de castelan al Beynac-ului și împre-

jurimilor sale. Am venit să-mi iau în primire îndatoririle. Dar știți toate astea! izbucni el. V-am anunțat venirea mea imediat după ce ați primit înștiințarea scrisă...

— N-am primit nici un fel de înștiințare privind sosirea ta, conform vechilor uzanțe. Așadar, n-am primit nici o înștiințare.

Lorens izbi cu pumnul în șa, încercând să-și păstreze cumpătul, și spuse cu o blândețe greu prefăcută:

— Hald, știi că trăim în vremuri tulburi. Ținutul acesta e vital pentru siguranța Domeniului... *dealurile acestea sălbaticе, pietroase, adăposturi ideale pentru bandiți și rebeli*. Preluarea administrării sale de către o conducere potrivită nu poate aștepta îndeplinirea procedurilor convenționale... *mai ales în condițiile în care, sub domnia lui Jovain, nici un membru al clanului Talence n-ar accepta acest post*. Căpitanul și-a folosit puterile excepționale, aprobând numirea mea aici. Sunt cumnatul caste-

lanului dinainte, cel dispărut. Am intenția să mă ocup de interesele familiei sale și, mai ales, de cele ale poporului său. Poporul tău, Hald. De îndată ce vreunul dintre moștenitorii de drept va fi gata să ia postul în primire, îl voi ceda cu dragă inimă.

— Când se va întâmpla astă? Și câte garnizoane vei implanta, până atunci, în mijlocul nostru?

Hald lupta ca să se stăpânească. Însoțitorii săi începuseră să se foiască, privind cu ură spre cei nou-veniți. Falangele degetelor celor din gardă se înălbiseră, crispate pe mânerile armelor. Ofițerul se întoarse către Ans Debyron.

— Citește declarația de refuz, spuse el, cu glasul îngroșat. Tu ești cel care a conceput-o.

Secretarul se înclină, făcu un pas înainte și despături un pergament. Paloarea și roșeața își disputau culoarea obrazilor săi. Vocea îi tremura, șovăitoare. Dar cuvintele cădeau, ca o ploaie de bolovani:

— „...Implorând îndurarea lui Dumnezeu, invocând sufletele strămoșilor, noi, bărbații din Py Beynac, adunați la data de...”

Lorens auzi un blestem sau două în murmurul din spatele său. Asculta doar cu o ureche, simțind nu atât șocul, cât o oboseală copleșitoare.

— „...vechile drepturi confirmate de către Tratatul de la Pirigueux, prin care Dordoyne devenea unul dintre statele Domeniului...”

Dar asta s-a întâmplat cu secole în urmă. A venit de mult vremea ca Franceterr să fie o națiune adevărată, unită, în Unicitate. Cum îndrăznesc să stea în calea acestei împliniri?

— „...ne adresăm tuturor fiilor Py Beynac-ului, și fraților lor din întregul Dordoyne...”

Da, îndrăznesc!

— „...să nu recunoască, indiferent de circumstanțe, autoritatea nimănui de a numi un castelan care, prin naștere, nu este, legitim, un Ferlay...”

Faylis l-a alungat pe Iern, acum ei o alungă pe Faylis.

— „...menținerea loialității față de Domeniu și instituțiile sale legale, inclusiv față de lleduciel și de aerogeni, atâta timp cât această loialitate va fi reciprocă. Dar violarea legilor, a tradiției și a drepturilor constituie o trădare. Cerem ca seniorii clanurilor și conducătorii tuturor statelor să se întrunească, spre a cerceta...”

Nu se răzvrătesc. Nu încă. Ostrovul Ceresc ar spulbera ca pe-un fum orice armată pe care ei ar strânge-o. Cum rămâne însă cu războiul de gherilă? Dacă ei refuză să negocieze? Ostrovul Ceresc nu poate să dea foc pământului însuși. Ar însemna o lovitură dată Geei, aproape la fel de gravă ca o explozie nucleară. Și, fără sprijinul celor de la sol, Ostrovul Ceresc s-ar prăbuși în scurtă vreme.

— „...așadar, Ashcroft Lorens Mayn, îți cerem pașnic, dar cu hotărâre, să pleci de pe târâmurile noastre.”

Urmară semnăturile și titlurile. Ans se retrase apoi, răsuflând cu greutate. Lorens zâmbi forțat.

— Ați formulat foarte clar totul, spuse el, și glasul său abia răzbătu prin șuietul vântului. Vă înșelați amarnic, dar eu nu vreau ceartă și mă voi întoarce acasă. Ne acordați ospitalitate peste noapte?

— Nu, îi răspunse Talence Hald Tireur.

Lorens se întoarse, impunându-le tăcere însoțitorilor săi indignați. Apoi i se adresă din nou ofițerului:

— Vom căuta un han care să ne găzduiască. Nu-l pedepsi pe hangiul care ne va primi. Să încercăm să păstrăm, cât putem, relații bune între noi.

Hald îi răspunse, încuviințând scurt din cap. Lorens își întoarse calul, pregătindu-se de plecare. Ploaia se înteți.

În biroul din cer al Căpităniei, Jovain privi dincolo de masă și spuse:

— Este vorba de ceva serios. De ceva care are o importanță capitală.

Femeia subțire, căruntă, din fața sa rămase nemișcată.

— În acest caz, v-aș ruga să trecem direct la subiect, domnule, îi replică ea. V-am spus, încă din clipa în care m-ați convocat aici, că e un moment al naibii de nepotrivit.

— Dar nu mi-ați explicat de ce anume, colonele.

— Nu vi se pare evident? Îl întrebă Vosmaer Tess Rayman.

El se vedea nevoit să îi admire talentul cu care își modula intonația. Nota ironică nu putea fi niciodată pe de-a-ntregul percepută ca atare.

— Trupele pe care le comand sunt la fel de neliniștite ca toate celelalte. Oamenii mei nu știu decât că aveți intenția să reduceți capacitatea armatei, în general, și, în special, pe cea a corpului meteorologic. Când, în ce măsură, în ce fel?

Nesiguranța e mai rea decât cea mai rea dintre certitudini. Oamenii înjură, intră în tot soiul de buclucuri în afara bazei și încep să se gândească tot mai des la casele lor și la familii, la siguranța ținuturilor natale. Mai mult decât la slujbele lor. Ei deschise gura pentru a spune ceva, dar ea îl reduse la tăcere, ridicând un deget. Nu mă refer acum îndeosebi la piloți și la echipajul recrutat din rândul aerogenilor. Ei sunt mai reținuți și mai chibzuiți. Dar ei constituie doar o fracțiune din personalul Forțelor Aeriene. Mă refer acum la personalul tehnic, compus, în marea sa majoritate, din oameni de la sol: mecanici, controlori de trafic, informaticieni, electroniști, contramaștri, bucătari, pe scurt, întreaga structură de bază a organizației noastre. Moralul lor este la pământ.

— Deja? Dar nu s-a întâmplat nimic, se încruntă Jovain. Nu știam nimic despre această problemă.

— Nici n-ați fi aflat... Oricum, nu atât de curând, domnule. Trebuie să te afli în preajma acestor situații încă de la început, ca să îți dai seama că se întâmplă ceva. După ce explozia se produce, oricine o poate remarca. Dar, atunci, e deja prea târziu. Noi, cei din corpul ofițeresc, am încercat să găsim căi,

prin care să preîntâmpinăm problemele, și recomandări pe care să le oferim căpitanului.

Cu mintea aiurea (*Nu întâlnesc decât piedici, eu, care nu-mi doream decât o revoluție pașnică?*), Jovain își netezi barba și spuse:

— Încercați să le aduceți aminte că forțele armate și personalul lor auxiliar există pentru a sluji Domeniul, nu invers. Dacă o reducere a rolului și dimensiunilor acestora se dovedește necesară, fiți convinsă că va fi un pas înainte, nu un regres, și nimeni nu va pierde nici unul dintre drepturile câștigate pe merit.

— Își vor pierde doar sensul vieții... Un sens pe care vor fi nevoiți să-l caute în altă parte, îi replică Tess. Înălțimea voastră, spuse ea, adresându-i-se cu titlul acela emfatic, vă rog să nu uitați că ceea ce a ținut laolaltă popoarele și statele Domeniului au fost acțiunile lor comune.

Jovain îi răspunse ceva mai hotărât de această dată:

— N-am uitat asta, colonele. Cred însă că a venit timpul să renunțăm la instituțiile învechite, pentru a ne căuta noi țeluri. În ceea ce privește însă unitatea... Își îndreptă spinarea, până când își simți mușchii încordându-se. Dați-mi voie să fiu sincer cu dumneavoastră. Cred că meritați acest lucru. Pot exista mai multe păreri diferite în privința a ce este bine și ce nu pentru Domeniu. Respect opiniile diferite de a mea. De fapt, sunt nerăbdător să le analizez și mă dezamăgește lipsa dialogului cu cei care mi se opun. Avem nevoie de unitate. Dezacordul exprimat e una, dar conspirația sau răzvrătirea fățișă e cu totul altceva.

— Într-adevăr, așa e, încuviință ea, sec.

Asta nu făcu decât să-l provoace pe Jovain, care răbufni:

— Colonele Tess, vă acord privilegiul de a discuta cu mine, personal, o chestiune foarte gravă, care are legătură cu acțiunile dumneavoastră. A fost emis un mandat de căutare a lui Talence Iern Ferlay. A fost amplu mediatizat. Dacă acesta refuză să se predea de bunăvoie, devine un infractor supus rigorilor legii. Dacă nu apare, fiindcă este suferind sau bolnav, sau rănit, atunci, oricine deține informații despre el și nu le aduce la cunoștința autorităților comite o încălcare a legii. Schiță un zâmbet forțat. Eu nu-i doresc decât binele. Am avut anumite divergențe, e drept, dar îmi fac griji în privința sănătății sale.

— Într-adevăr, așa e, domnule.

E indiferentă sau sarcastică? Ignor-o. Atacă.

— Colonele, fie că a sărit cu parașuta, fie a căzut și a murit.

Nu există o a treia posibilitate. Echipetele noastre au cercetat fiecare cotlon al Ostrovului Ceresc, după cum probabil vă amintiți. Anchetatorii au stabilit că un bărbat corespunzând semnalmentelor sale a înșelat un paznic, reușind să iasă pe o platformă de inspecție. Nu s-a mai întors. Avea o parașută. Se știe că erați destul de apropiată de el. Investigatorii au descoperit un alt paznic care, ceva mai devreme, observase o anumită persoană cărând echipamentul pentru un asemenea salt. Tehnicile noastre de interogare au scos la iveală faptul că respectiva persoană se potrivea cu descrierea fizică a fiului dumneavoastră Dany. Legătura mi se pare evidentă, încheie Jovain. Aveți vreun comentariu de făcut?

— Da, domnule, îi răspunse ea, netulburată. Toate acestea nu sunt decât niște vorbe spuse la întâmplare, pe baza unor amintiri confuze dintr-o perioadă când întregul aerostat era pradă haosului și nimeni nu avea cum să fie un martor de încredere; cu atât mai puțin, veneticii pe care i-ați adus aici.

— Așadar, negați complicitatea?

— Domnule, conform codului aerogenilor, nu aveți dreptul să-mi puneți astfel de întrebări.

Spunând acestea, Tess își ridică fruntea mai sus decât înainte, impunătoare, ca relicvele care umpleau încăperea.

— Unde se află Vosmaer Dany Rayman?

Tess zâmbi.

— De unde ați vrea să știu? I-am acordat o binemeritată vacanță, iar el e un tânăr burlac, perfect sănătos.

— Mă obligați să lansez un mandat de punere sub urmărire a sa.

— Căpitanul Ostrovului Ceresc are dreptul să facă acest lucru.

— V-aș putea acuza și pe dumneavoastră, colonele.

— Căpitanul Ostrovului Ceresc poate cere superiorilor mei punerea mea sub acuzare. Tess îi acordă răgazul pentru a-i cântări spusele așa cum se cuvenea. V-aș sugera însă să vă abțineți de la asemenea acțiuni. V-am explicat adineauri că acele așa-numite declarații pe care le dețineți nu valorează nimic. O curte marțială sau chiar un tribunal al clanurilor n-ar da

pe ele nici cât pe-o ceapă degerată.

Clanurile și ofițerii se alătură celor de-o seamă cu ei. Un gust de fiere urcă în gâtul lui Jovain, arzându-l.

— Autoritatea mea îmi permite să vă arestez, amintiți-vă.

— Mă puteți închide doar pentru scurtă vreme, până la proces. Domnule, nu v-aș recomanda să o faceți. Eu și colegii mei suntem și așa destul de ocupați, încercând să ținem laolaltă o țesătură peticită care pâraie la încheieturi.

Împotriva cărei amenințări?

Jovain înghiți fierea.

— Prea bine, colonel, spuse el. De vreme ce refuzați cooperarea sau... susțineți că această cooperare nu este posibilă, vă puteți întoarce la îndatoririle dumneavoastră. Vă rog să anunțați Garda Terrană de îndată ce veți avea vești de la fiul dumneavoastră, Dany. Vă rog să luați aminte: nu privesc corpul ofițeresc ca pe o entitate independentă și voi lua măsuri ca ofițerii să dea dovadă de mai multă răspundere decât au demonstrat până în prezent. Bună ziua, doamnă.

Ea se ridică, îl salută scurt și ieși.

Se lăasă liniștea, tulburată doar de șoapta vuiturilor stratos-ferei pe suprafața exterioară a Ostrovului Ceresc. Veșnica tăcere a infinitului... Un miros acru, al propriei sudori, îl izbi pe Jovain. Se simțea stors de puteri. Își puse coatele pe masă, îngropându-și fața în mâini. *Faylis, Faylis!*

Nu, mai avea încă de lucru, mai avea o mulțime de treburi de rezolvat. Vosmaer Tess Rayman era un caz extrem, dar, în același timp, un avertisment. Dezordinea în cadrul forțelor armate nu era o amenințare directă la adresa Ostrovului Ceresc, care putea spulbera oricând armate întregi, cu fulgerele sale; în schimb, dezordinea din țară... Avea nevoie de sfatul celor în care avea încredere, al celor care îl sprijiniseră, pe el și cauza sa. Își chemă aghiotantul. Ziua aceasta avea să se încheie cu o noapte lungă.

În amurg, femeile plecară din Camac. Era o seară senină, geroasă, și, spre apus, o linie roșiatică se risipea destul de repede. Bolta verzuie se întuneca, văzând cu ochii. Spre est,

cerul era de un negru amestecat cu purpură, iar Ostrovul Ceresc lucea jos, deasupra lizierei întunecate a pădurii scheletice. Când orașul rămase în urmă și ieșiră pe drumul mare, pașii femeilor răsunară sec pe pământul înghețat, băltoacele acoperite de pojghițe subțiri trosniră sub greutatea lor, frunzele moarte foșniră.

Erau vreo sută, femei de rând, fecioare, bunici, purtând veșminte stranii și broboade. N-aveau felinare, căci drumul le era cunoscut, iar la întoarcere, luna avea să răsară; fiecare avea câte o luminare și chibrituri sau amnare. Nu înaintau într-o ordine anume și nu le era interzis să vorbească, dar păreau a fi o procesiune funerară, iar murmurele care se auzeau din rândurile lor păreau a fi un bocet prelung.

— ...blasfemie... ghinion... blestemul sfinților... ucigașii... răzbunare, ca sufletele lor să se poată odihni în pace...

Rosenn încerca mereu să se liniștească, ceea ce se întâmplase cu o zi înainte fusese doar o revoltă, iar ceea ce se întâmpla în această noapte era doar o demonstrație de protest. Geeanii voiseră să-și deschidă un centru în Carnac, pentru turiștii care le împărtășeau convingerile și, sperau ei, pentru localnicii pe care aveau să îi convertească. Căpitanul Jovain își exprimase limpede intențiile; avea să „âncurajeze schimburile culturale”, garantând „libertatea de expresie tuturor filosofiilor și credințelor”. Nici o comunitate nu putea interzice construirea unui centru geean pe o proprietate cumpărată cu acte în regulă. Se zvonea că tezaurul Căpităniei sprijinea asemenea achiziții. Asta era treaba căpitanului; dar fermierii și marinarii mai auziseră și alte zvonuri, cum că, de-acum înainte, nu avea să mai existe controlul furtunilor. Rădăcina profundă a conflictului, se gândi Rosenn, era însă conservatorismul acestor țărani. Jovain nu înțelesese asta. În fond, Carnac nu era departe de cosmopolitul Kemper și era tot un port la mare. Jovain susținea că viziunea lui despre lume îmbrățișa eonii viitorului; dar nu avea, în schimb, simțul vechimii. Nu putea să înțeleagă faptul că oamenii au dreptul să-și păstreze tradițiile, au dreptul, la ei acasă, să fie intoleranți.

Astfel, în urmă cu o săptămână, un grup de localnici, înarmați cu cuțite, harpoane, seceri și bâte le ceruse muncitorilor străini care săpau fundațiile să înceteze lucrul și să plece. Primarul din Carnac respinsese protestele venite direct

din lleduciel, citind garanțiile de autonomie din tratatul de uniune. Garda Terrană trimise un detașament pentru a-i proteja pe muncitori; se adună o mulțime înfuriată, se azvârli cu pietre și se traseră câteva focuri de armă. Trei tineri orășeni fură uciși. Lucrul încetă din nou și fraze grijulii, conciliatorii, fură schimbate între primar, mestromor și stăpânii din ceruri.

Fusesse doar un eveniment regretabil, cum istoria mai cunoscuse mii. Atât, și nimic mai mult; nu fusese decât o reacție obișnuită, tradițională, o descărcare a supărării acumulate, înaintând în gerul crepusculului, Rosenn descoperi că nu mai era în stare să creadă așa ceva.

De ce mă aflu aici? se întrebă ea, pierdută. Sunt o femeie din rândul aerogenilor, văduva unuia dintre cei mai destoinici fii ai Ostrovului Ceresc. Am căpătat o educație excelentă, am călătorit dintr-un capăt într-altul al Domeniului. Ce caut aici, în acest ritual primitiv al răzbnării, mai ales acum, când, cu siguranță, Jovain mă supraveghează?

Privi spre Catan, care mergea alături. Una lângă alta, mama și mama vitregă a lui Talence Iern Ferlay conduceau procesiunea către altarele de piatră. *O fac fiindcă mă simt obligată față de gazda mea? Dar, de fapt, de ce am căutat-o? Până acum, nu ne-am mai întâlnit. Nu ne leagă nimic, cu excepția unor amintiri cu totul diferite despre omul pe care l-am iubit, fiecare în felul nostru, și a unui fiu al ei, care a fost fiul meu adoptiv, și despre care nu știm nici măcar dacă mai e în viață.*

Neliniștea care îi sfâșia sufletul lui Rosenn îi oferi motivul comportării sale. Întinse mâna, apucând mâna celeilalte femei. Catan îi răspunse cu o strângere puternică și o privire lungă. În întunericul ce se năștea, Rosenn nu reuși să-și dea seama dacă zâmbea sau plângea în tăcere.

Ostrovul Ceresc păli la rândul său, iar stelele prinseră a străluci mai tare.

Când femeile ajunseră la pietre, lumina sporise îndeajuns ca ele să poată vedea ce făceau, călăuzite de puzderia de constelații și de Via Lactea. De-o parte a drumului, câmpurile se întindeau cenușii, fantomatice, pierzându-se în beznă. O luminiță îndepărtată, un felinar aprins în tinda unei ferme izolate, părea o stea coborâtă pe Pământ. De cealaltă parte, pădurea se înălța ca un zid, iar crengile dezgolite se profilau pe

cerul înstelat ca lăncile unor războinici uriași. La jumătatea distanței între pădure și drum se înălțau megaliti.

Șirul lor se prelungea dincolo de limitele câmpului vizual. Bruma sclipea pe formele lor aspre, iar umbrele se împleteau cu întunericul greu. *Umbrele timpului*, gândi Rosenn. *Nălucile necunoscuților care le-au înălțat în vremurile dinaintea istoriei.* Fără să știe de ce, simțea puterea adunată în pietre, răbdarea lipsită de remușcări, o legătură între ele și neomeneștile stele. *De când au redevenit sacre? Să fie oare din vremea haosului de după Războiul Judecății, când orice altceva a scăpat de sub controlul omenirii, în vreme ce ele au rămas neclintite?*

Amnarele și chibriturile scăpărară, și luminările fură aprinse. Fiecare flăcăruie lumină câte un chip ascuns sub o broboadă. Dar nici una dintre aceste fețe nu era aidoma celor pe care soții, copiii sau nepoții le vedeau, zi de zi, în lumina amiezii. Umbre, umbre, câte o arcadă, albul unui ochi, un dinte strălucind. Mâinile fereau flăcările de adierea vântului, în vreme ce fiecare femeie se îndrepta spre piatra ei. Apoi, luminițele rămaseră nemișcate, limpezi, arătând calea prin noapte.

Catan o conduse pe Rosenn într-un loc aflat la capătul celor două șiruri. În spatele lor, se aflau ruinele unui cromleh, iar sub picioarele lor, iarba scrâșnea, înghețată; planeta se rotea, înaintând spre iama și, foarte curând, Orion avea să răsară.

— N-ar trebui, șopti Rosenn, cu un accent sălbatic. Eu nu știu nimic despre toate astea, eu n-am ce căuta aici...

— Ba da, și tu aparții acestui loc, murmură Catan. Noi trebuie să fim laolaltă, în frunte, noi, mamele lui, ale adevăratului căpitan, cel care va readuce dreptatea. Aprinde-ți candela, o rază de lumină călăuzitoare pentru el, și așteaptă.

Ea însăși își înălță luminarea deasupra capului, ridicând glasul. Rosenn nu înțelegea mare lucru în brezhoneg, dar Catan îi explicase mai înainte, în franceză, ce însemnau cuvintele celui cânt.

"În numele lui Deu cel Sfânt, pe Zhesu-Crett, și pe fiecare sfânt din ceruri și de pe pământ, acum și-n ceasul învierii, ne-am strâns aici spre a chema nenorocirea asupra nelegiuitorilor. Durerea ce-au pricinuit-o, furia ce-au stârnit să se întoarcă asupra lor, asupra celor ale căror nume vor fi rostite acum..."

Cel dintâi nume ce fu pronunțat fuse cel al lui Talence Jovain Aurillac.

XVIII

Vasul *Graym Trader* porni din Seattle într-o dimineață senină, devreme. Strâmtoarea Pujay sclipea, cenușiu-verzuie, cu pete alburii de spumă, brăzdată deja de o mulțime de nave. Insulele și țărmul continentului erau viu colorate în nuanțele ruginii ale toamnei, iar în depărtare, deja înzăpezite, se înălțau piscurile munților. Pescăruși și nori albi se lăsau purtați de vântul rece care bătea dinspre nord-vest.

Nava nu era rapidă și nu ieșea în evidență prin nimic, pentru a nu stârni curiozitatea maurailor. Era un cabotier micuț, de felul celor folosite în mod obișnuit aici, pe coastă. La mijlocul punții se înălța un arbore purtând o elice cu patru aripi, având montat un ampenaj, astfel încât să se poată roti în jurul axului central, pentru a fi mereu în bătaia vântului. Cu ajutorul unei transmisii fără frecare, puneă în mișcare un dinam care furniza o oarecare cantitate de energie electrică. Nava mai dispunea de un mic motor diesel, de rezervă, folosit numai în cazurile excepționale, căci combustibilul era extrem de costisitor.

Și cărbunele era scump, dar nu într-atât încât o navă de acest fel să nu-și poată permite o turbină cu aburi. Fumul scos pe coș nu era chiar atât de poluant, ceea ce, gândi Iern, constituia o schimbare binevenită față de aerul murdar de pe țărm. Un motor cu alcool ar fi necesitat mai puțin metal și ar fi fost mai curat, dar nici măcar nord-vesticii nu mai foloseau acest tip de propulsie pe scară largă. Prea mult teren cultivabil fusese nimicit în veacurile trecute, prin consumarea materiei vegetale care ar fi trebuit să îmbogățească solul.

Stând alături de Ronica, lângă bordaj, privea navele pe lângă care treceau sau care îi depășeau: majoritatea erau cu pânze, unele erau de tip vechi, iar altele, în sfârșit, aveau forme sofisticate, aerodinamice. Cea mai mare parte a celor mai mari și mai moderne purtau pavilionul cu Crucea și Stelele.

Pe termen lung, civilizația nord-vestică e condamnată, gândi el. Câtă vreme energia atomică e interzisă, nu își va putea menține economia aceasta, care consumă atâta energie, decât importând cărbune. Într-o bună zi, fie mongii vor refuza să mai

exporte, fie zăcămintele se vor epuiza. Atunci, vor exista două alternative: o societate avansată din punct de vedere tehnic, relativ progresistă, dar condusă difuz, precum cea a maurailor, sau una aristocratică, bazată, în principal, pe agricultură, dar statică, precum cea a Domeniului.

Doar dacă nu cumva, Orion... Atunci, totul se va schimba.

Ronica îl smulse din gândurile acestea cenușii, desfăcân-du-și brațele și începând să râda fericită. Umbrele rotorului pulsau pe trupul ei, iar acolo unde soarele îi atingea părul, acesta părea de două ori mai strălucitor.

— Sântem pe drum! strigă ea. Atotputernice Yasu, merg către casă, iar *tu* ești lângă mine!

El îi cuprinse umerii și o strânse la piept. Un marinăr aflat alături, pe punte, îi făcu cu ochiul.

— Acum poți să-mi spui, în sfârșit, ce urmează să facem? o întrebă el.

Ronica redeveni serioasă.

— Nu încă, iubitele. De fapt, aș putea, dar aș vrea să mai aștept puțin, până când Terai și Wairoa ne vor putea asculta.

— Poftim?

— E îndeajuns de neplăcut că vor fi siliți să stea izolați vreme de încă un an sau doi, știind că ai lor de-acasă îi consideră morți. Aș vrea să afle că nu suntem monștri.

— Unde se află acum?

— Sub punte, sub pază. Au fost aduși la bord în cursul nopții. Nu putem risca să-i lăsam liberi câtă vreme ne aflăm încă în aceste ape destul de populate. Terai, de exemplu, și-ar putea croi drum, cu puterea lui de taur, până la bordaj, ar sări în apă și-ar înota până la cel mai apropiat vas maurai. Chiar și o încercare nereușită ar atrage prea mult atenția. După ce vom ieși din strâmtoare și nu va mai fi nimeni prin preajmă, vor putea fi lăsați liberi.

...Cu toate acestea, când, câteva ore mai târziu, cei doi prizonieri apărură, purtau cătușe, iar paznicii care îi însoțeau erau înarmați. Căpitanul navei și echipajul său de șase oameni fuseseră aleși cu grijă. În mod normal, făceau un negoț cinstit, însă, din când în când, li se cerea să facă anumite lucruri în legătură cu care nu era indicat să pună întrebări și despre care nu trebuia să povestească nimănui.

Ronica, Iern și Plik îi așteptau în salon, unde o canapea

Îmbrăcată în piele înconjura, din trei părți, o masă rotundă. Soarele pătrundea, jucăuș, prin hublourile largi. Puntea avea un ruliu ușor, făcându-i pe cei ce stăteau în picioare să se clatine. Pipa lui Plik umplea atmosfera cu o negură aromată.

Ronica sări în picioare și apucă mâinile lui Terai într-ale sale.

— Bine ați venit, îi ură ea, și sinceritatea ei era de netăgăduit. Mă bucur să te revăd. Și pe tine, se grăbi ea să adauge, privind către Wairoa.

Îi mărturisise lui Iern că hibridul îi stârnea, în același timp, compasiune și o teamă nelămurită.

Terai îi răspunse cu un zâmbet amar:

— Aș fi preferat să ne reîntâlnim în alte condiții.

— Da, ai dreptate. Ați trecut printr-o perioadă câinoasă, nu-așa? Bieții de voi! Mă tem că nu vă aflați chiar atât de aproape de sfârșitul ei... Sper însă că, după ce vă voi fi spus ceea ce am de spus, vă veți simți mai bine. Ronica le făcu semn paznicilor. E-n regulă, puteți pleca.

— Aaa... Stați o clipă, Miz Birken, căpitanul Karst ne-a ordonat să nu-i scăpăm din ochi pe ăștia doi, protestă unul dintre paznici.

Ronica pufni disprețuitoare.

— Iar eu contramandez acest ordin! Dacă, întâmplător, căpitanul Karst nu e de acord, n-are decât să vină să-mi ceară mie socoteală, când se va trezi, după beția de azi-noapte. După ce scoaseră cătușele prizonierilor, cei doi paznici ieșiră, bombănind. Ronica închise ușa în urma lor. Aș fi putut să vă vorbesc în angley chiar și cu ei de față, explică ea. Dar nu o vorbesc destul de fluent și nu cunosc termenii tehnici.

— Dacă nu vrei ca oamenii voștri să afle secretul, de ce ni-l dezvălui nouă? se miră Wairoa.

— Voi sunteți demni de încredere, îi răspunse ea, sec. Voi nu veți pleca nicăieri până când Orion nu va răsări. Vreau să înțelegeți că am vorbit serios. N-aș vrea să încercați să faceți vreun gest imprudent. Nu mi-ar plăcea să vă știu uciși încercând să comiteți fapte de un eroism idiot, lipsit de sens. Sântem tovarăși de drum, n-ați uitat, zâmbi ea. Haideți să bem ceva, pentru prietenia noastră! Le turnă tuturor vin în pahare, dintr-o carafă, și rămase în picioare, toastând solemn: Să ciocnim pentru ziua în care ne vom întâlni din nou, cu toții liberi, într-o lume

eliberată. Iern sorbi din vinul aromat, molipsit de euforia care se simțea în vocea ei de tânără zeiță a victoriei. Plik își goli paharul din două înghițituri și se întinse să și-l umple din nou. Wairoa șovăi o clipă, apoi ridică din umeri și bău. Terai singur rămase nemișcat. Ronica observă asta. Te înțeleg, îi spuse ea uriașului. Poate că vei vrea să ni te alături după ce mă vei asculta. Se așează. Radia entuziasm, iar Iern, așezat la dreapta ei, avea senzația că îl simțea fizic, ca pe o flacăară. Plik ședea lângă el, iar cei doi maurai de cealaltă parte a mesei. Ce este Orion? Începu ea, apoi cuvintele se revărsară dintre buzele ei, ca o cascadă. Nu e ceva înspăimântător, nu e o bombă ori vreo altă mașinărie infernală. Orion este o navă spațială. De fapt, o flotă întreagă. Pentru Iern, revelația nu veni pe nepregătite, și totuși, cuvintele ei îl izbiră ca un trăsnet. Terai gemu, ca lovit în pânțe; Wairoa nici nu clipi, iar Plik rămase cu gura căscată. Este o navă care poate călători între planete, rosti Ronica, pe un ton glorios. Începuturile călătoriilor spațiale se află dinaintea Războiului Osândeii, după cum bine știți. Navele de-atunci parcurgeau orbite circumterestre și ajunseseră până pe Lună, chiar ceva mai departe. Apoi oamenii și-au uitat visul. Erau prea ocupați cu supraviețuirea, și le lipseau resursele pentru așa ceva. Vechile nave spațiale foloseau combustibili chimici, ardeau cantități îngrozitor de mari de petrol. Dacă am depinde de o asemenea propulsie, n-am mai putea să ne întoarcem în forță. În plus, nimeni n-ar reuși să țină ascuns un asemenea efort. Voi, mauraii, l-ați fi oprit încă de la început. Și poate c-ați fi avut dreptate să o faceți, și nu numai ca să vă mențineți meschina supremație. Pur și simplu, ați fi avut dreptul să opriți o asemenea risipă. De unde ar fi putut fi procurată, în acest caz, atâta energie, pe sârmana noastră planetă stoarsă de puteri? Mâna ei se strânse în jurul paharului, când, tot ea, dădu răspunsul: Din atom. Terai se cutremură, așteptând urmarea. Wairoa își deschise larg ochii săi stranii. Plik înghiți în sec. Inima lui Iern cânta. Ideea aceasta nu e nouă, continuă ea. Datează din acea epocă interplanetară care a murit înainte de a se naște. I-a aparținut unui om pe nume Freeman Dyson, care a elaborat o schiță teoretică a unei astfel de nave. Ce nume minunat avea: Freeman¹ El și-a botezat proiectul „Orion”. Lucrurile s-au oprit aici din motive politice, din câte-am auzit. Apoi, civilizația s-a prăbușit. Ideea a zăcut uitată vreme de sute de ani.

N-ați auzit niciodată vorbindu-se despre așa ceva, nu-i așa? Nimeni n-a auzit. Nimeni, până în momentul în care cei din Uniunea de Nord-Vest au devenit interesați de energia nucleară și-au început să cerceteze în detaliu scrierile mai vechi. Dosarul Orion era acolo, cu referințe la o întreagă literatură despre navele spațiale, în general. De fapt, nu mai era un dosar propriu-zis, ci erau, în principal, microfise și alte asemenea modalități de stocare a informației. Erau însă îndeajuns de răspândite, astfel încât ceea ce se distrusese aici a fost descoperit de către arheologi dincolo. Ei bine, am auzit că unii oameni s-au arătat interesați de Orion. Dar, în primul rând, trebuia proiectate și construite centralele atomice. Vă mai amintiți cum au descoperit cercetătorii noștri materiale fisionabile rămase nedescoperite de către maurai. Se așteptau să mai găsească și altele. Dându-și seama că Federația n-ar fi fost de acord cu așa ceva, au păstrat maximum de discreție posibilă. Publicitatea făcută pentru Orion ar fi fost lipsită de sens. Ronica oftă, și glasul i se umplu de amărăciune. Norrmennii nu se așteptau la o reacție atât de fanatică din partea Federației. Războiul Energiei... aparține istoriei. De-atunci, Inspectoratul ne-a prins în jug, impunându-ne limite în tot ceea ce am fi vrut să întreprindem. Își bău vinul rămas în pahar și își turnă altul. Încă din ultimii doi ani ai războiului, când devenise evident că aveam să fim înfrânți, ideea lui Orion s-a impus printre membrii Sălașului Lupilor. Ai noștri au fost dintotdeauna în frunte în privința științei, tehnicii și a administrării. Orion a fost, în principal, un proiect al Lupilor, deși, bineînțeles, am apelat și la ajutorul neprețuit al unor oameni de încredere aparținând altor sălașuri.

Terai încuviință, țeapăn.

— Da, încep să înțeleg, murmură el. O organizație bogată, influentă, larg răspândită... și, în același timp, particulară, ai cărei membri sunt foarte legați între ei, dar nu cer dări de seamă de la cei din conducere... Da.

— Cum funcționează nava spațială? întrebă Wairoa, mânat de o curiozitate impersonală.

Ronica își recăpătă exuberanța de mai înainte.

— Privită din afară, ideea ar putea părea nebunească, începu ea. Dar nu e. Arunci o serie de mici bombe în spatele unui scut gros situat în partea posterioară a navei. Exploziile

măresc accelerația acesteia. Nu pot să intru în detalii, fiindcă nu aparțin de departamentul tehnic. Eu am lucrat la sistemele de control. Mă rog... Râse sonor, ca mai înainte pe punte, o explozie de veselie. Ascultați. Nici eu n-am aflat asta decât foarte târziu, când eu și Iern ne-am întors la Seattle. (Îmi pare rău, iubitele, în ziua aceea te-am lăsat singur la sediu...) Îl apucă de mână, tandru. A avut loc o lansare test în urmă cu o lună sau două, o navă fără echipaj, teleghidată. Vehiculul a fost pescuit din ocean. Rezultatele au fost minunate. După douăzeci de ani de muncă și sacrificii, am reușit s-o trimitem dincolo de cer și s-o aducem cu bine înapoi!

— E o nebunie, gemu Terai. Bombe, reziduuri radioactive. Câți vor muri de cancer din pricina acestei unice lansări? Câți copii diformi se vor naște?

— Nu e un număr care să poată fi măsurat, îi replică Ronica, roșind. Bine, există o oarecare contaminare. Gradul cel mai mare de contaminare este în puțul de lansare, dar, ai dreptate, o oarecare cantitate ajunge în atmosferă. Radioactivitatea împrejurimilor crește cam tot atât de mult cât ar fi dacă ai muta împrejurimile respective în vârful muntelui Denali. Dar, cu cât te îndepărtezi de zonă, cantitatea radiațiilor scade, iar materialele utilizate sunt dintre cele cu descompunere rapidă. Câți mor de cancer în fiecare an, Terai Lohannaso, fiindcă ai voștri ne obligă să ardem cărbune? În privința asta, cunosc statisticile: sunt mii.

— Nu noi vă obligăm să ardeți cărbuni, spuse el. Noi am dori să încetați să o mai faceți.

— Și să devenim un satelit al vostru, la fel ca semenii noștri din sud-vest? E-n regulă, spune-mi altceva. Câți oameni, în fiecare an, de jur împrejurul globului, trăiesc în ignoranță și sălbăticie și mor de foame sau de pe urma unor boli cumplite, fiindcă voi nu vreți să îngăduiți lumii să folosească o tehnologie productivă?

— Pe Tanaroa, femeie! Facem tot ce ne stă în putință și-am face și mai mult, dacă n-ar trebui să stăm de pază lângă cei de teapa voastră, dar adevărul este că: Pământul, biosfera nu-și pot permite...

Wairoa ridică o mână, întrerupându-i discursul.

— Aș sugera să lăsăm deoparte vorbăria retorică, spuse el, cu răceală în glas. Cu totii am mai auzit toate astea. În tăcerea

care se lăsă, întrebarea lui căzu ca un pumn: Cum de-ați reușit să mențineți secretul nepătruns, vreme de două decenii?

— Buna organizare, explică Ronica, în mod evident, ușurată că scăpase de cearta care se iscase. Mikli mi-a spus că, odinioară, n-am fi avut niciodată șansa de a trece neobservați. Acum însă, nici un serviciu de spionaj nu dispune de echipamentele și experții necesari pentru o cercetare precum cele de atunci. Adevărata localizare a lui Orion este sub munții Leutieni din Laska. Lanțul acesta muntos este vulcanic, ceea ce maschează emisiile de căldură.

Terei clătină din cap.

— Ajunsesem atât de aproape, odată...

— Probabil că ați făcut numeroase alte teste, insistă Wairoa.

— Da, desigur. Majoritatea au fost subterane. Cele pentru experimentarea bombelor, de exemplu. Localnicii au fost aver-tizați să se aștepte, din când în când, la zgomote puternice și mici cutremure, zâmbi Ronica.

Wairoa dădu din cap. Lumina soarelui se juca în părul lui pestriț.

— Bănuiam. Radioactivitatea emisă ar fi fost prea mică pentru a fi detectată, în condițiile în care nimeni n-ar fi avut motive pentru a monitoriza variațiile naturale ale acesteia. Lansarea experimentală a fost cu totul altceva, nu-i așa? Calmul său era de-a dreptul înspăimântător. Căpeteniile Lupilor știau că mauraii aflaseră că exista cineva care colecta materiale fisionabile. Și-au dat seama că o alertă globală avea să fie consecința firească a acestui fapt. Cum de-au sperat, totuși, că lansarea avea să treacă neobservată?

— N-au sperat așa ceva, îi răspunse Ronica. Proiectanții se pregătiseră pentru ce era mai rău. Dar, dată fiind precaritatea rețelei de detecție, cum ar fi putut fi detectată sursa exactă? Puteați să presupuneți că norrmennii erau vinovații și să deveniți mai vigilenți, dar cum puteți să identificați și să prindeți o persoană care să dețină informații cu adevărat prețioase? N-aveți decât să căutați, îl provocă ea. Ar fi o căutare foarte lungă, fiindcă nu dispuneți de mijloacele necesare pentru a scotoci țara noastră de la un capăt la altul, în grabă. De fapt, având în vedere succesul acestei prime lansări, mă îndoiesc că vor mai avea loc multe încercări. Ar fi necesare, e drept, dar voi

nu ne oferiți alternative. Din această cauză, s-ar putea să pierdem câteva nave și vieți omenești. Fie, chiar de-ar fi să mă număr și eu printre cei sacrificați. Însă, înainte ca voi să ne descoperiți, Orion se va înălța.

Un fior înghețat îl străbătu pe Iern. *Bon Deu, nu mi-am dat seama la ce mă angajez!*

În vreme ce Terai continua să se holbeze, ca un nebun, Wairoa continuă, netulburat.

— Și care este scopul militar al întregii acțiuni? Sunt convins că există un scop militar.

Ronica încuviință. Devenise și ea la fel de rece ca și interlocutorul ei.

— Da, din cauza voastră, există un asemenea scop. Acela de a ne recâștiga libertatea. I se adresă lui Iern: Ostrovul Ceresc ne-a sugerat această idee. De unul singur, acesta controlează Franceterr-ul, căci e intangibil și, în același timp, poate lovi în oricine. Dar ce-ar fi dacă ne-am înălța și mai sus? ne-am gândit noi. Am construit zece astronave Orion, de două ori mai multe decât ar fi fost necesar. Am luat în calcul și eventualele capricii ale sorții. O dată ce acestea vor ajunge pe orbită în jurul Pământului, echipajele lor vor putea urmări mișcarea navelor de la suprafață. Capacitatea lor de încărcare va fi enormă. Cu sistemul pe care l-am pus la punct, fiecare kilogram de plutoniu sau uraniu va permite ridicarea pe orbită a aproximativ șaptezeci și cinci de tone.

Închipuți-vă un obiect de câteva tone, lansat de pe orbită spre o anumită țintă, cu viteza unui meteorit. Am calculat că un asemenea obiect ar scufunda, lovind oceanul, toate navele pe o rază de zece kilometri. Ar mai fi laserele... Vom desfășura captatoare solare uriașe, care să alimenteze lasere de tipul celor de la bordul Ostrovului Ceresc, dar mult mai puternice. Fulgere de precizie, prietene! Iar voi nu veți putea mișca un deget, pentru a ne împiedica. Se lăsă tăcerea. Ronica se așeză. Ceva mai târziu, duse paharul la buze și bău, după care spuse, cu blândețe: Nu dorim răzbunare ori alte asemenea aiureli. Sperăm că maurii vor avea bunul simț de a se recunoaște înfrânți. După ce Orion se va fi înălțat și noi vom fi efectuat o demonstrație sau două asupra unor ținte nelocuite, suntem convinși că ne veți lăsa în pace. Abia atunci, vom putea să ne vedem cu adevărat de treabă.

Tăcere. Terai și Wairoa schimbă o privire. Iern se simțea amețit. Plik însă îi uimi pe toți, vorbind pentru întâia oară.

— Bineînțeles. Atunci, vă veți putea duce treaba la bun sfârșit. Veți trezi Șarpele cel Mare și veți aduce sfârșitul lumii.

Ronica îl privi cu asprime.

— Nu, spuse ea. Vom aduce salvarea lumii.

— Nu a lumii pe care o cunosc oamenii, îi replică Plik. Nu, zeii sunt condamnați să piară, toți zeii, ai tuturor. Iar noi nu vom trăi, ca să vedem ceea ce zeii cei noi vor ridica din cenușă.

La discuția aprinsă care urmă, el nu se mai osteni să participe. Se mulțumi să bea, până când adormi.

2

Nave aflate mai la nord-vest semnalaseră apropierea unei furtuni. Căpitanul navei *Graym Trader* hotărâse să o ocolească, navigând de-a lungul coastei, la o distanță sigură, în loc să o apuce în linie dreaptă, de la gura strâmătorii Wandy Fuca până la estuarul Cook.

În cea de-a patra zi a călătoriei, Iern ieși pe punte, părăsind cabina pe care o împărțea cu Ronica. Ea adormise după micul dejun. Lui Iern îi lipsea capacitatea ei felină de a adormi aproape instantaneu, așa că ieși pe punte, ca să ia o gură de aer proaspăt.

Aerul se răcise, și un vânt tăios bătea dinspre vestul înnorat. Îi izbea fața, aducându-i pe buze stropi sărați din ocean, și şuiera amarnic în palele elicei care se învârtea ca scoasă din minți. Fiuoare de nori alergau, ca fumul, pe cerul acoperit. Marea căpătase o culoare întunecată, cu excepția culmilor de spumă ale valurilor de un alb imaculat. Un ruliu puternic ce zgâlțâia nava constituia dovada furiei lor. Deasupra orizontului, spre răsărit, crestele ascuțite ale munților apăreau din ape, întunecate.

Oamenii de cart se adăpostiseră de furia vântului, iar Iern fu uimit să-l descopere pe Terai, sprijinit de balustradă, la prova. Prizonierii nu mai erau supuși calvarului sechestrării în cabine decât peste noapte, când paznicii dormeau într-o cabină alăturată. Unde ar fi putut fugi? Nu puteau să zboare... Cu toate acestea, nu-și părăseau cabina decât la ora mesei și pentru a

face puțină mișcare pe punte, din când în când. Chiar și atunci, nu vorbeau cu nimeni. Iern nu putea să-i condamne pentru muțenia lor.

Adânc mișcat de singurătatea acelei siluete uriașe, Omul Clanurilor se duse la Terai.

— Bună, îi spuse el, în unglish. Terai mormăi ceva, în semn de răspuns, dar nu-și mișcă privirea ațintită către țarm. Nu ți-e greu să înduri vremea asta? Îl întrebă Iern.

Purtau amândoi mantale și pantaloni din pânză de cort, dar pe trupul masiv al lui Terai veșmintele plesneau, iar în picioare, uriașul, care nu reușise să găsească nimic potrivit la bord, purta o pereche de papuci.

Terai păru a se înmuia puțin.

— Acum, nu, răspunse el. Ieri, un marinar mi-a făcut rost de o pereche de lenjerie de corp din lână, care, deși mă cam irită și mă strânge, îmi ține de cald.

— Nu-s chiar atât de rai norrmenii, nu-i așa?

— N-nu, nu sunt, luați individual, șovăi Terai. De fapt, bucătarul tocmai mi-a dat o jumătate de kilogram de unt. Scoase mâna din buzunarul mantalei, arătându-i un cub împachetat în hârtie. Caloriile suplimentare mă vor ajuta să supraviețuiesc în cabina aceea neîncălzită.

— Zău? N-am mai auzit așa ceva...

Poate că ideea respectivă era adevărată, poate nu era decât o superstiție ori, mai știi? poate că oceanienii aveau, într-adevăr, un metabolism diferit de al său. Indiferent ce-ar fi spus, ar fi putut să-l jignească pe prizonier, în starea de nervi în care acesta se afla.

— Cei mai mulți sunt oameni de treabă, adăugă Terai. Nu pot să spun c-am întâlnit mulți care să fie cu adevărat răi. Dar răul se află în cauza pe care o slujesc.

— Mi se pare evident că, în situația ta, nu poți fi de acord cu Orion. Și totuși... Ei bine, știi acum că nu e ceva diabolic, cum ar fi armele nucleare, nu e o amenințare directă la adresa țării tale. (Iern schiță un zâmbet) Norrmenii nu vor fi niciodată imperialiști. Sunt prea., țâfhoși, acesta cred că e cuvântul. A încerca să faci din ei o armată cuceritoare ar fi ca și cum ai încerca să dresezi pisici.

Terai îi aruncă o privire fugară.

— Îți dai seama câta otravă vor răspândi în lume

blestematele lor nave?

— Ai auzit datele Ronicăi. Contaminarea ar fi neglijabilă, în comparație cu...

Izbucnirea lui Terai îl făcu pe lern să amuțească.

— Chiar îți închipui că se vor opri după o singură serie de lansări? O dată ce vor obține ceea ce doresc, cine-i va împiedica să jefuiască planeta și să siluiască biosfera, exact la fel ca strămoșii lor? Vor construi uzine nucleare, reactoare, iar ceilalți va trebui să facă la fel ca ei, de frică, dacă nu de altceva, și, curând, vom avea din nou bombe... Mauraiul înghiți în sec. Fiule, declară el, nu sunt istoric și nici filosof, dar am văzut o mare parte a globului și am cunoscut o mulțime de oameni, îndeajuns pentru a-ți putea spune cu certitudine un lucru: dacă un lucru poate fi făcut, fii convins că el se va face.

— Nu, îl contrazise lern. Tu ești cel care greșește. Ronica mi-a povestit despre ceea ce se va face după... eliberare.

— Ți-a explicat cum îi vor alunga pe dușmanii tăi și veți trăi fericiți până la adânci bătrânețe... Îl ironiză Terai. Cu asta te-au cumpărat, nu-i așa? Cu asta și cu trupul dătător de dragoste al iubitei tale. Ei bine, n-ar fi prima femeie care se prostituează în folosul unor conspiratori. Ascultă-mă, și-am să-ți ofer încă vreo câteva surprize despre uneltirile norrmenilor în Domeniul tău...

Furia lui lern explodă.

— Ține-ți gura aceea spurcată! urlă el. Taci sau te omor!

Terai își scoase mâinile din buzunare, așteptând, încordat. Năluca rațiunii îi șopti lui lern, printre bubuiturile de tunet ale furiei: *Nu încerca să o faci, nu vei reuși, și-apoi, cuvintele lui nu înseamnă nimic, sunt doar un strigăt de durere și neputință.* Îi întoarse spatele și se îndepărtă, cu pași apăsați, plimbându-se în sus și-n jos pe punte până când, în sfârșit, își recapătă calmul. Terai rămase locului o vreme, urmărindu-l din priviri, după care coborî sub punte.

Faylis țipa, căzând din cer. Ea era Luna, iar vârcolacul care voia să o devoreze era pe urmele ei. Sângele bătăliei înroșea zăpada care se așternuse peste pământuri în anii nesfârșitei ierni. Corbii se repezeau să smulgă bucăți din cadavre. Copacul în care, neputincios, se refugiase lern era înghețat, mort; crengile golașe se întindeau spre cerul din care soarele fusese

alungat. Dolmenele își redau morții luminii. Dinspre nord, o corabie neagră pornise la drum. Din mare se înălțase un șarpe uriaș, zvârcolindu-se în apele care fierbeau, scuipându-și veninul ca o negură. Ostrovul Ceresc se prăbușea, cădea, tot mai aproape, tot mai mare, iar zgomotul căderii sale făcea pământul să se cutremure, astfel încât hoiturile celor măcelăriți săltau pe zăpadă. Și, după Ostrovul Ceresc, veni rândul stelelor să cadă, arzând și urlând...

— Ce naiba? exclamă Ronica. Iubitule, trezește-te, se întâmplă ceva.

Îl scutură. El dormea în patul de sus. El își croi drum spre starea de conștientă, văzând-o, doar o umbră în bezna micii încăperi, dar o umbră reală, solidă, o mână puternică și un miros de femeie. Un nou strigăt, urmat de un ropot de pași, sfârși prin a-l trezi de-a binelea. Țâșni dintre cearșafuri și sări pe podeaua rece sub tălpile sale goale.

— Hai să vedem, propuse Ronica, crăpând ușa și aruncând o privire pe coridor. Lumina galbenă de afară făcu să-i strălucească părul și pielea. Nu-i nimeni. Orice-ar fi, e acolo, sus. Ieși pe coridor, iar el o urmă.

O altă ușă se deschise pe jumătate. Wairoa scoase capul din cabină. Ușa de alături se mișcă sub influența raliului navei, dar nici unul dintre paznici nu se afla înăuntru. Mikli ieși din cabina sa, cu părul vâlvoi, îmbrăcat într-o cămașă de noapte. Wairoa îl văzu și se retrase în cabină. Plik era prea beat ca să fie trezit de zarva iscată.

Pe scări năvăli o rafală de vânt înghețat. Urmă o voce:

— O-o-om la apă!

Ronica se repezi în sus, spre punte. Când, la rândul său, lern ajunse afară, văzu că o mulțime de felinare fuseseră aprinse. În lumina lor pâlpâitoare, zări picăturile mărunte de ploaie, amestecate cu lapoviță, duse de vântul năpraznic. Frigul își înfipse colții în el.

Paznicii, îmbrăcați în pijamale, stăteau aplecați peste balustradă, cu armele în mâini, scrutând întunericul. Omul de cart, căzut în genunchi, privea prostă cum sângele îi picura de pe fața zdrelită, pătând puntea. Un al patrulea marinăr, însoțit de căpitan, se apropie; apucaseră să își îmbrace mantalele și pantalonii. Un al cincilea se afla, în mod evident, lângă reflectorul de pe acoperișul cabinei, în vreme ce cârmaciul

manevra frenetic. Nava se roti, oprindu-se.

— Ce dracu' se întâmplă aici? Întrebă Ronica, încercând să acopere şuietul vântului.

— Mauraiul cel mare a sărit peste bord, spuse unul dintre paznici.

— Tu, tu, şi tu! porunci căpitanul. Coborâţi barca la apă. Iar tu, Orik, fii pregătit să-i arunci un colac de salvare, în caz că îl descoperim în apă.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă lern, cuprins pe neaşteptate de răul de mare.

Mikli se agăţă de braţul lui.

— Tocmai asta trebuie să aflăm, spuse ofiţerul-spion. De fapt, deocamdată, nici unul dintre noi nu poate fi de mare ajutor. Coborâţi înapoi sub punte. Ne-ajung problemele, asta ne mai lipseşte, să se îmbolnăvească vreunul de pneumonie.

Chon Till, căpitanul de pe *Graym Trader*, părea a fi un băştinaş din Merica de sud-est în el, caracteristicile africane, care se atenuaseră, prin răspândire, la marea majoritate a populaţiei nord-vestice, se manifestau plenar: piele tuciurie, păr creţ, un nas turtit şi buze groase. Nu era însă un barbar, ci, prin tot ceea ce făcea, se dovedea un membru perfect al Sălaşului Lupilor. În ziua aceea, pentru a asista la anchetă, îmbrăcase o tunică de uniformă, bleumarin, cu nasturi de fildeş,

Îşi roti privirile prin salon. Dincolo de căldura de-aici, vântul se văicărea, marea mugea neliniştită şi burniţa izbea în hublouri. Un bec electric chior risipea, întrucâtva, întunericul. Aşezaţi în jurul mesei, alături de el, se aflau Mikli, lern şi Ronica, iar de cealaltă parte, ca pentru o confruntare, stătea Wairoa.

— Am interogat martorii din echipaj, începu el, bătând darabana pe masă. Oamenii de pază au fost treziţi de un zgomot puternic. S-au grăbit să iasă, reacţia lor a fost promptă. Se pare că Lohannaso a spart uşa dintr-o singură lovitură şi s-a repezit în sus pe scări. Unul din paznici a pornit pe urmele lui, iar celălalt a rămas să-l țină sub observaţie pe Haakon. A rămas acolo până când a auzit strigându-se „Om la apă!”, după care a urcat în fugă pe punte. Omul de cart l-a văzut pe Lohannaso ţâşnind pe dunetă, a încercat să-l oprească şi s-a ales cu nasul spart. E prea ameţit, ca să poată fi sigur de ceea

ce a urmat. Poate că mauraiul a alunecat și a căzut peste bord, sau poate că a sărit intenționat. Aș vrea să aflu care dintre variante e cea corectă.

— Și cum ai de gând să interoghezi un mort? îl ironiza Mikli. Till ridică din sprâncene, oarecum iritat.

— Ești convins că e mort?

— L-am căutat mai bine de o oră. E un bun înotător, dar...

Câtă vreme credeți că poate un om să supraviețuiască, înainte ca frigul să îl ucidă? Ronica?

Femeia ridică din umeri, deși pe chip i se putea citi durerea.

— O jumătate de oră, plus sau minus câteva minute. În acest caz, mai puțin, aș zice. Nu e alb și nici nu e obișnuit cu temperaturile subarctice.

— Ar fi putut rămâne destulă vreme la suprafață, spuse Till. L-am fi găsit repede, mai ales dacă ne-ar fi chemat în ajutor. Ceea ce mă frământă e că ar fi putut să se lovească cu capul de bord în cădere și să se scufunde imediat sau că, poate, a fost vorba de o încercare reușită de sinucidere, sau... Cine știe? Își aținti privirea asupra lui Wairoa. Ce-ai de zis, Haakon?

Răspunsul ar fi putut fi dat, la fel de bine, și de o mașină.

— M-a trezit zgomotul încuietorii sfărâmate. L-am văzut ieșind. Era extrem de puternic; nu cred că ieșirea a constituit o problemă pentru el. Până când am apucat să mă dau jos din pat, se crease o asemenea agitație, încât am considerat că era mai bine dacă rămâneam în cabină.

— Dar erai prietenul lui, nu se putu lern stăpâni. Nu se poate să nu-ți fi spus ce avea de gând, e imposibil să nu știi ce anume l-a determinat să o facă.

Bietul Terai. Poveștile lui despre casă, pe care ni le spunea seara, în jurul focului, m-au făcut să sper că, într-o bună zi, aveam să-l pot vizita acolo. Va trebui să-i scriu soției lui, când voi putea să o fac, după ce Orion va fi rășărit...

— Nu pot citi gânduri, spuse Wairoa. Ca toți ceilalți, l-am văzut și eu cât era de amărât. S-ar putea să fi hotărât că prefera să moară.

— Nu, declară Ronica. Niciodată. Era prea plin de viața.

— Și-apoi, interveni căpitanul, martorii afirmă că era complet îmbrăcat. Dacă tot intenționa să se sinucidă, de ce s-ar fi ostenit să se îmbrace?

Mikli se scărpină în barbă.

— Nu se știe niciodată ce e în capul unui sinucigaș, observă el. Fac o mulțime de lucruri ciudate. Am cunoscut un fizician care se îmbolnăvise de un cancer inoperabil. Poate că ar fi putut fi salvat, dacă ni s-ar fi permis să producem izotopi radioactivi. S-a sinucis, făcându-și o injecție cu o substanță letală. Înainte de asta, însă, a sterilizat acul.

— Terai aparținerea unei alte culturi, spuse Iern, îndurerat. O atare situație ar fi putut scoate din minți un maurai. E posibil, Wairoa?

— Da, desigur, îi răspunse omul cu mască.

Ronica își repezi pumnul în masă.

— Nu, la naiba, insistă ea. Am cunoscut, la viața mea, destui maurai și știu să recunosc un adevărat bărbat, când întâlnesc vreunul. În cazul lui Terai, *nu* este posibil. Ce încerci să ne ascunzi, Wairoa?

Replica veni cu întârziere, șoptită:

— Nu-mi făcea confidențe. Dacă vă gândiți să mă torturați sau să mă faceți să vorbesc cu ajutorul drogurilor, pentru a afla dacă mint sau nu, vă reamintesc că fragila mea constituție va face ca totul să fie o pierdere inutilă de timp.

Ronica se strâmbă.

— Pe Krist, ce fel de porci crezi că suntem?

Iern avu o idee.

— Am o idee, spuse el. Știți că eu însumi am evadat în condiții extreme. Poate că Terai a sperat că va reuși să o facă, la rândul său. Dacă reușea... să zicem, după ce îl scosese din luptă pe omul de cart și să îi întârzie pe toți ceilalți cu câteva minute, poate c-ar fi apucat să lase la apă barca de salvare...

— Și să se îndepărteze de noi? râse Till. Să zicem c-ar fi ridicat pânzele și s-ar fi îndepărtat o bună bucată, până când noi am fi reușit să ne organizăm. Dar e nevoie de o imaginație foarte bogată pentru a-ți închipui că nu l-am fi ajuns din urmă.

— Dar e întuneric, și marea e agitată, argumentă Iern. El era un miracol de forță. Poate că intenționa să se îndepărteze doar puțin, urmând a vă evita doar o oră sau două, atât cât ar fi fost nevoie. Cât de departe suntem de țarm?

— Sântem cam la vreo cinci mile marine de un lanț de insule. Dincolo de ele se află Trecătoarea Interioară, și, dincolo de aceasta, continentul. E o regiune sălbatică și nelocuită pe o distanță de cel puțin o mie de kilometri, în orice direcție.

— La bordul bărcii se află provizii și echipament Domnule, îmi dau seama că ar fi nevoie de o șansă astronomică, dar mi-l imaginez foarte bine pe Teraî hotărându-se că un asemenea risc merita asumat chiar cu prețul vieții sale, dacă exista o cât de mică posibilitate ca el să-i poată anunța pe ai săi, ca să poată să pună capăt proiectului Orion. Nu cred că ți-ar fi spus, Wairoa. De ce să te implice, când, oricum, nu i-ai fi fost de prea mare ajutor? Era preferabil ca tu să rămâi în viață, în caz că el ar fi eșuat.

Mauraiul încuviință.

— Ipoteza aceasta îmi pare a fi plauzibilă, spuse el, cu glas scăzut.

Mikli îi aruncă o privire semnificativă: *Să nu-ți închipui că vei avea ocazia să acționezi vreodată.*

Căpitanul își mângâie barba.

— Se pare că se potrivește cu cele întâmplare, murmură el. Da, un om curajos ar fi putut încerca așa ceva. Desigur, nu vom ști niciodată ce s-a întâmplat, de fapt. Privi în jur. Există vreun comentariu? Dacă nu, n-are nici un rost să mai zăbovim aici. Oricum, trupul lui nu va ieși la suprafață decât peste vreo câteva zile, și n-avem idee încotro va fi purtat de curenți. Voi da ordin să pornim mai departe.

...Paturile erau înguste, dar Iern și Ronica își petrecură restul nopții îmbrățișați, în cel al fetei. Se strinseră în brațe și fiecare plânse puțin.

3

Valurile se spărgeau înfuriate de stâncile ascuțite. O barcă, sau un om obișnuit, n-ar fi putut să supraviețuiască în acel infern acvatic. Teraî era aproape orbit în întunericul plin de zloată, de vânt și de spumă, dar auzi apele mugind și simți resacul. Se întoarse, la întâmplare, spre stânga și începu să înoate în paralel cu coasta nevăzută. Spera că avea să găsească un țărm accesibil înainte de a se duce la fund.

Durerea provocată de oboseală, mușcătura frigului, toate acestea se topiseră în amorțeală... cu cât timp în urmă? Își aminti că estimase că avea să aibă nevoie de aproximativ trei ore pentru a ajunge la țărm. Dar trecuseră, poate, trei veacuri.

Nu mai simțea nimic, era doar un obiect plutitor.

Dar atunci... Ajunse într-o porțiune de ape mai liniștite, ferite de vânt. Buzele sale crăpate gustară apa, descoperind-o mai puțin sărată. Cu inconștiența unui somon, porni spre țărm și, curând, simți pietrișul sub picioare acolo unde un râușor se vărsa în mare.

Se târî pe malul apei și se prăbuși, pentru scurtă vreme, pe pământul tare, binecuvântat

Vântul sălbatic îl trezi. Se strădui să-și impună voința de mișcare și se ridică în capul oaselor. Se dezbracă de zdrențele umede. Odinioară, într-un vis pe jumătate uitat, Ronica îl avertizase că răceala hainelor ude putea fi fatală.

Și totuși, tocmai zdrențele astea îl salvaseră, împiedicându-l să înghețe. În clipa în care acel marinăr prietenos îi oferise acest... Cum îi spuneau? A, da, acest „costum unional”... Încă din acel moment, se gândise cum putea să scape, să rămână în viață, și totuși, să fie crezut mort.

"Lâna e cea mai bună țesătură, atunci când trebuie să supraviețuiești", spusese Ronica, lângă foc. "Nici un alt material nu conservă atât de bine căldura, chiar în condiții de umezeală. Lâna netoarsă, păstrând grăsimea animală, e cea mai bună, dar, în lipsa ei, e bună și țesătura obișnuită de lână. Păcat că noi nu dispunem de așa ceva!"

Terai avusese așa ceva la bordul navei. Împreună cu Wairoa, blocaseră ușa cabinei și petrecuseră o oră ungând țesătura cu unt. Când spărsese ușa, era îmbrăcat complet, dar numai pentru a ascunde țesătura de dedesubt, pentru ca nimeni să nu-i poată ghici intențiile. O dată ajuns în apă, scăpase de restul hainelor, în buzunarele cărora înfundase obiecte grele, ca să nu plutească, după care înotase cât de repede îi permisese costumul său ud.

De-abia scăpase cu viață până acum. Dar, dacă nu-și găsea un adăpost, avea să moară curând de frig.

Cu mare greutate, reuși să se ridice în picioare și se împletici, prin întuneric, spre formele nelămurite care se ghiceau în față. Probabil că, în actuala situație, cel mai bine ar fi fost să adune ace de brad, frunze și humă și să se învelească în ele până în zori. Mai târziu, avea să se descurce mai bine.

Mai târziu... mai bine... Fără îndoială, se afla pe o insulă. Nu avea la îndemână decât niște piese de lenjerie udă. Mai mult ca

sigur, era singurul om de prin părțile acestea. O distanță enormă, necunoscută, peste munți și prin păduri neumblate, îl despărțea de civilizație și de Inspectoratul Maurai.

Se strecură printre copaci. Vântul se mai potolise aici, și tremurul său se mai atenuă. Începu să facă planuri.

Dimineață, primul lucru de făcut era să găsească câteva pietre potrivite pentru a-și face din ele un cuțit sau, mă rog, o unealtă ascuțită. Apoi avea să-și construiască un adăpost și câteva capcane pentru animale mici, și-avea să-și facă o undiță. Între timp, avea să caute rădăcini, tuberculi, eventualele fructe de pădure rămase, pentru a se hrăni. Din oasele animalelor avea să-și facă unelte și-avea să caute iască, pentru a-și încropi un amnar. Va trebui să-și facă rost de veșminte. Lâna nu avea să dureze prea mult, dacă nu o ferea de zgârieturile tufișurilor și ale stâncilor ascuțite. Poate că va reuși să ucidă un animal mai mare și să-l jupuiască. Sau, mai degrabă, avea să-și îndeplinească ceva din ierburi. Să-și sporească stocul de unelte, să afume came, să strângă provizii pentru drum și să găsească o cale de-a traversa strâmtoarea, până pe continent, luând cu sine toate acestea... Poate că ar putea vâsli călare pe un buștean...

Nu-și putea permite să piardă timpul. Iarna stătea să vină. Poate c-avea să piară. Dar... Într-un moment de orgoliu, își ridică fruntea obosită mai sus. Avea destule șanse și pentru a reuși. Era puternic, îndemânatic și învățase o mulțime de lucruri de la Ronica Birken.

XIX

Dincolo de munții Laskăi, o sălbatică splendoare venea pe lume.

Directorul Eygar Dreng nu avea nimic din înfățișarea unui vrăjitor. Era un bărbat scund și plinuț, pe jumătate eschimos, cu trăsături aspre și mai degrabă comune, sub claia de păr negru, încărunțit la tâmplă. Șchiopăta din pricina unei răni primite în Războiul Energiei și era obligat să se sprijine într-un baston. Era îmbrăcat neîngrijit. Era plăcut la vorbă, doar incompetența îl scotea din minți, și-atunci era în stare să înjure ca un birjar. Era căsătorit și avea patru copii, ale căror vârste se înșirau între

douăzeci și cinci și treisprezece ani; cel mai vârstnic era deja căsătorit, și-i făcuse bucuria de a-i dăruia un nepot. Când timpul îi permitea, nu se sfia să participe la vreo petrecere sau la o îngrincenată partidă de pocher și lua parte activă la activitățile sediului din Kenai al Sălașului Lupilor.

Trecutul său nu era cu nimic mai spectaculos. Născut în aceste ținuturi, studiase ingineria mecanică în sud și, mai târziu, lucrase în domeniul aeronauticii. În timpul războiului, făcuse parte din armata de voluntari, avansând până la rangul de maior, înainte de a fi rănit. Când ultimele bătălii erau încă în toi, fusese printre primii care visaseră la Orion și pusese proiectul pe picioare. Localizarea acestuia fusese aleasă la sugestia lui, și el condusese întregul proiect în primii ani, cei mai grei, ai pregătirii. Cu toate acestea, își găsisse timp și pentru a „genera noțiuni”, conform spuselor sale, pe care inginerii care lucraseră la proiectele de bază la consideraseră utile. Când munca propriu-zisă la actualele structuri demarase cu cincisprezece ani în urmă, el fu considerat, firesc, drept cel mai potrivit conducător. Fusese aici de atunci, coordonând eforturile, ce începuseră cu experimente neînsemnate, care eșuau la fiecare pas din mersul înainte al cercetărilor unor bărbați și femei care încercau să creeze ceva ce nu mai existase niciodată.

Și totuși...

— Omul acesta e un vrăjitor, îi spuse Plik lui Iern, după ce îl întâlneau. E un Faust. Dar cu care dintre diavoli și-o fi încheiat pactul?

Dăruirea, voința nestrămutată care pune în mișcare proiectul Orion era, într-un fel, mai demnă de admirat decât însăși realizarea acestuia. Eygar Dreng nu se îndepărtase niciodată de locurile acestea. La fel se întâmplase și cu familia sa, cu sutele de muncitori aflați sub comanda sa, cu familiile acestora, incluzând soțiile și copiii care nu erau implicați în nici un fel în realizarea lui Orion, și avea puține cunoștințe despre acesta. Din când în când, sosea, în vizită, câte un specialist din afară, în calitate de consultant în vreo problemă spinoasă, dar numai după ce ofițerii de securitate se convingeau de loialitatea sa absolută. Secretul nu era însă motivul capital pentru care, an după an, această comunitate devenea tot mai închegată. Ar fi fost imposibil, de altfel, căci nord-vesticii nu-i selectau pe participanți după dorință, ci după capacități. Viziunea era cea

care îi ținea laolaltă. Fie că o știau, fie că nu, ei pregăteau calea pentru un zeu a cărui venire le fusese profețită.

— În primul rând, libertatea, da, le spuse Eygar Dreng celor doi uropani. Va trebui să o obținem înainte de a putea merge mai departe și, o dată ce ea va fi fost obținută, mulți dintre noi se vor retrage, fericiți. Dar nu toți; vor veni alții, mai tineri.

Libertatea, în primul rând, dar nu mai presus de orice altceva!

— Ce va urma? întrebă Iern, deși Ronica îi povestise despre asta mai înainte.

Prin spusele ei, ea reușise să aprindă în el o parte din flacăra ce ardea falnică în Eygar.

— Spațiul! Planetele și stelele! Desigur, nu vom putea lansa multe astfel de nave nucleare de pe Pământ. Radioactivitatea produsă ar fi prea mare. Și-apoi, în curând, am rămâne fără materie primă pentru explozibili. Dar nici nu va fi nevoie. Dată fiind capacitatea enormă de transport a acestor nave, în curând vom putea stabili, în spațiu și pe Lună, un cap de pod pentru o viitoare ședere permanentă a oamenilor acolo. De aici, totul va merge de la sine, în lanț. Cu atâtea posibilități la îndemână, nu va putea fi altfel. Resursele sunt nelimitate. Cei vechi au dovedit-o. În arhivele noastre se află planuri de-ale lor perfect realizabile. Rocile lunare conțin aproape toate materiile prime de care vom avea nevoie. Asteroizii conțin și mai multe, în forme chiar mai concentrate. Un singur asteroid, mutat pe orbită circumterestră cu ajutorul energiei solare sau exploatat la fața locului de roboți... Un singur asteroid de nichel și fier, cu un diametru de unul sau doi kilometri, ar satisface nevoile industriei pe timp de un veac. Dar nu vom găsi acolo doar metale feroase, ci toate substanțele atât de necesare pentru aliaje și electronică. Nu va fi vorba doar de o exploatare în folosul Uniunii, ci de una care să slujească industria întregii lumi, inclusiv cea a țărilor înapoiate, ca acestea să se poată ridica la nivelul unui trai decent. Se plimba înapoi și-ncolo prin birou, ca un urs prins în cușcă. Îngustimea locului și severitatea sa întăreau această imagine. Oamenii care trăiau în aceste caverne nu aveau timp să-și îngăduie prea mult lux. Energia. Vom găsi în spațiu toată energia de care vom avea nevoie vreodată, curată, ieftină și inepuizabilă. Va trebui să construim îndeajuns de multe captatoare solare, îndeajuns de mari. Acolo, în spațiu, nu există limite. Nu există nopți sau capricii ale vremii, nici praf sau

excremente de pasăre. Deși, dacă ar fi după mine, aş prefera utilizarea unor alte vechi idei. În loc să le priponim în spațiu, am putea construi stații Criswell pe Lună, din materiale de la fața locului. În ambele cazuri, energia va fi transmisă pe Pământ sub formă de microunde și transformată în electricitate. La naiba, la timpul potrivit, chiar noi îi vom face fericiți pe maurai, demontând uzinele energetice construite pe Pământ. Oricum, nu vom mai avea nevoie de ele. Având toată această energie la dispoziție, vom putea produce tot combustibilul de care va fi nevoie, nu din cărbuni sau biomasă, ci direct din apele mării: hidrogen. Acesta ar putea servi drept combustibil pentru rachete cu propulsie chimică... Dacă nu cumva ne vom decide pentru lansările cu laseri și intrările strict aerodinamice în atmosferă. Nu va mai fi nevoie de explozii nucleare. De fapt, având aceste perspective de energii nelimitate, ne putem permite, la început, câteva lansări precum cele pe care le pregătim. Zece nave Orion lansate pentru a ne elibera; alte zece sau douăzeci, pentru a duce pe orbită materialele necesare începerii activității în spațiu; atât. Din acel moment, propulsia de tip Orion va opera numai în afara atmosferei, acolo unde e locul ei. Acolo unde e și locul omului. Desigur, ea va deveni curând demodată. Motoarele cu propulsie prin fuziune se află deja pe planșetele proiectanților.

— Veți schimba lumea, murmură Plik.

— Poate c-o vom face, dar într-o măsură mai mică decât crezi, fiule. Eygar trecu de la înflăcărea de adineauri la un ton mai calm. Licărul fanatic dispăru din ochii săi negri și înguști. Vom face o lume mai civilizată. Producția ar trebui să urmeze exploatarea minelor în cosmos. Nu va mai trebui să smulgem materiile prime din miezul Pământului și nici să poluăm cu fabricile noastre. Întoarce-te peste o sută de ani și ne vei găsi trăind fericiți într-un paradis pastoral.

Plik clătină din cap.

— Doar îngerii sunt meniți a trăi în paradis.

— Dar oamenii, ei la ce sunt buni? se strâmbă Eygar, alungând imediat, iritarea. La muncă, asta-i sigur. E-n regulă, dacă tot am vorbit de muncă, haideți s-o vedeți pe-a noastră.

La mai mult de o sută de metri adâncime, sub

acoperă-mintele de camuflaj, se deschideau în munte zece puțuri, fagurii lui Orion. Între ele, prelungindu-se sub întregul lanț muntos, se întindea o rețea de culoare, încăperi, boite, șine, conducte, cabluri și mașini care-și vedeau de lucru cu forța liniștită a unor uriași.

Construirea uzinei în sine constituise o muncă demnă de Hercule. Câteva peșteri naturale și câteva cratere constituiseră nucleul, dar restul, partea cea mai mare, se săpase cu dinamită, cu câteva echipamente electrice, și, mai ales, prin forța mușchilor omenești, ziua și noaptea, pe soare sau pe ploaie, în ceață, în zăpadă, pe ger și pe lapoviță, vreme de mai bine de patru ani. Prețul plătit fusese uriaș, iar cheltuielile nu se terminaseră: beton, metal, aparatură, muncă fizică, petrol pentru generatoarele a căror electricitate anima totul, de la iluminarea fluorescentă la furnale și de la ventilatoare la pompele de apă.

(Muncitorii constructori erau angajați în sud, nici unul dintre ei nerămânând aici vreme de mai mult de un an, cu excepția acelor care cunoșteau adevărul. Li se spunea că munca lor contribuie la înălțarea unui complex de exploatare a resurselor naturale, finanțată de un consorțiu de antreprenori. Localnicilor li se spusese același lucru. Aceștia nu se plâneau din cauză că fuseseră excluși. Aveau, oricum, îndeajuns de lucru și considerau că e nepolitic să fii curios, atunci când cineva nu vrea să îți spună prea multe... Într-un târziu, Eygar adunase o parte din ura-niul-235 colectat, înscenând o erupție vulcanică. Consorțiul anunțase că șocul distrusese totul și că nu își putea permite reconstrucția. Din fericire, dezastrul avusese loc într-o pauză între excavare și amenajare; în consecință, personalul prezent la fața locului fusese minim, și nu se înregistraseră pierderi. Mai târziu, Sălașul Lupilor, ai cărui membri fuseseră cei care conduseseră proiectul, se oferise să cumpere terenul, pentru a pune bazele unei rezervații naturale și pentru a construi un centru științific de studiere a naturii sălbatice... Mauraii aflaseră, în treacăt, de acest proiect, dar nu-i dăduseră atenție. Inspectoratul lor era încă nou și se extindea mai ales în sud. Laska era departe, iar gerul de-acolo era neiertător, astfel încât nu aveau nici un motiv să suspecteze ceva necurat.)

La suprafață, nu se vedea mare lucru din toate acestea: colibe, șoproane, drumuri de țară, un laborator, tot ceea ce se

presupune că ar trebui să alcătuiască o stațiune de cercetări. Nimic din toate acestea nu se afla pe muntele în care erau ascunse navele spațiale. De-aici, nici nu se vedea mare lucru: păduri și creste muntoase; Tyonek, orașel aflat pe țărmul estuarului Cook, se afla la optzeci de kilometri distanță spre est, dincolo de un ținut sălbatic.

Personalul, familiile și spațiile comunitare se aflau în subteran. Situația lor nu era de natură să stârnească claustrofobii, așa cum își imaginase Iern. Apartamentele erau mici, dar funcționale; erau chiar mai confortabile și mai sănătoase decât multe dintre locuințele în care se adăpostea restul omenirii; decorarea interioarelor devenise aici o artă aparte; existau locuri pentru reuniuni, practicarea sporturilor sau exprimarea pasiunilor, săli de petrecere; școala și biblioteca publică erau excelent dotate; deși mesele se luau, de nevoie, în comun, bucătăria și servirea erau de o calitate fără cusur; indivizii beneficiau de dreptul de a se asocia liber, potrivit propriilor interese. Puteau să urce la suprafață oricând doreau, în timpul lor liber, și chiar o făceau, pentru a schia, pentru a vâna, pentru a face alpinism, a pescui sau, pur și simplu, pentru a admira splendoarea peisajului. Uneori, în grupuri, făceau câte o excursie cu autobuzul sau cu iahtul, incluzând în traseu și paradisul luxuriant al distracțiilor care era Sitka.

E drept, izolarea nu era și nici nu putea fi totală. Destui, între care și Ronica, aveau numeroase ocazii de a părăsi ținutul. Mai erau și unii care nu avuseseră niciodată prilejul de a veni aici; astfel erau părinții Ronicăi. Locuind în Kenai, lucrau ca agenți pentru una dintre întreprinderile comerciale ale Sălașului Lupilor. Era o slujbă adevărată, care slujea și drept acoperire pentru sarcina lor de oameni de legătură, care asigurau trecerea neobservată a transporturilor de bunuri necesare către așezarea de dincolo de munți.

În ansamblu, pentru mai toți cei implicați, din punctul de vedere al împlinirii vieții, avantajele compensau sacrificiile necesare.

Nimeni nu susținea că viața de aici ar fi tins către perfecțiune. Cu toții urau cenzurarea scrisorilor trimise în exterior și mai toți duceau dorul căldurii din sud, și tânjeau după o schimbare de decor și de anturaj, mai ales fiindcă se știau izolați în acest colț uitat de lume, până când Orion avea să răsară sau

aveau să moară cu toții. Se certau, bârfeau, divorțau, se îmbolnăveau, cunoșteau durerea, pierderea și frustrarea, ca toți oamenii. Câțiva dintre ei comiteau crime, pentru care erau judecați și pedepsiți de către un tribunal al directoratului care guverna aceste locuri. Trei dintre ei, care sufereau de psihoze incurabile, erau izolați de lume, în mod uman, dar permanent.

Revolta adolescentină nu era foarte răspândită, cum ar fi fost de așteptat. Majoritatea celor crescuți aici aveau puține amintiri despre alte locuri sau chiar deloc. Se presupunea, din capul locului, că atunci când aveau să ajungă la vârsta muncii, aveau să participe la munca proiectului, în măsura capacităților lor, până la finalizarea sa. O mică parte dintre cei tineri își exprimaseră dorințe contrare și nu le plăcea ideea de a rămâne aici după ce aveau să ajungă la vârsta maturității. Părinții lor aleseseră de

bunăvoie viața sub apăsarea a ceea ce echivala cu o dictatură; ei nu erau de acord cu asta. Nu se presupunea oare că norrmennii se nasc liberi? Nu se putea considera că erau în stare să păstreze secretul?

Răspunsul fusese negativ; nu, nu puteau fi lăsați să plece; de îndată ce națiunea avea să fie eliberată, aveau să primească generoase compensații și aveau să fie liberi să ceară despăgubiri. Până în prezent nici un tânăr nu încercase să evadeze, deși, plănuind totul cu grijă, n-ar fi fost imposibil. La urma urmei, erau născuți în sânul unor familii de oameni inteligenți, care îi crescuseră într-o atmosferă plină de răbdare, de muncă și de speranțe entuziaste. Cum s-ar fi simțit dacă, într-un fel sau altul, aveau să trădeze cauza lui Orion sau dacă Orion ar fi rășărit, fără ca ei să fie prezenți? Întreaga structură era într-un echilibru metastabil. Mai devreme sau mai târziu, o întâmplare avea să sfâșie vălul tainei, dacă nu cumva mărețul obiectiv avea să fie atins mai înainte. Întreaga întreprindere era o aventură disperată, de o îndrăzneală sălbatică. Tocmai asta anima spiritul celor de-aici. Orion era un lucru măreț, pentru care merita să trăiești.

Navele spațiale se aflau în stadii diferite de construcție. De fapt, una dintre ele tocmai era demontată. Inginerii dezmembrau una care fusese testată fără echipaj în timpul verii,

urmând ca piesele să fie studiate bucată cu bucată. Se preconiza ca aceasta să fie reconstruită, după aducerea unor modificări. Fusesse proiectată pentru a pluti, urmând a fi recuperată din mare, unde să fie ferită de privirile curioșilor, și se întorsese aici sub formă de subansamble. Celelalte nave aveau să fie proiectate pentru a ateriza pe sol.

Mai erau programate doar două teste preliminare. Iern avea pregătirea tehnică necesară pentru a înțelege cât de puțin aveau să însemne acestea, dar în acest caz nu existau alte alternative. Fiecare lansare suplimentară ar fi constituit un indiciu în plus privind natura și localizarea proiectului secret, iar copiii maurai fuseseră asmuțiți pentru a vâna orice urmă. Din același motiv, căutarea de materiale fisionabile fusese suspendată, o decizie a cărei justețe fusese confirmată de salvarea în extremis a grupului lui Mikli. Cu toate acestea, era inevitabil ca, în timp, inamicul să descopere fortăreața. Eygar nu îndrăznise să preconizeze cât timp avea să treacă până atunci.

Cea de a doua expediție avea să fie făcută de o navă având și oameni la bord, pentru a verifica instalațiile de comandă și echipamentele de aterizare. Eygar spera ca lansarea să poată avea loc în câteva luni, de îndată ce aveau să fie efectuate schimbările dictate de constatările primului zbor. Cel de-al treilea zbor, tot cu echipaj, avea să ducă în spațiu lasere, captatoare solare și proiectile, care urma a fi testate; nava avea să fie gata de lansare în aproximativ un an. Presupunând că misiunea ei avea să fie încununată de succes, rezultatele acestei ultime expediții experimentale aveau să fie esențiale pentru echiparea întregii flote. Orion avea să răsară, cu toată puterea sa, în mai puțin de doi ani de acum încolo.

— E un timp al naibii de scurt, știu, spuse Eygar. În ultima etapă, lansările vor avea loc la anumite intervale de timp, în decurs de o săptămână, dacă nu cumva maurii vor fi deja în cârca noastră până atunci. În felul acesta, vom avea posibilitatea de a corecta eventualele greșeli observate, pe măsură ce acestea vor fi descoperite. Pronosticul meu e că vom pierde vreo două nave, și alte două se vor dovedi inutilizabile din pricina a diferite defecțiuni. Dar tot ne vor rămâne cinci care să funcționeze... Spunând aceasta, ridică palma, cu degetele rășchirate. Cu numai cinci nave, vom reuși să ne eliberăm.

Un fior electric parcurse șira spinării lui Iern, în vreme ce

privea, pentru întâia oară, spre Orion Doi.

Coridorul prin care veniseră se deschidea în dreptul unei platforme aflate la o înălțime de circa zece metri, în tubul ascendent. Scări, pasarele și schele pe roțile formau un păienjeniș încâlcit în semiîntunericul răcoros și plin de ecouri. Un puț se deschidea în partea inferioară a tubului; în interiorul acestuia se aflau ventilatoare și epuratoare care aveau să primească partea leului din emanațiile radioactive de la lansare. Muncitorii care se agitau pe schele păreau a fi niște pitici; s-ar fi zis că slujeau navei, ca unui zeu gelos. Plik își făcu cruce.

Din centrul tubului, nava se înălța în toată frumusețea ei sinistră. Sub capul în forma unui vârf de lance, puteau fi văzute hublouri și o trapă de acces. Ceva mai jos, diametrul creștea cu grație, menținându-se constant pe cea mai mare parte a lungimii de douăzeci și șapte de metri; în secțiunea respectivă se aflau echipamentele de menținere a vieții; urma apoi un scut împotriva radiațiilor; apoi spațiul de depozitare a încărcăturii (care avea să conțină arme, în viitorul război, și chiar după aceea, dacă acestea aveau să fie necesare pentru menținerea păcii); din nou un scut împotriva radiațiilor, mașinăriile propulsoare, un alt scut împotriva radiațiilor, acesta din urmă menit a proteja nu echipajul, ci echipamentele electronice. Pe la jumătatea siluetei, se deslușeau aripioarele scurte. Din locul în care se afla, lern putu să vadă și trapele prin care avea să iasă trenul de aterizare. Descoperi și învelișul protector din ceramică, deși plăcile respective străluceau alb-albăstrie, de parcă ar fi fost de metal. În partea de jos se aflau trei discuri groase, de diametre tot mai mari, cel mai mare dintre ele având cam paisprezece metri. Interconexiunile dintre acestea formau rețele complicate.

— Planurile originale au fost, firește, modificate, explică Eygar, și, în ciuda frazelor seci, nu reușea să își ascundă entuziasmul. Dar toate aceste modificări n-au constatat decât în tot soiul de calcule și schițe. Păcat că bătrânul Dyson n-a apucat să-și vadă visul cu ochii. Mă întreb cum ar fi arătat lumea de azi, dacă i s-ar fi oferit o șansă... Nava lui ar fi fost mai mare și ar fi fost asamblată pe orbită. Noi însă aveam nevoie de un vehicul care să poată decola de pe Pământ și care să se poată întoarce, manevrând liber atât în spațiu, cât și în atmosferă, putând ateriza pe o șosea îndeajuns de largă sau chiar pe o pajiște

suficient de întinsă. Vehiculul nostru trebuie să fie independent de controlul de la sol, de vreme ce, spre deosebire de cei vechi, noi nu dispunem de o rețea mondială de relee. Nava noastră va avea la bord propriile sale computere și va fi manevrată de la mai multe pupitre de comandă. Construirea unui sistem integrat, care să permită pilotarea ei de către un singur om, ar fi adăugat încă vreo câțiva ani duratei de construcție. Dar ceea ce-i lipsește în privința eleganței, va fi suplinat de puterea pe care o va dezvolta. Dacă, din întâmplare, ratează o încercare, va avea suficiente rezerve pentru o a doua. Am fost nevoiți să trecem în revistă toată vechea literatură astronomică, în măsura în care aceasta s-a păstrat. De asemenea, tot ce am găsit în materie de energie nucleară și explozibili; am folosit experiența civilizației noastre în materie de aeronautică. Dar mai presus de orice, ne-a insuflit credința oarbă că puteam să o facem. Arată în jos. Nu e construită cu finețe, nu. Data viitoare, când vom construi următoarea generație de nave Orion, ne vom descurca mai bine. În cazul acestei nave, la comanda echipajului, mașinăriile din interior lansează o bombă printr-un soi de tobogan. Niște valve se deschid și se închid în calea ei. Bomba explodează automat, când ajunge dincolo de ultimul disc, cu excepția cazului în care pilotul anulează comanda. Planurile bombei derivă din cele ale vechilor focoaie nucleare. Există mai multe tipuri, cu puteri eșalonate între cincizeci de tone și cinci kilotone; pilotul este cel care alege succesiunea și ritmul exploziilor. Efectul lor variază în funcție de dimensiuni și de modul în care pilotul dă comanda. Nu le puteți vedea de aici, arată ca niște segmente de coaste. În plus, nava mai dispune și de rachete cu combustibil chimic solid, pentru manevrele efectuate în spațiu, și de giroscopie, în interior.

Prima explozie e cea care pune nava în mișcare! Era entuziast, aproape euforic. Apoi, din nou, bang, bang, bang și iar bang! Contaminarea e destul de mică, în cazul exploziilor din atmosferă, și nulă, în exploziile desfășurate în spațiu. Viteza e limitată doar de numărul și puterea bombelor. Se poate învârti în jurul Pământului în orice sens ar vrea pilotul, sau poate transporta, până pe Lună, o cantitate echivalentă cu capacitatea unui cargou oceanic, sau poate duce o expediție până pe Marte și înapoi.

— Stai puțin, interveni Iern. Spațiul e aproape vid. Cum se

transmite energia la nava în acest caz?

— Bună întrebare, râse Eygar. Ultimul disc e alcătuit, în principal, din materiale sintetice care absorb energia, se contractă, apoi se dilată iar, dând navei un impuls. Materialul respectiv e o rețea din lanțuri fluorosiliconice și inele de carbon, formând un fel de structură celulară. Aceleași materiale se adaugă și componentelor hidraulice din celelalte două discuri, care sunt menite să atenueze impactul. Călătoria nu e un șir de hopuri; dimpotrivă, e chiar foarte lină. În ciuda maurailor, am reușit să ne descurcăm chiar mai bine decât au făcut-o strămoșii noștri.

Datorită maurailor, știm mult mai multă biologie și, poate, mai multe lucruri despre psihicul uman, îi trecu prin minte lui lern. Să fie oare întreaga lor atitudine demnă de condamnat? Alungă aceste gânduri. Cauza Ronicăi era și a sa.

— După ce nava își va îndeplini misiunea, cum se va întoarce pe Pământ? întrebă Plik.

Eygar îl privi îndelung, înainte de a-i explica:

— Dacă nu se află încă pe orbită circumterestră, o ocupă, după care folosește una sau două retroexplozii pentru a reduce viteza. Teoretic, ar putea coborî prin atmosferă folosind o serie de retroexplozii, dar sistemul de comandă nu e chiar atât de complex, deocamdată, și nici nu dorim contaminări inutile. Coborârea se va face, așadar, aerodinamic. Ați observat, desigur, scuturile termice și aripile. Umflăturile de sub aripi conțin turbo-jeturi, care dispun de suficient combustibil. Deci nava nu va cădea ca o piatră. Cunoscându-i puterea, ne putem permite să o încărcăm și cu astfel de dispozitive. De fapt, dacă n-am fi fost atât de presați de timp, am fi putut-o construi astfel, încât să zboare foarte sus, înainte de a lansa prima bombă. Dar, fiind, oricum, nevoiți să camuflăm construcția, am făcut-o în aceste tuburi și am instalat aparatura din puțuri, care va înghiți radioactivitatea inițială. Desigur, în felul acesta, inamicului îi va fi mai greu să identifice locul exact de unde va decola nava. E drept, nu va zbura ca un șoim sau ca un vultur... Dar va zbura asemeni unui dragon. Da, asemeni unui dragon...

Wairoa stătea tolănit pe patul din celula sa, contemplând subtila mișcare a curenților de aer. Oblonul se dădu deoparte, și un paznic aruncă o privire iscoditoare prin fereștriuca ușii solide.

— Ei, tu! Ascultă, spuse el. Wairoa își comută atenția spre el, renunțând la hipersenzitivitate, se ridică în picioare și așteaptă. Șeful ar vrea să te vadă, explică paznicul. Dacă dorești, desigur.

Mauraiul nu-și putu stăpâni un zâmbet.

— „Șeful”? Te referi, desigur, la Mikli Karst, conducătorul spionajului și a securității voastre, replică el, tot în unghish. Mă îndoiesc că directorul ar putea fi atât de sardonice.

Paznicul se încruntă.

— Termină odată, ce naiba? Noi încercăm să fim amabili, iar tu... Oh, las-o baltă. Vii sau nu?

Wairoa încuviință și începu să se îmbrace cu tunica, pantalonii și sandalele ce-i fuseseră date. Fusesse gol până atunci, observând cu întregul său trup, cu fiecare centimetru pătrat al epidermei. Ușa se deschise, și mauraiul ieși. Afară așteptau doi bărbați înarmați. Erau soldați de carieră, făcând parte, în mod normal, din garda care patrula la suprafață, având parte, uneori, de câte un stagiul în poliția din subteran. Nu erau obișnuți cu rolul de gardieni, cu atât mai mult cu cât, în opinia lor, prizonierul era un tip ciudat.

— Pe aici.

Încadrându-l din față și din spate, îl conduseră prin tunelurile răcoroase și slab iluminate. Se auzea bâzâitul ventilatoarelor, iar ușoarele adieri miroseau vag a petrol și a chimicale. După ce ieșiră din sectorul de detenție, întâlniră oameni care se plimbau înapoi și-ncolo, cu treburi. Aceștia îi aruncau priviri uimite lui Wairoa. Buletinul oficial care îi anunțase pe cei nou-veniți fusese destul de sumar. La vederea lui, conversațiile încetau brusc.

La capătul drumului, intrară într-o anticameră în care se aflau un ofițer care răsfoia niște documente și o secretară care bătea la mașină niște scrisori. Ofițerul purta un pistol la cingătoare.

— Intră, i se adresă el lui Wairoa. Voi, băieți, așteptați aici, le spuse apoi paznicilor.

Dincolo de ușă se afla o a doua încăpă, nu foarte spațioasă. Pardoseala de piatră era acoperită și aici cu un

material moale, albastru-cenușiu. Peretele opus era ocupat de ușa unui seif zidit. Cel din stânga era integral ocupat de un raft plin de cărți. Pe peretele din dreapta, colții încrucișați ai unui mamut dominau un birou cu tăblia de sticlă. Pe birou, se aflau un telefon, un interfon, o scrumieră de cristal și o serie de volume groase, sprijinite de suporturi improvizate din maxilare omenești. Nicăieri nu se vedea nici o fotografie, deși Mikli Karst avea nevastă și copii. Aerul încăperii era viciat de fumul albastru și acrișor al țiğărilor.

— Noroc, îl salută norrmenu, cordial. Stătea pe un scaun, în spatele mesei de lucru, și-i făcu semn lui Wairoa să se așeze pe fotoliul din fața sa. Ia loc. Bei o cafea, un ceai sau niscaiva tărie? Wairoa clătină din cap în semn că nu, se așeză și se lăsă pe spate.

Nu cred că ai de ce să te plângi, continuă Mikli, pe același ton vesel. Ai fost bine tratat, pentru un prizonier de război. Știi că ești prizonier de război, nu-i așa? Ai o celulă confortabilă, îți este respectată intimitatea, capeți mâncare și băutură din belșug, o mulțime de cărți, ți se dă voie să faci mișcare și ai garanția că, dacă vei avea nevoie vreodată, ți se va asigura asistență medicală de cea mai bună calitate. Ai fi avut parte și de contacte omenești, dacă te-ai fi purtat frumos cu gardienii. Erau curioși și ți-au arătat prietenie, dar tu i-ai respins. Nu e vina lor.

— Iar acum, tu vrei să-mi oferi mai mult decât atât, spuse Wairoa.

— Ești isteț, trebuie să recunosc. Poți să-mi spui de ce-aș face-o?

— Ești curios. Nu ești prost să crezi că îți voi dezvălui cine știe ce secrete, dar ai putea trage tot felul de concluzii din discuțiile purtate cu mine. Și-apoi, aceste conversații ar putea fi distractive.

Mikli își luă o țigară.

— O fac din omenie. Vei sta aici mai multe luni. Am aranjat lucrurile în așa fel, încât a te ține în izolare în continuare ar fi o cruzime inutilă.

Glasul lui Wairoa rămase la fel de calm.

— Minți, vorbind despre cruzime.

Privirea lui Mikli se îngustă.

— Nu-ți recomand să mă insulti.

— Tu nu poți fi insultat.

Mikli răsese, cu hohotele sale răgușite.

— Ai ghicit! Dar compania mea te amuză. Își aprinse țigara și trase fumul în piept, după care emise un rotocol albăstrui și spuse: Uite care este propunerea mea: vei fi liber să te miști în secțiunea rezidențial-recreațională. După cum probabil bănuiești, zonele critice îți sunt interzise; santinelele nu lasă pe nimeni să treacă, fără un permis special. Din când în când, sub pază, vei putea urca la suprafață. În subteran, vei fi liber să discuți cu cine vrei, despre orice, deși cred că ai ghicit ce fel de întrebări îți vor rămâne fără răspuns. Nu vei fi însoțit în aceste plimbări. Oamenii noștri au și alte treburi decât să umble după tine. Restricțiile vor fi următoarele: va trebui să-ți petreci nopțile închis în celulă. În timpul zilei, te vei prezenta personal la raport, o dată la fiecare patru ore, la ofițerul de serviciu din anticamera prin care ai trecut adineauri. În plus, va trebui să porți șmecheria asta. Dintr-un sertar, scoase un inel căptușit cu un material moale, având și un sistem de închidere. E făcut pe măsura grumazului tău, spuse Mikli. E larg și confortabil, nu trebuie să-l scoți când te speli, dar vei observa că nu-l vei putea scoate peste cap. Înăuntru se află tranzistori, cabluri și o baterie mică, dar suficient de puternică. Dacă îi vei da de bănuț, ofițerul va apăsa pe un buton, transmițând un semnal ce va activa, la rândul său, transmițătorul încorporat în colier. Astfel, vom reuși să te localizăm imediat. Vrei să-l examinezi?

Wairoa acceptă obiectul, îl răsuci o dată și îl înapoie.

— Mi se pare evident că, dacă aș încerca să îl desprind, transmițătorul s-ar activa de la sine, deduse el. Frecvența circuitului de alarmă a fost, probabil, astfel gândită, încât să poată fi detectată și prin pereții groși de sttncă. La suprafață, ar trebui să poată fi detectată de un receptor sensibil, de la distanțe destul de mari, indiferent de obstacolele dintre emițător și receptor. Bănuiesc deci că frecvența trebuie să fie de aproximativ...

— Cui îi pasă de așa ceva?

— Sunt interesat de configurația care generează o atare lungime de undă, având în vedere dimensiunile atât de reduse. Mi se pare ingenios.

— Nu mă îndoiesc că ai putea să o reconstitui, în minte. În ceea ce mă privește, n-am făcut decât să ofer ideile uneia dintre

vrăjitoarele noastre într-ale electronicii, iar ea mi-a livrat produsul finit în numai două zile. Ei, ce zici? Ești de acord?

— Da.

Mikli se ridică în picioare.

— În cazul ăsta, dă-mi voie să ți-l fixeze. Apleacă-te peste birou. Hmmm... Să nu încerci nimic violent. Sunt mai puternic și mai iute decât par a fi la prima vedere. Și-apoi, n-ai avea cum să fugi.

— Împotrivindu-mă, te-aș putea lipsi de satisfacția sexuală, îi replică Wairoa. Dar nu merită osteneala.

Mikli se crispă. Câteva secunde mai târziu, spuse cu asprime:

— Fie, acum haide, apleacă-te. Wairoa se ridică și îi dădu ascultare. Mikli îi închise colierul în jurul gâtului. Se așezară apoi amândoi. Mikli își recăpătase stăpânirea de sine. Apropo de remarca ta de adineauri... Te-aș putea prezenta unei femei care te-ar găsi interesant. Nu e tocmai o frumusețe, dar nici tu nu ești. Sau, dacă preferi un tânăr, cred că am putea găsi o cale...

— Nu.

— Cum dorești. Ai fi putut să-mi spui „Mulțumesc”.

— Pentru ce?

— Uite ce e, timpul meu e destul de prețios. Nu-mi pot permite să-l pierd cu obrăznicile tale.

— Sunt, pur și simplu, un perfecționist, spuse Wairoa. Vom sta de vorbă oricând vei dori. Ești o creatură interesantă.

— Și tu. Cât de uman ești, de fapt?

Wairoa ridică ușor din umeri.

— Ce înseamnă a fi uman?

Mikli încuviință și scutură scrumul țigării.

— Noi doi ne asemănăm întrucâtva, observă el, căzut pe gânduri. Amândoi ne simțim... detașați de lumea înconjurătoare și, în același timp, parc-am fi fost născuți în vremea unui război veșnic... Nu? Nu sunt convins, dar cred că există ceva în genul unei memorii ancestrale. Anumite coșmare... Crezi că rasele omenești își amintesc de răul pe care și l-au făcut una alteia?

— Mi se pare curios să te aud pronunțând cuvântul „rău”, remarcă Wairoa.

Mikli clipi, clătină din cap și își luă o altă țigară.

— Ei bine, chiar pe baze strict științifice, e ridicol să presupui că rasele au un psihic identic. Când toate celelalte sunt

unice, statura, proporțiile, culoarea, toleranța față de factorii de mediu, cum ar putea creierul și nervii să nu fie? Privește temperamentele diferite ale raselor de câini...

Interfonul bâzâi. Mikli apăsă un buton.

— Scuzați-mă, domnule, spuse o voce de femeie. Aș avea nevoie de un dosar din seif. Se poate?

— E-n regulă. Mikli închise aparatul. Hai să ne cunoaștem mai întâi, înainte de a începe să discutăm metafizică, propuse el. Te-ar deranja să-mi povestești despre trecutul tău?

— Aș vrea să mă gândesc dacă vreau să o fac, veni răspunsul.

Ofițerul din anticameră intră și se duse la ușa masivă întărită cu bare de oțel și îmbrăcată în scânduri de stejar.

— Fii amabil și uită-te în altă parte cât timp se formează codul, îi ordonă Mikli, pe un ton ce nu admitea replică.

Wairoa se răsuci în scaun și tăcu câtă vreme ofițerul deschise ușa. Apoi se întoarse și remarcă, în treacăt, dincolo de ușa deschisă, o cămaruță plină de fișete. Ofițerul tocmai deschidea un sertar.

— Nu, cred că e exact invers decât spuneai adineauri, spuse el. Eu am avut mereu senzația că oamenii știu întotdeauna câte ceva unii despre alții, înainte de a-și povesti autobiografiile. Ce-ar fi să începem, azi, prin a discuta chestiuni profesionale? De exemplu, despre misiunile noastre respective în Yurruip...

Mikli pufni.

— Vrei să mă faci să cred că ți-ai deșerta sacul în fața mea?

— Nu, sigur că nu. Și totuși, cred că ar merita să schimbăm câteva detalii despre ceea ce, oricum, e evident. De exemplu, misiunea ta principală avea legătură cu lovitura de stat din Ostrovul Ceresc, nu-i așa?

Ofițerul din încăperea-seif rămase cu răsuflarea tăiată. Mikli se încruntă.

— Dacă prin asta ai vrea să afli dacă am luat parte la complot, află că răspunsul este clar: nu.

— Grupul nostru a aflat că tu ai fost în Espayn, după care ai călătorit în lungul și-n latul Domeniului, întâlnindu-te cu diferite personaje de rang înalt din rândul clanurilor. Nu erai primii agenți nord-vestici văzuți în zona respectivă. De fapt, tocmai veștile despre prezența predecesorilor tăi i-au determinat pe

superiorii mei să ne trimită spre a face investigații.

Ofițerul găsi dosarul pe care îl căutase, închise sertarul, apoi ușa seifului și ieși. Între timp, Mikli zise:

— Asemenea lucruri cu greu ar putea fi ascunse. Dar folosește-ți bunul simț. Era firesc ca grupul nostru să vrea să afle ce se petrecea în Domeniu, cu atât mai mult cu cât voi înce-puserăți să vă faceți simțită tot mai pregnant prezența. *Voi* ce căutați acolo? Își lăți buzele într-un zâmbet. Un vechi proverb spune: „Nici o întrebare nu e pusă chiar fără vreun rost”. Noi aveam misiunea deloc glorioasă de a aduna obișnuitele frânturi de informații care alcătuiesc, sau nu, o imagine coerentă. Desigur, am fi fost bucuroși să vedem instaurindu-se un regim care să ne fie favorabil, fiindu-vă, în același timp, ostil. Dar ce s-a întâmplat? Puterea a fost preluată de geeani, a căror ideologie este total opusă ideilor noastre. Crezi că noi am fi avut interesul să promovăm așa ceva? Fii serios, omule.

— Și totuși, întrețineți relații culturale și comerciale cu mongii.

— Acestea sunt în folosul ambelor părți. Dacă ar afla despre Orion mai repede decât ar fi nevoie, ne-am trezi cu un război ce-ar trebui purtat pe două fronturi: voi, dinspre mare, iar ei, de dincolo de munți. Deja ne suspectează și ei, ca și voi, că adunăm uraniu, și, în ultima vreme, relațiile sunt destul de încordate.

— Și totuși, cineva i-a acordat lui Jovain sprijinul de care avea nevoie.

— Toate dovezile indică implicarea Yuan-ului. Voi n-ați aflat nimic în acest sens?

Wairoa încuviință.

— Ne putem aștepta ca noua guvernare a Domeniului să răcească relațiile cu noi, spuse el. Își vor folosi resursele pentru a sprijini convertirea uropanilor la geeanism, ceea ce va face ca puterea acestuia să sporească. O alianță intercontinentală... Să fie acesta scopul urmărit de yuanezi? Crezi că spiritul imperialist al soldaților s-a trezit din nou la viață?

— Îți faci griji, rosti Mikli. Dar politica maurailor a fost din-totdeauna să smulgă buruienile din rădăcină, înainte ca ele să aibă timp să crească. Nu-i așa? Ce propuneri crezi că vor exista în privința Yurup-ului?

— Nu fac parte din cabinetul Amiralității Maiestății sale.

— N-are importanță, spuse Mikli, cu un ușor accent ironic. Când Orion va fi răsărit, vă vom proteja și pe voi împotriva agresiunilor. Vezi tu, va fi în interesul nostru să menținem actuala stare de fapt până în momentul în care spațiul își va revărsa cornul abundenței asupra întregii omeniri.

Wairoa îl privi atent.

— Nu crezi în ce spui. N-ai crezut niciodată.

— Sigur că nu, răsă Mikli. I-am lăsat pe Eygar Dreng și pe ceilalți asemeni lui să se bucure de fanteziile lor. Acestea le stimulează geniul ingineresc care, trebuie să recunoști, e de-a dreptul impresionant. În același timp, se știe că dorința nu concordă întotdeauna cu logica faptelor.

— Și ce crezi că se va întâmpla în cazul în care proiectul Orion va fi încununat de succes și nord-vesticii vor deveni puterea dominantă a lumii?

— Ei bine, din pură curiozitate, în mod discret, am cerut elaborarea unor studii tehnice, de către niște persoane care nu se emoționează până la lacrimi atunci când vine vorba de spațiu. În plus, m-am gândit bine, la rândul meu. Mikli schiță un gest de lehamite. Închipuie-ți și tu, spuse el. Nu putem militariza lumea, și n-am face-o nici dacă am putea. Așa că vom avea nevoie de Orion și de o structură de sprijin solidă, pentru a ne menține superioritatea, amenințarea cerească. Nu va rămâne mai nimic pentru scopurile pașnice până când nu va fi construită o flotă separată, iar asta va dura destul de mult. Mai ales în condițiile în care capitalul necesar pentru o asemenea investiție nu se va aduna foarte curând. Dar, chiar de-ar fi așa, Dreng e ridicol de optimist în privința ritmului posibil de dezvoltare. El nu bagă în seamă obstacolele sociale sau economice. Între timp, toate societățile, inclusiv a noastră, vor suferi schimbări majore. Orion însuși, și schimbarea pe care acesta o va aduce în echilibrul instaurat de maurai, este o garanție a acestor schimbări. Dar dimensiunile lor nu pot fi precizate. Cu o singură excepție, completă el, rânjind ca un rechin. Niciodată, Pământul nu va deveni o grădină uriașă întreținută de către parcurile industriale ce se vor dezvolta în restul sistemului solar. Stă în firea omului să-și devasteze propriul cuib.

După câteva momente de tăcere, în care doar bâzâitul ventilatorului se mai auzea, Wairoa se foi în scaun și întrebă, aproape în șoaptă:

— Dacă nu crezi mai deloc în cauza pe care o slujești, de ce i te consacră cu atâta devotament?

— E singurul lucru distractiv la ora asta, și cred că se va încheia cu un foc de artificii clasa întâi, îi răspunse Mikli. Dar tu, de ce îți slujești propria cauză?

— Fiindcă sunt de părere că ai dreptate în legătură cu cele ce se vor întâmpla dacă tabăra voastră va învinge.

— Și de ce-ți pasă?

— Fiindcă îmi stă în fire să stau de veghe. Mauraiul tăcu o vreme, după care, ca o concluzie, spuse: Noi doi suntem născuți pentru a ne ucide. Din acest motiv, ne putem permite să fim mai deschiși unul față de celălalt decât am putea fi față de oricine altcineva.

3

„...Și iar podgoreni s'ăvârșit-au umilul miracol

De-a ne aduce prinosul unui an trecut

În șuieratul vântului tomnatic.

Și iată amintirea viței ruginii

Vioaie precum mintea ta ce, din păcate,

Într-un târziu, departe, fi-va alungată

Acolo unde-i va fi sorocul.

Dar, vai, cât de curând!

Ci gustă, așadar, din nou visarea verii din cupă,

Și vulturii scăldați în auriul razelor de soare

Nu vor zbura mai sus ca inima ta.

Croiește-ți drum prin muzică, dansează.

Descoperă că-n veci vei fi iubirea mea."

Plik își încheie cântecul cu un acord trist, lăsând chitara la o parte. Mâna stângă i se întinse după pahar, iar dreapta încolăci talia tinerei femei care-i ședea alături. Îi zâmbi și se aplecă, sărutând-o ușor.

Aplauzele răsunară în sala de mese. După cină, aceasta se transformase, ca de obicei, într-o tavernă care căpătase și un nume: Călcâiul Cizmei. (Nimeni nu știa cum, dar toți știau de ce: inginerii norrmeni aveau o vorbă: „Instrucțiunile sunt tipărite pe călcâi.") Barul era o tejghea plină de sticle cu băutură, pe care

fusesse așezat un butoi cu bere; fiecare se servea singur, iar plata se făcea după cât îi lăsa inima pe cei de față, într-un borcan pus deoparte. Panourile fluorescente fuseseră înlocuite de felinare, pentru a da încăperii un aspect mai festiv și pentru a crea o lumină palidă, mai încărcată de romantism. Aroma de pin se alătura ventilatoarelor, în încercarea de a mai atenua mirosul de petrol ars și cel al fumului de tutun, marijuana și hașiș. La această oră, mai rămăseseră doar câțiva mușterii pe băncile tavernei. Singura zi liberă la care aveau dreptul muncitorii era risipită de-a lungul întregii săptămâni. Mulți dintre ei nici nu se sinchiseau de ea, așa cum nu le păsa nici de vacanțe; Orion pusese stăpânire pe ei.

— Pentru cine ai cântat cântecul acesta? întrebă tânăra femeie.

Ceva mai devreme, când încăperea era încă ticsită de lume, Plik făcuse multe dedicații, cele mai multe dintre ele deocheate.

— Pentru tine, iubito, desigur. Pentru cine altcineva? răspunse el, sorbind o dușcă enormă din whisky-ul local.

Lisba Yamamura se încruntă ușor, servindu-se cu încă o porție de vișinată.

— Hmmm... Atunci de ce mi-ai spus „Frunză-de-Viță”, pretinzând că ne-am fi cunoscut cu mult timp în urmă?

— Deh, a fost doar o licență poetică..., spuse Plik.

Ea îl privi pieziș.

— O licență poetică sau o trivialitate? Eu cred c-a fost un cântec compus pentru o altă femeie, din Yurup, și l-ai tradus în engleză în vreme ce spălai vasele.

Plik reușise să-și găsească de lucru, peste zi, la bucătărie, unde mereu duceau lipsă de personal. Serile, cânta pentru câte un bacșiș sau un pahar de vin, și toți erau mulțumiți de el, în acest loc izolat, unde era atât de greu să-ți găsești o distracție.

Plik își plecă fruntea spre față. Era mai degrabă plinuță, dar chipul îi era subțire, cu trăsături asiatice. Era plină de viață și inteligentă și lucra ca bibliotecară responsabilă cu referințele tehnice.

— Nu, nu e chiar așa, susținu el. E drept, am compus cântecul acolo și-am folosit unele convenții literare, dar, până în prezent, n-am găsit nici o doamnă care să-l merite.

— Ei bine... Lisba zâmbi. Voi fi și eu convențională de astă dată și voi pretinde că te cred. Ești un tip drăguț. Buzele lui se

plimbară prin pletele ei frumos mirositoare, negru-albăstrii. Pe deasupra, ești străin. Asta te face și mai interesant. Sântem atât de izolați aici.

— Măine nu lucrezi, nu-i așa?

— Nu, nu sunt obligată.

— Nici eu. Poate că ne-am putea găsi ceva de făcut împreună.

— Ești cam grăbit, nu crezi?

— Mă simt singur.

— Dar prietenii tăi...

— Oh, colegii mei de muncă și tovarășii din secțiunea burlacilor sunt simpatici, prietenoși, dar, sincer să fiu, îmi sunt străini. Pe deasupra, sunt cu toții bărbați. Iern și Ronica mă mai invită pe la ei, la câte-un pahar de vorbă, dar asta se întâmplă destul de rar. Își petrec mai tot timpul la lucru sau în doi. De când a fost eliberat, Wairoa... Wairoa își petrece timpul observând.

— Dar căpitanul Karst? Auzisem că...

Plik se strâmbă.

— Ce motive ar avea să-i pese de mine? Are șoareci mai mari față de care să se dea pistică.

Lisba se trase puțin deoparte.

— La ce te referi? La maurai?

Plik sughiță și bău din nou, ca să-și astâmpere sughițul.

— Nu, mauraii sunt dinii care îl urmăresc. Dacă ar putea, i-ar ocoli și s-ar duce în vizuinele lor, pentru a le ucide puii. Șoarecii sunt oamenii de rând, neajutorați, milioane de oameni. Și, ca să mă lărgesc puțin metafora, dacă lumea ar lua foc, el ar îngenunchea și-ar sufla în jar, ca să întetească vâlvătaia.

Ea se desprinse din brațele lui.

— Nu-mi plac insinuările tale, spuse ea.

— Îmi cer iertare, spuse el, răspicat. Poate că m-am exprimat greșit. Am băut prea mult. Poate c-ar trebui să lăsăm aici paharele, fără să le mai golim și...

— Nu, așteaptă puțin, domnule.

Ea își îndreptase ținuta și ședea înțepată, privindu-l cu asprime. Cealaltă nu-i puteau auzi, și își întetiră conversațiile, hotărâți să ignore ceea ce se întâmpla între cei doi. Intimitatea era la mare preț în Uniune, și cu atât mai apreciată în complexul Orion.

— Vreau să știu ce-ai vrut să exprimi cu strâmbătură de mai înainte. Mikli Karst e un fel de erou printre noi, cred că știi asta, având în vedere câte a făcut pentru proiect. Dacă el e rău, înseamnă că noi toți suntem răi. Iar asta nu e adevărat.

— Știu, știu asta, se grăbi Plik să spună. Nu e cazul acum să-i punem în discuție simțul moral individual. *Tu* crezi sincer că tot ceea ce faci e spre binele lumii. Iar asta e de-ajuns.

— Nu, nu e. Nările fetei începuseră să tremure. Deși lumina era cam slabă, Plik avu impresia că Lisba pălise. Sustii că eu, împreună cu colegii mei, am fi niște nebuni, slujind o cauză care ar putea aduce o noua Osândă. Ești la fel de fanatic ca mauraii și... Te credeam mai bun. Vorbesc serios.

El încercă să se înfrâneze.

— Adevărul este că fiecare dintre navele Orion va putea rade de pe suprafața Pământului mai multe orașe. Cine îi va păzi pe paznici? Și ce se va întâmpla cu materialele fisionabile aduse din spațiu, cu reactoarele de fuziune construite pe Pământ, cu tehnicile asemănătoare cu cele ce l-au creat pe sărmanul Wairoa? Tu și ai tăi stirniti un demon, demonul puterii.

— Puterea nu trebuie neapărat să fie folosită în scopuri josnice.

Plik clătină din cap, apoi sorbi din pahar și ripostă:

— Ceea ce spui tu nu e decât o vorbă în vânt, iubito. Nu noi suntem cei ce folosim puterea. Ea e cea care se folosește de noi, se hrănește cu noi chiar și după ce noi credem că ne-am atins țelul. Puterea există de la sine, ea își e sieși Dumnezeu. Crezi că Orion vă va elibera. Și poate că așa va fi, pentru o vreme. Dar mai târziu, mai târziu...

Lisba se ridică.

— Noapte bună, îi aruncă ea.

El o prinse de cot.

— Așteaptă, te rog! N-am vrut să te jignesc. Hai să ne închipuim că n-a vorbit sufletul meu, ci nălucile care mă bântuie.

Ea se smulse de lângă el.

— Închipuie-ți că eu m-am săturat să le tot ascult Ți-am spus noapte bună.

Leși. Plik privi în urma ei, descumpănit, apoi privirile lui se mutară spre cei rămași. Întâlnind pe chipurile acestora un zâmbet compătimitor, declară, cu glas tare:

— Ea nu-și poate permite să aibă îndoieli în privința justiției faptelor sale. Nici unul dintre voi nu poate. Nu îndrăzniți. Va trebui să țin minte asta, mai spuse, ridicând paharul.

4

Ceața era cel mai aprig dușman. Nu era un ținut foarte rece, nici măcar în toiul iernii, căci insulele îl apărau de vânturile puternice. Nici ploile nu erau prea violente, deși rar trecea vreo zi fără să plouă. De câteva ori, ninsese, dar cu fulgi răzleți ce se topeau înainte de a atinge pământul. Terai putea merge înainte toată ziua pe astfel de vreme, până când apusul soarelui îl silea să-și caute adăpost.

Se întâmpla însă ca norii să coboare, plini de burnița înghețată. Atunci, înecau lumea în cenușiul lor inform, jefuind-o de lumina orelor matinale și a celor ale amurgului, scurtând și mai mult zilele și așa de-ajuns de scurte. Nevăzând decât la câțiva metri în fața ochilor, nu-și putea urma calea, neștiind ce culmi ori văi se aflau înainte. Era nevoit să orbecăiască la întâmplare, rămânând îndeajuns de aproape de cursul de apă, pentru a-i auzi clipocitul, pentru a nu se rătăci. Dar norii estompau zgomotele, le distorsionau, zăpăcindu-l, până când nu mai știa din ce direcție veneau acestea. Dar și mai groaznică era umezeala care se insinua prin veșminte, pătrunzându-i până la oase, mai ticăloasă decât cea mai aprigă dintre ploii, făcându-l să tușească și să tremure, întrebându-se dacă Marile Sudului fuseseră vreodată altceva decât un vis frumos.

Nu putea să își instaleze tabăra și să aștepte ca ceața să se limpezească. Ar fi pierdut prea mult timp. În zilele cele mai bune, parcurgea, după estimările sale, câte treizeci de kilometri; dar acele zile erau rare. Cel mai adesea, terenul accidentat îi încetinea înaintarea. Nevoia îl determina să se oprească: pentru a se pregăti pentru noapte, pentru a dormi, pentru a smulge sălbăticiilor cele necesare și pentru a le da o formă care să-i fie de folos, cu mâinile sale lipsite de experiență și uneltelele primitive. În ciuda ceții, era obligat să meargă înainte.

Înainta de-a lungul coastei, la poalele munților, pe o fâșie îngustă, întreruptă mereu de prelungirile stâncoase, pe care era nevoit să le escaladeze, și de fiorduri, pe care le ocolea, ori de

gurile râurilor pe care le traversa înot sau prin vad. Dacă ar fi înaintat spre est, în căutarea unui drum mai ușor, s-ar fi pierdut curând, în condițiile unui cer mai tot timpul noros; o furtună l-ar fi doborât, ori o avalanșă, dacă nu cumva vreun urs grizzly nu i-ar fi venit de hac mai înainte. Mergând de-a lungul coastei, putea folosi strâmtorile ca punct de reper, și, în plus, pădurile dese de-aici erau mai bogate în vânat, mai ales în cerbi, în acest anotimp. La aceste avantaje, se mai adăuga și posibilitatea de a întâlni o așezare ori de a vedea o barcă de pescari, pentru a căpăta ajutor.

Petrecuse destule ceasuri de marș, gândindu-se la povestea pe care avea să le-o spună oamenilor, dacă avea să-i mai întâlnească vreodată. Avea să fie nevoie de multă putere de convingere, având în vedere înfățișarea sa sălbatică. Era numai piele și os, bătut de vânturi și de ploi, plin de zgârieturi, nebărbierit și nespălat. Purta niște zdrențe de lână și îmbrăcăminte croită din piele netăbăcită și cusută laolaltă cu tendoane de animal. Își schimba pieile nu atunci când începeau să putrezească, ci doar când deveneau prea rigide și îl incomodau în mișcări. În mână avea un toiag, pe umăr îi atârna o traistă plină de pietre ascuțite, iar în spinare ducea un sac împletit din ierburi, în care își strângea merindele. Înfațișarea lui l-ar fi înduioșat până și pe cel mai sărac dintre sălbaticii care bântuiau acest colț de lume.

Cu toate acestea, el nu era un sălbatic. Era un maurai; avea o misiune de împlinit și un cămin la care să se întoarcă. În fiecare zi, își reamintea acest lucru cu glas tare, pentru a-și întări credința.

Teraî Lohannaso își croia drum înainte, prin norii înlăcrimați.

5

Focul trosnea vesel dincolo de geamul de cuarț al cuptorului ceramic. Căldura se răspândea în încăpere, și un zumzet răsună din horn, acolo unde un dispozitiv capta o parte din energia ce altfel s-ar fi risipit prin gazele emanate. Printr-un sistem ingenios, energia recuperată era redată casei. Lumina lămpii strălucea pe tapet, draperii, mobile, covoare și tablouri,

reflec-tându-se în fereastră, ca într-o negare a întunericului de afară. În încăpere pluteau mirosurile cinei și aroma proaspătă de cafea fierbinte și coniac.

— Ești sigură că prezența lui Iern nu va da de bănuț? întrebă Tom Jamis. Va întâlni tot soiul de oameni în vizitele sale. Kenai-ul nu e decât un sat ceva mai mare, și dacă nu ți-ai prezenta logodnicul, bârfele ar începe să circule cu și mai multă înverșunare. Dar s-ar putea ca vreunul dintre localnici, într-o călătorie în sud, să-l numească de față cu cine nu trebuie.

Ronica îi zâmbi tatălui ei vitreg. Era un bărbat înalt, pleșuv, cu barbă cenușie ce nu se deosebea prea mult de Launy Birken, nici la înfățișare, nici în atitudine.

— Da, chiar mă gândeam că ar trebui să discut cu voi doi despre asta, se adresă ea, lui și mamei sale. Nu trebuie să ne facem griji atâta timp cât vom ști să fim cu băgare de seamă. Chiar și Mikli Karst a fost de acord cu acoperirea născocită de noi. Iern e, cică, un merican liber din Corado, pe care l-am întâlnit într-o călătorie despre care nu am voie să vorbesc. Amintiți-vă, sunt destui străini care au fost cooptați în proiectul Orion; oficial, e un om de știință în vizită în zona de studii ecologice. Numele său e Erno sunna Fernan, ceea ce va face ca eventualele scăpări să treacă neobservate. Accentul său va trece drept un dialect unglish folosit lângă granița meycană, influențat de spanyolă. Sorbi o înghițitură aromată din paharul de coniac, îndulcindu-i arsura cu alta, de cafea tare. Oricum, vă dați seama că nu putem sta mult timp pe-aici. Dar a naibii să fiu dacă mai rezistam o clipă fără să-mi văd părinții și fără să li-l prezint pe bărbatul meu!

Iern întinse mâna, apucând-o pe a ei și strângând-o tandru. Priviri drăgăstoase fură schimbate. Ronica se simți copleșită de privirile lui chiar și după trei luni, câte trecuseră de când erau împreună. *Va trebui să îmbătrânesc tare mult, până când n-are să mă mai atragă în asemenea măsură. Și chiar și-atunci, ne vom fugări în scaunele cu roțile, râzând ca nebunii și șocându-ne strănepoții.*

— Ești o scumpă, îi spuse mama sa. Chiar și așa zăpăcită cum ești. Poate că Anneth încărunțise prematur, dar aceasta era singura concesie pe care o făcuse vârstei. Îmi placi, Iern. Probabil că voi ține foarte mult la tine.

— Aș fi. onorat, doamnă, îi răspunse Omul Clanurilor,

roșind, fără să vrea.

— De fapt, sper că vom avea timp să ne cunoaștem, continuă Anneth. Mă îndoiesc însă că vom putea, până când Orion nu va fi răsărit. Iar după aceea, cu problemele tale din Yurru... Dar să nu fim triști acum, să nu ne pierdem timpul cu asta. Ce părere ai de cele ce se întâmplă dincolo de Estuar acum, când ai avut răgaz să te obișnuiești?

Iern îi răspunse, entuziast:

— E minunat, e fascinant de-a dreptul. Chiar și conferințele, rapoartele și toate corvezile care ne răpesc timpul... Toate acestea ne vor duce în *spațiu*!

Ronica îi înțelegea însuflețirea. Lucrând în domeniul sistemelor de comandă și control, fusese și ea în simulatoare.

Era firesc ca Iern să se antreneze pentru a pilota o navă Orion. Vechea sa carieră într-ale aerului făcea din el unul dintre cei mai calificați candidați pentru acest post. Posedând un anume simț tehnic, făcuse deja unele sugestii pentru îmbunătățirea navelor cu care avea să zboare într-o bună zi, pentru eliminarea defectelor pe care le descoperiseră progresul tehnologic și cercetarea. Chiar și în muncă, destinul său se îngemăna cu al Ronicăi care era mereu prin preajma sa...

Da, peste tot, în afara simulatoarelor. Atunci mă părăsește și nu se întoarce la mine imediat ce iese din simulatoare; atunci, sufletul și privirea lui sunt altundeva. Nu te pot însă învinui pentru asta, Iern, iubitele. Te invidiez doar... Deși niciodată nu-mi pari mai vrednic de iubire decât atunci când te umpli de stele... Chiar dacă acestea nu sunt decât un spectacol regizat de un calculator, imagini proiectate pe un ecran, date simulate, senzații falsificate, create pentru a ne da o imagine despre ceea ce am construit și ceea ce ne mai rămâne de făcut. Cei din vechime aveau la dispoziție un sistem uriaș de control de la sol și o rețea de urmărire care împânzea întreaga planetă. Noi nu avem așa ceva. În schimb, trebuie să creăm nave în care echipajele să poată zbura libere... În care vei zbura tu, Iern, Iern... Și, poate, eu, alături de tine?

...Peste noapte, aveau să rămână aici, în casa părinților Ronicăi. Înainte de culcare, își îmbrăcară pufoaicele și ieșiră afară, ținându-se de mână, pentru a admira priveliștea neobișnuită a unei nopți pe de-a-ntregul senine. Aici, la marginea orașului, întunericul și stelele le aparțineau. Gerul le

mângâia obrazii, făcându-le răsuflările albe ca neaua. Zăpada le scârțâia, înghețată, sub tălpi, sfâșiind tăcerea adâncă. Calea Laptelui strălucea deasupra și, încă o dată, în oglinda neagră a apei. De jur împrejurul ei, sclipirile se întreceau în frumusețe. Atotputernică, dinspre orizontul răsăritean, se înălța constelația iernii, cea numită Orion.

XX

Sunt atât de puțini cei cu care pot vorbi liber. Doi dintre ei se aflau chiar acum în fața sa. Jovain privi în jur, dindărătul mesei de lucru de căpitan, și simți, mai acută decât oricând, singurătatea. Cu acești oameni, își putea împărtăși gândurile, dar nu și inima. Ce era în inima lui, nimeni n-avea de unde să știe.

— Ce părere ai? îl întrebă pe Bergdorff Pir Verine.

Magnatul se foi în fotoliu. Era mai degrabă scund, dar athletic și se distinsese în luptele campaniei din Italia.

Administra, cu o mână de fier, proprietățile familiei sale din regiunea lacului Zheneve și afacerea prosperă pe care o înțe-meiasse. Și totuși, acum, șovăia să răspundă.

— Am nevoie de mai multe informații, domnule, spuse el.

Mattas Olvera slobozi o înjurătură oribilă.

— Ce informații îți mai trebuie? întrebă el. Dreptvorbitorii sunt persecutați dincolo de Canal. E o violare limpede a tratatului chiar sub ochii și laserele Ostrovului Ceresc. Dacă vom îngădui asta, cine va fi următorul care ne va ataca? Barbarii de la răsărit?

— Stai, stai o clipă, îl opri Jovain, ridicând mâna. Se lăsă tăcerea, adâncită parcă de veșnica răsuflare a aerostatului. În maniera geeanilor, Jovain se strădui să devină conștient de cele ce îl înconjurau, de toate acele obiecte vechi, creații ale istoriei, de răceala neclintită a sticlei de care își lipise mâinile. Din toate acestea, extrase puterea de a-și potoli mentorul geean. Am auzit destule discursuri retorice, Mattas. Azi am nevoie de un sfat.

Ucheny-ul se înroși, scoase un sunet răgușit și se prăbuși îmbufnat înapoi în scaunul său.

— M-am săturat să aud mereu cum alemanii sunt numiți barbari, interveni Pir Verine. Poate că unii dintre ei asta sunt, dar cei care locuiesc în apropiere de proprietățile mele s-au întors la civilizație. Au pus bazele unei clase cultivate și au dezvoltat comerțul, sistemul de legi, iar ambițiile lor au crescut. Asta, în mod sigur, va face ca ei să devină principalii noștri rivali în viitor, pe măsură ce confederația lor se va extinde și se va întări. În privința asta, ai dreptate, i se adresează el, ironic, lui Mattas. E datoria noastră, față de strănepoți, să veghem.

— Întrebarea este cum și ce ne rămâne de făcut, punctă Jovain. Nu ne putem permite să șovăim, căci riscăm ca Domeniul să se destrame sub privirile noastre neputincioase. Curând, cât de curând, va trebui să îmi convoc sfetnicii oficiali, pentru a discuta cu ei aceste probleme și pentru a lua hotărârile necesare. Dar, mai întâi, aș vrea să știu în ce direcție va trebui să mă orientez. Te-am chemat, Pir, fiindcă am nevoie de o opinie independentă și sinceră.

Sau de una care să mimeze, cât de cât, sinceritatea, gândi el, cuprins de neliniște. Dar chiar așa să fie? Pir Verine a țintit din-totdeauna foarte sus, dar numai după ce și-a evaluat cu grijă șansele. I s-a părut profitabil să-mi sprijine venirea la putere, dar s-a pregătit și pentru eventualitatea unui eșec. La un moment dat, s-ar putea să considere și trădarea mea drept profitabilă.

Celălalt Om al Clanurilor își trecu mâna peste creștetul pleșuv.

— Ei bine, spuse el, sincer să fiu, nu văd de ce ar trebui să luăm prea în serios chestiunea din Angleylann.

— Cum? explodă Mattas. Sări în picioare și începu să se plimbe, nervos, prin încăpere. Când trecu prin dreptul mesei de lucru, mirosul robei și al trupului nespălat îl izbi pe Jovain. Vreți să ignorați faptul că o bandă de reacționari înguști la minte interzic poporului pe care îl cârmuiesc să afle adevărul. Ați susținut că sprijiniți cauza geeană, dar... Horeai, și se abțin la timp să scuipe pe covor. Arată în jos, cu degetul. Vă mai amintiți ce înseamnă covorul ăsta? El ne aduce aminte că noi i-am scăpat pe cei din Devon de pirații care le bântuiau coastele, deși ei nu aparțineau Domeniului și nici nu le datoram nimic. Și asta n-a fost singura favoare pe care le-am făcut-o de-a lungul veacurilor. Și care le e recunoștința acelor ticăloși? Violează

tratatul, asta fac!

— Să privim lucrurile în perspectivă, îi replică Pir, mios. Pirații, și cei asemeni lor, în trecutul ceva mai îndepărtat, jefuiau bunuri pe care noi le doream pentru negoț, distrugând o piață pe care ne-o doream pentru noi înșine. Fără îndoială, cu timpul, s-ar fi obrăznicit și ne-ar fi atacat țărmurile. Ostrovul Ceresc n-a fost cu nimic mai altruist decât sunt alte guverne în situații similare. E drept, Convenția de la Guernsey garantează intrarea liberă în ținuturile Angleylann-ului de sud tuturor cetățenilor Domeniului care călătoresc în scopuri legitime. Să nu uităm însă că Devon-ul e un stat hierocratic. Episcopul lor a decis, și nu fără un dram de dreptate, că geeanismul i-ar fi subminat biserica și credința. Așadar, după cum afirmă el, afacerile misionarilor noștri nu constituie scopuri legitime. Dar merită oare să pornim un război pentru atâta? De ce nu ne-am concentra eforturile spre convertirea celor din preajma noastră, ucheny?

— Cine-a vorbit de război? spuse Jovain. Sancțiunile economice...

— A, nu, interveni Pir, cu o voce și mai dulceagă. Asta nu, domnule. Dragul meu prieten, ați promis neoizolaționiștilor că veți impune restricții comerțului exterior, iar asta a nefericit pe mulți dintre noi. Problema aceasta va reveni, cu siguranță, pe tapet, cât de curând. Însă, în cel mai rău caz, întreruperea comerțului cu mauraii n-ar fi o tragedie, căci nu a atins, oricum, cote foarte mari. Dar negoțul cu cei de dincolo de Canal constituie o cu totul altă problemă. Un embargo mi-ar produce pagube grave, și n-aș fi singurul în această situație. Căpitanul nu dorește să lovească în cei care-l sprijină, nu-i așa? sublinie el, căutând privirile lui Jovain.

Cât de frig s-a făcut! Poate e doar o închipuire, dar tremur.

— Nici eu nu vorbeam de război, mormăi Mattas.

Diplomație fermă, un ultimatum, dacă va fi nevoie, și o mobilizare generală de partea noastră, astea ar trebui să fie de-ajuns...

Pir zâmbi.

— A, da, asta-i altceva. Din criza aceasta, am putea obține concesiile comerciale suplimentare. Amintiți-vă ce spuneam adineauri. Afacerea în sine nu merită luată prea în serios. Dar asta nu înseamnă că n-am putea profita de ea. Ceilalți îi

aruncară priviri aspre. Vă dau un exemplu important, le explică el.

Gândiți-vă la militarii noștri de carieră. Nu sunt deloc încântați de apropierea de vechii noștri inamici din Espayn. Cu atât mai puțin le place idee reducerii forțelor lor și eventuala înlocuire cu oameni recrutați direct de către Ostrovul Ceresc. Da, acasă, în Alpi, am auzit plângeri în acest sens, mocnind de revoltă. Mobilizarea generală ar da de lucru cadrelor, menținându-vă controlul asupra lor, căpitane.

— Și eu... mă gândisem... la așa ceva..., admise Jovain.

...Câteva ceasuri mai târziu, acesta era din nou singur. Stătea cu capul plecat, privind hârtia îngălbenită a Declarației din Tours, fără să o vadă cu adevărat, în vreme ce cuvintele ei îi răsunau în minte, „...cauza păcii, a ordinii, dreptății și a unirii finale..”

Eu, care-am trecut prin război, sunt un adept al păcii. Dar, dacă ameninț cu războiul, și nu sunt luat în seamă, va trebui să-mi duc amenințarea până la capăt. De ce? Cum s-au întâmplat toate astea? Unde anume am greșit?

Își îndreptă umerii. Durerea și moartea făceau parte din daturile Forței Vieții pe care o slujea. Nu trebuia să uite asta niciodată.

Ceasul îl vestea că Uropa trecuse din ziua scurtă a acestui anotimp în noaptea cea lungă. Era vremea să plece acasă, la apartamentul său, la Faylis. Poate că ea avea să îi redea puterea. Mai sigur, ea avea să aștepte ca el să i-o dea, împreună cu consolarea, siguranța și speranța de care avea nevoie. Noroc că ea încetase să se mai plângă de orele târzii la care se întorcea.

2

Terei văzu satul de departe, văzu luminile strălucind la ferestre în întuneric, și dădu uitării oboseala, grăbind pasul. Știuse că avea să îl găsească aici; era o mică așezare de pescari, la gura unui fiord. Junii întâlniți mai devreme îl îndrumaseră încoace. Îi oferiseră adăpost, mâncare și haine, însă, după numai o noapte, le mulțumise pentru ospitalitate și pornise mai departe. Veștile pe care le aducea nu suportau

amânare.

Într-un fel, se simțise vinovat față de ei. Uniunea de Nord-Vest era și țara lor, în fond.

Dar el trebuia să își servească propria țară, să slujească interesele întregii omeniri, ale planetei vii.

Poteca se întindea înaintea sa, cufundata în întuneric. Pietrișul scâițâia sub apăsarea grea a mocasinilor. Răcoarea amurgului nu se transformase încă în gerul nopții, dar nu mai era mult până atunci. Cerul era senin, și injunii îi spusese că ziua care se sfârșea acum era cea dintâi a iernii adevărate. Stelele străluceau tot mai tare pe cerul al cărui purpuriu crepuscular se înnegrea cu fiecare clipă. Undeva, departe, se auzea lătratul unui câine.

Drumul cobora spre luciul unei ape, iar înălțimile înconjurătoare adânceau și mai mult bezna. Terai observase antena înălțată deasupra unei clădiri, pe care o bănuia a fi cea a sediului sălașului care stăpânea în locurile acestea. Cablurile de susținere o făceau să semene cu catargul unei nave, plutind sub stele spre o destinație necunoscută. Dincolo de ea, Orion strălucea, uriaș.

Terai se furișă pe străzile brăzdate de făgașe, spre acea clădire. Nu întâlni pe nimeni. Localnicii erau în case, la cină. Îi zări în treacăt, prin ferestrele luminate: soți, soții, copii, o rudă ori vreun prieten invitat la masă. Scene pline de căldură și veselie, atât de îndepărtate...

Casa spre care se îndrepta era cea mai înaltă din târg, așa cum se cuvenea pentru un loc de întâlnire. Era construită tot din cherestea și acoperită tot cu șindrilă, ca toate celelalte. Ușa de la intrare nu era închisă. Cu toate acestea, Terai hotărî că era preferabil să bată, căci o lumină îndepărtată dovedea că era cineva aici, probabil vreun îngrijitor, care, în schimbul serviciilor sale, căpătase o locuință. Lemnul sună dogit.

După un timp, ușa se deschise. Un bărbat între două vârste se ivi în fața lui Terai. Luminarea pe care acesta o ținea în mână îi dezvăluia trupul subțire, dar musculos, după o viață de muncă. Se holbă la nou-venitul îmbrăcat în veșminte care nu i se potriveau.

— Cine ești și ce vrei? întrebă el într-un târziu.

Suspiciunile față de străini nu erau un lucru neobișnuit în acest colț uitat de lume.

Sunt însă un maurai, gândi Terai. Iar el poate să vadă asta.

Apoi, cu glas tare:

— Bună seara, domnule. Îmi pare rău că v-am deranjat, dar trebuie să chem de urgență Vittohrya.

— Hmmm..., mormăi îngrijitorul, morocănos. S-auzim cum te cheamă și ce cauți aici.

— Uite ce e, am naufragiat și-am reușit să-mi croiesc drum prin sălbăticie până ieri, când am întâlnit un trib care m-a adăpostit și-apoi m-a îndreptat înapoi. Vreau doar să anunț la sediul companiei mele ce s-a întâmplat. Ei vor aranja apoi transportarea mea de aici.

— Care companie o fi deschisă oare la o oră atât de târzie, într-o zi de sărbătoare? Mă-ntreb, zău așa... Ostilitatea bărbatului deveni fățișă. Mâna îi coborî spre cuțitul din teaca de la cingătoare. Vom merge mai întâi la Ola Noren. El e primarul nostru și e mai umblat decât noi toți.

Poate că Terai ar fi trebuit să fie de acord. Poate că povestea lui ar fi fost crezută. Dar, de-a lungul călătoriei sale, fusese prea adesea aproape de dezastru, iar „șansa” devenise pentru el aproape un cuvânt de ocară. Luă, din instinct, o poziție de judo, cu mușchii relaxați și toate simțurile în alertă, gata de ripostă.

— Voi fi bucuros să-l salut pe primarul vostru după ce voi vorbi cu cei din Vittohrya. Iar acum, dacă nu te superi, aș vrea să mă lași să o fac.

— Ba mă supăr! spuse îngrijitorul, și cuțitul zvâcni afară din teacă. Ne-am săturat până peste cap de cei ca tine, care-au ajuns să-și bage nasul până și aici. Indiferent ce-oi vrea, acum ai să faci cum voi spune eu. Mișcă!

Urma o mișcare rapidă, o lovitură înfundată și un icnet. Terai apucă pumnalul căzut pe prag, privi spre bărbatul care gâfâia pe pardoseală și murmură:

— Îmi pare rău. N-am vrut să făc așa ceva și nu vreau să-ți fac nici un rău. Dar va trebui să îmi urmezi ordinele, ai înțeles?

Îngrijitorul se ridică în picioare, cu mare greutate, își regăsi lumânarea, o aprinse și pomi înainte, împleticindu-se, pe un coridor întunecat. Lumina altei lumânări pâlpâi în întuneric. Sclipirile ei dezvăluiră chipul supt al unei femei, degetele ei grotesc contorsionate de artrită și dinții vădit falși, o priveliște total necunoscută în Oceania.

— Bob? glăsui ea. Bob, dragule, ce s-a întâmplat? Oh! Rămase cu gura căscată și cu răsuflarea tăiată.

— Nu vă fie teamă, mizza, spuse Teraî, cu o voce plină de răbdare. Soțul dumneavoastră n-a pățit nimic. A fost puțin neînțelegător când i-am spus că vreau să trimit un mesaj, și va trebui să îl țin ostatic până la sosirea tovarășilor mei, dar asta se va întâmpla destul de curând. Dacă ieșiți, vă rog să le spuneți vecinilor dumneavoastră să nu ne facă probleme. Mai târziu, voi încerca să obțin pentru voi, oameni buni, o compensație substanțială.

— Fă... tot ce-ți cere, Mara, îngăimă îngrijitorul. Ea se îndepărtă, tremurând și încercând să nu izbucnească în plâns. Teraî îl așeză pe îngrijitor pe un scaun, închise ușa camerei din care se făceau transmisiile radio și se aplecă asupra emițătorului. Poate că ești un naufragiat, spuse norrmenu, dar nu ești, cu siguranță, un marinăr de rând.

— Fac parte din Marină, îl lămurî Teraî. Speram să nu provoc nici o reacție ostilă, dar se pare că n-am reușit să o evit,

— Spune-mi, de ce vă trimiteți voi, mauraii, tot mai mulți oameni, aici, în țara noastră? Se aude că la oraș...

Teraî îi făcu semn să tacă și reuși să obțină legătura. Plantonul de la serviciul de noapte din Vittohrya își chemă ofițerul. Teraî ar fi preferat să raporteze unui superior, dar convocarea sa, prin intermediul unui curier, ar fi durat prea mult și, în scurt timp, satul acesta avea să devină un adevărat infern. Teraî spera că agitația avea să rămână sub control – o mulțime zgomotoasă în hol, purtători de cuvânt veniți să parlez, cam atât — dar prefera să nu își asume riscuri.

— Ascultă-mă cu atenție, spuse el, în propria-i limbă. Vei transmite acest mesaj căpitanului Kurawa. Nimănui altcuiva nici o vorbă, ai înțeles?

Când sfârși ce avusese de spus, replica veni imediat.

— Da, domnule, am înțeles. Vă putem trimite o aeronavă VTOL în interval de cel mult o oră, având la bord un pluton înarmat. Vor veni să vă ia. E-n regulă?

— Cred că da, va trebui să fie...

— Doriți să vi se aducă sau să vi se pregătească ceva anume, domnule?

— Ei bine... Teraî își permise un zâmbet. Trimiteți-mi o sticlă cu rom. Și, după ce vei fi trimis curierul acela ca să-l

cheme pe căpitanul Kurawa, poate c-ai să fii amabil să-mi rezolvi ceva.

— Tot ce ne stă în putință, domnule! Pe Tanaroa, ce va ieși de aici...

— Nu e mare lucru. Vreau să trimiteti un mesaj în N'Zealann, astfel încât, la sosirea mea, să pot vorbi cu soția mea, acasă.

3

Încăperea în care Arnec al IV-lea, mestromor al Brezh-ului de Vest, își primise oaspeții era situată la unul dintre etajele superioare ale palatului său, dominând o mare parte din întinderea Kemper-ului. De la fereastră, se vedeau acoperișurile înălbite de recente căderi de zăpadă, cele două râuri de un cenușiu metalic, catargele înșirate de-a lungul cheiului și turnurile catedralei profilându-se pe fondul negurii ce învăluisese înălțimile din fundal. Străzile erau înguste, iar noaptea părea a se revărsa în sus, din ele. Felinarele străluceau palid, în culori de pietre prețioase, iar frigul părea că izvorăște din pereți.

Lămpile și focul din vatră nu reușeau să alunge pe de-a-ntregul penumbra ce domnea în încăpere. Poate că de vină erau covoarele și mobila prea întunecată ori portretele înrămate de pe pereți, din care priveau chipuri prea severe. Ori, poate, umbra era în sufletul oamenilor. Erau destul de mulți, majoritatea lor fiind bărbați între două vârste, aerogeni și personalități proeminente dintre localnici. Cu toții erau îmbrăcați somptuos pentru această ocazie, dar culorile predominante erau închise și reci, cu excepția unei mantii scurte, roșii, pe umerii lui Tess Vosmaer Rayman. Pe un bufet, vinurile și aperitivele își așteptau consumatorii, dar cei prezenți se înfruptau absenți. Se formaseră grupuri mici în care se vorbea aproape în șoaptă.

După un timp, Arnec ridică tonul, rostind într-un francey cu accent:

— Doamnelor și domnilor, vă rog să luați loc.

După ce toată lumea își găsisese locul în jurul mesei centrale, Arnec se așează în capul mesei și ridică mâinile, cerând tăcere. Nu era un personaj impresionant: scund, palid, gârbov, aproape chel, purta o pereche de ochelari ce păreau mereu pe punctul

de a-i aluneca de pe nas. Fiind un erudit, a cărui operă privind evoluția limbilor celtice în epoca post-Judecării era considerată a fi lucrarea definitivă în materie, nu își asumase un rol activ în politică decât în măsura strictă a obligațiilor funcției pe care o moștenise. Tocmai din acest motiv, invitațiile trimise prin curieri stârniseră neîncredere, mai ales deoarece subliniau faptul că agenții Gardei Terrane nu acordau prea mare atenție celor ce se găseau în anturajul său profesoral.

— Știți cu toții de ce ne-am adunat aici, începu el, pe tonul unui conferențiar de la Conservator. În următoarele câteva zile, vă revine sarcina de a limpezi obiectivele noastre și de a decide ce anume trebuie întreprins. Eu nu sunt un om de acțiune. Cel mult, pot observa când anume se cere a se acționa. Sugerez, cu toate acestea, să începem chiar acum un schimb neoficial de idei. Apoi, vom putea coborî liniștiți în sala de la parter, pentru a ne bucura de prima cină a festivităților care au constituit pretextul adunării noastre.

Spunând acestea, se așează.

Vreme de câteva momente, se lăsă tăcerea. Ea nu se datora faptului că invitații nu s-ar fi cunoscut între ei. Membrii clasei conducătoare se cunosc, de obicei. Mai degrabă, nimeni nu voia să vorbească primul, până când orice reținere nu avea să dispară.

Talence Hald Tireur, cel care venise cel mai de departe, rupse tăcerea.

— Întrebarea e simplă. Câte jigniri vom mai îndura din partea acestui uzurpator?

— Stai puțin, îl întrerupse Dykenskyt Zhan Hannes, oarecum alarmat. Înțeleg că voi, cei din Beynac, aveți motivele voastre de supărare...

— Nu numai noi, ci întregul Dordoyne. Nu i-am fi putut întoarce din drum pe lacheii trimiși de Jovain, dacă n-am fi avut sprijinul întregului ținut.

— Dar rebeliunea fățișă...

— Nu vorbesc despre asta, domnule. Vorbesc despre o întâlnire a seniorilor clanurilor, care să voteze destituirea lui Jovain.

Lundgard Simo Ayson izbi cu pumnul în masă.

— Și crezi că porcul acela va permite o asemenea întrunire? Iar, de o va permite, crezi că se va supune? Are la dispoziție

Ostrovul Ceresc.

Vosmaer Tess Rayman îi aruncă o privire în care cinismul și compătimirea se amestecau. La urma urmei, antevorbitorul era un văr al soției repudiate a lui Jovain, Irmali.

— Asta nu înseamnă, neapărat, că militarii sunt de partea sa, replică ea. De fapt, nu tocmai acesta e motivul pentru care ne-am adunat aici?

Omologul lui Arnec, Sozen al DI-lea, mestrogoat al Brezh-ului de Est, clătină din cap, tulburat.

— Nu, colonel, interveni el. Problema are un substrat mult mai profund. I-am ascultat pe cei din jurul meu. Sunt îndeajuns de nemulțumiți de faptul că lleduciel intenționează să sprijine o cauză pe care ei o consideră păgână, opusă dreptății, departe, în Angleylann. Ar suporta-o, poate, ca pe o mutație într-un joc politic pe care n-au pretins niciodată că ar vrea să-l înțeleagă. Însă o mazilire, o luptă între sfinți, le-ar clătina cele mai profunde convingeri. Ar începe să se întrebe dacă Ar-Goat-ul mai trebuie oare să rămână în cuprinsul Domeniului.

— Da, așa s-ar întâmpla dacă nu ar exista un succesor acceptabil, cel care ar fi trebuit să devină căpitan după moartea lui Toma, spuse Kronenberg Stef Lanier, cu înflăcărare în glas. Acesta era fratele lui Rosenn, mama vitregă a lui Talence Iern Ferlay. Oriunde s-ar afla acest succesor... Sau, dacă el e mort, ceea ce se prea poate să fie adevărat, supușii dumneavoastră nu vor accepta oare să îi pedepsească pe ucigașii lui și să instaleze un nou căpitan, unul care să guverneze cu dreptate?

— Și cine ar fi acela? întrebă Dykenskyt Zhan Hannes, aruncând spre Talence Hald Tireur o privire încăpățânată.

— Deja se arată semnele răzvrătirii, dacă nu cele ale unei secesiuni. Da, sunt de acord că nu trebuie să îngăduim ca mobilizarea să aibă loc, se grăbi el să adauge. Avem nevoie de un front comun, pentru a obține contramandarea acestui ordin. Dar nu putem accepta ca regionalismul să scape de sub control.

Un localnic corpolent, om de vază în negoț, interveni:

— E firesc să fiu preocupat de o întrerupere a comerțului, dar, credeți-mă, mult mai mult mă preocupă o posibilă destrămare a Domeniului. Pot cadrele militare să refuze să-și adune unitățile și să se mobilizeze, în cazul în care „negocierile ar eșua”? Și, dacă ar face-o, n-ar fi tocmai asta o răzvrătire?

— Poate că nu se va ajunge chiar până acolo, sugeră

marele primar al Elsass-ului, pe un ton ce exprima mai degrabă speranță decât convingere. Poate că, acum, cel mai bine ar fi să așteptăm.

Vossmaer Tess Rayman își dresе vocea.

— Nu, mă tem că nu e așa, spuse ea. Vedeți dumneavoastră, am fost puși în fața unui fapt împlinit. Sântem folosiți ca o amenințare împotriva Devonului. Dacă încuviințăm... Bun, hai să judecăm o clipă. Cine suntem „noi”? Desigur, nu pretind că vorbesc în numele fiecărui soldat, marinar sau pilot, dar știu, totodată, că nu vor fi puțini cei care ni se vor alătura pentru a înfrunta Căpitănia. Noi suntem profesioniștii, scheletul și mușchii minimali ai Armatei. Depindem de rezerviști, ei sunt carnea adevărată a acestui organism, ei, cei chemați în cazuri de urgență. Dar nici aceștia nu sunt foarte mulți. Domeniul n-a mai avut de-a face cu o amenințare serioasă de trei secole. Rezerviștii, ca și noi, de altfel, sunt loiali, în primul rând, ținuturilor de baștină. Și nu sunt, în nici un caz, proști. Privi în jurul mesei. Mi se pare evident, continuă ea, că Jovain nu e interesat atât de mult de protejarea câtorva predicatori geeani și de respectarea cu sfințenie a tratatelor, cât de crearea unei diversiuni. Vrea să aducă laolaltă Armata, pentru luptă. Dacă va avea prilejul să o lanseze într-o aventură peste hotare, cu atât mai bine. Dacă nu, măcar o va ști adunată, vulnerabilă din partea Ostrovului Ceresc, nu răspândită printre locuitorii Domeniului, sub forma a tot atâtea nuclee potențiale de gherilă. Între timp, Garda sa Terrană și agenții săi politici își vor întări puterea asupra civililor de pretutindeni.

— Și cât timp ar putea el menține o atare situație, evident instabilă? întrebă Arnec.

Tess ridică din umeri.

— Atâta timp cât se va gândi la ce are de făcut în continuare. Aș zice că e la fel de dezorientat ca și noi. Din acest motiv, trebuie ca noi să ne regăsim cât mai curând echilibrul. Să luăm o poziție fermă. Vom avea la dispoziție precedente istorice și legale, vechile drepturi ale statelor și popoarelor acestora.

— El își are propriii săi susținători, îndeosebi în sud, avertiză Sozen. Amintiți-vă, el susține că vrea să readucă în uz și să protejeze căile tradiționale. Nu neaparat tradițiile Brezh-ului sau cele ale majorității statelor, dar... Ezită, înainte de a rosti înspăimântătoarele cuvinte: Război civil? Nu neaparat

acum, nu pentru o lungă perioadă, dar destul de curând?

— Imposibil, mugi Lundgard Simo Ayson. Asta e una dintre părțile problemei noastre. El controlează Ostrovul Ceres.

Talence Elsabet Ormun vorbi blând. Era o tânără femeie dintr-o familie minoră a clanului căpitanului, invitată la recomandarea rudei sale, Bram Gunhouse, fiindcă era tehniciană la bordul aerostatului.

— Nu... Nu e nevoie ca el să îl controleze pentru totdeauna, spuse ea.

4

Ninsese mult cu câteva zile în urmă și iar se pregătea să ningă. Umezeala din aer făcea ca pământul să pară cald. Din acest motiv, Vanna Uangovna se putea plimba prin grădină, purtând doar o robă și cizmele.

Era singură. Cele douăsprezece zile ale solstițiului nu se încheiaseră încă și cei mai mulți sărbătoreau — acasă, printre prieteni sau prin ceremoniile regimentale – în liniște, zgomotos ori cu disperare, în funcție de sentimentele provocate de aflarea veștilor.

Vanna se simțea... nostalgică sau, cel puțin, așa i se părea ei. Nu împărtășea credința comună în astrologie și cicluri; dansul nesfârșit al Geei printre stele și planete era mult mai subtil și incomparabil mai puternic. Și totuși, fără să vrea, simțea că era cum nu se poate mai potrivit că acest interval, al plătirii datoriei-ilor, deschidea Anul Șarpelui cu Clopoței. Distrugere, decădere, somnul milenar al iernii și, în sfârșit, primenirea – dar ce altceva fusese viața ei, prelingându-se prin timp spre ora nașterii sale? Cum aveau să-și amintească de ea învățăceii ei?

Cerul era aproape negru, și norii pluteau atât de jos, încât i se părea că, ridicându-se pe vârfuri, i-ar fi putut atinge cu mâna. În lipsa frunzelor, modelele de piatră și lemn din grădină păreau a fi însemnări într-o caligrafie împietrită a unei limbi necunoscute. Îngrijitorii măturaseră cărările – pietrișul scrâșnea sub picioare – dar nu mai rămăsese mare lucru de văzut aici, în afara copacilor golași, a stâncilor, a stelelor, sculpturilor, a bazinelor golite de pești și înghețate. Ici-colo, câte un bonsai veșnic verde se voia o afirmație a perpetuării vieții, dar azi, ea

simțea altfel.

Ajunse lângă o băncuță de piatră, așezată cu fața către un cerc de pietre care înconjură un morman de corali. Scoicile își șteau vârfurile de sub zăpadă, dar următoarea ninsoare avea să le îngroape cu totul. Vreme de o clipă, șovăi, nehotărâtă, după care se așază pe partea pe care, odinioară, șezuse lern.

Luase cu sine instrumente de scris și o planșetă. Și le pregăti și, înainte de a se așterne la scris, contemplă coralul, lăsându-și gândurile să rătăcească departe, prin valuri și abisuri. Deși scria în unglis, se străduia să aștearnă fiecare literă în parte, mai frumos decât scrisese vreodată.

Vanna Uangovna Kim, din cohorta Aldan, în Dulua, Gospodinatul Krasnayan, către Talence lern Ferlay, din Domeniul Ostrovului Ceresc, oriunde s-ar afla în ultima zi a anului în care ne-am întâlnit.

Te salut și îți doresc toate cele bune.

Nu sunt sigură că această scrisoare va ajunge la tine. O voi trimite câtă vreme neguțătorii mai circulă între ținuturile Mong și Uniunea de Nord-Vest, căci aceștia acceptă, în schimbul unei taxe, să ducă și corespondența. Probabil că îți mai amintești când te-am întrebat unde îți voi putea scrie, când voi avea prilejul, și doamna Ronica Birken mi-a dat adresa unui post comercial, undeva în ținutul Yukon. Spunea că cei ce poposesc acolo ar ști unde să trimită un atare mesaj.

Fără îndoială, rândurile acestea vor fi citite și de alții, de-a lungul drumului. Eu însă n-am secrete să-ți scriu.

De fapt, nici măcar nu știu ce anume m-a determinat să-ți scriu. Nu-mi vine să cred că vei avea ocazia să îmi răspunzi, chiar de-ai vrea să o faci. Unde ești, cum o mai duci, cu ce te ocupi? Mi-am dorit de mult să aflu toate astea, de când ne-am luat rămas-bun, dar mi-am spus că ar fi o nebunie să încerc să dau de tine. De ce o fac acum, când primirea unui răspuns pare imposibilă?

Ba nu, de un lucru sunt sigură: nimic nu e imposibil. Ar trebui să fii și tu geean, mai mult, să fii un inițiat, unul dintre cei ce simt totalitatea universului, pentru a înțelege pe deplin ceea ce vreau să spun. Oricum, gândește-te la felul în care ne amintim de cei absenți sau de cei morți. Venind dintr-o societate atât de veche, gândește-te la comuniunea pe care o ai cu

strămoșii tăi. Tu nu-mi poți răspunde, în schimb, eu pot să-ți vorbesc, și asta e poate mai mult decât ești tu în stare să înțelegi. După plecarea ta și a tovarășilor tăi, noi, cei din Dulua, ne-am reîntors la existența noastră cotidiană. Desigur, straniețea aceluia episod continua să ne uimească, dar tot mai puțin, pe măsură ce săptămânile treceau. Mă simțeam ciudat, încercând să-mi recâștig liniștea, fără a reuși niciodată pe de-a-ntregul. Nu reușeam să uit venirea și plecarea ta și buna ta cuviință strălucitoare. Să nu mă compătimești, căci aveam munca și lumea mea. Sper că și tu ți-ai regăsit calmul și fericirea.

Dar azi... Cenzori, vă rog să luați notă: nu spun nimic din ceea ce nu va ști toată lumea la vremea când această scrisoare va ajunge la destinatarul ei. Luați, de asemenea, aminte la cuvintele unui celebru scriitor norrmien: „O luptă e publică, în vreme ce iubirea sau ura sunt ceva personal.” Deși eu și lern ne aflăm în tabere diferite, asta nu ne împiedică să rămânem prieteni.

lern: Ieri am primit vești: „Agenții serviciilor de spionaj au descoperit acțiuni care au loc în Uniunea de Nord-Vest, acțiuni ce constituie un pericol lipsit de echivoc, imediat și de mare amploare. Guvernele celor Cinci Națiuni se află în conferință la cel mai înalt nivel. Vor avea loc cereri de explicații pe cale diplomatică, dar este de așteptat ca darea unui ultimatum să fie necesară. Natura amenințării nu poate fi divulgată deocamdată, pentru a nu bloca alternativa unei reglementări pașnice. Cele Cinci Națiuni își vor demonstra hotărârea de a preveni răul, rugându-se pentru mai bine.”

Inevitabil, zvonuri în acest sens circulau deja de o vreme încoace. Nu-mi mai amintesc conținutul lor exact, dar asta n-are, oricum, importanță. Esențialul e că soldații se pregătesc pentru mobilizare, pentru o viitoare acțiune comună.

Nu sunt singura care are anumite presupuneri despre ce este vorba. Zvonul despre căutătorii de uraniu a circulat intens. În ceea ce mă privește, bănuiesc că mauraii au fost cei care au descoperit ceva înspăimântător, căci negustorii ambulanți ne-au adus vestea că ei și-au sporit efectivele din Uniune. Ar fi fost logic ca ei să îi informeze pe conducătorii noștri. În caz de primejdie, interesele noastre, ale lor și ale întregii omeniri sunt aceleași.

Da, ale întregii omeniri, inclusiv ale acelor elemente din Uniunea de Nord-Vest care sunt vinovate. Își închipuie că sunt eliberatori. Nu vreau, nu pot să cred că și tu, lern, te-ai alăturat lor. Nu pot să cred că marea majoritate a norrmienilor sunt de partea lor. Poate că s-au lăsat înșelați prima oară, de mirajul „energiei atomice pașnice”, dar vor sta ei deoparte atunci când niște nebuni vor aprinde torța unei noi Vremi a Morții?

Atât știu deocamdată. Atât, și ceea ce am hotărît. Aș fi așteptat încă o vreme, pentru a afla mai multe, dar comerțul și poșta ar putea fi întrerupte în orice moment, așa că trebuia să-ți scriu chiar acum.

În ceea ce mă privește, îl voi contacta pe Orluk Zanovici Boktan, noyonul care v-a condus în țara sa și v-a dat drumul la granița cu nord-vesticii. Cohorta mea și cea a Stelei Albastre nu au o orientare militară și sunt destul de mici, astfel încât, cu siguranță, vor ajunge sub comanda cohorței sale, Cohorta Bizonului. Noi doi ne-am împrietenit, lucrând împreună, mai de mult. El va fi încântat să mă primească alături de el, în calitate de... capelan, ai zice tu, dar nu ai avea întru totul dreptate. Dacă lucrurile nu se precipită, probabil că voi pleca peste o săptămână sau două. După aceea, îmi va fi imposibil să-ți scriu cât va dura conflictul.

Nici veștile venite din țara ta nu sunt cu mult mai bune; vorbesc de neliniște, izbucniri de violență și încordare; mă gândesc cât de mult trebuie să sufere cei care țin la tine. În această limbă, ți-aș putea ura ca „viața să le aducă numai bine, și lor, și ție”, dar, în termeni geeani, asta n-ar avea nici un sens. Geeea se află din nou la ceas de cumpănă. Dacă suntem cu adevărat ființe raționale, trebuie să ne deschidem în fața Ei, Care este chiar noi înșine, și să existăm, pur și simplu, ca niște organe într-un imens organism. Asta e tot. De fapt, asta e Totul.

(Pana alunecă, pătând foaia.) Dar, lern, lern, nu voiam să-ți țin predici! Încercam doar să îți explic. Poate că, într-o bună zi, noi doi ne vom întâlni din nou și-am să-ți pot explica totul mai pe îndelete.

Transmite toate urările de bine Ronicăi Birken și prietenilor voștri.

Pana îi tremura în mână. Începu să scrie "A ta, cu dragoste...", apoi se răzgândi și scrise „A ta, în amintire...". Se

întuneca. Era nevoită să se aplece asupra planșetei, pentru a distinge literele. Primii fulgi de zăpadă începură să cadă.

5

Așezat la masa de lucru, Jovain îi răspunse la salut vizita-toarei sale.

— la loc, o invită el.

— Vă mulțumesc, înălțimea voastră.

Talence Elisabet Ormun se așază pe marginea unui fotoliu. Mâinile i se încleștară, în poală. Era nervoasă, observă Jovain. Nervoasă, dar hotărâtă.

O privi mai îndeaproape. Nu dăduse niciodată prea multă atenție personalului tehnic al Ostrovului Ceresc, nici preocupărilor celor care îl alcătuiau. Erau acolo, pur și simplu, ca niște anexe ale întregii mașinării. Când aceasta electronistă ceruse o audiență, declarând că era purtătoarea unui mesaj al mai multor colegi ai ei, Jovain avusese revelația înpăimântătoare că acești oameni nu erau, neapărat, de partea sa.

Înfățișarea ei îl mai liniștise. Era drăguță și subțire, o figură comună, cu excepția ochilor negri uriași, strălucitori. Înghițea în sec, și vocea îi tremura ușor. El o răsplăti cu un zâmbet.

— Relaxează-te, îi spuse. Dacă nici aici, în stratosferă, nu putem fi tovarăși, unde altundeva am putea?

— Sunteți foarte... amabil, îi răspunse ea.

— Cu ce îți pot fi de folos, mamzell?

— Vă rog să mă ascultați. Vă rog, din partea tuturor, ascultați-ne.

Un val de căldură îl invadă. *Ea vrea ceva, cu orice preț; ea și ceilalți despre care vorbea. Îmi pot permite să fiu curtenitor.*

— Spune. Căpitanul e cel dintâi slujitor al poporului.

— Nu aceasta a fost menirea sa dintru începuturi... Se opri, de parcă izbucnirea aceasta ar fi înpăimântat-o. Vă rog să mă scuzați, asta n-are nimic de-a face.

Căldura se mai domoli.

— Ei bine, ce aveai să-mi spui?

Ea ridică fruntea, privindu-l în ochi și ținându-și o clipă suflarea, înainte de a-și da drumul:

— Am discutat, împreună cu colegii mei, despre o sumedenie de lucruri; nu cu toții laolaltă, ci individual. Mulți dintre noi suntem neliștiți de ceea ce s-a întâmplat în ultima vreme și de ceea ce amenință să se întâmple. Avem rude, cămine strămoșești pe care le vedem în permisiile, legăminte de loialitate mai vechi decât munca noastră aici. Nu vreau să fiu lipsită de respect, dar alegerea înălțimii voastre nu s-a făcut conform tradiției. Unii îi pun legitimitatea sub semnul întrebării. Alții se întreabă ce s-a întâmplat cu lern Ferlay. Se îndoiesc de presupusa lui vinovăție. Domnule, vă rog să înțelegeți că eu și persoanele în numele cărora vorbesc nu acuzăm sau altceva de felul acesta. Pentru binele Ostrovului Ceresc și al Domeniului, dorim să vă avertizăm.

Jovain își îndreaptă spatele până simți un junghi dureros în șale. *Nu, o asemenea reacție n-ar fi demnă de un adevărat geean.* Vocea interioară era abia audibilă.

— S-auzim, îi aruncă el.

— Politica înălțimii voastre a provocat nefericire, furie și... nesupunere. Cât privește actualul conflict cu Devonul, multă lume crede că acesta nu este justificat. Tot mai mulți ofițeri anunță că nu vor răspunde unei eventuale chemări la arme în această situație, ci vor rămâne la casele lor, punându-se în fruntea țăranilor și a orășenilor, pentru menținerea drepturilor lor seculare. Domnule, este îngrozitor!

— Da, așa e, încuviință Jovain, făcând un efort de voință pentru a se stăpâni. Dar nu vom lăsa să se întâmple una ca asta.

— Și ce își propune Căpitănia să întreprindă, în cazul în care vom ajunge într-o atare situație?

— Să sperăm că nu vom ajunge până acolo. Bunul-simț, dacă nu altceva, va învinge, în cele din urmă. În fond, Ostrovul Ceresc deține puterea supremă.

Mâinile ei fură cuprinse de un tremur ușor.

— Domnule, acesta este motivul prezenței mele aici. Am venit să vă avertizez că greșiți. O mare parte a personalului, atât de aici, cât și de la sol, a hotărât că... Noi nu putem îngădui ca Ostrovul Ceresc să tragă în propriul său popor. Și nici asupra unei țări care, de fapt, nu ne-a făcut nici un rău. Nu putem și nu vrem să fim părtași la așa ceva.

Pentru Jovain, fu ca o lovitură de baros. Ripostă, furibund:

— Ați depus un jurământ, șuieră el. Tradiția vă obligă...

Ea însă își pierduse orice urmă de șovăire.

— Noi vedem acest jurământ ca pe o promisiune a Ostrovului Ceresc de a sluji Domeniul. Pentru noi, *asta* înseamnă tradiția. Și nu o vom schimba tocmai acum.

— Ce vreți?

— Vrem doar reconciliere, domnule. Dacă domnul căpitan ar consulta mai multă lume, dacă ar asculta și de alte opinii, s-ar putea ajunge la o înțelegere. Noi, grupul nostru, nu suntem politicieni. Nu avem de gând să vă impunem condițiile noastre. Vă implorăm doar să păstrați pacea până nu va fi prea târziu.

Jovain izbucni, întărit:

— Și dacă nu voi izbuti? Ce se va întâmpla?

— Domnule, trebuie să izbutiți. Vă repet, noi nu vom manevra Ostrovul Ceresc împotriva nici unei regiuni a Domeniului și nici împotriva unor străini nevinovați.

— „Noi”! Cine sunteți voi? Numește-i.

Femeia clătină din cap.

— Nu, domnule. Asta ar putea aduce după sine represalii. Nu înțelegeți că încercăm să păstrăm o punte de comunicare?

— Vorbești în numele unor... Furia răbufni, cu gust metalic. Târfă, tu ești cea care a pornit această răzmeriță! strigă Jovain. Tu!

Ea se ridică în picioare.

— Cred că ar trebui să plec, spuse ea, calmă. Atunci când domnul căpitan va dori să mai discute cu mine, mă poate găsi în apartamentul meu sau la post.

Rămas singur, Jovain se prăbuși în jilț, tremurând. Trecură câteva minute până când se simți în stare să trimită pe cineva după Mattas. Când ucheny-ul își făcu apariția în birou, Jovain gemu:

— Ajută-mă. Scapă-mă de povară.

O oră de exerciții yoga, de incantații și meditație reușiră să îi readucă liniștea. Dar nu era profunda pace interioară a Geei, ci calmul plat al mării înaintea izbucnirii unei furtuni.

— Îi vom înfrunta, spuse Jovain. Pe cine ar trebui să contactez întâi și-ntâi? Consilierii, Garda Terrană, loialiștii... Nu e de ajuns. Am nevoie de ei, dar ei nu-mi ajung. Espaynienii, prin intermediul lui Dyas Garsaya... Privi fotografia lui Charles Talence, pe care veacurile o estompaseră aproape cu totul. Dar

maurii? murmură el. Da, la timpul potrivit, voi lua legătura și cu maurii... Indiferent ce voi hotărî, acel „timp potrivit” va trebui să vină curând.

Mattas se scărpină în barbă.

— Nu-mi place ultima opțiune a ta, zise el. Dar bănuiesc că nu avem de ales. Nu putem lăsa ceea ce-am câștigat să ne alunece printre degete. Toate acestea înseamnă prea mult pentru Pământ.

Pe neașteptate, Jovain își aminti că, exceptând o scurtă vizită de curtoazie la Tournev, nu pusese piciorul pe Pământ de când devenise căpitan. Ținuturile pe care le ocărmuia deveniseră o hartă îndepărtată, pătată de nori, undeva, jos, o imagine cu nimic mai reală decât oricare dintre tablourile de pe pereți. Cu singura deosebire că putea să ia oricare dintre tablouri din cui, să îl arunce pe podea și să îl calce în picioare. Lumea sa se micșorase, limitându-se la acest glob din cer și, cel mai adesea, la această unică încăpere, la aceasta celulă a sa. Avea să mai părăsească vreodată Ostrovul Ceresc?

XXI

„...Guvernul Uniunii de Nord-Vest și-a declarat neputința de a acționa. Reprezentanții Maiestății sale au sugerat câteva măsuri care ar trebui luate: interzicerea continuării lucrului la infamul proiect Orion, cererea predării tuturor utilajelor și facilităților, scoaterea în afara legii a tuturor celor care refuză să se supună imediat acestor măsuri și chemarea adresată tuturor cetățenilor de a coopera pentru eliminarea acestei amenințări la adresa întregii lumi. De vreme ce șeful și Marele Consiliu au respins aceste condiții minime, guvernul Maiestății sale a considerat această luare de poziție drept o respingere a ultimatumului. Perioada de grație a expirat, astfel încât între Federația Maurai și Uniunea de Nord-Vest există o stare de război declarat.”

Declarația guvernului mai răsuna încă în mintea lui Terai a doua zi, când armada se pregătea să iasă în larg. Știuse că avea să se ajungă aici încă din clipa în care, dând buzna în biroul din Vittohrya, descoperise că nu era așteptat doar de Kurawa, de la

Corpul de Spionaj, ci și de directorul Inspectoratului și de comandantul suprem al forțelor de ocupație, aflați acolo, deși era miezul nopții.

Luna care urmasese fusese asemeni unui vis în stare de febră, după grozăviile sălbăticiiei. Examinări medicale, îngrijirea rănilor, odihnă și regim alimentar, cele din urmă, furate de ici, de colo. Interogatorii, zborul către baza din Oahu, un tir neîntre-rup de întrebări, convorbiri cu ofițeri de toate gradele și specialitățile, o mare parte dintre aceștia fiind veniți direct din N'Zealann, ședințe cu droguri, pentru amintire totală, conferințe și beții nesfârșite, pentru a face toate acestea mai suportabile.

Între timp, diplomații se dădeau de ceasul morții, iar porturile se umpleau de nave de război, pe măsură ce Oceania își aduna puterea. Din când în când, câte o veste din străinătate îi ajungea la urechi....Națiunile mong se pregăteau și ele de război, statele Mericii Libere căzuseră de acord pentru instituirea unui boicot împotriva vecinilor din Nord, și se purtau tratative pentru crearea unei alianțe împotriva acestora, Căpitănia Ostrovului Ceresc își exprimase, printr-o proclamație, adâncă îngrijorare și sprijinul față de maurai, Beneghalul lăsase la o parte vechile divergențe și își oferise ajutorul... Nimic din toate acestea nu îl afectase pe Terai.

Dar ceea ce nu-i dădea pace, înfigându-i-se ca un fier înroșit în inimă, era ceea ce vedea de fiecare dată când părăsea baza. Awaii făcea parte din Federație de sute de ani. Aici, mai mult chiar decât în N'Zealann, o sumedenie de rase se amestecaseră. Și totuși, anunțarea opiniei publice despre existența lui Orion – o încercare disperată de a genera presiuni asupra unei Uniuni deloc interesată de negocieri – stârnise parcă nebunia în această veche posesiune mericană. Nu, nu înnebuniseră cu toții, nici măcar nu constituiau o majoritate. Dar mulți, prea mulți, mai ales dintre tineri, fuseseră parcă loviți de streche. Se împopoțonau cu imitații de costume nord-vestice. Mâzgăleau pereții și pavajul cu inscripții de genul: „Spre stele!” Dansau, în parăzi luminate de torțe, aprindeau focuri pe vârfurile munților și cântau. Distrugeau difuzoarele din campus, prin care se încerca să li se explice monstruozitatea proiectului Orion, sau refuzau să îi asculte pe cei ce le vorbeau. În unele regiuni, se revoltară. Și nu făceau toate acestea după ce ascultaseră argumentele ambelor tabere. Veștile îi luaseră prin

surprindere, astfel încât nu apucaseră să își pună întrebări. Nu vedeau decât un singur lucru: vechiul lor *neam* era cel ce îndrăznise să facă ceva măreț. *Lăsați-i pe norrmeni să-și vadă de drum! Lăsați Lupul să alerge liber!*

Pentru Terai, toate aceste răbufniri de instincte gregare nu făceau decât să-i întărească nestrămutata convingere că acest război era inevitabil. Ciudatul Plik (ce se întâmplase oare cu el? Ce se întâmplase cu Wairoa?) avusese dreptate, în felul său. Un uragan se iscase în suflete: rațiunea, înțelepciunea, conștiința însăși nu mai erau decât picături de ploaie purtate de vânt.

Cu toate acestea, când difuzoarele lansară în eter cuvintele amiralului Kepaloo, rostite cu glas de oțel, către marinarii aliniați pe punte, Terai ar fi izbucnit în plâns, dacă ar fi fost singur.

În această zi, stătea la pupa navei-amiral *Rongelap* și privea munții Awaiai dispărând dincolo de orizont. De la distanță, păreau albastru-cenușii, între cerul de azur și marea care era un amestec de safir, cobalt și indigo, brăzdată de spuma mai albă decât norii maiestuoși, ori pescărușii ce pluteau, în zbor planat, peste ape. Pânzele navelor umbreau, până în zare, aceste valuri, pavilioanele fluturau mândre pe o sută de catarge, până departe, spre marginea lumii. Nava la bordul căreia se afla era o minunăție din lemn de tek și bronz, cu șase catarge falnice și un echipaj foarte numeros, și-n pânzele ei, briza cânta, șuierând printre odgoane, purtând mirosul de sare și de iod. Puterea și demnitatea Oceaniei pornise în cruciadă împotriva Nordului, și Terai știa că ar fi trebuit să se bucure.

Tânărul locotenent Roberiti Lokoloku, aparținând și el de serviciile de spionaj, cu care se împrietenise de-a lungul nesfârșitelor interogatorii, se apropie de el și, oprindu-se alături, rosti timid:

— Nu-mi pari prea fericit, căpitane Lohannaso.

— Tu ești? îi replică Terai. Ne pregătim să ucidem oameni.

Chipul papuașului se întunecă.

— Da... așa e. Iar tu îi cunoști pe unii dintre ei, nu? Dar ceea ce facem e drept.

Terai rămase cu brațele încrucișate, cu ochii ținți la pământurile pe care le lăsa în urmă. Încuviință.

— Mda... Dacă nu aș fi convins de asta, nu m-aș afla la bord.

— Ăăă... Trebuie să recunosc că, de fapt, nu înțeleg de ce

ești aici. Vreau să spun că, după tot ce-ai făcut, ar fi trebuit să-ți oferi o permisie lungă, urmată de numirea într-un post mai aproape de casă.

— Așa au făcut. M-am oferit însă voluntar pentru această expediție. Nu, am insistat să iau și eu parte la ea.

— De ce? Dacă nu sunt indiscret...

Terai își desfăcu brațele, sprijinindu-se de balustradă. Mișcarea aceasta îi reliefa mușchii tatuai, sub tricoul subțire cu care era îmbrăcat. Își revenise aproape într-un totu la forma sa fizică obișnuită.

— Nici eu nu sunt sigur. Dar trebuia... trebuia să trec eu însumi prin toate acestea, până la capăt. Să îmi îndeplinesc ultima datorie înainte de... Înainte de ce? Pufni. Destul cu aiurelile. Nu cred în destin.

— Dar în ce crezi? Îndrăzni Roberiti să întrebe.

— Cred în nepoți, rise Terai. Eu m-am putut bucura de viață. Vreau ca și ei să se poată bucura.

„...n-au mai existat dezordini în Seattle, dar ordinul a rămas valabil: nici un maurai, civil sau militar, nu va ieși pe stradă neînsoțit. În Portanjels, o explozie a provocat pagube unui cargou al Marinei. Nu s-au înregistrat pierderi de vieți omenești. Se presupune că sabotorii au folosit o plută, care a purtat bomba până în apropierea navei. În provincie, nu s-au mai semnalat nici un fel de incidente, după sălbaticul schimb de focuri de săptămâna trecută, de pe muntele Rainier. Cu toate acestea, patrurile de cercetare aeriană, profitând de o schimbare a vremii, au efectuat un raid, raportând pregătiri intense pentru acțiuni de gherilă de mare amploare. Serviciile de spionaj au confirmat că un exod de proporții a avut loc, spre nord, cu bărci, vehicule terestre și aeriene. Se pare că amploarea acestui fenomen este mai mare decât estimările inițiale. Motivele care l-au determinat rămân necunoscute. Cauza ar putea-o constitui panica, deși înaltul comandament a asigurat în repetate rânduri populația, inclusiv pe membrii faimosului Sălaș al Lupilor, că viața și averea le vor fi în siguranță atâta timp cât manifestările lor vor fi pașnice.

În Wellantoa, primul ministru Lonu Samito s-a adresat Parlamentului. În discursul său radiodifuzat, el a declarat că

situația se află sub control și că imperativul momentului este păstrarea calmului opiniei publice. A cerut să fie evitată isteria provocată de posibilitatea utilizării explozivilor nucleari, subliniind faptul că rezervele inamicului sunt limitate și vor fi consacrate integral proiectului Orion. În această privință, sir Lonu a adăugat că neverosimilitatea acestei idei dovedește că banda Lupilor e irațională, și nu prezintă un real pericol."

— Exact acesta e motivul pentru care întreaga noastră flotă a fost trimisă împotriva lor, mormăi Terai.

Ofițerii adunați în camera de gardă nu îi acordară atenție. Ascultau știrile la radio sau jucau cărți. Terai simți nevoia nestăpânită de a ieși din atmosfera aceea încărcată, pentru a scăpa de vocea impersonală. Își luă pufoaica din cuier și ieși pe culoar.

Pe punte, frigul nu era tocmai insuportabil, dar începuse din nou să plouă. Rafalele erau atât de dese, încât reduceau vizibilitatea la câteva sute de metri. Umezeala îi înfigea ace înghețate în piele, învăluind nava, scurgându-se șiroaie de pe covertă. În lipsa vântului, *Rongelap* înainta minata de forța motoarelor, cu pânzele strânse. Valurile erau însă mari, iar carena navei se legăna puternic, în ritmul lor bubuitoare.

Navele însoțitoare se vedeau ca prin ceață. Cea mai apropiată era un portavion. Silueta sa plată era inconfundabilă. Navele de acest tip erau propulsate numai de motoare. Cele două carene gemene erau la fel de lungi ca și puntea navei amiral: o sută douăzeci și cinci de metri. Douăzeci de avioane VTOL se odihneau în partea anterioară a punții catamaranului, ca niște gloanțe așezate vertical.

Ba nu... Erau doar nouăsprezece. Cel de-al douăzecilea tocmai cobora spre una dintre pistele de aterizare, lucind umed. Decolase, probabil, pentru a înregistra poziția soarelui la amiază, ca o verificare a navigației inerțiale. Sunetul înfundat al reactoarelor sale abia ajungea până la Terai.

Se întrebă din nou cum puteau localnicii să îndure frigul Marelui Nord. Ploaia – acasă, ploaia era o aversă veselă, înviorată de lumini, și lăsa în urmă curcubee, ca semn al binecuvântării sale. Aici, ploaia era o prezență neîntreruptă. Atunci când se oprea, rar, norii și ceața puneau stăpânire pe lume; chiar și-n monstruoasele nopți de iarnă, cerul liber se lăsa cu greu văzut. Reușise oare Nordul să-i înnebunească pe cei ce

locuiau aici? Se implicaseră aceștia în infernalul proiect Orion nu din sălbătice rațiuni strategice – acesta fiind doar un pretext pentru ei înșiși – ci fiindcă le era foame de stele?

Cu o grație de delfin (*O, Hiti, vom mai înota oare împreună?*) avionul cobora.

O rafală de vânt se ivi de nicăieri. Nava și avionul se clătinară. Pilotul rată puntea. O aripă se izbi de bordaj și se rupse. Avionul intră în vrie. Lui Terai i se păru că trecură ani, până când aeronava lovi apa și se scufundă imediat.

Sirenele începură să se vaiete. Oamenii roiră pe punte. *Rongelap* opri la rândul său motoarele, și bărcile de salvare fură lansate la apă. Zadarnic. Armada pierduse pentru întâia oară un combatant, ucis de Nordul pe care venise să îl îmblânzească. Terai își zdreli pumnul, izbind în bordaj.

În noaptea aceea, o ceață groasă năpădi oceanul. În ciuda radarelor, o fregată și un tanc petrolier se ciocniră. Ambele nave fură scoase din luptă, iar mai mulți membri din ambele echipaje pieriră.

„...Într-un comunicat radiodifuzat, amiralul Flotei, Alano Kepaloa a dezmințit zvonurile privind numărul mare de pierderi. «Avem de-a face cu o repliere, nu cu un dezastru, a susținut acesta. Nu se poate spune că am fost luați prin surprindere. Speram să pătrundem cu forța în estuarul Cook, să debarcăm, cu pușcașii marini, în orașul Tyonek, trimițându-i apoi în interiorul continentului, pentru a găsi și a lua în stăpânire sediul proiectului Orion. Recunoașterile aeriene au detectat prezența unei singure nave de război în regiune, un cuirasat cu aburi învechit, pe care Uniunii i s-a permis să îl păstreze, după ultimul conflict. Fusesse, în mod ilegal, reînarmat cu lansatoare de rachete și tunuri, dar nu putea fi considerat ca fiind o amenințare serioasă pentru noi.

Cu toate acestea, nu ne-am implicat într-un asalt total, trimițând la atac o singură escadră de nave, ceea ce s-a dovedit a fi o hotărâre înțeleaptă, în momentul în care bateriile de tunuri camuflate pe ambele maluri au început să tragă. Recunosc, forța atacului a fost neașteptată. Lupii se pregătiseră cu seriozitate, reușind un camuflajdesăvârșit. Să nu uităm însă că au avuția dispoziție un deceniu sau chiar mai mult, pentru a o

face. Au reușit să scufunde trei nave ușoare, producând pagube însemnate altora, între care și un distrugător. Escadra s-a retras însă în deplină ordine. În scurt timp, va fi pus în aplicare un plan alternativ»."

Așa se și întâmplă.

Ceva mai târziu, Terai și alți câțiva ofițeri se aflau în jurul unei mese, la bordul lui *Rongelap*. Ascultară povestea masacru-lui și începură să discute despre circumstanțele care aduseseră Marina în pragul unei asemenea catastrofe.

Terai n-avea nevoie de dări de seamă. Nu fusese lăsat să participe la invazie, cunoștințele și priceperea sa fiind mult prea prețioase pentru a putea fi riscate. Dar, atunci când supra-viețuitorii începuseră să se retragă, aducând cu ei răniți și morți pe care fuseseră în stare să îi recupereze, Terai urcase într-o barcă, îndreptându-se către stația de primire de la țărm. Aflând ce se întâmplase din gura unor oameni crispați, copleșiți de durere, încercase să dea o mână de ajutor într-un cort-spital, acolo unde medicii se străduiau să salveze ceea ce se mai putea salva. Sângele, mutilările, duhoarea, strigătele și, mai presus de orice, deznădejdea văzute acolo aveau să îi rămână în minte tot restul vieții.

Prin fumul acru de tutun care stăpânea cabina, dincolo de hublouri se vedea prveliștea apelor strălucind în lumina lunii pline și, în depărtare, înălțimile peninsulei Laska. Vântul continua să bată, neobosit. Nava se legăna în bătaia valurilor, scârțâind. Terai își strânse mâna în jurul vetrei pipei sale, căutând un dram de căldură, deși în încăpere era îndeajuns de cald pentru a transpira.

Tăcerea se lasă în încăpere. Terai îi privi pe rând pe cei doisprezece tovarăși ai săi, bărbați și femei, după care spuse:

— Cifrele mai pot aștepta. Am luat bătaie, asta contează, restul sunt amănunte. Iar eu știu care a fost cauza acestei înfrângeri.

Chipuri descumpănite își ațintiră privirile asupra sa.

— N-ai spus asta, mai devreme, îi reproșa amiralul Kepaloa.

— Nu, domnule, n-am făcut-o fiindcă n-am avut răgazul să mă gândesc îndeajuns la asta. Vă amintiți, domnule amiral, că, din clipa în care m-am întors aici, am fost ocupat cu interogarea prizonierilor luați de pușcașii noștri marini și cu analizarea spuselor lor. Cei care au reușit să pună mâna pe acești norrmeni

sunt niște eroi și-ar trebui să fie recomandați pentru Crucea Te Kooti.

— Ei bine?

Teraî își miji ochii, clipind des, deranjat de fumul albăstrui. Ochii îl usturau, își simțea capul greu, ca plin de nisip, iar oboseala îi măcina fiecare oscior.

— Planul nostru a fost fragil de la bun început, spuse el. Decât să mai pierdem oameni pe seama artileriei, ar fi de preferat să debarcăm mai la sud, acolo unde nu există așezări, și să ne îndreptăm spre obiectiv pe uscat. Problema noastră a venit din faptul că inamicul a sesizat punctele slabe ale planului și a luat măsuri, exact așa cum luase și în cazul apărării Estuarului.

— Dar ce fel de măsuri? strigă căpitanul navei amiral. Lesu Haristi, ținutul acela e pustiu, pentru că nu poate să permită supraviețuirea unei populații numeroase! Cercetările aeriene n-au dezvăluit nimic demn de atenție. Și totuși, pușcașii marini au căzut într-o ambuscadă și au fost înfrânți. *Cum?*

Teraî își încheșta dinții pe țeava pipei.

— Trupele au fost aduse pe calea aerului, din treimea sudică a Uniunii, cu toate aparatele de zbor disponibile. Iar norrmennii au o mulțime de aparate de zbor disponibile, așa cum dispun și de depozite de carburant, peste tot. N-a fost panică, așa cum am presupus noi. A fost un exod spre aceste ținuturi, prin Trecerea Interioară sau pe calea aerului ori pe drumurile de munte. Mii de oameni, tone de muniție, trimise spre nord, pentru a bloca încercările noastre de invazie, atât de previzibile, de altfel.

— Nu, stai puțin, interveni o femeie din corpul său de armată. E imposibil. Nici o națiune nu putea să se organizeze pentru un exod de o asemenea amploare, fără știrea noastră. Cu atât mai puțin, norrmennii!

El oftă.

— E-adevărat. Dar, vezi tu, n-a fost nevoie de organizare. Pur și simplu, conspiratorii au stocat materialele: lansatoare de rachete portabile, arme automate și așa mai departe, inclusiv muniție din plin pentru armele de mic calibru, aflate în dotarea fiecărei gospodării norrmene care se respectă. Își sprijini coatele de masă și gesticulă cu pipa. Nu veți putea înțelege ce s-a întâmplat, dacă nu înțelegeți caracterul norrmennilor. Iar asta e

greu, fiindcă ei sunt atât de diferiți de noi. Voi încerca să vă explic. Sunt individualiști, dar acceptă să coopereze. Unitatea lor socială de bază, după familie, este sălașul, ale cărui indicații tind a fi urmate chiar și de către non-membri. Și tocmai fiindcă este o organizație de voluntari, un sălaș nu e nevoie să fie democratic. În felul acesta, un număr relativ mic de persoane pot dispune de resurse imense, fără a trebui să dea socoteală nimănui pentru durate de timp nedefinite. Luați apoi în considerare spiritul acestui popor. *Plik l-a numit faustic, indiferent ce-ar însemna asta.* N-au avut timp să-și organizeze miliții, așa cum au făcut înaintea Războiului Energiei.

Evenimentele s-au precipitat, și prea puțini dintre ei știau despre Orion. Și totuși, reușesc să ne înfrunte. Vestea unei forțe spațiale nu i-a lăsat ca loviți de trăznet; dimpotrivă, pare a le fi dat energia fulgerelor. *Doresc* cu toată ființa să dea foc atomului din nou, *își doresc* energia lui și puțin le pasă de consecințe! Pe asta s-a bazat un om foarte viclean atunci când și-a urzit planurile. *Sunt convins că omul acela a fost Mikli Karst, geniul geniilor.* În momentul în care criza a izbucnit, continuă Terai, stăpânilor salașurilor li s-a trimis vorbă. Li se cerea să își informeze membrii, cerând voluntari pentru apărarea proiectului Orion. Acestor voluntari li se putea spune de unde să-și ia munițiile, carburantul, hrana și tot ceea ce, vreme de ani de zile, fusese ascuns. Armata aceasta de strânsură s-a adunat laolaltă. Ofițerii de profesie au luat-o în primire, trimițând-o la posturi, de jur împrejurul peninsulei. Probabil că erau chiar mai puțini decât pușcașii noștri marini. Ei aveau însă avantajul surprizei de partea lor. Și-apoi, mauraii n-au fost niciodată pricepuți în luptele de uscat; noi suntem oameni ai mării. Dar cei mai mulți dintre norrmeni sunt obișnuiți cu viața în sălbăcie, cu armele de foc și cu mașinăriile de tot felul; sunt o națiune de mecanici. Asta a ținut loc unui antrenament militar adecvat. Dar chiar și în lipsa lui, au reușit să distrugă floarea corpului nostru de infanterie marină.

Terai se lăsă pe spate. Pleoapele i se închideau de oboseală. Vorbise atât de mult, încât își epuizase și ultimele puteri.

— Ei bine, spuse, cu vocea-i aspră, unul dintre bărbații prezenți. Presupun că n-avem de ales, trebuie să-ți dăm crezare, oricât de fantastic ar părea. Tu ești cel care dispui de

informațiile prizonierilor și-ai avut cele mai multe experiențe cu localnicii, întrebarea este: ce trebuie să facem în continuare?

Kepaloa își roti privirile peste întreaga adunare și, stăpânindu-și durerea, spuse:

— Deocamdată, nu putem face mare lucru. N-ar avea rost să capturăm Estuarul cu prețul unor pierderi imense, atâta timp cât nu avem trupele necesare cuceririi lui Orion. Mai mult chiar, o concentrare prea mare de nave ar fi expusă unui atac nuclear, și nu putem exclude posibilitatea ca inamicul să posede astfel de arme. (Stăpânirea de sine îndelung exersată îi permitea să rostească aceste cuvinte pe un ton neutru.) Iată de ce voi dispune o dispersare pe poziții a flotei, instituind o blocadă. Între timp, armata noastră din sud va încerca să împiedice aprovizionarea rebelilor din acea zonă. După un timp, vom reuși poate să îi înfometăm.

— Și dacă, între timp, reușesc să-și lanseze blestematele de nave spațiale? întrebă un altul.

Teraî se legăna în scaun, încercând să rămână treaz.

— Din cele auzite de mine, am rămas cu impresia că nu o vor putea face atât de repede, spuse el, adresându-se grupului. Nu mai devreme de un an sau doi.

Kepaloa încuviință.

— Mi se pare probabil. Și-apoi, din când în când, când vremea ne va fi favorabilă, putem încerca să bombardăm zona, deși bănuiesc că instalațiile proiectului sunt bine camuflate și întărite.

— Domnule, aș putea lua o echipă, cu care să mergem pe țărm, pentru a afla care este localizarea exactă, sugeră Teraî.

— Vom analiza această posibilitate, îi răspunse amiralul, dar mă îndoiesc că eventualele câștiguri ar fi îndeajuns de mari pentru a justifica riscurile. Nu crezi că am pierdut destul până acum?

— Domnule, propuse un maior de la infanteria marină, dacă am avea destui oameni, am putea străpunge frontul. Sudul n-are nici o importanță. După ce vom fi pus mâna pe Orion, vom putea supune din nou Sudul, așa cum am făcut și în Războiul Energiei. De ce nu ne-am deplasa toate forțele înapoi?

— Cred că la Wellantoa a fost luată în considerare și această posibilitate, spuse amiralul. Dar, în cazul în care ea va fi adusă în discuție, voi vota împotriva ei. Dacă evacuăm Sudul,

n-am putea împiedica un flux enorm de oameni și materiale către Laska. Nu vrem o baie de sânge în nici una din tabere. Ați auzit ce-a spus căpitanul Lohannaso. Cu excepția uneia sau a două lansări-test, Orion nu se va putea înălța decât peste un an, poate chiar doi. Asta înseamnă că avem destul timp la dispoziție. Sincer să fiu, încă de la început am fost de părere că în Cabinet se acordă prea mare atenție capriciilor opiniei publice, din momentul în care s-au ordonat acțiuni pe scară largă. Expresia „energie atomică” i-a făcut să le tremure genunchii. Să sperăm că, măcar acum, ni se va permite să procedăm rațional; nu vrem să tăiem beregata inamicului, ci să îl strangulam încetul cu încetul. Pentru întâia oară, după multă vreme, amiralul Kepaloa își îngădui un zâmbet. Poate că nu va trebui să așteptăm foarte mult, încheie el. Din informațiile mele, rezultă că vom primi, cât de curând, ajutoare.

"Azi, cele Cinci Națiuni au dat publicității o declarație comună de război împotriva Uniunii de Nord-Vest. Trupele acestora, aflate până de curând în cantonamentele din apropierea Munților Stâncoși, au luat cu asalt trecătorile care, se pare, erau slab apărate. În Chai Ka-Go, însuși tien-dziang-ul a estimat că trupele aliate vor ocupa zona proiectului Orion înainte de solstițiul de vară."

2

O dată cu trecerea lunilor, Faylis rămânea tot mai adesea închisă în apartamentul ei. În ciuda singurătății, aproape că se bucura când Jovain era reținut de munca sa. Dacă el ar fi avut timp de distracții, ca orice alt căpitan în vremuri obișnuite, ea ar fi trebuit să fie alături de el și să facă pe gazda. Începuse să-i fie groază să întâlnească oameni și încerca, în măsura posibilului, să evite acest lucru. Servitorii ei aveau grijă de toate, iar naveta zilnică îi aducea mereu cărți din biblioteca Consvatorului.

Și totuși, nimeni nu se purtase, fățiș, ostil față de ea. Deși cei din personalul aerostatului, mai ales femeile, îi aruncau priviri înghețate, la fel de adevărat era și că se bucură de tot respectul care avea să i se cuvină de drept îndată ce divorțul

avea să se încheie și avea să fie, legal, soția căpitanului. Membrii Gărzii Terrane îi arătau un respect sincer, iar ofițerii ei erau de-a dreptul cordiali.

Ea nu știa cum să le răspundă. Aceștia erau soldați, creaturi aparținând, parcă, unei alte specii. Cei mai mulți dintre ei n-aveau un cămin adevărat, iar asta îi amintea mereu de sfâșietoarea ei înstrăinare. Conversațiile lor o plictiseau chiar și atunci când, rareori, ele nu se limitau la politică și militarie. Habar n-aveau de filosofie sau estetică, nici nu le păsa de așa ceva.

Cât despre Mattas Olvera, acesta era un grobian împruțit care nu era în stare să-și țină mâinile acasă. Într-un târziu, își luase inima în dinți și-i spusese că nu mai dorea să fie instruită în privința principiilor geeane.

Singurul cu care se simțea mai în largul ei era fratele său, Lorens, dar acesta era mai tot timpul plecat, călătorind în lungul și-n latul Domeniului, în calitate de purtător de cuvânt al lui Jovain și paratrăznet în toate conflictele. Când se întorcea aici, era stresat până la epuizare.

Însuși Ostrovul Ceresc devenise straniu. La început, Faylis nu suportase aglomerația. Acum de când Jovain îi dispersase pe cadeți și suspendase vizitele la care aveau dreptul clanurile, pe o perioadă nelimitată, din pricina stării de urgență (a cărei natură nu reușea să o înțeleagă pe de-a-ntregul, căci cauzele ei se schimbau mereu), la bord nu mai rămăsese decât personalul tehnic cu familiile, confidenții lui Jovain și un efectiv de o sută de membri ai Gărzii Terrane, schimbați lunar, prin rotație. Vizitatorii ocazionali aflați aici cu diferite treburi îi erau necunoscuți. Cei mai mulți erau străini și nu rămâneau, în general, mai mult de o săptămână. Simțea acum, mai mult decât înainte, imensitatea aerostatului și înălțimea la care plutea acesta, mai ales când se plimba pe culoarele pustii, trezind ecouri. Mereu era nevoită să-și aducă aminte că temerile pe care le simțea erau lipsite de sens. Sau nu? Iraționalitatea lor le făcea cu atât mai oribile. Avea adesea coșmaruri.

Exista, pentru toate acestea, o mică recompensă: grădina nu era niciodată plină de oameni. Deseori, se putea bucura de frumusețea ei fără a întâlni pe nimeni altcineva. În rest, își petrecea timpul în apartament, ascultând muzică, citind, pictând câte o acuarelă sau luând notițe pentru discursurile lui Jovain.

Acesta era tandru și atent, strângând-o în brațe și șoptindu-i atunci când plângea, dezvăluindu-și mintea minunată în conversațiile lor, în fața unui pahar de vin. Știa însă, în egală măsură, să o asculte. Discuțiile acelea – despre artă, literatură, istorie, lingvistică, astronomie sau orice altceva – ar fi meritat să fie înregistrate. Erau, cu siguranță, la fel de scilpitoare ca oricare alte discuții similare din saloanele Epocii Pinckard. Faptul că abia mai făceau dragoste nu o deranja. Sărmanul Jovain, se întorcea mereu extenuat, iar ea nu trebuia să se teamă că uitase să-și ia pilulele în urmă cu două sau trei zile. În monotonia care o înconjura, mereu uita de ele. Ar fi fost altfel, cu siguranță, dacă el n-ar fi fost atât de ocupat mai tot timpul.

Faylis își dădea seama că se îndepărta de lume. Dar nu i se părea a fi o pierdere prea mare. Într-o bună zi, Jovain avea să-i înfrângă pe opozanții săi, iar ei doi aveau să-și poată trăi viața într-un loc măreț, înconjurați de prieteni cultivați. Între timp, ajunsese poate să bea ceva mai mult decât s-ar fi convenit. Dar băutura reușea să-i alunge melancolia și n-o împiedica să fie la curent cu diferite subiecte.

Iată de ce acțiunea lui Jovain o luă prin surprindere, ca un pocnet de bici.

Nu o anunțase că avea să sosească mai devreme, astfel încât, atunci când își făcu apariția, bucătăreasa nu terminase încă de gătit cina. Faylis lăsă deoparte romanul coimbran pe care îl citea. (Subtilitățile limbii erau fascinante, iar cartea era recentă, apărută în urmă cu cel mult zece ani. Faylis se gândea să-și încerce puterile, încercând să o traducă în franceză.)

— Bună seara, iubitule, începu ea, apoi îi observă crisparea. Oh! Ce s-a întâmplat?

— Vreau să beau ceva, spuse el, și se duse la raftul cu băuturi, tumându-și un aperitiv consistent.

Deși apartamentul căpitanului era spațios, în comparație cu altele, pe neașteptate, acesta păru a fi prea mic pentru el. Pereții încercau parcă să îl strivească, iar tablourile de pe pereți îi dădeau senzația că era prizonier. Nu aparțineau nici unuia din ei. Faylis nu apucase încă să le schimbe pe cele ale răposatului Toma Sark cu altele, noi. De fapt, preferase să le lase la locurile lor, învățând să ignore portretele de familie și peisajele acelea

banale. Jovain se simțea încolțit. Își bău repede paharul, umplându-și un altul.

— Sper că... nu s-a întâmplat nimic grav, nu-i așa? șopti Faylis, cu timiditate.

— Nu, nu, răspunse el, clătinând din cap; apoi izbucni în râs. Nu azi. Dar mâine vom avea de lucru.

Bucătăreasa îi aruncă o privire uimită. Jovain o adusesse cu sine de la proprietatea sa din Valdor, subliniindu-i calitățile: era pricepută, credincioasă și nu vorbea decât eskuara. Faylis o compătimea, înțelegând cât de singură se simțea, probabil, aici, dar se și bucura că nu era nevoită să întrețină nici un fel de conversație cu ea. Jovain zâmbi și-i spuse ceva, iar chipul bucătăresei se luminează. *Cât de fermecător e, gândi Faylis. De ce nu-l lasă în pace? De ce îl hărțuiesc, nevrând să înțeleagă că el nu vrea decât binele Domeniului și al întregii planete?*

Bucătăreasa puse masa. Arome îmbietoare umplură încăperea. Fiindcă Jovain părea cufundat în gânduri, Faylis își reluă lectura până după plecarea bucătăresei. A doua zi dimineață, o cameristă avea să își facă apariția, înainte ca Faylis să se trezească, pentru a face curățenie și a-i pregăti micul dejun.

Imediat ce se așezară la masă, ea îl întrebă:

— Acum poți să-mi spui, dragul meu?

Vinul gâlgâi din sticla pe care el o ținea în mână, în cupele de cristal.

— Trebuie s-o fac, îi răspunse. Scuză-mă, m-am exprimat greșit. Am fost nevoit să pregătesc totul în taină. Dar, în sfârșit, sunt gata.

Un fior de teamă o străbătu.

— Gata? Pentru ce anume?

— Aș fi vrut să-ți spun mai devreme, oftă el. Dar, vezi tu, ai fost îndeajuns de nefericită, n-am vrut să-ți împovărez nopțile, făcându-te să te întrebi dacă nu cumva aveam să dau greș. Da, se putea întâmpla și așa ceva. Alternativa ar fi fost lipsirea mea de puteri; aș fi devenit o marionetă, mânuită de reacționari. Își încleștă pumnul pe fața de masă. Albul acesteia îi scoase în evidență lividitatea pielii și venele umflate, albăstrii. *Nu putem permite nimicirea Restaurației lui Enric, când lumea se află în pericol de moarte.*

— Nu, desigur, spuse ea, încercând să îi admire hotărârea.

Părea un erou din vechile romane sau epopei. Dar voința și vigoarea îi lipseau. Era un bărbat obosit, mai obosit cu fiecare zi, pe măsură ce aerogenii și chiar oamenii de rând îl sfidau din ce în ce mai mult, pradă îndoielilor privind propria sa înțelepciune și chiar dreptatea acțiunilor sale.

— Mănâncă, îi spuse el.

Faylis își puse mâncare în farfurie, deși nu-i era poftă. Se simțea gătită, și pulsul îi bubuia, frenetic.

— Dă-mi voie să-ți explic, începu el, căpătând parcă puteri. Cu câteva săptămâni în urmă, o parte din personalul Ostrovului Ceresc a hotărât ca, în caz de război sau insurecție, membrii acestuia să refuze să își ocupe posturile și să își facă datoria. N-au avut curajul să mă înfrunte, au trimis doar un purtător de cuvânt. În general, mi-am dat seama cine sunt cei mai mulți dintre ei. Probabil că nu cunosc numele fiecărui trădător și nici nu pot anticipa reacția celorlalți, a celor deocamdată loiali, în cazul în care s-ar ajunge la escaladarea conflictului. Faylis fu cât pe ce să scape cuțitul și furculița. Jovain încuviință. Înțelegi despre ce e vorba. Ei bine, am căzut de acord cu purtătorul de cuvânt ca nimeni, din ambele părți, să nu dea publicității aceste lucruri. Nu se știe care ar putea fi reacția opiniei publice. Între timp, îți amintești, am ajuns la un compromis cu episcopul Devonului. Misionarii geeani nu au voie să facă prozeliti, dar se va permite deschiderea centrelor geeane, pentru uzul credincioșilor.

— Da... M-am bucurat, aflând vestea.

— Mi-amintesc, spuse Jovain. M-a durut atunci că am fost nevoit să te amăgesc cu o jumătate de adevăr. Îți repet, nu pot lăsa Căpitănia să slăbească. Să presupunem că nord-vesticii îi resping pe cei din trupele aliate... Norrmennii, cu armele lor atomice... Ce se va întâmpla atunci? Se servi și el cu o porție generoasă. Mi-am văzut liniștit de treabă, continuă el. Fratele tău a fost unul dintre cei mai valoroși agenți ai mei. Espaynienii s-au arătat dornici de cooperare. La fel, și maurii. Ambasadorul lor a trimis un mesaj la Wellantoa, iar Federația mi-a trimis curând echipa de care aveam nevoie. În seara aceasta, o echipă completă de înlocuitori așteaptă jos, în Tournev. Mâine, un avion va aduce aici o parte din ei, și eu le voi cere celor din personalul tehnic actual să plece, cu același avion, iar celor de la sol, să-și predea posturile și să plece la casele lor.

Faylis se simți cuprinsă de amețeală.

— Dar... Nu poți... Nu poți...

Jovain rânji.

— Ba pot. Îi am de partea mea pe gardieni. Nimic din construcția sau mânuirea Ostrovului Ceresc nu constituie un secret. Un grup de tehnicieni competenți pot învăța ce e de făcut în numai câteva zile. Iar aceștia nu vor sluji interesele unor anume facțiuni din Domeniu. Ei se vor supune, direct, căpitanului.

— Dar... Piese de schimb, mâncarea, aeroporturile... Avem nevoie de cei de la sol.

— Vom controla Valea Loi – dacă va fi nevoie, sub protecția Gărzii – iar acolo se găsesc destule resurse pentru a ne aproviziona.

Nici un rebel n-ar îndrăzni să o atace. Jovain își tăie o felie de carne și o mestecă voios. Îți dai seama de ce povară am scăpat, cât de liber mă simt acum?

Faylis își acoperi fata cu palmele.

— Nu, nu se poate. Ostrovul Ceresc, împotriva propriei sale țări!

— Nu, nu se va sfârși așa, încercă el să o liniștească, întinzând mâna peste masă pentru a-i mângâia fruntea. Nu plânge, iubito, Ostrovul Ceresc va continua să asigure aceleași servicii ca și până în prezent: apărarea, comunicațiile, controlul vremii, energia... totul. Nu facem decât să-i punem la punct pe acei câțiva care refuză să se supună, restaurând drepturile dintotdeauna ale Căpităniei. Rănilor se vor putea vindeca. Peste un an sau doi, Domeniul va fi mai unit și mai fericit decât a fost vreodată.

Ea își ridică privirea. Lacrimi îi tulburau vederea, simțindu-le amare, în gură.

— Așa am crezut și eu, la început, sughiță ea. Dar e din ce în ce mai rău. Iar acum, străini, care să aibă în grijă Ostrovul Ceresc... De unde știi că se vor putea înțelege între ei? De unde știi că nu se vor întoarce împotriva ta?

Jovain o privi în tăcere câteva clipe, înainte de a rosti, încet:

— Recunosc, ne așteaptă o tranziție dificilă. Iar tu ai fost până acum izolată, ca o prizonieră. Vrei să te întorci la sol? Eventual, în casa din Tournev? Mi-ar fi greu fără tine, mi-ar fi dor, dar nu m-ai supăra...

— Nu, niciodată! Vreau să fiu lângă tine!

El ocoli masa, venind lângă scaunul ei, și o mângâie conso-lator, până când furtuna plânsetelor trecu. Apoi ciuguliră din mâncarea care se răcise, fără să găsească mare lucru să-și spună unul celuilalt. Când acest supliciu, al cinei, se sfârși, Jovain se ridică.

— Nu vreau cafea, spuse el. Mâine trebuie să mă trezesc devreme. Un coniac, puțină muzică, o carte, ca să mă adoarmă, apoi, la culcare.

Faylis se ridică și ea.

— Mă duc să mă plimb, spuse ea. N-am să stau mult.

Voia să-și caute liniștea în pacea grădinii.

Jovain o îmbrățișă tandru, atingându-i buzele cu ale sale. Barba lui o mângâie, mătăsoasă, dar ea îi simți, totodată, mirosul acru, de sudoare stătută.

Aproape că alerga pe culoare, grăbindu-se să scape de pustietatea și goliciunea lor. Suprafețele nedecorate și lumina strălucitoare le accentuau parcă vidul. Praful și umbrele ascun-deau poate fantome ale trecutului, ale trecutului sigur, dar strălucirea nudă era parcă o prevestire a viitorului, a unor vre-muri pline de fantome fără chipuri. Pașii ei stârneau ecouri pe trepte, iar ventilatoarele șușoteau, răsuflare tăcută a Ostrovului Ceres.

Ajungând pe pasarela pe care o străbătuse de atâtea ori, la lăstărișul încâlcit, la mușchiul umed, la vegetație și la aromele ei, se simți de parcă s-ar fi întors acasă pentru a obține iertarea tatălui ei. Ritmul pașilor, al răsuflării și al bățăilor inimii se înce-tini. Fiorii răcoroși o lăsară în pace. Mușchii i se relaxară, unul câte unul, și ea realizează că o dureau, din cauza încordării la care îi supusese; dar chiar și această durere i se alină curând.

O punte, un alt culoar, un riușor, o plimbare printre forme abstracte de metal, fluturi și păsărele. Se îndrepta spre locul predilect de întâlnire al ei și-al lui Jovain, acolo unde avea să poată privi în jos, spre Geea luminată de lună, pentru a-și recăpăta stăpânirea de sine.

Ieși într-un mic luminiș. O fântână arteziană clipoceă, și rânduri de bonsai marcau cărarea către Stăpânul Iernii. O femeie stătea în fața statuii, contemplând-o. Faylis crezu că-i recunoaște silueta firavă, deși femeia era cu spatele la ea.

Talence Elsabet Ormun. Ruda lui Iern, care se poartă cu mine cu o corectitudine înghețată. Nu, nu vreau să o întâlnesc, în

noaptea asta mai puțin decât în oricare alta...

Își aminti, deodată, ceva. Printre tufișuri, se găsea o baracă, având, deasupra intrării, inscripția „Servicii”. Nu avusese nicio dată curiozitatea de a privi înăuntru; o văzu, la locul ei, în stânga, un refugiu perfect, până când Elsabet avea să plece. Faylis se furișă pe pământul reavăn, dând la o parte crengile; deschise ușa, se strecură înăuntru și o închise la loc. Din nou, răsuflarea îi era îngreunată și inima începu să îi bată cu putere.

Baraca era strimță. Lumina fluorescentă dădea un aer apăsător încăperii cu pereți albi, banali, din plastic. O scară cobora, abrupt, înspre cală. Din puțul ei, răzbătea căldura, umezeală și un miros ciudat. Se auzea geamătul surd al unor mașinării. Pompe?

Poate că la nivelul inferior avea să găsească un loc unde putea aștepta în condiții mai confortabile. De fapt, i se părea demn de interes să afle ce anume menținea această frântură a Geei pe linia de plutire. Faylis apucă balustrada și coborî.

La început, se simți pierdută în amalgamul de țevi, console, instrumente și elemente de structură. Un șuvoi de aer o izbea cu putere în față, purtând un miros greu, de chimicale, făcând-o să simtă usturime în ochi. Înaintă câțiva pași pe interval, privi în sus și observă rădăcinile. Tot tavanul era acoperit cu un covor de rădăcini.

Unele erau lungi și groase, chircite ca niște mâini artritice. Sfârșeau cu firisoare subțiri, pe care vântul le făcea să onduleze. Acestea coborau jos de tot, mai-mai s-o atingă. Altele, cele mai multe, erau scurte, firave, de un alb cadaveric, și tremurau frenetic, zvârcolindu-se asemeni unor viermișori. Se întorsese în coșmar, un coșmar ce se întindea cât vedea cu ochii.

O voce îndepărtată, cea a rațiunii, îi striga zadarnic că se afla într-o banală plantație aeronică. Țipetele ei o acoperiră. Cu mișcări lente, se întoarse și o luă la fugă... Degetele o apucau de glezne, i se împleteau în păr. Încercau să o rețină aici, în acest mormânt, pentru totdeauna.

...Se năpusti în apartament. Jovain își lăsă deoparte cartea, uitând de muzică, și se grăbi să îi iasă în întâmpinare.

— Iubito, scumpa mea, ce s-a întâmplat?

— Vreau să plec, spuse ea, cu gâtul uscat de o arșiță de moarte. Trebuie! Măine. Nu mai târziu. Te rog, te rog, chiar mâine.

Excursiile la suprafață erau mai rare, și de scurtă durată. Asta nu se datora fricii de bombardamentele maurailor. Acestea își făceau raidurile numai când vremea era favorabilă, ceea ce, în această regiune, se întâmpla destul de rar, iarna. Țintele lor de predilecție erau zonele care, în mod limpede, fuseseră umblate de om. Se mulțumeau să arunce în aer clădiri și drumuri, dar efectele exploziilor se limitau la arii nu prea extinse. O singură dată, rătăcindu-se, un avion își lansă bombe, la întâmplare, în apropierea unui tub de lansare. Oțelul și betonul rezistară. Pământul care servea drept camuflaj fu răvășit, dar nu împrăștiat.

Ceea ce îi împiedica pe oameni să iasă la suprafață era munca. Eygar Dreng și propria lor dorință îi mânau din urmă ca pe niște sclavi. Nimeni nu își mai lua zile libere și, în general, în afara meselor luate în fugă și a somnului pe apucate, oamenii nu mai aveau vreme de altceva.

Și totuși, o oarecare relaxare era necesară, mai ales pentru cei care aveau de îndeplinit îndatoriri care le solicitau intelectual, căci, altfel, creierul lor s-ar fi transformat demult în terci. Într-o asemenea seară, Plik îi vizită pe Iern și Ronica. Nu mai cânta de-o vreme înapoi la Călcâiul Cizmei, căci cârciuma nu prea mai avea mușterii.

Adusese și o sticlă de băutură. Iern i-o smulse din mână.

— Ușurel, omule, ce-i cu tine? Parc-ai luat-o razna, îi spuse Plik, întorcându-se apoi către femeie: Nici tu nu-mi pari a fi un înger al ilarității, draga mea. Ce-ați pățit?

— Veștile, i-o trânti Iern, turnând whisky în pahare. Sau, mai exact, lipsa veștilor. Știai că, înaintea Judecării existau rețele de știri globale? Stând acasă, puteai afla ce se întâmpla în jumătate din lume. Noi, în schimb, avem parte doar de zvonuri răzlețe auzite în transmisiile radio captate din întâmplare, și de capriciile poștei care, în ultimul timp, a devenit imprevizibilă.

Plik ridică din umeri și încuviință, compătimitor.

— Da, am auzit că haosul cuprinde toate regiunile Domeniului. Cred că ți-e greu să asculți așa ceva, fără să poți mișca un deget.

— Iar mongii s-au pornit în marș forțat înapoi.

— Poftim? Dar asta am aflat cu zile în urmă. Nu se poate să nu fi auzit ce susține Dreng. El spune că, date fiind dificultățile terenului și liniile de aprovizionare lungi, deci ușor de tăiat, oamenii noștri vor reuși să îi rețină vreme îndelungată.

Iern apucă trei foi de hârtie împăturite de pe masă, și le puse în fața prietenului său.

— Citește asta. A sosit azi-dimineață, în tolba unui curier militar. Habar n-am cum au ajuns la el.

Plik își încovoie silueta deșirată, așezându-se pe unul dintre cele patru scaune cu spătar înalt existente în încăperea. În cameră nu se mai afla decât un pat dublu, o măsuță și dulapuri pentru haine. Ca oricare alt cuplu fără copii, nici ocupanții acestui apartament nu aveau nevoie de prea mult spațiu.

Ronica reușise să-i mai îmblânzească austeritatea cu o blană de ren așternută pe pardoseală, câteva tablouri și o hartă a Laskai atâmate pe pereți, o panoplie fin lucrată din lemn de esență tare și o împletitură de bucăți de țesătură, care fluturau în bătaia jetului de aer al ventilatorului. Bătrâna ei pisică, pe nume Pussifer, torcea pe cuvertura patului.

Plik citi scrisoarea, o reciti, după care o puse deoparte și întinse mâna după pahar.

— O amintire tulburătoare, venită din partea unei micuțe doamne enigmatice, remarcă el.

— Nu înțelegi? izbucni Iern. S-a alăturat acelei armate. Ar putea fi ucisă sau...

Ronica rămăsese așezată pe scaun, cu privirea ațintită asupra bărbatului ei.

— Ție chiar îți pasă mult de ea, nu-i așa? murmură ea. Ai încercat să mi-o ascunzi, dar nu te pricepi, crede-mă.

— Ție nu-ți pasă? îi replică Iern. Vreau să spun că... N-ai nici un motiv să fii geloasă. În Dulua, eu și Vanna am devenit buni prieteni. Tu erai plecată atunci, iar eu aveam nevoie de un prieten. Asta a fost tot.

Ronica chicoti.

— Ar fi fost spre binele ei, dacă m-ai fi mințit, armăsarule, dar te cred. Ei bine, ia gândește-te. Ea nu poate fi decât în siguranță, cel puțin deocamdată. Oricum, nu va sta în linia-ntâi, nu-i așa? Nici așa, armata lor nu va întâlni prea multe piedici. Avem prea puține teritorii în est, și chiar și acelea vor fi, cu siguranță,

aproape pustii sau părăsite cu totul, de când forțele întărite s-au îndreptat spre vest și încoace, spre Orion. Probabil că mongii nu vor întâlni adversari mai puternici decât furtunile și gheața.

— Într-un târziu, însă, norrmennii vor fi nevoiți să le țină piept, spuse Plik.

— Mda..., mormăi lern.

— Voi credeți că niște amatori, lipsiți de echipament și de provizii, îi vor putea ține la distanță destul timp? se miră Plik.

Ce se va întâmpla dacă mauraii își vor concentra copleșitoarele forțe încoace? Am auzit zvonuri cum că unele țări, precum Beneghalul, s-au oferit să trimită trupe, ca să nu mai vorbim de potențialul militar risipit prin insulele Oceaniei și nemobilizat încă...

lern dădu pe gât ultima jumătate din whisky-ul din pahar. Licoarea arzătoare îl relaxa, astfel încât se așeză, își umplu din nou paharul și o privi pe Ronica, de cealaltă parte a mesei. Ea îi zâmbi și îi întinse mâna, de parcă încerca să-i spună că, dacă aveau să fie înfrânți, iar visul avea să le fie sfârșit, ei aveau să rămână pe veci împreună, iar asta conta mai mult decât orice altceva. Lumina panourilor fluorescente își pierdea răceala în contact cu pielea ei, rătăcindu-se în umbre rotunjite în faldurile rochiei albastre pe care o purta.

— Nimeni nu știe, îi răspunse lern angleyman-ului. Echinoxul e aliatul nostru, dar, o dată cu venirea verii, soarta noastră se va hotărî pe câmpul de bătălie. Dacă oamenii noștri de afară vor fi în stare să reziste un an și dacă *Orion Doi* trece cu bine testele – deci, dacă nici o modificare majoră nu se dovedește a fi necesară – atunci s-ar putea să reușim să încheiem și construcția celorlalte nave și să le lansăm la timp, dacă nu, nu. Acesta e motivul pentru care Dreng a accelerat lucrările de construcție. N-avem decât de câștigat, devansându-ne propriul program. Dacă se va dovedi că planurile conțin erori majore, ei bine, nu vom apuca să le mai modificăm.

— Iar asta înseamnă că totul depinde de următoarea misiune?

— Da. În primul rând, ne va demonstra dacă sistemele de bază sunt bune; dar, având în vedere succesul primei misiuni, cea fără echipaj, probabil că sunt. În al doilea rând, și asta e mai important, misiunea aceasta ne va aduce date de care am avea nevoie și de care nu dispunem încă – date pe care, într-un pro-

ces normal de cercetare, ar trebui să le obținem printr-o serie de lansări succesive. De exemplu, cum va trebui să fie amplasate armele – fiindcă timpul ne forțează să renunțăm la cel de-al treilea zbor, care ne-ar fi dat parametrii în acest sens. În plus, echipajul va acoperi și sarcinile normale ale celei de-a *doua* misiuni: câștigarea experienței în cădere liberă, testarea manevrabilității, comportarea în atmosferă...

Plik ridică mâinile, cu palmele desfăcute, râzând.

— Ia-o mai ușurel, prietene. Îți răcești gura de pomană înșirând detalii tehnice unui ignorant ca mine.

Ronica nici măcar nu zâmbi.

— Asta înseamnă că Iern, ca și ceilalți piloți, trăiește mai tot timpul într-un simulator, spuse ea. Pun pariu c-ar fi în stare să piloteze și în somn o navă adevărată, chiar de pe-acum. Între timp, noi, inginerii, informaticienii, specialiștii în sistemele de menținere a vieții și cine mai știe câți alții, trudim ca niște cârțițe, și să ne ferească Yasu să greșim ceva. Ne face cu ou și cu oțet!

Iern reuși să zâmbească, mândru.

— E înspăimântător să pierzi controlul navei, chiar și în condiții de simulare. Dar voi, cârțițele, vă pricepeți de minune să cârțiți. Practic, suntem aproape gata.

Plik fu surprins de spusele prietenului său.

— Vrei să spui că nava va putea să zboare în curând?

— Da, foarte curând. După cum ți-am spus, nu instalăm nici un fel de echipament militar, ci doar aparatura experimentală care să ne dea o idee despre cum va trebui instalate respectivele echipamente la bordul navelor aflate în construcție. De fapt, la *Doi* se mai pun în aplicare doar ultimele idei ale cercetătorilor. Doar vremea ne-ar putea întârzia. Nu vorbesc acum despre vreo furtună, căci *Orion* va putea să-și croiască drum împotriva oricărui vânt. Am vrea însă să fie ceață în ziua lansării, nu vrem ca maura să poată identifica locul exact al proiectului, căci asta le-ar putea face bombardamentul mult mai precis.

— Iar echipajul va fi format din pilot, copilot, un informatician, înlocuitorii acestora, plus echipa de cercetare, nu? Te-aștepți să te numeri printre ei?

Iern oftă, ca un adolescent îndrăgostit.

— Sper să fie așa...

O bătaie în ușa îl întrerupsese. Pentru a spori intimitatea, ușa era capitonată, astfel încât n-ar fi avut nici un rost să-l îndemne pe cel de-afară să intre, căci n-ar fi auzit. Ronica se ridică și deschise ușa. Lumina de pe culoar și cea din încăperea dezvăluiră silueta familiară a lui Wairoa.

Acesta nu mai așteptă nici o invitație, ci trecu pragul, după care închise ușa cu cheia în urma sa. Apoi rămase locului, nemișcat. Purta salopeta obișnuită prin locurile acestea, dar avea picioarele goale. Chipul său straniu, mascat parcă, era și mai ciudat, deasupra hainelor boțite și a zgârzii de la gât. Sub braț purta o carte mare.

— Ia te uită! exclamă Ronica. Noroc! Ia loc și servește-te.

În ochii lui Plik se aprinse o lucire de mânie. Tovarășii săi nu îl mai auziseră niciodată vorbind cu o asemenea ostilitate:

— Ce mârșăvii pui la cale?

— Ușurel, prietene, îl tempera Iern. Să lăsăm deoparte politica. Wairoa e tovarășul nostru de drum.

— E prietenul lui Mikli Karst, spuse Plik. N-ați băgat de seamă? Sunt împreună ori de câte ori Karst își arată mutra în văgăunile astea.

— Ei bine, Mikli ne-a făcut-o tuturor, nu zic nu...

Plik rânji, sarcastic.

— Asta-i e meseria, de fapt... Dar e rău, e rău din cap până-n picioare. Voi nu vă dați seama de asta?

— Terminați, interveni Ronica. Asta e casa mea și a lui Iern. Ia loc, Wairoa, și dacă Plik va refuza să-mpartă cu tine sticla, nu te teme, mai avem încă una pusă deoparte.

Luă un pahar curat dintr-un sertar și-i făcu semn mauraiului să se așeze la masă. Acesta nu îi dădu imediat ascultare.

— Trebuie să-ți spun ceva, Iern, rosti el, pe un ton scăzut. Dar, dacă autoritățile află că noi știm ceea ce-ți voi spune, am putea fi uciși. Poate că Ronica și Plik ar trebui să ne lase singuri...

Femeia îl privi uimită, după care se trase mai aproape de bărbatul ei, apucându-l de braț.

— Nu, mulțumesc. Eu rămân, spuse ea.

Plik se scarpină în barbă.

— Se pare că te-am judecat greșit, Wairoa, zise el. Sunt curios să aflu ce-ai de spus. Dar știi și să îmi păzesc viața, deci voi ști să fiu discret. Lasă-mă, te rog, să ascult.

Wairoa încuviință, înainta și se așează în cel de-al patrulea scaun. Iern îi turnă și lui de băut, dar el ignoră paharul. Ronica se relaxă, întinzându-se ca o pisică. Iern fu cuprins de un fior care-i produse sudori reci. Plik se așează din nou și trase o dușcă zdravănă.

— Voi fi scurt, spuse Wairoa, pe un ton egal, într-un angley accentuat. Da, am cultivat o relație cu Mikli Karst. Mi-a fost mai ușor decât credeam. E ahtiat după fapte și spera să obțină de la mine date pe care le-ar fi putut folosi împotriva alor mei. Dar mi-a fost de folos și singurătatea lui. E o trăsătură generală a solipsiștilor. Auzindu-l, Plik fu mirat. Tovărășia lui mi s-a părut interesantă, continuă Wairoa. A adus o rază de lumină în monotonia captivității mele. Motivul meu principal a fost, însă, altul. Voiam să-l spionez.

— Cum? exclamă Iern. De ce? La ce bun? Oricum, n-aveai cum să transmiți informațiile alor tăi, afară.

Wairoa îl privi în ochi.

— În schimb, ți le puteam oferi ție. Tăcu un timp. Încă de la început, am avut bănueli, și-am știut, deci, ce anume să caut. Spionajul Naval al Maiestății sale a adunat indicii vreme de ani de zile, mai ales în ultimele misiuni din Uropa. Cred că Teraî a încercat să-ți spună, dar tu l-ai repezit, căci te alăturaseși deja cauzei Ronicăi.

— Teraî, șopti Plik. Crezi că e/ a fost cel care i-a informat pe maurai despre Orion?

Nu primi nici un răspuns. Întrebarea aceasta fusese pusă de multe ori de la primirea ultimatumului încoace. Wairoa continuă, netulburat:

— De când am ajuns aici, convingerea mi-a fost confirmată, dar știu că ai refuza să îmi accepți argumentele, Iern, căci pentru tine, limbajul trupului, subvocalizările și o logică mai puțin deductivă sau inductivă decât intuitivă nu pot constitui dovezi. Aveam nevoie de o dovadă tangibilă. Trânti cartea pe masă, făcându-i pe Iern și Plik să tresară, iar pe Ronica să-și țină răsuflarea. Pisica se trezi, mieună, se întinse și sări pe podea, iar de-acolo, în poala stăpânei sale. Ronica o mângâie, absentă, iar ea începu să toarcă, un fond sonor ciudat pentru cuvintele lui Wairoa. Foarte curând, am reușit să aflui cifrul seifului din biroul său. Mă pusese să îi întorc spatele, dar auzul meu hiperascuțit a putut distinge clinchetele încuietorii. Mi-am confirmat bănuielile

aruncând la întâmplare, în câte o conversație cu subordonații săi, câte un număr și studiindu-le cu atenție expresiile. Între timp, am reușit să obțin aprobarea lui Mikli pentru a împrumuta cărți din biroul său. Dacă tot trebuia să mă prezint în mod regulat la ofițerul de serviciu din anticameră, a fost ceva firesc ca, din vreme în vreme, să intru în biroul lui pentru a răsfoi câte ceva. După câteva astfel de vizite, nimeni nu s-a mai ostenit să mă supravegheze. Oricum, Mikli nu-și uită documentele importante la iveală, și nimeni nu se putea gândi că eu aș fi putut fi dornic să spionez ori să sabotez, prizonier fiind. Mikli se bucura că îi studiam colecția de cărți. Am avut grijă să aduc în discuție conversații la pasajele mai interesante, iar el le găsea amuzante.

— Și într-un târziu, ai jefuit seiful, în vreme ce ofițerul se duse la toaletă sau cine știe unde, spuse Ronica. Spune, ce-ai găsit?

Capul tărcat al lui Wairoa se mișcă de la dreapta la stânga a negație.

— Altfel am procedat. În locurile acestea bine păzite, nimeni nu se sinchisește de pază, căci toți sunt convinși că ea e mult prea sigură pentru a fi înșelată. Am intrat în repetate rânduri în seif, pentru scurtă vreme, observând, până când am găsit ceea ce căutam. În noaptea asta, am luat documentele respective cu mine. Arătă din cap spre cartea de pe masă. Ceilalți îi citiră titlul: *Durerea: concepte și tehnici din întreaga lume*. Aceasta e coperta mea.

Iern fu gata să întindă mâna pentru a lua volumul.

— Și ce-ai găsit? Spune-ne odată, pentru numele lui Zhesu!

— Corespondență, memorii, extrase din rapoarte... Dovezi, spuse Wairoa, și cuvintele lui răsunară ca tot atâtea lovituri de ciocan. Nu yuanezii l-au sprijinit pe Jovain în lovitura sa de stat. E drept, au fost implicați și câțiva ofițeri yuanezi. Ei au constituit calea de transmitere pentru informații și material. În cazul capturării noastre de către krasnayeni, ei au fost cei care au aranjat ca noi să fim dați pe mâna agenților nord-vestici. Dar, mai presus de ei, inamicul tău secret, Iern, a fost Sălașul Lupilor. Da, constructorii lui Orion!

Sângele năvăli în obrajii Ronicăi.

— Nu! Ai înnebunit! strigă ea. La ce ne-ar fi servit un regim geean, când comerțul nostru cu Domeniul de-abia începuse să

prindă contur? Nu!

Wairoa își păstră calmul.

— Mikli mi-a servit același argument. L-am lăsat să creadă că mă convinsese. Dar faptele demonstrează cu totul altceva. Conspiratorii yuanezi n-au fost decât un sprijin. Habar n-aveau, desigur, de Orion, dar un complot urzit de mai multe sălașuri din Uniunea de Nord-Vest, pentru eliberarea de sub jugul maurailor, li s-a părut firesc. Din punctul lor de vedere, erau încântați să ajute la promovarea geeanismului în Uropa, câștigându-i drept aliați pe norrmeni, pentru un eventual conflict cu cei din ținuturile mong rivale. Totodată, beneficiau și de unele profituri personale. Da, Mikli i-a prins de minune în pânza sa de păianjen, țesută cu migață. Iar ei au devenit foarte vulnerabili la șantajul lui. Unii dintre ei erau încă de la început agenți norrmeni, infiltrați pentru a trece drept mongi, și care își croiseră drum până în pozițiile cheie. Complotul împotriva Ostrovului Ceresc și-a avut rădăcinile chiar *aici*.

— Dar de ce, de ce? izbucni Iern.

— Ar fi fost în folosul întregii Uniuni întreruperea unor relații apropiate între Domeniu și Federație, explică Wairoa. Ce rost ar fi avut ca norrmarii să ofere pe tavă maurailor o piață de desfacere, un cap de pod în Uropa și un potențial pentru schimburi tehnologice? Era de preferat ca toate acestea să le revină lor, nord-vesticilor, garantându-li-se astfel și un acces neîngrădit și discret spre Uropa estică, unde se găsesc o sumedenie de materiale fisionabile. În plus, crearea de tulburări în Domeniu ar fi distras atenția maurailor, în timp ce proiectul Orion s-ar fi apropiat de sfârșit.

— Dar credințele geeanilor sunt total opuse întregii noastre f-f-filosofii, îngăimă Ronica, cu ochii plini de lacrimi. O asemenea alianță n-ar putea să dureze.

— Interesele lui Mikli și ale acoliților săi nu vizau decât termene scurte. Oricum, după ce Orion ar fi răsărit, n-ar mai fi contat cine în ce țară domnea.

Wairoa deschise cartea, scoțând dintre paginile ei un teanc de hârtii.

— Consecvența în urmărirea unui scop n-are nici o legătură cu politica, așa cum nici loialitatea sau moralitatea nu au. Jovain a fost probabil îngrozit de implicațiile proiectului vostru și e gata să-i sprijine pe ai mei, împotriva voastră. Federația va accepta

orice sprijin, de oriunde ar veni el, în acest război. La o adică, s-ar bucura să știe că niște prieteni se află la comanda Ostrovului Ceresc. Cred că ai dreptul să știi cine-ți sunt adevărații dușmani, Iern.

— Vreau să văd astea! spuse Omul Clanurilor, repezindu-se spre documente.

Grăbindu-se să le studieze, privind peste umărul lui Iern, Ronica își răsturnă scaunul, iar pisica se îndepărtă, indignată.

Plik se aplecă spre Wairoa.

— De ce-ai făcut toate astea? șopti el. Ce-ai sperat că vei rezolva?

— Nimic, poate, recunoscui mauraiul. Dar trebuia să încerc.

— Și totuși, ai reușit să faci destule; ți-ai jucat rolul. În vreme ce-și ducea paharul la gură, mâna lui Plik tremura, dar nu din pricina alcoolului. Ai deschis porțile infernului prin care Iern va trebui să treacă.

— Va trebui? se miră Wairoa.

Plik nu-i răspunse. În vreme ce Wairoa sorbea liniștit din pahar, îi observă pe ceilalți doi, care citeau, cuprinși de febră.

Într-un târziu, Iern lăsa deoparte hârtiile, înălță privirea și spuse, cu un glas răgușit:

— Se pare că ai dreptate. Ce ne rămâne de făcut în continuare?

Wairoa își strinse dovezile, le ascunse între copertele cărții și se ridică în picioare.

— În ceea ce mă privește, va trebui să mă prezint la raport, la câinele meu de pază. Voi profita de acest prilej pentru a duce aceste documente în locul de unde le-am luat, pretextând c-aș vrea să împrumut încă o carte. Știți unde mă puteți găsi, dacă vreți să stăm de vorbă. Noapte bună.

Leși. Iern se răsuci în scaun, către Ronica. Ea se aplecă, primindu-i fruntea între sâni.

— Ah, iubito, iubito... mormăi el.

Ea îi ciufuli părul.

— E rău, iubito, și mi-e rușine, îi spuse ea. Astfel de lucruri se mai întâmplă. Dar le vom îndrepta, ți-o jur. Ai încredere în mine. Mai presus de toate însă sunt stelele, zborul tău dincolo de bolta cerului, o cale de scăpare pentru copiii noștri și copiii lor, pentru totdeauna...

Plik plecă, la rândul său, fără să mai scoată vreun cuvânt

Nu luă cu sine sticla. Ei aveau acum mai mare nevoie de consolarea ei.

XXII

În zori, Iern se duse la cel mai apropiat telefon, își sună șeful de echipă și îl anunță că el și Ronica se îmbolnăviseră. De fapt, nici măcar nu era o minciună. După noaptea pe care o petrecuseră, n-ar fi reușit să facă față unei zile de lucru.

Se îmbrăcară cu haine groase și porniră spre suprafață.

— Se pare că vremea asta senină are să mai dureze! îi avertiză paznicul de la ieșire. Kanakas s-ar putea să ne atace din nou.

— Auzisem că au lăsat-o mai moale în ultima vreme, spuse Ronica. Nu merită să-și irosească bombele, aruncându-le în pustiu.

— Așa e, dar cu ticăloșii ăștia nu se știe niciodată. Dacă trece pe-aici vreun avion de cercetare, pilotul s-ar putea amuza vânde un cuplu de norrmeni.

— Nu, îl repezi Iern. *Ei* nu sunt monștri.

Vehemența spuselor sale îl lăsa pe paznic cu gura căscată.

În afara camuflajului, ușa mai era ascunsă și de un pâlț de molizi. Razele soarelui, ițindu-se printre norii înalți ca niște turnuri, luminau trunchiurile aspre și coroanele de un verde-cenușiu ale copacilor. La umbra lor, aerul era rece, dar păstra un miros dulce, de rășină. Dincolo de crâng, priveliștea îmbrățișa piscurile vecine și văile adânci, cu versanți abrupti. Ici-colo, petice de zăpadă murdară, veche, pătau solul, contrastând cu negrul pământului. O turmă de oi trecea la o oarecare distanță, condusă de un berbec splendid, ale cărui coarne alcătuiau parcă o coroană. Bătea un vânticel răcoros.

Aici, cei doi sperau să-și poată regăsi pacea.

Iern porni în sus, pe panta lină. Înainte de a-l urma, Ronica își fixă în minte câteva repere. În acest ținut, vremea nu era chiar atât de aspră, mulțumită Curentului Kamchatka, dar era înșelătoare; zăpada, ploaia sau o ceață deasă puteau oricând să pună stăpânire pe orizont, fără nici un avertisment prealabil.

Înaintară o vreme în tăcere, până când ea întrebă:

— Vrei să stăm de vorbă acum?

Noaptea nedormită îi înăsprise glasul lui Iern.

— N-am tot vorbit până în zori?

Ea clătină din cap, sub gluga pufoaicei.

— De fapt, nu prea am făcut-o. Am tot bătut apa-n piuă despre subiecte evidente. Iar tu mi-ai spus o mulțime despre Ostrovul Ceresc, despre Domeniu și despre viața ta, încercând să-mi explici ce-au însemnat toate acestea pentru tine. De fapt, cred că încercai să-ți explici ție însuți.

— Am spus că voi continua de partea lui Orion.

— Păi, nu prea ai de ales, nu-i așa? Dar aş vrea să mergi mai departe de bunăvoie. Dacă pleci, nu vei schimba nimic, căci nava e gata de plecare. Și nimeni nu te va lăsa să pleci. I-ai face doar să se întrebe ce te-a apucat, iar asta i-ar putea conduce la Wairoa. Am căzut amândoi de acord că biata sa încercare de sabotaj nu merita pedeapsa pe care i-ar da-o, fără îndoială, Mikli.

— Mildi! pufni Iern.

— Vezi, tocmai de asta încercam să te eliberez, iubitul, spuse Ronica. Nu e bine să te simți prizonier. Asta ți-ar otrăvi viața... Și-ar otrăvi și relația dintre noi.

— Îl voi uide pe Mikli Karst.

Ronica zâmbi strimb.

— În principiu, e o idee excelentă. În practică însă, n-ar fi o treabă prea isteată. N-ai reuși să fugi și ai fi condamnat la moarte, căci, la naiba, el e, într-adevăr, neprețuit. Din câte știu, bateriile de coastă, care i-au oprit pe maurai în estuarul Cook, și depozitele de provizii și muniție pentru trupele de voluntari veniți din sud, care ne-au salvat pielea în peninsulă, toate acestea au fost ideile lui, și tot el a fost cel ce-a vegheat la punerea lor în aplicare. N-am fi putut păstra atâta timp secretul, fără el și fără neobositul său dans pe sârmă. Și nu mă îndoiesc că mai are câțiva ași în mânecă...

— Ceea ce a făcut el împotriva țării mele...

— Ți-am mai spus, n-are nici o scuză. Scopul nu justifică mijloacele. Mikli este un sadic și s-a simțit irezistibil atras de perspectiva de-a se juca de-a Satana, la o scară continentală; de-aceea, a convins conducerea Sălașului Lupilor că o astfel de întreprindere s-ar fi putut dovedi profitabilă. Presupun că, din punct de vedere strategic, așa și era. A mituit o mulțime de

ofițeri yuanezi de rang înalt, care, la ora asta, presupun că fac pe dracu-n patru pentru a pune bețe în roate atacului mongilor. Dar, sunt de acord cu tine, Domeniul nu merita să devină un țăp ispășitor. Domeniul nu ne-a făcut nici un rău, și, oricum, recunoștința lui Jovain s-a evaporat peste noapte, nu-i așa?

Pietrișul le scârțâia sub tălpi. Un corb fâlfâi din aripi pe deasupra lor, cârâind sinistru și surprinzător de sonor. Negreala lui ascunzând pentru o clipă razele soarelui.

— Știi ceva, iubitele? rosti Ronica. Îmi dau seama că nu e un argument logic. Dar, dacă tu ai fi devenit căpitanul Ostrovului Ceresc, așa cum erai îndreptățit, noi nu ne-am fi întâlnit niciodată. Așa că, deși știi că sunt egoistă, mă bucur.

El se opri, iar ea îl imită. Se priviră îndelung. Apoi el o strânse la piept și își lipi obrazul de al ei, mai rece.

— Și eu mă bucur, iubito. Și eu...

Ea se retrase cu un pas, apucându-i mâinile într-ale sale, și spuse:

— Dacă, mai târziu, te vei putea răzbuna pe Mikli, cu atât mai bine. Dar el nu merită atâta atenție din partea ta. Scopul nostru va trebui să fie să redăm Domeniului un guvern legitim, care să restaureze ordinea și dreptatea și să readucă speranța. Asta se poate face. Așa va fi, Iern. Toate veștile ce ne vin de-acolo spun că regimul lui Jovain se clatină. S-ar putea să se prăbușească de la sine. Iar de nu... După ce Orion va fi răsarit, un cuvânt din înalturi va fi de-ajuns. Iar cuvântul acela ar putea fi rostit de tine, care ne-ai ajutat în zilele grele. N-om fi noi, norrmennii, niște îngeri, dar știm să ne plătim datoriile.

— Da... Da... Am vorbit despre toate astea și noaptea trecută...

— Dar merită să mai vorbim și azi, când ne-a trecut amețeala provocată de băutură. Și m-am mai gândit la ceva. Dar, te avertizez, s-ar putea să fie un șoc.

Iern zâmbi fugar.

— Șocurile tale sunt, în general, foarte puternice. Spune, sunt pregătit.

Ea redeveni serioasă. Îl privi țință și spuse, cu voce scăzută:

— Vorbind de viitorul Căpitan al Ostrovului Ceresc... Până acum, am considerat firesc că tu vei fi acela. Dar, oare, chiar îți mai dorești asta?

— Poftim?

— Gândește-te. Azi-noapte ai spus o mulțime de lucruri. Mi-ai spus și că, dintotdeauna, ți-ai dorit să călătorești în jurul lumii, iar dacă ai deveni căpitan, ai fi nevoit să rămâi într-un singur loc. Dar aceasta ți-era datoria, și priveai această soartă ca pe o provocare. Cu toate acestea... N-ai prefera oare să fii cel ce va deschide calea spre stele? El rămase cu gura căscată de uimire. Domeniul e plin de alți membri ai clanului Talence care ar putea deveni buni căpitani, continuă ea. Îți vei fi făcut datoria, atunci când unul dintre ei se va afla la comanda Ostrovului Ceres. În schimb, ducem lipsă de piloți geniali. Iar Orion nu a fost construit doar spre folosul Uniunii de Nord-Vest. E ultima șansă a întregii omeniri de a ajunge în spațiu.

El tăcu un minut sau două, înainte de-a spune, cu răsuflarea tăiată:

— Ai avut dreptate. Ceea ce mi-ai spus m-a zgâlțâit. Ea îl sărută.

El își strânse pleoapele și oftă.

— Mi-ai citit gândurile. Dar, vezi tu, eu am mai multă experiență în ițele politicii decât ai tu, oricât ai fi stat în preajma lui Karst. Nu pot fi atât de idealist ca și tine în privința acestui proiect.

— După toate prin câte-ai trecut, nici nu mă așteptam să fii, îi replică ea aproape în șoaptă. Nici nu cred că noi, oamenii, suntem mai mult decât niște maimuțe evolute. Sunt convinsă că ne vom face de cap și în spațiu, așa cum am făcut-o și pe Pământ. Dar important e că vom fi acolo chiar și după ce Soarele va muri. Vom învăța, vom face, vom îndrăzni...

Iarnă izbucni într-un râs zgomotos.

— Ce cuvinte mai folosim!

Tăcură din nou, și se auzi, o vreme, doar răsuflarea răcoroasă a vântului.

— Prea bine, iubita mea Ronica, spuse el într-un târziu. Voi fi de partea lui Orion... din toată inima. Ar fi îngrozitor să pierdem; nu războiul, ci proiectul Orion în sine. O spun, căci cred că locul nostru e acolo și fiindcă – ai dreptate – mi-o doresc așa cum te doresc pe tine, și știu că și tu dorești asta din toată inima. Ea se lipi din nou de pieptul lui. Dar am înghițit destule, până acum, o avertiză el. Nu voi mai fi părtaș la nici o monstruozitate.

— Nici eu, spuse ea, cu ochii înecați, nu se știe de ce, în

După mobilizarea care durase zile întregi și după cele două zile și nopți de zgâlțâieli îngrozitoare, petrecute în trenul destinat transportului de trupe, era de-a dreptul minunat să iasă din nou la aer. Kal-Gar, capăt de linie și așezare de frontieră în Chukri-ul de sud-vest, nu era, cu toate acestea, o oază de frumusețe, iar ruinele rămase aici din Vremea Morții se deosebeau radical de cele mărețe din Chai Ka-Go, dând orașului un aer melancolic. Vântul bătea aspru peste câmpiile albe, purtând fulgi de zăpadă înghețată, iar norii plumburii păreau că alcătuiesc tavanul unei cripte. Și totuși, Vanna Uangovna se simțea de parcă ar fi fost eliberată.

În parte, chiar așa și era. Când fuseseră în est și, mai târziu, în tren, avuseseră mereu nevoie de ea. Ei, soldații tineri și înspăimântați fuseseră smulși din căldura casei părintești și aruncați în viitoarea unui război pe care nu-l puteau înțelege. Adunați într-o tabără ciudată, se strângeau laolaltă în penumbra puturoasă a vagoanelor de marfă, șușotind, palizi. În calitate de ucheny și proróchina, ea se amesteca printre ei, vorbind câte unuia sau tuturor deodată, dând tonul unor cântece și îndemnându-i la meditație, amintindu-le mereu că luptau pentru Geea. Frica își rânjea colții, retrăgându-se pentru a pândi din colțurile cufundate în beznă. Dar ea nu putea să le redea liniștea, decât pierzându-și-o pe a sa.

La sosirea în Kal-Gar, când caii și oameni coborâră din vagoane, zvonul vocilor lor se amplifică. Erau mai plini de viață decât fuseseră la imbarcare. Vreme de două zile, trupele fură lăsate în voia lor, cu rândul, pentru a colinda cârciumile, sălile de jocuri și tractirele de care acest oraș de frontieră era plin; Vanna își petrecu aceste zile plimbându-se de una singură prin prerie, respirând, în sfârșit, aer proaspăt, sau în cabina ei, dormind. Între timp, Orluk Zanovici și tovarășii săi din comandament pregăteau planurile de plecare la atac.

Grosul trupelor din vest ale cohorții Bizonului venise spre nord, străbătând Bolshareka, pentru a se pune sub comanda sa. Unități din toate cele Cinci Națiuni făcuseră la fel, adunându-se

la ordinele unui mare noyon yuanez. Cei sosiți erau, în principal, cadrele de elită și detașamentele lor, cei ce puteau fi mobilizați rapid și eficient. Misiunea lor era de a invada Uniunea de Nord-Vest, prin trecătorile Munților Stâncoși. Aveau să ocupe poziții, blocând ambele maluri ale râului Fraser, interzicând inamicului deplasarea spre sud și spre nord. Între timp, regimentele rămase aveau să-și strângă forțele, urmând a li se alătura. Apoi, soldații aveau să urmeze drumul strămoșilor lor, înapoi, către platoul Yukon, înainte de a o lua din nou spre sud, pentru a înconjura și cuceri sediul proiectului Orion.

Puțini dintre ei știau care era adevăratul obiectiv. Anunțul maurailor nu ajunsese până în satele de păstori, și chiar dintre cei de la oraș erau mulți care n-aveau idee ce însemna o navă spațială. Impresia generală era că norrmennii încercau din nou să pună la cale aceeași mârșăvie ca și în urmă cu o generație, iar, de data aceasta, maurii le solicitaseră ajutorul în noul Război al Energiei. După ce lupta avea să fie câștigată, își spuneau soldații, întreaga țară posedată de diavol avea să fie ocupată și domesticită.

În sfârșit, armata mongilor se desparti în șase coloane, serpuind spre vest.

Vanna nu mai văzuse niciodată munții. Descrierile și imaginile nu reușiseră să redea nici măcar o fărâmbă din frumusețea lor măreață.

În cea de-a patra zi, călărea alături de Orluk și statul major al acestuia. Ar fi preferat să fie singură. Înconjurată de oameni și de obiectele acestora, nu reușea să regăsească, cu adevărat, Unicitatea din splendoarea dătătoare de fiori care îi împresura, așa cum reușise în primele zile ale marșului. Dar, cu o zi în urmă, avuseseră loc ciocniri între patrulele din avangardă și norrmennii coborâți de la munte. În acea zi, aviația de cercetare raportase activități ale inamicului, pornind de la o baza situată într-un fort aflat la vreo douăzeci de kilometri distanță.

Orluk ascultă ultimul buletin de știri, după care își reintroduse miniradioul în săculețul de la cingătoare și dădu din cap, satisfăcut.

— Vom avea parte de puțină mișcare, înainte de sfârșitul zilei de azi, spuse el. Dușmanii și-au desfășurat artileria, inclusiv o pereche de lansatoare de rachete și au început să-și sape tranșee.

— Oh, nu, șopti Vanna.

Un ofițer izbucni în râs.

— Doar nu vă așteptați să ne aștepte plântând trandafiri?

— Maiorule, nu se cuvine să te adresezi onoratei doamne în acest fel, îl apostrofă, sever, Orluk.

Omul înțepeni în șa.

— Iertați-mă, domnule.

— Ei va trebui să-i ceri scuze, nu mie. A făcut mai mult pentru a ține trupele laolaltă decât oricare dintre voi.

— Onorată doamnă, iertați-mi necuviința. N-am gândit înainte de-a vorbi.

— Nu, te rog, îi răspunse Vanna. N-are nici o importanță. Eu... Eu n-ar fi trebuit să vorbesc așa. Trebuie să mergem mai departe.

Orluk interveni, precaut:

— De fapt, onorată doamnă, nu cred că va fi o luptă chiar atât de aprigă. Par a nu fi decât obișnuitele miliții norrmene, insuficient pregătite, numărând abia cât un batalion. Mă aștept să ne provoace lansându-și obuzele de cum vom ajunge în bătaia lor. Dar ăsta-i un joc care se joacă în doi, și dacă vor deveni prea obraznici, nimic nu ne împiedică să chemăm câteva bombardiere. Iar după aceea, va trebui să ne hotărâm dacă merită sau nu să dărmăm fortul.

— Domnule, pot îndrăzni să vă sugerez că n-are rost să ne pierdem timpul cu asta? spuse un alt ofițer. Până acum am fost norocoși. O furtună de zăpadă ne-ar întârzia mai mult decât o eventuală regroupare a unor inamici răzleți în urma noastră.

Da, avuseseră, într-adevăr, noroc până acum, gândi Vanna. Vremea fusese senină, în ciuda gerului mușcător. Nu avuseseră nevoie de pluguri de deszăpezire, căci norrmenii înșiși curățaseră drumurile, retrăgându-se. Pe de altă parte, nu credea că dragii ei ostași, deși erau de la câmpie, aveau să aibă prea multe întemperii de înfruntat aici, în ținuturile înalte, căci mai rămăseseră doar câteva zile până la echinocțiul de primăvară, până la începutul primăverii...

— Da, probabil că ai dreptate, răspunse Orluk, după care izbucni în râs. Cât de mult a trecut de când am luptat pentru ultima oară în munți! Și cât mă bucur că m-am întors!

Cât de bine îl înțeleg... acum, îi trecu Vannei prin minte, privindu-l cu afecțiune.

Aproape că reușea, în sfârșit, să ignore coloana care înainta, pe roțile ce gemeau, între pereții defileului, spre cer. Sau le putea privi ca pe o altă inflorescență a Forței Vieții, de o altă natură. Pielea șei scârțâia sub greutatea ei, mușchii armăsarului se încordau între coapse, mirosul sudorii lui îndulcea răcoarea aerului. Frâul ținut în mână și atingerea aspră a greabănului calului îi păreau o confirmare a propriei trăiri în această lume. În jurul ei, căștile se legănau deasupra uniformelor, ca și puștile pe umerii infanteriștilor. Lăncile călăreților despicau vântul, iar stindardele alcătuiau un mozaic de culori. (Steagurile acestea, pe care erau înscrise onorurile cohorței... Unul dintre ele purta și numele ei.) Tunurile și căruțele se hurducăiau, trase de catări. Singurul vehicul blindat strălucea ca o nestemată, și zgomotul pe care-l stârnea, înaintând, se reverbera pe deasupra diviziei, precum cel al valurilor spărgându-se de țărmul oceanului.

La dreapta, un râu clipoceva vesel. Apele sale verzi-cenușii țâșneau strălucitoare dintre stânci, stârnind vârtejuri și volburi. Dincolo de el, se înălțau munții, incredibil de abrupti în măreția lor. Pereți netezi, poteci înguste și grohotișuri dominau, albăstrii, albul imaculat al petelor de zăpadă, ce străluceau ca diamantele acolo unde soarele le atingea. Culmile nu se vedeau, din locul în care se afla, dar, în urmă și drept înainte, coroanele de omăt sclipeau splendide, prea frumoase pentru a părea arogante. Soarele se ridicase îndeajuns de sus, la amiază, pentru a scălda în lumină întreaga vale. Un vultur plutea, în zbor planat, pe deasupra.

Iern mi-a vorbit de Alpii Yevropeei.

De ce e atât de rău să vrei să te înalți tot mai sus? Înсуși Karakan Afremovek îi cita pe călătorii spațiali de demult, care spuneau că, din cosmos, văzuseră planeta ca pe o ființă vie, infinit mai prețioasă, unica noastră casă.

Ecoul aduse răsunetul unor explozii înfundate din depărtări.

— Ne bombardează avangarda, spuse Orluk, pe un ton egal, de parcă ar fi comentat un negoț cu vite. Compania respectivă va trebui să se retragă, atrăgându-i în cursă, în vreme ce noi vom înainta. Sunați trompetele.

Semnalul fu transmis în urmă. Goarnele începură să răsunе sălbatic, căpătând imediat răspunsul ecoului. Un muget surd păru a străbate rindurile ostașilor, acoperind aproape cu totul

strigătele sergenților.

— De-acum, orice s-ar întâmpla, onorată doamnă, veți rămâne lângă locotenentul Bayan, îi spuse Orluk Vannei, apoi se întoarse către tânărul ofițer: Locotenente, nu uita nici o clipă că ești răspunzător de siguranța prorochiei. Să nu uiți nici o clipă că ea e mai prețioasă pentru noi decât oricare corp de armată.

— Vai, nu, protestă Vanna. Vă rog...

Un ghimpe dureros îi străpunse inima.

Noi? Care ne e felul? Vrem să distrugem acele nave spațiale. Da, e drept, nu-i putem lăsa pe nemiloșii norrmeni să pună stăpânire pe întreaga lume. Dar n-am putea oare, mai târziu, noi înșine...âmpreună cu tine, Iern, care vii din Ostrovul Ceresc...?

— Priviți într-acolo! se auzi un strigăt.

Vanna ridică privirea spre cer și zări ceva zburând.

Strălucea, argintiu, pe fondul de azur, un obiect prelung, cu vârful ascuțit, de o frumusețe sfâșietoare.

Orluk își duse mâna la ochi, cercetând acel obiect.

— E o rachetă de-a lor, spuse. Știm că n-au prea multe și văd că nu se prea pricep să ochească. Bănuiesc că nu vom avea nici un fel de pierderi.

O rachetă, gândi Vanna. Cum ar fi arătat oare Orion, înălțându-se?

Cerul explodă.

Se târî, revenindu-și în fire, și se ridică în picioare. Era goală. Explozia o despuise de veșminte, izbind-o de șosea. Asfaltul topit îi arsese toată carnea de pe brațul stâng și se lipise de oasele sfărâmate.

Mai întâi, trebuia să lase deoparte durerea agonică. Părea că în lume nu mai exista decât agonia și că focul acela avea să o ardă veșnic. Din străfunduri infinite, reuși să înalțe o mandală.

Avea forma Pământului, era mică, albastră și rece, între stele. Mantra care răsună împrejurul-i suna cam așa: *Viață, dans, veșnică iubire. Viață, dans, veșnică iubire...*

Întorcându-se la realitate, văzu fumul ce se înălța din formele chircite împrăștiate roată. Aburi pluteau încă deasupra apelor râului, deși acestea încetaseră să mai fiarbă.

Vedea și alte forme, stacojii, contorsionate, dar încă vii. Se

clătinau ori se târau, scoțând sunete.

Vanna abia dacă le auzea. Bănui că timpanele i se spărseseră, și îi lipsea și ochiul drept; își vârî un deget în orbită și-l scoase imediat, mânjit cu o substanță gelatinoasă, după ce atinsese osul. Cu ochiul stâng vedea ca printr-o negură, dar îndeajuns de limpede pentru a-și da seama în ce stare se afla. Dar asta n-avea nici o importanță. Înainta prin praful și cenușa ce se răspândeau dinspre norul uriaș, înalt cât un munte, în formă de ciupercă. O pată întunecată pe sol, în forma unor aripi... Vulturul, doborât din înalturi? Nu, mai degrabă țeasta sfărâmată a unui om și creierii scurși, arși. La picioarele ei, forme nedefinite, gemând. O luă în jos. Mai încolo, spre capătul defileului, va găsi poate pe cineva care-ar fi putut-o înțelege.

Curând, îi găsi. Unul dintre ei nu mai avea față. Ședea, legănând în brațe un tovarăș jupuit, dar care mai putea încă să vadă. Acesta cârii:

— Ea e, cred, doamna cea bună. Ea e, așa cred.

Vanna se așeză lângă ei. Durerea din șoldul stâng, dizlocat, nu-i permitea să se așeze în poziția lotus și, neavând decât o singură mână, nu-i putea binecuvânta așa cum s-ar fi cuvenit. Și totuși...

— În pace, ne-ntoarcem la Gee. În pace, ne reîntoarcem la Gee, la Ceea ce suntem, la Ea. Care e noi. Totul se petrece într-o supremă frumusețe, într-o supremă frumusețe...

Glasul i se stinse și muri.

3

Sala era plină, toate scaunele și băncile erau ocupate, iar privirile tuturor celor de față erau îndreptate spre scenă. Ventilatoarele nu mai pridideau să elimine căldură și mirosul trupurilor. Aerul era greu, încărcat de aburul respirațiilor. În picioare, lângă intrare, Iern și Ronica priveau și ei pe deasupra masei întunecate, compacte, a mulțimii, către scenă, care era scăldată într-o lumină puternică.

Eygar Dreng se afla la microfon. Umerii săi lați stăteau gârbovi, iar cuvintele șovăiau, îndărătnice, să iasă dintre buzele lui. În spatele său, fundalul era ocupat de două steaguri desfășurate: cel verde și alb (pădurile vii și puritatea munților),

al Uniunii de Nord-Vest; lupul fugind, cu lanțul sfărâmat, al sălașului său.

— ...până în prezent, n-am primit alte informații. Repet: ieri, invazia mongilor a fost oprită, prin anihilarea tuturor trupelor lor din Munții Stâncoși, cu ajutorul armamentului nuclear tactic. Trupele acestea constituiau elita regimentelor lor, și nu e de crezut că ei vor reuși să se mobilizeze multă vreme de-acum înainte. Din ținuturile lor de baștină, ni se raportează con-sternarea stârnită de aceste vești. În glasul său nu răzbătea nici o urmă de triumf. De asemenea, monitoarele noastre recepționează relatări despre groaza și furia ce a cuprins întreaga lume civilizată. La Vittohrya, șeful a negat cunoașterea intențiilor noastre ori complicitatea sa la cele întâmplare, a promis cooperare deplină maurailor și a făcut apel la toți norrmennii pentru găsirea și uciderea celor vinovați. Cu toate acestea, mulțimile nu au asaltat sediile Sălașului Lupilor și nici membrii acestuia nu au fost atacați, în schimb, s-au primit relatări despre una sau două sărbătoriri, pe străzi, ale evenimentelor. În Wellantoa, regina și primul-ministru au dat publicității o declarație comună... La dracu'! Știți cu toții cam ce puteau ei să spună, la fel ca și toți ceilalți. Își îndreaptă spinarea. Da, e-adevărat, unitățile Lupilor au făcut asta, așteptându-i pe mongii exact în punctele în care era probabilă sosirea lor. Nici eu n-am aflat despre asta până-n ziua de azi, dar n-ar fi fost ceva chiar atât de greu de pus în aplicare. N-am știut că o parte a combustibilului destinat lui Orion fusese transformat în arme. Presupunând că acest lucru era necesar, nu-mi dau seama de ce nu s-a putut face o explozie demonstrativă pentru mongii, în loc ca ei să fie uciși cu zecile de mii. E la fel de adevărat că ei reprezentau o amenințare importantă la adresa siguranței noastre, iar eu nu sunt un militar de carieră, deci s-ar putea să mă înșel. Voi da acum cuvântul căpitanului Mikli Karst, de la Spionajul Naval, șeful operațiunilor noastre de securitate. Domnia sa a afirmat că vă va putea spune mai multe amănunte.

Eygar coborî de pe scenă, iar Mikli îi luă locul.

Era îmbrăcat în uniformă, cu pieptul plin de medalii strălucitoare, părând înfiorat de victorie. Apucă microfonul ca pe o armă și-și apropie de el capul sur, de lup. Cu mâna liberă, începu să gesticuleze, în timp ce vorbea:

— E-n regulă, doamnelor și domnilor, tovarăși întru Orion.

Eu am să vă explic cum și de ce s-au întâmplat toate acestea. Apoi, dacă veți crede de cuviință, puteți să mă sfâșiați în bucăți, fiindcă eu, eu am fost cel ce s-a aflat la originea celor întâmplate. Desigur, n-am fost singur, dar am fost instigatorul, cel ce-a plănuit totul, cel ce i-a îndemnat pe ceilalți să meargă mai departe, la greu. Eu sunt, în cele din urmă, răspunzător de cele întâmplate... și sunt mândru de asta! Un geamăt străbătu mulțimea. Discursul lui vădea parcă orgasmul. Aproape de la început, urmă Mikli, am prevăzut că am putea ajunge într-o situație disperată. De fapt, am fost sigur că așa se va întâmpla. Orion era asemeni unui joc de noroc, jucat de oameni curajoși, gata să-și asume orice risc, pentru a-și recăpăta libertatea. Voi, oameni buni, și țara aceasta, nu meritați oare orice măsură de siguranță care să vă pună la adăpost? Ce e atât de rău în energia atomică? E mai curată și mai sigură decât cea dată de cărbune și petrol; ea face față cererilor pe termen lung ale unei civilizații industriale dezvoltate, spre deosebire de energia solară; ea este cheia care ne va deschide drumul spre stele. Părinții noștri știau asta și au încercat să o reinstaureze, pentru a o folosi în scopuri pașnice. Mauraii i-au zdrobit, căci le amenințau meschina supremație. Știți și voi, acesta e adevărul. Iată de ce ați purces la construirea lui Orion: pentru a vă elibera conștientii și întreaga rasă umană. Așadar, vă întreb: să fie folosirea limitată a armelor nucleare chiar atât de rea? Un om moare altfel, de glonț ori de săgeată? Doare mai tare atunci când ești lovit de un șrapnel sau de jetul unui aruncător de flăcări? Vreme de secole, am avut mâinile legate din pricina unui tabu. Strămoșii maurailor au fost cei care au inventat acest cuvânt: tabu, o interdicție lipsită de sens. Mikli așteptă ca declarația sa să-și facă efectul, înainte de a continua pe un ton ceva mai potolit. Nu, n-avem de gând să aruncăm bombe de megatone în jurul lumii și să aducem o nouă Osândă. Nu vrem și nici nu putem să o facem. Ceea ce am făcut, ceea ce ne-am propus să facem, a constituit doar legitimă apărare. Mongii, la fel ca și mauraii, ne-au atacat fără ca noi să-i fi provocat. În Războiul Energiei, oameni liberi au luptat, ca să-și apere țara. Au dat greș, dar nu din lipsă de curaj, ci fiindcă aveau mâinile legate... din pricina unui tabu. Dar acela a fost un război dus pe un singur front. De data aceasta, n-am avut armatele necesare pentru a face față la hotarele răsăritene invaziei mongilor, căci

maurarii stăteau la pândă la apus. Nu ne-am fi descurcat, dacă nu ne-am fi hotărât să dăm puținilor noștri apărători mijloacele de a-și pune în aplicare devotamentul. Directorul Dreng s-a întrebat, pe bună dreptate, de ce n-am dat un avertisment inamicului. Părea șocat, și îl înțelegeam. Evenimentele, și numeroasele sale răspunderi, nu i-au permis să se gândească mai pe îndelete la această chestiune. Sper că o vei face acum, Eygar Dreng. Pune-ți strălucita minte la contribuție. Și voi să faci fel, tovarăși întru Orion. Stocul nostru de astfel de arme e limitat, nu e un secret. Cea mai mare parte a materialelor fisionabile pe care le-am strâns de-a lungul anilor sunt necesare aici, în așteptarea lansării lui Orion. Dacă le-am fi dat un avertisment, n-am nici o îndoială că mongii s-ar fi retras... și și-ar fi pregătit o altă strategie. Dar avertismentul ar fi ajuns și la urechile guvernului nostru, și la ale maurailor, aceștia ar fi reacționat. În locul unei chemări la arme, care, se pare, a unit întregul nostru popor, sub conducerea Sălașului Lupilor, am fi avut de-a face cu nehotărâre și, poate, chiar cu un contraatac. Norrmennii s-ar fi răsculat împotriva altor norrmenni, iar tiranii ar fi jubilat în Wellantoo! Așa însă, am scăpat de amenințarea din răsărit pentru multă vreme de-acum înainte. Așemenea înaintașilor noștri din vechime, am alungat bezna mongilor de pe teritoriul patriei noastre. Acum, suntem liberi să tratăm de la egal la egal cu maurarii, o dată pentru totdeauna. Se auziră urale. Mikli ceru tăcere. Dați-mi voie să vă prezint un om care poate spune mai multe despre război în douăsprezece cuvinte decât aș putea eu, într-o mie... Colonelul Arren Rogg, comandantul eroilor care au rezistat, și mai rezistă încă, în peninsula Laska!

Un bărbat solid urcă pe scenă. Le arată celor prezenți mână dreaptă, goală.

— Mi-am pierdut mâna într-o vale la sud de locul acesta, într-o capcană pe care i-am întins-o inamicului, spuse el, pe un ton lipsit de dramatism. Eu n-am pierdut mult, spre deosebire de toți acei tineri curajoși care și-au pierdut viața. Trebuie să recunosc, pușcașii marini ai maurailor s-au luptat vitejește. Și-au vândut scump pielea. Acolo, sus, sunt o mulțime de morminte, iar flăcăii noștri încă le veghează. Mi-aș fi dorit să fi avut atunci arme nucleare. Cred că și cei morți, și cei vii, și rudele lor și-ar fi dorit același lucru. Iar de va trebui să mai înfruntăm încă un

atac, fără să mai primim alte întăriri, mi-aș dori să avem la dispoziție arme nucleare. Vă mulțumesc.

Coborî de pe scenă, iar sala fu cuprinsă de larmă. Mikli fu nevoit să strige, pentru a se face auzit:

— Chiar ne pare rău de ceea ce am făcut, prieteni? Sigur, e regretabil că s-a ajuns până aici, dar ce preferați să fiți, sclavi sau ucigași? Mai am să vă împărtășesc câteva vești, rapoarte de pe câmpul de luptă. Am primit confirmarea ștergerii de pe fața pământului a mai multor regimente mong. Dacă ați citit istoria și dacă ați ascultat poveștile spuse de părinți și bunici, pe când erați copii, vă veți aminti de numele acestor regimente. La vremea lor, au ucis o mulțime de norrmeni, ei, mândria mongilor. Acum le-a venit și lor rândul să piară. Ascultați lista cohortelor nimicite: Vijelia, Păstorul Credincios, Dragonul, Fiii lui Oktai, Bizonul... Ronica întinse mâna să apuce mâna lui Iern. Acesta încremenise. Sfântul Ivan... acestea sunt doar cele mai importante, dar mai sunt și altele, mai mici... Au dispărut, au fost nimicite, nu mai există! Mulțimea era acum în picioare, tropăind, aplaudând și strigând atât de tare, încât pardoseala de beton părea că vibrează. Vocea amplificată a lui Mikli se auzea *acum* doar în scurte crâmpiele: Puterea... Negrii vor învăța și ei din ce li s-a întâmplat galbenilor... Da, vă spun adevărul, vom birui... Avem puterea; avertismentul a fost dat... Viitorul ne aparține... *Orion va răsări!*

Iern își smulse mâna din palma Ronicăi și își croi drum spre ieșire. Ea înghiți în sec, privind în urma lui, vru să pornească după el, apoi își mușcă buzele, își încrucișa brațele pe piept și rămase, ascultând și observând.

4

Cei care construiseră sediul proiectului Orion prevăzuseră o singură încăpere comună, pentru slujbele religioase și pentru meditație, cu trei capele ca niște nișe: yasuană, evreiască și budistă. Nici una dintre ele nu era prea mare, căci nici una dintre congregații nu era prea numeroasă; păgânii își țineau ceremoniile în aer liber sau la casele lor. Cu timpul, o încăpere micuță, într-o grotă săpată de lavă, ajunsese în mâinile creștinilor de rit vechi, care își făcuseră din ea o bisericuță.

Încăpeau în ea cel mult douăzeci de enoriași, dar nu era niciodată plină.

Plik descoperi că era singur, atunci când intră. Încăperea boltită era înaltă și răcoroasă, cufundată în penumbră. Un singur panou fluorescent, un pătrat cu latura de treizeci de centimetri, răspândea o lumină difuză. Scaunele erau de lemn, și pe ele erau așezate pernițele pentru îngenunchere și cărțile de rugăciuni, căci umezeala pardoselii de piatră le-ar fi făcut să putrezească. Zidurile erau lambrisate și acoperite cu un model de crini, care, în semiîntuneric, abia se distingeau. În partea opusă intrării, se găsea altarul, un bloc de bazalt, iar de ambele părți ale acestuia erau sfeșnice. Vasele așezate pe țesătura care acoperea altarul erau sculptate în os. Crucifixul de deasupra era sculptat rudimentar într-o bucată de lemn aruncată de valurile mării pe țărm, dar păstra, prin liniile nervurilor, o frumusețe primitivă.

Nici vasul cu apă sfințită de la intrare nu era mai somptuos. Era sculptat în piatră ponce și pus pe un pedestal de stejar. Plik își făcu semnul crucii și intră. Se închină, găsi o lumânare, aruncă un bănuț în cutia pentru danii, după care înfipse lumânarea în stratul de nisip și o aprinse cu o brichetă cu piston, importată de la maurai. În umbra încăperii luminița strălucea ca o stea îndepărtată.

Plik îngenunche pe pardoseala goală, în fața altarului, își împreună palmele și își lăsă capul în jos. Era subțire îmbrăcat și, firav cum era, răcoarea îl făcea să tremure.

După un timp, se ridică. Își luă chitara, care îi atârname în spinare, zgândări corzile în câteva acorduri, apoi începu să cânte încet, aproape în șoaptă, acompaniindu-se la chitară și privind spre crucifix:

„Doamne de dincolo de veșnicie,
Fântână de mistere,
De ce ne-ai părăsit?

Tu, ce singur Te-ai dat morții,
De noi slăvit, privește:
Lumea Ta stă să piară.

După Paște, avea-vom oare trebuință,

De foc și gheață, dacă vom fi morți?
Ci iadul e în sufletele noastre.

Din inimi ni se-nalță, turn,
Monștrii murdari, cu ochii sclipitori.
Ne apără de forța ce o stăpânim!

Tu, ce-ai ars în inima soarelui,
Când viața încă nu-ncepuse,
O vei lăsa să piară?

Am iscat minuni dezgustătoare,
Fulgere și tunete, precum ne-a fost voința...
Ajută-ne, înainte ca lumea să le-o dăm, pradă.

Doamne de dincolo de veșnicie,
Fântână de mistere,
De ce ne-ai slobozit în lume?"

Ultimul acord se stinse, și în încăpere se înstăpâni liniștea.
Plik mai rămase o vreme. Pe neașteptate, păru că-și pierde
cumpătul. Își aruncă chitara, recăzu în genunchi și își ascunse
fața în mâini.

— Doamne, iartă-mă, imploră el. Iartă-mi stihurile proaste,
căci sunt prea copleșit.

XXIII

Cu excepția serviciilor esențiale de întreținere și a
securității, sediul Orion era pustiu, căci toată lumea se adunase
în acea dimineață în auditoriu, pentru a asculta știrile.
Grăbindu-se pe coridoarele scăldate în lumină albă, ascultând
susurul ventilatoarelor, lui Iern îi veniră în minte catacombele,
ca o completare la gândurile sale despre coșmare și strategii de
urmat.

Wairoa nu fusese acolo, în sală. Cu siguranță, ar fi fost,
dacă ar fi putut. Ar fi stat deoparte, mai în fundul sălii, și Omul
Clanurilor l-ar fi observat. Așadar, era convins că fusese reținut,

din ordinul lui Mikli ori al unui subordonat mai vigilent, în celula sa.

Un singur paznic se afla la datorie, în biroul îmbâcsit de fumul de țigară. Când lern deschise ușa, acesta ridică privirea, iritat, și apucă pistolul-mitralieră așezat la îndemână, pe masă. Văzând cine era, își retrase mâna, relaxându-se. Când vorbi, glasul său era ascuțit și plin de neliniște:

— Care-s veștile, domnule? E-adevărat că ieri i-am lovit pe mongii, așa cum am auzit la radio?

lern se opri și încuviință din cap.

— Da. Focoase nucleare, purtate de rachete. I-am distrus. *Ai fost acolo oare, micuță Vanna? Mai ești în viață? Cred că aș prefera să te știi moartă. Trăind, te-ar fi chinuit cumplit gândul la cei morți și la cei nenăscuți.* Ce părere ai de toate astea?

Sergentul clătină din cap.

— Nu știi ce să cred, domnule. Sunt, cum să vă spun? uimit. Vom avea parte de un nou Război al Osândeii?

— Căpitanul Karst ne-a promis o victorie strălucită.

Sergentul îi aruncă lui lern o privire mai atentă.

— Nici dumneavoastră nu-mi păreți prea fericit. Sunteți palid și tremurați.

— De ușurare, bănuiesc. Ar fi putut să împiedice răsăritul lui Orion. *Acum urmează partea în care ar trebui să fiu cât mai convingător.* Am venit aici fiindcă trebuie să îl eliberez pe prizonierul maurai.

— Domnule?

lern era el însuși uimit de propria remarcă. În trecut, mințise cu atâta dezivoltură doar când încercase să seducă vreo fată.

— Probabil știi că îl cunosc mai de mult, dinainte de sosirea noastră aici. Am motive să cred că șocul produs de aflarea acestor vești îl va face să devină mai cooperant. Fie ca o sursă de informații, fie ca intermediar, fie în ambele calități, s-ar putea dovedi valoros, pentru a scăpa de tovarășii săi.

Norrmennul avea îndoieli.

— Nu știi ce să zic, domnule. Ordinele mele...

— N-avem timp de pierdut, i-o reteză lern. Căpitanul Karst însuși mi-a spus că pot să fac o încercare. Până acum, l-ați lăsat să umble liber, nu-i așa? Astăzi a fost pus sub pază pentru a fi protejat, ca să nu fie cumva linșat. Primejdia a trecut. Răspund

eu de eliberarea sa.

Evident, bănuiala sa fusese corectă: ordinul de reținere fusese dat verbal. Cu excepția paznicilor înarmați aflați în punctele critice – care avuseseră de lucru cel mult cu câte un bețiv mai recalcitrant – locuitorii acestui labirint nu avuseseră motive să devină prudenți (*până în prezent*). În plus, lern avea de partea sa și enormul prestigiu al unui astronaut.

— Am înțeles, domnule! rosti sergentul.

Scoase cheile dintr-un sertar și se ridică.

Blocul de detenție nu cuprindea prea multe celule și marea lor majoritate erau goale. Puținii deținuți îi priviră curioși, și un nebun începu să urle când lern fu condus de paznic la celula lui Wairoa. Îl găsiră pe omul-hibrid citind. Când ușa se deschise, își lăsă deoparte cartea și se ridică în picioare.

— Aș vrea... să stăm de vorbă, spuse lern, întrebându-se cât știa deja cel care îl privea cu ochi stranii.

Wairoa ieși din celulă. Salopeta albastră pe care o purta nu se potrivea deloc cu măsurile sale, și totuși, așa cum o purta el, părea o uniformă imperială. Întorși în birou, paznicul îl ruga pe lern să-i semneze o confirmare. O parte a minții sale se întreba cum avea să îi explice lui Mikli această acțiune. Dar, dacă totul mergea bine, Mikli n-avea să afle decât târziu, prea târziu. Iar dacă nu... Oricum, n-avea să mai conteze.

Gândurile acestea erau doar crâmpete fugare. Voința sa era asemeni unui fluviu, prăvălindu-se spre o cataractă. În noaptea trecută, după aflarea veștilor, și el, și Ronica rămăseseră tăcuți. Vorbiseră puțin despre cele întâmplare și doar în fraze-clișeu rostite pe un ton neutru, fără să se privească în ochi ("Înspaimântător... Ne-au înșelat încrederea... Poate c-a fost necesar... Războiul nu cunoaște onoare... Să așteptăm să se limpezească lucrurile, totul e atât de vag, exprimarea e confuză..."). lern se culcase devreme și, spre surprinderea sa, ațipise imediat. De vină era, poate, oboseala. Se trezise plin de voie bună, dar apoi își amintise. Înghițise în sec și începuse să se pregătească pentru a înfrunta o nouă zi – se spălase, se îmbrăcase și își luase micul dejun, fără a-i simți măcar gustul, în popota cufundată în tăcere — asemeni unei mașini. În sinea lui, fluviul creștea, adunându-și puterile.

Nu știa când anume venise Ronica lângă el, în pat, și nici când și dacă reușise să adoarmă. Când se trezise, ea zăcea

trează, lângă el. Ochii îi erau încercănați, și nu schimbaseră aproape nici o vorbă. Plecaseră împreună spre locul unde avea să se țină adunarea la care fuseseră convocați, fără să se țină de mână, cum făceau de obicei.

— Vreau să stăm de vorbă între patru ochi, îi spuse lern lui Wairoa, când fură singuri, pe coridor. Cred că cel mai bine ar fi să mergem în bibliotecă.

Se referea la biblioteca publică, nu la vreuna din colecțiile tehnice. De obicei, aceasta era plină de lume, cititul fiind unul dintre modurile favorite de petrecere a timpului liber. În ziua aceea, încăperea prelungă era pustie, de parcă nimănui nu i-ar mai fi păsat de ceea ce puteau să ofere filosofii și poeții. Cei doi își aleseră o masă în fundul sălii, se așezară de o parte și de cealaltă a ei și începură să stea de vorbă. Băgând de seamă că vorbeau în șoaptă, lern izbucni în râs.

— Ce e atât de amuzant? vru să afle Wairoa.

— Mi-am... mi-am închipuit., că fantoma Vannei Uangovna... ne ruga să păstrăm liniște.

Înghiți în sec. Nu *voi plânge. N-avem timp de așa ceva.* Sfârși de povestit cele aflate. Wairoa nu păru a fi foarte surprins.

— Demult, într-o carte veche, dinaintea Prăbușirii, am citit despre un epitaf și mai vechi, înscris pe un mormânt, remarcă el. Zicea așa: „Mă așteptam la asta, dar nu chiar atât de curând.”

— Eu nu mă așteptasem, spuse lern, furios. Nu mă așteptasem deloc la așa ceva. Și nici nu credeam că reacția stârnită de discursul lui Karst de azi-dimineață s-ar putea produce. Strălucirea din privirile acelor oameni pe care ajunseseam să-i iubesc a constituit cea mai oribilă experiență din câte mi-a fost dat să trăiesc.

— Deci nu crezi că armele trebuia folosite, pentru a salva proiectul Orion?

— Cum ar putea cineva să creadă că orice ar merita plățirea unui preț atât de mare? Credeam că... energia nucleară poate să nu fie utilizată greșit. M-am înșelat. Voi, mauraii, ați avut dreptate. Cât timp potențialul există, armele sunt inevitabile. Iar ele vor duce la construirea altora și mai teribile, până când vom aduce din nou Judecata asupra noastră. Singura cale de supraviețuire este interzicerea totală.

— Ceea ce ar implica invadarea și cucerirea Uniunii de

Nord-Vest și distrugerea lui Orion, rosti, calm, Wairoa.

lern încuviință, războinic.

— Da! Acești... Lupi... s-au dovedit nedemni să domine Pământul.

— Nimeni nu e demn de așa ceva, prietene. Nici un individ nu poate deține o asemenea putere. Cât despre națiunea mea, tot ce se poate spune este că am încercat dintotdeauna să menținem un echilibru care să ne fie favorabil, nu să câștigăm un imperiu. Cu toate acestea, ne-am făcut și noi vinovați de unele fapte îngrozitoare.

— La naiba cu farafastâcurile astea! Ascultă-mă. Dacă ne mișcăm îndeajuns de repede, azi, noi doi am putea pune capăt proiectului Orion.

Wairoa făcu ochii mari, apoi aceștia se îngustară, pe chipul său ca o mască.

— Cum? Întrebă el.

lern izbucni ca o flacăra:

— Decolând cu astronava!

Wairoa deveni, brusc, atent, ca o felină la pândă. Cuvintele se revărsară din lern asemeni unui torent:

— Orion Doi e un prototip. Testele și studiile ce se vor face la bordul său vor deveni esențiale pentru completarea celorlalte astronave. Dar această aeronavă e gata de plecare, la fel și echipajul, și rezervele acestuia. Bănuiesc că cei care vor pleca au și fost selectați, deși anunțul nu a fost făcut public. Pentru lansare, nu se așteaptă decât o vreme mai cețoasă, ca mauraii să nu poată vedea de unde decolează nava. Vor fi luați pe nepregătite și nu vor avea la îndemână un radar pentru a-l îndrepta spre navă decât mult prea târziu, când, datorită acceleerației imense, ea se va fi îndepărtat îndeajuns. Echipajul va duce la bun sfârșit experimentele și manevrele, transmițând la sol, prin radio, tot ceea ce nu se va transmite automat, pentru a fi siguri că toate datele vor fi recepționate, indiferent ce s-ar întâmpla cu nava. Potrivit planului, aceasta trebuie să aterizeze pe un aerodrom, la nord de munți – care anume, va depinde de condițiile existente la momentul respectiv — urmând ca de acolo să fie readusă aici, cu camionul. Dar chiar dacă nu se va reuși acest lucru, nu va conta prea mult, dacă expediția însăși va fi încununată de succes. Iar noi putem să le zădărniciim planurile.

— Ai de gând să decolezi de unul singur, deduse Wairoa.

— Da. Chiar acum. Cât timp adunarea aceea dezgustătoare mai continuă și cerul e destul de senin. Mauraii tăi vor avea posibilitatea să urmărească lansarea și să deducă poziția exactă a punctului de decolare. Bombardamentele lor vor deveni mai eficiente. Probabil că asta nu va provoca, în sine, prea multe pagube, având în vedere blindajul acestor instalații, dar tot vor produce câteva stricăciuni. Dar, și asta contează, pierderea lui *Orion Doi* va decala realizarea proiectului cu câteva luni. Dreng și ai săi nu vor putea pune la punct un alt prototip într-un timp prea scurt. În felul acesta, mauraii vor avea timp să-și mobilizeze forțele chiar și împotriva armelor nucleare care, bănuiesc, sunt stocate undeva prin împrejurimi. Dacă Dreng e înțelept, se va preda imediat. Dar, orice s-ar întâmpla, sper că ai tăi îl vor arde de viu pe Mikli Karst. Deși mă îndoiesc că va fi așa: sunt prea omenoși, spre deosebire de el.

— Cum ai de gând să-ți pui în aplicare planul? Toate intrările sunt păzite.

— Da, dar eu am devenit un personaj destul de important în ultima vreme. Avem de trecut prin două puncte-cheie. Cel dintâi este controlul de la poartă, la gura puțului de lansare. În mod evident, drumul trebuie să fie deschis înainte de lansare. Va trebui să-l cucerim cu forța, dar putem să luăm puștile din apartamentul meu, folosindu-ne de efectul surprizei, și nimeni, în afara puținilor paznici, nu va fi de față, pentru a da alarma. Îți voi arăta cum să mânuiești mecanismul de deschidere. De acolo, voi porni spre intrarea de la bază. Paznicii mă vor lăsa să intru, dacă le voi spune că intenționez să verific consola de pilotaj, în vederea unor modificări, pe baza experienței pe care am căpătat-o în simulator. Tu vei deschide porțile, iar eu voi decola cu nava; n-avem de ales, din pricina ecluzei de siguranță. Dacă reușim să facem asta, proiectul Orion va fi mort!

Spunând acestea, Iern își ridică mâinile, cu degetele crispate. Wairoa tăcu o vreme, după care murmură:

— Iar noi doi, la fel, nu-i așa?

— Cu puțin noroc, vei reuși să te furișezi, în învălmășeala creată, îi răspunse Iern. Te vei strecura, doborând una dintre santinelele de la ieșire, și vei evada în munți. Mi-ai spus despre zgarda pe care ești obligat să o porți, dar ai șanse să ajungi destul de departe înainte de a fi interceptat. Mazi târziu, îi vei

putea contacta pe ai tai. E drept, probabilitatea e mică, dar evadarea ta nu e imposibilă.

— Dar tu?

— Mie nu-mi mai pasă decât de un singur lucru, spuse Iern, sumbru. Vreau să le fur norrmenilor nava aceasta.

2

Intră în casă și o găsi pe Ronica acolo.

Fu descumpănit. Se opri, neștiind ce să facă. Ea puse jos pisica pe care, până atunci, o strânsese la piept, se ridică de pe pat și se îndreptă spre el. Era trasă la față și pe obraji îi străluceau urme de lacrimi.

— Iern, dragul meu, nu te simți bine? Arăți îngrozitor.

Vocea ei fu asemeni unui fier înroșit care îi străpunse auzul. Apoi, Ronica îl observă pe Wairoa, în prag, și-l salută, distrată, înainte de a-și strânge în brațe bărbatul.

Știu ce am de făcut, își spuse el. Știu, și mă bucur că n-am să mai trăiesc prea mult după aceea.

Căldura trupului ei îl invada. Părul îi mirosea a vară. Îi puse piedică, și se prăbușiră, înlănțuiți. Ea își desfăcu brațele la timp din îmbrățișare, reușind să atenueze impactul. El se așeză deasupra ei, blocându-i picioarele, după care, cu antebrațul, îi ținut gâtul la sol. Ea îl privea înmărmurită.

— Închide ușa, strigă el către Wairoa, și vino să mă ajuți.

— Ce dracu'? gâfâi ea. Veștile astea te-au înnebunit?

Încercă să se lupte. De câte ori o simțise mișcându-se, cu atâta vigoare, sub el? Cu mâna stângă, îi prinse mâinile, imobilizându-i-le. De unul singur însă, n-ar fi reușit să o țină prea mult așa. Wairoa sosi la timp, pentru a-i imobiliza încheieturile. Deși ma-raiul îi împiedica mâinile să se miște, iar Iern picioarele, era nevoie de greutatea amândurora pentru a o menține captivă. Părul i se despletise, o mare de ambră pe covor. Deasupra, ventilatorul huruia încet. De pe pat, pisica îi privea, curioasă, cu ochii ei rotunzi. Ronica mormăi.

— Iubito, o imploră Iern, ascultă-mă. Te rog, ascultă-mă. Te iubesc. Nu vrem să-ți facem nici un rău. Trebuie să o facem însă, și nu ne face nici o plăcere, dar e atât spre binele tău, cât și spre al nostru.

Ea răsuflă adânc, și buzele i se lățiră într-un zâmbet amar.

— Când un bărbat îmi spune că vrea să facă ceva spre binele meu, o iau la goană. Dar m-ați prins, ticăloșilor. Așa că spune ce-ai de spus.

El îi dezvălui, dintr-o răsuflare, intențiile sale.

— Nu te putem lăsa să dai alarma, încheie el. Te vom lega și-ți vom pune un căluș; asta îți va dovedi loialitatea față de ceilalți. N-ai putut face nimic pentru a preveni cele întâmplate. Îmi pare mai rău decât ai putea să crezi vreodată. Nu mă așteptam să te găsesc aici. Te iubesc însă... Mai mult decât eu însumi aș putea crede...

Ea tăcuse, cât timp el îi vorbise, gâfâind. Acum, privirile ei verzi ardeau.

— Și-atunci, pentru numele Satanei, de ce faci asta? exclamă ea.

— Mai ții minte... Eram la suprafață... când ți-am spus că... nu voi mai fi părtaș la nici o mârșăvie? Îngăimă el. Ei bine, mârșăvia s-a săvârșit. Nu pot, înțelege-mă, nu pot.

— De ce nu poți? De ce nu intri, pur și simplu, în grevă, în loc să năruiești toată munca noastră, a celorlalți?

— Fiindcă voi... Nu, nu tu, Ronica, tu n-ai face așa ceva niciodată, dar... Ei, ucigașii, cei ce se vor stăpânii lumii... Consecințele egoismului lor vor nimici viețile tuturor. Ale compatrioților mei din Domeniu, ale compatrioților lui Wairoa, ba chiar și ale concetățenilor tăi... Ale copiilor pe care sper că îi vei avea vreodată... Fluviul hotăririi lui Iern îngheță brusc, iar glasul lui deveni mai rece decât gerul polar. La urma urmei, spuse el, sunt un Talence, din Ostrovul Ceresc. Nu mă bucur de asta, dar n-am ce face. Un stăpân care nu-i slujește pe supușii săi nu merită să stăpânească. Dar n-avem timp de pierdut... Trebuie să te legăm și să plecăm imediat. Te rog nu opune rezistență. Și, te implor, să nu mă urăști de-a pururi...

— Înțeleg, răspunse ea încet. E așa cum m-am gândit. Tonul ei deveni mai aspru: îți dai seama că plănuiești o sinucidere, nu-i așa? Nava aceasta n-a fost construită pentru a fi mănuită de o singură persoană. Pentru a accelera procesul de construcție, n-a fost proiectat nici un modul de salvare. Poți să decolezi dar, dacă nu ai măcar un inginer, alături de tine, la comandă, nu poți executa decât manevrele cele mai simple. Nu poți ateriza, fără să distrugi nava, dacă nu cumva vei arde încă

de la intrarea în atmosferă.

lern încuviință.

— Așa e. Voi decupla dispozitivele telemetrice de transmitere a datelor și voi merge drept înainte. Zâmbi fugar, dar sincer. La bord există provizii pentru opt săptămâni. Având în vedere accelerația pe care o poate dezvolta nava, se pare că-mi va fi dat să văd priveliști grozave. Mă voi gândi la tine atunci.

Hohotul ei de râs îl lăsă cu gura căscată. Chiar și imper-turbabilul Wairoa părea descumpănit.

— Într-adevăr, va trebui să te gândești la mine, iubitele, strigă ea. Fiindcă voi fi lângă tine, pe punte.

El se holbă la ea, mut.

— Dă-mi drumul, vrei? Poziția asta e ridicolă. N-am să mă reped la ușă, ținând. Oricum, tot n-ar avea cine să mă audă.

lern și Wairoa schimbă o privire, apoi îi dădură drumul și se ridicară cu toții în picioare.

Ea se repezi la lern și îl sărută tandru.

— Prost ce ești, îi șopti ea la ureche, înghițindu-și un suspin. Ți-ai închipuit c-am să te las să pleci și să mă lași în urmă? Nu mă cunoști încă îndeajuns de bine, așa se vede.

— Dar... Dar sălașul tău...

Ea se dădu un pas înapoi și-i prinse privirile într-ale sale, așa cum îi ținea și mâinile.

— Sigur, ai dreptate, zise ea. Mă doare că trebuie să o fac. Dar m-a durut și mai tare faptul că am fost mințita de căpeteniile noastre, că am fost mințiți cu toții. Ne-au dat cuvântul lor de onoare că nu ne pregăteam să eliberăm o nouă Osândă din infernul ei. Ne-au *folosit*, ca și cum am fi fost supuși lor, nu un popor liber! Dacă Uniunea de Nord-Vest nu luptă pentru libertate până la capăt, înseamnă că nu e decât un alt imperiu blestemat. Se înfiora. Iar acum, când au aflat de cele întâmplate, nu l-au ucis pe Mikli. El i-a invitat să o facă, dar se pare că îi cunoștea mai bine decât îi cunoșteam eu. I-am văzut înălțându-i osanale, urlând ca niște câini turbați, întru gloria Marelui Conducător. Calmul, educatul și sensibilul nostru șef de echipă țopăia de bucurie, striga, entuziasmat de mârșăvia asta. Da, Eygar Dreng suferea sincer, Dreng s-a retras și suferea în tăcere. Dar Rainier Abron n-a făcut-o, ci chiuia acolo, laolaltă cu mai toți ceilalți. Ronica se opri o clipă, pentru a-și recăpăta

suflul. Am plecat de-acolo. Am venit acasă, pentru a plânge la rândul-mi deasupra cadavrului încrederii mele înșelate. Speram să te găsesc aici. Și când colo... Trăsăturile ei păreau cele ale unei furii dezlănțuite. Abia acum știu cât de mult te iubesc! Ți-ai câștigat un inginer de partea ta. Împreună, vom face ceea ce este drept. Apoi vom ateriza undeva, pe un câmp al mongilor, poate, și vom porni să recucerim Ostrovul Ceresc!

— Dar... dar... Nu, riscul e prea mare, nu ne putem permite...

Vreme de o clipă, Iern se întrebă dacă nu cumva încerca să îi păcălească. *Nu. Ea nu poate să trădeze, nu-i stă în fire.* Wairoa dădu din cap în semn de încuviințare. *Simțurile lui străinii îi spun că e adevărat. Iar ea poate fi exact ajutorul de care aveam nevoie pentru a pune stăpânire pe navă...*

— De acord, oftă el, într-un târziu.

Ronica se lăsă să cadă pe podea și petrecu un minut cu ochii închiși și cu picioarele încrucișate, încercând să-și readucă la unicitate creierul, mușchii și terminațiile nervoase. Bărbații așteptară în tăcere, neîndrăznind să o tulbure.

Apoi ea sări în picioare. Respira mai ușor acum, mișcările îi deveniră normale.

— E-n regulă, haideți să ne ocupăm de amănunte. Sunt două puști în rastel. Deși nici ea, nici Iern nu practica vânătoarea ca pe un sport, încercaseră să-și mențină îndemânarea în acest domeniu. Fiecare din ele poate doborî un om. Vom lua muniție de rezervă, pentru orice eventualitate. A, era să uit... Se repezi la birou, apucă o bucată de hârtie și un stilou și mâzgăli ceva, în grabă. E un bilet prin care îi rog pe Cluff și Sonaya Browen să o adopte pe Pussifer, le explică ea. Lor le plac pisicile, știu că vor avea grijă de ea.

3

Dintr-un coridor de la nivelurile superioare, se deschidea un puț vertical, prin care o scară metalică fixată în perete ducea vreo trei metri mai sus, unde se afla un pasaj orizontal, în zigzag, care, la rândul său, dădea spre un nou puț și o nouă scară. Ajungând aici, Iern se trezi la capătul unui coridor având o lungime de circa treizeci de metri. Pe la jumătatea sa, o ușă

masivă de oțel și lemn de esență tare stătea deschisă. Partea interioară era acoperită cu plăci de oțel, iar cea opusă era capitonată cu un strat gros de material fonoizolant. Restul tunelului era captușit în mod similar. La mijlocul secțiunii respective, o consolă de control era turnată în stâncă și beton. Gura tunelului se căsca spre un gol slab iluminat: tubul de ascensiune. Un balcon îngust, prevăzut cu o balustradă de protecție, permitea vederea într-acolo.

Lângă ușa, de o parte și de alta a unei mese, stăteau doi paznici; alături se afla ușa unei cabine de toaletă. Jucau cărți, dar se pare că jocul nu-i prea captiva, căci arătau cam plictisiți. Funcția lor era pusă în evidență doar de banderolele pe care le purtau pe mâneci și de pistoalele de la șold. La îndemână, într-un rastel, se găseau două puști automate.

Când Iern își făcu apariția, se ridicară în picioare, amenințători. Se apropie, ei îl recunoscuseră, și pe chipurile lor se citi o oarecare ușurare. Unul din ei era un bărbat de vârstă medie, solid, cu păr grizonat. Celălalt paznic era o femeie. Era roșcată și, deși era tânără, în colțurile gurii și la coada ochilor începuseră să-i apară deja riduri. Contrar obiceiurilor locului, nu purta salopetă sau pantaloni și-o bluză, ci o rochie, căci era gravidă în luna a șasea.

— Salut, Iern, spuse ea.

Iern îi cunoștea pe amândoi, căci era prietenos din fire, și mulți ajunseseră să țină la el.

— Cu ce te putem ajuta?

— Trebuie să-ți arăt ceva, Joii, îi replică el. Se opri și îi făcu semn și celuiălalt paznic. Și ție, Dalt.

— S-a terminat întrunirea? întrebă acesta. Ce s-a întâmplat?

Buna dispoziție pieri de pe fața lui Jori. Întinse mâna, de parcă s-ar fi rugat.

— Nu-i adevărat, nu-i așa? întrebă ea, stânjenită. Armele acelea... Nu pot să cred.

— Mă tem că e adevărat, îi spuse Iern, iar ea păli.

— Nu mă mir că pari atât de agitat, spuse Dalt, privindu-l mai cu atenție. Ei bine, al naibii să fiu dacă-mi pare rău, și nici ție n-ar trebui să-ți pese, Jori.

— Ce va urma, oare? sughiță femeia, pipăindu-și abdomenul umflat.

Dalt ridică din umeri.

— Kanakas își vor lua tălpășița din apele noastre, dacă au câtuși de puțină minte. Ia zi, Iern, s-a terminat adunarea? De fapt, despre ce s-a vorbit? Și de ce-ai venit încoace?

Pilotul rămăsese în locul unde se afla atunci când fusese somat, la o distanță de aproape cinci metri, lângă peretele opus.

— Am venit să vă anunț că s-ar putea să aveți de lucru, rosti el. M-am gândit că ar fi de preferat să v-o spun eu, căci s-ar putea să fiu și eu implicat.

În mod intenționat, coborise tonul.

— Poftim? zise Dalt. Nu te-am auzit. Vino mai aproape sau vorbește mai tare.

— E vorba de ceva urgent! strigă el.

Semnalul. Începu să înainteze încet către ei.

Le captase întru totul atenția. Ronica ieșise din puț și ajunsese la jumătatea coridorului înainte ca ei să bage de seamă. O cunoșteau și pe ea, deci nu bănuiră nimic. Curând aveau să observe însă că își ținea mâinile la spate. Iern se retrase un pas.

Ronica își scoase la iveală pușca, dintr-o mișcare.

— Stop! strigă ea. Nici o mișcare! Mâinile sus! Dalt vru să își ducă mâna la tocul pistolului. Arma Ronicăi latră și glonțul îi şuieră chiar pe lângă ureche. El încremeni și ea râse, apropiindu-se. Ți-am spus să nu faci nici o mișcare. Știi prea bine că știu să țintesc.

Wairoa se ivi din umbră. Cealaltă armă era în mâinile lui. Pe umăr îi atârnavă fâșii de pânză, rupte dintr-un cearșaf. Jori trase un țipăt, dar amândoi paznicii ridicară mâinile.

Wairoa ajunse lângă Ronica. Dintr-o parte, Iern li se adresă:

— Dacă vă purtați cum se cuvine, n-o să vă facem nici un rău. O să vă legăm. Desigur, o să vă lăsam de partea sigură a ușii. Dar vă avertizez, suntem disperați. Vrem să punem mâna pe *Orion Doi*. Asta ar trebui să vă dea de gândit, făcându-vă să vă dați seama cu ce fel de oameni aveți de-a face. Deci purtați-vă cum trebuie!

— Oh, nu, nu, gemu Jori.

Dalt mârâi, pregătindu-se să se repeadă la ei, după care, dând nas în nas cu țeava puștii Ronicăi, se răzgândi. Mărul lui Adam i se ridică și coborî.

— Pe kanaka îl înțeleg, spuse el, scârbit. Chiar și pe străinul

ăsta... Dar tu ești o femeie din rândul Lupilor. Nu ți-a ajuns că ai devenit târfa lor?

Scuipă.

— Gura! porunci Iern.

Tocmai se pregătea să le dea instrucțiuni referitoare la poziția în care aveau să fie legați, când Jori se răsuci pe călcâie și o luă la fugă spre consola de control.

— Oprește-te, nebuno! țipă Ronica.

Trase din nou un foc de avertisment, dar Jori nici nu întoarse capul. Iern se aruncă pe urmele ei. Dar ea luase deja un avans considerabil; era incredibil cât de repede putea să fugă. Avea să ajungă la butonul de alarmă înainte ca el să poată...

Răsună o a treia împușcătură. Țeasta lui Jori explodă, improșcând în jur sânge și creieri. Trupul îi fu azvârlit înainte, căzu și se rostogoli, în vreme ce mâinile și picioarele i se agitau spasmodic. Înceta să mai miște, lovindu-se de panoul de control. Sângele gâlgâi, prelingându-se pe pardoseală, înroșind-o.

Iern simți că nu-l mai țin picioarele și se prăbuși în genunchi, încercând să-și recapete suflarea. Totul i se întunecă înaintea ochilor, și capul i se umplu de un vuiet cumplit.

Realiză că Ronica îngenunchease lângă el, strângându-l la piept și legănându-l, ca pe un copil.

— Ești bine, iubitul? Plângea încet. Nu ești rănit, nu-i așa? Se strădui din răputeri să-și recapete cunoștința.

— Tu ai tras?

Dacă ea a făcut-o? Ce se va întâmpla atunci?

— Nu, îi răspunse Wairoa. Îl trântise la pământ pe Dalt, și stătea acum deasupra-i, ca o întruchipare întunecată a Morții, cu masca din jurul ochilor, semănând cu un tigru. Tonul pe care vorbise era ridicat, dar la fel de calm ca de obicei. Eu am tras. Era limpede ce avea de gând să facă, și intenționa să își ducă intențiile la îndeplinire. O împușcătură care s-o schilodească doar n-ar fi oprit-o, având în vedere cât de încărcat îi era organismul de adrenalină.

— Eu... n-aș fi putut face... una ca asta, spuse Ronica.

Ochii ei verzi erau înecați în lacrimi.

— O femeie și-un copil nenăscut, urlă Dalt către ea. Acum ești mulțumită, trădătoare?

Probabil, copilul e încă viu, în pânțelele ei, gândi Iern. Cât îi va trebui ca să moară? Ar putea fi salvat? Nu, n-am voie să mă

gândesc la asta acum.

— Ne-ar fi zădărnicit planul, declară Wairoa, la fel de calm. Orion s-ar fi înălțat *întru* beneficiul celor ce sunt stăpâni pe armele nucleare.

Dalt pufni cu dispreț.

— N-am spus că ai greșit făcând asta, spuse Ronica. Mă îndoiesc că e cazul să fiu mândră că n-am fost în stare să o fac chiar eu. Se ridică, ajutându-l și pe lern. Haide, iubitele. Să nu ne pierdem timpul.

Facem ceea ce trebuie, ceea ce trebuie, ceea ce trebuie.

Repetând mereu aceste cuvinte în gând, ca pe un descântec, îl legă pe Dalt, îi puse un căluș și-l târî departe de ușă. Aceste activități îl ajutară să-și revină complet. Mai târziu, va avea timp destul ca să bocească. Între timp, Wairoa stătea de pază. Ronica trase deoparte cadavrul, îi acoperi fața cu un prosop luat de la toaletă, iar cu un altul șterse urmele de sânge de pe consolă.

Între timp, lern își terminase treaba. Întorcându-se lângă Wairoa, rosti mecanic, ca un robot:

— N-avem timp de pierdut. Vino, am să-ți arăt cum funcționează comenzile.

— Crezi că împușcăturile au putut fi auzite? Întrebă mauraiul.

— Mă îndoiesc. *Binecuvântate fie aceste discuții tehnice!* Ne aflăm deasupra unui puț având o adâncime de peste o sută de metri, destinat atenuării sunetului exploziei. Același scop este îndeplinit și de acest pasaj capitonat, care e menit și să împiedice răspândirea deșeurilor radioactive, în cazul în care ceva merge pe dos. Nu știm cât va dura întrunirea. Mikli se distra de minune și își pregătea, poate, o viitoare carieră politică, dar știe că mai are și alte treburi.

lern îl conduse pe Wairoa la balcon. O briză răcoroasă bătea dinspre adâncul tubului. Bâzâitul ventilatoarelor și hurelul pompelor se auzea înfundat, ca de la mare distanță. Întunericul dinăuntru era întrerupt, pe alocuri, de lumina de licurici a unor lămpi între care intervalele păreau enorme. Urma apoi o mare de lumină albă. Acolo se înălța nava. De la aceasta distanță, părea micuță și fragilă, o nestemată prinsă în păienjenişul schelăriei care o înconjura. În sus, tubul continua cale de vreo douăzeci de metri, oprindu-se acolo unde porțile de metal luceau stins în lumina difuză.

Iern făcu semn într-acolo.

— Portalul. Nu e o ușă simplă, ci o mașinărie extrem de complexă. Trebuind să reziste forțelor dezlănțuite de Orion la decolare, a fost astfel construită, încât să se integreze perfect în restul structurii. O bombă convențională care ar lovi-o direct de-abia dacă ar face-o să tremure puțin. Panoul de aici controlează motoarele care pun în mișcare complexul. Mai întâi, se deschide o valvă exterioară. Este cea care asigură camuflajul. Apoi se retrage și valva interioară și drumul navei e liber. Explozia inițială aruncă nava afară, în vreme ce puțul de dedesubt, cu echipamentele și rezervoarele de solvenți integrate în structura pereților, absoarbe șocul și deșeurile.

— E o realizare remarcabilă, comentă Wairoa.

— Da. Are în componență un strat izolator care absoarbe cea mai mare parte a energiei termice... Dar nu mă îndoiesc că ai studiat acest subiect; tu studiezi totul, nu-i așa?... Nava depășește nivelul acesta aproape instantaneu. E menținută pe traiectorie de un câmp magnetic extrem de puternic, generat de bobinele superconductoare așezate de-a lungul puțului. Deschiderea portalului le pune automat în funcțiune. Poarta nu se poate închide înainte ca cea de a doua explozie să aibă loc, în atmosferă. Aceasta se produce mult prea curând, dar la o altitudine îndeajuns de mare ca structurile de aici să nu sufere prea mari pagube, cu atât mai mult cu cât nu va fi la fel de puternică. Dar asta nu mai contează. Sarcina ta se încheie de îndată ce deschizi poarta, iar eu decolez cu nava.

— N-am înțeles niciodată de ce nu poate fi deschisă poarta direct din camera de comandă a misiunii? se miră Wairoa.

— Există o serie de motive, care includ și principiul descentralizării și al apărării. Desigur, există și motive economice; astfel, se folosesc mai puține componente electronice, iar construcția e mult mai simplă. Toată această întreprindere s-a clădit pornind de la resurse extrem de limitate, care au fost completate pe parcurs, cu o zgârcenie de neimaginat. Dar ce rost are să mai discutăm? Iern se întoarce și porni înapoi, pe culoar. Lucrurile se desfășoară în felul următor, continuă el. După ce portalul este deschis, un observator verifică pentru ultima oară condițiile, îndeosebi starea vremii. Apoi întreaga echipă părăsește rampa de lansare, și ușa grea se închide. Ți dai seama ce efect produce o explozie atomică într-un spațiu

închis... Acesteia i se adaugă deplasarea aerului produsă de decolarea navei, cu o viteză mai mare decât cea a sunetului. Șocului i se alătură căldura produsă de accelerarea navei. Dacă te-ai afla aici, aerul ar fi îndeajuns de fierbinte pentru a-ți prăji plămânii. Inginerii sunt de părere că panoul va rezista, având în vedere modificările făcute după prima lansare. Mă rog... Cert este că ușa, împreună cu tot materialul de absorbție, protejează echipa care, pentru mai multă siguranță, are ordin să coboare în culoarul de la nivelul inferior.

— Din câte observ, ușa poate fi folosită și pentru a-i împiedica pe eventualii inamici să intre.

— Da, a fost o măsură de precauție suplimentară, împotriva eventualilor sabotori sau a unor trupe de comando... Împotriva unora ca noi. Cazul tău va fi ceva mai aparte. Iern ajunse lângă panoul de control și îi explică rapid care erau funcțiunile butoanelor, comutatoarelor și a instrumentelor indicatoare. Wairoa reținu totul, imediat. Când poarta se deschide, începe să sune alarma, explică Iern. E programată să se declanșeze automat, n-avem ce face. Scopul ei este să avertizeze pe toată lumea să se adăpostească. Planul misiunii prevede un interval de douăzeci de minute în acest scop, dar dispozitivele de siguranță se deconectează automat, astfel încât nava poate decola imediat. Voi încerca să scurtez cât mai mult acest interval, ca să poți să te îndepărtezi înainte de sosirea norrmenilor.

Wairoa încuviință.

— Trebuie să rămân aici până când veți fi siguri că puteți pleca. Poți să mă anunți din timp? Întrebă el, arătând către un difuzor.

— Ma tem că nu. Comunicațiile cu nava trec obligatoriu prin postul de comandă al misiunii, care, în acest moment, este închis.

— Oricum, mă îndoiesc că ar fi de acord să coopereze, remarcă Ronica, încheindu-și munca de femeie de serviciu.

— Pilotul are sarcina de a activa un semnal, cu trei minute înaintea decolării, spuse Iern. Acesta va întrerupe alarma porții, care sună, din câte mi s-a spus, ca o trompetă. Semnalul navei e o notă înaltă, continuă. Voi avea grijă, desigur, să dau acest semnal. Trei minute ar trebui să-ți fie de-ajuns ca să ieși și să încerci să evadezi. Până atunci, ți-aș recomanda să închizi ușa și

să te baricadezi împotriva unui eventual atac.

Ronica se ridică, își inspectă salopeta și pantofii, în căutarea unor eventuale pete care ar fi putut să pară suspecte și așează toate armele în rastel. Ea și Iern nu-și puteau permite să poarte arme de-a lungul coridorului mult mai lung care ducea la intrarea echipajului, fără a trezi bănuiele. Iern își încheiase prelegerea. Ronica se alătură celor doi. Luă mâna dreaptă a lui Wairoa într-ale sale și i se adresă, cu glasul și fața marcate de compasiune:

— Norocul fie cu tine, tovarășe de drum.

El o răsplăti cu unul dintre rarele sale zâmbete.

— Nu vă faceți griji pentru mine. Știu care sunt riscurile și nu mi-e teamă. Îmi va face plăcere să fiu ceea ce, prin excelență, sunt: un observator și un paznic. Fiți binecuvântați.

— La revedere, îi spuse Iern.

Nu reuși să rostească mai multe și nici nu putu strânge mâna omului-hibrid.

Wairoa își încrucișa brațele și-i urmări din priviri până când se făcură nevăzuți. Apoi verifică încă o dată legăturile lui Dalt, închise ușa, o blocă și recapitulă în gând cunoștințele sale despre consola de control. Se opri câteva clipe lângă trupul lui Jori, apoi ieși pe balcon.

Peste treizeci de minute, după cum, arbitrar, hotărâse Iern, avea să deschidă portalul. Cam de atâta timp aveau nevoie tovarășii săi pentru a-și atinge ținta și pentru a pregăti decolarea, în cazul în care n-aveau să întâlnească nici un fel de piedici. Wairoa nu fu nevoit să arunce nici o privire spre ceasul montat în consolă; știa întotdeauna cât arăta. Se sprijini de balustradă și admiră, în tăcere, întunericul de dedesubt și perdelele de lumină care scăldau nava acolo, jos.

Fiecare intrare în tubul de ascensiune era prevăzută cu o ușă de protecție și cu o căptușeală de material fonoizolant, pe o lungime de cincisprezece metri de la capătul coridorului care dădea într-acolo. La nivelurile inferioare, acolo unde muncitorii se agitau mereu încoace și-ncolo, apropierea se făcea direct, iar intrarea în puțul principal se făcea printr-o valvă la fel de solidă

precum cea situată la suprafață. Când aceasta era închisă, era menită să absoarbă, aproape în totalitate, șocul exploziei. La nivelul cel mai de jos, distanța de la ultima intersecție de coridoare și până la intrare era considerabilă, astfel încât paznicii erau imposibil de luat prin surprindere.

În vreme ce se îndreptau spre ei, Iern nu simțea deloc teamă. Lăsase deoparte chiar și durerea provocată de moartea lui Jori. Avea prea multe altele la care să se gândească.

Niciodată nu mai trăise atât de intens, deși prin sufletul său bătea acum un crivăț înghețat. Mintea sa percepea cele mai mici detalii sesizate de simțurile sale încordate la maximum: gresia cenușie a pardoselii, petele de pe pereți, tavanul de un alb murdar și albul imaculat al panourilor fluorescente, bâzâitul, jetul de aer și mirosul de chimicale al ventilatoarelor, mirosul acru al propriei transpirații. Ronica era lângă el, mergând înainte cu fruntea sus... Ronica, al cărei suflet era acum mai chinuit decât fusese al său vreodată. Dar acum n-aveau timp nici pentru așa ceva...

Ca și la nivelul superior, și aici, paznicii se aflau lângă intrare. Valva era închisă azi, când nimeni nu lucra: o fișie prelungă de metal strălucitor. De data aceasta, santinelele erau doi bărbați, ambii, cunoscuți de Ronica și Iern. Alfri Levayn, cel mai tânăr, înalt și zvelt, cu tenul întunecat, purta ochelari și o cămașă subțire și citea o carte groasă. Torel Hos, pleșuv și burtos, era îmbrăcat într-o salopetă de culoare închisă și pufăia dintr-un trabuc. El fuse cel ce li se adresă mai întâi:

— Noroc, ce vânt v-aduce? Ce-i nou?

— În privința armelor nucleare, e-adevărat, îi informă Ronica.

— Hmmm... Torel își scoase trabucul din gură și privi posomorât la capătul aprins. În fond, mongii au fost cei care ne-au atacat primii. Când cei nou-veniți ajunseră în dreptul mesei, îi privi cercetător și cu un dram de îngrijorare. Voi doi arătați a naibii de rău, spuse. Și-ați asudat ca niște catâri. De ce?

— Veștile au fost cam șocante, nu crezi, îi replică Ronica. Iar în sală era mai multă lume decât putea să suporte instalația de aer condiționat.

Alfri lăsă cartea deoparte. Titlul ei era *O scurtă istorie a Imperiului Roman de Răsărit*.

— Știam că trebuie să se fi construit astfel de arme, spuse

el pe un ton plin de lehamite. Nu multe, desigur, căci nu ne puteam permite să irosim combustibilul lui Orion. Dar nu puteam concepe să nu se fi construit deloc. Mă miră însă că mongii și maurii nu s-au gândit la asta, nici măcar o clipă.

— Bănuiesc că s-au gândit, dar au ajuns la concluzia că trebuia să-și asume riscul, dacă nu voiau să ne vadă învingători, fu de părere Torel. Cum ă decurs întrunirea? S-a terminat deja? Sunteți primii care veniți înapoi.

— Am plecat înainte de sfârșit, îi răspunse Iern. Publicul părea entuziasmat. Dar, până la urmă, s-a transformat într-un concurs de oratorie. Ronicăi nu-i pasă de asemenea lucruri, iar, în ceea ce mă privește, n-am nimic de-a face cu politica voastră. M-am gândit că asta ar fi ocazia ideală pentru a verifica niște amănunte la bordul navei.

— Poftim? se miră Torel. Credeam că toată lumea e liberă astăzi, în afară de noi, oropsiții.

— Corect. Iar asta înseamnă că nu va trebui să ne lovim tot timpul de echipele de lucrători, nici să ne certăm cu inginerii.

Ochii lui Alfri îi priviră pieziș, de sub ochelari.

— Ia stai, obiectă el. Lucrătorii și inginerii sunt ocupați cu restul flotei. Munca la *Orion Doi* s-a încheiat.

— Da, așa e. Dar nu știi că mereu se fac tot soiul de modificări și testări suplimentare? Lucrând cu simulatorul, mi-am dat seama că se pot face îmbunătățiri la sistemul de pilotaj. Ar fi prea târziu să mai schimbăm ceva la nava aceasta. Ronica și cu mine vrem să examinăm sistemul actual, pentru a ne da seama ce vom putea propune pentru modelele următoare.

— Vom testa diferite comenzi, adăugă femeia. Desigur, în gol. V-am spus că să nu vă faceți probleme când indicatorul de activare a sistemelor se va aprinde.

— Hmmm... Nu e regulamentar.

— Doar ne cunoști, ce naiba, se vaită ea. Avem la noi permisele de liberă trecere; dacă vrei, vi le putem arăta.

— Avem ordine... Ăăă, miz Birken, nici gând să vă pun competența la îndoială, dar am fost informați că toate operațiunile vor fi amânate până mâine, iar regulamentul cere ca în astfel de cazuri să nu lăsăm pe nimeni să intre decât pe baza unui permis special.

— Da, da, încuviință Torel. Ne-nțelegeți, nu-i așa, oameni

buni? Dacă se întâmplă ceva, și voi, și Alfri, și eu am intra în bucluc.

lern sperase că va reuși să evite o astfel de discuție, dar se așteptase și la varianta contrarie. De obicei, norrmennii respectau, mai degrabă, spiritul decât litera legii, iar acest spirit cuprindea cam ceea ce credea de cuviință respectivul. Dar în actuala situație de criză, când încununarea a douăzeci de ani de vise și speranțe depindea de această unică navă...

Discutaseră această problemă cu Ronica, pe drum, venind înapoi. Nu avuseseră cum să stabilească vreun plan, dar se înțeleaseră în privința semnalelor pe care aveau să le folosească în anumite împrejurări.

— *Îi voi raporta șefului meu!* spuse el repede, pe un ton aspru, în franceză.

Ea încuviință ușor din cap.

— Ce-a zis? vru să afle Torel.

lern ridică din umeri.

— Înjuram în limba mea maternă. Nu am nimic cu tine personal, îți faci doar datoria, dar mă enervează situația asta stupidă. Rainier Abron personal și-a dat acordul în privința sugestiei noastre. În învălmășeala de sus, n-a apucat să-mi dea vreun ordin scris. Încearcă, te rog, să dai de el la birou sau în apartamentul său.

— Sigur, spuse Torel. Îmi pare rău, astronaut Ferlay.

Se așază în fața unui telefon de pe o masă.

— N-are nici un rost să ne enervăm, spuse Ronica.

Zâmbind, se lăsă pe vine.

— Nu vrei să stai pe scaun? spuse Alfri, ridicându-se grăbit.

— Nu, mulțumesc, stau bine. Șezi liniștit. Cât timp vom aștepta, eu și cu lern vă putem povesti, dacă vreți, cum a decurs întrunirea.

Alfri se așază la loc.

— În ceea ce mă privește, nu cred că e nevoie, spuse el, lipsit de chef. Bănuiesc ce s-a întâmplat. De fapt, aș fi putut participa și eu, dacă voiam, dar m-am oferit voluntar pentru ocuparea acestui post.

— Hmm... Adineauri spuneai că bănuiai existența armelor nucleare și te gândeai că aveau să fie folosite dacă aveam să fim atacați. Ce-i asta? Un soi de preștiință?

— Nu. Însă, în timpul liber, studiez istoria. Cei din neamul

meu fac deseori asta. Probabil, pasiunea lor pentru istorie vine din faptul că au avut atâtea de îndurat, în decursul ei.

— Cei din neamul tău?

— Ieri seară, Rabbi Kemmer și-a făcut apariția, lamentându-se. A cerut să se facă liniște și a recitat Kaddish-ul pentru mongii uciși. Alții, asemeni mie, și-au amintit de Iosua, de Captivitate, de Maccabei, de distrugerea Templului, de Khazari, de Holocaust și de Ben-Gurion... Toate astea mi s-au perindat prin minte, miz Birken. Asta e firea lucrurilor. Important e să supraviețuiești, și nu atât fizic, cât spiritual.

— Deci te bucuri că avem armele?

— Bineînțeles că nu. Dar le avem, și Orion a fost salvat, spuse Alfri, clipind des. Dacă trebuia sau nu să le construim și să le folosim? Sunt îndeajuns de slab și egoist pentru a-i mulțumi lui Dumnezeu că nu eu a trebuit să hotărâsc în această privință. Torel așeză receptorul telefonului în furcă.

— Nu-l găsesc pe doctorul Abron nicăieri, spuse el. Probabil că întrunirea nu s-a terminat încă. Ce faceți, așteptați?

Iern aruncă o privire spre ceasul de pe perete. Peste... șaptesprezece minute, Wairoa avea să deschidă poarta.

— Putem aștepta, spuse el.

Alfri zâmbi.

— Minunat! În plictiseala care domnește aici, va fi o plăcere să vă avem alături.

— ...Da, Domeniul e cu adevărat frumos, declară Ronica. Vă sfătuiesc să-l vizitați, dacă vi se va ivi prilejul. Nu numai pentru monumente și pentru obiceiurile ciudate ale celor de-acolo, ci și pentru câteva locuri unde te poți distra cu adevărat. Ia zi, Iern, cum era cântecul acela? Începu să fredoneze în franceză, pe o melodie scornită chiar atunci: *Imediat va-ncepe să sune alarma și-i va lua pe nepregătite. Dacă suntem pregătiți, îi putem învinge. Încearcă să ataci din spate și să apuci unul din pistoale.*

Omul Clanurilor zâmbi.

— Știi prea bine că n-am deloc ureche muzicală, îi răspunse. Dar, dacă credeți că-mi puteți suporta lăălielile... *Tu-l iei pe cel mai tânăr, eu, pe cel mai bătrîn. Asigură-te că nu vor apuca să ajungă la arme.*

Soarta lui Wairoa părea de-acum pecetluită.

Alfri zâmbi, strâmbând din nas.

— Aveți dreptate, domnule, confirmă el. N-aveți deloc ureche muzicală.

— Dansul e ușor de învățat. Hai, e distractiv, am să-ți arăt, spuse Ronica, ridicându-se și apucându-l de mână.

— Măi, da' ce norocoși mai sunt unii, mormăi Torel.

— Oh, am să te-nvăț și pe tine, îi promise ea. Până atunci, stai deoparte și urmărește-ne cu atenție. Uite, de-acolo ai să vezi mai bine.

Îi indică partea opusă a culoarului.

— N-avem voie să ne părăsim...

— Hai, termină!

Se aplecă peste masă și-l trase de puținul păr care-i mai rămăsese în creștet. Cu un zâmbet bovin, Torel se lăsă condus la locul indicat. Iern îl însoți, în vreme ce Ronica îl conducea pe Alfri spre mijlocul încăperii.

— Aveți grijă, domnule, îl avertiză acesta pe Iern. Mă tem c-am să mă îndrăgostesc de soția dumneavoastră.

Torel îi aruncă pilotului o privire chiorâșă.

— De ce ești așa încruntat și încordat? Doar nu-l iei în serios?

— Cum să nu fiu încordat? pufni Iern. Dar mă bucur că măcar Ronica poate ciupi puțină distracție din toată încurcătura asta.

Mai e doar un minut... Nu știam că posedă talent actoricesc. Oare, dacă i-aș spune asta acum, m-ar tachina, sau mi-ar zice să-mi păzesc pielea?

Ronica execută câțiva pași de dans.

— La, la, la, fredonă ea. Uite-așa. Vezi? Și-acum, o luăm de la capăt, spate-n spate.

— La naiba, credeam c-am să te văd, râse Alfri.

Ea își scutură pletele.

— Cea de-a doua măsură e mai interesanta. Hai, să-i dăm drumul, mai spuse, furișându-se în spatele lui. La, la, la... E timpul! La, la, la, acum pe loc, cântă ea. Au, m-ai lovit la gleznă. Nu-i nimic. Hai s-o luăm de la capăt *Oricum, nu ne puteam aștepta la o sincronizare perfectă, nu-i așa? Sau s-o fi întâmpat ceva?*

— La, la...

Sirena începu să sune.

Era un vuiet profund, metalic, ce izbucnea din difuzor — din toate difuzoarele, de fapt — răsunând și stârnind ecouri pe coridoarele pustii de sub munte. Era un avertisment, o chemare la luptă: Orion va răsări!

Torel rămase cu gura căscată, cu picioarele depărtate, descumpănit. Uimirea sa n-avea să dureze mai mult de-o clipă. Iern se repezi cu toată puterea spre silueta sa masivă. L-ar fi putut ucide, dar nu reușise să se hotărăscă să o facă. Torel era un om de treabă, avea copii. Iern îl atacase pe la spate. Cu mâna dreaptă, îi blocă mișcarea ambelor brațe. Stânga începu să-i alunece către tocul pistolului.

Torel mugii. Era tare ca un taur, astfel încât, zbătându-se, reuși să-și smulgă o mână din încleștarea lui Iern, încercând, la rândul-i, să ia arma. Iern îl prinse la timp, dar, acum, era el însuși imobilizat. Se rostogoliră. Trompeta aceea continua să urle sinistru în jurul lor.

Glasul Ronicăi acoperi vacarmul.

— Opriți-vă! Nici o mișcare sau trag. Folosise clipa de descumpănire care îl paralizase pe Alfri, pentru a-i smulge arma și a sări dincolo de el, lângă masa deasupra căreia erau atârinate puștile. El rămăsese locului, prost, de parcă ar fi încasat o palmă. Încetează, Torel! strigă ea. Nu vreau să-ți fac nici un rău. Bătrânul se lăsă moale și, încet, ridică mâinile sus. Iern îi luă pistolul și veni lângă Ronica. Da, vreau să știți că nu ne jucăm, spuse ea. Vă rog să nu ne siliți să vă împușcăm. Vom încerca să nu vă ucidem, dar s-ar putea să nu reușim, dacă ne faceți greutăți.

— Ronica, gâfâi Alfri. Nu, nu, nu tu, nu...

— Ba da. Hai, dă-i drumul, aleargă, pleacă și dă alarma. Dar ai grijă să îi anunți că, oricine încearcă să vină după noi, va muri. Am prefera să ne putem pregăti așa cum se cuvine pentru decolare, dar, dacă auzim cumva fie și doar o ușă scârțâind, vom presupune că e vorba de o echipă venită să ne oprească, trăgându-ne o racheta în ansamblul de direcție, și vom decola imediat. Cei ce se vor afla aici vor recepționa explozia direct în mutre și toată radiația se va răspândi aici. Ați priceput?

— Da, am priceput, gemu Torel. Da, târfă spurcată...

Urmă un potop de invective și obscenități.

— Plecați! strigă Iern, slobozind un foc de armă, pentru a-și întări porunca.

Cei doi se întoarseră și o luară la goană. În două rânduri, Alfri aruncă o privire peste umăr.

Iern smulse firul telefonului. Ronica luă ambele puști din rastel. Apoi se grăbiră împreună către ușa interioară. Ea fixă comutatorul de deschidere în dreptul cifrei 5; valva avea să se închidă de la sine după cinci minute. Acum, se retrăgea cu o încetineală chinuitoare.

— Sper..., începu Ronica, abia făcându-se auzită în larmă provocată de sirena de alarmă. Sper că nimănui nu-i va trece prin minte să întrerupă curentul electric în secțiunea aceasta. Atunci, ușa nu s-ar mai putea închide, puțul de captare n-ar mai funcționa și contaminarea ar fi oribilă.

— N-aveau decât să se gândească la asta înainte de a-i nimici pe mongii, îi răspunse Iern.

Enorma masă metalică se retrăsese îndeajuns ca el să-și poată strecura trupul dincolo. Ronica îl urmă.

Fiind mai grea la bază, nava nu avea nevoie să fie sprijinită. Schelăria lucrătorilor dispăruse, fiind înlocuită de rampa de acces mobilă, prevăzută cu motoare, care îi permitea să se prelungască, astfel încât să se poată ajunge, cu ajutorul ei, la orice punct al navei. Iern își amintea ce i se spusese mai de mult: de îndată ce echipajul urca la bord, această structură urma să fie demontată și îndepărtată, înaintea decolării. Câte pagube aveau să producă fragmentele ei pulverizate de explozie, incandescente sau vaporizate, ori chiar preschimbate în noi izotopi, murdari? Răspunsul îi răsună în minte lui Iern în angley-ul lui Plik: *A naibii de multe.*

Păși, împreună cu Ronica, pe o platformă. Apăsă un buton, și ascensorul începu să urce încet de-a lungul ghidajelor.

Vârful ca de lance al navei strălucea înaintea ochilor săi. Lumina izvora de pretutindeni, o explozie de lumină rece, asemeni aerului care făcea să-i fluture veșmintele îmbibate de sudoare. Dincolo de vârf, nu mai vedea nimic. În acest spațiu larg, alarma răsuna înfundat, ca glasul unui trompetist cântând, sfidător, la marginea lumii.

Platforma ascensorului se opri la câțiva centimetri de ușa de acces destinată echipajului. Era închisă, dar o cheie atârna alături, agățată de un cârlig. Iern o luă și îi introduse capul în centrul valvei circulare, răsucind. Câmpurile magnetice fură puse în funcțiune o dată cu servomotorul care determina

deschiderea valvelor interioare și exterioare. În interior exista un dispozitiv asemănător.

Iern o cuprinse pe Ronica de după mijloc, întrebându-se dacă avea s-o mai îmbrățișeze vreodată așa cum merita. Porniră împreună spre camera de presurizare. Ea își scoase de pe umăr armele de foc, vru parcă să le arunce, apoi se răzgândi. Îi părea rău să le știe distruse. Îi dădu și el pistolul pe care-l ținuse până atunci în mână.

— Păstrează-le, dar ai grijă să nu se descarce cumva din întâmplare.

Ea încuviință.

— Mă duc să preiau postul inginerului principal.

— Nu e nevoie la decolare. Aș prefera să te știu lângă mine.

Ea îl sărută fugar, pe buze, și se furișă înainte. Iern o urmă.

Aplecându-se, în spațiul îngust, atinse butonul care acționa închiderea ușii, și valvele se închiseră.

Cabina de pilotaj se afla drept înainte și era prevăzută cu mai multe locuri, destinate inginerilor și oamenilor de știință care ar fi trebuit să însoțească expediția. *Cu siguranță, le vom strica ziua*, gândi el. Se cățăără peste traversele ce fuseseră prevăzute pentru a fi folosite la deplasarea în impoderabilitate și pătrunse în compartimentul de pilotaj, așezându-se pe scaunul din stânga. Se întinse pe spate și își fixă centura de siguranță, cufundându-se în scaunul cu tapițerie groasă, care avea să îl ferească de șocul decolării. Mirosul pronunțat al pielii tăbăcite îi trezi amintiri de mult uitate. Stătea în fotoliul bunicului Mael, iar acesta îi povestea băiețandrului Iern despre spiridușii care trăiau în dolmene și care, când se însera, se cățarau la suprafață, dansând în lumina dată de Ostrovul Ceresc... Privi în sus, prin hublou, de-a lungul monstruosului hublou, dar, din pricina strălucirii care îl înconjura nu fu convins că văzuse sau nu cerul de deasupra.

Destul. Își îndreptă atenția și degetele spre complicatele comenzi ale consolei de pilotaj. *Clic*, un indicator se aprinse, verzui, un ac se mișcă pe o scală, *clic*, se auzi un bâzâit și o boare de aer proaspăt, răcoros, îi mângâie obrazii, clic, monitorul unui computer se trezi la viață, *clic...*

Întârzierea aceasta te-a condamnat la moarte, Wairoa? Îmi pare rău, știu că nu gândesc rațional, dar, într-un fel, mi-aș dori să te știu ucis, asta te-ar elibera de povara dublei crime și-ar

pune capăt remuşcărilor tale.

Se pare că şi noi doi suntem condamnaţi. Nu există la bord nici un costum spaţial; acestea sunt croite pe măsura celor din echipaj, iar acesta n-a fost încă nominalizat. Nava n-a fost verificată; zborul robotizat a fost cu totul altceva, mult diferit de acesta. Controlul de la sol nu ne va ajuta; nu există, practic, un echipaj adevărat; nu există un sistem de salvare în caz de urgenţă; n-am la dispoziţie nici un teren de aterizare pentru care să mă fi pregătit în simulator. Dacă am folosi vreunul dintre acelea, am fi aşteptaţi la sosire de către un pluton de execuţie... Ronica, Ronica! Iern izbi cu pumnul în braţul scaunului. Nu simţi nici o durere, căci şi acesta fusese proiectat în vederea atenuării acceleraţiei. După un scurt răgaz, înghiţi nodul care i se pusese în gât şi se întoarse la lucru.

Rezolvând tot ceea ce fusese de făcut în partea de jos, Ronica se strecură în scaunul de lângă el.

— Ai grijă, nu cumva să pătrundă careva înăuntru, îi spuse el.

— Nu-s chiar atât de toantă, nu crezi? i-o reteză ea.

Ruşinat, Iern îşi întrerupse din nou preparativele, întorcându-şi capul spre ea

— Iartă-mă, îngăimă. N-am vrut să spun asta.

— Ştiu că n-ai vrut, iar eu am reacţionat prosteste. Amândoi suntem încordaţi până la limită. La naiba cu factorii de securitate! strigă ea, izbucnind în râs. Crezi că nu ne putem apropia îndeajuns, ca să ne putem săruta încă o dată?

— Mă uimeşti. Dacă eu sunt agitat, tu ar trebui să fii în agonie.

— Am fost, într-o oarecare măsură, până când... Până în clipa în care m-am hotărât. Acum facem ceea ce e bine. Sau, mă rog, ceea ce e mai puţin rău. Şi o facem punând în joc propria noastră viaţă. Iern, Iern, vom zbura! Vom ieşi în spaţiu!

Nu se putu stăpâni să nu se molipsească de bucuria ei, deşi ştia că adevărata lui intenţie era aceea de a împiedica, pentru totdeauna, înălţarea, adevăratul răsărit al lui Orion.

îndurate...

Sirena începu să vuiască.

Discursul lui Mikli fu întrerupt. Vreme de câteva secunde, acesta privi în jur, ca o pisică la pândă. Un tremur străbătu mulțimea, însoțit de o larmă ce amintea de valurile ce se spărgeau de stânci, în țipetele pescărușilor.

Buzele lui Mikli îi dezgoliră dinții.

— la te uită, murmură el. Gata cu vorbăria. Se apropie din nou de microfon și glasul său amplificat tună, acoperind zarva iscată: Se pare că ceea ce auziți e sirena de lansare. Nu vă impacientați. Se pare că avem probleme. Probabil că nu e nimic care să nu poată fi rezolvat de noi, norrmennii, dacă ne punem mintea la treabă. Rămâneți pe loc! porunci el, ridicând brațele, și strigătele panicate se stinseră. Către toți cei din personalul de securitate aflați aici: plecați imediat și prezentați-vă la posturile voastre. Echipați-vă și așteptați noi ordine. Restul, rămâneți așezați până când cei din securitate părăsesc sala. Apoi, ieșiți în ordine și îndreptați-vă spre apartamentele voastre. Dreng urcase pe scena. Trăsăturile îi erau schimonosite de groază, deși nu pentru soarta sa îi era lui teamă. Vorbește-le, Eygar, îi ceru Mikli. Împiedică-i să intre în panică. Voi avea eu grijă să-ți salvez prețioasa astronavă. Curaj, norrmenni! strigă apoi, în microfon. Am pornit!

Ieși grăbit. Se auziră câteva urale, repede acoperite de sunetul de trompetă al sirenei.

Când fu sigur că nu mai putea fi văzut, renunță la mersul calm și apăsător și o rupse la fugă de-a lungul culoarului, urcă treptele din patru în patru și se repezi spre biroul său. Subordonatul de serviciu, o femeie, aștepta cu pistolul în mână. Când Mikli își făcu apariția, pocni din călcâie, salutând. Mikli îi răspunse, vesel.

— Ai vreo informație? întrebă, din mers.

— Nu, domnule, încă nimic.

Pe culoar se auzeau ropote de pași, strigăte și ecouri înfundate, și, peste toate, dominator, sunetul sirenei.

Mikli izbucni în râs.

— Tocmai asta-i cel mai amuzant, zise el, din biroul de dincolo de anticameră.

Se așeză la masă, smuci telefonul din furcă și începu să sune.

— La Nivelul Unu, totu-i în regulă, paznicii n-au observat nimic deosebit, cu excepția alarmei, anunță el, în vreme ce tasta deja cel de-al doilea număr.

— Nivelul Doi, la fel... Nivelul Trei... Alo! Alo! Nimic, linia e moartă. Și-acolo-i intrarea echipajului... Nivelul Patru, e-n regulă, nici o problemă... Nivelul Cinci... Alo, alo, alo! Sună, dar nu răspunde nimeni. Iar *acolo* e panoul de control care deschide poarta. Rânji. Ahaa. Se pare că avem de-a face cu un caz de piraterie galopantă.

Telefonul de pe masa ofițerului de serviciu sună. Femeia ridică receptorul și ascultă vreme de câteva secunde.

— Vă fac legătura, spuse, și glasul îi tremura. Domnule, e unul din oamenii de la postul de la Nivelul Trei.

Mikli ridică receptorul și ascultă.

— Aaaah, făcu el, trăgând adânc aer în piept. Prea bine, Hos, ia-l cu tine pe Levayn și prezentați-vă la centrul vostru de comandă. Vă luați alte arme și așteptați noi ordine, împreună cu echipa voastră. N-avem timp să discutăm acum despre neglijența voastră. Mișcă. Puse receptorul în furcă. Shaira, scumpa mea, strigă el, către biroul de alături. Verifică, te rog, unde se află Wairoa Haakonu.

— Pai, n-ar trebui să fie în celulă, închis? Dar... Urmă un țipăt înăbușit. Nu e acolo, domnule! E la Nivelul Cinci!

Mikli încuviință din cap.

— Bănuiam eu, mormăi, uitându-se la ceas. În clipa asta, probabil că Ferlay și târfa de Birken se furișează în cabina navei, spuse el, mai mult pentru sine. Numărătoarea inversă normală ar trebui să dureze o oră. Ei se pot lipsi fără probleme de cea mai mare parte a acestui interval sau pot decola imediat, dacă încercăm să pătrundem și ei își dau seama că nu au nimic de pierdut dacă pornesc chiar atunci. Ridică din nou tonul. Shaira, sună la cartierul general al securității și spune-le să trimită o echipă dotată cu două lansatoare de rachete, la Nivelul Cinci, chiar acum. Dacă ușa e închisă, și nu mă îndoiesc că este, să o spargă, să intre și să închidă valvele înainte ca nava să apuce să decoleze. Ambele valve!

Ridică din nou receptorul și tastă un număr special.

— Nava de război *Șarpele de Mare*. Aici comandorul Scarp. Sunt pe punte și vă ascult, se auzi în receptor.

— Sunt căpitanul Karst! țipă Mikli. Ascultă-mă cu atenție:

pui în aplicare codul Vulcan. Ai înțeles?

— Da, domnule. Prioritate maximă.

— Pornește motoarele și trimite-ți oamenii la posturile de luptă. Avertizează personalul să nu privească spre vest. S-ar putea să aveți parte de câteva fulgere orbitoare din direcția respectivă și n-ar fi indicat să vă expuneți la ele fără echipamentul complet: mănuși, salopete de protecție și măști.

— Poftim? Bărbatul de la capătul liniei își stăpâni uimirea. Civili au fost anunțați?

— Da, de când porcul nostru a ieșit prima oară din cocină, alarma include și un semnal transmis prin radio, iar ei au un aparat care e permanent pe recepție, acolo, în Kenai. Vor fi în paturi, cu păturile trase până peste cap. Credeam că toată lumea știe asta, izbucni Mikli, nerăbdător. Dacă astronava noastră decolează, porniți spre larg. Misiunea voastră de căpătâi va fi să distrugeți portavioanele maurailor, astfel încât să nu poată lansa un atac precis împotriva noastră după ce ne vor fi localizat poziția. O veți face cu orice preț. Dacă puteți să le produceți pagube suplimentare, cu atât mai bine. Încercați însă să vă degajați de pe câmpul de bătaie și să vă întoarceți la bază, cât timp mai aveți câteva rachete puse deoparte. Nu se știe la ce va trebui să ne mai așteptăm. Ai priceput? Repetă. Omul îi dădu ascultare, cu glas șovăitor. Mikli rânji și-i ură „Distracție plăcută”, apoi puse telefonul în furcă și se ridică. Vreme de o clipă, privirea i se opri asupra colților de mamut de pe perete. Sper că și tu te-ai distrat de minune la vremea ta, și c-am să fiu și eu în stare să las în urma mea o amintire la fel de impresionantă! murmură el.

Mângâie onyxul șlefuit al tocului și ieși din încăpere.

— Unde vă duceți, domnule? îl întrebă subordonata sa.

Mikli chicoti și fu nevoit să strige, pentru a se face auzit.

— La Nivelul Cinci, desigur. Doar nu ți-ai închipuit c-am să ratez o asemenea distracție, nu-i așa, iubito?

Îi ciufuli părul, izbucni în râs, văzându-i expresia îngrijorată, și se grăbi să iasă.

Pe drum, fu oprit de un ofițer care-i ceru permisiunea de a prelua comanda unei echipe, încercând o străpungere la Nivelul Trei. Pierdu câteva minute, încercând să-l convingă că o asemenea tentativă nu putea fi făcută la întâmplare. În sfârșit, un ascensor îl depuse pe culoarul situat imediat sub nivelul

obiectivului său.

Aici, țiuitul sirenei era atât de puternic, că-i făcea dinții să-i clănțane în gură. O duzină de oameni înarmați stăteau la baza scărilor. Unul dintre ei purta un tub lansator pe umeri, alți doi țineau în mâini patru rachete cu combustibil solid, muniția potrivită pentru tub. Ceilalți erau echipați convențional. Întreaga echipă era neliniștită. Bărbații erau palizi și păreau disperați. Tremurau de frică, și trăsăturile le erau schimonosite de durere.

Mikli alergă spre ei.

— Ce paștele mă-sii ați pățit? urlă el. Am ordonat să fie trimise două lansatoare.

Conducătorul echipei îl salută.

— Domnule, strigă el, încercând să se facă auzit, cel de-al doilea, împreună cu alți patru oameni, au fost doborâți. Dincolo de ușă e un om înarmat și hotărit să ucidă. Oricine înalță capul din puț se alege cu un glonte. Omul nostru nici n-a apucat să tragă. Înghiți în sec, apoi continuă: Și, ăăă... știți, domnule, ar fi curată sinucidere. Blindajul ușii, explodând, ar proiecta schije în toate direcțiile și l-ar face bucăți pe trăgător.

Mikli îi urlă în față:

— Ar trebui să fiți mândri să muriți ca Orion să poată răsări.

— *Orion Doi* se va înălța peste câteva clipe, interveni un altul. Dacă se sparge ușa, oricine-ar fi acolo sus, nu va supraviețui. Chiar și aici, jos...

Mikli își înfipse mâinile-n șolduri.

— Și vă mai lăudați că sunteți norrmeni? Fie! spuse, după o clipă de gândire. Încărcați tubul și dați-mi-l mie.

— Domnule?

Rămăseseră toți cu gura căscată.

— Am să deschid eu ușa, pentru voi. Fiți pregătiți să mă urmați. Tu! strigă, făcându-i semn celui mai palid din grup. Dă-mi pistolul. Apoi fugi acasă, la maică-ta, și-ntreab-o dacă n-ar vrea să-ți dea acum boășele cu care-a uitat să te înzestreze când te-a fătat!

Omul se supuse.

— Domnule, e-o nebunie, protestă conducătorul. Nu ne putem permite să vă pierdem! Am să încerc eu încă o dată.

Mikli clătină din cap.

— Nu. Am o idee, dar nici unul dintre voi n-ați fi îndeajuns de nebuni pentru a o pune în aplicare cum se cuvine. Râsul lui

ascuțit se făcu auzit. Doar n-am să pierd un asemenea prilej de a face prăpăd! Târșându-și picioarele, oamenii se dădură la o parte. Săriți! porunci el, pe cât de încet îi permitea vuietul sirenei, îl priviră lung și se grăbiră să-i dea ascultare. Mikli puse piciorul pe prima treaptă, cu pistolul atârnat la șold și tubul încărcat în spinare. Când auziți chestia asta bubuind, urcați! ordonă el și, cu agilitatea unei maimuțe, se cățăără.

Vuietul se lovea de pereții pasajul zigzagat. La capătul său, morții încremeniseră unul peste altul. Cu ochii holbați, cu gurile căscate, zăceau acolo, în sânge și creieri zdrobiți, învăluți în duhoarea propriilor excremente. Mikli se strâmbă, scârbit, și își croi drum spre următoarea scară.

Când ajunse aproape de capăt, se opri. Ținându-se într-o singură mână, își desfăcu centura și făcu o buclă pe după o treptă, astfel încât să poată rămâne atârnat acolo. Cu oarecare greutate, își scoase tubul lansator de pe umăr și îl ridică, astfel încât gura țevii să se sprijine pe pardoseala nivelului superior. Îl sprijini cu mâna stângă în locul unde ar fi trebuit să i se afle umărul și îl împinse mai sus.

Gloanțele îl izbiră. Wairoa îl observase. Tubul vibră din pricina impactului. Rânjetul lui Mikli se lăți. Mâna dreaptă i se îndreptă spre trăgaci.

Era un plan nebunesc, și, de aceea, oamenii săi nu se gândiseră să-l pună în aplicare. Nu avea cum să țintească exact, iar tubul nu se afla într-o poziție fixă. Erau o mulțime de șanse ca racheta lansată să nu lovească în punctul vulnerabil, acolo unde blindajul întâlnea peretele. Într-un asemenea caz, poarta de oțel abia dacă ar fi fost ușor zgâriată. Mikli se baza însă pe noroc. Mai devreme, vorbind în fața adunării Lupilor, numise norocul destin.

Sirenă încetă să sune. Tăcerea coborî, apăsătoare.

Pentru scurtă vreme, Mikli nici măcar nu realizează acest lucru, căci urechile îi răsunau în continuare de urletul care abia se stinsese. Apoi auzi semnalul care îi luase locul, o notă ascuțită, înghețată, un sunet ce amintea de șuierul crivățului.

Peste trei minute, *Orion Doi* avea să decoleze. Mikli apăsă pe trăgaci. Fum și flăcări se învărtejiră deasupra capului său. Mirosul acru îi zgârie nările. *Șuierul* scurt al rachetei sfârși printr-o explozie apocaliptică. Schije ascuțite zburară în toate direcțiile, strălucitoare și fierbinți, ricoșând din pereții de stâncă,

trecând pe lângă el, în vreme ce el își lipise trupul de peretele puțului. Nu simți durerea produsă de zgârieturi. Acestea nu aveau nici o importanță. Conta un singur lucru: să oprească nava.

Sari afară. Nici un glonte nu-i veni în întâmpinare. Pătată și turtită, ușa de fier avea acum, la mijloc, o crăpătură de toată frumusețea. Scoase un chiot triumfător și se repezi înainte.

Wairoa era pregătit, când trompeta începu să sune, prevestitoare de rău. Cu ochiul lipit de vizorul ușii, cu armele la îndemână, așteptă. Când paznicii își făcură apariția, îi împușcă. Nu-i acordă deloc atenție celui care zăcea lateral, legat fedeleș. Mai târziu, privirea i se mută spre cadavrul femeii. Îngenunche și-i atinse pânțele, după care se ridică și se reîntoarce la locul său de veghe, lângă ușă, o siluetă subțirată, întunecată, în lumina albă.

Zări tubul lansator de rachete ivindu-se din gura puțului. Trase de mai multe ori, dar n-avea pe cine să nimerească.

Sirena își încetă urlatul. Orion șuieră.

Wairoa răsuflă ușurat. Veghea sa se sfârșise.

Aproape.

Explozia îl azvârli pe spate, de-a rostogolul. Își scăpă pușca. Amețit, se ridică în genunchi. Sângele îi picura din nas. Se ridică, cu greu, în picioare. Mikli Karst se strecurase prin crăpătura ce se deschisese în ușă, cu pistolul în mână.

Orion șuiera.

Mikli trase. Wairoa se clătină, atinse un perete și rămase locului, rezemându-se de zid. Din gaura ce i se căsca în pânțele, sângele gâlgâia, stacojiu. Mikli se duse la consola de comandă.

Wairoa își adună puterile și, împleticindu-se, îi ieși în întâmpinare.

— Nu! mugi Mikli. Oprește-te!

Trase din nou, de-aproape, în plin. Wairoa păru a nu fi simțit. Ajunse lângă dușmanul său și îl cuprinse în brațe.

Încleștați, trecură, din inerție, dincolo de panoul de comandă. Mâna lui Wairoa cuprinse degetele lui Mikli încleștate pe tocul pistolului și strânse, răsucind. Arma îi scăpă din mână și căzu, cu zgomot, pe pardoseală. Mikli îl izbea frenetic cu mâna liberă, dar lui Wairoa nu-i păsa. La rândul său, își folosea mâna

liberă pentru a-și ține dușmanul lângă sine, continuând, totodată, să înainteze.

— Nu! țipă Mikli. Nuuu!

Wairoa zâmbi.

— Ba da!

Năvăliră, laolaltă, pe balcon. Mikli își înfipse dinții în beregata lui Wairoa. Wairoa îl ridică peste balustradă, dar Mikli nu vru să-i dea drumul. Căzură împreună, cale de mai bine de o sută de metri, în puțul ce se căsca dedesubt.

...Jos, la nivelul inferior, comandantul echipei de securitate își îndemnă oamenii. Câțiva, mai curajoși, i se alăturară. Urcară treptele și se năpustiră în culoarul de comandă, exact la timp pentru a pieri, arși și striviți de explozia decolării.

XXIV

De astă dată, căpeteniile revoltate nu se întâlniseră în Kemper sub false pretexte. Își făcuseră cunoscute intențiile și se adunaseră în Dordoyne, la Castelul Beynac, ai cărui custozi cutezaseră, primii, să-l înfrunte deschis pe Jovain. Erau mult mai mulți decât fuseseră la cea dintâi reuniune. Însoțitorii lor ocupau fiecare încăpere disponibilă de la castel și din împrejurimi; și nici chiar hangii nu voiau să le ceară bani pentru găzduire.

Reuniunile începeau în fiecare dimineață, în zori, și se sfârșeau mult după apusul soarelui. Problemele dezbătute erau mai grave decât oricare altele din istoria Domeniului. Fiecare cerea să se facă ascultat, în repetate rânduri, de-a lungul a cearsuri întregi. Dezacordurile și îndoielile aveau drept subiect principiile de bază până la chestiunile de amănunt. Dușmăniile personale răbufneau. Intrigi, amenințări tăcute și negocieri se desfășurau prin colțurile retrase ale castelului, până la ore târzii. Și totuși, încet-încet, inefficient, cu o omenească încetineală, întrunirea înainta către un consens.

În cele din urmă, Vosmaer Tess Rayman se putu înfățișa celor adunați pentru a prezenta concluziile. Fusesse aleasă președintă a întrunirii încă din prima zi, spre surprinderea sa, dar nu și a celor prezenți. Părerea acestora fusesse că, fiind un ofițer de carieră familiarizat cu Ostrovul Ceresc și respectat în

egală măsură atât de aerogeni, cât și de localnici, ea era una dintre personalitățile cele mai puțin controversate. Curând însă, ea avu grijă să risipească aceste convingeri, și totuși, nimeni nu contestă serios modul ei de-a struni mersul adunării. De fapt, marea majoritate îi era, într-un fel, recunoscătoare.

Auditoriul fusese adăugat fortăreței în urmă cu două veacuri; era o încăpere lungă, cu ferestre înalte și înguste. Între acestea, erau așezate statui ale strămoșilor, în stilul abstract al acelei epoci. O cameră obscură, electronică proiecta, în permanență, pe ecranul ad-hoc care era spațiul de deasupra ferestrelor, o imagine a împrejurimilor, așa cum se vedeau acestea de pe o înălțime. În seara aceasta, imaginea proiectată era cea a înserării coborând peste copacii încă neînfrunziți, peste valea biciuită de ploaie și peste râul ce strălucea stins. Câteva stele apăruseră deja pe cer, iar Ostrovul Ceresc atârna jos, spre nord, ca o lună străluminată de sclipiri fugare. Răceala peisajului contrasta cu atmosfera încărcată, înăbușitoare, mirosind a fum de tutun, din sală.

De pe podium, Tess contemplă marea de chipuri din fața sa. Culorile și croiala veșmintelor locale dovedeau eterogenitatea adunării: seniori ai clanurilor și administratori, negustori de vază, notabili regionali, de la timidul mestromor la eleganta mare primărită a Elsass-ului, de la președintele Bourgoyn-ului, îmbrăcat sobru, în negru, la munteanul solid și jovial care era șeful regiunii Jura.

Își drese glasul.

— Aș vrea, de vreme ce am ajuns în acest punct al dezbaterilor noastre, să schițez chestiunile în care am reușit să ajungem la un compromis, rosti ea. Desigur, sunt convinsă că nu toți cei prezenți vor subscrie integral la fiecare detaliu. Cu toate acestea, am impresia că am ajuns în punctul din care, prin soluții de compromis, putem ajunge la o unitate de vederi. Înlocuirea de către Jovain a personalului Ostrovului Ceresc nu poate și nu trebuie să fie tolerată. E mai dăunătoare decât pare, căci îi oferă, lui și mercenarilor săi, espaynieni sau „consilieri” maurai, controlul total asupra celui mai puternic instrument din Uropa, poate chiar din lume. Ne poate oricând transforma în cenușă. Nu ne putem împotrivi, decât prin rebeliune deschisă sau un război de gherilă. Se prea poate ca nimic să nu-l oprească de la a ne distruge decât conștiința că, astfel, ar

distruge, practic, Domeniul... Și-apoi, dacă le putem acorda atâta încredere, probabil că espaynienii și mauraii din echipajul Ostrovului Ceresc nu ar da ascultare unui asemenea ordin decât în cazul unei provocări extreme din partea noastră. Fără îndoială, în lumina propriilor idei, ei se consideră oameni de onoare. Aș afirma chiar și despre Jovain același lucru. Important mi se pare însă faptul că ei sunt cei care decid ce se va întâmpla, nu noi, poporul Domeniului, conform vechilor tradiții. Arată cu degetul spre imaginea aerostatului. Odinioară, a salvat civilizația din Franceterr. Mai târziu, a apărat-o și a contribuit la propășirea ei. Acum însă, s-a transformat într-o unealtă a puterii absolute. Tocmai asta e cel mai rău. Ostrovul Ceresc nu-și aparține, de drept, sieși, ci Domeniului. Adică înaintașilor noștri și copiilor nenăscuți încă; nouă! E sufletul a tot ceea ce posedăm. Puteți crede sau nu că inimile strămoșilor mai bat încă acolo sus, dar știți prea bine, cu toții, că moștenirea lor e încă vie. Intenția noastră este să cerem ca această moștenire să ne fie redată. Se opri, și un murmur aprobator înfioră adunarea. Glasul ei deveni sec: Cum ne propunem să o facem? Ei bine, în primul rând, vom cere o întrunire a seniorilor. Nu se vor putea întâlni la bordul Ostrovului Ceresc, ca până acum, dar acest lucru nu este obligatoriu prin lege. Consiliul Seniorilor va supune la vot îndepărtarea lui Jovain. Între timp, pentru a dovedi că intențiile noastre sunt serioase, vom anunța că, de acum înainte, vasalitatea noastră încetează. Statele noastre nu vor mai plăti dări centrului, nu vor recunoaște oficialitățile acestuia și nu vor da ascultare decretelor sale; vom face apel la toate statele, corpurile de armată, ligile, companiile și organizațiile de orice fel, ca și ele să procedeze asemeni nouă. În zilele trecute, s-a afirmat, în repetate rânduri, că o asemenea acțiune ar sfâșia însăși țesătura de bază a societății noastre. E-adevărat. Cu toate acestea...

Un tânăr se năpusti în sală, trântind ușa și trecând în fugă pe culoarul dintre scaunele celor prezenți.

— Vești noi! strigă el. Obrajii îi erau scăldați în lacrimi și trăsăturile schimonosite. S-a anunțat chiar acum, prin radio...

Tess ridică o mână, cerând să se facă liniște.

— Ce dracu' se întâmpla aici? întrebă ea. Ce poate fi atât de urgent?

— Este urgent, spuse Ans Debroyne, printre hohote de plâns.

Ajunse lângă podium și, dintr-un salt, fu lângă ea. Ascultați-mă, doamnelor și domnilor. Armatele mongilor care atacau Uniunea de Nord-Vest au fost nimicite cu ajutorul armelor nucleare. Deu să ne aibă-n pază!

Căzu în genunchi și izbucni în hohote disperate.

Tess încremeni, în vreme ce groaza pune stăpânire pe întreaga ei ființă. Într-un târziu, privirea i se îndreaptă spre imaginea Ostrovului Ceresc, o pată de gheață albă în întunericul crescând.

— Și-acum, ce-ai să faci? șopti ea.

2

Teraî Lohannaso se afla în cabina sa, scriindu-i o scrisoare soției sale, când *Orion Doi* decolă. O lumină orbitoare, alb-al-băstrie, mai strălucitoare decât razele a doisprezece sori, pătrunse prin hublou.

Căzu pe spate, și cabina păru a se cufunda într-o beznă adâncă brăzdată de fulgere de lumină care îi jucau înaintea ochilor. Își croi drum spre ieșire, împleticindu-se. O nouă explozie de lumină izbucni în vreme ce urca scările ce duceau pe punte. Nu era la fel de puternică precum cea dintâi, și Teraî observă, în treacăt, că avusese loc la o înălțime mai mare.

Pe când ajunse pe punte și vederea începu să i se limpezească, se produse a treia străfulgerare, mult mai îndepărtată asemănătoare cu sclipirea unei stele. Fuse cea de pe urmă. Oameni din echipaj se agitau, cuprinși de panică, sau încremeniseră, înmărmuriți. Cei care priviseră, din întâmplare, în direcția celei dintâi explozii, începeau de-abia acum să-și recapete văzul, dar mult mai greu decât i se întâmplase lui Teraî. Acesta străbătu mulțimea, ajunse lângă bordaj și privi în jur.

Dimineața redevenise calmă, și doar un stol de cormorani înspăimântați mai băteau din aripile lor negre pe cerul aproape senin. Marea scliffea, verzuie; o briză ușoară, răcoroasă își trimitea valurile în întâmpinarea carenei, provocând un ruli slab.

Rongelap se afla la ancoră în largul micuțelor insule Barren, stând de veghe la intrarea în estuarul Cook. Drept înainte, munții peninsulei Kenai se înălțau la orizont, iar spre nord,

piscurile Lanțului Leutin, învăluite în negura depărtării, erau încununate cu cușme de zăpadă. În jurul crucișătorului se mai zăreau alte șase nave mai mici; nu erau mai multe, căci flota se despărțise în escadre situate la distanțe sigure una de alta.

Departe, în nord, dincolo de munți, un fuior de aburi se înălța spre cer, risipindu-se încet, asemeni cozii unei comete.

— Atențiune, atențiune! vui difuzorul de pe dunetă. Nu există nici un motiv de teamă. Prezentați-vă toți la posturile de luptă, așa cum se cuvine să facă niște bravi oameni ai mării aflați în slujba reginei! Îndemnul acesta păru a-i însufleți pe maurai. Se grăbiră să-și reia posturile, și hotărârea li se citea din nou pe chipuri și în atitudine. Teraî simți un fior de mândrie. Căpitanul Lohannaso este rugat să se prezinte în biroul amiralului! anunță vocea, în vreme ce Teraî tocmai pornise în direcția respectivă.

Auzi tunetele surde la câteva minute după aceea, primind astfel confirmarea că sursa lor se afla undeva în zona care adăpostea proiectul Orion.

Palu Halaweo, căpitanul navei-amiral, i se adresă lui Teraî cu o expresie plină de amărăciune:

— Susții deci că flota lor spațială e gata?

Ofițerul de spionaj își aprinse pipa și trase în piept fumul aromat, ce-i mângâie limba și cerul gurii.

— Nu, domnule, răspunse el. A avut loc o singură lansare. Sunt convins că e vorba de un vehicul-prototip, destinat testelor și colectării de date. Indiferent câte informații ar avea norrmennii din arhivele astronautice, nu cred că s-ar înhăma la un proiect atât de ambițios doar pe baza unor speculații pur teoretice. V-am mai spus, din investigațiile pe care le-am făcut rezultă că vor mai avea nevoie de luni de zile pentru a-și pune la punct munca; chiar și atunci, succesul lor s-ar afla încă sub semnul întrebării.

— Dar de ce și-au lansat această navă în văzul întregii lumi? se întrebă amiralul Kepaloa. În locul lor, aș fi așteptat o vreme mai cețoasă.

— Tocmai asta mă pune pe gânduri, domnule, admise Teraî. Bănuiesc că treburile s-au împuțit rău de tot acolo... În favoarea cui? Asta ramâne de stabilit. S-a reușit o localizare a punctului de lansare?

— Acum aștept rapoartele... În clipa aceea, o ordonanță își

făcu apariția, ținând în mână o foaie de hârtie. Kepaloa începu să râdă. Vorbești de Nan, și el îți înfige colții în fund! Cred că tocmai au sosit rapoartele.

— Da, domnule, vă aduc trei rapoarte, sosite simultan.

Două proveneau de la avioanele care patrulau în momentul lansării; cel de-al treilea venea din insula Kodiak, care fusese ocupată de marinarii supraviețuitori. În plus, chiar la bordul navei amiral, dând dovadă de stăpânire de sine și sânge rece, tânărul Roberiti Lokoloku calculase și el unghiul traiectoriei astronavei. Terai fixă pe hartă cele patru puncte de înregistrare și examina punctul de convergență.

— Daaa, murmură el, avem o identificare mult mai precisă a perimetrului. Îmi permit să vă sugerez, domnule amiral, să îmi dați voie să compun un mesaj către Wellantoa? Departamentul de geologie al Universității deține cu siguranță date amănunțite despre munții respectivi, iar dacă nu, știe de unde să le obțină. Astfel, am putea să ne dăm seama unde anume se află celelalte rampe de lansare și vom putea să le bombardăm.

— Chiar așa! exclamă Halaweo. Vor fi fiind ele blindate, dar la câte tone de explozibil ar putea rezista? Îi vom ține în foc continuu, dacă va fi nevoie.

Kepaloa se strimbă.

— Parcă ne-ar invita să o facem. E-al naibii de ciudat...

Nervii încordați ai lui Terai scoaseră la iveală o nouă sugestie, generată de o intuiție de moment.

— Domnule, îl întrerupse el pe amiral, izbind cu pumnul în masă. Vă propun să lăsăm receptoarele deschise în permanență, pe toate frecvențele plauzibile. Se prea poate să fim chemați cât de curând... din spațiu.

Ordonanța reapăru.

— Domnule, declară marinarul, cu neliniște în glas, tocmai am primit un raport de la un avion de cercetare. Cuirasatul ancorat în largul satului Omer a pornit spre sud cu toată viteza. Concomitent, au decolat mai multe aeronave mici, rapide. Credem că acestea au fost trimise pentru a repera viitoarele ținte ale tunurilor sale.

— Hmmm... Foarte bine, rosti Kepaloa, aruncând o privire pe hartă. Peste aproximativ trei ore, va intra în câmpul nostru vizual. Să fie oare o manevră dictată de disperare? Domnilor, îi vom aștepta așa cum se cuvine.

Observă că Terai înlemnise și respirația îi devenise grea, suierătoare.

— S-a întâmplat ceva, Lohannaso?

— *Alo, Pământul? Nava spațială Orion cheamă Pământul și întreaga omenire...*

Sunt Talence lern Ferlay, din Domeniul Ostrovului Ceres. Alături de mine se află Ronica Birken din Uniunea de Nord-Vest. Ne aflăm pe orbită în jurul lumii. E incredibil de frumos...

— *Aici Ronica Birken. Sunt din Uniunea de Nord-Vest. Am ajutat la răpirea acestei nave a Sălașului Lupilor, sperând că, o dată cu ea, voi lua asupra-mi și vina cu care, altfel, poporul meu ar fi fost pe veci împovărat. Trădare, genocid, riscul unui nou Timp al Osândeii și perspectiva unui imperiu... Nu vreau să cred că, o dată ce veți înțelege, îi veți urma în continuare. Voi, cei de jos, ascultați-mă! Ați fost mințiți, folosiți, tratați ca niște piese de schimb într-o mașinărie uriașă. Voi, care ați fost Poporul Liber, v-ați pricopsit cu un guvern, care vă conduce așa cum au făcut dintotdeauna guvernele cu supușii lor...*

— *Din nou, Talence lern Ferlay. Nu sunt de acord cu tot ce-a spus tovarășa mea, dar suntem uniți în această întreprindere, nu vrem să fim complici la ceea ce s-a întâmplat și vrem să răzbunăm moartea celor nevinovați. (Din unghish, trecu la francez.) Către mama mea și familia ei, către mama mea adoptivă și ai săi, către toate rudele și tovarășii mei, un cuvânt de dragoste și consolare. Nu știm exact ce vom face în continuare sau dacă vom putea vreodată să aterizăm în siguranță, undeva. Dar, de va fi să murim, să nu fiți triști. Ne-am recâștigat onoarea și ne aflăm, acum, în miezul unui miracol..."*

Terai nu auzi transmisia în momentul recepționării ei. Era din nou în cabina sa, sfârșind de scris epistola către cei de-acasă. „Să ne vedem cu bine, iubita mea", scrisese, în încheiere. Apoi semnă, puse hârtia într-un plic și îl sigilă. Bănuia cam ce urma să se întâmple. Întorcându-se în biroul amiralului, găsi banda cu înregistrarea mesajului. În vreme ce o asculta, își simți părul cenușiu zburbindu-i-se.

— Pe Tanaroa! șopti el. Cât de mult te invidiez, lern,

băiatule. Norocul să-ți fie alături!

Devreme, în aceeași după-amiază, *Șarpele de Mare* ocoli extremitatea sudică a peninsulei Kenai, îndreptându-se spre Golful Laskăi. Era un bastiment masiv și urât ce se ridica destul de puțin deasupra mării. Suprastructurile îi erau construite în unghiuri drepte, cu același dispreț pentru latura estetică: duneta, turelele tunurilor, platformele lansatoarelor de rachete și nacelele bărcilor de salvare. Blindajul sclipea în lumina soarelui care pălise nițel, învăluit într-o negură trecătoare. Cele trei coșuri înalte ale navei scui-pau în atmosferă un fum negru, puturos.

La mare înălțime, mai multe reactoare maurai îi dădeau târcoale, neajutorate. Reușiseră să alunge aviația inamică, însă, atunci când atacaseră nava, rachetele lor nu reușiseră să-i provoace pagube serioase, iar focul ucigaș al tunurilor anti-aeriene le înjumătățise numărul. Veniră bombardierele, lansându-și încărcăturile de la o altitudine sigură; dar laserele cuirasatului detonaseră bombe în încă de când se aflau în aer.

Terei asculta toate aceste rapoarte cu furie; furie la gândul prostiei și lașității Ministerului Federal al Apărării, al apatiei opiniei publice și al meschinăriei intelectualilor, care dezaprobară toate eforturile făcute pentru a restaura puterea și viteza de mișcare cu ajutorul căroră fusese câștigat Războiul Energiei. Da, își aminti el, cei din Wellantoa știuseră de existența *Șarpelui de Mare*, acea epavă învechită și demodată. Li se permisesse norrmenilor să o păstreze ca navă-amiral a pazei de coastă din această regiune. Dar stăpânii săi actuali erau cei din Sălașul Lupilor.

Nimeni nu-i ceruse lui Terai, sau altcuiva aparținând aceluși serviciu, să se intereseze de soarta sa, atâta timp cât stăpâniseră Laska. Pur și simplu, nava dispăruse, îndreptându-se spre vreun șantier naval izolat, unde fusese transformată în monstrul care era acum. Blindaje, armament... Arme electronice, copiate după cele ale Ostrovului Ceresc, cum Marina Regală nu avea în dotare... Dacă acestea ar fi fost montate la sediul proiectului Orion, ar fi dezvăluit localizarea exactă a obiectivului apărat. Aici însă, acestea aveau parte de un suport mobil, cu atât mai eficient.

Iar acum, monstrul se apropia.

Cu motoarele pornite și pânzele strânse, *Rongelap* și flotila sa porniseră pe o traiectorie de interceptare. Intervalul fusese prea scurt, și întăririle nu apucaseră să sosească. Acum ar fi fost, oricum, prea târziu.

Se auzi un bubuit de tun și obuzul stârni o erupție de spumă albă în apropierea cuirasatului.

Acesta nu răspunse la provocare. În schimb, un fulger de lumină se zări pe platforma de lansare de la prova. Racheta se înălță ca o lance, lăsând în urmă o dâră de fum. Vuietul ascensiunii ei răsună puternic cale de kilometri.

Pe dunetă, Kepaloa își lăsă în jos binoclul, în vreme ce proiectilul traversa cerul, dispărând dincolo de orizont.

— Mă tem c-ai avut dreptate, căpitane Lohannaso, spuse el, cu un glas plin de amărăciune.

— Era logic. E drept, conform unei logici a brutalității, îi răspunse Terai. Și noi nu putem face absolut nimic, pentru numele lui Nan! Poate doar...

O explozie incandescentă răbufni dincolo de orizont, spre sud-est. Curând, un huruit înspăimântător se făcu auzit și din mare păru a se înălța un nou pisc înzăpezit.

Halaweo se repezi la microfon.

— Atențiune! strigă el. Ați asistat la explozia unui focos nuclear, așa cum ați fost avertizați că s-ar putea întâmpla. Rămâneți la posturi. Nu-și pot permite să arunce una asupra noastră, fiind atât de aproape, căci s-ar autodistruge. Cât despre acele raze laser, despre care ați fost informați, acestea par a fi fost proiectate numai pentru apărarea antiaeriană. În orice caz, o astfel de rază, care poate distruge o bombă în cădere, nu poate poseda energia necesară pentru a distruge carena unei nave. Nici un vas n-ar putea transporta un generator capabil de așa ceva. Nu avem de înfruntat nici un pericol pe care să nu-l fi înfruntat și altădată cu succes. Avem o misiune vitală de îndeplinit. Pregătiți-vă de luptă. Vom merge să vânam aceste păsări de pradă.

Motoarele porniră cu toată puterea. Nava maurai țâșni înainte, cu toate tunurile bubuind. Explozii și șrapnele loviră cuirasatul.

La bordul său se aflau, în mod cert, oameni curajoși. Fără să ia în seamă pagubele produse, lansară o a doua rachetă, apoi

a treia și a patra. Cerul deveni un ocean de flăcări.

Sosiră primele rapoarte, prin radio. Înainte de a fi alungate, avioanele de cercetare ale Lupilor își făcuseră datoria. Nici una dintre navele țintă pe care reușiseră să le identifice nu fusese îndeajuns de rapidă pentru a apuca să iasă din raza morții nucleare. Fiecare explozie scufundase câte un portavion și flotila care îl însoțea. Pretutindeni, în rest, groaza îi paralizase pe marinarii maurai sau îi adusese în pragul răzmeriței. „*Am fost învinși, nu ne putem opune, e Vremea Prăbușirii...*” Terai nu știa de ce marinarii de aici reușiseră să-și păstreze cumpătul. Ce-i drept, el și ceilalți comandanți ai flotei fuseseră sinceri, îi anunțaseră despre amenințarea căreia trebuia să-i facă față, iar un inamic cunoscut nu e la fel de înspăimântător ca unul nevăzut...

„Te iubesc, Elena”, își începuse el scrisoarea. Nu știa dacă ea avea s-o primească vreodată. Poate că doar peștii aveau să o citească.

Moralul echipajului era, probabil, încordat la maximum. Terai îl văzu pe Halaweo cedând.

— Milostive Haristi, ne vor nimici, ca pe mongi, gemu căpitanul.

— Nu! strigă Terai, apucându-l de umăr, îndeajuns de tare pentru a-i provoca un țipăt de durere. Nu și dacă vom reuși să scufundăm acea navă. Trebuie să fie ultima lor rezervă de materiale atomice. Nu pot avea multe pe care să le folosească în scopuri militare, dacă vor să vadă vreodată răsăritul lui Orion. Se pare că rachetele lor nu sunt chiar atât de performante, de vreme ce nu pot ținti cu ele de pe continent. Dați-i drumul înainte!

Turelele navei dușmane se rotiră. Tunurile bubuiră. Catargul principal al lui *Rongelap* se prăbuși, în flăcări. Se auziră țipetele marinarilor răniți. Tovarășii lor rămaseră însă la posturi, răspunzând cu foc înteuțit.

Cuirasatul făcu cale întoarsă, îndreptându-se spre gura estuarului Cook, unde avea să fie apărat de bateriile de tunuri de pe țărm. La oarecare distanță, o fregată maurai se scufunda, cuprinsă de flăcări.

— Trebuie să-i lăsăm să plece, spuse Kepaloa. Altfel, ne va face bucăți.

— Nu, domnule, nu, i-o reteză Terai. Nu vă dați seama? Probabil că au rămas încă arme nucleare la bord, mai mult ca

sigur, ultimele. *E* ultima lor armă nucleară. Vor distruge și următoarea flotă pe care o vom strânge... Dacă nu cumva o vom trimite noi, astăzi, la fund.

Kepaloa îl privi îndelung, înainte de a-i răspunde.

— Cred că tocmai ai preluat comanda, căpitane Lohannaso. Prea bine, îi vom urmări până la capăt.

Crucișătorul se legănă din nou, sub povara unei noi explozii. Așchii de metal și lemn se înfipseră în trupuri omenești. O floare de foc răsări pe punte. Oamenii zăceau nemișcați sau se târau, gemând și strigând după ajutor.

Dar alții le luară locul, lângă tunurile lui *Rongelap* și ale celorlalte nave rămase. *Șarpele de Mare* își încetini marșul. Turelele de la pupa îi fuseseră sfărâmate. Coșurile nu mai existau. Cei din sala mașinilor se sufocau, probabil, de-acum. Trăgea cu tot armamentul convențional din dotare, ridicând gheizere de spumă, și totuși, maurii se apropiau tot mai mult.

— Ohohoo! urlă Terai. Nu credeți că vom avea destul curaj, nu-i așa?

Chiar cu catargul doborât și pradă flăcărilor, *Rongelap* era cea mai rapidă navă. Ajunsese acum în dreptul navei dușmane, iar pușcașii de la bordul său abăteau o ploaie de gloanțe asupra punții inamice. Terai sări de pe dune. În trecere, apucă un lansator de harpoane dintr-un rastel, ținându-l deasupra capului ca pe-o lance.

— Pregătiți-vă de abordaj! strigă și trase. Pentru binele copiilor noștri, înainte!

Nu simțea teamă și nici furie. Se mișca la fel ca o furtună sau un val uriaș. În mintea sa, re trăia răcoarea unei partide de înot alături de prietenul său, delfinul, în apele de acasă. Nimeni nu avea să afle, mai târziu, a cui fusese mâna dornică de răzbunare ce armase, și declanșase unul dintre ultimele focoaie nucleare. O minge de foc se înălță spre cer. Valurile mării începură să fiarbă. Păsările se prăbușiră din zbor, arse de vii. Tunetul exploziei stârni ecouri până în cele mai îndepărtate văi, provocând avalanșe pe pantele munților. Se iscă vântul, purtând cu sine, spre est, peste apele golfului, otrăvurile eliberate.

Apoi se lăsă o tăcere adâncă peste marea pustie.

După presiunea și violența șocului lansării, imponderabilitatea era asemeni unui vis trăit cu ochii pe jumătate deschiși, într-o dimineață de primăvară timpurie, lângă fereastră.

Pământul strălucea în deplina-i puritate alb-albăstrie: câmpii gata să înverzească, în Nord, culmi sculptate cu migală de o mână de maestru, râuri de argint viu și lacuri sclipitoare, nori pufoși, curgând ca niște fluvii uriașe. Apoi, un nou apus scaldă în aur roșu curbura planetei, pe măsură ce astronava încheia un nou circuit cu durata de nouăzeci de minute, cufundându-se în noaptea celeilalte emisfere. Dar bezna nu stăpânea nici aici, căci firmamentul se umpluse de stele. Singur, în cabina neluminată, Iern își lăsă mintea să zboare liberă printre ele.

Ronica pluti înapoi spre el. Făcuse o inspecție de rutină. El îi îmbrățișă trupul aromat, lipsit de greutate. Calea Laptelui îi scălda chipul în lumina ei rece, ivindu-l dintre umbre. Plutiră împreună, ținându-se de mână.

— Totul e în regulă, îi spuse ea. Ne-am ales cu o navă chiar mai bună decât își închipuiseră cei ce-au proiectat-o că ar putea fi... Ai primit vreun răspuns la mesajul nostru?

— Nu, nu încă. Dar nu mă miră. Vor avea nevoie de timp pentru a construi transmițătoare adecvate, și acum... se pare că ei sunt prea ocupați acolo, jos. Să fiu sincer, aș prefera ca, măcar un timp, să nu mai știu nimic din ce se întâmplă acolo.

— Te înțeleg, oftă ea. Și eu sunt la limita puterilor. E o reacție firească, după toate prin câte am trecut. Dar nu-ți fie teamă, ne vom vindeca.

El încuviință.

— Poate că și omenirea are șanse să se vindece, într-o bună zi. Ronica, nu putem lăsa să se piardă toate acestea. Credeam că ar trebui să împiedicam înălțarea lui Orion, dar acum, după câte-am văzut... Trebuie să răsară. O simt.

Ea îl sărută.

— Așa e.

— Că tot veni vorba, cred c-ar trebui să ne mai amânăm o vreme întoarcerea. Vreau să spun, nu numai până când vom reuși să ne familiarizăm cu comenzile. Ar trebui să mai amânăm o săptămână, poate chiar mai mult, până când situația se va stabili acolo, jos. Dacă se va mai stabili vreodată... Până

când vom ști unde am putea ateriza, fără ca nava să ne fie luată și distrusă.

— Sunt de aceeași părere, dragul meu. În fond, avem destule provizii.

Nerăbdarea alungă oboseală din vocea lui Iern.

— Și destulă energie. Capacitatea computerului nu e prea grozavă, dar, având în vedere energia motrice de care dispunem, nici nu e nevoie de așa ceva. Nu e neapărat necesar să rămânem pe orbită în jurul Pământului. Deodată, în ciuda tuturor gândurilor negre, izbucni în râs. Ce-ai zice de o croazieră în jurul Lunii?

4

— Am făcut totul doar de dragul ei, murmură Jovain. Desigur, voiam să remodelez Domeniul așa cum credeam eu că ar fi bine, voiam și să mă răzbun pe Iern... Dar, mai presus de orice, am făcut totul pentru ea. Iar acum, nu mi-a mai rămas nimic.

Mattas Olvera își puse mâna pe umărul căpitanului, cu o blândețe neprefăcută, și îi spuse:

— Ai slujit-o pe Gee.

— Mi-am slujit doar interesele. Jovain făcu un gest larg, către fereastra prismatică. Iar acum, și Ea mă respinge, ca toți ceilalți.

Ucheny-ul îl găsisese în grădină, lângă tufa de trandafiri. Se retrăsese acolo pentru a privi în liniște spre Pământ, spre locul unde se afla Faylis. Albi-aurii, în soarele după-amiezii, norii îi ascundeau atât pământul, cât și marea. Rapoartele primite ceva mai devreme anunțau o grindină devastatoare care făcea ravagii dincolo de norii aceia, astfel încât Călăreții Furtunii plecaseră să îi înfrunte.

— Greșești, îl admonesta Mattas. Gee nu se poate îndepărta de tine, așa cum nici tu nu te poți îndepărta de Ea. Viața e Una. Doar atunci când câte un organ se îmbolnăvește... Se grăbi să schimbe subiectul. De fapt, nu ți-ai pierdut soția. Am înțeles că nu-i pria mediul de-aici, dar continuă să te aștepte în Tournev.

— Cât va trebui să aștepte? Cât va mai rezista,

așteptându-mă? Mă va aștepta, oare? Ne-am îndepărtat destul în ultimul timp. Într-un acces de furie cu gust amar, Jovain își scutură amenințător pumnul, la adresa imensității înconjurătoare. Îmi și închipui cum îi saltă inima de bucurie, inimioara ei romantică, la auzul veștilor... Băiatul de Aur, Iern, e viu și înconjoară planeta ca un zeu eliberat din chingi. Întreg Domeniul îi înalță imnuri de slavă! Între timp, eu stau aici, singur și renegat, prizonier în propria mea fortăreață...

Glasul lui Mattas deveni mai aspru.

— Autocompătimirea nu ți se potrivește deloc. Fii bărbat, așa cum ai fost până acum.

Jovain își izbi pumnul în palma deschisă.

— Îmi pare rău. Catastrofa din Merica, o încununare a tuturor revelațiilor nebunești, și propriul meu regat, sfâșiat în bucăți... Cu privirile ațintite în afară, își recăpătă, încetul cu încetul, stăpânirea de sine. Mă uimește calmul tău. Credeam că tu, un adept geean, vei fi zdrobit. Ticăloșii tehnocrați sunt pe cale de a învinge...

Cuvintele lui Mattas fură rostite pe un ton și mai aspru.

— Nu sunt de acord.

— De ce nu?

— Geea va învinge. De-aceea am venit. Rewi Seraio m-a întrebat unde poți fi găsit. Dorește ca întreaga conducere să se întrunească imediat. Bănuiam că te voi găsi aici și că ai nevoie de un sprijin moral înainte să-i întâlnești.

— Poftim? zise Jovain, îndreptându-și ținuta, dar neputându-și reprima un fior. Mulțumesc, dar cred că ar fi mai bine să nu ne pierdem timpul. Mi-am recăpătat controlul.

Perspectiva acțiunii, a oricărei acțiuni, după un moment de neputință, e ca sângele dat unui soldat rănit.

Cei doi înaintară cu pași repezi printre frunze și flori. Încercau să nu bage de seamă cât de mult se ofiliseră acestea, cum păliseră și cât de multe erau deja moarte. Celor din noul echipaj care primiseră în grijă grădina le lipsea timpul, experiența și pasiunea vechilor îngrijitori. Chiar și aerul își pierduse proapețimea.

Nivelurile superioare erau pustii, un labirint de culoare pline de ecouri și de camere goale, cu excepția câte unui tehnician sau a vreunui membru al Gărzii Terrane. Aceștia din urmă îi salutau, crispați. Puțini dintre civili o făceau, căci mulți dintre ei

nu erau localnici. Echipajul actual al Ostrovului Ceresc era format, în marea lui majoritate, din maurai și espaynieni. Jovain se întrebase, nu o dată, câți dintre aceștia erau cu adevărat civili. Căpeteniile lor, Yago Dias Garsaya și Rewi Seraio erau ofițeri în corpurile de spionaj ale Armatei zheneneralului și ale Marinei Reginei.

Și-ar fi dorit un echipaj care să-l asculte doar pe el; pe nimeni altcineva. Când colo... E drept, deținea controlul, din punct de vedere militar, dar nu era convins că asta însemna, de fapt, mare lucru.

Ajungând în biroul său, trimise după străini și se așează sub portretul Marelui Charles și sub Declarația de la Tours. Tăblia de sticlă a mesei de lucru era rece, sub atingerea degetelor sale.

Mattas își luă un scaun și se așează, făcându-l să scârțâie, copleșit de greutatea sa.

— Vrem răzbunare, mugi el, roșu la față. Vrem să ardem, să cauterizăm cancerul Geei, înainte ca acesta să se răspândească.

— Ce putem face? răspunse Jovain, obosit. Odinioară, Domeniul ar fi putut trimite ajutoare mongilor, dar, acum, ce ne-a mai rămas?

Ca la un semnal, Ashcroft Lorens Mayn intră, crispat în uniformă sa verde, cu trăsăturile răvășite, și totuși, atât de asemănătoare cu ale surorii sale. Luă poziția de drepti.

— Domnule, mă tem că vă aduc vești proaste, spuse el. Cu două ore în urmă, înainte ca furtuna să devină atât de intensă, încât am pierdut majoritatea contactelor prin radio, am recepționat două mesaje. Midi-ul Superior a renunțat la vasalitate, la fel seniorii clanului Kroneberg, în unanimitate.

— Și ei? oftă Jovain. Nu mă surprinde. Stai jos, Lorens. Ce vești mai ai de la Faylis în ultima vreme? Eu nu mai știu nimic.

— Nici eu, îi răspunse tânărul, cu un accent compătimitor. Dar n-am apucat s-o vizitez ultima oară, când am fost la Tournev. Vă amintiți că atunci eram ocupat cu atacul oamenilor mascați asupra celor din Gardă.

— Încă nu aveți nici un fel de indicii în privința identității nelegiuitorilor? Trebuie să facem tot ce ne stă în putință pentru a impune ordinea. Dacă nu putem controla nici măcar acel oraș și împrejurimile sale, înseamnă că suntem terminați, și, o dată cu noi, Ostrovul Ceresc.

Yago Dias Garsaya intră, își luă un scaun și se așează. Își

aprinse o țigară și începu să pufăie, șuierând nervos.

— Am primit niște informații culese de către serviciul nostru în ținutul mongilor, spuse el. Rețeaua geeană funcționează încă, deși ne-au mai rămas destul de puțini agenți.

Pulsul lui Jovain se acceleră.

— Ce-ai aflat? Plănuiesc cumva un nou atac?

Espaynianul clătină din cap.

— Aparent, nu. Soldații par a fi din cale-afară de demoralizați.

Barba lui Mattas se zburli de mânie.

— Și mai susțin că sunt o rasă de războinici! pufni el; norrmennii și-au cheltuit, probabil, întregul stoc de arme nucleare, sau aproape tot. Cenușa celor masacrați strigă în toate cele patru vânturi, cerând răzbunare.

Yago clătină din nou din cap.

— Regimentele care erau gata oricând de luptă și care au fost masacrate erau cele în care spiritul strămoșilor mai supraviețuia încă. În mod evident, pilda lor era mai importantă pentru celelalte decât s-ar fi putut crede, explică el. În fond, geeanismul nu implică în mod necesar un ethos războinic. Iar apartenența la acesta ascute șocul provocat de... ceea ce s-a întâmplat. Cohorte întregi din cele Cinci Națiuni refuză să se adune sub drapel. Iar cele care intenționează să o facă trebuie să înfrunte un val masiv de dezertări.

Mattas se încovoie sub povara acestor vești.

— Toate astea se întâmplă chiar în patria celei dintâi viziuni...

— Mai mult, guvernele mong au și așa destule probleme. Au început să sosească rapoarte despre slugai fugiți sau despre întâlniri în care aceștia ridică glasul, cerând egalitate. Unii dintre ei au fost văzuți înarmați, în public.

— Acea societate trebuie să fi fost mult mai decăzută decât știa ea însăși, rosti încet Jovain. Din clipa în care puterea aristocraților a slăbit și s-a răspândit vestea că cei din neamul lor, meri-canii, au reușit să înfrângă mândra oaste a mongilor... Ce crezi că va rezulta de aici?

Yago ridică din umeri, întristat.

— Cine poate ști? Tulburări la scară continentală; o posibilă dezintegrare sau, în cel mai bun caz, sfârșitul vechii ordini a lucrurilor. Cred că Uniunea de Nord-Vest nu trebuie să-și mai

facă probleme în ceea ce privește frontul din est.

— Până când..., începu Mattas, dar fu întrerupt de intrarea lui Rewi Seraio.

Mauraiul era un bărbat cu ten bronzat, între două vârste, a cărei atitudine profesorală nu-i scădea cu nimic din forța pe care părea că o radia. Încă înainte de a se așeza, începu să vorbească, în fraze scurte, plate, rostite în anglely:

— Căpitane, domnilor, v-am cerut să ne întâlnim, fiindcă țara mea a suferit, la rândul ei, un dezastru și, deci, în curând, va fi nevoită, probabil, să facă față unei crize fără precedent. Desigur, asta îi afectează și pe supușii Maiestății sale aflați aici și, deci, și Ostrovul Ceresc.

O presimțire neagră îi înfipse un ghimpe în inimă lui Jovain.

— Ați fost, la rândul vostru, atacați cu arme nucleare, gâfâi el.

Rewi încuviință.

— Ieri.

Mattas emise un zgomot, de parcă ar fi fost strangulat. Lorens nu se clinti, dar tinerețea trăsăturilor sale dispăru ca luată de vânt.

— Am primit de curând un raport în această privință, continuă Rewi. Totul s-a petrecut atât de haotic, încât a trebuit să treacă o zi pentru a se putea alcătui o relatare cât de cât coerentă. Se pare că decolarea astronavei a declanșat totul sau măcar a grăbit deznodământul.

— Cum? Ce s-a întâmplat? întrebă Jovain, cu voce stinsă.

— Ați ascultat mesajul transmis de Ferlay și Birken sau măcar o înregistrare a sa, nu-i așa? Ei au declarat că decolaseră cu nava prototip, pentru a-i lipsi pe ucigașii norrmeni de ea. Desigur, a fost o faptă admirabilă din partea lor, dar, în mod evident, tocmai asta i-a forțat pe norrmeni să treacă la represalii. Au trimis o navă de război având la bord rachete armate cu focuase nucleare. Au distrus portavioanele noastre, căci asta le fusese misiunea inițială, nimicind astfel un sfert din flota noastră. O ultimă explozie a distrus și nava aducătoare de moarte, dar ea ne-a costat nava-amiral și viața comandanților ei. Jovain încremenise. Nu știa ce să facă. Yago își chinuia plămânii cu fumul înecăcios. Lorens se cruci, iar Mattas izbucni într-un potop de înjurături. După câteva clipe de tăcere, Rewi continuă, cu același glas lipsit de expresie: Lumea începe să se

Întrebe câtă încredere se poate avea într-un guvern ale cărui greșeli și calcule eronate au impus pierderi atât de grele poporului Maiestății sale. Cu toate acestea, presupunerile celor din guvern sunt, se pare, plauzibile. Nava purtătoare de arme nucleare era ultima de acest fel, și s-a scufundat o dată cu ultimele rezerve de astfel de arme ale norrmienilor.

După cum, probabil, vă amintiți, mesajul Ferlay-Birken includea și o descriere a astronavelor Orion, conținând detalii tehnice esențiale. Putem, așadar, estima cantitatea de materiale fisionabile de care au nevoie norrmienii pentru construirea acestor nave, și s-a calculat o limită maximă a cantității de materiale dezgropate; cu siguranță, tot ce inamicul putea să pună deoparte pentru construirea de arme a fost deja cheltuit. Ne îndoim că va sacrifica din materialele necesare navelor pentru a construi noi arme. Nu numai că îi lipsesc mijloacele de a transporta aceste bombe la țintă; mai mult, construind bombe, ar nega scopurile eforturilor sale.

— Nimeni nu poate prevedea care vor fi acțiunile unui nebun, spuse Jovain. Oricine a trimis în luptă acea navă de război, trebuie să fi fost nebun, nu?

Rewi îi zâmbi, amar.

— Nebunia e o chestiune destul de relativă, domnule. Pot să-mi închipui că în spatele acestei acțiuni s-a aflat un impuls de ură demonică. Dar, oricare-ar fi fost prețul plătit, pot spune că a meritat.

— Chiar așa?

— Gândiți-vă. Bombardamentul iese din discuție până când vom putea construi noi portavioane sau vom invada Laska și ne vom construi baze aeriene acolo. Ambele variante ar necesita aproape un an, cel puțin, și asta, dacă ne vom hotărî să acceptăm tot sprijinul ce ne va fi oferit din străinătate. Același lucru este valabil și pentru o eventuală debarcare în peninsula. Între timp, ei vor fi liberi să-și vadă de treabă. Și-au pierdut prototipul, dar nu cred că vor avea nevoie de prea mult timp pentru a construi un altul, cu atât mai mult, cu cât cel dintâi s-a comportat remarcabil. Nu va dura mult, și vor avea la dispoziție întreaga flotă spațială. Blocada s-a încheiat, e sigur. Scăderea moralului a făcut mai mult rău în acest sens decât toate pierderile suferite. În raportul pe care l-am primit, se precizează că degeaba li se spune echipajelor că toate armele nucleare au

fost cheltuite. În firea oamenilor, în întreaga noastră civilizație, există o teamă obsesivă de atom. Nimic nu-i mai împiedică deci pe cei din teritoriile sudului să trimită întăriri și provizii spre nord, atât pe mare, cât și pe uscat. Nu putem controla decât anumite enclave, în acea regiune... Nu acum, când populația a simțit, pentru o clipă, gustul victoriei. Și care e reacția, în țară și peste hotare? Știți cu toții că acest război nu s-a bucurat de popularitate. În raport sunt menționate demonstrații și revolte în numeroase comunități maurai. Cauza lor e groaza, dar și o oarecare admirație rebelă față de curajul de netăgăduit al adversarului. Mi-e teamă că Ferlay și Birken au aprins imaginația în milioane de minți; iar obiectivul nostru primordial, declarat, a fost nimicirea acelor astronave. N-aș fi deloc surprins dacă Beneghalul s-ar retrage de la negocierile referitoare la o alianță cu noi. Și-aș fi în stare să pun pariu pe leafa mea pe un an întreg că mericanii liberi din sud-vest o vor face, cu siguranță. Privirea pătrunzătoare a lui Rewi îi scrută, pe rând, încheind cu Jovain. Pe scurt, încheie mauraiul, există destule șanse ca întreprinderea norrmienilor să reușească, și, în consecință, o mână de iresponsabili aventurieri vor ajunge să domine întreaga planetă. S-ar putea ca, o dată ce vor face acest pas, să aibă de înfruntat aceleași dificultăți cu care vă confrunțați acum, căpitane, dar civilizațiile noastre, așa cum le cunoaștem, vor pieri cu siguranță.

— Doar dacă nu cumva..., încep Mattas.

— Da, încuviință Rewi. Noi doi am discutat această alternativă.

Înțelegerea se prăvăli, strivitoare, asupra lui Jovain.

— Ia stați! strigă el, fără vlagă. Ostrovul Ceresc?

— Da, înălțimea voastră, îi răspunse mauraiul. Aerostatul este dirijabil. Îl putem duce, peste pol, deasupra pozițiilor inamicului, în mai puțin de o săptămână. Având la dispoziție cantități nelimitate de energie solară, n-avem nevoie de localizări precise. Putem menține laserele în foc continuu, oricât ar fi nevoie... Le putem spulbera trupele, le putem pârlji ajutoarele din întregul ținut, îi putem țintui sub pământ, le putem răscoli peșterile, până când vor capitula.

— Atotputernice Deu, se înfioră Lorens, făcându-și din nou cruce.

— Nimeni nu ne-ar putea atinge, strigă Yago, nimeni!

— Nu, așteptați, așteptați, îngăimă Jovain. Aici, acasă... Domeniul ar cădea pradă dușmanilor mei...

— Și-acum, în situația actuală, nu tot ei îl stăpânesc? îi replică Rewi.

— Iern ar putea ateriza liniștit în Franceterr, și toți i s-ar alătura.

— Ce pericol poate prezenta o singură navă spațială, neînarmată? Vă veți întoarce ca un erou, domnule, ca un cuceritor de neînvins. Și... cred că pot să afirm liniștit că Federația Maurai va fi alături de cel ce-și va salva planeta.

— Cel ce va salva Geea, adăugă Mattas. O va salva de la o nouă Judecată de Apoi. Va face dreptate pentru atrocitățile comise nu numai față de ființele umane, ci și împotriva Ei însăși.

Ostrovul Ceres! răsună, ca un strigăt de luptă, în mintea lui Jovain. Cea mai puternică fortăreață și mașinărie din câte există. Căpitanul său va fi cel ce va făuri chipul următorului mileniu... dacă va fi în stare să-și arate hotărârea bărbătească...

Un sentiment glorios puse stăpânire pe el. Sări în picioare.

— O voi face! strigă.

În tumultul ce se iscă, gândul îi zbură la săgețile de soare pe care avea să le azvârle, ucigând și pârjolind, ucigând și pârjolind, el însuși, ca un zeu răzbunător.

5

Încă o dată, Călcâiul Cizmei gemea de lume. Adresându-se mulțimii reunite în acea zi, Eygar Dreng își încheiase cuvântarea strigând:

— Putem învinge, și v-o jur în fața lui Dumnezeu, vom învinge! Am avut pierderi grele, dar dușmanul a pierdut și mai mult. Nu se va întoarce prea curând. De mâine, ne vom întoarce la muncă și vom munci ca niște apucați. În noaptea aceasta, însă, vom sărbători și vom priveghea. Vom sărbători victoria și vom sta de veghe în amintirea acelor bărbați și femei care s-au jertfit pentru a ne aduce biruința. Să bem, mulțumindu-le, în amintirea lui Mikli Karst, a lui Bryun Scarp, a tuturor celor care și-au dat viața ca Lupul să poată alerga liber. În spiritul lor, fie ca Orion să răsară!

În seara aceea, se afla la popotă, așezat pe o masă, așa cum ar fi șezut pe un tron. În mână avea un pahar de whisky, tropăia cu picioarele sale scurte, și vocea sa se auzea tunătoare, în larma din jur. Încăperea nu era îndeajuns de încăpătoare pentru a-i putea cuprinde pe toți, cu atât mai mult, cu cât o mulțime de voluntari li se alăturaseră. Cea mai mare parte se răspândiseră pe holuri, trecându-și, de la unul la altul, sticlele cu băutură, cântând, țopăind în pași de dans, îmbrățișându-se și, nu rareori, vărsând câteva lacrimi, printre râsete și strigăte sfidătoare. Aerul era fierbinte, greu de fum, urât mirositor, dar părea că prin întregul nivel băntuia un vânt sălbatic de iarnă, trezindu-i la viață.

Oamenii intrau și ieșeau, valuri-valuri, pe ușă, roind în jurul barului. Dintre ei se ivi o apariție asemănătoare unei sperietoare de ciori. Pe coridoarele exterioare înaintase mai repede. Aici însă, mulțimea îl prinsese în capcană. Răsunară țipete și blesteme, pumni se ridicară amenințători, apoi liniștea se răspândi ca o maree, dinspre centrul încăperii, și toți se holbară la el.

— ...trădător, iscoadă, prindeți-l, legați-l...

— Gura! tună Eygar. Dați-i pace! Vuietul mulțimii care îl înconjură se stinse, încet. Ce sunteți, oameni liberi sau o adunătură de șerbi ai mongilor? Ce s-a întâmplat n-a fost din vina lui Plik. Dați-i pace, vă spun! Oamenii din jurul angleymanului se dădură la o parte, înghesuindu-se unii într-alții, până când acesta rămase singur, în intervalul dintre cele două jumătăți ale mulțimii. Eygar îi făcu semn. Vino-ncoace, prietene, îl strigă. Când trubadurul se apropie, directorul îi arătă sticla așezată lângă el, pe masă. Hai, trage-o dușcă.

Plik sorbi îndelung.

— Aaah! oftă el. Domnul să vă binecuvânteze, domnule. Aveam nevoie de băutura asta. Îi simțeam îndeajuns de mult lipsa, încât să risc să-mi port oasele înapoi. Sunteți din cale-afară de amabil.

— Dintotdeauna mi-au plăcut cântecele tale. Și nu cred că ai vreun amestec în ceea ce au făcut prietenii tăi.

Plik îi răspunse printr-o privire hotărâtă.

— Nu, domnule. Dar ei vor rămâne și în continuare prietenii mei.

— E dreptul tău să simpatizezi pe cine ai chef.

— Vă spun drept, nu simpatizez pe nimeni în mod special.

Mi-e milă doar de nevinovații pe care aceste cauze mari i-au ucis, i-au jefuit și i-au siluit, și o vor face în continuare.

— Ei bine, fă-ți treaba în continuare și ai grijă ce vorbești, îl sfătuiește Eygar. O mulțime dintre ai noștri au devenit ai naibii de sensibili, după toate prin câte-am trecut, și nu-ți pot da un înger păzitor. E-n regulă, du-te la bar, dacă vrei.

În înghesuială, Plik nu reușește să se îndepărteze, astfel încât îl auzi pe un ofițer adresându-i-se îngrijorat directorului:

— Domnule, cred că ar trebui să discutăm despre pericolul potențial pe care-l constituie astronava furată.

— E-n regulă, voi termina ceea ce începusem să-ți spun, apoi ne vom apuca serios de băut, îi răspunde Eygar. Măine vom putea intra în amănunte, dacă dorești. În principiu, nu sunt de acord cu tine că ea ar putea reprezenta o amenințare. Ferlay a transmis că intențiile sale sunt pașnice, chiar dacă nu mai este de partea noastră. Îl cred. De fapt, două posturi de urmărire prin radar au raportat că, în prezent, se îndreaptă spre spațiul îndepărtat.

— Se va întoarce, domnule. Iar *Orion Doi* are o mulțime de bombe atomice în cală.

— Nu le poate arunca asupra noastră. N-o poate face decât dacă reproiectează întregul sistem, mai întâi, și cine crezi că ar putea să îi acorde sprijinul necesar? Mauraii? Nu, ar fi împotriva convingerilor lor etice. Și-apoi, Ferlay și Birken au plecat tocmai fiindcă erau dezgustați peste măsură de folosirea anvelopelor nucleare în război. Nu pot să-i condamne prea aspru pentru asta, mormăie Eygar, mușcându-și buzele.

— Și totuși...

— Nu-ți face griji, nu mă bazez doar pe argumente psihologice. Să admitem că Ferlay ar reuși să aterizeze pe teritoriul Federației, fără să distrugă nava. Să admitem și că mauraii ar putea fi îndeajuns de desperați pentru a converti bombele în focuri nucleare, trimițând apoi nava într-o misiune specială împotriva noastră. Amintește-ți însă că bombele lor sunt de capacitate scăzută, căci, altfel, ar pulveriza nava. Dacă întregul kilotonaj ar fi înglobat într-o singură bombă, care să fie detonată îndeajuns de aproape, ar reuși să distrugă cel mult unul dintre puțurile noastre de lansare, nu mai mult. Acestea sunt situate la

distanțe îndeajuns de mari unele de altele, și al naibii de bine întărite. Dacă materialul fisionabil ar fi împărțit în destule părți, fiecare bombă ar trebui să lovească extrem de precis. Dar mauraii nu dispun de informații chiar atât de exacte și nici de precizia necesară. Adu-ți aminte, nimeni n-a mai purtat, cu adevărat, un război aerian de la Osândă încoace. Tehnologia actuală în acest domeniu este destul de primitivă. Atât ei, cât și Ferlay au destul bun-simț pentru a-și da seama de asta.

— Dar nava însăși ar putea constitui o armă potențială, domnule, insistă ofițerul.

— Te referi la exploziile ei propulsoare, spuse Eygar. Da, teoretic, Ferlay ar putea trece razant pe deasupra puțurilor, provocând câte o explozie deasupra fiecăruia dintre ele. Ar fi însă nevoie de o îndemânare incredibilă în pilotaj. Oricât ar fi el de priceput, e singur, fără copilot, și nu are decât un singur inginer la dispoziție. Teoria asta e cusută cu ață albă. Dar, uite, tocmai pentru a risipi îngrijorările unora ca tine, Jakyo, voi cere miliției să aducă câteva rachete în această regiune.

— Rachete nucleare?

Eygar făcu un gest de respingere.

— Nu! Am fost informat că am consumat toate porcăriile de acel gen și, recunosc deschis, îmi pare bine. Vorbesc de rachete mai mici, cu combustibil solid, cu încărcătură explozivă convențională. Pot atinge înălțimi de până la zece kilometri. Astronava ar trebui să coboare mai jos dacă ar avea de gând să producă pagube reale, și ar fi de ajuns o singură rachetă pentru a o doborî. Pumnul său izbi masa. Sticla și paharele tremură. Eygar luă o dușcă zdravănă din licoarea de foc și adăugă: Îți repet, nu mă aștept deloc la o asemenea încercare... Ferlay știe și el că n-ar avea nici o șansă. Și-apoi, cred că ține enorm la nava aceea, cu atât mai mult acum, după ce-a fost cu ea în spațiu, norocos blestemat! Dar nu-ți mai face atâtea griji, Jakyo, suntem pregătiți pentru orice eventualitate. Și acum, piei dracului de-aici și lasă-mă să-mi văd de băutură!

Plik se îndepărtă, croindu-și cale prin înghesuială. Deși continua să atragă priviri ostile, nimeni nu se mai legă de el.

Cineva îl luă de braț. Privi surprins și o descoperi pe Lisba Yamamura, fata de la bibliotecă.

— Noroc, îi spuse aceasta, cu un dram de timiditate în glas.

— Salut... Era uimit. Se mai întâlniseră întâmplător de vreo

câteva ori, de la cearta avută în urmă cu câteva luni, dar relațiile dintre ei se răciseră. Ce mai faci?

— Nu prea știu, în ultima vreme. Tu? Plik ridică din umeri și zâmbi ușor. Dacă ți-e sete, și pun pariu că-ți este, te avertizez că ți-ar trebui mai mult de o oră ca să ajungi în preajma barului, îi spuse ea. Vrei să bei o gură de la mine, ca să îți potolești arșița?

— Mulțumesc, răspunse el, acceptând paharul și sorbind puțin din el. Dar ce te face să crezi că o merit?

Ea îl privi îndelung.

— Cred că ești tare singur în ultimele zile.

— Ei bine...

— Nimeni nu mai vrea să-ți asculte cântecele, nu-i așa? Ai mai compus vreunul nou? Evenimentele astea trebuie că te-au inspirat, deși nu știu dacă ar fi înțelept să cânti despre ele în public.

Din hol, se auzi un cor de glasuri bărbătești, baritonale. Melodia prinse și se răspândi, pe măsură ce alți și alți bărbați i se alăturau.

„Lăsați tunetele demult zăgăzuite
Să scuture cer și pământ din temelii.
Pe cer arate-se minunea ce-am făurit
Și liber să răsară Orion.
Moarte tiraniei!
Acum, Lupul aleargă liber!
Sfidați zeii din ceruri,
Ei trebuie să piară.
Și mergem înainte,
Înainte mereu,
Înainte, spre libertate! Libertate! Libertate!"

Plik clătină din cap. Pălise.

— Nu, n-am mai compus nimic. N-aș îndrăzni să mă măsoar cu ei și cântecul lor.

— Ce spui? Întrebă Lisba. Însuflețitoare melodie, dar nu cred că versurile valorează mare lucru.

— Sunt versuri albe, îi răspunse Plik, abia reușind să se facă auzit, în vreme ce melodia le copleșea auzul. Oricum, nu vezi? Eu sunt poet sau, cel puțin, așa îmi place să cred. Invoc demonii

și-apoi mă străduiesc în măsura în care îmi stă în putință, să descriu ce am văzut. Dar ceea ce auzi acum e limba demonilor înșiși. Își desprinsese brațul din strânsoarea ei. Iartă-mă, te rog, îi spuse. Bănuiesc c-am reușit din nou să te jignesc...

— Nu... nu tocmai. Te-am căutat tocmai fiindcă mi-am amintit ce ești și... Oh, nu, n-am de gând să-mi trădez sălașul său proiectul Orion, nicidecum, dar am avut impresia că tu înțelegi mai bine ce se petrece și speram că m-ai putea ajuta să înțeleg și eu... Lisba îi apucă mâinile și se apropie mai mult de el. Am o cameră în sectorul celibatelor, îi spuse ea repede. E cât o cutie de chibrituri, dar stau singură. Am acolo o sticlă de vin. Vino cu mine. Te rog.

6

Furtuna bântui deasupra Uropei apusene până după ora amurgului. Faylis stătea închisă în casă (ce altceva ar fi putut face o femeie singură?), ascultând geamătul vântului, bubuitul tunetelor, darabana ploii pe acoperiș, ce se scurgea în torente pe străzi. Când fulgera, cataractele de apă care se prelingeau pe geamuri străluceau sinistru, de parcă acolo, afară, ar fi izbucnit vreun incendiu. Era frig în conacul Aurillac din Tournev, căci un sabotaj scosese din funcțiune centrala energetică a orașului care făcea legătura cu Ostrovul Ceresc. Se retrăsese lângă soba de teracotă, aducându-și cu sine o lampă, în încercarea de a risipi întunericul de mormânt ce se înstăpânise. Puținii servitori vârstnici care mai rămăseseră nu se arătau decât atunci când îi chema, nu-i vorbeau decât pentru a-i răspunde la întrebări, și chiar și atunci, doar monosilabic. N-avea poftă de mâncare și abia dacă băgase de seamă că nici bucătarul nu se prea străduia.

Pivnița și dulapul cu băuturi erau, de departe, mult mai interesante. Spre seară, când furtuna se mai potolise, se simți îndeajuns de ușurată, de încălzită, pentru a se băga în pat cu o carte în mână, o antologie cu poemele ei preferate. Citindu-le, îi veni să plângă, din pricina imensei grozăvii și tristeți care asupra lumea, pentru sărmanii oameni care fuseseră uciși la celălalt capăt al ei, pentru bietul Jovain, a cărui muncă de-o viață începuse să se năruie încă de la început, pentru sărmanul

ei tată, căruia, cu siguranță, îi era dor de ea, pentru sine însăși, biată Faylis, al cărei soț se învârtea în jurul planetei împreună cu o târfă barbară, proclamându-și fără rușine necredința... Și totuși, se gândea ea cu generozitate, l-ar fi iertat, poate, dacă s-ar fi întors la ea... Dormi cu greu, chinuită de vise.

Se trezi dintr-un coșmar, tremurând și scăldată în sudoare, înaintea zorilor. Ferestrele nu erau întunecate, căci lumina dinaintea răsăritului le străbătea, mai strălucitoare decât însăși luna plină, alungind umbrele. Era răcoare, iar liniștea era atât de profundă, încât i se părea că aude casa veche scârțâind pe la încheieturi. Lumânarea de pe noptieră stătea să se stingă.

Nu îi mai era somn, nici nu-i venea să stea singură până când fata-n casă avea să se trezească și avea să îi aducă micul dejun. *Voi face o plimbare*, se hotărî. *Da, nu mi-ar strica să ies puțin*. O clipă de ezitare. *Teroriștii aceia*. Dar până în prezent se legaseră doar de câțiva soldați, tăbăcindu-i nițel, și sabotaseră câteva mașinării. Nici un bărbat din Domeniu nu s-ar fi legat de o femeie, din motive politice. De fapt, toată lumea se mulțumea să o ocolească și să se limiteze la câteva fraze reci, dar politicoase, atunci când nu reușeau să evite întâlnirea. *Afară. O gură de aer proaspăt. Pacea care sălășluiește în Gee*. Se îmbracă în grabă, cu o rochie simplă și un mantou cu glugă, care avea să îi ascundă identitatea față de eventualii trecători, aprinse lumina în casa scărilor, deschise ușa de la intrarea principală și trecu pragul.

Treptele, caldarâmul, zidurile și acoperișurile de peste drum, toate străluceau în lumina enormului disc al Ostrovului Ceres. Felinarele cu gaz din depărtare păleau în fața irealei străluciri, iar pe cer nu se mai vedea nici urmă de stele, ci doar câteva dâre de nori. Strada era pustie; doar o pisică de pripas o traversa, nonșalantă; îi aruncă o privire cu ochii ei mari, de opal. Coborâ pe trotuar și porni înainte. Pașii ei trezeau ecouri seci, iar răsuflarea forma norișori alburii, în răcoarea dimineții.

Cred c-am să merg până pe chei. Grăbi pasul și mișcarea îi alungă gustul amar lăsat de coșmarele nopții, însuflețind-o. *Viața mea nu s-a sfârșit încă. Obstacole, nedreptăți, lipsa tuturor de discernământ, toate acestea m-au rănit, dar mă voi vindeca, voi accede la Unicitate și voi găsi un bărbat care să mi se potrivească. Iar de nu...*

leși pe o esplanadă. Copaci, o balustradă, statui îmbătrânite

în fața ei. Dincolo de ele, râul Loi curgea lin, cu unde sclipitoare, iar pe celălalt mări se întindeau câmpuri cu ferme și livezi. În depărtare se înălța colina Consvatorului. De la distanță, turnurile acestuia păreau bijuterii filigranate de fildeș. Știa însă că în ele se adăpostea frumusețea, înțelepciunea și calmul veacurilor trecute. Spre răsărit, cerul începuse să capete nuanțe rozalii. Un clopot începu să sune în Turnul Savanților, același sunet care, de o jumătate de mileniu, ura bun-venit soarelui în fiecare dimineață. Nu știa dacă auzea muzica aceea de-adevăratelea ori numai cu sufletul. *Da, gândi ea, poate că locul ce mi se cuvine e acolo.*

Ridică privirea spre Ostrovul Ceresc. Vreme de câteva minute, avea să mai domnească singur în împărăția cerurilor, luminos și impunător. Pe suprafața lui străluceau mări multe lumini decât de obicei. Și oare chiar văzuse ceva mișcându-se de-a lungul marginilor sale?

Cum? Nu, nu, nu!

Dangătul clopotului încetă. Făylis încremenise ținând, și o parte a sufletului ei se întreba dacă avea să înceteze vreodată să mai țipe. În acest timp, Ostrovul Ceresc lunecă spre nord, apoi tot mai repede și mai repede, până când nu se mai văzu, și cerul rămase pustiu, neomenesc.

XXV

Orion Doi dădu ocol Lunii, și Pământul îi răsări înaintea. Având acum soarele în spate, Iern și Ronica își văzură planeta ca pe o amuletă de safir cu brazde albe, ale cărei margini erau învăluite în întuneric. Strălucirea ei ascundea stelele dimprejur, iar galaxia înghețată părea a-i așterne drum prin imensitatea ei.

Peisajul cenușiu, străpuns de cratere, al Lunii dispăru undeva, în urmă. Asprimea feței luminate fu înlocuită de umbre misterioase. Cei de jos, de-acasă, aveau acum parte de lună nouă.

Ronica și Iern pluteau în dreptul hubloului de la postul de pilotaj. Ochii ei străluceau, plini de lacrimi.

— De fiecare dată, priveliștea asta mi se pare tot mai frumoasă, suspină ea.

El încuviință, amuțit, la rându-i, în fața unei asemenea splendori.

— Aici, mi-e dat să văd cu ochii mei ceva ce credeam a înțelege înainte, rosti ea, în liniștea în care era cufundată nava. Geeanii au dreptate în privința unicității vieții. Pământul e viu. Cât de singur e și infinit de prețios! Nu *putem* îngădui ca Pământul să fie ucis. Doar atât avem.

El o întrerupse, pe un ton visător:

— Poate, într-o bună zi, vom avea și locuințe în spațiu, poate chiar lumi noi, dincolo de Sistemul Solar.

— Desigur, și eu sper asta. Dar Pământul va rămâne veșnic mama noastră.

Catan, Rosenn... gândi el, și un clește al durerii îi strânse inima. *Ce s-a mai întâmplat cu voi?*

— Nu vreau să spun că Luna, cu asprimea ei, n-ar fi frumoasă, continuă Ronica. Mi-ar plăcea să mă întorc acolo, odată, și să aterizez. Poate, în Marea Liniștii, pentru a păstra un moment de reculegere în fața vestigiilor *Vulturului*¹.

— Chiar crezi că ar merita să mai trecem o dată pe acolo?

— Păi, n-a fost minunat de data asta?

— Ba da, atunci când mi-am putut permite câte un moment de relaxare...

— Și eu sunt de aceeași părere. În ciuda corvezilor, a spațiului îngust, a aerului urât mirositor, a mâncării lipsite de gust, a instalațiilor sanitare sub orice critică, a tuturor neplăcerilor imponderabilității... a fost minunat. Și-apoi, ne-am descurcat destul de bine, nu crezi? Reîntoarcerea pe orbită va fi mult mai ușoară.

— Exact. Va trebui să facem una sau două corecții ale cursului, dar altfel, vom avea la dispoziție trei zile de odihnă. În acest timp, va trebui să ne hotărâm ce vom face la întoarcere, unde ne vom duce.

— Ai vreo idee?

— Mă tem că nu. Vă trebui să găsim un loc unde să nu fim tratați ca niște criminali și unde nava să nu ne fie confiscată. Meyco? Okkaido?

— Localnicii sunt prea vulnerabili la presiunile maurailor. Te-ai gândit cumva la sugestia mea, privind o aterizare într-o zonă izolată, undeva în interiorul uscatului?

— Da, dar pe măsură ce ajung să cunosc mai bine

comenzile navei, mi-a tot mai teamă că nu vom putea ateriza fără a dispune de facilități adecvate la sol. Un echipaj complet ar putea lua în considerare o eventuală aterizare în stepele Asiei sau în savanele Africii, deși mie mi-ar fi teamă să încerc așa ceva, chiar dacă sunt destul de curajos din fire. Nu, acum nu putem să o facem; un singur pilot n-ar avea destule date pentru a reuși, iar eu, de unul singur, n-aș putea să te dirijez îndeajuns de precis și de rapid în mânuirea motoarelor. Nu suntem destui. Când vom intra în atmosferă, va trebui să ghicesc majoritatea parametrilor, chiar și cei mai importanți; chiar și cu un avion, e îndeajuns de complicat, darmite cu o astronavă. Ar fi preferabil – chiar indicat – să aterizăm în siguranță, monitorizați, pe unul dintre cele mai bune aeroporturi de pe Pământ.

Ronica oftă.

— Aha... Uite ce e, nu mai face mutra asta posomorită, c-ai să mă superi în asemenea măsură, încât expresia ta va părea zâmbitoare pe lângă a mea. În cel mai rău caz, vom face apel la maurai. Ar trebui să se poarte frumos cu noi, având în vedere ce am făcut în folosul lor. Din câte-am auzit, Oceania e un loc în care merită să trăiești. Poate că vom reuși să-i convingem până la urmă să reînceapă proiectul Orion, pentru ei înșiși. Sau, cine știe, când vom intra pe orbită în jurul Pământului și vom stabili contactul prin radio, vom găsi, poate, o țară care să fie dispusă să ne primească în condițiile dictate de noi.

— Poate. Dar poate că, între timp, ingineria genetică va fi creat o molie uriașă, capabilă de zboruri interplanetare, pufni lern, neîncrezător, și mâinile i se încleștară pe brațele fotoliului în care se ancorase, pentru a nu-și lua zborul.

Ronica se întinse spre el.

— Ei, iubitul! S-a întâmplat ceva?

Privind drept înainte, fără să vadă cu adevărat Pământul, își revărsă șuvoiul cuvintelor:

— Da. Mai devreme eram prea obosit, prea ocupat sau prea captivat de această experiență... N-am apucat să realizez... Ne-am putea prăbuși sau am putea arde, pe drumul de întoarcere... și tu ai putea să mori.

— Aoleu! zise ea, zburându-i părul. Termină cu acest cava-lerism franțuzesc, vrei? Știam ce fac și nici o clipă nu mi-am dorit altceva, atunci când am venit alături de tine. Desigur, n-am nici un chef să murim, nu înainte de a fi îndeajuns de bătrâni și

decrepiți pentru a nu mai putea face dragoste. Dar, de-o fi să se întâmple acum, vom fi împreună, și totul se va petrece în mai puțin de-o secundă. Și, recunoaște, am trăit de milioane de ori mai intens decât oricine altcineva din întreaga specie umană. Nu trebuie să-ți pară rău ori să te simți câtuși de puțin vinovat.

— Ei bine...

O sărută. Se desprinseră din chingile fotoliilor și plutiră, îmbrățișați.

În lumina Pământului ce se revărsa în cabina cufundată în penumbră, o văzu clipind, cu nările fremătând și cu buzele umede.

— Dacă-i așa, propuse ea, cu vocea îngroșată, ce-ar fi să mergem în cală, unde e mai mult loc? Mi-a venit o idee ce-ar putea soluționa problemele referitoare la modul de a face dragoste în imponderabilitate.

2

De opt sute de ani, Ostrovul Ceresc făcuse față vuiturilor stratosferei, fără a se clinti din loc, cu excepția scurtelor deplasări de testare ce se făceau după reparațiile generale; nici o astfel de reparație nu mai fusese efectuată în decursul ultimei generații. Călătoria sa pe deasupra întinderilor înghețate ale Polului deveni o adevărată epopee a curajului și voinței.

Jovain nu cunoscuse în mod direct această experiență, ci doar îi ascultă relatarea, din gura oamenilor din echipaj, cu voci tremurând de oboseală și încordare. Află astfel că tânărul și neexperimentatul Aimay Rovertto Awilar își pierduse echilibrul și căzuse, în vreme ce se afla în exterior, făcând parte dintr-o echipă care înlocuia un panou luat de vânt; parașuta i se încâlcise și căderea îi fusese fatală. Neexperimentata Katarina Papetoai, întorcându-se dintr-un zbor de recunoaștere, ratase aterizarea pe o platformă, fusese prinsă de o turbulență, iar jetul aerostatului o antrenase într-o vrie ce-i fusese fatală. Alți voluntari le luaseră imediat locul ambelor victime. Inginerii, electroniștii și cei din echipele de întreținere lucrau frenetic pentru repararea sistemelor care cedau supuse unor presiuni mai mari decât cele la care fuseseră proiectate să reziste. Piloții înfruntau forța unor vânturi prea puternice, în vreme ce

navigatorii se aplecau, înjurând în barbă, asupra harților învechite. Scepticii cobeau, dar moralul echipajului era susținut cu entuziasm de o trupă de artiști amatori încropită ad-hoc... Jovain ascultă absent toate aceste relatări, transmise felicitări și acordă onoruri, dar nimic nu reuși să îl tulbure cu adevărat, căci el însuși era pierdut în contemplarea peisajului.

Continental, Canalul, Angleylann-ul uimitor, înverzit, Scotallann-ul, cufundat încă sub zăpezi, o mare întunecată și furioasă sau verzuie și la fel de înfuriată, stâncile gri-albastrii ale fiordurilor abrupte, apoi marele ghețar care părea să nu aibă sfârșit, până când furtunile îl ascunseră vederii, stele nemaivăzute și cutremurătoare aurore, după lăsarea întunerului... Și, mereu, țelul spre care se îndrepta. Între timp, Ostrovul Ceresc își vedea de drum spre a-și întâlni destinul.

Veni, în sfârșit, și vremea să se oprească.

— Verificare generală! porunci căpitanul. Echipetele de luptă la posturi, se trece pe orar de trei carturi.

Nu simțea deloc înflăcărare. Era hotărât, dar obosit Laska se ascunsese de el, sub o pătură de nori plumburii, ce se întindeau de la o margine la alta a lumii. Navigatorii nu-i puteau spune decât că se aflau undeva aproximativ deasupra țintei, cu o eroare de plus sau minus cincizeci de kilometri. Soarele strălucea spre apus, pe bolta de un albastru întunecat.

Dar n-avea importanță... Perdeaua albă de nori avea să sfârșească prin a se risipi, iar ținta avea să fie stabilită cu precizie. De-acum, o domina, atotputernic și invulnerabil. În această perioadă a anului, zilele sub-arctice erau la fel de lungi ca în oricare parte a globului, dar, cu timpul, aveau să se prelungească cu mult peste durata celor mai lungi zile de vară ale Domeniului, astfel încât Ostrovul Ceresc avea să poată, la un moment dat, să își mențină bombardamentul aproape continuu, pe parcursul celor douăzeci și patru de ore. Dar Jovain nu credea că avea să fie nevoie să zăbovească aici atât de mult. Înaintea solstițiului de vară, întreaga regiune avea să fie pustiită metodic, sfârșind, cu siguranță, prin a nimici și sediul proiectului Orion. Iar inamicul avea să capituleze cu mult înainte.

Se îndreptă spre compartimentul central de comandă, însoțit de Mattas. Rewi Seraio îi aștepta deja acolo, în calitate de reprezentant al țării sale, alături de care Ostrovul Ceresc intrase în acest război. Stăteau, toți trei, în centrul încăperii

circulare, și, de jur împrejur, tehnicienii așteptau ordinele, în fața consolelor cu instrumente. Ecrane largi prezentau imagini ale lumii înconjurătoare, vederi laterale, dinspre pământ sau din spațiu. Un miros abia sesizabil de ozon se insinua în atmosfera încăperii. Sub tălpi, pardoseala vibra surd.

— Puteți începe, dacă sunteți pregătiți.

Cuvintele pe care le pronunțase îi răsunară adânc în minte lui Jovain.

Fulgerele brăzdară cerul, strălucitoare, determinând descărcări electrice la atingerea cu stratul de nori.

Unul dintre tehnicienii principali își scoase căștile de pe urechi, se răsuci în scaun și raportă:

— Operațiunea a reușit, domnule, iar ionoscopul radar ne arată că o cantitate adecvată de energie a lovit solul.

— Prea bine, rosti Jovain. Fiți pregătiți de acțiune, de îndată ce veți fi anunțați.

Părăsi vecinătatea stânjenitoare a pâlpâirilor osciloscoapelor, pornind spre atmosfera mai familiară a biroului său, dorindu-și ca Mattas și Rewi să nu îl urmeze. *De ce-au venit acolo, în compartimentul de comandă? Din curiozitate? Din nevoia de a participa și ei, într-un anume fel, la acțiune? Dorința de a-și exorciza spaimele i-a adus acolo? Dar pe mine, ce anume m-a atras?*

Ajuns în birou, ceru să fie chemați prin radio cei de la sol, ordonând să i se facă legătura imediat ce la capătul firului avea să se afle conducătorul proiectului Orion. Apoi îi privi pe ceilalți, care stăteau vizavi de masa de lucru, masă ce-i fusese dăruită Căpitanului de cei din Midi-ul Superior.

— Prea bine, spuse.

Simțea furnicături în tot trupul și începuse să-i fie frig. Băgă de seamă că pete umede i se iviseră sub mânecile cămășii de uniformă. *Faylis*, veni un gând, fugar; dar ea era la infinite depărtări.

Știa acum de ce se avântase în această întreprindere. *Pentru ea, pentru întreaga omenire, pentru Gee, pentru gloria mea personală (nu, la asta n-am voie să mă gândesc), pentru a face dreptate. La ceasul grozăviilor, a venit vremea să ne arătăm noi înșine grozavi.*

— Prea bine, repetă el.

— Ați vrea să rostesc eu ultimatumul? se oferă Rewi.

— Nu, îi răspunse Jovain. Îți mulțumesc, dar... Nu, eu sunt căpitanul. Desigur, dacă vei dori să mai adaugi ceva...

— Domnule, după cum v-am spus și adineauri, asta ar da impresia de nehotărâre și-ar putea da de înțeleș că suntem dispuși să tergiversăm, îi spuse mauraiul, netulburat. Am încredere în dumneavoastră, știu că nu veți șovăi.

— Nu va fi ușor, interveni Mattas. Barba îi flutura în vreme ce vorbea. O firimitură îi rămăsese încurcată între firele ei soioase, de la ultima masă. S-ar putea să fie nevoie să dai ordine pentru o distrugere masivă. Dar nu uita nici o clipă, extirpăm un cancer. Geea se va vindeca.

Ne vom mai întoarce vreodată la viața noastră dinainte? gândi Jovain. *Nu, Geea nu învie niciodată morții. Ea naște vieți noi. Cât de groaznice trebuie să li se fi părut dinozaurilor mami-ferele?*

Interfonul bâzâi. Jovain apăsă pe butonul potrivit. O voce feminină rosti, într-un angleț marcat de un accent puternic:

— Înălțimea voastră, aveți legătura cu Eygar Dreng, directorul proiectului Orion, membru al Sălașului Lupilor din Uniunea de Nord-Vest. Doctore Dreng, vorbiți cu Căpitanul Ostrovului Ceresc, Talence Jovain Aurillac.

Mattas și Rewi arătau și ei la fel de încordați ca și el însuși. Simțea că mușchii pieptului îl dureau. *Nu te purta ca un geean. Relaxează-te, asemeni unui tigru.*

Se auzi o voce răgușită, bărbătească:

— Alo, Ostrovul Ceresc, alo.

— Domnule, vă salut, rosti Jovain, așteptându-se să audă vocea unui interpret.

Când colo, îi fu dat să audă un răspuns într-un angleț aproape la fel de corect cum fusese cel al centralistei.

— Aici Dreng. Vă ascult.

Jovain își reveni din surprindere. În fond, stăpânul lui Orion nu putea fi un ignorant. Pe teritoriul Domeniului exista o bogată literatură despre aerodinamică și științele conexe, de la Restaurația lui Enric, copii ale ei ajunseseră cu siguranță și peste hotare. Fără îndoială, Dreng dorise să le citească în original; dacă avea câtuși de puțin talent pentru lingvistică, reușise, fără prea mari eforturi, să învețe să converseze; exersa, probabil, periodic, discutând cu femeia aceea care le făcuse legătura, secretară, centralistă, bibliotecară sau ce-o fi fost... Jovain își

întrerupse speculațiile. Aveau chestiuni mult prea serioase de discutat.

— Sunt căpitanul, spuse. Înțelegeți, ăăă... Înțelegeți, sper, situația. Am transmis prin radio anunțuri referitoare la intențiile noastre, apeluri la rațiune, pe toate lungimile de undă uzuale, în vreme ce ne apropiam. Dar n-am primit nici un răspuns.

— Nici nu meritați vreun răspuns, căci speram că balonul vostru se va sparge și se va duce naibii la fund.

Furia îl străbătu pe Jovain ca o descărcare electrică.

— Ei bine, v-ați înșelat!

— Nu zău?

Jovain fu nevoit să lupte cu sine pentru a se stăpâni.

— Ascultă-mă. Aerostatul a luat poziție deasupra voastră. Acumulatorii săi sunt încărcăți și vor putea fi tot timpul așa. Orice avioane sau rachete ați trimite împotriva noastră, deși nu cred că aveți vreunele capabile să urce până aici, vor fi nimicite. Laserele noastre vor distruge întregul vostru proiect și toate țelurile voastre, în acest război lipsit de sens. Așa că, vă implor, predați-vă, înainte să fie prea târziu. Chiar și propriul vostru guvern v-a renegat. Lângă mine se află un reprezentant al mau-railor, gata să negocieze cu voi o capitulare în condiții rezonabile.

— Desigur, desigur, zise Eygar Dreng, condescendent. Singura problemă e că, pentru noi, termenul „rezonabil” n-are nimic comun cu sensul pe care i-l dați voi. Uite ce e, ne-am gândit la toate astea, cu toții, încă de când am recepționat primul vostru mesaj. Am căzut de acord că ne vom asuma toate riscurile. Vom menține deschis acest canal de unde, pentru comunicații, și-ați face bine să nu ne distrugeți transmitătorul. Chiar nu-ți dai seama că ți-ai lăsat propria civilizație să se ducă de ripă?

Ridicându-se, Mattas își răsturnă, cu zgomot, scaunul.

— Dar voi, chiar nu va dați seama cât rău ne siliți să-i facem Geei?

— Du-te dracului, veni, sec, răspunsul lui Dreng.

Clic. Interfonul amuți.

— Pedepsește-i, gemu Mattas, izbind cu pumnii în tot ce-i venea la îndemână. Pedepsește-i, pedepsește-i.

Un soare nevăzut își vărsa mânia asupra pământului.

Norii și ploaia nu puteau stăvili astfel de fulgere. Acestea își croiau cale prin nori; apele ploii se transformau în aburi fierbinți o dată cu fiecare lovitură de trăznet; bubuituri asurzitoare răsunau. Lovind pământul, stârneau scântei albastrii. Întors din cale, vântul se învârtejea, șuierând.

Acolo unde câte o rază lovea, copacii explodau, și așchiile lor se mistuiau în flăcări. Ierburile se volatilizau în punctul de impact, arzând și îngălbenindu-se în cercuri largi pe pământul pârjolit. Stâncile se încălzeau până la incandescență. Animalele și oamenii aflați în zona lovită aveau noroc, căci piereau îndată, prea repede pentru a realiza ce se întâmplase. Cei de pe margini erau arși de vii ori trăgeau în piept aerul fierbinte, care le mistuia plămânii. La mai mare distanță, cei care priveau în direcția în care izbeau razele orbeau pe loc. Iar razele loveau pretutindeni.

Unele erau doar sclipiri distrugătoare ce izbeau cu o violență de neimaginat. Altele durau câte un minut ori chiar mai mult. Nu insistau asupra unuia și aceluiași loc, căci n-avea nici un sens să-și mențină focul asupra unei ținte care, pentru ochitori, era invizibilă. Razele brăzdau munți și văi, stârnind avalanșe. Cu fiecare oră ce trecea, tot mai mulți kilometri pătrați de pădure se preschimbau în pustii arse, fumegânde, având ici-colo câte o pată întâmplătoare de vegetație, în care animalele refugiate mai țipau încă, înspăimântate.

Spre seară, ploaia încetă și cerul începu să se însenineze. Oamenii care scăpaseră de furia distrugătoare a razelor morții, aflați la adăpostul unor lanțuri de munți mai îndepărtate, dacă își păstrasera văzul intact, putură acum să vadă un astru nou, o altă lună, pe cerul ce se întuneca. Era atât de mare, încât părea a se prăbuși spre ei. Văzând-o, mulți își pierdură cumpătul și aruncară armele și fugiră urlând, cuprinși de panică. Lumina sa, furată soarelui ce deja apusese, strălumina norii din jur, de parcă aceștia ar fi ascuns în pânțele lor focuri ce în curând aveau să izbucnească, revărsându-se peste pământ.

Santinelele de pe dealuri, care se adăpostiseră în timpul dezastrului, profitară de lumina noului astru pentru a examina pagubele produse de acesta. Își duseră la buze emițătoarele

portabile, și undele radio se încrucișară curând în bezna care pornise a învălui totul. Oamenii se ghemuiau în pufoaice, căutând refugiu împotriva frigului pătrunzător. Luna invadatoare păli tot mai tare, pe măsură ce soarele se scufunda dincolo de orizont. Nu dispăruse, căci discul ei ascundea stelele de curând ivite. Iar ei știau că a doua zi dimineață, sclipirea ei rece se va ivi din nou, gata să ucidă.

Eygar Dreng stătea în biroul său, simțindu-se mai singur decât se simțise vreodată vreun alt om. Era o încăpere primitoare, plină de rafturi de cărți supraîncărcate și de fișete, de echipament de comunicații. Se afla aici și un terminal de computer și vreo câteva amintiri, între care și vâsla caiacului cu care, în tinerețe, câștigase un campionat. Pe biroul său vechi se aflau două fotografii: una era a familiei sale, cealaltă era o vedere a lui Saturn luată de sonda Voyager, pe care o găsise în arhive. Ventilatoarele murmurau ușor.

Ținea la ureche căștile radioreceptorului. Vocea colonelului Rogg, care transmitea de afară, de la suprafață, suna stins și îndepărtat, de parc-ar fi fost glasul de dincolo de mormânt al unui strigoi.

— Nu, domnule, n-avem nici o speranță. Credeam că vom putea rezista, dar inamicul ne-a demonstrat de ce e în stare chiar și atunci când, practic, trăgea orbește. Se pare că, până mâine, timpul va fi senin. O tehnologie de un asemenea nivel are, în mod sigur, dispozitive optice care pot depista indivizii aflați la sol.

Domnule, răspund de oamenii mei. Azi am văzut moartea multora dintre ei. E drept, avem un spital de campanie, iar medicii au dat dovadă de un eroism fără seamăn, dar... Nu, domnule, mâine ne retragem.

— Îți dai seama că, în acest fel, Orion va rămâne deschis în fața oricărui atac de la sol, din momentul în care mauraii își vor strânge noi trupe, rosti Eygar. Glasul îi tremura, la fel ca și fiecare mușchi al trupului. Nu veți putea fi înlocuiți de nimeni atâta timp cât aerostatul va interzice apropierea altor trupe.

— Cine credeți că v-ar veni în ajutor acum, expunându-se unei morți sigure? Domnule, suntem pierduți. Datoria noastră e să salvăm ceea ce mai poate fi salvat.

— Presupui deci că yurruapanii vor consimți să vă lase să evacuați zona?

— Dumneavoastră sunteți cel care trebuie să negociați asta. Puteți lua legătura cu ei, nu-i așa? Presupun... presupun că nu ne vor vâna doar așa, ca să se distreze. Dar, orice s-ar întâmpla, noi plecăm. Sunt convins că veți ajuta la salvarea unor vieți.

— Voi face tot ce-mi va sta în putință.

— Îmi pare rău, domnule, spuse colonelul. Aș conduce bucuros eu însumi atacul împotriva lor. Dar ei sunt sus, în ceruri.

— Te înțeleg, îi spuse Eygar, cu blândețe. Începe pregătirile. Voi lua legătura cu tine înaintea zorilor.

După alte câteva schimburi de replici referitoare la diferite detalii tehnice, închise receptorul și apăsă pe un buton al inter-fonului.

— Fă-mi legătura cu Ostrovul Ceres, Nona, ceru el, cu un glas ostenit.

— Vreți să ne predăm? Deja? îl întrebă secretara, cuprinsă de deznădejde.

— Nu, încă nu. Dar trebuie să negociez.

Așteptând, Eygar se așeză comod în fotoliu; la un moment dat, zâmbi imaginii soției și fiicelor sale, ginerilor și nepoților; apoi mângâie fotografia planetei Saturn.

Telefonul sună. Se grăbi să-l ridice. După preliminariile de rigoare, auzi:

— Aici căpitanul Jovain. Doctorul Dreng? Sper că vom putea discuta rațional. Crede-mă, nu ne-a făcut deloc plăcere că am fost forțați să facem ceea ce am făcut.

— Chiar mă întrebam... Nu, iartă-mă. A fost un șoc.

Pe un ton compătimator, Jovain îi răspunse:

— Știam. Te rog spune ce ai de spus.

— Bănuiesc că aliații voștri murați v-au anunțat, cu aproximație, care erau pozițiile oamenilor din milițiile noastre. Ați selectat intenționat o zonă ocupată de aceștia, în măsura în care timpul v-a permis acest lucru.

— Da, așa e. V-am avertizat, meteorologii mi-au spus că mâine vom avea vreme senină.

— Aha. Bine, căpitane, voiam să vă anunț că oamenilor noștri le-a ajuns. Dacă le-o veți permite, vor pleca mâine, în zori.

— Splendid. Mă bucur cu adevărat să aud asta. Desigur, dintr-o omenie firească, le vom permite să se retragă. Dar dă-mi voie să te avertizez din nou: vom veghea, și orice dovadă de rea

credință va fi considerată drept o provocare, ceea ce nu va putea fi tolerat

— Desigur, desigur...

În continuare, discutară despre orarul și modalitățile de retragere. Norrmennii aveau să se adune la Tyonek, iar navele maurai erau dispuse să îi transporte în altă parte, probabil spre Seattle. Marșul și îmbarcarea aveau să dureze, în mod evident, mai multe zile.

— Că veni vorba... spuse Jovain, pe un ton marcat, în mod evident, de bucurie. În legătură cu instalațiile voastre... Ți-aș sugera ca și personalul acestora să se prezinte la același punct de întâlnire, pentru aceeași destinație. Desigur, pentru a fi conduși la sediul proiectului, mauraii vor avea nevoie de câțiva ghizi.

Eygar rânji strâmb și i-o reteză:

— Oh, nu, căpitane. Asta nu intra în program. Noi rămânem aici.

— Cum? urlă Jovain, dar își recapătă imediat stăpânirea de sine. N-aveți nici o speranță. Îți repet, Ostrovul Ceresc va continua lupta până când vă veți preda sau veți fi nimiciți. Propriul vostru guvern v-a declarat proscrisi. Faceți ceea ce se cuvine, predați-vă, salvați-vă viața și sunt convins că celor mai mulți din grupul vostru nu li se va întâmpla nimic.

— Termenul „proscris” are o semnificație aparte în această țară, spuse Eygar, cu o voce hotărâtă. Noi nu închidem oamenii în cuști și nici nu-i transformăm în ucigași profesioniști. Un proscris este o persoană care-și asumă dreptul de a răspunde pentru faptele pe care le-a comis. Din câte știu, este cea mai bună pedeapsă pentru orice crimă și cea mai puțin costisitoare. Dar a declara un om proscris este o hotărâre gravă, un proces care poate dura mult timp; așa ne-au învățat strămoșii noștri. Un guvern nu are căderea să facă acest lucru. Și-apoi, la ora actuală, Uniunea de Nord-Vest nu are nici un guvern, dacă nu punem la socoteală acele mizerabile marionete ale maurailor.

— Nu-mi da mie lecții de anarhism! tună Jovain. Întreaga lume a văzut, în Munții Stâncoși și în Golful Laskăi, unde poate duce anarhismul. A sosit timpul să-i punem capăt.

— Așa deci, spuse Eygar, scărpinându-se în barbă. Deci nu vă veți mulțumi cu distrugerea proiectului Orion.

— Bineînțeles că nu. Am învățat lecția ultimelor decenii.

Uniunea de Nord-Vest va fi transformată într-o țară civilizată. Criminalii care au construit și au folosit arme interzise vor fi aduși în fața justiției... În ceea ce mă privește, sunt convins că dumneata, doctore Dreng, n-ai avut nici un amestec. Poartă-te cum se cuvine și sunt convins că investigațiile ulterioare îți vor dovedi nevinovăția. Nu văd nici un motiv pentru care ar trebui să pedepsim oameni care au fost conduși pe o cale greșită.

— Ai discutat aceste politici cu Federația Maurai?

— Numai în treacăt. Dar cred că intențiile lor generale sunt evidente. Doar nu crezi că se bucură să aibă parte de un război o dată la fiecare douăzeci de ani! Iar guvernul meu intenționează să participe la conferința de pace.

— Dispui de puterea necesară pentru a pretinde acest lucru.

— Da. Așadar, pot considera că vom încheia un armistițiu? Întrebă Jovain, cu o notă de triumf în glas.

— Nu, îi răspunse Eygar Dreng. Orion nu va depune armele.

— Ești nebun! urlă vocea din receptor.

— Încăpățânat, da. Nebun, nu. Avem destule provizii, suntem bine protejați, iar voi nu știți exact încotro să vă trimiteți fulgerele. Veți avea nevoie de săptămâni, poate chiar luni de zile, pentru a ne înfrânge sau pentru ca mauraii să-și aducă trupele în nord. Între timp, se pot întâmpla multe. Am citit multă istorie militară, căpitane. Câteodată, merită ca o garnizoană să reziste până la capăt. Sper însă că veți îngădui ca oamenii noștri să se retragă și nu veți încerca să ne șantajați cu viața lor.

— Da, desigur, desigur. Opinia publică mondială... Jovain răsufă greu. Dar chiar îți închipui că mă voi retrage? Dacă aștept aici până la sosirea trupelor maurailor, între timp, Domeniul se va destrăma, fără putința de a se mai reface. Dacă încerc să nimeresc la întâmplare rampele voastre de lansare, voi pricinui răni grele Geei. Nu-ți dai seama că nu îmi oferi alternative? Eygar nu-i răspunse. Voi face tot ce-mi va sta în putință, pentru a nimici societatea voastră pervertită, reluă Jovain. Căci mai am și o a treia alternativă. Din locul în care mă aflu, domin o regiune întinsă, locuită de populația voastră, și ale cărei ape sunt brăzdate de navele voastre. Dar Ostrovul Ceresc este mobil; drept dovadă, am reușit să ajungem aici, nu-i așa? Îmi stă în putere să pedepsesc întreaga voastră națiune, pentru a o stârni împotriva voastră. Și nu voi distruge natura, ci

artefactele, orașele, satele, fermele, drumurile, minele, tot ce-a fost construit de oameni, totul, cu o precizie chirurgicală.

Dincolo de estuar se află o altă peninsulă, o peninsulă locuită și prosperă. Dreng, ți-o spun solemn, dacă până mâine la amiază nu vă veți preda, până mâine seară, peninsula aceea va deveni un deșert. Iar acesta va fi doar începutul.

— Și ne condamnați pe noi c-am folosit arme nucleare..., clătină Eygar din cap.

— Destul! urlă Jovain. Nu vreau să mai ascult nimic. Nu aveți dreptul să pângăriți Gee... Vreme de o clipă, în receptor i se auzi doar răsuflarea întretăiată, până când fu în stare să continue, pe un ton neutru. Ești extenuat, doctore Dreng. Haide să amânăm această discuție. Gândește-te la tot ce ți-am spus. Întreabă-ți oamenii, cere-le părerea. Apoi... Până mâine la amiază, voi aștepta să mă chemi. M-ai înțeles? Prea bine. Noapte bună.

Clic.

Eygar Dreng rămase vreme îndelungată singur, privind în gol.

— Cred că ar trebui să plec, spuse Plik. Chiar și pentru unul ca mine, s-a făcut cam târziu.

Lisba îl trase mai aproape. Privirea ei se plimbă prin încăperea micuță care îi aparținea: patru pereți pe care atâneau câteva fotografii, un pat, un scaun, o oglindă, un dulap pentru haine și o masă rabatabilă care ascundea o chiuvetă.

— Nu, te rog, nu pleca, îl imploră ea. Te rog, am să te las să dormi în pat, iar eu îmi voi așterne sacul de dormit pe post de saltea.

El îi mângâie părul.

— N-aș îngădui niciodată să se întâmple una ca asta, îi spuse. O viață întreagă, am venerat femeia. Ce... Ce te-a apucat? Recunosc, această seară a fost mai mult decât o consolare, a fost un adevărat deliciu, ca și toate cele ce au precedat-o, cel puțin, în ceea ce mă privește. Și totuși, propunerea ta e cea mai nemeritată onoare ce mi-a fost oferită vreodată.

— Ești un tovarăș de treabă, îi răspunse ea, agățându-se de gâtul lui. Toate zvonurile oribile despre oroarea aceea din ceruri,

adunarea care a fost convocată pentru mâine dimineață, după micul dejun... Vrei să stai treaz de unul singur?

El se înmuie.

— Nu. Dar tu... Tu ai putea să inviți pe altcineva, cineva mai chipeș, mai puțin alcoolic, cineva care să nu tânjească după o crâsmăriță aflată departe, în Uropa. De ce tocmai eu?

— Fiindcă tu știi să cânti o mulțime de cântece vesele și triste și faci ca toate lucrurile să aibă un sens, oricât de stranii mi s-ar părea...

— Draga mea, nu sunt profet, oftă el. Nu putem ști ce ne așteaptă. Prințul exilat nu s-a întors sau, de se va întoarce, o va face poate doar pentru a muri. Mă tem că nu pot să-ți spun nimic care să te liniștească. Simt că întreaga lume moare ori poate că renaște într-o formă stranie... Amintește-ți, nașterea doare mai rău decât moartea.

— Și totuși, vreau să rămâi lângă mine.

— Prea bine, încuviință el, stânjenit. Dacă Plik cel bătrân și făr'de folos mai poate alina cu căldura sa pe cineva... Însă orice s-ar întâmpla, Sesi... Lisba, această saltea moale îți va aparține în astă-noapte. Dar ce-ar fi să-ncercăm să vedem dacă nu cumva vom reuși s-o împărțim în vreun fel?

O strinse la piept, cu brațul stâng, în vreme mâna dreaptă și-o întinse, ca să apuce sticla.

XXVI

— Oh, nu, nu, gemu Ronica. Nu pot face asta. Nu-i puteți lăsa să o facă.

Vocea lui Eygar Dreng răsuna, slabă, în receptor:

— Trebuie. O vom face. Votul a fost covârșitor în favoarea continuării luptei. Poate că Jovain încearcă doar o cacealma. N-a stat în firea celor din Domeniu să se răfuiască cu necombatantii, nu-i așa? Iar dacă nu, dacă are, într-adevăr, de gând să o facă, noi sperăm că Poporul Liber i se va împotrivi, cel puțin până când vom reuși să ducem la bun sfârșit proiectul Orion. I-am avertizat pe cei din peninsula Kenai să-și evacueze casele, pentru orice eventualitate.

— Dar dacă-și vor pierde toată agoniseala... Oh, bănuiesc

că mauraii vor trimite nave care să îi preia, dar ei vor fi pierdut totul și... Nu le poți risipi speranțele, ca și cum ar fi vorba de mărunțiș, în propriul vostru interes. Vă purtați asemeni unui guvern!

Amărăciunea interlocutorului răbufni:

— Nu-mi spune tu ce avem de făcut. N-am fi în situația asta disperată, dacă tu nu ne-ai fi trădat.

Ronica se prăbuși într-un scaun și-și cuprinse fața în mâini. Din scaunul de pilotaj de alături, lern îi auzea răsuflarea întretăiată.

Privi în afară. Nava era astfel poziționată, încât aveau o vedere frontală a planetei în jurul căreia se roteau, la o înălțime de aproximativ o sută cincizeci de kilometri. Sub soarele ce se apropia de amiază, Pământul îi umplea jumătate din câmpul vizual. Chiar în fața ochilor săi, o perdea de nori se risipea, rămânând în urmă. Fisurile din albul ei dezvăluiau marea azurie, strălucitoare, și pământul brun, cu pete de un verde proaspăt. Chiar în vreme ce privea, spărturile se lărgiră. Spre nord, cerul era limpede. Vedea pădurile și pajiștile bazinului Yukon, și panglica strălucitoare care era fluviul, până departe, spre piscurile înzăpezite ce se profilau pe azurul cerului, ce se întuneca, spre negrul înstelat.

Deasupra norilor atârna o sferă mai închisă la culoare. De aici, de la distanță, părea doar un disc, având diametrul cât jumătate din cel al lunii pline. Când și când, învelișul metalic reflecta crâmpoie de lumină, sclipiri scânteietoare.

— Ostrovul Ceresc, răspundeți. Ostrovul Ceresc, răspundeți, rosti lern în propriul său transmițător. Jovain, haide, răspunde-mi. Nu poți face una ca asta. Pentru onoarea aerogenilor, pentru sufletele strămoșilor noștri...

Era convins că cei din globul plutitor îl auzeau. Folosea o lungime de undă pe care, știa sigur, un receptor era întotdeauna fixat. Înaltul comandament al maurailor, răspunzând unui apel al său făcut ceva mai devreme, acceptase să îi facă legătura cu rețeaua sa mondială de radio-relee, cât timp se afla pe orbită. Agenții lor îl ascultau, desigur, dar la fel ar fi trebuit să facă și căpitanul, de când Ronica își chemase fostul superior. Dar Jovain nu răspunsese, nu voia să-i răspundă.

Orion Doi zvâcni spre nord, pe o traiectorie apropiată de Pol care avea să-l ducă deasupra N'Zealann-ului și, pe măsură ce

Pământul se rotea, deasupra Franceterr-ului. Curând, aerostatul se profila la marginea lumii, ca un corn al unei luni palide, bolnave. Apoi dispăru. Astronava se cufundă în noapte.

Ronica plângea. Lacrimile îi scăpau printre degete și pluteau în aer, mici picături sferice umplând imponderabilitatea. Razele soarelui ce apunea, dincolo de Pământ, le transformau în așchii de diamante sclipitoare. Iern însuși simțea că era gata să izbucnească în plâns, fără să-i fie rușine, și un nod amar i se pusese în gât.

— Nu e o cacialma, rosti el, greoi. Nu-l cunosc prea bine pe Jovain, dar îl înțeleg, înțeleg îndeajuns spiritul tradițional al clanurilor, așa că îmi dau seama cât de adânc s-a implicat. Unul ca el nu lansează o amenințare, fără să aibă de gând să o pună în aplicare. Mai e, cred, și o nuanță personală în toate acestea. Refuză să-mi răspundă, ca o continuare a răzbunării sale. Iar atunci când își va lansa razele ucigașe ale laserelor, răzbunarea lui va fi împlinită.

— Preamilostive Yasu, se rugă ea, o necredincioasă.

— Lupii ar trebui să capituleze și să-și reia viața, așa cum vor putea. Ce viitor mai are un cadavru? Dar se pare că și ei sunt fanatici, cu nimic mai sănătoși la minte decât inamicii lor.

Ronica ridică privirea.

— Nu spune asta! îi strigă ea. Fac parte din Poporul Liber! Și eu am făcut, odată, parte dintre ei... zise ea, înghițind în sec. Iern îi cuprinse umerii.

— Și-acum ești una de-a lor. Dreng a fost nedrept... dar e de înțeles, căci e disperat. Am făcut ceea ce credeam că trebuie să facem, pentru a scăpa din mocirla minciunilor și a înșelătoriei. Altfel, am fi fost și noi târâți în vârtejul ei.

Trupul ei se înfioră, sub atingerea mâinii sale.

— Da, sunt poporul meu, așa e, plânse ea. Și tot ce-a fost a lor se va prăbuși de-acum în ruine, iar ei vor deveni sclavi.

Exagerează, gândi el. Vor fi supuși, dar nu sclavi; iar maurii vor fi stăpâni blânzi. Dar vor fi stăpâni. Plik. De ce mi-aduc oare aminte de Plik acum, când mă aflu dincolo de ceruri? În noaptea aceea, în Seattle... "În această țară, văzut-am cum spiritul vechilor mericani se-nalță, uriaș, din locul în care zăcut-a veacuri la rând îngropat, făcând temeliile lumii să se cutremure..." Iată de ce plânge iubita mea, adevăratul motiv al suferinței sale. Plânge pentru sufletul pierdut al poporului ei. Al

poporului ce-a năzuit către stele.

O întrebare i se născu în minte: *Ostrovului Ceresc i-a mai rămas oare vreo fărmă de suflet?* Bezna în care pătrundeau îl învălui. Rămase singur, plutind în gol, neputând nici măcar să mai răsuflă.

Ronica îl apucă de mână. Îi văzu ca prin ceață chipul lângă al său, iar suferința îi fusese alungată, de dragoste și îngrijorare.

— Iubitule, lern, ce s-a întâmplat? Te simți bine?

— Eu... Da... Îngăimă, luptându-se ca să-și recapete stăpânirea de sine. Da, dar tocmai mi-a trecut prin minte o idee mai degrabă înspăimântătoare.

Ea îl privi mirată.

— Ce idee?

El privi dincolo de ea, încercând să se hotărască. Nici când nu-i fusese mai greu decât acum să își exprime gândurile aici, în acest vehicul celest. Oceanul Arctic sclișea dedesubt, vast, agitat, plin de vârtejuri albe. Aisbergurile și, spre nord, o pătură de nori, brăzdau valurile albastre, ca tot atâtea săbii ascunse în teacă.

Într-un târziu, rosti, cu privirea pierdută în depărtare, pe un ton egal:

— Noi i-am putea salva. Pe-ai tăi și, poate, proiectul Orion. De dragul tău... Respirația ei deveni șuierătoare. Desigur, se prea poate să dăm greș, mai adăugă. Și, orice s-ar întâmpla, dacă vom încerca să o facem, e aproape sigur că vom muri.

2

— Înălțimea voastră, rosti Ashcroft Lorens Mayn, e trecut de amiază, ultimatumul a expirat, vremea e prielnică. Putem începe bombardamentul în orice moment.

— Pregătiți-vă, porunci Jovain, dar nu începeți să trageți decât după ce voi ajunge și eu în compartimentul de comandă.

Închise interfonul și izbi cu pumnul în masă.

De ce? se întrebă. *Prezența mea acolo nu e absolut necesară. Aș putea rămâne aici, transmițându-mi ordinele, fără să fiu martor la ceea ce se va întâmpla.*

Dar trebuie. Am nevoie de această tortură. Credeam că nu-i răspund lui lern pentru a-l scoate din minți. Dar nu, nu i-am

răspuns, căci n-am îndrăznit s-o fac.

Tăcerea îl învălui; se auzea doar veșnicul susur al fortăreței sale. I se părea că aude frânturi de voci și se bucura că le putea distinge spusele. Se ridică în grabă. *Nu mai ezita! Își impuse. Fă ceea ce ai hotărât! Urmează-ți destinul.*

Mai zăbovi însă o vreme în mijlocul încăperii. Își plimba privirea printre relicve, trecu peste Declarație și se fixă asupra portretului lui Charles. Văzu că secolele îi estompaseră chipul. Apoi se întoarse și ieși cu pași repezi.

Străbătu culoarele pustii, îndreptându-se spre cabina de comandă cea plină de instrumente și imagini. Tehnicienii străini își ațintiseră privirile asupra consolelor. Atmosfera părea încărcată și rece. Fratele lui Faylis lipsea, plecase să-și inspecteze oamenii din Gardă. Mattas, Rewi și Yago erau însă de față, dar, probabil, nici ei nu știau prea bine de ce. Mauraiul și espayni-anul îl salutară, așa cum se cuvenea, din pricina rangului său. Mattas privea încruntat la un ecran. Pe acesta se vedea un colț dintr-un nor de un alb lăptos și, dincolo de el, lanțuri de munți, văi, linia țărmului, canalul și o pată de altă culoare: Kenai-ul.

— Începeți prin a incendia orașul, spuse ucheny-ul. Apoi dați-le un respiro, o șansă de a observa că am vorbit serios, înainte de a lovi fermele și satele.

O spaimă irațională îl cuprinse pe Jovain. *Cine poruncește aici? Cine e, de fapt, căpitanul? Groază: Nimeni?*

Alungă acest gând, dar nu se putu abține să întrebe:

— Dacă se încăpățânează să reziste și după această a doua fază, care va fi a treia?

Mattas se întoarse către el.

— Înainte de-a ne muta în altă parte, vom pârjoli întreaga regiune, așa cum am făcut ieri, în valea de dincolo de Estuar. Le vom da o lecție chiar în vecini.

— Geea...

— Noi *suntem* Geea.

Jovain își umezi buzele, uscate și crăpate.

— Foarte bine, i se adresă el tehnicianului principal. Treceți la capacitatea maximă, iar când sunteți gata, trageți.

Strălucirea alungă soarele de pe cer. Sediul Sălașului

Lupilor se prăbuși în flăcări. Casă după casă se aprinse, de-a lungul străzilor, grinzile se carbonizară, iar asfaltul începu să fiarbă. Din spre docuri, se înălța un fum gros și negru, cu miros de păcură arsă. Navele pluteau, cuprinse de văpaie, iar în jurul lor apele fierbeau. Ecourile conflagrațiilor răsunau ca un vuiet continuu, reflectându-se pe pantele munților.

Atacul încetă. De la distanță, localnicii își priveau locuințele mistuite de un uriaș păianjen stacojiu, învăpăiat, deasupra căruia se înălța un vierme gros și negru, de fum. Unii plângeau, alții blestemau, dar cei mai mulți încremeniseră, muți, în iarba umedă. Copiii scânceau, și câțiva voluntari încercau să salveze pacienții ce fuseseră evacuați din spital.

Tăcerea se așternu în ceruri vreme de o jumătate de ceas. Apoi trăznetele izbiră din nou, iar și iar și iar de la un capăt la celălalt al aceluși ținut.

În cabina în care se afla calculatorul, Iern își ridică privirea de lângă terminal, flexându-și degetele amorțite. Ronica terminase înaintea lui, la celălalt terminal.

— Gata, spuse el.

Ea încuviință și apăsă pe tastele de final. Numere și grafice se perindară pe ecranele monitoarelor, apoi imprimanta începu să bâzâie. Iern studie rezultatele, după care se întoarse către ea.

— Totul se potrivește, îi spuse. O vom face la următoarea trecere pe orbită. Mai întâi, desigur, va trebui să modific traiectoria, dar nu e nevoie să o fac imediat.

Ea zâmbi.

— Mă bucur. Vom avea măcar puțină vreme pentru noi înșine.

El își desfăcu centura și pomi spre ea. Se întâlniră la jumătatea drumului. Plutiră împreună printre mașinării, ținându-se de mână. Ea nu-și împletise părul, ci se mulțumise să-l prindă pe spate cu o cordeluță. Pletele îi unduiră, purtate de briza răcoroasă a ventilatoarelor, ca un lan de grâu în pârg. Ochii îi erau verzi ca marea, pielea, cafenie ca pământul vara. Mirosea a raze de soare.

— Oh, Deu, e-atât de nedrept că tu trebuie să mori! oftă el.

— Am mai discutat despre asta, îi replică ea. De va trebui

să pier, voi pieri o dată cu tine. Și, în fond, de ce-ar trebui să se întâmple una ca asta? Un pilot de calibrul tău...

— În aceste condiții? Și-apoi... mai intră în calcul și ceea ce simt eu. Dacă voi da greș chiar la intrarea în atmosferă...

Din nou, lacrimile i se desprinseseră de sub pleoape, formând mici planete; erau puține de astă dată și erau doar pentru el.

— Te înțeleg, iubitele! Vino.

Îl conduse în cală și-acolo îl consolă, îl strânse în brațe, doar atât, încercând să-i dea ceva din propria ei putere.

3

Munții se înălțau, cenușiu-albăstrii, acoperiți de zăpezi și ghețari sclipitori. Se cutremurau din temelii. Dar munții erau coloana vertebrală a planetei. Ei aveau să rămână în picioare. La poale, pădurea se întindea, spre vest, spre spațiile largi, spre locul unde peninsula întâlnea trupul continentului. Dincolo de istm se înălțau alte culmi. Dinspre sud, o furtună puternică se apropia. Negura ei învăluia soarele și umbra cobori peste întinderile pământului. Avangarda ei, vântul, șuiera sălbatic, strecurându-se printre copaci, spulberând incendiile Kenai-ului aprins și fuioarele de fum ce se înălțau deasupra fermelor. Pe unde trecea, jarul se aprindea din nou; dar din urmă venea ploaia.

În penumbra ce se lăsase, Ostrovul Ceresc plutea nemișcat, ca un uriaș palid. Din cauza perdelei de nori, fulgerele sale nu mai loveau metodic și precis, ci, ca în urmă cu o zi, măturau totul, distrugând orice mai rămăsese de distrus. Nici o clădire nu mai era în picioare. Arcurile de foc, încărcate de energie, izbeau acum în afara orașului. Poate că ochitorii nu căutau să lovească neapărat în oameni, poate că ceața era cea care îi orbise. Dar, cert, le păsa prea puțin de cei ce piereau loviți acolo, jos. Intenția lor era limpede: voiau să nimicească, rapid, și pentru totdeauna, națiunea care aprinsese torța ce-avea să aducă o nouă Judecată de Apoi.

Locuitorii Kenai-ului fugeau spre est, călare ori în căruțe ce se hurducau sălbatic, sau, pur și simplu, alergau cât îi țineau puterile. Mulți dintre călăreți purtau în șa câte-un copil încredințat de vreo mamă disperată. Dar nici unul nu avea să reușească să

ajungă la adăpost înainte ca laserele să se prăvălească asupra lor.

Lumina izbucni din ceruri.

Celor ce priviră într-acolo le fu dat să vadă o sclipire de numai o frântură de clipă, ce străluci asemeni unui soare. Ochii li se împăienjeniră, și strălucirea fu reflectată de pătura de nori.

— Pe cel mai adânc dintre iadurile lui Nan! exclamă Rewi. Ce-a fost asta?

— Fulgerul acela? O fi fost vreun spasm electrostatic, sugeră technicianul-șef.

— Recepționat pe toate monitoarele? Întrebă Jovain, ironic. *Furia trezită a Geei*, îi trecu, fugar, prin minte. *Nu! Noi suntem Geei.*

Explozia de lumină reveni, și sistemele supraîncărcate cedară.

Când, în sfârșit, imaginea reveni, văzură meteoritul. Era tot mai mare, tot mai aproape. Mattas urlă, se împletici și căzu.

— Țineți-vă bine! strigă Jovain.

O clipă mai târziu, știi ce anume era. *Faylis, Faylis!* Zgomotul îl izbi, transformându-i țeasta într-o cutie de rezonanță, vuind fierbinte, o dată cu meteorul. Puntea îi fugi de sub picioare. Căzu și se rostogoli. Se lovi de ceva, încercă să se ridice, dar nu reuși. Uimit, și de-abia conștient, simți cum totul, în jurul său, se prăbușea. Cădeau și-aveau să cadă mereu.

Imensitatea crescă în fața ochilor lui Iern, crescă până când atinse dimensiunile planetei, așa cum se vedea ea de pe orbită. Ba nu, era asemeni Lunii, căci nici ea nu era vie. Dar aici nu-i era dat să vadă piscuri și câmpii, brazde adânci și cratere misterioase. Dincolo de păienjeniișul armăturilor, nu se afla decât o grozăvie fără chip. Și totuși, imensitatea aceasta era Ostrovul Ceresc. Ostrovul Ceresc.

Nu era conștient de acest lucru decât într-un colț ascuns și îndepărtat al minții sale, un sanctuar al plânsului. Era prea implicat, cu întreaga ființă, în ceea ce făcea. De-acum, *Orion* nu mai urma orbește o traiectorie prestabilită. Fuseseră prea multe necunoscute, pentru a calcula așa ceva. Comenzile

aerodinamice erau acum în mâinile sale, și era nevoit să le poruncească, folosindu-și intuiția, instinctul și voința. De-acum, el însuși avea să fie uraganul.

Împinge maneta, învâрте manșa, apasă butonul. Acele indicatoarelor vibrau frenetic, osciloscoapele își șerpuiau liniile, tremurând. Avea să mai fie nevoie de încă o bombă, pentru a-și corecta traiectoria? Nu. Stratosfera șuiera și țipa în jur. Carcasa navei gemea, supusă unor presiuni colosale. Valul de căldură îl învăluia. Iar ținta sa creștea mereu în fața ochilor săi.

Îi umplea câmpul vizual și întreaga ființă. Nu mai exista nimic altceva, în afara țintei. *Acum.*

Straniu, cât de mic fu șocul, când *Orion* străpunse inima Ostrovului Ceresc.

Cu toate acestea, fu suficient pentru a-l face pe Iern să piardă controlul navei. Fu cuprins de amețeală. Văzu Pământul învârtindu-se sub el. Se repezea spre el, enorm, ca și prada sa, înainte de a fi răpusă. Piscurile înzăpezite păreau a țâșni spre înal-turi. Sau, poate, avea să-și regăsească pacea în valurile oceanului. Straturile dense ale atmosferei sporiră frecarea la suprafața carcasei astronavei. Incandescența îi acoperi ochii cu un văl difuz. Degetele îi alergară repede pe comenzi, poruncind motoarelor, aripilor, și trimițându-i semnale Ronicăi, aflată lângă consola energetică. Dar nu reuși să recapete controlul asupra navei, și nici nu-i mai păsa de-acum. Își nimicise moștenirea.

Tunetul răbufni.

Sunetul său se rostogoli de la un orizont la altul, de la zenit la nadir și înapoi. Munții îl preluară, purtându-i ecourile din stâncă în stâncă. Păsările șovăiră o clipă în zbor, înfiorate. O minge de foc traversă cerul, făcându-se nevăzută, în direcția Polului Arctic.

Ostrovul Ceresc se prăbușea din locul de unde veghease până atunci. Fâșii din învelișul său se desprinseseră și fluturară, purtate de vânt, stârnind reflecții ale luminii soarelui. Scheletul dezgolit se prăbușea, dându-se peste cap. Ajungând în straturile inferioare ale atmosferei, se rupse în bucăți, de forme și mărimi diferite, o ploaie stranie. Acolo unde acestea izbiră apa, ridicară gheizere înspumate; izbind țărâna, stârniră convulsii telurice; lovindu-se de stânci, scrâșniră sfâșietor sau bubuiră ca mii de

tunuri.

Apoi se aşternu liniştea şi, curând, încep să plouă.

Glasul Ronicăi, transmis prin interfon, îşi croi cale prin tumult:

— Am reuşit, nu-i aşa, Iern? Adio! Te iubesc şi-ţi mulţumesc că m-ai iubit.

Dacă noi... Copiii noştri... Aş vrea... Nu, n-am s-o las să moară!

Din adâncul sufletului Călăreţului Furtunii se înălţă hotărârea de a duce la bun sfârşit ceea ce crezuse că ar fi imposibil de împlinit. Nu ştiu cum se petrecură lucrurile. Nu-şi reveni cu adevărat în fire decât mult mai târziu, după ce făcuse în aşa fel, încât *Orion* să părăsească straturile dense ale atmosferei, în salturi lungi care îl purtară în jurul lumii până spre antipozii. Apoi urcă, mânat de o nouă explozie nucleară, ajungând din nou pe orbită, unde îşi regăsi, într-un târziu, odihna.

În liniştea care urmă, Iern putu, în sfârşit, să plângă.

XXVII

— Din locul unde ne aflăm, vedem parcă Pământul renăscând, spuse bărbatul din spaţiu. E nespus de frumos, e paşnic, de parcă ar purta fructe ce dau în pârg, şi n-a fost niciodată însămânţat...

— Sântem din nou la răsărit, spuse femeia. Văd aripi de lumină peste coloanele de nori; îmi aduc aminte de un vultur zburând deasupra unei cascade, odată, demult, în sălbăticie...

Radio-releele de pe mări şi de pe uscat le purtau cuvintele de-a lungul şi de-a latul globului.

— Ascultaţi-ne, spuse Iern. Am avut timp destul să ne gândim, în ultimele câteva zile, cât am plutit în jurul planetei noastre, a tuturor. Bănuiesc că şi voi v-aţi îngăduit un răgaz pentru reflecţie. Veştile primite spun că luptele au încetat şi s-a încheiat un armistiţiu, în vreme ce maurii şi norrmenii, laolaltă, au sărit în ajutorul celor din Kenai şi al soldaţilor ce se îndreptau către casele lor. Compasiunea şi simţul datoriei pe care l-au

dovedit astfel îmi dau speranțe pentru mai bine. Dar voi n-ați privit toate astea de sus, cum le-am privit eu și tovarășa mea. N-ați fost aici, de unde Pământul se vede ca un întreg, singur printre stele. Ascultați-ne deci, pe noi, cei de aici.

— Nu ne așteptăm să convertim pe nimeni, i se alătură Ronica. Vrem doar să vă îndemnăm să vă gândiți și să aveți curajul să o luați din nou de la capăt. Trebuie s-o faceți. Alternativa e una singură: pieirea. Vechea ordine a lumii nu mai există. Ea zace în țărână, acolo unde frații s-au ucis între ei.

Federația Maurai și Uniunea de Nord-Vest: după toate pierderile suferite, mai vreți oare să continuați lupta? Mai puteți oare să o faceți? N-au sângerat destul societățile voastre? De veți lăsa războiul să vă stoarcă și ultima picătură de sânge, unii dintre voi s-ar putea să învingă, până la urmă. Dar cel ce va birui va fi rănit de moarte, schilodit, și niciodată nu va fi în stare să redevină ce a fost

Soldați ai mongilor: stăpânirea voastră a luat sfârșit. Veți muri oare, încercând zadarnic să o reconstruiți, sau veți conduce voi înșivă mersul înainte, spre libertate?

Franceterr: veți construi, poate, un alt Ostrov Ceresc, dar Domeniul e, pe veci, sfâșiat. Între timp, vechii dușmani, Espayn-ul și barbarii, vă amenință. Ce veți face, în această privință? Lume: vei sta oare deoparte, în vreme ce civilizația uropană va pieri, ori i te vei alătura, spre a-i împărtăși moștenirea multimilenară?

Bărbați și femei, din orice națiune ați fi, de orice rasă și de orice condiție: cât timp veți mai îndura să fiți folosiți? Când le veți striga, în sfârșit, conducătorilor voștri: „Destul!” Când vă veți cere dreptul de-a vă trăi viața așa cum credeți de cuviință?

Nava zbura mai departe, aflându-se acum deasupra unui ocean scăldat în lumina strălucitoare a zilei.

— Noi doi n-avem nici o putere, spuse Iern. Și nici nu ne-o dorim, căci puterea oamenilor asupra semenilor lor e cea care ne-a adus în acest groaznic impas. Nici nu ne-nchipuim că vom reuși să vă convingem să purcedeți la vreo grandioasă operă de reconstrucție. Lucrurile nu merg așa în această lume, și, probabil, așa trebuie să fie. Ceea ce credem c-am putea face, din poziția în care ne aflăm, este să vă facem câteva propuneri. Sântem convinși că ele v-au trecut, multora dintre voi, prin minte. Dar nimeni n-a îndrăznit să le rostească, nici o persoană

Înzestrată cu autoritate n-a cutezat să încerce a le pune în aplicare, tocmai din teama de a nu-și periclita poziția. Dar eu și Ronica n-avem nimic de pierdut, la fel ca și voi, milioanele care ne ascultați.

Federația Maurai neagă dorința de a-și impune voința întregii omeniri. Și totuși, exact asta a făcut vreme de generații. Fiți sinceri, voi, cei din Oceania. De ce-ați fi vrut să îi călcați în picioare pe nord-vestici, dacă nu fiindcă oamenii lor de știință, inginerii și întreprinzătorii v-ar fi pus sub semnul întrebării supremația?

Și membrii sălașurilor Uniunii de Nord-Vest neagă că ar avea ambiții imperiale. Dar și ei ar trebui să fie mai sinceri cu ei înșiși. N-au vrut niciodată să recunoască dreptul altora la autodeterminare, dreptul altora de a ridica bariere în calea lor, dreptul de a se împotrivi voinței lor, de-a face tot ce le trecea prin minte. Pentru ce v-ați luptat voi, Lupilor, dacă nu pentru puterea de a da la o parte restul omenirii din calea voastră?

Veți lupta oare unii împotriva celorlalți până la moarte – moartea imediată a celui înfrânt sau moartea lentă a învingătorului?

V-o spunem, din afara lumii voastre: puneți capăt răfuieiilor și întoarceți-vă la muncă. Faceți ca Orion să răsară, dar nu ca o armă, ci ca o unealtă pe care s-o construiți și s-o folosiți împreună.

Da, lansările vor elibera radiații în atmosferă, dar cred că a sosit timpul să devenim realiști în această privință. Contaminarea va fi scăzută, suportabilă și temporară, până când omul își va construi o bază de plecare în spațiu. Curând după aceea, Pământul va înceta să mai fie o planetă secătuită. Cât de departe vom merge, care ne vor fi împlinirile, va fi de datoria urmașilor noștri să o constate în milioanele de ani ce vor urma.

Până atunci, lăsați industria să se dezvolte, construiți generatoare cu fuziune, bine păzite. Maurai și nord-vestici, alătura-ți-vă și ajutați-vă civilizațiile surori, cea mong și cea uropană, laolaltă cu vechii aliați ai acestora. Ajutați-i și pe barbari, și pe sălbatici, oferiți-le o mână prietenească, dar nu le dați de înțeles că v-ar fi egali până ce nu vor fi civilizați. Nici înapoierea, nici dominarea celor înapoiați nu constituie o virtute.

Ronica luă cuvântul:

— Cred c-am mers destul de departe. Nu putem alcătui un

program care să ne ducă la porțile paradisului. Nimeni nu poate. Profeții care-au devenit regi au adus întotdeauna dezastrul asupra țărilor pe care le-au cârmuit. Vă cerem doar să vă gândiți, să vă gândiți profund. Să faceți pace și s-o ocrotiți.

Veți avea nevoie de măsuri de precauție, astfel încât maurii să nu fie ispitiți să captureze flota spațială pentru a o distruge, și nici norrmennii, pentru a dobândi supremația. Dar cred că cea mai bună pavază pe care pacea și spiritul întreprinzător ar putea-o avea e însuși faptul că acestea sunt ceea ce oamenii vor ca ele să fie. Faceți cunoscut tuturor acest lucru, oameni buni. Și fiți gata să respingeți pe oricine v-ar oferi mai puțin de-atât. *Orion* va răsări, într-o bună zi, pentru noi toți.

Iern uită să închidă emițătorul înainte de-a murmura:

— Cum altfel mi-aș putea oare câștiga iertarea?

2

Terra Australis porni din Laska spre N'Zealann la începutul verii. Era o navă monococă, albă asemeni pânzelor ei, cu suprastructuri lucitoare, de alamă și sticlă. La provă, purta un galion întruchipând Triada, pe catargul principal îi fluturau Crucea și Stelele, iar pavilionul de pe arborele trinchet o proclama drept iaht regal. De obicei, acest din urmă drapel era arborat pe catargul cel mare, dar, în această călătorie, onoarea îi revenea steagului Uniunii de Nord-Vest

În cea de-a doua zi a călătoriei, era senin, iar răcoarea nordului nu mai era chiar atât de mușcătoare. Norii se înălțau la orizont, ca niște munți de zăpadă. În rest, doar soarele brăzda albastrul fără pată. Vasul era mânat de briza ce șuiera în velatură și stârnea valuri cu creste de spumă albă. Apele erau un amestec de verde și ametist, iar zvonul lor era cel al unui torent năvalnic. Câte-o rafală de vânt aducea, din vreme în vreme, gustul lor de sare pe buze.

Trei persoane ieșiră din cabină și se opriră lângă balustrada de la pupa. În rest, puntea era pustie, cu excepția acelei wahine ce se afla în ghereta cârmei. Nava aceasta n-avea nevoie de prea mulți marinari.

Plik își goli paharul și și-l umplu iar din sticla de vin pe care o luase cu sine din salonul oaspeților.

— Rămâneți cu mine aici, pe punte, căci s-ar putea să fie ultima oară când vom putea sta de vorbă liniștiți, spuse el, cu vocea tremurându-i ușor, de la beție.

— Oricum, ar fi pentru prima oară, în învălmășeala în care-am fost prinși, eu și Iern, de la aterizare înapoi, adăugă Ronica.

Nu-și ridicase gluga pufoaicei, și vântul îi aduse o șuviță din pletele-i bogate, pe frunte.

— Așa se întâmplă când devii o persoană carismatică, cu atât mai mult, cu cât este vorba de o scară planetară..., comentă Plik, ridicând din umeri. Până acum, ofițerii de la bord au fost oameni de treabă. Știau câtă nevoie aveai de odihnă și nu v-au împovărat cu prezența lor. Dar nu vă temeți, nu va mai dura mult. Mă bucur că sunt un simplu necunoscut, tolerat aici doar fiindcă vă sunt prieten.

Își ridică paharul, îi admiră o vreme licoarea rubinie, după care bău, încântat.

— De ce-ai vrut, atunci, să ne-nsoțești? se miră Iern.

— N-am putut rezista ispitei. Oricum, n-am de gând să stau prea mult, căci abia aștept să mă întorc la taverna mea și la frumoasa-mi Frunză-de-Viță. Dar situația voastră nu e la fel de simplă. Zeii nu sunt la fel de liberi ca oamenii de rând.

— Ei, haide! râse Ronica. E drept, am înflăcărat imaginația populară și vom fi având o oarecare importanță simbolică, iar călătoria noastră ar putea grăbi încheierea păcii. Toate astea sunt trecătoare. Dar, atâta timp cât va dura, vom avea grijă să ne asigurăm că vom avea locul nostru în programul de explorare a spațiului.

Iern sorbi, la rândul său, din cupă și privi în depărtare, către orizont, așa cum i se întâmplă adesea. Nu mai era chiar atât de tras la față, dar unele dintre ridurile care îi brăzdau chipul n-aveau să-i mai dispară niciodată. Poate că, într-o bună zi, avea să-și regăsească veselia, dar strigoii care-l bântuiau n-aveau să-i mai dea niciodată pace.

— Vezi tu, încercă el să-i explice, nici unul din noi nu mai avem cu adevărat o patrie.

— V-ați putea alege una, oricare ați vrea, îi replică Plik.

— Dar nu va fi patria noastră adevărată.

— Cred că înțeleg ce vrei să spui. Oricâtă glorie v-ar oferi, n-ar fi pământul vostru natal. Zeii acelor pământuri s-au mistuit

În flăcări, și străinii le-au moștenit templele.

— Așa e. Și, la urma urmei...

— La urma urmei, nici voi nu veți mai fi doar voi înșivă, cei de până acum. Sunteți cei din ale căror pânțe se va naște o nouă rasă, o nouă lume.

— Hai, lasă! protestă Ronica.

— Nu, nu mă refer la existența voastră de fiecare clipă, spuse Plik. Viața va rămâne la fel de plină de bădăranie, de lăcomie, de conflicte, de compromisuri, de îngustime spirituală, de prostie, lene, cruzime și zădărnicii, de toate fermecătoarele calități ale firii umane. Dar voi... Voi aveți un destin căruia nu veți reuși să-i scăpați nici după moarte. Sper, pentru binele vostru, că veți reuși să rezistați ispitei de-a aduce mai aproape clipa aceea. Dar speranțele mele, vă spun drept, sunt mici. Ezită o clipă, înainte de a încheia: Doar dacă nu cumva, trasând cărările de dincolo de lume, nu veți reuși să puneți temelia unui nou mit, necunoscut până acum, un mit ce va trăi în viața copiilor voștri și a copiilor copiilor voștri... Întoarceți-vă peste o mie de ani, dați la o parte buruienile ce îmi vor acoperi mormântul, treziți-mă și spuneți-mi dac-am avut sau nu dreptate.

— Hmm... zâmbi lern, dar în surâsul lui se cuibărise și suferința. Cum am putea face așa ceva? Până atunci, vom fi de mult oale și ulcele.

— Greșești, îi răspunse Plik. La bine ori la rău, spiritele voastre vor merge ncoronate înainte, în noua eră care începe-acum, și, poate, în toate erele ce-i vor urma.

— Dar noi nu suntem decât noi înșine! strigă femeia.

— E oare cineva, în această lume, doar un om, un simplu om?

— Nu știu, îi răspunse lern, prudent. Știu doar că, la capătul acestei călătorii, Ronica și cu mine ne vom duce, într-o bună zi, acasă la Terai, și le vom povesti alor săi despre el, tovarășul nostru de drum. Nu-l vom uita. Își întinse paharul. Toarnă-mi, Plik, fii atât de bun. Îl ridică apoi, închinând: Să bem cât mai putem, să bem pentru Terai... pentru Wairoa... pentru Vanna Uangovna... da, și pentru Mikli, Jovain și toți ceilalți... Ne vom aduce-aminte. Ne auziți? Ne vom aduce-aminte.

Mâna sa o căută pe cea a Ronicăi. Cupele se ciocniră de trei ori. Vântul se înteți. O balenă ieși la suprafață, în apropiere. Iar

nava plutea înainte, despicând valurile, în căutarea Crucii Sudului.

Provenind dintr-o familie de origine scandinavă, POUL ANDERSON a absolvit fizica, în 1948, lucrând sporadic în învățământul universitar. Încă din vremea colegiului, a început să publice în *Astounding*, iar din 1952 s-a consacrat pe deplin literaturii, între 1944, data apariției primei sale povestiri, și aprilie 1971, când *The Magazine of Fantasy & Science Fiction* i-a consacrat un număr special, fiind autorul a treizeci și patru de romane, două antologii și cincisprezece culegeri de povestiri și nuvele, în afara celor publicate în revistele de gen și necuprinse încă în volume. Dintre acestea, trei cărți nu aparțineau domeniului SF. Un excepțional simț al epopeei în domeniul science fiction animă numeroase dintre aceste texte de o vioiciune deosebită a acțiunii; în descrierea scenelor de luptă, Poul Anderson nu este egalat de nici unul dintre confracții săi. Primul său roman, *Brain Wave (Povara cunoașterii, 1954)* descrie un viitor apropiat în care o invenție permite creșterea nivelului intelectual al întregii omeniri; idioții devin oameni normali, iar oamenii de rând devin genii. Implicațiile acestei descoperiri îi prilejuiesc autorului o meditație profundă asupra condiției umane. Nuvelele din ciclul *The Guardians of Time (Patrula timpului, 1955-1959)* urmăresc aventurile agenților unei poliții temporale însărcinate cu eliminarea ucroniilor provocate de călătorii temporale iresponsabili. *The Dancer of Atlantis (Dansatoarea din Atlantida, 1971)* tratează tot o temă legată de călătoriile temporale, în care intervin elemente din tema civilizațiilor pierdute. *The High Crusade (Cruciada cosmică, 1960)* exploatează cu ingeniozitate motivul handicapului constituit de o tehnologie prea avansată în fața unor primitivi hotărâți, locuitori ai unui sat medieval englez, care întemeiază un veritabil imperiu galatic. *Operation Chaos (Operațiunea Haos, 1971)* e o parabolă glumeață, în care eroul, un vârcolac căsătorit cu o vrăjitoare, străbate o lume în care știința a fost înlocuită de religie. Se remarcă înclinația autorului pentru SF-ul de aventuri, în tradiția unei *space-opera* clasice, dar și pentru *heroic-fantasy*. Însă Poul Anderson n-a ocolit problemele grave ale societății contemporane. *Orion Shall Rise (Orion va răsări, 1973)* este o epopee a cărei acțiune se desfășoară într-o lume

post-cataclismică, unde ecologismul se împletește cu critica socială. Pentru nuvelele sale, Poul Anderson a primit, în repetate rânduri, premiile Hugo și Nebula.

NOTA AUTORULUI

Cei care-și amintesc de alte povestiri din lumea maurailor vor observa, poate, anumite diferențe față de ceea ce se povestește în această carte. Dar aceste discrepanțe nu constituie, neapărat, o greșeală. Date și relatări ulterioare ne determină adesea să ne revizuim punctele de vedere referitoare la trecut sau la prezent. Viitorul nu face nici el excepție.

Variațiile care apar față de limbajul actual, incluzând cele gramaticale, ortografice, referitoare la nume sau la reperele geografice etc, se datorează schimbărilor intervenite o dată cu trecerea veacurilor, și nu, în mod necesar, ignoranței mele.

Doctorul Ernest Okress de la Institutul Franklin mi-a furnizat cu amabilitate un material valoros privitor la Stația de Cercetare a Aerostatelor Termale și Solare, la al cărei proiect a lucrat, în cadrul unui numeros colectiv. (Conceptul de tensegritate îi aparține lui Buckminster Fuller). Am participat la o lecție de supraviețuire în sălbăticie, ținută de Tom Brown, Jr., și am învățat o mulțime de lucruri, care mi au fost de folos în scrierea acestei cărți. Pentru sfaturile bune și încurajările prietenești, le sunt îndatorat, mai presus de toate, lui Karen Anderson, Mildred Downey Broxon, Victor Fernández-Dávila, Larry J. Friesen, David G. Hartwell, Terry Hayes, Jerry Pournelle și „Vladimir iz Livonâi” de la Societatea pentru Anacronism Creator. Nici una dintre persoanele amintite în aceste rânduri de mulțumire nu este răspunzătoare de eventualele greșeli pe care le-aș fi comis.

POUL ANDERSON